ANTHOLOGIA GRAECA

CARMINUM CHRISTIANORUM

ADORNAVERUNT

W. CHRIST ET **M. PARANIKAS.**

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Mirabundos audio meos amicos quaerentes, quo tandem pacto factum sit, ut a graecorum romanorumque poetarum tersa urbanitate veterumque scriptorum elegantia atque libertate ad christianorum hymnorum gravitatem Byzantinorumque spinas atque acumina deferrer. Qui ne vela me retrorsum dedisse transfugamque in aliena castra secessisse suspicentur, paucis iam exponam, quid rei me impulerit, ut studiis meis prioribus non relictis sed repositis huic litterarum generi per plus quam biennii spatium impensam operam navarem. Atque metricam quidem disciplinam Graecorum plene perspici non posse cognoveram, nisi quas vices illa subiisset, accurate quaesitum et distinctum esset. Qua de causa veterum poetarum versus pangendi studiis examinatis, ad recentiora tempora delato ne christianorum quidem vatum artem neglegendam esse duxi. Quid? quod huic carminum generi eo magis animum nos advertere par erat, quod inde non nihil subsidii ad difficillimas quaestiones metricas solvendas redundaturum sperabamus. Nam neque christianos vates a veterum poetarum arte plane descivisse verisimile est et carmina eorum, quo propiora iis carminibus sint, quorum moduli musici etiamnunc exstant, eo plus inde lucis accipere patet. Atque latini quidem hymni et vergentis antiqui et inchoantis medii aevi Dresselii, Danielis, Monii, Wolfii, Schubigeri, aliorum ope tam docte et subtiliter illustrati sunt, ut doctissimorum editorum interpretumque vestigiis tuto insistere possis. At graeci adeo adhuc neglecti iacebant, ut neque commoda criticisque fundamentis innixa editio suppeteret neque de metricis rhythmicisque legibus, quibus versus eorum adstricti essent, certius quidquam constaret. Rud. enim Vormbaum, qui in Danielis Thesauri hymnologici volumine tertio delectum carminum ecclesiae graecae edidit, cum leges, quas poetae christiani in versibus factitandis secuti erant, nullas perspexisset, neque bonorum librorum auxilio in periodis membrisque digerendis adiutus esset, adeo omnia susque deque habuit, ut ne novem odas quidem, quibus singuli canones constare solent, separaret. Tantis in turbis quid mirum erat, quod viri docti artem illorum poetarum ut omni impedimentorum genere obstructam et quasi sepultam expediri posse desperaverunt? Mihi diu multumque rem frustra tentanti tandem aliquando caligine paulatim discussa artis lineamenta,

numero syllabarum et accentuum concentu definita, clarius apparere coeperunt. Inde in meo exemplari Danielis Thesauri hymnologici turbas removere odasque suos in versiculos dividere conabar, cum felici casu tentamina mea duabus de partibus egregie promota sunt. Atque primum quidem Haneberg, reverentissimus coenobii Benedictorum Monacensis antistes, de Pindari periodis versiculisque in academia nostra me disserentem similis artis commonuit, qua byzantinorum poetarum hirmos et troparia composita esse vir doctissimus J. B. Pitra in libro de hymnographia ecclesiae graecae nuper demonstrasset. Continuo librum a collega humanissimo mihi commodatum perscrutatus cum summo gaudio intellexi, lineolas a me ad separandos versiculos positas non modo auctoritate viri litterarum byzantinarum inter paucos periti sed etiam, id quod multo plus valet, fide vetustissimarum membranarum comprobari atque confirmari; cum enim in illis singula cola punctis distincta essent, iam certo et comprobato fundamento indagatio numerorum niti videbatur. Tantum autem aberat, ut Pitra, quamvis egregiis subsidiis adiutus esset, artem poetarum ecclesiasticorum plane perspiceret ut mihi iam ante librum eius perlectum certae cuiusdam rei suspicio subnata esset, quam virum doctissimum fugisse non possum non mirari. Ille enim, cum strophis eorumque colis ex codicum fide divisis versiculos, qui in singulis strophis sibi invicem responderent, pari syllabarum numero constare recte intellexisset, una numeri syllabarum lege artem byzantinorum poetarum coerceri iudicavit. Hoc cum neque per se ipsum probabile esse videretur neque analogia hymnorum latinorum commendaretur, tum ex comparatis his octo versibus sibi respondentibus (apud Pitram p. XXXIV et in nostra editione p. 239)

προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον.	Τὴν φωνὴν Γαβριὴλ τὴν χαρμόϲυνον.
παραδόξωϲ ὑπέμειναϲ ϲταύρωϲιν.	ἡ χαρά, θεομῆτορ, ἡ ἔνθεοϲ.
τῇ τῶν ζώντων ζωῇ καὶ δεϲμούμενοϲ.	δι' ἐμοῦ καταργείϲθω κατάκριμα.
τὸν δεϲπότην, παμμάκαρ, τῆϲ κτίϲεωϲ.	ὁ θεὸϲ Ἀβραὰμ τῷ προπάτορι.

satis certe falsum esse coarguitur. Luce enim clarius est, non forte fortuna accidisse, sed a poeta data opera provisum esse, ut ne omnium octo versuum tertia, sexta, nona quaeque syllaba accentu careret. En praeclarum adiumentum, quod hac re percepta lucramur ad artem poetarum byzantinorum aestimandam et ad locos corruptos vel lacunosos restituendos. Accentuum enim ex concentu colligere possis, utrum carminis numeri assurgant an descendant, utrum sedate incedant an velociter rapiantur; denique rhythmum, quem veteres poetae certo ac definito longarum et brevium syllabarum ordine expresserant, a poetis graecis medii aevi accentu indicatum sentias. Equidem eo confidentius hanc vim accentuum concentui in byzantinis carminibus assignavi, quod idem fere in latinis sequentiis, graecorum tropariorum illis quidem simillimis, accentus valere inter omnes constare noveram. Neque tamen haec res in omnibus versibus aeque atque in octo illis colis in

aprico posita erat. Ut enim eorum colorum, quae speciem anapaestici vel dactylici numeri induerunt, omnes fere pedes accentu significati sunt, ita longe plurimis in versibus plerosque accentus nullo ordine fluctuare, paucos certae sedi adhaerere cognovi.

Praeterea aliam rem a Pitra neglectam tamquam per nebulam atque caliginem cernere mihi visus sum. Aliorum enim versiculorum confiniis mediam sententiam haud raro dirimi nec non nominum compositorum partes discindi, aliorum cum finibus maiorem quoque interpunctionem tantum non semper coniunctam esse animadverteram; inde versus non omnes pari modo disiungendos, sed plures in singularum periodorum societatem coniungendos esse eo certius conclusi, quo magis haec ratio et veteris poesis analogia et ipsa cantus natura confirmari videbatur.

Haec cum animo volutabam et veteris disciplinae metricae vestigiis insistens singularum odarum cola atque periodos volgaribus notis describebam, doctus quidam iuvenis Graecus, Math. Paranicas, cuius industriam atque multifariam doctrinam iam antea cognoveram, me salutatum venit. Pauca igitur de aliis, de quibus sententiam me rogaverat, rebus confabulatus sermonem ad eas quaestiones transtuli, ad quas enucleandas totus tum incumbebam. Ille cupidissime me de cantilenis, quas puer didicerat, disserentem audire et primum vultu, tum voce significare, quantopere rationes a me propositas comprobaret. Quid multa? Alta iam voce celeberrima carmina cantare exorsus recte cola ac periodos me diremisse, et quid accentuum concentus in melodia valeret, luculentissime demonstravit. Summo igitur gaudio perfusus rem feliciter et inventam et comprobatam amplius persequi literisque mandare constitui, et praeclaro exemplo edoctus, quantum vivae vocis peritia umbratici doctoris commenta adiuvarentur, Paranicam socium laboris adscivi.

Atque primum quidem modica commentatione lineamenta artis byzantinorum poetarum adumbrare exemplisque paucorum carminum illustrare in animo habebam; mox tamen exiguis dissertationis angustiis me virorum doctorum usui parum prospecturum esse intellexi. Neque enim commodus delectus hymnorum christianorum, quo lectores delegarem, exstabat, et voluminosae editiones Venetae Menaeorum, Triodii, Pentecostarii privato censu maiores esse videbantur. Quam ob rem fines libri prolatare et commentationem de arte metrica et musica byzantinorum melodorum cum anthologia graeca carminum christianorum coniungere decrevi: arduum mehercle et laboriosum opus, quod diu reluctatus et paene invitus suscepi. Nova enim spatia mihi, tot tantisque negotiis alioquin distracto, permetienda esse intellexi et animum meum veterum scriptorum libros elegantissimorumque poetarum carmina in deliciis habentem gravate ad hoc literarum genus avocavi. Neque hoc ita dico, tamquam christianae doctrinae gravitatem cum Musarum decora gratia coniungi posse negem, aut sacrae poesis maiestatem prae levitate profanorum carminum spernam atque contemnam. Immo vero

Davidis psalmorum grandem sublimitatem venerabundus admiror, neque latina nostra carmina ecclesiastica ultimum locum inter multiplices Musarum foetus obtinere iudico. At homines byzantini ut in reliquis vitae humanae studiis, sic in hoc quoque literarum genere artificiosam quandam subtilitatem potius quam veros animi affectus sequebantur, quo factum est, ut plerique melodi, cum divino afflatu et gratae simplicitatis sensu carerent, theologicarum rixarum spinas atque argutias suis carminibus intexerent. Accedit quod canones, quo hymni genere nulli magis studebant, et prolixiores et angusto sententiarum orbe inclusi sunt, unde usu venit, ut et eaedem res usque ad satietatem recoctae taedium animo moveant et compages carminum plerorumque alienis sententiis admixtis turpiter laxatae dehiscant. Quamquam igitur inter byzantina carmina non deerant, quae et sententiarum gravitate et modorum dulcedine me quam maxime captum tenerent, tamen multo maior pars idiomelorum et canonum animum ita defatigabat, ut plus semel onus gravissimum meis cervicibus impositum excutere cogitarem. Contra mecum reputabam, quam turpe esset rem, qua literas haud mediocriter me promoturum multisque gratam operam praestaturum esse confisus eram, fastidio quodam animi derelinquere; nec non amicorum adhortationes atque indefessa socii mei Paranicae industria animum deficientem denuo erigebant et stimulabant. En, benevole lector, ad umbilicum perductum librum, quo thesauros paene reconditos poesis byzantinae reclusimus, singularem quandam versus faciendi artem aperuimus, multas quaestiones de generibus ecclesiasticorum carminum eorumque auctoribus illustravimus, denique falsas opiniones haud paucas removimus atque redarguimus.

Priusquam autem prooemiandi finem faciam, de ambitu huius anthologiae, de criticis subsidiis, de commentariis et indicibus pauca mihi praemonenda esse video. Atque primum quidem hanc anthologiam non intra fines byzantini imperii coercere, sed vetera carmina christiana adiicere mihi visum est. Quamquam enim quaestionibus de byzantinis hymnis pertractatis ad hunc librum conscribendum adducti eramus, tamen praeclara illa monumenta veteris poesis christianae eo minus excludenda duximus, quo acceptiorem viris doctis commodam eorum editionem futuram esse sperabamus. Namque liber Boissonadii, qui Synesii hymnos et Gregorii odas selectas in quinto decimo tomo Poetarum graecorum sylloges edidit, dudum divenditus est, et Danielis Thesaurus hymnologicus Synesii, Methodii, Naassenorum carminibus caret. Byzantina vero aetas cum ecclesiasticis melodis fecundissima fuisset, nos ea potissimum carmina selegimus, quae graeca ecclesia in Officiorum libros receperat et sua quasi auctoritate sanxerat. Neque solum ecclesiastica carmina hoc libro edenda curavimus, sed etiam alia quaedam, quae, cum numquam in coetibus hominum christianorum cantata essent, tamen ad sacras res et ad doctrinam christianam pertinere videbantur; qua in re vereor, ne in criminationes atque calumnias eorum incidamus, qui haereticorum quoque Naassenorum psalmo et Synesii hymnis,

quos philosophicos rectius quam christianos dicas, locum concessum esse aegre ferant. At nos, cum nec odio nec studio traheremur, quidquid praeclari carminis vates christiani divino spiritu inflati composuerant, oblivione obrui noluimus.

Subsidia autem critica in singulis carminibus recognoscendis partim ex libris et manu scriptis et prelo excusis hausimus, partim mentis acumine ipsi peperimus. Atque ecclesiastica carmina ita hominum animis infixa haerebant et cantorum modis numerorumque legibus ab effusa labe tuta erant, ut codices excussi vulgatas lectiones fere ubique confirmarent, et raro coniecturas ad numeros restituendos aut sententias expediendas tentare cogeremur. Neque tamen illa omni interpolatione vacasse cum libris collatis, tum argumentatione facta plus semel evicimus. Namque et Mariae cultu inde ab nono saeculo in dies latius patente multa theotokia addita sunt, et libri passim ita variant, ut cum alius aliud verbum vel colum exhibeat, tamen utraque lectio et syllabarum numero et accentuum concentu concordet. Quin etiam hic illic per longam saeculorum seriem latius corruptela gliscit, ut troparia sui hirmi numeros non iam sequi viderentur: quod ubi factum est, recentiores Graeci, utpote qui musicas modulationes variandi, quam artem criticam factitandi peritiores essent, veterum magistrorum praeceptis plane neglectis eiusdem odae alii strophae alios modos accommodaverunt. Insigne huius rei exemplum in Ioannis canonis septimi versu decimo septimo p. 222 exstat, ubi numeros versus in vulgata lectione et Pentecostarii et Hirmologii Cτερέωcόν με, Χριcτὲ, ἐπὶ τὴν πέτραν misere turbatos nos codicis A lectione τὴν ἄcειcτον πέτραν revocata feliciter sanavimus. Aliis locis, cum codicum subsidiis parum adiuti essemus, inveterata menda indicare quam removere cautius esse duximus. Neque enim carminum ecclesiasticorum tam amplam et electam critici apparatus supellectilem comparare nobis contigit, ut satis firma ubique fundamenta artis criticae nos iecisse gloriemur. Immo vero alios, quibus Corinthum adire licet, publice admonitos velim, ut Romanas, Parisinam, Russicas, Graecas bibliothecas perscrutati nostram penuriam suis divitiis augeant. Nos quidquid bibliothecae Monacensis et Vindobonensis suppeditabant, sedulo rimati neque Triodion neque plena Menaea reperire potuimus, quamquam vel exiguis his subsidiis instructi multos locos partim emendavimus partim perpolivimus. Idem valet de Synesii et Gregorii hymnis, qui, licet codicibus nec bonitate nec vetustate insignibus usi simus, tamen primum in hac editione iusto apparatu critico instructi prodeunt.

Ad postremum ut, quo consilio in libro adornando et partibus digerendis usi simus, edisseram, Prolegomenorum libros quatuor praemisimus, quorum primo cum poetarum recensu historiam christianae poesis graecae contexere, altero de singulis generibus carminum et ritualibus libris disserere, tertio artem versus faciendi poetarum byzantinorum explicare, quarto de musica disciplina disputare visum est; quarum partium paenultimam carminibus aliquot in nostram linguam conversis, ultimam melodiis ab Eustathio The-

reiano, archimandrita Tergestino, commodatis illustrandam curavimus. Latine quod de his rebus disputavimus, vereor ne multi, praesertim musici, qui, cum parum latine calleant, tamen artem illam singularem byzantinorum melodorum cognoscere cupiant, vituperent et conquerantur; et multo, si dis placet, lubentius ipse patria lingua usus essem, sed in libro de graecis rebus ad Graecos potissimum mittendo et omnium nationum hominum elegantiorum, quibus haec studia cordi sunt, usui destinato cum aut graece aut latine mihi loquendum esse intellexissem, ea lingua uti malui, qua viri docti diversarum nationum et olim in sermonis commerciis usi erant nec nunc uti prorsus destiterunt.

Carmina ipsa ita digessi, ut vetera a byzantinis seiungerem, in his autem ordinandis et genera carminum et poetarum tempora spectarem. Textui verborum lectiones varias codicum et editionum subieci, quo in apparatu quod vel apertos errores optimorum librorum enotavi, ii non reprehendent, qui quam saepe iam ex ductibus literarum vulgo neglectis sagacis viri acumine manus auctoris recuperata sit, usu cognoverunt. Bartholomeus enim Cutlumusianus, qui nostra memoria Menaeis et Triodio ecclesiae graecae edendis egregiam operam navavit et vetustissimos codices se excussisse testatur, tamen parum criticam artem promovit restituendaeque genuinae carminum formae profecit, quod neque quos codices contulerit, nec quas quoque loco discrepantes lectiones repererit, plene et accurate adnotavit. Criticis notis breves indiculos locorum veteris et novi Testamenti a poetis expressorum aut significatorum inserendos curavimus, quos colligendi curam Paranicas meus totam in se receperat. Verba vero carminum ipsa, si formam et versus spectes, primum pleraque in lucem prodire videntur; quamquam enim iam saepe prelo excusa sunt, tamen primum in hoc libro eandem speciem, quam reliquarum nationum carmina, prae se ferunt. Quin etiam Teubnerianae officinae egregiis subsidiis adiutus non solum versiculos, sed etiam periodos in sua cola divisas, id quod ne in latinis quidem nostrisve odis factum vidimus, exprimendas oculisque subiiciendas curavimus. Denique corrolarii instar, quod multis exoptatum fore speramus, Paranicae industria duos indices copiosissimos libro subiecit, quorum priore, quo loco cuiusque carminis modi scripti sint, altero, quae carmina poetarum byzantinorum in libros ecclesiasticos recepta sint, cognoscere possis.

Scribebam Monachii sacra hebdomade anni 1871.

WILHELM CHRIST.

PROLEGOMENA.

LIBER PRIMUS.

DE POETIS CHRISTIANIS GRAECIS.

Poetarum agmen in hac anthologia carminum christianorum graecorum ducit Synesius Cyrenaicus. Huic primum locum propterea assignandum duximus, quod ipse in exordio hymni septimi primum se cantilenam Iesu Solymitano, praeclarissimo virginis filio, panxisse gloriatur. Quamquam vereor, ut verius hoc vates Cyrenaicus dixerit, quam poeta Venusinus primum se Aeolium carmen ad Italos modos deduxisse iactavit. Namque ante Synesium iam tertio post Christum natum saeculo inter Ophitas Naassenos Valentinianos haereticos exstitisse constat, qui versibus christianam, quam profitebantur, doctrinam explicarent (cf. Pitra Hymnographie de l'église grecque p. 40 sq.) et quarto saeculo medio Gregorius theologus gravissimis carminibus morum severitatem christianam commendaverat. Verum haereticorum hymnos, quippe quos ecclesia orthodoxos damnasset, Synesius ne numerasse quidem probatur, et Gregorii carminum notitia e remotis Cappadociae regionibus usque in Africanum agrum illo tempore nondum penetrasse videtur. Neque enim ita poetam Cyrenaicum excusarim, ut, quod cantilenae modos (νόμον) se primum in Christi honorem panxisse dixit, vetustiores hymnos, si qui extarent, tamen ad canendum parum accommodatos eum significasse dicam.

Integrum vero librum decem hymnorum quod in hunc delectum carminum christianorum recepimus, merito reprehendere possis, quandoquidem plerique non christianae fidei simplicitatem, sed tumida philosophorum neoplatonicorum de rebus divinis somnia exponunt. Quid? quod quinque tantum hymnos, quintum septimum octavum nonum decimum dico, christianus factus composuisse probatur; quorum septimo tres magos Iesu infanti dona offerentes laudat, nono dominum nostrum ad inferos descendentem rursusque de mortuis resurgentem praedicat, quinto Christi, virginis integrae filii, laudes cum philosophorum placitis de lumine omnium rerum fonte coniungit, octavo, quem ante tertium filium sibi natum (cf. v. 29) i. e. anno 405 aut 406 composuisse probatur (cf. H. Druon Études sur la vie et les oevres de Synesius p. 105 ff. et R. Volkmann Synesius von Cyrene S. 185) suavissimas

preces pro sua, coniugis filiorumque salute fundit. Reliquis sex hymnis poeta christianam fidem adeo non profitetur, ut tertio hymno longissimo, quem paulo post aerumnosam legationem ad imperatoris Arcadii aulam Constantinopolitanam susceptam, sive circa annum 400 eum composuisse ex versibus 427 sqq. et 489 sqq. elucet, deorum auxilium imploret supplicemque omnia templa paganorum se adiisse vv. 449 sqq. testetur. Nihilo secius cunctos decem hymnos hoc libro edendos curavimus, quoniam auctor ipse epilogo decimi hymni omnes in unius libri corpus coniungendos significavit, et exordio primi hymni gravitatem atque sublimitatem Musae his decem hymnis expressam levitati carminum, quae iuvenis Alcaei et Anacreontis more (μετὰ Τηΐαν ἀοιδὰν μετὰ Λεσβίαν τε μολπάν) luserat, contrariam posuit. Namque hoc ipsum Synesii proprium atque peculiare fuit, quod neoplatonicorum philosophorum placitis et christianae fidei praeceptis coniunctis et confusis, quae philosophi de deo omnium rerum principio ac radice, de sapientia (λόγος vel σοφία) inde prognata totiusque mundi procreatrice et gubernatrice, denique de consilio (βουλή vel ὠδίς) inter stirpem et prolem medio intercedente praeceperant (cf. hymn. I, 50 sqq. II, 25 sqq. III, 210 sq. IV, 87 sqq. VI, 1 sqq.), haec ad christianorum praecepta de trinitate dei patris, Christi filii, spiritus sancti illustranda et confirmanda conferebat. Eo lubentius autem omnes decem hymnos in hanc anthologiam recepimus, quod altum et elatum spirant animumque arida carminum byzantinorum tenuitate fessum sententiarum sublimitate verborumque audacia recreant atque erigunt.

Ex iis, quae modo disputavimus, illud quoque apparet, cur Synesii hymni numquam inter ecclesiasticas odas recepti sint. Quod enim tum temporis sedulo cavebant, ne hymnis noviciis inter ecclesiastica cantica receptis animi christianorum ipsa modorum dulcedine a vera et incorrupta doctrina christiana ad errores haereticos avocarentur, ad huius quoque vatis poemata pertinebat. Sed ea cantata et lyrae fidibus accommodata fuisse, inde coniicere possis, quod μέλη (I, 51; VII, 9, 42; VIII, 51) ᾠδὰς (I, 5) μολπὰν (IV, 40; V, 50) νόμους (VII, 1) ea poeta appellat et plus semel cantorum vocis (II, 4; IV, 7; VIII, 3) et phormingis citharaeque (I, 1, 13; VIII, 52) mentionem facit. Quamvis autem in contrariam partem hoc afferre possis, quod inde ab Horatii aetate poetae lyrici, licet carmina, quae legerentur, non canerentur, scripserint, tamen fidium, tibiarum, canorae Musarum vocis commemorationem ex iis, quae imitabantur vel aemulabantur, carminibus veteribus ad suas odas transtulisse feruntur, tamen hoc concedas oportet, Synesium iis numeris, quibus cantilenarum auctores illo tempore vulgo utebantur, et ipsum orationem inclusisse. Namque Anacreonticis modis sive dimetris ionicis

◡ ◡ – – ◡ ◡ – ⏓ vel ⏔ – ⏒ – ◡ – ⏓

in primo et secundo, trimetris ionicis

⏔ – – ◡ ◡ – – ◡ ◡ – ⏓ vel ◡ ◡ – ◡ – ◡ – – ◡ ◡ – ⏓ vel ◡ ◡ – – ◡ ◡ ◡ – ◡ – ⏓

in sexto, logaoedicis versiculis

⏑⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ vel ⏑⏑ – ⏑ ⏑ – –

in septimo octavo nono, tetrapodiis spondaicis catalecticis

– ∸ – ∸ – ∸ –

in quinto, denique anapaesticis monometris in reliquis hymnis usus est; monometros enim anapaesticos ubique, codicum fidem secutus, constitui, quoniam licentia hiatus et syllabae ancipitis creberrime in fine monometri admissa, ne bina metra sive quaternos pedes in singula cola coniungerem, prohibuit; idem autem quod paucos hypercatalecticos monometros sive catalecticas tripodias (III, 41, 141, 166) coniecturis removendas duxi, vereor ne calidius fecerim. Nam Plautum quoque comicum tripodiis anapaesticis catalecticis dipodias acatalecticas immiscuisse, nuper in commentariis bavaricae Academiae a. 1871 p. 49 demonstravi.

Quod vero doricas odas se canere (I, 4) et doricis modis lyrae nervos intendere (VIII, 1) Synesius dicit, cave de dorica harmonia doricisve numeris interpreteris. Unius enim quinti hymni numeri gravitatem doricae harmoniae prae se ferunt; reliqui quantopere ab ea abhorreant, ex iis quae A. Boeckhius de rhythmis doriis in libro de metris Pindari p. 280 disputavit, facile intellegas. Immo vero doricae odae nomen ad sententiarum severitatem atque sublimitatem relatum voluisse poeta videtur, ut hoc grave et decorum poematum genus petulantiae et levitati lusus amatorii Anacreontis Ionis et Alcaei Sapphusque Aeolum obstrepere significaret. Praeterea ionica dialecto, qua Anacreonteorum auctores cum alii tum Gregorius theologus uti consueverunt, spreta doricas formas verborum adhibere maluit, quo magis tumor vocalium doricarum cum gravitate sententiarum concineret. Nam sua patria, quam a Doribus olim conditam esse constat, nihil poeta, ut dorica potissimum dialecto uteretur, commotus esse videtur. Vulgaris autem dialecti formas, quae multae in textum hymnorum irrepserunt, removere doricisque formis commutare sine codicum auxilio dubitavimus, quod ancipites haerebamus, quid scribarum somniculosorum errori, quid poetae ipsius neglegentiae, denique quid limitibus dialectorum parum discretis tribuendum esset.

Ad postremum ut, quae critica subsidia in hymnis Synesii recognoscendis habuerim, brevi moneam, tres codices Monacenses excussi, quorum primo (A) saec. XIII vel XIV exarato, sed multis correcturis defoedato iam Canterus, qui Basileae a. 1567 horum hymnorum editionem procuravit, se usum testatur, alter (M) recentissimus tot varias lectiones, ex alio libro procul dubio enotatas, in margine et supra lineam adscriptas habet, ut duorum codicum vice fungatur. Pleniorem autem notitiam horum codicum Monacensium qui desiderat, Hardtii Catalogum codicum manuscriptorum graecorum bibliothecae regiae bavaricae vel Krabingeri Synesii operum tom. I praef. X et XIV evolvat. Alio de fonte eoque nonnullis versibus locupletiore (IX, 7—11, 15, 21, 27—29) descendit codex Parisinus n. 1039 (P),

cuius ope Boissonade in Sylloges poetarum graecorum tomo XV nonnullos locos feliciter emendavit. Atque Boissonadii librum, in hoc quidem terrarum sinu rarissimum diuque a me frustra quaesitum, tandem Zottenbergii officiosa amicitia sub ipsa molimina belli atrocissimi Parisiis mihi transmisit. Ipsius autem codicis pleniorem notitiam quod nancisci mihi non licuit, eo potissimum nomine doleo, quod Boissonade paucas tantum varias lectiones inde excerpsit, neque, sicubi a vulgato textu recessit, utrum emendata lectio codicis fide niteretur an ingenii acumini deberetur, religiose adnotavit. Neque J. C. Thylonis, qui lautissimas critici apparatus copias conquisiverat, opera multum adiutus sum, quoniam tam prolixos commentarios conscripsit, ut duobus programmatis non plus quam viginti quinque versus emendaret et illustraret.

Synesii decem hymnos in nostra anthologia carmina selecta Gregorii sequuntur, cui ab urbe, cuius episcopus fuerat, Nazianzeni, et a docta sapientia, qua fidei christianae integritatem contra haereticos defendebat, theologi cognomen inditum est. Huic quamquam secundum locum adsignavimus, tamen primas deferendas esse, si et temporum rationem et carminum indolem spectaveris, supra iam significavimus. Namque medio saeculo quarto eum floruisse et, priusquam Ptolemaidis episcopus hymnos pangere coepisset, anno 389 supremum diem obiisse inter omnes constat. Christianis vero praeceptis iam a parentibus christianis imbutus et acerrimus verae fidei vindex atque defensor factus in carminibus quoque, quae senem se conscripsisse testatus est, christianum fere, non philosophum sese gessit, quo factum est, ut summa apud byzantinos scriptores et melodos auctoritate valeret. De Synesio enim poeta altum silentium, nec Suidas lexicographus ut orationes eius et epistolas, ita hymnos quoque recensuit; Gregorium summum ubique theologum strepunt et praeclarum, quem aemularentur, vatem praedicant. Inprimis Cosmas Hierosolymitanus, celeberrimus canonum et triodiorum poeta, carmina eius divina admirabatur eorumque amplissimos commentarios conscripsit, quos nuper Ang. Maius in Spicil. Rom. tomo II in lucem edidit. Verum enim vero idem Gregorius episcopus, cum rhetorum et philosophorum scholas Alexandriae et Athenis frequentasset et grammatica disciplina diligentissime institutus esset, perpolitae orationis et limatae artis studiosissimus exstitit. Quin adeo nonnihil ex sententiis veterum philosophorum et ipsum hausisse, praestantissimus ὕμνος εἰς θεόν, qui est secundus in hac anthologia, declarat, quo numen divinum, omnium rerum principium et exitum, quod, cum omnia comprehendat, omnia tamen superet, sublimissima oratione praedicans Parmenidis et Empedoclis praeclaros versus feliciter aemulatus est.

Ecclesiasticis in coetibus Gregorii non magis quam Synesii carmina umquam in usu erant. Praeterquam enim quod Davidis psalmis et sacris canticis usu diuturno atque dignitate auctorum sancitis recentiorum poetarum carmina quamvis casta et orthodoxa gravate admiscebant, Gregorii poe-

mata ne apta quidem ad canendum erant. Longe enim maior eorum pars non lyricis cantusque modis accommodatis versiculis, sed longis versibus, dactylicis hexametris vel trochaicis septenariis vel iambicis trimetris, composita est. Huc accessit, quod episcopus Nazianzenus id maxime suis carminibus egit, ut hominum animos ab rerum inanium studio effusaque libidine ad morum integritatem et christianae vitae severitatem revocaret; rerum autem a Christo et apostolis gestarum memoriae pie semper a Christianis recolendae, in qua celebranda poetae byzantini fere toti versabantur, adeo suam musam non dedicavit, ut tertius hymnus εἰς Χριστὸν μετὰ τὴν σιωπὴν ἐν τῷ Πάσχα, quo christianorum post longa silentia laetum ob Christi resurrectionem iubilum expressit, singularem locum inter eius carmina obtineat. Quid? quod ne martyrum quidem casus, qui tam commodam et copiosam materiem carminibus praebebant et a Damaso et Prudentio, aequalibus poetis latinis, praedicati tantum applausum tulerant, suis versibus referre sustinuit.

Quae cum ita sint, mirum non videbitur, quod in hunc delectum poematum, quae proprie carmina sive μέλη dicantur, praestantissimi et fecundissimi poetae pauca tantum carmina recepimus, epici et didactici generis versibus exclusis omnibus. Atque primum quidem celeberrimum ὕμνον εἰς Χριστὸν et suavissimum carmen εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, Anacreonticis illa quidem versiculis composita et cum Synesii hymnis fere coniuncta, in hoc quoque libro recudi par erat. His in editionibus plerisque adhaeret hymnus vespertinus (VII), eo nomine insignis, quod antiquissimum rhythmicae quam dicunt poesis exemplum graecum exstat. Numeri enim iambici huius odae non longis brevibusque syllabis sed accentu verborum expressi sunt. Verum non tam arctis limitibus suam artem poeta circumscripsit, ut, quocunque loco veteres poetae productam syllabam collocare soliti erant, ipse acutam syllabam ponendam curaret; sed in eo acquiescit, ut in versiculis dimetris catalecticis, cum secundam quartam sextam syllabam acuere deberet, duas syllabas acuere non supersederet. Atque haec quidem licentia inde satis excusationis accipere videtur, quod veteres quoque poetae et musici non omnibus tribus locis vocem aeque erigebant; illud autem vereor, ne errore librariorum factum sit, quod versuum 2, 17, 23, 26 paenultima syllaba, longe illa gravissima, accentu caret. Similibus numerorum legibus poematis ultimo loco a nobis collocati, quod ne carmen quidem, sed λόγος πρὸς παρθένον παραινετικὸς inscriptum est, periodi illigatae sunt. Hoc autem poema, cum nec sententiarum luminibus nec elocutionis lepore commendetur, his duabus causis in hac anthologia edendum curavimus, quod numeri eius recte intellecti et viam muniunt ad byzantinorum poetarum artem simillimam explicandam et quae de celeberrimi mimorum scriptoris Siculi Sophronis arte grammatici memoriae prodiderunt, egregie illustrant. Namque scholion, quod Billius, qui melioribus, certe plenioribus, quam nos codicibus usus est, in sua editione Operum Gregorii huic carmini praefigit 'ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ

τὸν Cυρακούcιον μιμεῖται. οὗτος γὰρ μόνος ποιητῶν ῥυθμοῖς τε καὶ κώλοις ἐχρήcατο ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήcας' ad Sophronem Syracusanum referendum esse collatis Suidae testimoniis de Sophronis mimis (ἔγραψε μίμους ἀνδρείους καὶ μίμους γυναικείους, εἰcὶ δὲ καταλογάδην) et Ioannis Damasceni canonibus pedestri oratione (καταλογάδην) conscriptis dudum a viris doctis intellectum est; conf. Bernhardy Grundriss der griech. Litt. II, 909. Sed quibus tandem numeris Gregorius, Sophronis imitator, in hac oratione exhortativa usus est? Ad hanc rem expediendam editio Billiana et codex Vind. V mutuum auxilium praebuerunt, quorum hic, qui inter pedestres orationes Gregorii hanc quoque rhythmicam orationem exaratam exhibet, cola sive membra orationis punctis interiectis distinxit, illa, cum cola neglegat, versus sive periodos separat, consentiens in hac re cum Cosma interprete, qui in commentariis supra commemoratis inter Γρηγορίου ἔμμετρα huius quoque orationis aliquot versus laudat; quo cum accedat sententia fere post alterum quodque colum finita, orationem ex versibus sive periodis binorum colorum compositam esse patet. Singulae autem periodi cum multae ex quindenis aut bis octonis syllabis constent, Lambeccius in Commentariis de bibliotheca Caesaria III, 181 de versibus tetrametris cogitavit, quibus paulo ante Gregorium etiam Methodium episcopum in carmine virginali usum esse infra demonstrabimus. At huic sententiae ne calculum adiiciamus, maior versuum pars obstaculo est, qui, cum bis septenis syllabis constent, tetrametris et catalecticis et acatalecticis breviores sunt. Nullo vero modo in metrici versus leges verba huius orationis cogi possunt, unde, si qua lege oratio vincta est, accentu, non quantitate syllabarum numeros regi statuas necesse est. Jam si accentibus ducibus rhythmum singulorum colorum et versuum definire coneris, non omnes versus iisdem numeris includi, sed alia cola iambicorum, alia dactylicorum, alia et longe plurima logaoedicorum versiculorum speciem imitari intellegas, quam quidem rem cum in omnibus periodis persequi longum sit, his paucis exemplis comprobare mihi visum est:

– ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

v. 41 ἔρως ὅλος πρὸς θεὸν γνησίως τεταμένος.
v. 62 μή που πλήξῃς ἢ πληγῇς ἐκ μώμου τοῦ Βελίου.

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

v. 48 Ἰούδας ἦν προδότης, οἱ δ' ἕνδεκα λαμπτῆρες.
v. 70 οὐ πάντες ἄνδρες τὴν σὴν ἁπλότητα χωροῦσι.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

v. 3 ἵνα λαμπρὰ τῷ λαμπρῷ συζήσῃς τὸν αἰῶνα.
v. 22 ταύτην καὶ τότε καιροῖς ἐτίμων τοῖς εὐθέτοις.
v. 64 μὴ παρειὰ παρειαῖς διδότω παρρησίαν.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

v. 88 Παῦλον πεινῶντα τὸν μέγαν καὶ ῥιγοῦντα προθύμως.

– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ | – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡

v. 54 μᾶλλον αἰδοῦμαι μαργάρων καὶ τῆς Cηρῶν εὐκοςμίας.

– ◡ ◡ – ◡ – ◡ | ◡ – ◡ – ◡ – ◡

v. 20 γάμος συγγνώμη πάθους, ἁγνεία δὲ λαμπρότης.
v. 61 ὄψιν δ' ἀρρένων φεῦγε, εἰ θέμις, καὶ σωφρόνων.
v. 72 καὶ πονηρῶν ἐπάνω παγίδων διαβαίνεις.

– ◡ – ◡ ◡ – ◡ | ◡ – ◡ – ◡ – ◡

v. 17 ἵν' ἐκ πάλης καὶ νίκης τὸ στέφος ἀπολάβῃς.
v. 69 τί μοι σάρκα φυγοῦσα πρὸς σάρκας ἐπιστρέφεις;

– ◡ – ◡ – ◡ – | – ◡ – ◡ ◡ – ◡

v. 35 μήτε λίαν σε σαρκὸς ἐκφοβείτω ἡ φύσις.
v. 87 οἶδας Θέκλαν ἐκ πυρὸς καὶ θηρίων φυγοῦσαν.

◡ – ◡ – ◡ ◡ ◡ – ◡ | – ◡ ◡ – ◡ – ◡

v. 9 οἳ πρῶτοι φέρους' ἀκτῖνα τῆς καθαρᾶς οὐσίας.

– ◡ ◡ – ◡ – ◡ | – ◡ – ◡ ◡ – ◡

v. 90 ὃς ἐν ἐρήμῳ τρέφειν οἶδε καὶ μυριάδας.

Haec si cui nugatoria et iusto argutiora esse videantur, eum rogatum velim, ut, priusquam severius iudicet omnemque mihi fidem deroget, quae de byzantinis melodis multifarias veterum metrorum formas accentibus simillimum in modum imitantibus infra disseruimus, legat atque examinet. Etenim quod in hac oratione Gregorii magis divinavimus quam probavimus, idem in byzantinis carminibus et iisdem formis rhythmicis in pluribus strophis redeuntibus et modulis musicis servatis plane confirmatum atque stabilitum est. Merito igitur Gregorium duobus extremis nostri delectus carminibus byzantinorum poetarum quasi signiferum exstitisse dixeris. Sophron autem mimographus, ut unde deflexit oratio redeat, aeque atque episcopus Nazianzenus, non certo metrorum orbe orationem contexuisse, sed varia cola, quae, cum mixtis pleraque pedibus constarent, rhythmos scholiasta dixit, ita commiscuisse videtur, ut soluta magis quam vincta oratione eius mimi conscripti esse viderentur.

Tertium locum in hac anthologia obtinet Naassenorum psalmus, quem Origenes in Philosophumenorum libri V cap. I servavit. Is tertio et quarto hymno Synesii simillimus est, ut Naassenorum Gnosticorumque psalmos Africano episcopo exemplo fuisse haud inmerito suspiceris. Namque Naassenorum quoque poeta cosmogoniam philosophorum commentis ornatam potius quam christianae institutionis simplicitatem referre maluit. Quid? quod simillimo quoque numerorum genere usus est? nam anapaesticos versus logaoedicos, quibus Synesii hymni VII, VIII, IX compositi sunt, hic quoque adhibitos videmus, ita tamen variatos, ut alii aliis longiores sint in hunc modum:

◡ ◡ – ◡ ◡ – | – – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ –

τὸ δὲ δεύτερον ἦν τοῦ πρωτοτόκου τὸ χυθὲν χάος.

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
ποτὲ μὲν βαϲιλεῖαν ἔχουϲα βλέπει τὸ φῶϲ.
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
λαβύρινθον ἐϲῆλθε πλανωμένη.

Unius autem codicis, a Mina Graeco non ita pridem reperti, fide cum Originis liber, unde carmen excerpsimus, nitatur, licet multos in tam parvo carmine librarii errores Milleri, Patricii Cruicii, meis coniecturis removerimus, tamen versus septimum et octavum ne ita quidem perpolire nobis contigit, ut numeros restituere conaremur.

Praeter hunc, quem edidimus, psalmum multos Gnosticorum hymnos exstitisse Origenes eodem loco refert (ὕμνοι δὲ εἰϲ ʼΑδάμαν γεγόναϲι πολλοὶ καὶ ποικίλοι), quorum errores dulci Musarum melli conditi ne in animos hominum furtim sese insinuarent, cum christiani orthodoxi vererentur, minus carminum faciendorum arti studuisse et sacrae scripturae psalmis odisque solis favisse perhibentur. Atque e codice quidem Nazaraeo sive Adami libro octo gnostica carmina syrica lingua scripta in lucem protracta sunt. Praeterea hymni Ophitarum sex strophae, quas Origenes in libro contra Celsum VI, 31 servavit, e syrica lingua in graecam translatae esse probantur; in graecis enim verbis nec metricarum nec rhythmicarum legum vola aut vestigium indagari potest. Qua de causa ex hoc libro carminum graecorum eas secludendas duximus, praesertim cum sententiae ipsae non solum obscurae, sed etiam inficetae et portentuosae sint.

Ad aliud carminum genus parthenion pertinet, quod Methodius martyr, quem anno 312 pro fide christiana vitam profudisse novimus, dialogo ϲυμποϲίου ἢ περὶ ἁγνείαϲ inseruit. In illo libro, quo christianus episcopus Platonis philosophi celeberrimum dialogum cognominem imitatus est, decem virgines inducuntur post laetum ac modicum convivium de laude inviolatae virginitatis disserentes et ad postremum assurgentes omnes, ut divino spiritu inflatae Christo tamquam optimo sponso suam vitam consecrent. Thecla igitur virgo, quae eloquentiae castaeque orationis palmam tulerat, carmen canere coepit, reliquae, quae a dextera et sinistra manu adstabant, post unam quamque stropham laetum ephymnium succinentes respondent (ὑπακούουϲι). Sic quod canendi partes distribuunt, vetustissimum cantus responsorii morem sequuntur, quem iam a Therapeutis in Aegypto institutum fuisse Philo in libro περὶ βίου θεωρητικοῦ p. 901 ed. Paris. a. 1640 his verbis rettulit: καὶ ἔπειτα ὁ ἀναϲτὰϲ ὕμνον ᾄδει πεποιημένον εἰϲ τὸν θεὸν ἢ καινὸν αὐτὸϲ πεποιηκὼϲ ἢ ἀρχαῖόν τινα τῶν πάλαι ποιητῶν· μέτρα γὰρ καὶ μέλη καταλελοίπαϲι ποιηταὶ ἐπῶν, τριμέτρων, προϲοδίων, ὕμνων, παραϲπονδείων, παραβωμίων, ϲταϲίμων, χορικῶν ϲτροφαῖϲ πολυϲτρόφοιϲ εὖ διαμεμετρημένων· μεθʼ ὃν καὶ οἱ ἄλλοι κατὰ τάξειϲ ἐν κόϲμῳ προϲήκοντι, πάντων κατὰ πολλὴν ἡϲυχίαν ἀκροωμένων, πλὴν ὁπότε τὰ ἀκροτελεύτια καὶ ἐφύμνια ᾄδειν δέοι· τότε γὰρ ἐξηχοῦϲι πάντεϲ τε καὶ πᾶϲαι. Sed ut Philonis suspectam fidem vilipen-

damus, gravissimi scriptores Athanasius De fuga 24, 265 A, Chrysostomus Expos. in psalmum 41 t. V p. 131 B, Theodoretus Hist. eccl. II, 13 (vide Buhl 'Der Kirchengesang in der griechischen Kirche bis zur Zeit des Chrysostomos' in der Zeitschrift für histor. Theol. XVIII, 190. 198) eodem, quo Methodius utitur, nomine ὑπακοῆς versum a toto coetu congregatorum christianorum recitatum nuncupant et psalmo, quem solus praecentor cantabat, contrariam ponunt.

Parthenii titulum Methodii carmini indidimus, quod a virginibus cantabatur et eius auctor, quem veterum scriptorum splendida exempla suis libris aemulari solitum esse satis constat, in hoc quoque poemate Alcmanis et Pindari pervulgata παρθένια imitatus esse videtur. Nec non Theocriti et Catulli carminibus nuptialibus, quibus puerorum puellarumque chori permixti maritos domum prosequebantur, hoc carmen Methodii conferre iuvat. Quo enim pacto romanus poeta virgines, dum pineas taedas manu quatientes novam nuptam flammeo indutam comitantur, notum illud

Hymen o Hymenaee, Hymen ades o Hymenaee

succinentes facit, eodem modo christianae virgines, dum candida veste et lucidis facibus Christo sponso obviam eunt, exultantes itentidem exclamant:

Ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Constat autem hoc carmen Methodii viginti quatuor strophis ita in unum orbem coeuntibus, ut litterae initiales ἀκροστιχίδα κατ' ἀλφάβητον efficiant, quod idem artificium non solum creberrime in byzantinis poematis, sed etiam in Gregorii theologi carmine iambico (p. 186 ed. Colon. a. 1690) occurrit; neque dubium est, quin poetae christiani in hac re exemplum recentiorum hymnorum veteris Testamenti (conf. Ewald Die poetischen Bücher des alten Testamentes I, 140) secuti sint. Singulae autem strophae ex quatuor versibus longis et brevi clausula consistunt, quae licet Pitrae (Hymnogr. p. 40 'un mètre caché, qui échappe à notre curiosité') obscuro aliquo metro composita esse videantur, tamen aperte iambicum rhythmum produnt, modo Methodium normam veterum poetarum nonnihil migrasse teneas, ut non solum syllabam longam nusquam in duas breves solveret, sed etiam interdum brevibus syllabis longarum, nec non longis brevium vim tribueret. Sic literarum positionem in σὺν παιδί v. 141 neglexit, verbi λέλπουσαι v. 40 extremam syllabam contra veterum poetarum usum corripuit, vocabulorum ἐλᾱθόμην vv. 25, 26, ᾰγάπη v. 33, σο͞φία v. 34, γο͞ερῶς v. 44, φλεγο͞μένη v. 69, πρό͞δρομος ᾰνόμως v. 98, θε͞όνυμφε v. 115, θάνᾱτος v. 112, ᾰφοβος v. 130 breves syllabas produxit; quae quidem licentiae eo magis nos offendunt, quod ne accentus quidem vi syllabae illae contra morem productae eriguntur. Praeterea nec versus nec clausulae pari omnes magnitudine sunt, hac in re inaequalitati versuum octavi Gregorii carminis non dissimiles. Quamquam enim fere versus septenarii iambici acatalectici quatuordenum syllabarum, versiculi tetrapodiae acatalecticae octonum syllabarum metrum

explent, tamen tam multi una vel etiam duabus syllabis partim longiores, partim breviores sunt, ut coniecturis omnes discrepantias removere veriti simus. Denique caesuram, qua versus longiores in duo membra discinduntur, non eodem loco ubique factam videmus; modo enim post octavam, modo post nonam syllabam versus poeta tam temere incidit, ut stropharum nulla aequabilitas compareat; quo cum accedat numerorum caesura incisionibus sententiarum parum adiuta, divisionem versuum rectis lineis significare inutile esse iudicavimus. Aegerrime autem tulimus, quod in difficillimo carmine recognoscendo nec ipsi codicum subsidia comparare potuimus neque A. Iahnii, qui Methodii opera Halis Saxonum a. MDCCCLXV edidit et adnotavit, opera magnopere adiuti sumus.

Hymnum, qui Methodii parthenion in hac anthologia sequitur, Clementis Alexandrini inscripsi, quamvis non ignorarem fuisse qui celeberrimum ecclesiae christianae doctorem huius hymni auctorem esse negarent. Sed in re incerta, ne maiores etiam turbae moverentur, dubii quam nullius auctoris nomen praefigere malui. Illud enim non potest dubitari, quin hymnus libri Clementis de educatione (Παιδαγωγός), cuius in calce exaratus legitur, integra pars non fuerit; libro enim iusta peroratione iam finito hymnus tamquam alter epilogus adhaeret. Hoc autem tuo iure possis ambigere, utrum eum a Clemente primum seorsim editum et postea libro Paedagogi adiectum, an ab interpolatore aliquo recentiore et factum et Clementi suppositum esse statuas. Sed utut res sese habet, hymnus inter antiquissima et celeberrima monumenta poesis christianae merito numeratur. Quod autem raro nobis in longo labore contigit, ut viam ab aliis patefactam et munitam sequi nobis liceret, id in hoc carmine opera A. Thierfelderi factum est, qui subtili dissertatione nuper de christianorum psalmis et hymnis commentatus est. Atque hoc quidem vir doctissimus mihi plane persuasit, binos monometros anapaesticos huius carminis vel repugnantibus codicibus in singula cola dimetra coniungendos esse, siquidem versibus paroemiacis, qui codicum consensu tribus locis (vv. 10, 13, 25) comprobantur, inter monometros nullus locus est. Cum autem non solum post singulos monometros nusquam non verbum finiatur, sed etiam hiatus et syllabae ancipitis licentia crebro (14, 15, 16, 26, 28) medio in dimetro admissa sit, interiecta lineola significavimus, non tam arcte, quam in veteribus carminibus graecis et latinis factum novimus, pedes huius hymni coaluisse. Minus iam illud mihi probatur, quod audacissimis coniecturis, modo eiiciendo modo transponendo verba, strophicam compositionem, quam vel limatissimi poetae scaenici in anapaesticis systematis fere spreverant, huic hymno restituere conatus est. Plane vero de recta via aberrasse mihi videtur, quod quatuor primos versiculos tamquam alter Procrustes usque adeo torquebat atque vexabat, donec anapaesticae tripodiae formam induerent. Namque cum ab tormentorum iniuria veteres scriptores omnes defendere consuessem, tum tripodiae anapaesticae forma adeo suspecta est, ut recentiori poëtae, qualis Clemens fuit vel quisquis hymnum

fecit, coniecturis reddi non debeat. Neque tamen magis Cobeti sententiae adstipulor, qui in Λογίῳ Ἑρμῇ I, 494 resectis ultimis cuiusque versiculi verbis volgares monometri anapaestici formas restituit. Equidem haec quatuor cola, cum et obscurissima esse et iis sententiam quinto versu comprehensam inficete dilatari cognossem, ab recentiore aliquo interpolatore, mysticarum nugarum illo studiosiore quam tersae orationis, adiecta esse duxi; quod quo tempore factum sit, inde aliqua ex parte definiri potest, quod iis numerorum legibus, quae apud byzantinos melodos solae valebant, adstrictae sunt. Ne plura, qui anapaestici metrici versiculi viris doctis visi sunt, mihi dimetri iambici rhythmici octonum syllabarum esse videntur hoc modo ordinandi:

. : . ⁝ . : . ⁝ = ◡ ‿ ◡ ⊥ ◡ – ◡ ⊥

στομίον πώλων ἀδαῶν,
πτερὸν ὀρνίθων ἀπλανῶν,
οἴαξ νηπίων ἀτρεκὴς,
ποιμὴν ἀρνῶν βασιλικῶν.

Resectis primis quatuor colis, quatuor, quae in codicibus illa sequuntur, suo loco mota post vicesimum primum ita collocavi, ut hymnus, id quod commode fieri nemo, si dis placet, infitias ibit, a Βασιλεῦ ἁγίων, λόγε πανδαμάτωρ initium capiat.

Agmen carminum prioris partis anthologiae ὕμνοι ἀδέσποτοι claudunt, qui cum vere ecclesiastici dicantur, memoriam carminum sacrorum ecclesiae christianae altius hoc loco repetere mihi visum est. Atque primum quidem Paulus apostolus in epist. ad Ephes. V, 18 (καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ κυρίῳ) et epist. ad Cor. III, 16 (ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυτοὺς ψαλμοῖς ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῷ θεῷ) christianos iam antiquissimis temporibus psalmis et hymnis et odis spiritualibus deum celebrasse memoriae prodidit, sed quae ille carmina intellexerit et quid discriminis inter tria, quae commemorat, genera carminum intercesserit, diu multumque a viris doctis disceptatum est. Verba quidem ipsa si spectaveris, nihil sane impedit, quominus nova carmina a vatibus christianis facta iam tum exstitisse et quotidiano usu celebrata esse existimes. Neque enim inepte verba ᾠδὰς πνευματικὰς de christianis carminibus ita interpreteris, ut ψαλμοὺς vel ψαλμοὺς καὶ ὕμνους ad veteres Davidis psalmos referas. At permirum esset, si sacrorum illorum carminum, ipsa vetustate quasi sacratorum, nihil ad posteros propagatum esset. An christianos memoriam rerum ab apostolis gestarum religiose servandam curasse, carmina antiquissimis temporibus celebrata et ipsa modorum suavitate facilius hominum animis inhaerentia aboleri oblivioneve obrui sivisse putabimus? Qua de causa cum de talibus carminibus nihil relatum, nedum integrum servatum sit, omnia tria nomina ad carmina sacra, quae christiani ab Iudaeorum synagogis una cum musicis modis assumpserant, referenda esse iudico.

Atque psalmos Davidis duplici nomine ψαλμῶν καὶ ὕμνων significatos sentio, quod et psalli solebant et laudes dei optimi maximi continebant, reliqua autem carmina veteris Testamenti, velut cantica Mosis et Annae et trium puerorum, apud posteros quoque scriptores odae audiunt (vide meam dissertationem de hirmo tropario canone in Beiträge zur kirchlichen Literatur der Byzantiner S. 11) et ᾠδαὶ πνευματικαὶ a Paulo apostolo cognominatae esse videntur, quo severam gravitatem eorum a ludicris nugis scoliorum graecorum distingueret. Huic vero rei fidem maxime psalterium christianum antiquissimum facit, quod in codice Alexandrino versionis graecae veteris Testamenti servatum esse constat. Etenim in hoc psalterio, quod canticorum librum lingua latina, nostra Gesangbuch interpretamur, Davidis psalmis quatuordecim odae, ex sacris libris veteris ac novi Testamenti excerptae, subiectae sunt, de quibus, cum ad byzantini canonis vim et significationem enucleandam pervenero, explicatius agam. Itaque usque ad quintum saeculum, quo codicem Alexandrinum exaratum esse palaeographicae rationes convincunt, christiani in suis coetibus fere iisdem cantibus, quibus Iudaei in suis synagogis, usi esse probantur. Primas autem, ut par erat, partes praeclaris et paene divinis psalmis Davidis assignabant*), qui inde ab illis temporibus insignem inter carmina ecclesiastica cum apud omnes christianos, tum apud Graecos locum obtinent; reliquis ex carminibus veteris Testamenti ea potissimum, quae ad Christum salvatorem futurum referri posse viderentur, selegebant (conf. Buhl l. l. p. 203) nec non ex novo Testamento Mariae post nuntium a Gabriele acceptum laetissimas voces (Luc. I, 46—55) et Zachariae vaticinia (Luc. I, 68—79) Symeonisque senis hymnum (Luc. II, 29—32) adiiciebant.

Verum enim vero praeter haec sacra carmina, in communem omnium christianorum usum recepta, noviciis quoque carminibus Christi ipsius laudes iam temporibus imperatoris Traiani celebratas fuisse veri simile est. Nam notissimus locus Plinii Secundi de christianorum institutis in epist. X, 96 'adfirmabant autem hanc fuisse summam vel culpae suae vel erroris, quod essent soliti stato die ante lucem convenire carmenque Christo deo dicere**) secum invicem' ad illa, quae modo recensui, carmina sacra vix, ac ne vix

---

*) Vide Constitutiones apostolicas II, 57: Μέcoc δὲ ὁ ἀναγνώcτηc ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸc ἑcτὼc ἀναγινωcκέτω τὰ Μωcέωc καὶ Ἰηcοῦ τοῦ Ναυῆ, τὰ τῶν κριτῶν καὶ τῶν βαcιλείων, τὰ τῶν παραλειπομένων καὶ τὰ τῆc ἐπανόδου, πρὸc τούτοιc τὰ τοῦ Ἰὼβ καὶ τὰ Cολομῶντοc καὶ τὰ τῶν δεκαὲξ προφητῶν· ἀνὰ δύο λεγομένων ἀναγνωcμάτων ἕτερόc τιc τοῦ Δαβὶδ ψαλλέτω ὕμνουc καὶ ὁ λαὸc τὰ ἀκροcτίχια ὑποψαλλέτω, confer Hippolyti can. XXI nuper ab Hanebergio editum et Theodoreti hist. eccl. II, 24.

**) Huic sententiae illud favere videtur, quod Plinius dixisse carmen christianos, non cantasse dicit; at ne plus, quam par est, verbo dicendi tribuas, Horatium constat duobus locis (Od. III, 4, 1 'Dic, age, tibia longum Calliope melos' et Od. IV, 12, 9 'Dicunt in tenero gramine pinguium custodes ovium carmina fistula') dicendi verbo non de formulis quibusdam, sed de iustis carminibus usum esse.

quidem referri potest; unde concludas si non omnes, at tamen Bithynos christianos novo quodam carmine Christum deum celebrasse, nisi vero carmen formulas exclamationesque, veluti Κύριε ἐλέηϲον et Εὐλογεῖτε τὸν κύριον, recitatas potius quam cantatas, intellegemus, aut Plinium falso vel parum accurate de rebus christianis rettulisse putabimus. Sed Plinii testimonio alia accedunt minus suspecta. Doctissimus enim pater ecclesiae, Origenes in libro contra Celsum VIII, 67 christianos orthodoxos hac re ab haereticis differre monuit, quod nisi in deum patrem eiusque filium unigenitum hymnos non dicerent (ὕμνουϲ γὰρ εἰϲ μόνον τὸν ἐν πᾶϲι λέγομεν θεὸν καὶ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ). Et quod Eusebius hist. eccl. V, 30, 10 Firmilianum Cappadocem tertio saeculo psalmos in Iesum Christum factos abolendos, eorumque loco alios, quibus ipsius praeconium contineretur, hymnos in ecclesiis cantandos curasse dicit, Origenis testimonium per ambages confirmat. Denique idem Eusebius V, 32, 5 ad doctrinae christianae fidem defendendam utitur testimonio psalmorum, ὅϲοι ἀδελφῶν ἀπ' ἀρχῆϲ ὑπὸ παϲῶν γραφεῖϲαι τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, τὸν Χριϲτὸν ὑμνοῦϲι θεολογοῦντεϲ.

Inprimis autem haeretici hymnos pangendi canendique artem alebant, inter quos cum aliorum tum Nepotis episcopi Aegypti (conf. Euseb. hist. eccl. VII, 24, 4: ἀποδέχομαι καὶ ἀγαπῶ Νέπωτα ... καὶ τῆϲ πολλῆϲ ψαλμῳδίαϲ, ᾗ μέχρι νῦν πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν ἐνθυμοῦνται) Ariani (conf. Socratem I, 9 Photium in Philostorg. exc. II, 2) Bardesanis (conf. Theodoreti hist. eccl. IV, 29 Sozomeni hist. eccl. VI, 25 et inprimis Aug. Hahnii librum de Bardesane Gnostico Syrorum primo hymnologo) Apollinaris (conf. Sozomeni hist. eccl. VI, 25) carmina pervulgata fuisse perhibentur. Huc Naassenorum quoque psalmus, in hac anthologia p. 32 editus, pertinet, de quo paulo ante fusius commentatus sum. Sed haec ipsa erat causa, cur orthodoxae ecclesiae antistites inde a medio tertio saeculo, ne errorum labes modorum suavitate commendata latius serperet, novicios hymnos exstirpandos, veteres psalmos Davidis et cantica ex libris sacris excerpta unice probanda esse censerent. Insigne huius rei documentum concilii Laodicensis canon LIX praebet, quo patres congregati caverunt, ne idiotici psalmi, quos nescio an novicios christianos eodem iure quo subditicios Salomonis intellegas, in ecclesia recitarentur, quo cum decreto admonitiones singulornm episcoporum scriptorumque a Buhlio l. l. p. 197 sq. collectae plane conspirant.

Quae cum ita essent, hymni, quibus laudes domini nostri canerentur christianaeque doctrinae mysteria enarrarentur, conscribi cantarique paulatim desierunt. Preces tantum matutinae, vespertinae, cenatoriae, numeris illae quidem liberioribus compositae neque tamen psalmorum gravitati atque sublimitati conferendae, in usu quotidiano permanserunt. Partem earum librarius aliquis Constitutionum apostolicarum libro septimo pridem subiecit, unde eas aliis quibusdam auctas in hoc libro repetendas curavimus.

Atque primo quidem loco praeclarum hymnum matutinum collocavimus, quem a primo vocabulo δοξολογίαν nuncupant et etiamnunc in celeberrimis

ecclesiae canticis numerant. Is quo in honore iam antiquissimis temporibus fuerit, inde intellegere possis, quod vetustissimo psalterio christianorum, quod codice Alexandrino versionis graecae veteris Testamenti servatum esse supra monuimus, insertus legitur. Illius enim psalterii cum longe amplissimam partem Davidis psalmi efficiant, et tredecim odae, quae corrolarii instar psalmis Davidis adiectae sunt, aut ex vetere novoque Testamento petita sint aut iam Alexandrina, quam dicunt, aetate locis quibusdam veteris Testamenti adsutae esse videantur (ᾠδ. ζ′ η′ θ′), ex noviciis carminibus unus hic hymnus matutinus sive angelicus dignus existimatus est, qui sacris illis odis ultimo loco adiiceretur. Atque insignem hunc locum meruisse videtur, quod et sententiis dictisque sacris magna ex parte contextus est et veneranda quadam vetustate commendatur. Antiquior vero eius pars quatuordecim primos versus complectitur, quos quarto saeculo Hilarius Pictaviensis latine vertisse fertur (conf. Daniel Thesauri hymnologici t. II p. 270). Graecam autem eius originem cum alia tum hoc comprobat, quod in latinis membranis iuxta latinam versionem graeca verba exarata inveniuntur, quarum membranarum Tegernseenses (T) ipsi excussimus, Vindobonenses Daniel Thes. hymn. II, 272 descripsit.

Hymnum angelicum in septimo libro Constitutionum apostolicarum hymnus vespertinus et preces cenatoriae excipiunt. Ille ex duabus partibus constat, quarum prior voce ἀμήν concluditur et ab altera separatur; haec altera pars Symeonis senis Iesum infantem suis brachiis tenentis verba (Luc. II, 29—32) continet, eademque inter quatuordecim odas psalterii codicis Alexandrini recepta est. Usque ad quintum igitur saeculum ipsa verba sacrae scripturae recitari solebant, quibus aevo byzantino novicia carmina addebantur, quae a primis verbis Νῦν ἀπολύεις nomen Ἀπολυτικίων nancta sunt.

Quamquam autem hic, de quo agimus, hymnus vespertinus inter vetustissima carmina christianae ecclesiae in Constitutionibus apostolicis receptus legitur, maiore tamen fama alius hymnus Φῶς ἱλαρόν celebrabatur, quem Byzantini inter officia vespertina (ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ) receperunt et ipsi in libro Ὡρολογίου saeculo XII exaratum invenimus. Eum num auctor Constit. apost. VIII, 34 'μετὰ δὲ ῥηθῆναι τὸν ἐπιλύχνιον ψαλμὸν προσφωνήσει ὁ διάκονος ὑπὲρ τῶν κατηχουμένων' in animo habuerit, admodum dubium est, quandoquidem et brevior tenuiorque, quam qui psalmi titulo insigniatur, esse videtur, et Davidis psalmorum alios, qui vespere, alios, qui mane canerentur, constitutos fuisse novimus; conf. Const. apost. VIII, 37 ὡσαύτως ὄρθρου ὁ διάκονος μετὰ τὸ ῥηθῆναι τὸν ὀρθρινὸν καὶ ἀπολῦσαι αὐτὸν τοὺς κατηχουμένους. Contra certum est a Basilio De spir. sancto c. 29 hunc hymnum ἐπιλύχνιον εὐχαριστίαν nuncupatum esse, quem locum plene hic exscribere iuvat: ἔδοξε τοῖς πατράσι ἡμῶν μὴ σιωπῇ τὴν χάριν τοῦ ἑσπερινοῦ φωτὸς δέχεσθαι, ἀλλ' εὐθὺς φανέντος εὐχαριστεῖν· καὶ ὅστις μὲν ὁ πατὴρ τῶν ῥημάτων ἐκείνων τῆς ἐπιλυχνίου εὐχαριστίας, εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν· ὁ μέντοι λαὸς

ἀρχαίαν ἀφίηcι τὴν φωνὴν καὶ οὐδενὶ πώποτε ἀcεβεῖν ἐνομίcθηcαν οἱ λέγοντεc· Αἰνοῦμεν πατέρα υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα θεοῦ. εἰ δέ τιc καὶ τὸν ὕμνον τοῦ Ἀθηνογένουc ἔγνω, ὃν ὑπέρ τι ἄλλο ἐξιτήριον τοῖc cυνοῦcιν αὐτῷ καταλέλοιπεν ὁρμῶν ἤδη τὴν πρὸc τοῦ πυρὸc τελείωcιν, οἶδε καὶ τὴν τῶν μαρτύρων γνώμην, ὅπωc εἶχον καὶ περὶ τοῦ πνεύματοc. Hoc testimonio multi ita abusi sunt, ut Athenogenem martyrem hymnum Φῶc ἱλαρὸν panxisse dicerent. At paulo attentius Basilii verba perlegentem non fugiet, Athenogenem alius hymni auctorem significari, in quo et ipso spiritus sancti mentio facta esset.

Restat, ut quo iure haec quatuor scripta inter carmina receperim, defendam atque exponam. Numeris enim illa soluta nec cantorum modis aptata fuisse facile aliquis dixerit, quod nec certis usitatisque metrorum legibus illigata sunt et primum atque ultimum in codicibus Const. apost. προcευχαὶ non ᾠδαὶ inscribuntur, qua de re conferas, sodes, apparatum criticum editionis Lagardianae. Quid? quod preces cenatoriae non solum εὐχή, sed εὐχὴ λεγομένη ἐπ᾽ ἀρίcτῳ in codicibus dicuntur? Nihilo tamen secius has quatuor preces non solum recitatas, sed etiam cantatas fuisse, si quid aliud, certum atque exploratum est. Namque ut modulationes doxologiae et hymni epilychnii celeberrimas et antiquissimas (vide Πίνακα τῶν μελῶν in fine libri) omittam, doxologia in codice Alexandrino titulum ὕμνου ἑωθινοῦ prae se fert et in psalterium sive canticorum librum recepta est. Difficilior altera quaestio ad discernendum est, quo numerorum genere hi quatuor hymni inclusi esse videantur. Nam cum modulationes eorum protractae in latos circuitus exspatientur nec verba ipsa presse sequantur, iure tuo suspicari possis, numerorum legibus modulationes illigatas, solutam orationem fuisse. Neque Thierfelderum, cum in libro De christianorum psalmis p. 33 carminis Φῶc ἱλαρὸν metrica cola syllabarumque quantitate definita restitueret, operam et oleum perdidisse nego. Ne tamen omni numerorum genere quatuor hymnos solutos fuisse iudicemus, iam illud prohibet, quod hymnus epilychnius in Horologio et doxologia in cod. Alexandrino cτιχηδὸν exarata sunt. Namque cτίχοι illi sive versus, quos in nostra quoque editione exprimendos curavimus, et numerose clauduntur et similis psalmorum divisionis commonent. Singula autem cola eorum hoc quoque nomine Davidis psalmis similia sunt, quod non certis pedum rhythmorumque regulis, ut cetera fere carmina graeca, illigata sunt. Sunt tamen aliquot particulae, inprimis clausulae, quarum numeros, accentibus syllabarum expressos, modo monitus sis, non possis non agnoscere. En perspicua quaedam exempla, quae ita proponere placet, ut numeros notis metricis expressos adiiciam:

καὶ εἰc τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνοc.	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
cὺ εἶ μόνοc ἅγιοc,	– ⏑ – ⏑ – ⏑ –
cὺ εἶ μόνοc κύριοc.	– ⏑ – ⏑ – ⏑ –
αἰνεῖτε, παῖδεc, κύριον.	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ὑμνοῦμεν πατέρα υἱὸν	⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
καὶ ἅγιον πνεῦμα θεόν.	⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ — ◡ — ◡ — ◡ —
καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι. ◡ — ◡ — ◡ — ◡ —

DE CARMINIBUS BYZANTINIS.

Quatuor hymni, de quibus extremo loco disputavi, cum relictis veterum graecorum carminum legibus aliam normam sequantur, transitum nobis parant ad carmina ecclesiastica byzantina, quorum delectum in altera parte anthologiae proposuimus. Byzantina ea nuncupavimus, quod intra fines byzantini imperii medio aevo orta sunt; ipsa urbs Byzantium sive Constantinopolis nec plurimos nec fertilissimos melodos tulit; immo tresviri, quibus palmam in hoc genere literarum detulerunt, Cosmas, Ioannes, Theophanes Hierosolymitani fuisse feruntur, quod cum auctoritate, qua sacra sedes et inprimis S. Sabbae monasterium florebat, cohaerere videtur. Nam ritus quoque, quales in coenobio S. Sabbae exculti erant, inde a septimo saeculo paulatim per omnes ecclesias graecas diffundebantur (conf. Leontem Allatium De libris ecclesiasticis graecis p. 6 ed. Paris. a. MDCXLV) et celeberrimi melodi Ioannes et Cosmas magnam vitae partem in illo coenobio egerunt. Inter reliquas imperii byzantini partes Sicilia eminuit, qua in insula, priusquam Arabum ditionis facta est, multi et clari poetae velut Methodius Syracusanus, Georgius Siceliota, Constantinus Siculus octavo et nono saeculo floruerunt. Quid? quod Cosmam maiorem, quo Ioannes Damascenus et Cosmas Maiumensis magistro usi sunt, in Sicilia ortum et a piratis Damascum perductum esse ferunt? Denique etiam extra fines imperii byzantini in Italia prope Romam urbem monachi exules coenobii S. Nili sacrae poesi studebant, quorum melodorum S. Bartholomaeus, qui duodecimo saeculo florebat, facile princeps exstitit, alii, ut Clemens, Arsenius, Germanus, Ioannes, Iosephus, Paulus, Sophronius cognomines summis melodis byzantinis nominantur (conf. Pitra Hymnogr. p. 18 et 62); neque tamen ulla eorum carmina parietes monasterii Grottaferratae egressa sunt, unde ea cum neque in Menaea neque in Triodium graecae ecclesiae recepta essent, ex hac quoque anthologia excludenda duximus.

Homines autem byzantini quam tenuis et pusilli animi fuerint, inde maxime intellegitur, quod omnis fere eorum poesis intra angustos ecclesiastici carminis fines inclusa continebatur. Cum enim monachi et episcopi tam apud reges quam apud populum plurimum valerent et animi hominum spinosis theologiae quaestionibus adeo capti tenerentur, ut altius spirare et praeclara consilia moliri non auderent, turpissima ingeniorum sterilitas et nugatoria quaedam garrulitas cum in aliis literarum generibus tum in poeticis studiis nata est. Haec quam late patuerint, ut intellegas, aequalem poesim gentium occidentalis Europae conferre iuvat. Quamquam enim ne illic quidem barbari et rudes homines mentis caliginem plane depellere valebant, tamen inexhausta vis Germanarum gentium, tamquam felix sarculum

effetae arbori insitum, laetos carminum foetus peperit; neque solum epicis carminibus speciosa heroicarum fabularum miracula pandebant, sed etiam lyricos carminum ecclesiasticorum modulos lusibus profanis et rerum gestarum laudibus accommodabant. Tam laetae fecunditatis ingenii et mutui sacrarum profanarumque literarum commercii vestigia frustra apud Byzantinos quaesiveris; neque enim ipsi, qua erant animi humilitate viriumque imbecillitate, praeclaras res naviter gesserunt, et parvas amplificandi et prodigiose augendi iuvenili ardore carebant; amare vero et ludere, excandescere et commiserari, denique naturalibus animi affectibus commoveri prorsus desiisse videntur. Quo factum est, ut in epica, iambica, ludicra poesi aut nihil procrearent aut nihil, quod occidentalium gentium musae conferri posset, elaborarent. An Tzetzae Psellique garrulas nugas vel etiam Georgii Pisidae calamistros cum Nibelungorum nervis et lacertis aut Anacreonteorum tornatos cincinnos cum Waltheri nostri suco atque simplicitate componere audebimus?

Haec cum ita sint, ecclesiastica carmina fere sola fuerunt, in quibus pangendis homines Byzantini operam collocabant nec mediocrem laudem consecuti sunt; quae quamvis et ipsa labem frigidae subtilitatis et aridi torporis traxerint, tamen magis, quam par erat, a viris doctis adhuc neglecta iacebant. Nobis autem eo digniora sunt, quae cognoscamus et pervestigemus, quod ad poesim cantumque ecclesiasticum occidentalium populorum promovendum plurimum valuerunt. Huius rei documenta ipsa nomina sunt carminum ab graeco fonte derivata; veluti antiphonae et tropi Francorum (vide Beiträge S. 18 f.) ab antiphonis et tropariis Graecorum originem duxerunt, et sequentiarum latinum nomen a graeco ἀκολουθίας translatum esse apparet, licet genuinam graeci vocabuli significationem Franci Germanique paululum detorserint. Etiam apertiora graecae originis indicia musica ars latinae ecclesiae praebet; neque enim solum octo toni occidentalium gentium et ὀκτὼ ἦχοι Graecorum sibi invicem respondent, sed etiam nomina authentici et plagii toni graecae originationis notam servarunt. Denique non desunt diserta testimonia scriptorum latina carmina ecclesiastica a graecis promota testantium. Sic Monachus Sangallensis in Gestorum Karoli libro secundo (Monumenta germ. historiae II, 751) haec memoriae prodidit: 'Cum igitur Graeci . . . . secreto in sua lingua deo psallerent et ille occultatus in proximo carminum dulcedine delectaretur, praecepit clericis suis, ut nihil ante gustarent, quam easdem antiphonas in latinum conversas ipsi praesentarent. Item Cyprianus S. Caesarium Arelatensem refert adiecisse et compulisse, ut laicorum popularitas psalmos et hymnos pararet altaque et modulata voce instar clericorum alii graece, alii latine prosas antiphonasque cantarent (vide Gerbert De musica sacra I, 340). Hoc autem cum testimonio conferas Ekkehardum (Casus S. Galli in Monum. Germ. hist. II, 125) narrantem Hadvigam ducissam latinam antiphonam 'Maria et flumina' sic graece vertisse: 'θάλασσαι καὶ ποταμοὶ εὐλογεῖτε τὸν κύριον· ὑμνεῖτε πηγῶν

τὸν κύριον· ἀλληλούϊα.' Denique non parva farrago graecorum verborum in carmina et liturgiam ecclesiae latinae irrepsit, quorum nonnullis, ut κύριε ἐλέησον, etiamnunc utimur.

Haec praefati iam ad genera carminum byzantinorum explicanda et vitas singulorum poetarum enarrandas transeamus. Atque formam quidem carminum si spectaveris, duo in genera ea discedunt, quorum altera versibus usitatis et quantitate syllabarum definitis composita sunt, altera novas leges accentuum et numeri syllabarum sequuntur; quod discrimen ut brevi significem, priora metrica, rhythmica posteriora appellabo. Metrica igitur carmina ut antiquis temporibus, quibus productas et correptas syllabas vulgo distinguebant, aptissima erant, ita medio aevo artificiosam quandam speciem affectabant. Etenim iam in primis post Christum natum saeculis adeo accentus quantitati syllabarum praevalere coeperat, ut haud raro scriptores quantitatem neglegerent syllabasque acutas cum longis commutarent. Huius rei permulta et manifesta testimonia in titulis lapideis aeneisque exstant, in quibus literae O et Ω sexcenties inter se commutatae inveniuntur. Idem crebri errores testantur, quos poetae recentiores syllabas breves pro longis et longas pro brevibus usurpantes commiserunt; qua de re vide indicem errorum Methodii supra p. XIX confectum et adde Synesii III, 10 θῦμ' ἀναίμακτον, 39 τὸν ἀπόστρōφον, 109 ἐπὶ βαλβῖδας, Gregorii I, 3 δεσπότην, Clementis v. 13 παίδων ἀνεπάφων. Nostra vero memoria Graeci ita accentibus nihil non tribuunt, ut et ipsi in Sophoclis Aristophanisque versibus recitandis metricam compagem solvere soleant et nos accentus syllabarum neglegentes aut minus observantes graece loqui negent.

Metricae igitur odae byzantinae, cum vetera carmina artificiosa potius subtilitate imitarentur quam hominum aequalium sermonem exprimerent, neque in ecclesiis umquam cantatae neque in libros canticorum canonicos receptae sunt. Cantatas tamen eas esse ne infitias eas, modulationis tonus (ἦχος) carminibus Eliae Syncelli et Photii patriarchae adscriptus prohibet. Quae autem ad canendum destinata erant carmina, iisdem, quibus scriptores Anacreonteorum veteres delectabantur, versiculis constant, dimetris dico iambicis vel ionicis anaclomenis; quamquam hoc nomine severiori legi illigata sunt, quod quina aut sena cola singulas periodos stropharum efficiunt. Hoc ut nemo non comprobabit in carminibus ad cantandum factis, ita inutili et inficeto lusu eae literae in initiis stropharum positae sunt, quae ordinem viginti quatuor literarum alphabeti reddant. Cumulum vero his artificiosis nugis Syncellus addidit, qui non solum stropharum, sed omnium eiusdem strophae versiculorum initia acrostichidis angustiis coercuit. Praeterea in plerisque carminibus Anacreonticis poetarum byzantinorum dimetris versiculis post tertiam vel quartam quamque stropham duo longiores versus interiecti sunt, quos, ut a strophis sive οἴκοις distinguerent, κουκούλια appellabant (conf. G. Hermannum Elem. doct. metr. 487 sq.). Atque plerique eo modo compositi sunt, ut versuum Asclepiadeorum exemplum sequi videantur:

– ◡ ◡ – ◡ ◡ – | – ◡ ◡ – –

Ῥίζα φιλευσεβέων | ἔπλεο, Παῦλε,
ἐν χθονὶ τετραπόρῳ | γείναο μόσχους.

Sed cum choriambici pedes iambicis et ionicis minus facile admisceantur, trimetros ionicos, quales in altero Sophronii carmine leguntur,

Ἱεραὶ παρθενικαί, παστάδα Θέκλης
στεφάνοις ἀθανάτοις στέψατε νύμφης.

priscam et genuinam horum versuum formam fuisse crediderim, quorum in locum choriambicos illos fere supponebant. Utraque autem versus forma non modo pari duodevicenum morarum temporis spatio sed etiam similibus accentibus coniuncta erat, modo caesurae indicia secutus hos ictus primarios utrique versui adsignaveris:

◡ ◡ – ⊥́ ◡ ◡ – | – ◡ ◡ ⊥́ –
– ◡ ◡ ⊥́ ◡ ◡ – | – ◡ ◡ ⊥́ –

Scriptores Anacreonteorum christianorum in cod. Barberino n. 246 saec. XI vel XII, qui byzantina Anacreontea in unum corpus coniuncta continet, nominantur hi: Sophronius Hierosolymitanus, Elias Syncellus, Ignatius, Arethas, imperator Leo; vide Matrangam in Maii Spicil. Rom. IV p. XXXVI sqq. Equidem quatuor tantum carmina, tria Sophronii, unum Eliae, recepi, ut ne huius quidem carminum generis exempla in hac anthologia plane desiderarentur. Etiamsi enim Leo Allatius Sophronii carmina elegantissima, piissima, melitissima praedicaverit et nostra memoria Matranga doctissimo signifero succinuerit, tamen non digna mihi esse videbantur, quae omnia in hoc libro typis repeterentur. Plura qui desiderabit, adeat, quaeso, Maii Spicil. Rom. tom. IV, Matrangae Anecdot. tom. II, Danielis Thes. hymnol. vol. tertium. Selegi autem praeter bella praeconia Pauli apostoli et Theclae martyris memorabile carmen de locis venerandis sacrae urbis Hierosolymorum, quo recuso et emendato viris doctis, qui archaelogiae christianae tam egregi operam nostra memoria impendunt, me gratum acceptumque fecisse spero. Sophronius enim hoc carmine pium, quo flagrabat, desiderium sacra loca adeundi ita persecutus est, ut urbis Hierosolymorum eiusque aedificiorum, qualia septimo saeculo erant, lineamenta adumbraret, quae cum ipsa satis notabilia sint, tum in tanta veterum testimoniorum penuria plurimum lucis ad difficillimas de topographia Hierosolymitana quaestiones expediendas afferunt; conf. Messmer Mittheilungen der k. k. Centralcommission a. 1867 p. LXVII, Tobler Golgatha p. 344, Bock Die Kirche der Benediktinerabtei Petershausen, s. f. Inprimis vero memoratu digna sunt, quae poeta in tertia stropha de sacro cubo ante scalas, quibus in sepulcrum Christi descendebant, collocato rettulit. Cum autem Matranga locum gravissimum et corruptelis foedatum et lacuna haustum edidisset, ipsi Flaschium, doctum iuvenem tum Romae commorantem, quem disciplinae Monacensis gratam memoriam servare noveramus, per litteras rogavimus, ut codicem denuo excuteret

et num qui apices in loco lacunoso dispici possent, religiose quaereret. Sed haec spes me plane fefellit; ille enim mihi rescripsit versiculi quarti decimi praeter quinque literas τετρα nihil non modo apparere, sed ne scriptum quidem ab librario fuisse.*) Inde ad Messmeri collegae amicissimi doctrinam atque humanitatem confugi, qui κύβον ἱερὸν lapidem illum intellegendum esse intellexit, qui, cum olim monumentum, in quo corpus domini nostri positum erat, clausisset, postea ante illud monumentum arae instar collocatus esse narratur; tales autem arae cum quatuor columnis cingi et tholo, cui ciborio nomen erat, tegi solitae essent, Sophronium divinavimus scripsisse: ἱερὸν κύβον κατίδω μέγαν οὐρανοστεγόν τε τέτρασιν φρακτόν τε στήλαις.

Sophronii et Eliae carminibus metricis Leontis regis ᾠδάριον κατανυκτικὸν et Photii patriarchae ὕμνον ἐκ προσώπου Βασιλείου δεσπότου subiunxi, quae carmina Anacreonteorum, quibus in cod. Barberino consociata sunt, formam accentibus syllabarum imitantur; tantum autem aberat, ut omnes pedes horum carminum auctores accentibus exprimerent, ut in paenultima syllaba nusquam non acuenda acquiescerent, quod similiter Gregorium Nazianzenum in carmine septimo instituisse supra p. XV demonstravimus. Praeterea rhythmicis Anacreonteis adnumerandae sunt Preces Ioannis Damasceni in Danielis Thes. hymnol. III, 94 et carmina Palaeologi Manuelis et Catrarae in Matrangae Anecd. II, 675. 682 edita.

Longe maximam autem partem huius libri carmina ecclesiastica byzantina implent, quae adeo summam huius anthologiae efficiunt, ut quae adhuc enarravimus carmina tamquam pro corollario habenda sint. Ea in quae genera dividenda, cui numerorum arti illigata, quibus musicis modulis instructa sint, tribus peculiaribus libris infra edisseram; in hoc libro historiae huius poesis lineamenta adumbrare et poetarum vitas succincte enarrare decrevi.

Tertio igitur et quarto saeculo patres ecclesiae cavisse supra docuimus, ne praeter psalmos Davidis et sacra cantica quidquam carminis in ecclesiis caneretur. Veteres autem illi hymni, quamvis divini hominumque animis commovendis erigendisque idonei essent, tamen iis, quae christiani sentiebant et sibi propria venerabantur, illustrandis praedicandisve facti non erant. Qua de causa postquam turbis ecclesiae compositis minus verendum fuit, ne noviciis carminibus christianae fidei integritas corrumperetur, fieri non potuit, quin et poetae divino instinctu compulsi Christi domini Mariaeque matris dei laudes canerent et populus has cantilenas comprobaret ac quasi

---

*) Hac occasione oblata, quibus locis Flaschius alia atque Matranga e cod. Barberino enotaverit, referam: v. 2 νῦν ἐθέλων omisso δή — 6 αἰὲν ἡμῖν κραδίην — 19 ἐπαναξίου — 21 ἀκροκρυνο χρυσόμορφον — 39 παμμέδων τεχύνη κεχαραγμένω γραφῆος εἰκόνι σέβας — 46 ἔλει — μέδουσα — 50 κάλαμος σπόγγος τε λόγχη — 53 χορεία — 74 πέτρης — 81 βαίνων — 93 ὑγιὴν — 95 τρυφοίην τεμένωδε πᾶν τὸ σῶμα — 98 Μαρίην — 102 οὐρανὸν ἴδεν.

sinu foveret. Eo accedit, quod ritibus christianis auctoritate publica comprobatis publicisque sumptibus adiutis canticis quoque atque musicae sacrae maiorem operam impendere splendoremque addere coeperunt. Inprimis in urbibus reges et magistratus, ne in christianis sacris adornandis pecuniae parciores quam in paganis esse viderentur, magnifica aedificia exstruebant et pompam rituum omni modo augebant. Quid? quod plebeculae quoque aliquid dandum fuit, quae sacrorum splendore modorumque dulcedine ad christianas ecclesias frequentandas alliciebatur? id quod anachoreta quidam, qui quinto saeculo in solitudinem Nitrearum secesserat, diserte testatur apud Pitram Hymnogr. p. 43: καὶ τὸ τροπάρια καὶ κανόνας ψάλλειν καὶ ἤχους μελίζειν τοῖς κατὰ κόσμον ἱερεῦσί τε καὶ λοιποῖς ἁρμόζον· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὁ λαὸς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συναθροίζεσθαι εἰώθη. Inde factum est, ut quinto et sexto saeculo christiani in duas partes discederent, quorum alteri veterum institutorum venerandam simplicitatem tuebantur mordicusque tenebant, alteri rerum divinarum dignitatem externo quoque splendore augeri fas esse putabant. Neque minimas lites nova illa carmina cantusque modi artificiosiores movebant. Luculentum huius rei testimonium praebet festiva narratio de abbatis Pambonis eiusque discipuli colloquio, quae Alexandriae in ecclesia S. Marci iam quinto saeculo tropariorum cantum floruisse docet. Abbo enim suum discipulum Alexandriam miserat, qui opera suis manibus facta in urbe divenderet. Is per sex dies, quibus in urbe morabatur, in vestibulo ecclesiae S. Marci pernoctabat, ubi officia ecclesiastica cognoscebat et troparia discebat. In cellulam redux tristitiam mente vultuque prae se ferebat, quod ubi Pambo animadvertit, sollicitus ex eo quaerit, quid tandem ei acciderit, cur maestus et demissus incederet. Ille, quid mirum, inquit, quod in hac solitudine animum despondeam, cum neque troparia neque canones canamus, quorum suavitate Alexandriae deliniebar? Cui superciliis contractis abbas: vae nobis, mi fili; video enim tempora instare, quibus monachi hanc severam disciplinam relinquant, et carminum modis ducantur; tum pietatem morumque sanctitatem homines exuent maguaque calamitate affligentur. *)

*) Hanc narrationem e codice Vindobonensi ab Gerberto in Scriptor. eccles. de musica editam et a me in Beitr. p. 33 repetitam hic quoque plene subiicere visum est:

Ὁ ἀββᾶς Παμβῶ ἀπέστειλε τὸν μαθητὴν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸς τὸ πωλῆσαι τὸ ἐργόχειρον αὐτῶν. ποιήσας δὲ ἡμέρας δεκαὲξ ἐν τῇ πόλει, ὡς ἔλεγεν ἡμῖν, τὰς νύκτας ἐκάθευδεν ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μάρκου· καὶ ἰδὼν τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας ἀνέκαμψε πρὸς τὸν γέροντα· ἔμαθε δὲ καὶ τροπάρια.

Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ γέρων· ὁρῶ σε, τέκνον, τεταραγμένον· μή τις πειρασμός σοι συνέβη ἐν τῇ πόλει; λέγει ὁ ἀδελφὸς γέροντι· φύσει, ἀββᾶ, ἐν ἀμελείᾳ δαπανῶμεν τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ, καὶ οὔτε κανόνας, οὔτε τροπάρια ψάλλομεν· ἀπελθόντος γάρ μου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἶδον τὰ τάγματα τῆς ἐκκλησίας, πῶς ψάλλουσι, καὶ ἐν λύπῃ γέγονα πολλῇ, διατί καὶ ἡμεῖς οὐ ψάλλομεν κανόνας καὶ τροπάρια.

Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ γέρων· οὐαὶ ἡμῖν, τέκνον, ὅτι ἔφθασαν αἱ ἡμέραι, ἐν αἷς ὑπολείψουσιν οἱ μοναχοὶ τὴν στερεὰν τροφὴν τὴν διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ῥηθεῖσαν καὶ ἐξακολουθήσουσιν ᾄσματα καὶ ἤχους· ποία γὰρ κατάνυξις, ποῖα δάκρυα τίκτονται ἐκ τῶν τροπα-

Eodem autem tempore in Cappadocia etiam per monasteria eundem troparia canendi morem increbuisse, alia narratiuncula docet, quam Pitra, quo duce in hac parte libri utimur, ex codice Vallicell. E, 21 fol. 518 rettulit. Paulus enim abbas, cum quinto saeculo Persae Cappadociam invasissent, primum Constantinopolin, deinde Alexandriam aufugit et ad postremum in solitudinem Nitrearum recessit. Nihil autem in nova sede aegrius tulit, quam quod a contubernali anachoreta prohibitus est, quominus quae in Cappadocia psallere consuerat troparia caneret. Neque ab antistite anachoretarum impetrare potuit, ut sibi soli in sua cellula psalmodiae carminumque cantui vacare liceret. Severioris enim ille disciplinae patronus monacho, qui suae saluti bene consultum vellet, cantilenarum illecebras fugiendas esse monuit.

Sed quae tandem carmina ecclesiastica quinto saeculo florere et percrebescere coeperunt? Hac de re colloquia ab Ioanne et Sophronio cum Nilo abbate in mente Sina conserta*) nos certiores faciunt. Nam eorum, quae

---

ρίων; ποία γὰρ κατάνυξις τῷ μοναχῷ, ὅταν ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν κελλίῳ ἵσταται καὶ ὑψοῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὡς οἱ βόες; Εἰ γὰρ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ παριστάμεθα, ἐν πολλῇ κατανύξει ὀφείλομεν ἵστασθαι καὶ οὐχὶ ἐν μετεωρισμῷ· καὶ γὰρ οὐκ ἐξῆλθον οἱ μοναχοὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ, ἵνα παρίστανται τῷ θεῷ καὶ μετεωρίζονται καὶ μελῳδοῦσιν ᾄσματα καὶ ῥυθμίζουσιν ἤχους καὶ σείουσι χεῖρας καὶ μεταβαίνουσι πόδας, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐν φόβῳ πολλῷ καὶ τρόμῳ δάκρυσί τε καὶ στεναγμοῖς μετὰ εὐλαβείας καὶ εὐκατανύκτου καὶ μετρίας [ταπεινῆς] φωνῆς τὰς προσευχὰς τῷ θεῷ προσφέρειν· Ἰδοὺ γὰρ λέγω σοι, τέκνον, ὅτι ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε φθείρουσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰς βίβλους τῶν ἁγίων εὐαγγελίων καὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν θεσπεσίων προφητῶν, λεαίνοντες τὰς γραφὰς τῶν ἁγίων καὶ γράφοντες τροπάρια καὶ ἑλληνικοὺς λόγους καὶ χυθήσεται ὁ νοῦς εἰς τρόπους καὶ εἰς τοὺς λόγους τῶν Ἑλλήνων· διὰ τοῦτο καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν εἰρήκασιν, ἵνα μὴ γράφωσιν οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ὄντες καλόγραφοι τοὺς βίους καὶ λόγους τῶν γερόντων ἐν μεμβράναις, ἀλλ' ἐν χαρτίοις· μέλλει γὰρ ἡ ἐρχομένη γενεὰ λεαίνειν τοὺς βίους καὶ λόγους τῶν πατέρων καὶ γράφειν κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῖς.

Καὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός· τί οὖν; ἀλλαχθήσονται τὰ ἔθη καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ οὐκ ἔσονται ἱερεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἵνα ταῦτα γένηται; καὶ εἶπεν ὁ γέρων· ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ ἔσται θλίψις οὐκ ὀλίγη ἐθνῶν.

*) Haec quoque colloquia a Pitra in Iuris eccles. graec. historia et monumentis tom. II p. 220 primum edita et a me loco laudato repetita hic subiicienda curavimus:

Διηγήσατο ἡμῖν ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης καὶ ὁ ἀββᾶς Σωφρόνιος λέγοντες· ὅτε ἀπήλθομεν πρὸς τὸν ἀββᾶ Νεῖλον διαφοιβούσης τῆς ἁγίας κυριακῆς εἰς τὸ ὄρος Σινά· ἦν δὲ ὁ γέρων ἡσυχάζων ἄνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἔχων ἄλλους δύο μαθητάς. Ἐλθόντων δὲ ἡμῶν εἰς τὰ ἑσπερινὰ ἤρξατο ὁ γέρων τὸ Δόξα πατρὶ σὺν τοῖς ἑξῆς. Καὶ εἰπόντων τὸ Μακάριος (Ps. 1) καὶ τὸ Κύριε ἐκέκραξα (Ps. 140) χωρὶς τῶν τροπαρίων, καὶ [εἰπόντες] τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Καταξίωσον, ἤρξαντο τὸ Νῦν ἀπολύεις σὺν τοῖς ἑξῆς (Luc. 2). καὶ τελέσαντες τὰ ἑσπερινὰ παρέθηκεν ἡμῖν τράπεζαν. καὶ μετὰ τὸ δειπνῆσαι ἠρξάμεθα τοῦ κανόνος. καὶ μετὰ τὸν ἑξάψαλμον καὶ εἰπόντες τὸ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἠρξάμεθα τοὺς ψαλμοὺς ἀνέτως. καὶ εἰπόντων τὴν πρώτην στάσιν τῶν πεντήκοντα ψαλμῶν ἤρξατο ὁ γέρων τὸ Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς [καὶ ν'] καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον. καὶ καθίσαντες ἀνέγνω εἷς τῶν μαθητῶν αὐτῶν (an αὐτοῦ?) τὴν καθολικὴν Ἰακώβου. καὶ ἀναστάντες πάλιν ἠρξάμεθα τὴν δευτέραν στάσιν τῶν ν' ψαλμῶν, καὶ πληρώσαντες τοὺς ν' ψαλμοὺς ἔδωκε τῷ ἄλλῳ ἀδελφῷ καὶ ἀνέγνω ἐκ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου Πέτρου τὴν καθολικὴν ἐπιστολήν· καὶ

modo rettulimus, testimoniorum scriptores non modo nihil certi de hac re memoriae prodiderunt, sed etiam mentionem canonum, qui aliquanto post inclaruerunt (conf. Beiträge S. 26 ff.), falso interpolasse videntur. Abbates igitur Ioannes et Sophronius die dominica in cacumen montis Sina ascenderunt, ubi Nilus senex cum duobus discipulis agebat. Hos cum sub vesperum convenissent, mirati sunt severae et antiquae disciplinae addictos omnem carminum modorumque suavitatem respuere. Vespertina enim officia postquam Nilus senex verbis Δόξα τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι exorsus est, psalmos Davidis primum et centesimum quadragesimum sine tropariis recitaverunt et preces notissimas Φῶς ἱλαρὸν et Καταξίωσον et ad postremum Symeonis verba Νῦν ἀπολύεις κ. τ. λ. subiunxerunt. Deinde cenati magna officia, quae canonis nomine significantur, peragere coeperunt. Atque primum quidem hexapsalmum sive psalmos 3, 37, 62, 87, 102, 142 recitarunt recitatisque preces Πάτερ ἡμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς κ. τ. λ. addiderunt. Tum omnes centum et quinquaginta psalmos submissa voce ita dixerunt, ut in tres partes (στάσεις)*) eos partirentur et post primam catholicam epistolam Iacobi, post secundam Petri, post tertiam Ioannis legerent. Finitis psalmis et catholicis epistolis novem cantica sacra recitare coeperunt, neque post tertium et sextum canticum mesodia, sed preces Πάτερ ἡμῶν et Κύριε ἐλέησον intertexuerunt. Deinde psalmorum recitatione denuo facta αἴνους sive psalmos CIIL. CIL. CL dixerunt, ne his quidem troparia adiicientes. Ad postremum doxologiam recitarunt et precibus aliquot adiectis finem officiis fecerunt.

Haec igitur officia ab abbate Nilo in monte Sina sexto saeculo observata, a quibus quae etiam nunc in usu sunt officia vespertina (ἑσπερινά) et matutina (ἀκολούθία τοῦ ὄρθρου) non multum differunt, tropariis et cathis-

---

ἀναστάντες ἠρξάμεθα τὴν γ′ στάσιν, καὶ πληρώσαντες τοὺς ρν′ ψαλμοὺς καὶ εἰπόντες τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον, ἐκαθέστημεν καὶ ἔδωκεν ἐμοὶ ὁ γέρων τὴν βίβλον καὶ ἀνέγνωκα τὴν καθολικὴν Ἰωάννου καὶ ἀναστάντες ἠρξάμεθα τὰς ᾠδὰς ἀνέτως ἄνευ τροπαρίων, καὶ οὔτε εἰς τὴν γ′ ᾠδὴν, οὔτε εἰς τὴν ϛ′ ἐποιήσαμεν μεσῴδιον, ἀλλὰ τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον· καὶ εἰπόντες τοὺς αἴνους ἄνευ τροπαρίων ἤρξαντο τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις σὺν τῇ πίστει καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ Κύριε ἐλέησον· προσέθηκεν οὖν ὁ γέρων λέγων· Υἱὲ καὶ λόγε τοῦ θεοῦ Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁ θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ βοήθησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. καὶ εἰπόντων ἡμῶν τὸ Ἀμὴν ἐκαθέστημεν.

Καὶ λέγω τῷ γέροντι· διατί, ἀββᾶ, οὐ φυλάττετε τὴν τάξιν τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας; καὶ λέγει μοι ὁ γέρων· ὁ μὴ φυλάττων τὴν τάξιν τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἔστω ἀνάθεμα καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Καὶ λέγω αὐτῷ· πῶς σὺ αὐτὸς οὐ ψάλλεις εἰς τὰ ἑσπερινὰ τῆς ἁγίας κυριακῆς οὔτε εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τροπάρια, οὔτε εἰς τὸ Φῶς ἱλαρὸν τροπάριον, οὔτε εἰς τὸν κανόνα τὸ Θεὸς κύριος, οὔτε εἰς τὴν στιχολογίαν τῶν ψαλμῶν καθίσματα ἀναπαύσιμα, οὔτε εἰς τὰς ᾠδὰς τῶν τριῶν παίδων τροπάρια; ἀλλ' οὔτε εἰς τὸ Μεγαλύνει τὸ Πᾶσα πνοὴ, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν δοξολογίαν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ σωτῆρος;

*) Στάσεις psalmorum partes audiebant, quod, cum sedentes epistolarum praelectionem audirent, stantes psalmos recitabant, quem morem testimoniis veterum scriptorum allatis interpretes Cassiani Instit. II, 5 illustraverunt.

matis, psalmorum et canticorum recitationi interponendis, carebant. Sed haec ipsa troparia Ioannes et Sophronius abbates adeo desiderabant, ut Nilum communem ecclesiae christianae normam migrasse criminarentur. Sexto igitur saeculo in omnibus fere ecclesiis atque monasteriis graecis tropariorum cantus florebat, quae psalmis odisque sacris veteris Testamenti inserebant, ne novi Testamenti mysteria, quae νέαν χάριν Sophronius Hierosolymitanus in Comment. liturg. c. 12 dixit (vide Maii Spicil. Rom. t. IV p. 40: Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐν ἀρχῇ πάσης ἑωθινῆς τε καὶ λυχνικῆς τελετῆς πρῶτον τῆς παλαιᾶς ψάλλονται οἱ ψαλμοὶ, εἶτα τῆς νέας χάριτος ᾄσματα, ἵν᾽ ἔχοιεν εἰδέναι πάντες, ὡς εἷς καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ δεσπότης ἐστὶν ὁ ταῦτα κἀκεῖνα νομοθετήσας Χριστός) suo praeconio carerent. Atque ita haec nova carmina christiana placebant, ut mox eorum usus multo latius pateret, neque solum iis, quos in colloquio trium abbatum commemoratos novimus, locis sed etiam singulis psalmorum, canticorum sacrorum, doxologiae versibus troparia νέας χάριτος intertexerentur. Neque solum in graeca ecclesia, sed etiam in latina hunc morem psalmis canticisque veteribus novicios versus intercalandi viguisse edictum papae Adriani II (867—872) docet, quod Leboef Chants eccles. p. 103 ex cod. Parisino 4660 (conf. Ferd. Wolf Ueber die Lais, Sequenzen und Leiche S. 94) edidit: 'hic constituit per monasteria ad missam maiorem in solemnitatibus praecipuis non solum in hymno angelico «Gloria in excelsis deo» canere hymnos interstinctos, quos Laudes appellant, verum etiam in psalmis Davidicis, quos Introitus dicunt, interserta cantica decantare, quae Romani festivas laudes, Franci tropos appellant.' A Graecis vero hunc morem originem duxisse et inde ad occidentales regiones propagatum esse, ipsum nomen troporum satis manifesto demonstrat, quod a graeca radice derivatum esse et cum graeco vocabulo τροπαρίου arcte cohaerere infra docebimus.

Tropariorum poetae antiquissimi Anthimos et Timocles fuisse feruntur, quos Cedrenus p. 349 C anno quadringentesimo sexagesimo quarto floruisse testatur: Ἄνθιμος καὶ Τιμοκλῆς οἱ τῶν τροπαρίων ποιηταὶ ἐγνωρίζοντο. Nullum autem eorum carminum, quae ad hanc aetatem duraverunt, Anthimi aut Timoclis nomen praefixum habet; neque Cyrillum, strenuum Alexandriae episcopum († 444), quem ἀκολουθίας τῶν Ὡρῶν τῆς μεγάλης παρασκευῆς auctorem esse Triodii libri testantur, troparia quoque, psalmis intericienda, composuisse pro certo affirmare ausim. Locupletissimis autem testimoniis antiquissimum troparium Ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ θεοῦ (p. 52) ab imperatore Iustiniano (527—565) compositum esse constat; conf. Sophronium in Maii Spicil. Rom. IV, 41: τὸ δὲ Ὁ μονογενὴς υἱὸς παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐμπεφώνηται, et Cedrenum Hist. compend. p. 371 A: Τούτου τῷ β′ ἔτει ἀνεκαίνισεν ἐκ θεμελίων Ἰουστινιανὸς τὴν τοῦ θεοῦ μεγάλην ἐκκλησίαν κάλλος καὶ μέγεθος ὑπὲρ τὸ πρότερον, παραδοὺς καὶ τροπάριον αὐτῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ μελισθὲν ψάλλεσθαι 'Ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος', ἐποίησε δὲ καὶ τὸ ὡρολόγιον τοῦ μιλίου. Contra minime dubito, quin neque Anatolium neque Syceotam

his antiquissimis auctoribus tropariorum adnumerare liceat. Anatolium enim, cuius multa et egregia troparia tam in libros canonicos ecclesiae graecae quam in hanc anthologiam recepta sunt, falso patriarcham Constantinopolinum saeculi quinti dici infra demonstrabimus, et Syceotam, qui plura idiomela 15. Ian. 5. Febr. 6. Mart. composuisse dicitur, ne cum cognomine Syceota, episcopo Anastasiopolitano (conf. Cυναξάρια 22. Ἀπριλ.) confundas, gravissimum argumentum prohibet; nam idiomelon diei sexti Martis memoriam oppidi Amorii ab Agarenis sub imperatore Theophilo capti conservat. Hoc quoque dubium est, num praeclarum troparion Symeonis (25. Octob.)

Τῆc γῆc cυνταραccομένηc τῷ τῆc ὀργῆc cου φόβῳ
βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη cυccείονται, κύριε·
ἀλλ' εὐcπλαγχνίαc ὄμματι ἐφ' ἡμᾶc ἐπιβλέψαc
μὴ τῷ θυμῷ cου ὀργιcθῇc ἡμῖν.
ἀλλὰ cπλαγχνιcθεὶc ἐπὶ τὸ πλάcμα τῶν χειρῶν cου
τῆc φοβερᾶc ἡμᾶc τοῦ cειcμοῦ ἀπειλῆc ἐλευθέρωcον
ὡc ἀγαθὸc καὶ φιλάνθρωποc.

ab Symeone Thaumastorita, quem sub finem sexti saeculi duodeviginti annos in summa columna stetisse narrant (conf. Cυναξάρια 24. Μαΐου) compositum sit. Terrae enim motus, qui hoc et aliis eiusdem diei carminibus indicatur, longe post Symeonis illius obitum sub imperio Leontis Isaurici anno 740 accidisse Synaxaria testantur; qua de causa nisi antiquum carmen hoc novo terrae motu resucitatum esse statuas, alium Symeonem huius troparii auctorem dicas necesse est. Contra inter antiquissima troparia καθίcματα, ἀπολυτίκια, cτιχηρὰ αὐτόμελα numeraverim, quae, cum sine nomine auctoris ferantur, hac ipsa re remotam originem produnt. Neque solum veneranda vetustate illa insignia sunt, sed etiam grata quadam numerorum simplicitate sententiarumque gravitate, quo factum est, ut multos imitatores invenirent, qui iisdem numeris modisque usi similia troparia (Προcόμοια) componerent. Atque adeo horum modorum suavitate vulgo delectabantur, ut nullus fere dies festus tropariis ad exemplar eorum factis careret. Haec cum ita essent, καθίcματα et cτιχηρὰ προcόμοια primo loco in hac anthologia collocanda et in tertio libro, quo de numeris carminum byzantinorum commentatus sum, inprimis illustranda duximus. Neque dubito, quin multis idem, quod mihi, accidat, ut cum poetarum a Byzantinis maxime laudatorum prolixos canones non sine taedio perlegerint, ad gratam simplicitatem brevium horum carminum iterum iterumque redeant.

Poesis igitur christiana medio aevo a singulis versibus modicisque strophis, quas tropos vel troparia appellabant, faciendis initium cepit. Tanto opere enim christiani primis saeculis medii aevi psalmorum cantui, patrum institutis quasi consecrato, favebant, ut nova cantica integra comprobare non auderent, sed in brevibus strophis psalmorum versibus intexendis vel adfigendis acquiescerent. Ampliorem autem huic novo poesis generi campum officia matutina et vespertina quam liturgia sive missa praebebat. Quod

enim maxime his tropariis agebant, ut ne psalmorum cantu solo probato christiana mysteria neglegerentur, hoc in liturgia, qualem Chrysostomus et Basilius adornaverant, cum aliis rebus tum exclamationibus (ἐκφωνήσεσι) insertis satis iam provisum esse videbatur; conf. Sophronium in Maii Spic. Rom. IV, 31: Μετὰ δὲ τοὺς θεηγόρους ἀποστόλους τινὲς τῶν θείων πατέρων ἰδιάζοντες ἕκαστος εὐχὰς ἐποιεῖτο καὶ ἐκφωνήσεις καὶ ἀπηρτισμένην ἱερουργίας ἀκολουθίαν· ὡς ὁ ἐν ἁγίοις ἐπιφανὴς Ἐπιφάνιος καὶ ὁ μέγας Βασίλειος καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος. Quid vero? quod illas exclamationes, quarum nonnullae ut

Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν, κύριε ἐλέησον.
Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι.

tam numerose clauduntur, ut rhythmicam earum naturam non agnoscere non possis, tropariorum exempla et originem haud immerito dixeris. Nova autem troparia cum dierum festorum officiis, quae ἀκολουθίας Graeci appellabant, tam arcte coniuncta erant, ut qui haec concinnaverant, carminum quoque auctores fere perhiberentur. Inde causa repetenda esse videtur, cur quo nomine Graeci totum officiorum orbem appellaverant, in latina ecclesia carmina sola significata sint. Etenim et nomen sequentiarum a graeco nomine ἀκολουθίας translatum esse manifestum est et verborum significatio mutuo linguarum commercio paululum detorta nihil novi aut inauditi habet.

Atque haec quidem tropariorum poesis, cum iam quinto et sexto saeculo florere coepisset, et numero Sanctorum aucto et sacris ritibus locupletatis latius in dies patebat. Postquam vero maiorem populi applausum novicii poetae tulerunt, non solum alteram et tertiam stropham addere, sed etiam integra carmina, quae seiuncta a psalmis cantarentur, pangere coeperunt. Longiora haec carmina, quae partim res in evangeliis relatas poetico decore ornabant, partim martyrum Sanctorumque laudes celebrabant, fere viginti quatuor strophis constabant et acrostichide aut poetae nomen aut literas alphabeti continebant. Versuum metrorumque genere non eodem omnes utebantur, sed qui Anacreonticos versiculos continuabant, syllabarum quantitatem, qui varios et liberiores numeros miscebant, accentuum vices observabant. Atque adeo tum temporis rhythmicorum carminum dulcedine magis quam metricorum artificiosa subtilitate homines delectabantur, ut Anacreontea carmina legere, non cantare solerent, rhythmica et in ecclesiis cantarent et psalmorum canticorumque sacrorum dignitati cedere nollent. Peculiaria nomina his carminibus ipsis nulla fuisse videntur, vulgaribus enim notisque nominibus alia ποιήματα, alia ψαλμούς, alia ὕμνους, alia αἴνους, alia denique ἔπη nominabant, strophas autem proprio et obscuro nomine οἴκους appellabant.

Summi huius carminum generis auctores Sophronius Hierosolymitanus, Sergius patriarcha Constantinopolitanus, Romanus, Anastasius fuerunt, qui

omnes septimo saeculo floruisse perhibentur. Atque Sophronii quidem praeter parva quaedam idiomela tria longiora carmina Anacreontea metrica, de quibus supra p. XXIX iam disputavimus, Sergii ὕμνον ἀκάθιστον, qui solus innotuit, Romani celeberrimi et fecundissimi vatis psalmum apostolorum hoc libro excudendum curavimus. Anastasii autem, qui Romano paene gemellus et ipse humilem (ταπεινόν, conf. Romani psalmi acrostichidem p. 136) in acrostichide sese praedicat, unum carmen novimus, cuius strophas aliquot ex cod. Corsiniano Pitra in Iur. eccl. graeci hist. et monum. II, 284 primus edidit et nos tamquam anapaestici numeri exemplum infra afferemus. Praeterea alios poetas, velut Cosmam, Georgium, Cyriacum, Demetrium, Eliam, Romanum melodum quasi corona cinxisse ex iis, quae Pitra Hymnogr. p. 49 ex vetere tropologio codicis Corsiniani rettulit, apparet. Sed omnis haec poesis mox adeo in oblivionem abiit, ut praeter rudera aliquot stropharum, quae sub nominibus κοντακίων et οἴκων in libros canonicos receptae etiamnunc in honore sunt, pleraque carmina interierint. Aliud enim carminum genus inde ab octavo saeculo suo fulgore vetera carmina obscurare coepit, canonum dico poesis, de quibus iam mihi disserendum est.

Canones nonas aut octonas odas complectuntur, quarum pleraeque ex tribus pluribusve strophis constant. Numerus odarum cum novem canticis sacris cohaeret, quae christiani inde ab antiquissimis temporibus psallere consueverant. Horum canticorum versibus cum similiter atque psalmorum singula troparia intertexerent, aliae novem odae ortae sunt, quas canonis nomine comprehendebant. Quo autem tempore haec canonum poesis florere coeperit, ideo difficile ad diiudicandum est, quod et nominis canonis multifariae significationes erant et recentiores scriptores, si quos carminibus ecclesiasticis studuisse acceperant, alia carmina quam troparia et canones non intellegebant. Atque Pitra quidem, cum Pambonis discipulum in ecclesia Alexandrina troparia et canones cantatos audiisse et Paulum abbatem in Nitrearum cellulis sua troparia et canones desiderare (cf. p. XXXI) legisset, dicere non dubitavit canonum cantu iam quarto saeculo christianos graecos delectatos esse. At huic opinioni multae et gravissimae res refragantur. Primum enim omnium, cum latinorum canonum nulla vestigia exstent, graecos canones tum demum ortos esse verisimile est, cum latinae et graecae ecclesiae commercia solvi coepta sunt. Troporum certe, quos quinto saeculo Constantinopoli floruisse constat, et usum et nomen a Graecis ad Latinos propagatum esse novimus. Deinde in colloquio trium abbatum supra p. XXX relato, quo quibus carminum generibus sexto saeculo christiani usi sint, docemur, et nomen κανόνος alia significatione usurpatum est, et mesodia non omnibus novem canticis sacris subiicienda, sed tertio tantum et sexto intertexenda commemorantur. Denique plurimum valet, quod neque Anthimi neque Timoclis neque Romani neque alius ex vetustioribus poetis canones exstant aut commemorati inveniuntur. Quae cum ita sint, interpolatorem nescio quem narratiunculis illis de Pambone Aegyptio et Paulo Cappadoce

mentionem canonum falso immiscuisse veri simillimum est. Primi autem canonum scriptores, Andreas Cretensis, Ioannes Damascenus, Cosmas Hierosolymitanus octavo saeculo floruerunt; atque duo posteriores summa fama apud Byzantinos celebrabantur et etiamnunc celebrantur, eorumque carmina adeo aequalibus et posteris probabantur, ut in omnibus ecclesiis graecis cantarentur neque umquam cantari desinerent. Ipsorum vero auctoritas formae quoque canonis, qua tantum non omnia sua carmina incluserunt, dignitatem auxit, quo factum est, ut non solum carmina illorum ipsa, sed etiam forma eorum canonico quodam iure frueretur.

Atque Ioannes et Cosmas praecipuis ecclesiae graecae solemnitatibus, τῆς ὑψώσεως τοῦ σταυροῦ, τῶν Χριστουγέννων, τῆς Θεοφανίας, τῆς ὑπαπαντῆς τοῦ κυρίου, τῶν Βαΐων, τῆς πέμπτης τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, τοῦ μεγάλου σαββάτου, τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἀντιπάσχα, τῆς ἀναλήψεως καὶ μεταμορφώσεως Χριστοῦ, τῆς κοιμήσεως τῆς θεομήτορος, τῆς Πεντηκοστῆς, denique τῆς κυριακῆς canones composuerunt. Locum autem a principibus melodis intermissum multi, qui praeclaram eorum artem aemulabantur, mox ita explebant, ut nullus dies festus suo canone careret nec pauci duobus pluribusque instruerentur. Praeterea Cosmas in secundum tertium quartum diem magnae hebdomadis breviora carmina fecit, quae secundum numerum odarum διῴδιον, τριῴδιον, τετραῴδιον appellabat. Atque in hac quoque arte imitatores invenit Theodorum et Iosephum, qui in aliarum quoque hebdomadum singulos dies triodia composuerunt. Neque tamen in tanta poeticorum studiorum fecunditate tropariorum sticherorumque poesis prorsus neglecta iacebat, immo vero qui longos canones pangendi aut otio aut facultate carebant, brevibus idiomelis orthodoxiae fautores et patronos sese iactabant. Quid? quod feminae quoque, quod in magno studiorum ardore usu venire solet, cum viris concertare conabantur. neque male iis conatus cessisse videtur, siquidem Casiae hirmos Marcus monachus dignos esse existimavit, quorum modulos in suis tropariis sequeretur; conf. adnot. ad Cosmae can. XIII. Reges quoque non solum melodos honoribus et beneficiis ornabant, sed etiam ipsi carmina pangebant et psallendi artem promovebant. Sic de rege Theophilo, quem iconoclastarum partibus favisse constat, Zonaras Epit. hist. XV, 27 haec refert: ἐφιλοτιμεῖτο δὲ καὶ μελῳδεῖν· λέγονται μὲν οὖν καὶ ἕτερα ποιήματα, πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ τὸ κατὰ βαϊοφόρον ἑορτὴν ᾀδόμενον στιχηρὸν τὸ Ἐξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καὶ λαοί, καὶ θεάσασθε σήμερον, τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὡς ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, ἐπὶ πώλου εὐτελοῦς, τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐπιβαίνοντα· γενεὰ Ἰουδαίων, ἄπιστε καὶ μοιχαλίς, δεῦρο θέασαι, ὃν εἶδεν Ἡσαΐας ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς παραγενόμενον, πῶς νυμφεύεται ὡς σώφρονα τὴν νέαν Σιών, καὶ ἀποβάλλεται τὴν κατάκριτον συναγωγήν· ὡς ἐν ἀφθάρτῳ δὲ γάμῳ καὶ ἀμιάντῳ, ἀμίαντοι συνέδραμον εὐφημοῦντες, οἱ ἀπειρόκακοι παῖδες, μεθ' ὧν ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ὕμνον τὸν ἀγγελικόν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος' (Τριῳδ. σελ. 339), quocum conferas Cedrenum Hist. compend. p. 522 B similia de eodem Theophilo referentem: ἐφιλοτιμεῖτο καὶ μελῳδὸς

εἶναι· διὸ καὶ ὕμνους ποιῶν τινὰς καὶ στιχηρὰ μελίζων ᾄδεσθαι προετρέπετο· μεθ' ὧν καὶ τὸ τοῦ τετάρτου ἤχου 'Εὐλογεῖτε' ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὀγδόην ᾠδήν· ''Ἄκουε κόρη' (vide p. 240) μεθαρμοσάμενος καὶ ῥυθμὸν ἕτερον παρασχὼν ἐν τῇ τοῦ θεοῦ ἐκκλησίᾳ εἰς ἐπήκοον ᾄδεσθαι διωρίσατο· φέρεται δὲ καί τις λόγος, ὡς ἔρωτι τοῦ μέλους βαλλόμενος κατὰ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἐν φαιδρᾷ πανηγύρει (φαιδραῖς πανηγύρεσι ed. Paris.) οὐ παρῃτήσατο τὸ χειρονομεῖν, δοὺς τῷ κλήρῳ ὑπὲρ τούτου χρυσίου λίτρας ἑκατόν· καὶ τὸ στιχηρὸν δὲ τὸ κατὰ τὴν βαϊοφόρον τὸ ''Ἐξέλθετε ἔθνη, ἐξέλθετε καὶ λαοί' τῆς ἐκείνου φασὶν εἶναι τόκον ψυχῆς. Magno vero in honore habentur orthodoxorum regum Leontis Ἑωθινὰ et Constantini Porphyrogennetae Ἐξαποστειλάρια, quae in notissimos libros graecae ecclesiae, Octoechum, Paracleticum, Horologium recepta ne ex hac quidem anthologia seclusimus. Quamquam, ut quid sentiam eloquar, non meum pulchri venustique sensum, sed hominum byzantinorum iudicium sive potius ambitionem, in hac re secutus sum. Sunt enim illa carmina, si quid aliud, putida et inficeta neque tantam dignitatem consecuta essent, nisi Byzantini, quo erant abiecto et servili animo, regia auctoritate rei tenuitatem fulciri posse arbitrati essent.

Sed ut ad poesin canonum redeam, graeci poetae usque ad nonum saeculum iidem et carmina panxerunt et musicis modulis instruxerunt. Atque musici partes tanti vulgo faciebant, ut clarissimos poetas, velut Romanum, Ioannem μελῳδούς, id est modulationum (μελῶν) compositores appellarent, et poetae quoque nomine vetere more (conf. Bergk Poetae lyr. gr. p. 820 ed. III) ad auctorem et verborum et modorum significandum uterentur. Sed haec scriptoris et musici societas saeculo nono et decimo solvi coepta est, unde auctoribus quoque canonum non μελῳδῶν, sed ὑμνογράφων cognomen indiderunt. Atque haec quoque res cum auctoritate, qua Ioannis et Cosmae canones florebant, arcte coniuncta est; eo magis enim novi canones placebant, quo similiores probatis hirmis illorum melodorum esse videbantur. Accedit, quod modorum nimia varietas et cantoribus haud mediocrem difficultatem parabat et auditoribus parum accepta erat. Ut enim verba et sententias alias alii dies festi flagitabant, ita modorum decor et laetitia fere omnibus festivitatibus ecclesiae, et quae Christi domini Mariaeque matris vitam spectabant et quae martyrum praemia celebrabant, idonea atque accommodata erant. Quo factum est, ut iam Theophanes, quem cum Cosma et Ioanne carminum ecclesiasticorum auctores Byzantinis, ut Homerum et Hesiodum veteribus Graecis mythologiae, exstitisse Cedrenus p. 456 D refert, in suis canonibus Ioannis probatis modis quam novis uti mallet. Eius exemplum, qui insequentibus temporibus canones conscripserunt, omnes secuti sunt, ut Iosephus hymnographus, Metrophanes, Georgius, Arsenius, Basilius, Clemens, Ignatius, Stephanus, Tarasius, alii. Ne in minoribus quidem poematis poetas huius aetatis antiquos numeros modosque aspernatos esse Iosephi et Theophanis στιχηρὰ ad exemplar veterum hirmorum expressa demonstrant; quamquam in hac parte musicae studia magis exercita esse

amplus numerus idiomelon testatur, quae quidem ab hac re ipsa, quod propriis, non veteribus modis aptata erant, cognominata sunt.

Post undecimum saeculum fecunda poetarum ecclesiasticorum vena paulatim deficere et exarescere coepit. Nec mirum illud quidem; nam canonibus et minoribus carminibus paene innumeris factis et omni laudum materia exhausta poetae non habebant, in quo amplius vires exercerent. Huc accessit, quod decimo saeculo publica auctoritate libri, qui celeberrima omnium solemnitatum carmina vel, ut graecis vocabulis utar, ἀκολουθίας ᾀσματικὰς complectebantur, componi coepti sunt. Carmina vero his libris, quorum nomina et argumenta in secundo libro enucleate exponemus, recepta in omnibus ecclesiis cantabantur, unde ea Cedrenus p. 456 D τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν τετυπωμένα ψάλλεσθαι dixit. Quae cum ita essent, operam non perdere non poterant, qui sua musa carmina communi consensu probata et summa auctorum auctoritate commendata loco movere molirentur. Et quod certissimum venae poetarum exarescentis documentum esse solet, iam undecimo saeculo in veteres canones Cosmae, Ioannis, Theophanis prolixos commentarios conscribere coeperunt. Sic Zonaras, quem Alexi Comnena imperatore (1081—1118) floruisse constat, de canonibus anastasimis Ioannis Damasceni commentatus est, quibus ex commentariis gravissimam commentationem de nominibus κακόνος· εἱρμοῦ τροπαρίου in Beitr. S. 1—10 nuper edidimus. Sequenti autem saeculo Theodorus Prodromus Ἐξήγησιν εἰς τοὺς ἐν ταῖς θείαις καὶ δεσποτικαῖς ἑορταῖς μελουργηθέντας κανόνας παρὰ τῶν ἁγίων καὶ σοφῶν μελῳδῶν Κοσμᾶ καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ conscripsit, quam in membranis paene aequalibus bibliothecae Vindobonensis cod. gr. theol. n. 121 perlustravimus, et a Gregorio Corinthio auctam atque locupletatam in codice bombycino Monacensi (A) perlegimus. Raro autem et praeter consuetudinem accidit, ut post carmina ecclesiastica vetera in libris Octoechi, Triodii, Menaeorum collecta et commentariis virorum doctorum illustrata recentiora cantica communi consensu comprobarentur comprobataque libris illis canonicis insererentur. Eximium hunc honorem quarto decimo saeculo meriti sunt Philotheus, clarissimus patriarcha Constantinopolitanus, quem ἀκολουθίας ᾀσματικὰς S. Gregorii Palamae (Τριῳδ. 170) et S. Golinduchis martyris (13. Iul.) composuisse ferunt et multi alii canones codicis Vindob. theol. n. 187 auctorem perhibent, et Nicephorus Xanthopulus, Callisti filius et Συναξαρίων auctor, cuius ἀκολουθίαν εἰς τὴν Θεοτόκον intra carminum Pentecostarii delectum iam constitutum postea receptam esse scholion Pentec. p. 15 his verbis adnotavit: ψάλλομεν τὴν παροῦσαν ἀκολουθίαν τὴν γεγονυῖαν παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὴν ὑπεραγίαν καὶ κυρίαν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον πηγήν· οὐ γὰρ εὕρομεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τοιαύτην ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου; conf. Barth. Cutlumusianum in praef. Pentec. ε'. Recentissimus vero, quod sciam, auctor carminum ecclesiasticorum saeculo sexto decimo Nicolaus Malaxus Peloponnesius exstitit, cuius ex multifariis carminibus in codicibus Venetis n. 188

et 198 servatis (conf. Barth. Cutlumusianum Pent. ζ') pauca tantum frustula in Pentecostario et Menaeis relicta sunt.

Alia ratio monachorum graecorum coenobii Grottaferratae fuit, qui cum decretis patriacharum imperii byzantini non tenerentur, multa nova carmina ecclesiastica composuerunt; sed cum neque novo artis splendore eminerent nec a reliquis Graecis comprobarentur, nomina melodorum supra p. XXVI rettulisse satis habuimus.

Societate musicae et poeticae artis soluta poesin post brevem fecunditatem paulatim defecisse cognovimus, musica autem tamquam molesta societate liberata laetius efflorescere coepit et sorori multum superstes ne post interitum quidem imperii byzantini pullulare desiit. Eadem autem cum necessitudine poesis non iam coerceretur, modestiae et pudoris fines egressa latius evagari et maiores gyrorum ambages in dies ducere coepit. Cosmae enim et Ioannis Damasceni aetate verborum numeri et cantus modi adeo coniuncti erant, ut singulae syllabae fere singulis vocis flexibus responderent, at extremis temporibus medii aevi gratam illam simplicitatem modulationum fastidiebant et maxime protraetis modis delectabantur. Quin adeo musica ars de sua origine degeneravit, ut haud raro plus vicenos vocis flexus uni syllabae tribuerent; quo more probato nihil iam verborum numeri valebant et sententiae omni et quantitatis et accentus lege solutae in musicos modos cogi poterant. Rarissime autem verba, quibus modulationum flexus accommodarent, ipsi panxerunt, quod ubi factum est, ut in Manuelis Chrysaphis idiomelo a nobis ex cod. bibliothecae universitatis Monacensis (U) primum edito (p. 105), et verba et modulationes (τά τε γράμματα καὶ τὸ μέλος) eiusdem auctoris esse monuerunt. Vulgo psalmorum Davidis veterumque tam canonum quam sticherorum verba suis modulationibus ornabant, nec non verba invertentes et veteres modos dilatantes ludebant, unde modulatio huius generis in cod. Vindob. phil. n. 194 fol. 138 audit μέλος μετατεθὲν καὶ καλλωπισθὲν καὶ πλατυνθὲν ἔν τε χειρονομίαις καὶ μέλεσι καὶ ἰδιώμασι παρὰ τοῦ μακαρίτου ἐκείνου λαμπαδαρίου κυρίου Ἰωάννου τοῦ Κλάδα. Musici ipsi μαΐστορες, quod nomen de latino nomine magistri fluxisse patet, vel patres musicae, unde ars musica τέχνη παπαδική a Graecis dicta esse videtur, cognominari soliti sunt. Maximam autem famam inter eos consecuti sunt Μανουὴλ Χρυσάφης, Ἀνανεώτης, Ἰωάννης Γλυκύς, Ἰωάννης Κουκουζέλης, Ἰωάννης Κλάδας. Praeterea multa barbara musicorum nomina, ut Μπερίτη, Τζακνοπούλου, aliorum occurrunt (conf. Pitra Hymnogr. p. 65); quamquam valde dubito, num cum Pitra inde colligere liceat, graecae musicae integritatem his ultimis temporibus imperii byzantini Persarum Arabum Turcorum sordibus corruptam et inquinatam esse. Equidem enim huius rei documenta adeo desidero, ut multo verisimilius esse existimem musicam artem a Graecis ad barbaras illas gentes translatam esse. Omnino autem graecae musicae historia spississima caligine adhuc obruta est, et lineamenta tantum tenuissima Chrysanthus in libro Θεωρητικὸν μέγα τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς inscripto

p. 33 sqq. adumbravit. Nec meum fuit in hoc libro, quo carmina ipsa emendata edere eorumque historiam contexere institui, hanc quoque provinciam, meis viribus maiorem, administrare. Qua de causa Graecos ipsos iterum iterumque rogatos velim, ut eius artis, cuius monumenta inter praeclarissima decora suae gentis merito iactant, historiam ex membranarum situ eruere conentur.

Poësis ecclesiasticae byzantinae nascentis, pubescentis, deficientis historia succincta oratione enarrata, ad poetarum, quorum carmina in hanc anthologiam recepimus, vitam et opera aperienda mihi transeundum est; rem adgredior difficilem, cum nec ipse in literis byzantinis ita versatus sim, ut ad fontes vitarum ipsos aditus mihi pateat, nec alii viam satis patefecerint. Qui enim huic rei illustrandae maxime idoneus erat, Leo Allatius, tractatum de melodis graecis, quem conscribendi consilium non modo se iniisse, sed etiam perfecisse in commentatione De libris eccles. Graecorum p. 81 dixit, numquam in lucem emisisse videtur. Fabricius autem in Bibl. graecae novae t. XI p. 76 sqq. et Chrysanthus in Θεωρητ. τῆς μουσικῆς p. 33 sqq., qui soli, quantum comperi, post Leontem Allatium huic rei operam navarunt, in eo acquieverunt, ut nominum poetarum indicem, ab illo iam concinnatum, paucis et brevibus additamentis ampliarent. Maiores copias Synaxaria Sanctorum graecae ecclesiae, a Nicephoro Callisto Xanthopuli filio conscripta, mihi suppeditaverunt. Multi enim melodi digni post mortem existimati sunt, quorum memoria annuis diebus festis resuscitaretur. Praeterea lexicographorum et historicorum notissimis testimoniis adhibitis vitas poetarum ita adumbravi, ut hanc provinciam aliis non explendam, sed redintegrandam relinquerem, multis tamen lectoribus gratum et acceptum me fecisse confiderem. Opera vero singulorum poetarum si quis plene recensere in animum induxerit, eum non solum libros prelo excusos, sed etiam codices manu scriptos evolvere oportebit; amplae enim eorum copiae, luce clariore vix dignae, adhuc in bibliothecarum tenebris latent, quas inspiciendi cum nobis copia non esset, Paranicas meus tantum eorum carminum, quae in libros canonicos Menaeorum, Triodii, Pentecostarii recepta sunt, indicem confecit et huic libro subiunxit. Priusquam autem alphabeticum ordinem secutus poetarum vitas enarrem, brevi praemoneo primas partes melodis Cosmae Hierosolymitano et Ioanni Damasceno, secundas hymnographis Theophani et Iosepho a Byzantinis assignatas esse, quam quidem rem Cedrenus p. 456 D testatur: Ὁ ὅσιος Ἰωάννης καὶ μελῳδὸς ὠνομάσθη μετὰ Κοσμᾶ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μαιουμᾶ καὶ Θεοφάνους ἀδελφοῦ Θεοδώρου τῶν Γραπτῶν διὰ τὸ αὐτοὺς μελῳδῆσαι τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν τετυπωμένα ψάλλεσθαι atque etiam apertius Typici auctor cap. VII: Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὡς εἴπερ ἔχει τὸ Μηναῖον ἐν μνήμῃ ἁγίου τινὸς κανόνας διαφόρων ποιητῶν, εἰ μέν ἐστι κανὼν ὁ τοῦ κυρίου Κοσμᾶ, προκριτέος· εἰ δὲ τοῦ κυρίου Ἰωάννου καὶ ἑτέρων, ὁ τοῦ Ἰωάννου προκρίνεται· εἰ δὲ τοῦ κυρίου Θεοφάνους καὶ ἑτέρων, ὁ τοῦ κυρίου Θεοφάνους προκρίνεται· προτιμητέος γάρ ἐστι τῶν ἄλλων·

εἰ δὲ τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, οὗτος τῶν λοιπῶν προτετίμηται ποιητῶν. Denique his testimoniis Nicephori Xanthopuli versus, quibus celeberrimi melodi recensentur, conferre iuvat:

Οἱ τὰ μέλη πλέξαντες ὕμνων ἐνθέων:
ἡ λύρα τοῦ πνεύματος Κοσμᾶς ὁ ξένος,
Ὀρφεὺς νεαρὸς ἡ Δαμασκόθεν Χάρις,
καὶ Θεόδωρος, Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται
ὄργανα τὰ κράτιστα τῆς μουσουργίας,
ξένη τε Σειρὴν Ἰωσὴφ ὑμνογράφος,
μέλος παναρμόνιον Ἀνδρέας ἐκρότεις,
καὶ Θεοφάνης, ἡ μελιχρὰ κινύρα,
Γεώργιος, Λέων τε, Μάρκος, Κασία.

Ἀνατόλιος. In Menaeis et Octoecho plus centum carmina exstant Anatolii nomine inscripta; omnia cum minorum carminum generi adnumeranda sint, plurimis singulae tantum strophae sunt; qui pluribus strophis constant, non iisdem in omnibus strophis numeris modisque utuntur. Sed qui Anatolius ille fuerit, et qua aetate floruerit, neque certi quidquam memoriae proditum inveni neque ab aliis diligenter quaesitum novi. Quid? quod Anatolium, ut alterum Orpheum, nullum fuisse inde non inepte aliquis colligat, quod haud raro in libris illa carmina στιχηρὰ ἀνατολικὰ inscribuntur. Cum enim στιχηρὰ alia ἀναστάσιμα, alia κατανυκτικὰ, alia νεκρώσιμα, alia alio nomine ex carminis cuiusque argumento ducto dicantur, illum quoque titulum ab argumento, non ab homine derivandum esse suspiceris. Sed animum ad hanc sententiam pronum et nomen Ἀνατολίου aliis locis in libris plene exaratum et res in illis carminibus expositae revocant. Ad remotissima autem tempora inscriptione Ἀνατολίου πατριάρχου in Octoechi editione Veneta a. 1869 obvia ducimur; Anatolius enim patriarcha quinto saeculo floruit et concilio Constantinopolitano, quo Eutychis errores anno 450 damnati sunt, praefuit. At patriarchae cognomen nos quidem in nullo codicum, licet satis magnum numerum inspexerimus, adscriptum invenimus, nec ullam ei fidem habendam esse argumenta certissima evincunt. Carmine enim, quod 24. Octob. vulgo cantatur, Anatolius Arethae martyris, quem Iustiniano imperatore in Aethiopia mortem pro sua patria occubuisse Synaxaria narrant, et alio, quod 12. Novemb. cantatur, Ioannis Eleemonis, qui septimo saeculo ineunte Alexandriae archiepiscopus factus est, laudes praedicat. Ex altera parte Anatolium post octavum saeculum floruisse veri dissimile est. Namque cum in Octoechi libris duo cuiusque toni (ἤχου) στιχηρὰ ἀναστάσιμα ferantur, Anatolii, quae secundo loco collocata sunt, librarius codicis Monacensis D a prioribus ita distinxit, ut ἀπὸ τῶν παλαιῶν ea inscriberet. Iam priora ab Ioanne Damasceno, qui omnium Octoechi carminum, quae aliis non nominatim tribuuntur, auctor esse probatur, composita esse veri simile est. Ergo ante Ioannem Damascenum vel ante medium saeculum octavum Anatolium vixisse merito concludere

nobis videmur. Nolo tamen silentio praetermittere in cod. Vindob. theol. n. 181 anno 1221 exarato, in quo similiter atque in cod. Vindob. theol. n. 136 priora στιχηρὰ ἀναστάσιμα plane omissa sunt, illa στιχηρὰ, quae vulgo Anatolii esse feruntur, ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ inscripta esse. Nec tamen dubito, quin hunc librariorum esse errorem dicam, qui aliorum quoque carminum auctores referentes persaepe erraverunt, aut duo nomina coniungentes (vide cod. E innumeris locis et Menaea 2. Febr. p. 12 et 30. Nov. p. 197) ancipitem iam sua aetate virorum doctorum opinionem fuisse testantur. Coniuncta autem cuiusque toni duo carmina ita explico, ut alia aliis locis antiquitus cantata fuisse, Octoechi autem scriptorem, ut utriusque partis usui consuleret, utraque carmina copulasse statuam. Quae si recte disputavi, illud quoque probabiliter coniici potest, in qua terrarum parte Anatolius floruerit. Duas enim tum temporis, quae reliquis eminerent, sedes ecclesiae graecae fuisse constat, alteram Hierosolymitanam, alteram Constantinopolitanam. Iam Ioannis Damasceni, quippe qui coenobii S. Sabae presbyter fuisset, Hierosolymis et in orientalibus partibus imperii byzantini summa auctoritas erat. Inde Anatolium Constantinopoli vixisse aut patriarchae Constantinopolitani favore usum esse suspicor. Haec literis iam mandaveram, cum in magno Horologio Venetiis anno 1850 edito Barth. Cutlumusianum p. 301 adnotasse cognovi fuisse, qui Anatolium poetam Theodori Studitae discipulum epistola Anatolii etiamnunc servata probarent, quod si recte adnotatum est, non video, quomodo Anatolii στιχηρὰ in cod. D ἀπὸ τῶν παλαιῶν inscribi potuerint, nisi forte ea quae priore loco scripta sunt στιχηρὰ non ab Ioanne Damasceno, sed ab alio quodam recentiore poeta composita esse statuas.

Ἀνδρέας Κρήτης Damasci natus Hierosolymitani cognomen sortitus est, quod iuvenis patriarchae Hierosolymitano ab epistulis fuit, Cretensis, quod provecta aetate sub finem septimi saeculi Cretae insulae archiepiscopus factus est. Doctrinae autem copia et morum integritate ita excelluit, ut inter sanctos patres ecclesiae reciperetur eiusque memoria non solum eo, quo vita defunctus est, die (4. Iul.), sed etiam aliis temporibus (vide troparia in Andreae honorem scripta in Triod. p. 84 et 260) in honore haberetur. Quamquam autem permultos libros conscripsisse fertur, tamen praeter aliquot orationes, una cum Amphilochii et Methodii operibus a Cambefisio Parisiis a. 1644 editas, nihil novimus quam idiomelon et canonum haud exiguum numerum. Inter canones celeberrimus est magnus canon (ὁ μέγας κανών), cuius amplitudo apud Graecos in proverbium abiit. Is cum ex quatuor partibus et ducentis quinquaginta strophis constet, unam partem (τμῆμα) in hoc libro edere satis esse duximus; magis enim Andreas, quod primus canones scripsit, quam sententiarum lepore modorumve dulcedine magnum nomen nanctus est.

Ἀνδρέας Πυρός, quem rectius Πυρρὸς sive Πυρσὸς scribi putamus, quo tempore vel in qua regione vixerit, equidem explorare non potui. Ex octo idiomelis, quae in Menaeis sub eius nomine feruntur, suavissimas laudes

apostolorum Petri et Pauli dignas esse existimavimus, quas in hanc anthologiam reciperemus.

Βυζάντιος et Βύζας nescio an eiusdem poetae nomina fuerint. Sed neque hoc neque illud nomen viam mihi aperuit certius aliquid de vita melodi, cuius minora tantum carmina exstant, cognoscendi; quamquam ex eo, quod canones eius nulli feruntur, concludere possis vetustioribus eum potius quam recentioribus vatibus esse adnumerandum.

Γερμανὸς nobili gente prognatus fuit, quae cum ab imperatore Heraclio crudelissime vexaretur, pater trucidatus et filius eviratus est. Inde ordini clericorum adscriptus totam vitam rerum sacrarum studio consecravit. Mox ad summa honorum fastigia evectus primum Cyzici episcopus, deinde Constantinopolis patriarcha factus est. Tum temporis christiani imperii byzantini luctuosis litibus de imaginum veneratione inter se dissidebant, nec minimas partes in illis rerum turbis Germanus patriarcha sustinuit. Cum enim acerrimus vindex imaginum Christi et Sanctorum exstitisset, ab imperatore Leonte Isaurico (717—741), qui theologorum altercationibus auctoritatem publicam pessimo exemplo interponens imagines removendas delendasque censebat, coactus est, ut dignitate patriarchali sese abdicaret et privatae vitae otium amplecteretur; conf. Cedrenum p. 456 sq. Eo maiorem apud posteros laudem et famam consecutus etiamnunc die XII mensis Maii inter sanctos patres ecclesiae colitur. De ecclesiastica autem musica idem magnopere meritus est, quod non solum imaginum signorumque splendore ecclesias decorasse, sed etiam carminum modulationumque dulcedine vigiliarum asperitatem mitigasse dicitur; conf. Synaxaria 12. Maii: πανηγυρικοῖς καὶ ἐγκωμιαστικοῖς λόγοις τὰς τῶν πιστῶν ἐκκλησίας ἐφαίδρυνε καὶ μελῳδίαις καὶ ᾄσμασι τὸ ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις σκληρόν τε καὶ σύντονον κατέθελξεν. Huius rei documenta multa idiomela exstant, quae altum animum certaminumque ardorem spirant. Quatuor autem canones (2. 13. Sept. 17. Ian. 16. Aug.), quibus Germani nomen praefixum est, ab recentiore aliquo poeta cognomine compositos esse iudico, quandoquidem alienis hirmis utuntur, id quod et recentioris aetatis et tenuioris ingenii est.

Ἐφραὶμ cognomine Καρίας a notissimo melodo Syrorum distinguitur et Cariae aut civis aut episcopus fuisse declaratur. Praeterea nihil certi de eius vita memoriae proditum novimus, ex eo autem, quod nulli canones eius, sed idiomela tantum exstant, octavo saeculo, quo maxime idiomelorum studia fervebant, eum vixisse probabiliter coniicias.

Θεόδωρος (759—826), qui Στουδίτης, quia Studii, monasterii Constantinopolitani notissimi, antistes fuit, cognominatur, frater maior Iosephi episcopi Thessalonicensis erat et similiter atque ille ab impiis regibus Constantino Copronymo et Leonte Armenio (813—820) verberibus et omni iniuriarum genere vexatus est. Eo maiorem constantiae et virtutis famam consecutus etiamnunc die XI mensis Novembris pia memoría colitur. Rituum

autem frequentiam et dignitatem ita amplificavit, ut, cum Cosmas et Ioannes tantum diei dominicae et praecipuarum solemnitatum carmina instituissent, ipse cum fratre Iosepho minorum quoque dierum triodia et idiomela pangeret, quae primum monasterio Studii destinata, postea in omnibus imperii partibus comprobata et recepta sunt.

Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς cum Ioanne Damasceno et Cosma Hierosolymitano cantum ecclesiasticum instituisse atque ordinàsse dicitur a Cedreno p. 456 D: ὁ ὅσιος Ἰωάννης καὶ μελῳδὸς ὠνομάσθη, μετὰ Κόσμα τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μαϊουμᾶ καὶ Θεοφάνους ἀδελφοῦ Θεοδώρου τῶν Γραπτῶν διὰ τὸ αὐτοὺς μελῳδῆσαι τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν Χριστιανῶν τετυπωμένα ψάλλεσθαι. Omnes tres melodi cum Hierosolymis maiorem vitae partem agerent, veri simile fit ritus sacros, quales in sacra urbe primum instituti sunt, postea ab aliis ecclesiis comprobatos et receptos esse. Theophanes autem cum paene centum annis post praeclarissimos antecessores, Ioannem et Cosmam, floreret, turbarum, quae de imaginibus sacris motae erant, fluctibus iactatus est. Constantinopolin enim cum Theodoro fratre missum, ut causam imaginum defenderent, Theophilus rex (829—842) crudelissime in vincula coniecit eorumque frontibus impios versus iambicos inuri iussit, unde Γραπτῶν cognomen obtinuerunt. Postquam autem anno 842 synodo Constantinopolitana lites compositae sunt, Theophanes Methodii patriarchae favore Nicaeae metropolita factus summa quiete die XI mensis Octobris mortem obiit. In ecclesiasticis vero carminibus maioribus minoribusque, quae plurima in Menaeorum et Triodii libros recepta sunt, alienis modulis usus sententiarum gravitate stilique elegantia insignem laudem merito tulit.

Ἰουστινιανὸν imperatorem (527—565) antiquissimum troparium, cuius quidem auctorem noverimus, Ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος (vide p. 52) composuisse Sophronii et Cedreni testimoniis supra p. XXXIV a nobis allatis constat; neque defuisse Germanus in Commentario liturgico (vide Goar Euchologion p. 107[b]) dicit, qui carmen venerandae vetustatis a Iosepho et Nicodemo, cum Christi corpus sepelirent, cantatum esse fabularentur.

Ἰωάννης Δαμασκηνὸς cum Cosma Hierosolymitano laudem sacrae poesis provectae participat eumque multiplicis doctrinae copia superat. Eius vitae et studiorum pleniorem notitiam vita, a Lesquieno Ioannis operum editioni praemissa, suppeditat, meliorem Synaxariorum auctor, qui fabulosis narratiunculis minus captus tenebatur. Nobili igitur loco Damasci natus ab Cosma Siculo, quem pater ab Arabibus captum redemerat, una cum Cosma melodo institutus est. Iuvenis paterna domo relicta cum Cosma Hierosolyma perrexit et in coetum coenobii celeberrimi S. Sabae receptus est, quo in coenobio usque ad vitae finem presbyteri dignitate ornatus permansit. Industria autem eius intra parietes monasterii adeo non continebatur, ut orationibus libris carminibus acerrime pro integritate fidei christianae contra reges Leontem Isauricum (717—741) et Constantinum Copronymum (741—775), qui a partibus Iconoclastarum stabant, propugnaret (conf.

Cedrenum p. 456 C). Senex octogesimo quarto vel, ut alii tradunt, centesimo quarto aetatis anno quarto die mensis Decembris vita defunctus est, quo die ecclesia graeca eius laudes grata memoria prosequitur.

Ut veteres Graeci Pindarum et Aeschylum a Baccho, quo divinum eorum furorem significarent, ad carmina scribenda compulsos esse fabulabantur, sic Mariam virginem antistiti coenobii Sabaitici in somniis suadere visam esse narrant, ut iuvenem Ioannem suam musam laudi Christi consecrare iuberet. Eius admonitionibus obsecutus favore populi et ipsis turbis ecclesiae non mediocriter adiutus est. Tantum enim aberat, ut in psalmorum veterumque canticorum cantu etiamtum acquiescerent, ut ea quam maxime carmina desiderarent, quae christianis mysteriis et theologicorum placitis aperiendis confirmandisque inservirent. Cum Cosma igitur condiscipulo et contubernali Ioannes in dies dominicas et praecipuas solemnitates Christi domini et Mariae matris tot carmina piissima et dulcissima composuit, ut auctores musicae ecclesiasticae a suis gentilibus praedicarentur. Huius rei auctor locupletissimus Suidas lexicographus refert haec: Ἰωάννης ὁ Δαμαςκηνὸς, ὁ ἐπικληθεὶς Μανςοὺρ, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος οὐδενὸς δεύτερος τῶν κατ᾽ αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων· ςυγγράμματα αὐτοῦ πάνυ πολλὰ καὶ μάλιςτα φιλόςοφα, εἴς τε τὴν θείαν γραφὴν παράλληλοι κατ᾽ ἐκλογὴν καὶ οἱ ᾀςματικοὶ κανόνες ἰαμβικοί τε καὶ καταλογάδην· ςυνήκμαζε δ᾽ αὐτῷ καὶ Κοςμᾶς ὁ ἐξ Ἱεροςολύμων, ἀνὴρ εὐφυέςτατος καὶ πνέων μουςικὴν ὅλως τὴν ἐναρμόνιον· οἱ γοῦν ᾀςματικοὶ κανόνες Ἰωάννου τε καὶ Κοςμᾶ ςύγκριςιν οὐκ ἐδέξαντο οὐδὲ δέξαιντο ἂν, μέχρις ὁ καθ᾽ ἡμᾶς βίος περαιωθήςεται. Hoc autem cum testimonio conferre iuvat, quae Cedrenus loco supra iam laudato p. 456 D memoriae prodidit: Ὁ ὅςιος Ἰωάννης καὶ μελῳδὸς ὠνομάςθη μετὰ Κόςμα ἐπιςκόπου τοῦ Μαϊουμᾶ καὶ Θεοφάνους ἀδελφοῦ Θεοδώρου τῶν Γραπτῶν διὰ τὸ αὐτοὺς μελῳδῆςαι τὰ ἐν ταῖς ἐκκληςίαις τῶν Χριςτιανῶν τετυπωμένα ψάλλεςθαι· ἦν γὰρ ὁ ἅγιος Ἰωάννης οὗτος τῷ βίῳ καὶ τῷ λόγῳ διδάςκαλος ἄριςτος πάςης γνώςεως θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης ἐμπεπληςμένος. Ab his duobus scriptoribus Ioannis et Cosmae laudes aequiparantur, sed nimius est in suo scriptore praedicando Ioannes patriarcha, qui in Vita Ioannis Damasceni c. 34 Cosmam quasi ministrum ac satellitem Ioannis fuisse dicit: οὗτος Κοςμᾶς τοῖς ἐν ᾄςμαςι πνευματικοῖς πόνοις τὸν Ἰωάννην ἐμιμήςατο ςυνετῶς καὶ ὑπῆςε λιγυρὰς τῇ ἐκκληςίᾳ ἁρμονίας. Immo vero Cosmas adeo non imitator alieni operis exstitit, ut aequales homines ei primas deferre non dubitarent; qua de re vide testimonia in vita Cosmae infra allata. Quamquam Ioannis odarum modos multo magis placuisse inde patet, quod recentiores poetae Cosmae hirmis rarissime, Ioannis creberrime usi sunt.

Iam ut Ioannis de poesi ecclesiastica merita singillatim persequar, summam famam eo consecutus est, quod Octoechi libri, quo nullus canticorum liber magis apud Graecos pervulgatus est, maximam partem composuit. Ne enim omnis Octoechi, quod vulgo narrant, Ioannem auctorem dicam, canones triadici Metrophani et stichera multa Studitae et Anatolio diserte in meis

codicibus attributa prohibent. Tamen Ioannem non solum maiorem libri partem composuisse, sed etiam carmina secundum octo tonos, quos ἤχουϲ Graeci dicunt, digessisse, ordine ϲτιχηρῶν τῶν κατ' ἀλφάβητον, quae Ioannis nomen in fronte gerunt, manifesto demonstratur. Sic enim viginti horum carminum strophae per octo libri partes distributae sunt, ut eodem ordine, quo literae alphabeti, sese excipiant. Memoratu vero dignum est, quod vetustissimum Paracleticon, quod e codice Grottaferratae n. 15 Romae anno 1736 in lucem editum est, sola Ioannis carmina nullis aliis admixta teste Pitra Hymnogr. p. 59 continet. Praeterea praecipuarum solemnitatum ecclesiae canones Ioannes composuit, quorum nobilissimos, a Theodoro Prodromo et Gregorio Corinthio prolixis commentariis illustratos, in hanc quoque anthologiam p. 205—236 recepimus. Horum tres priores, quos iambicos Suidas loco laudato nominat, miro quodam artificiosae diligentiae lusu memorabiles sunt. Vere enim eos vincta oratione scriptos dixeris, siquidem triplici vinculo poeta ipse sese coercuit. Namque primum iambicos trimetros ita panxit, ut leges quantitatis non minus religiose quam veteres poetae graeci observaret. Deinde poetarum byzantinorum more, ut vocis flexus accentibus adiuvaret, non modo syllabas longos nusquam in duas breves solvit, sed etiam certis sedibus cuiusque versus accentuatas syllabas collocavit, cuius rei ut exemplum oculis subiiciam, en primi canonis primae odae primi et tertii versus schemata:

1. ⏓́ – ⏑ – ⏓́ | – ⏑ – ⏓́ – ⏑́ –
ἔϲωϲε λαὸν θαυματουργῶν δεϲπότηϲ.
ἤνεγκε γαϲτὴρ ἡγιαϲμένη λόγον.
ἔδειξεν ἀϲτὴρ τὸν πρὸ ἡλίου λόγον.
3. ⏒ –́ ⏑ – ⏓́ | – ⏑ – ⏓́ – ⏑ –́
ἑκὼν δὲ τεχθεὶϲ ἐκ κόρηϲ τρίβον βατήν.
μιγέντα μορφῇ τῇ βροτηϲίᾳ θεόν.
ϲαφῶϲ πενιχρὸν εἰϲ ϲπέοϲ τὸν ϲυμπαθῆ.

Denique literas initiales singulorum non tropariorum, sed versuum acrostichidis sententia coniunxit, quam, ut cumulum artificioso lusui adderet, duorum distichorum dactylicorum numeris inclusit: laboriosum mehercle et Byzantinorum argutiis dignum opus. Tantis autem angustiis non coercitus, sed paene vinctus non mirum est, quod non solum molestam hymnos pangendi artem dicebat (I, 118), sed etiam grammatices leges haud raro violabat, velut αἰγλήντα φύϲιν II, 107 πυρῶδεϲ ἦχοϲ III, 30 πνεῦμα . . . ὃν III, 60. Tam obscure vero elocutus est, ut Heracliti libros difficiliores ad interpungendum quam hos canones fuisse negem. Denique Ioannes praeter longos canones minora quoque carmina multa, quorum nonnulla hoc libro p. 117—121 edidimus, et Κανόνιον ἢ γραμματικὴν τῆϲ μουϲικῆϲ conscripsit, saltem conscripsisse fertur. Hunc enim libellum de musica, quem Philoxenus in Lexico musices p. 113 commemorat, frustra in bibliothecis Monacensi et Vindobonensi quae-

sivi; eo enixius eos, quibus ampliores copias codicum byzantinorum adeundi facultas facta est, rogatos velim, ut e bibliothecarum tenebris hunc antiquissimum tractatum de musica in publicam lucem emittant.

Magnas turbas in genuinis carminibus Ioannis Damasceni segregandis cognomines Ioannes moverunt. Atque Ioannem quidem, cui 'Αρκλᾶ cognomen fuit, a Damasceno non diversum fuisse Barth. Cutlumusianus in Pentec. p. 5 probabiliter demonstravit. Monachi quoque cognomen non est, quod ab eodem Ioanne Damasceno alienum fuisse arbitremur, quandoquidem coenobii S. Sabae per maximam vitae partem sodalis fuit. Sed cum canones, qui 'Ιωάννου μοναχοῦ nomine inscribuntur, alienis modulis utantur, neque in commentariis modo laudatis commemorentur, recentiorem aliquem poetam Damasceno cognominem significari veri simillimum est. Magnopere vero erravit Ang. Maius, qui canones, quos in honorem Chrysostomi, Basilii, Nicolai, Petri, Georgii, Blasii compositos e cod. Vaticano in Spicil. Rom. t. IX edidit, ab celeberrimo melodo Ioanne Damasceno compositos esse putavit. Illi enim omnes alienis modulis utuntur et acrostichide poetae ipsius nomen produnt, qui quidem mos ab Iosepho hymnographo profectus esse videtur. Sed ut recentiorem aliquem monachum illorum canonum auctorem esse certum atque exploratum est, ita quem ex magno Ioannum numero selegam, anceps haereo. Unum hoc adseverare possum in duobus codicibus Vindobonensibus n. 146 et 186 'Ιωάννου μοναχοῦ Μαυρόποδος, quem primum monachum, deinde metropolitam Euchaitarum medio undecimo saeculo fuisse Fabricius Bibl. graeca VIII, 627 docet, multos canones exstare; sed qui in cod. 186 canon in honorem S. Chrysostomi compositus exstat, diversus est a canone eiusdem Chrysostomi, quem Maius loco laudato edidit.

'Ιωσήφ. Nicephorus in iambis supra p. XLIII allatis duos Iosephos hymnorum scriptores recenset, quorum alterum Studiorum monasterii socium, alterum peregrinum dicit. Priorem intellego Iosephum fratrem minorem Theodori, Studiorum antistitis, cuius memoriae dies XIV mensis Iulii consecratus est. Is ob morum integritatem et doctrinae laudem Thessalonicensis ecclesiae archiepiscopus electus a Theophilo rege (829—842), qui in cultores imaginum saeviebat, in vincula coniectus et omni tormentorum genere adeo vexatus est, ut in carcere mortem occumberet. Alterius Iosephi, qui proprie ὑμνογράφος audit, memoriam die III mensis Aprilis ecclesia graeca concelebrat. Is peregrinus (ξένος) ab Nicephoro dictus esse dicitur, quod ex Sicilia insula oriundus erat et patria ab Arabibus capta et vastata cum matre et fratribus primum in Peloponnesum, deinde Thessalonicem confugit, qua in urbe monachorum disciplinae severissimae sese addixit. Mox ubi Iconoclastae in ecclesia byzantina superiores agere coeperunt, Romam petens a piratis deprensus in Cretam insulam avectus est. Multis aerumnis exantlatis Constantinopolin redux in summis rerum ecclesiasticarum tummultibus modo honoribus ornatus, modo exilio multatus est, donec turbis

Theodorae reginae ope et consilio compositis in summa quiete diem supremum obiit.

Iosephi nomine plus ducenti canones Menaeorum inscripti sunt, et ne ulla auctoris dubitatio subnasceretur, ipsius poetae nomine acrostichide prodito cautum est. Cum enim principes melodi Ioannes et Cosmas praecipuarum solemnitatum Christi et Mariae canones confecissent, Iosephus id potissimum egisse videtur, ut Sanctorum quoque memoriam canonibus celebraret. Praeterea Iosephus Ioannis Octoechum ita amplificavit, ut, cum ab illo diei dominicae canones et stichera octo tonorum confecta essent, ipse reliquorum quoque cuiusque hebdomadis dierum canones, triodia, stichera componeret. Sic sexies octoni sive quadraginta octo canones Iosephi, secundum octo tonos digesti, feruntur, quos in cod. Monacensi D et cod. Vindob. theol. n. 309 saec. XII exaratos repperi. *) Denique Triodion a Iosepho et Theodoro ita amplificatum est, ut triodiis magnae hebdomadis, a Cosma melodo compositis, reliquarum quoque hebdomadum τῆς Τεσσερακοστῆς triodia adiicerent, quod Nicephorus his verbis testatus est: Οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρός τε καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται κατὰ ζῆλον τοῦ Κοσμᾶ κἀν ταῖς λοιπαῖς ἑβδομάσι τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσερακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τοῦ Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ᾠδὰς κατατάξαντες καὶ ῥυθμίσαντες.

Illud autem difficillimum est ad diiudicandum, utri Iosepho singula carmina ecclesiastica adsignanda sint. Atque triodia illa, de quibus modo disputavi, teste Nicephoro Iosephus, Theodori frater, composuit, quem eundem Octoechum modo exposito amplificasse veri simillimum est. Praeterea quinque canones Pentecostarii, cum nomen Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης in fronte inscriptum prae se ferant, Iosepho Studitae potius quam Iosepho Siculo tribuendos esse patet. Sed canonum Sanctorum in Menaea receptorum omnium Iosephum Siculum auctorem esse duxerim; is enim cum maiorem laudem poeticae facultatis meruisset, cognomine ὑμνογράφου ornatus est et Sanctorum laudes cecinisse in Synaxariis perhibetur. Ingenii autem ubertate et arte res multifariam variandi cum facile Cosmam et Ioannem superet, eo potissimum nomine principibus illis melodis inferior est, quod musicae artis parum gnarus modis ab illis inventis suorum hymnorum verba accommodavit.

Κασίαν monacham, quae eadem Κασιανὴ quoque nominari videtur, quatuor priorum odarum canonis magni Sabbati (vide notas p. 196) hirmos composuisse Theodorus Prodromus in commentariis illius canonis his verbis testatur: Ὁ παρὼν κανὼν ποίημα μέν ἐστιν ἄχρι τῆς πέμπτης ᾠδῆς Μάρκου ἐπισκόπου Ἱδροῦντος, ἐκ δὲ ταύτης ἄχρις ἐννάτης τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Κοσμᾶ· ἀλλὰ πολὺ πρότερον, ὡς ἐξ ἀγράφου ἔχομεν παραδόσεως, γυνή τις τῶν Εὐπα-

*) Id tamen hac opportunitate oblata moneo in cod. Vindobonensi nunc extremis paginis rescissis octo canones ἤχου πλ. δ′ desiderari.

τριδῶν σοφὴ καὶ παρθένος, Κασία τοὔνομα, τοῦ τε μέλους ἀρχηγὸς ἐχρημάτισε καὶ τὸν κανόνα συνεπεράνατο· οἱ δὲ ὕστερον τὸ μέλος μὲν ἀγιασάμενοι, ἀνάξιον δ' ὅμως κρίναντες γυναικείοις συμμίξαι λόγοις τὰ τοῦ ἥρωος ἐκείνου μουσουργήματα, τὸ μέλος παραδόντες τῷ Μάρκῳ καὶ τοὺς εἱρμοὺς ἐγχειρήσαντες τὴν πλοκὴν τῶν τροπαρίων τούτῳ μόνῳ (scribe μόνων τούτῳ) ἐπέτρεψαν. Ex hac narratiuncula, cui non est cur fidem derogemus, illud simul apparet, Casiam feminam ante aetatem Leontis Sapientis, quo rege Marcus episcopus Hidruntinus vixisse fertur, floruisse hirmosque composuisse. Eidem Casiae plura idiomela in Menaeis tribuuntur, quorum duo in hac anthologia p. 103 sq. edidimus. Ab hac Casia monacham Εἰκασίαν, quae Theophilo rege celebre coenobium condidisse suumque nomen indidisse narratur, differre Chrysanthus Θεωρητ. p. 37 monuit. Sed cum Εἰκασία et ipsa carmina composuisse dicatur et nomina Κασίας et Ἰκασίας in libris commutentur, priusquam de codicum antiquissimorum fide quaesitum sit, rem in medio relinquendam esse censeo.

Κοσμᾶς princeps melodorum graecorum octavo saeculo medio floruit, Ioannis Damasceni aemulus et contubernalis. Etenim a patre Ioannis melodi, cive nobilissimo Damasci, adoptatus una cum Ioanne filio educatus et institutus est. Magistro autem optimo et doctissimo utebantur Cosma maiore, quem ex Sicilia oriundum et ab Arabibus captum pater Ioannis redemerat redemptumque in libertatem vindicaverat. Cognomines hi Cosmae magnas turbas cum aliis tum Gerberto moverunt, qui in libro De cantu et musica sacra II, 9 Cosmam Siculum plurimorum, qui sub Cosmae nomine feruntur, canonum auctorem facit. At cum Cosmas ille maior magister, non melodus audiat, ne tu celeberrimo melodo suas laudes detrahas alienasque magistro tribuas. Illud quoque caveas, ne quod celeberrimi melodi graeci Cosmas et Ioannes ab Siculo magistro instituti esse feruntur, musicam artem ex Sicilia et Italia in orientem apportatam esse iudices. Etenim iam ante hos melodos Constantinopoli et Hierosolymis poesi ecclesiasticae operam navatam esse ipsa nomina Anthimi, Timoclis, Sophronii, Andreae, aliorum luculentissime demonstrant. Literarum igitur artiumque honestarum disciplina egregie instituti Cosmas iuvenis cum Ioanne condiscipulo Damasco relicta sacram urbem Hierosolymorum petierunt et coenobii celeberrimi S. Sabae consortes facti sunt. Huius coenobii in otio postquam literis et sacrae musae diu vacavit, anno septingentesimo quadragesimo tertio episcopus Maiumensis in agro Phoenicio electus est, a qua sede episcopali Maiumensis (Κοσμᾶς ὁ Μαϊουμᾶ), ut ab coenobio S. Sabae Ἱεροσολυμίτου vel Ἁγιοπολίτου cognomen accepit. Vita vero defuncti gratam memoriam ecclesia graeca etiamnunc die XIV mensis Octobris (non Novembris, ut Fabricius falso refert) conservat.

Magnum nomen Cosmas canonibus et triodiis in solemnitates praecipuas heriles compositis meruit. Praeter hos canones, quos ad unum omnes in hanc anthologiam recepimus, Gregorii theologi, quem unum maxime e poetis

et scriptoribus colebat et aemulabatur, canonem (24. Ian.) et nonnulla idiomela confecit modisque musicis instruxit. Diligentiae quoque, qua Gregorii libros perscrutatus est, documentum esse voluit Cυναγωγὴν καὶ ἐξήγηςιν ὧν ἐμνήςθη ἱςτοριῶν ὁ θεῖος Γρηγόριος, nuper a Maio in Spicil. Rom. tomo II in lucem protractam. Eodem autem honore, quem Gregorii carminibus impertivit, mox ipsius canones digni existimati amplis commentariis illustrati sunt, de quibus vide nos supra p. LX disputantes et Fabricium Bibl. gr. IX, 742. Qua vero laude gravitas sententiarum et modorum dulcedo eius in coelum sublata sint, eius rei ex multis testimoniis unum Theodori Prodromi ex cod. Vind. theol. n. 18 fol. 1ᵇ decerptum hic apponam: Παρατήρει μοι παρ' ὅλον δὴ τὸν παρόντα κανόνα (sc. τῶν Χριςτουγέννων) τὸ πολυμαθὲς τοῦ μελῳδοῦ καὶ μεγαλοφυὲς καὶ περὶ τὸ δόγμα εὐςεβές, καὶ ὅπως ὡς ἐξ ἀεινάου πηγῆς καὶ ἀθολώτου τῶν θείων λόγων τοῦ τῆς θεολογίας ἐπωνύμου καὶ ἀρίςτου διδαςκάλου τῆς ὀρθοδοξίας Γρηγορίου τοῦ πάνυ τὰ πλείονα τῶν νοημάτων ἀναρρύεται, πρὸς δὲ καὶ πάςης ςχεδὸν τῆς θείας γραφῆς ὑφαίνων ἡμῖν μελῳδίας ἱςτὸν ὄντως θεοπρεποῦς ἢ μᾶλλον ᾆςμα παναρμόνιον πλέκων τῷ ποικίλῳ τῶν ἱςτοριῶν. Vereor tamen, ut multi tam effusas laudes hodie comprobent; typologiae enim argutiae, quibus cum in ceteris tum in primo canone mysteria crucis, baptismatis, aliarum rerum christianarum vetere Testamento iam significata esse docet, mysticum theologum magis quam divinum poetam decent; frigida vero quam maxime atque ieiuna sunt, quae poeta VIII, 7—10. 30—35 de duplici natura Christi et munere apostolis iniuncto praecipit. Denique doctoris theologiae placita subtiliter explicantis, quam poetae hominum animos commoventis et orationis luminibus delectantis partes agit.

Non celeberrimum melodum, sed cognominem quendam Cosmam monachum auctorem canonis sabbati Lazari (Τριῴδ. p. 327) esse iudico. Cum enim Cosmas Maiumensis, ut qui non hymnographi, sed melodi palmam tulerit, et verba et modos carminum fecerit, illius canonis odae omnes alienis modis accommodatae sunt. Idem valet de canone in honorem Davidis et Iacobi composito (26. Dec.), qui cum vulgo Κοςμᾶ inscribebatur, Barth. Cutlumusianus in suo codice Ἰωάννου μοναχοῦ inscriptum esse adnotavit. Hunc autem recentiorem Cosmam monachum eundem esse coniicio, quem Montfaucon Palaeogr. graeca p. 75 Κοςμᾶν μοναχὸν τοῦ Παναρέτου nominat et saeculi decimi quarti scriptorem dicit. Praeterea tertii et, ut videtur, vetustioris Cosmae carmina Pitra Hymnogr. p. 49 in Tropologio bibliothecae Corsinianae se invenisse testatur.

Κωνςταντίνου Πορφυρογεννήτου regis (913—959) insignia merita de literis antiquis conservandis nemo non novit. Minus pervulgatum est eundem patrem suum Leontem Sapientem aemulatum carmina quoque ecclesiastica, quae Ἐξαποςτειλάρια ἀναςτάςιμα dicuntur, composuisse. Ea quod undecim numero composuit, ideo fecisse videtur, quod Christus undecies suis discipulis post resurrectionem apparuisse dicitur. Quamquam autem

omnibus undecim carminibus totidem versus iidemque numeri sunt, tamen modi eorum ita inter se discrepant, ut alia alius toni indolem referant. Singulis Exaposteilariis theotokia in libris adhaerent, quae quod non ab Constantino rege ipso adiecta esse videntur, ex hac anthologia seclusimus. Cum enim in verbis Ἐξαποςτειλαρίων referendis libri fere inter se conspirent, in theotokiis in diversissimas partes ita discedunt, ut alii alias strophas exhibeant. Quare veri simile esse ducimus crescente in dies Mariae cultu, cum his carminibus non aeque atque canonum odis singula theotokia subiuncta esse moleste ferrent, vario modo has lacunas expletas esse.

Λέων ὁ βαςιλεὺς (886—912) Sapientis cognomen meruit, quod literarum artiumque studia promovebat et ipse carmina componere conatus est. Praeter odam deprecatoriam Anacreonticis versibus compositam et a nobis p. 48 sq. editam sex idiomela (12. Sept. 17. Oct. Triod. p. 207, 319, 320 Pent. 187) et undecim carmina matutina (Ἑωθινὰ ἀναςτάςιμα) composuit. Primum carmen Anacreonteum, quod imaginem terrorum extremi iudicii vividis coloribus depingit, elatum quiddam et fervidum spirat; reliqua quamquam humi repunt, tamen ieiunis carminibus imperatorum Constantini Porphyrogennetae et Justiniani, quos collegas in poeticis studiis habuit, longe praestant.

Μάρκος, primum monachus, tum episcopus Hidruntinus, ab Leonte rege adductus esse narratur, ut Cosmae tetraodio magni sabbati quatuor odas praefigeret, quo plenus ac iustus canon efficeretur; conf. Cedrenum p. 599 D. Hanc provinciam ita administravit, ut Casiae monachae hirmis uteretur, de qua supra iam disseruimus.

Μεθόδιος magnum nomen in historia ecclesiae graecae meruit, quod a synodo Constantinopolitana anno 842, postquam fractis Iconoclastarum opibus Ioannes grammaticus patriarchatu se abdicavit, patriarcha Constantinopolitanus factus est, unde diem eius supremum (14. Iun.) una cum recordatione atrocium ecclesiae turbarum eius consilio et industria compositarum grata memoria etiamnunc prosequuntur. In Menaeorum libros duo idiomela patriarchae clarissimi recepta sunt, quorum unum in hoc libro p. 99 repetendum curavimus.

Ῥωμανὸς inter vetustiores melodos graecos principem locum obtinuit, postea autem, cum Sabaitarum et Studitarum canones maiore favore excepti essent, paulatim submoveri et in oblivionem venire coepit. Memoriam eius quod graeca ecclesia primo die mensis Octobris conservat, factum est, ut Synaxariis notitiam de eius vita quamvis exilem debeamus. Emesae igitur, in urbe Syriae, natus esse et Anastasio rege Constantinopolin venisse dicitur. Aegre autem ferimus, quod non accuratius definitum est, utrum Anastasium primum, qui 491—518, an Anastasium secundum, qui 713—719 regnavit, nos intellegere oporteat. Neque quidquam ad hanc litem dirimendam ecclesiis Constantinopolitanis ἐν τοῖς Κύρου et Βλαχερνῶν commemoratis lucramur, quandoquidem utraque iam ante Anasta-

sium primum condita est. Verum enim vero, si quinto saeculo poesin ecclesiasticam nasci et primos surculos emittere coepisse reputarimus, Romanum magnarum odarum auctorem Anastasio secundo potius quam Anastasio primo floruisse iudicabimus. Sed utram sententiam amplectimur, Romanum Emesanum confundere non licet cum Romano Italo, quem una cum Petro Hadrianus I precibus Caroli Magni adductus Roma in urbem Mediomatricorum (Metz) misisse fertur, ut Germanos arte musica instituerent; conf. K. Bartsch Die lateinischen Sequenzen des Mittelalters S. 2. Romanus igitur Emesanus, quem item atque Ioannem Damascenum ab Maria matre dei ad carmina pangenda in somniis stimulatum esse fabulantur, auctor plus mille contakiorum in Synaxariis esse perhibetur. Itaque iam Nicephori aetate accurata cognitio formae et ambitus carminum Romani plane obliterata fuit. Namque nostra memoria Pitrae praeclara industria intellectum est, κοντάκια illa parva rudera esse e naufragio carminum Romani servata. In vetusto enim tropologio, quod in duobus codicibus, uno Mosquensi, altero Corsiniano servatum vir clarissimus quasi de inferis resuscitavit, plus viginti carmina eius longissima exstant, quorum singulae strophae excerptae sub nominibus κοντακίου et οἴκου in Menaeorum et Triodii libros receptae sunt. Sic eius psalmi, quem in hoc libro p. 131—138 typis exscribendum curavimus, prima et secunda strophae, quarum priorem, cum aliis atque reliquae strophae numeris composita sit, proodon rectius dixeris, inter sextam et septimam odam canonis in honorem apostolorum compositi (30. Iun.) mediae sub titulis κοντακίου et οἴκου intercalatae sunt. Atque similiter celeberrimum contakion Ἡ παρθένος σήμερον, quod p. 91 vulgavimus, magni psalmi Nativitatis Christi partem fuisse Pitra Hymnogr. p. 47 testatur. Hoc autem ita institutum esse coniicio, ut hymni, quem antiquitus totum cantabant, temporibus mutatis unam tantum vel duas strophas retinerent. Illud tamen vehementer dubito, num omnia contakia Romani ex maioribus carminibus excerpta sint. Certe contakia ipsa collecta exstant in duobus codicibus monasterii insulae Patmi, quos Guérin Déscription de l'île de Patmos his verbis recenset: n. 88 Ῥωμανοῦ τοῦ μελῳδοῦ κοντάκια ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς η' Ὀκτωβρίου μέχρι τῆς η' Αὐγούστου — n. 217 Ῥωμανοῦ τοῦ μελῳδοῦ κοντάκια εἰς τοὺς ἁγίους. Celeberrimi melodi quod unum tantum psalmum in hac anthologia edidimus, erunt qui querantur et reprehendant. Neque hoc mea aut amicorum culpa factum est. Duo enim amici curam plures psalmos ex codice Corsiniano transcribendi mihique mittendi in se receperant, sed codicem inspiciendi excutiendique copiam frustra quaerebant, quia Pitra, qui totum Tropologion propediem in lucem se emissurum esse pollicebatur, suis manibus eum non dimisit.

Σέργιος, qui Heraclio rege (610—641) gubernacula ecclesiae Constantinopolitanae tractabat, ὕμνου ἀκαθίστου auctor in codice bibliothecae Marcianae, quo Barth. Cutlumusianus usus est, perhibetur. Hymnus celeberrimus, qui ab eo, quod stantes, non sedentes eum cantabant, ἀκάθιστος dictus

est, grata memoria praesidium Mariae matris dei prosequitur, quo adiuti Byzantini anno 630 Persas eorumque regem Chaganum, urbem Constantinopolin invadere molientes, muris deiecerunt, deiectosque fuderunt fugaruntque. Hoc auctor Synaxarii testatur, qui, postquam stragem Persarum rettulit, sic pergit: ὅ γε μὴν θεόφιλὴς Κωνσταντίνου λαὸς τῇ θεομήτορι τὴν χάριν ἀφοσιούμενος ὁλονύκτιον τὸν ὕμνον καὶ ἀκάθιστον αὐτῇ ἐμελῴδησαν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀγρυπνησάσῃ καὶ ὑπερφυεῖ δυνάμει διαπραξαμένῃ τὸ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαιον· ἐκ τότε οὖν εἰς μνείαν τοῦ τοσούτου καὶ ὑπερφυοῦς θαύματος ἡ ἐκκλησία τὴν τοιαύτην ἑορτὴν παρέλαβε τῇ μητρὶ ἀνατιθέναι τοῦ θεοῦ τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε καὶ τὸ τρόπαιον τῇ θεομήτορι γέγονεν· ἀκάθιστον δὲ ὠνόμασαν διὰ τὸ τότε οὕτω πρᾶξαι τὸν τῆς πόλεως κλῆρόν τε καὶ λαὸν ἅπαντα. Equidem Sergium hunc hymnum composuisse dixi, quamquam non ignoro Georgium Pisidam vulgo eius auctorem perhiberi. Sed haec opinio Quercii Florentini coniectura eaque futilissima nititur, qui in Appendice Corp. hist. byzant. Georgii limatum carmen de bello Avarico edidit, eiusque versus 502 sqq.

ᾄσωμεν οὖν σοι ὕμνον οὐκ ἐν τυμπάνοις
ἄρρυθμα βομβήσαντες, ἀλλ' ἐξ ὀργάνων
τῶν ἔνδον ἡμῖν μυστικῶς ἡρμοσμένων

ad hunc ὕμνον ἀκάθιστον referendos esse opinatus est. At nemo non videt incertissimam hanc coniecturam esse, qua fides codicis non modo everti, sed ne sollicitari quidem possit.

Cognominem Sergio patriarchae esse iudico auctorem complurium idiomelon (vide indicem secundum), qui quod Ἁγιοπολίτης i. e. Hierosolymitanus vocatur, hoc ipso cognomine a patriarcha Constantinopolitano distingui videtur.

Σωφρόνιος, quem anno 629 Hierosolymorum patriarcham factum esse Cedreni p. 420 B testimonio constat, cum aliis rebus tum poeticis studiis praeclare de ecclesia graeca meritus est. Neque enim solum carminibus Anacreonteis, quae supra p. XXVII iam commemoravi, laudes Christi, apostorum, martyrum cecinit, sed etiam idiomela, quae in solemnitatibus ecclesiae canerentur, composuit modisque musicis instruxit. Horum duo in Menaea (24. Dec. 6. Jan.), tertium in Horologium p. 134 receptum est. Praeterea in cod. Vind. theol. n. 136 fol. 223 σύνταξιν τῶν Ὡρῶν τῆς μεγάλης παρασκευῆς, quam vulgo Cyrillo tribuunt, a Sophronio archiepiscopo Hierosolymitano factum esse adnotatum est. Nuper vero Ang. Maius in Spicilegii Romani tomo quarto canonum quoque et triodiorum Sophronii magnum numerum ex codice Vaticano edidit. Sed virum clarissimum turpiter lapsum esse et omnia ista carmina non a Sophronio patriarcha, sed ab Iosepho hymnographo composita esse Paranicas meus acutissima et doctissima commentatione evicit, quae cum in commentariis Academiae bavaricae a. 1870 edita esset, etiam Paranicae libello 'Beiträge zur byzantinischen Literatur' inserta legitur.

Φώτιος patriarcha Constantinopolitanus († 891), cuius doctrinae copias omnes novimus et admiramur, poeticae quoque arti, quod minus pervulga-

tum esse video, operam impendit. In lucem autem edita sunt duo carmina Anacreontea rhythmica, primum a Maio Spic. Rom. t. IX vulgata, et duo idiomela in honorem Methodii patriarchae composita et tam in Menaea quam in hanc anthologiam p. 99 recepta.

LIBER SECUNDUS.

DE GENERIBUS CARMINUM ECCLESIASTICORUM.

Saepe iam in primo libro hirmi, troparii, contakii, aliis nominibus usus sum, quorum significatio vereor ne multos, qui literis byzantinis impensam operam non impenderint, fugiat atque lateat. Horum usui ut consulam, hoc altero libro varia carminum ecclesiasticorum genera eorumque nomina explicare mihi visum est, rem difficilem et obscuram, quoniam multorum nominum genuina significatio adeo rebus mutatis obscurata est, ut in origine eorum expedienda plerique caecutiant aut hariolentur. Licet enim ritus ecclesiae graecae minores vices quam latinae subierint, tamen nonnihil labis ex longa annorum serie traxerunt. Accedit quod primis medii aevi saeculis in carminibus eorumque partibus denominandis mysticas quasdam rationes secuti esse videntur, quas nobis, a nugis istis quam maxime abhorrentibus, enucleare vix contingat. Viam autem in hac parte illustranda mihi muniverant Arcudius in libris VII de concordia ecclesiae occidentalis et orientalis, Paris. 1626, Leo Allatius in commentatione de libris ecclesiasticis Graecorum, Paris. 1646, Goar in Euchologio sive Rituali Graecorum, Venet. 1730, Du Cange in Glossario ad scriptores mediae et infimae Graecitatis, Lugd. 1688; Philoxeni quoque Λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, cuius primum fasciculum vidi, ut non sine fructu, ita cum summa cautione consului. Ipse vero quaestiones gravissimas de canone eiusque partibus peculiari dissertatione (ex Commentariis Academiae bavaricae a. 1870 t. II separatim edita in meo libello Beiträge zur kirchlichen Literatur der Byzantiner) adhibitis Zonarae commentariis de canonibus anastasimis Octoechi illustravi, ad quem librum delego, si quis accuratius rem cognoscere et examinare velit.

Priusquam autem ad nomina carminum explicanda me accingam, de officiis divinis ecclesiae graecae, quibus carmina intexebantur, pauca mihi praemonenda sunt. Constitutionibus igitur apostolicis, quas quarto saeculo conscriptas esse constat, christiani sexies in quoque die preces fundere iubentur: tempore matutino, hora tertia, hora sexta, hora nona, vesperi, gallicinio (vide Const. ap. VIII, 33: εὐχὰς ἐπιτελεῖτε ὄρθρου καὶ τρίτῃ ὥρᾳ καὶ ἕκτῃ καὶ ἐννάτῃ καὶ ἑσπέρᾳ καὶ ἀλεκτοροφωνίᾳ), quarum precum institutio paulo post ita amplificata et mutata est, ut vesperi ἀπόδειπνον adiiceretur et preces gallicinii ampliatae sub nomine τοῦ μεσονυκτικοῦ primo loco pone-

rentur. Sed cum omnibus his temporibus in ecclesiis congregari nimis molestum esset, iisdem Constitutionibus provisum est, ut duae preces praecipuae, vespertinae et matutinae, in ecclesiis maiore cum cura et studio fierent (vide II, 36: τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας μὴ ἀπολείπου, ὀρθρίζων εἰς αὐτὴν πρὸ παντὸς ἔργου, καὶ πάλιν ἑσπέρας ἅπαντα, εὐχαριστῶν τῷ θεῷ ὑπὲρ ὧν σοι τὴν ζωὴν κεχάρισται; conf. II, 59). Vespertinis vero matutina officia splendore atque dignitate eminebant, praesertim postquam precibus psalmisque matutinis sacrificium divinum (λειτουργία) additum et Chrysostomi Basiliique praeceptis ordinatum est. His cum officiis, matutinis et vespertinis, in graeca et latina ecclesia usque ad nostram memoriam conservatis, omnis christianae poesis et initia et incrementa arctissime cohaerent. Etenim iam antiquissimis temporibus cum precibus et lectione sacrae scripturae cantum psalmorum coniunctum fuisse Constitutionum apost. (II 59) testimonio constat: ἑκάστης ἡμέρας συναθροίζεσθε ὄρθρου καὶ ἑσπέρας ψάλλοντες καὶ προσευχόμενοι ἐν τοῖς κυριακοῖς, ὄρθρου μὲν λέγοντες ψαλμὸν τὸν ξβ', ἑσπέρας δὲ τὸν ρμ', quo cum loco conferas II, 57: ἀνὰ δύο λεγομένων ἀναγνωσμάτων ἕτερός τις τοῦ Δαβὶδ ψαλλέτω ὕμνους καὶ ὁ λαὸς τὰ ἀκροστίχια ὑποψαλλέτω. Psalmorum autem a temporibus, quibus recitabantur, alterum ὀρθρινὸν, alterum ἐπιλύχνιον vocabant; conf. Const. ap. VIII, 34, 37. Postea autem amplificato divini cultus splendore et studio versus faciendi excitato alios psalmos addere et psalmis canticisque sacris novicia troparia intexere coeperunt. Quomodo vero officia matutina et vespertina paulatim aucta et constituta sint exponere neque huius loci neque mei muneris est; unum hoc moneo, sexto iam saeculo, id quod ex celeberrimo illo trium abbatum colloquio (vide p. XXX) colligitur, officia illa fere eodem modo, quo nostra memoria, ordinata et disposita fuisse.

Atque nunc quidem matutina officia (ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου), ut praecipuas eorum partes recenseam, ab hexapsalmo sive psalmis 3, 37, 62, 87, 102, 142 legendis initium faciunt, quorum psalmorum sexagesimus secundus, iam antiquissimis temporibus mane recitari solitus, ὀρθρινὸς cognominatus est. Post hexapsalmi lectionem variis precibus et cantu troparii Θεὸς κύριος interiectis versus aliquot psalmorum alternis vicibus recitant, quam recitandi rationem στιχολογίας dicunt. Atque antiquitus versus omnium psalmorum, in tres partes (στάσεις) divisorum, recitari solitos esse colloquio trium abbatum docemur; nunc paucos tantum versus recitant, sed tripertita divisione servata post unam quamque στιχολογίαν troparium intercinunt. Deinceps versibus gradualibus (ἀναβαθμοί) cantatis et evangelio lecto eam officii partem peragere incipiunt, quae plurimum valuit ad poesin ecclesiasticam promovendam. Cum enim antiquitus ipsa novem cantica sacra in hac parte cantassent, inde ab octavo saeculo veteribus canticis parem numerum noviciarum odarum, quas canonis nomine comprehendunt, subiungere coeperunt. Canone peracto et pusillis tropariis, quae Φωταγωγικὰ et Ἐξαποστειλάρια dicunt, adiectis iterum ad psalmorum recitationem reversi psalmos 148, 149, 150, quos a verbo αἰνεῖτε saepius repetito αἴνους nuncupant, ita recitant, ut quatuor

plurave troparia intertexant. Denique tropario, quod Ἑωθινὸν appellant, et magna doxologia cantatis finem faciunt matutinorum officiorum (ὄρθρου) et λειτουργίαν sive missam subiungunt. Huius autem partes enarrare eo magis supersedere possum, quo minorem locum verba a Chrysostomo et Basilio Magno instituta et usque ad hunc diem religiosissime servata carminibus novis interserendis dederunt.

Vespertini autem officii (ἀκολουθίας τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ ἐπιλυχνικοῦ) breviores duae partes sunt. Atque in priore parte postquam anagnosta psalmum paroemiarum sive centesimum tertium legit, psalmum CXI Κύριε ἐκέκραξα, qui in Const. apost. VIII, 34 (conf. II, 59) ψαλμὸς ἐπιλύχνιος audit, modulata voce canunt. Huius psalmi ultimis versibus iam sexto saeculo novicia troparia intertexere coeperunt, quae cum versibus (στίχοι) adhaererent, versiculos (στιχηρὰ) appellabant; et tum quidem temporis psalmis vetustissimum hymnum Φῶς ἱλαρὸν et preces Καταξίωσον subiungentes finem officii vespertini faciebant. Postea autem institutum est, ut post illas preces plures versus legerentur singulisque versibus subiuncta τροπάρια ἀπόστιχα canerentur, denique sub finem officii verba Symeonis senis Νῦν ἀπολύεις uno alterove tropario adiecto recitarentur.

Haec potissima officia ecclesiae graecae sunt, quae melodis byzantinis largam copiam troparia et longiora carmina componendi fecerunt. Neque tamen omni cantus carminumque decore reliqua officia carebant, ut baptismatis, communionis (μεταλήψεως), horarum, exequiarum (ἀκολουθίας τοῦ ἐξοδιαστικοῦ), alia. Sic Sophronius Hierosolymitanus egregia quaedam troparia horarum officiis inseruit, Anastasius praeclarum cantum exequiarum composuit, communionis et funerum canones alii fecerunt.

Amplissimus vero campus poesi christianae singulis hebdomadis diebus memoriae praecipuarum partium vitae Christi consecratis et solemnitatibus herilibus et Sanctorum institutis aperiebatur. Atque Constitutionibus apostolicis VIII, 32 iam praeceptum est, ut sabbato quoque dei omnium rerum creatoris, dominica resurrectionis Christi memoria celebraretur: ἐργαζέσθωσαν οἱ δοῦλοι πέντε ἡμέρας, σάββατον δὲ καὶ κυριακὴν σχολαζέτωσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς εὐσεβείας· τὸ μὲν γὰρ σάββατον εἴπομεν δημιουργίας λόγον ἔχειν, τὴν δὲ κυριακὴν ἀναστάσεως. Praeterea iisdem temporibus totam magnam hebdomadem, qua Christus capitis damnatus cruci affixus est, diem paschalem, quo de inferis resurrexit, pentecosten, qua apostolis discipulisque sanctum spiritum demisit, nec non natalicia (γενεθλίων ἑορτήν), assumptionem (ἀνάληψιν), baptisma (θεοφανείων ἑορτήν) Christi pie recolebant. Quid? quod apostolorum quoque et Stephani protomartyris dies celebrare christiani apostolicis illis constitutionibus iubentur? Insequentibus vero saeculis Mariae quoque et martyrum sanctorumque, qui pro fide christiana atrocissimos cruciatus sustinuerant aut sancta morum integritate eminuerant, laudes grata memoria prosequebantur, unde solemnitatum ecclesiae numerus adeo succrevit, ut nullus fere dies suo patrono careret, multi plu-

rium Sanctorum memoriam conservarent. Melodi autem christiani in eo elaboraverunt, ut sua cuique diei festo troparia et canones suppeterent. Atque primum quidem diei dominicae et praecipuarum solemnitatum herilium officia instituerunt, postea autem ad profestos dies hebdomadis et minores solemnitates annuas delapsi paene innumerabilia carmina ecclesiastica procuderunt, laudabili illi quidem studio, eo tamen nomine reprehendendi, quod prolixos canones quam brevia troparia facere malebant, quo fieri non potuit, quin easdem res iterum iterumque recoquerent verborumque inanem strepitum sectarentur.

Divinorum officiorum ecclesiae graecae partibus succincta oratione enarratis viam mihi patefeci ad singula carminum genera illustranda. Quoniam autem initia et incrementa poesis ecclesiasticae iam priore libro adumbravimus, rem ita pertractabimus, ut alphabeticum ordinem in nominibus explicandis sequar.

Ἀκολουθία cum a verbo τοῦ ἀκολουθεῖν descendat, proprie consequentiam quandam significat, quae addito casu genetivo vel nomine adiectivo accuratius definienda erat. Vulgo systema quoddam precum et carminum certo quodam ordine sese excipientium intellegebant, quo sensu ἀπηρτισμένη ἱερουργίας ἀκολουθία a Sophronio in Comm. liturg. c. I et ἀκολουθία ᾀσματικὴ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου in Triodio p. 170 dicta est. Paulatim autem genetivo omisso ipsi vocabulo ἀκολουθίας eandem vim ita assignabant, ut ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου, ἀκολουθίαν ἑσπερινὴν, ἀκολουθίαν τῶν ὡρῶν et similia dicerent. Graecum vocabulum Latini medio aevo sequentiam interpretabantur, sed significationem, ut in peregrinis verbis usu venit, paulo detorquebant. Illi enim sequentias primum melismata intellegebant, quibus in missa post graduale extremam syllabam iubili alleluia protrahebant, deinde carmina, quae modulationis illius flexibus aptata erant; conf. F. Wolf Ueber die Lais Sequenzen und Leiche S. 30, K. Bartsch Die lateinischen Sequenzen des Mittelalters S. 1 ff. Cum igitur de fonte graeco latinum vocabulum procul dubio descenderit, Durandus in Rationali IV, 22 aliique errarunt, qui originem latinam scrutati sequentiam inde dictam esse opinabantur, quod iubili pneuma graduale et epistolam sequeretur.

Ἀναβαθμοὶ tria antiphona, ex binis psalmorum versibus et singulis tropariis constantia, dicuntur, quae in officiis matutinis (ἀκολουθίᾳ τοῦ ὄρθρου) recitationem psalmorum sequuntur. Nomen ἀναβαθμῶν illa antiphona sortita sunt, quod versus ex psalmis 119—133 sumpti sunt, qui psalmi in versione Alexandrina ᾠδαὶ τῶν ἀναβαθμῶν audiunt, quem quidem titulum inde obtinuerunt, quod apud Iudaeos in quindecim scalis, quae de mulierum in virorum vestibulum traducebant, cantati esse feruntur. Tria autem antiphona coniungebantur, ut similiter atque exclamatio ἅγιος ter repetita et tripertita stichologia officii matutini imaginem dei trinitatis referrent. In Octoecho cum octo ἀναβαθμοὶ octo tonorum (ἤχων) exstent, unius toni exexemplum in hac anthologia p. 53 sq. proponere satis habuimus. Latinum

graduale, quod huic graeco vocabulo respondet, et ipsum antiphoniam ex psalmorum versibus interiectisque tropis constantem significat, duplici tamen nomine a graeco differt, primum quod missae, non matutini officii partem efficit, deinde quod a scalis altaris, in quibus cantatur, dictum esse perhibetur; conf. F. Wolf Ueber die Lais S. 283 A. 108.

Ἀντίφωνον, quod, cum nomen adiectivum sit, plene ἀντίφωνον μέλος dicitur, cantum versuum cum aliorum canticorum tum psalmorum significat ita inter duos choros distributum, ut alter alteri invicem respondeat. Morem autem cantum inter duos choros distribuendi antiquissimum iam apud veteres Graecos pervulgatum fuisse ipsa nomina στροφὴ et ἀντιστροφὴ, ἐπίρρημα et ἀντεπίρρημα dilucide ostendunt. Therapeutas quoque in Aegypto similiter cantum instituisse Philo De vita contempl. p. 102 ed. Paris. a 1640 memoriae tradidit: δύο γίνονται τὸ πρῶτον χοροὶ, ὁ μὲν ἀνδρῶν, ὁ δὲ γυναικῶν· εἶτα ᾄδουσι πεποιημένους εἰς τὸν θεὸν ὕμνους πολλοῖς μέτροις καὶ μέλεσι, τῇ μὲν συνηχοῦντες, τῇ δὲ ἀντιφώνων ὕμνοις καὶ ἁρμονίαις ἐπιχειρονομοῦντες καὶ ἐπορχούμενοι καὶ ἐπιθειάζοντες. Christianis vero huius cantus generis probandi et recipiendi auctores Flavianum et Diodorum Antiochenses fuisse Theodoretus hist. eccl. II, 24 his verbis testatur: οὗτοι πρῶτοι διχῇ διελόντες τοὺς τῶν ψαλλόντων χοροὺς ἐκ παραδοχῆς ᾄδειν τὴν Δαϋιδικὴν ἐδίδαξαν μελῳδίαν· καὶ τοῦτο ἐν Ἀντιοχίᾳ πρῶτον ἀρξάμενον παντόσε διέδραμε καὶ κατέλαβε τῆς οἰκουμένης τέρματα· a quo testimonio Georgius apud Photium bibl. c. 96 p. 81 ed. Bekk. paululum discedit, qui in eadem urbe Antiochia, sed ab Ignatio Theophoro, quem imperatore Traiano vixisse ferunt, antiphonorum cantum primum institutum esse refert. Tantopere autem psalmorum hic cantus placuit, ut ab Antiochia primum per omnes ecclesias graecas et postea S. Ambrosii ope et consilio per latinas quoque disseminaretur. Medio vero aevo institutum est, ut non solum psalmorum versus, sed etiam novicia carmina, προσόμοια, στιχηρὰ, κανόνες, omne denique odarum genus a duobus choris per vices cantarentur, quem morem ecclesia graeca, utpote quae veterum institutorum multo quam latina tenacior fuerit, usque ad nostram memoriam tuetur atque observat. Cum igitur omnia carmina graeca antiphonice canantur, tamen proprie ἀντίφωνα dicuntur tria illa cantica, quae in liturgia minorem introitum (μικρὰν εἴσοδον) et epistolam praecedunt. Ea ex quaternis psalmorum versibus (στίχοις) et ephymnio post unumquemque versum interserendo constant. Psalmis autem ephymnia, quae Christi novaeque gratiae praeconia continent, subiunguntur, ut veteris et novi Testamenti conexus et vicissitudo significetur; qua de re Symeon Thessalonicensis 'De templo' haec praecipit: ψαλμικὰ μὲν προλέγοντες, συνάπτοντες δὲ καὶ ἐκ τῆς χάριτος (i. e. τῆς νέας χάριτος) τοὺς ὕμνους, διὰ μὲν τῶν ψαλμῶν προκηρυχθεῖσαν καὶ τοῖς πάλαι, οἷς καταγγέλλουσι, τὴν τοῦ θεοῦ σάρκωσιν καὶ διὰ τῶν ἐφυμνίων αὐτὴν παριστῶσι τὴν χάριν τετελεσμένην καὶ τὸν τοῦ θεοῦ υἱὸν σαρκωθέντα τε καὶ πάντα ὑπὲρ ἡμῶν ἐνεργήσαντα.

Haec igitur antiphona partem λειτουργίας sive missae efficiunt, neque

tamen eadem omnibus in diebus in usu sunt. Diebus enim dominicis psalmi CII et CV et μακαριcμοὶ cantantur, diebus profestis ea, quae p. 51 sq. edidimus antiphona, denique praecipuis solemnitatibus peculiaria quaedam antiphona, quorum unum exemplum p. 53 proposuimus. Priora antiphona longe vetustissima, quae iam Sophronius Hierosolymitanus in Comment. liturg. c. 12 commemorat et enarrat, quominus ad Chrysostomum auctorem tota referamus, alterius antiphoni ephymnium Ὁ μονογενὴc, quod imperatorem Iustinianum composuisse supra p. XXXII demonstravimus, prohibet. Cum autem antiphonis iam antiquissimis temporibus locus in λειτουργίᾳ sive missa concessus esset, non mirum est, quod Latini, qui etiamtum mutuo commercio cum Graecis coniuncti erant, antiphonorum cantum a graeca ecclesia mutuati sunt. Quid? quod similes quoque mutationum vices antiphona in utraque ecclesia subierunt? Cum enim Caelestinus papa in introitu missae, ut psalmi alternatim recitarentur, praecepisset, postea Gregorius papa, ne prolixa psalmorum recitatio taedium hominibus moveret, antiphonas ad introitum missae composuit, quo factum est, ut primus versus eius psalmi ad introitum cantaretur, qui olim totus recitari solitus erat; conf. Goar Euchologium p. 107[a].

Ἀπολυτίκιον breve troparium intellegitur, quod sub finem officii vespertini (τῶν ἑcπερινῶν) cantatur. Talia apolytikia octo, secundum octo tonos (ἤχουc) ordinata, in Octoecho leguntur; praeterea in Menaeis et Triodio peculiaria praecipuarum solemnitatum ecclesiae apolytikia exstant, quorum delectum in hac anthologia p. 86 sqq. proposuimus. Nomen autem haec troparia non tam ἀπὸ ἀπολύcεωc sive ab dimissione officii, ut Goar Euchol. p. 25 opinatur, originem duxisse videntur, quam a verbis Symeonis senis, quae, dum Christum infantem bracchiis tenet, laetabundus loquitur apud Lucam II, 29—32: Νῦν ἀπολύειc τὸν δοῦλόν cου κ. τ. λ. Ipsa haec verba evangelii usque ad sextum saeculum sub finem vespertini officii recitata esse narratiuncula de colloquio trium abbatum supra p. XXX edita docemur. Postea autem illis Symeonis verbis troparium, quod ad diei, quo cantabatur, proprietatem relatum erat, adiectum et eodem nomine ἀπολυτίκιον nuncupatum est.

Ἀπόcτιχα carmina alterius partis officii vespertini dicuntur; hanc enim alteram partem nomine ᾽cτίχου a priore parte, quam Κύριε ἐκέκραξα appellant, vulgo distinguunt, quoniam prior pars a centesimo quadragesimo psalmo Κύριε ἐκέκραξα initium capit, in altera autem parte non pleni psalmi, sed singuli tantum versus (cτίχοι) recitantur. Ἀπόcτιχα carmina ipsa ex tribus, si minima, ex quinque, si maxima, tropariis constant, quibus omnibus singuli psalmorum versus coniuncti sunt. Ut exemplo rem illustrem, carmini archangelorum Michaelis et Gabrielis, quod p. 64 edidimus, in Menaeis titulus praefixus est: Εἰc τὸν cτίχον cτιχηρὰ προcόμοια; atque priori tropario versus Ὁ ποιῶν τοὺc ἀγγέλουc αὐτοῦ, alteri Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον, tertio Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι subiicitur.

Αὐτόμελον troparium appellatur, quod suos propriosque modos habet,

nec alius carminis modulatione utitur. Vulgo hoc nomine ea troparia insigniuntur, quorum ad exemplar στιχηρὰ προσόμοια composita sunt. Sic troparium antiquissimum Ἔδωκας σημείωσιν τοῖς φοβουμένοις σε, κύριε p. 68 automelon audit, quod quae sequuntur στιχηρὰ προσόμοια omnia iisdem et numeris rhythmicis et modis musicis utuntur.

Εἱρμὸν sive hirmum Zonaras in Commentariis canonum Ioannis (Beiträge S. 2) sic interpretatur: Ὁ μὲν οὖν εἱρμὸς ἁρμονία τίς ἐστι μέλους ἐν συνδέσει φωνῆς ἐνάρθρου τε καὶ σημαντικοῦ ὡρισμένῳ τινὶ μέτρῳ καὶ ποσῷ μεγέθους περιγραφομένη· ἥτις ἁρμονία προωρισμένη τε καὶ προεγνωσμένη προϋπόκειται, πρὸς ἣν τὰ λεγόμενα τροπάρια ἀναφέρεται· οἱονεὶ γὰρ ἀρχὴ τῶν τροπαρίων ἐστὶ καὶ κανόνων, ἐπεὶ τὰ τροπάρια διὰ τοῦ εἱρμοῦ κανονίζεται καὶ ῥυθμίζεται, πρὸς αὐτὸν ὡς προϋπόδειγμα συντιθέμενα καὶ ἁρμοζόμενά τε καὶ μελῳδούμενα. Simillimam igitur vim atque significationem cum hoc vocabulum atque illud, de quo modo diximus, habeant, ita tamen inter se differunt, ut εἱρμὸς ad odas canonis, αὐτόμελον ad στιχηρὰ προσόμοια referatur. Sic Ioannis primi canonis iambici primae odae prima stropha Ἔσωσε λαόν p. 205 hirmus, secunda Ἤνεγκε γαστὴρ et tertia Ἔδειξεν ἀστὴρ troparia audiunt. Difficilius est ad dicendum, quae vocabuli originatio et primaria significatio fuerit. Atque similitudine latini vocabuli 'tractus', quo medio aevo iubili alleluia protractam modulationem significabant (conf. F. Wolf Die Lais S. 97), facile aliquis induci possit, ut graecum vocabulum et ipsum ab vocis flexibus in infinitum protractis simili modo impositum esse arbitretur, quo Aristoteles in Rhet. III, 9 εἰρομένην λέξιν, quae clausulam non habeat definivit et λέξει κατεστραμμένῃ contrariam ponit. Sed cum hirmi canonum antiquissimi adeo non protracti sint, ut singulas syllabas singulis vocis flexibus reddere soleant, equidem potius de sonis in unam periodum, tamquam in catenam coniunctis, cogitaverim. Atque haec etymologia vetere usu vocabuli ῥαψῳδοῦ fulcitur, quem scholiasta Pindari Nem. II, 2 scite his verbis exponit: τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι . . . . οἱ δέ φασιν, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Utram autem explicationem probaveris, hoc certum est vocem εἱρμοῦ antiquitus cantus modulationem significasse et postea ad carmina modulationi illi accommodata significanda translatam esse. Plura autem nosse si cuius intererit, adeat libellum meum Beiträge zur kirchlichen Literatur der Byzantiner S. 12 ff.

Ἐξαποστειλάριον troparium intellegitur, quod in matutinis officiis inter canonem et αἴνους sive psalmos 148—150 cantari solet. Nobilissima sunt undecim ἐξαποστειλάρια ἀναστάσιμα a Constantino Porphyrogenneta composita et in extrema Octoecho et Paracletice collocata; praeter haec praecipuarum solemnitatum propria ἐξαποστειλάρια in Menaeis exstant. Nominis origo obscura est; Nicephorus quidem eam inde repetendam esse censuit, quod haec carmina antiquissimo tropario 'Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, Χριστὲ ὁ θεός, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με' suc-

cessisse viderentur. Sed cum incerta haec coniectura sit, et numerus undenarius carminum Constantini cum Christo undecies post resurrectionem suis apostolis et discipulis comparente cohaereat, equidem ab apostolis potius in omnes terras a domino nostro, postquam de inferis resurrexit, dimissis, ἀπὸ τοῦ ἐξαποστέλλεσθαι, carmina denominata esse duxerim. Neque tamen silentio praetermitto, hanc originationem ut Constantini carminum primis versibus (vide p. 110) commendari, ita reliquis exaposteilariis, in quibus de apostolis dimissis altum silentium est, si minus refutari, at tamen labefactari. Sed multo etiam minus aliae etymologiae mihi probantur, quas Goar in Euchologio p. 57 proposuit.

Ἑωθινὰ sive τροπάρια sive μέλη in officiis matutinis, id quod ipsum nomen declarat, post psalmos 148—150, qui αἶνοι sive laudes audiunt, cantantur. Celeberrima sunt octo ἑωθινὰ ἀναστάσιμα et ipsa a rege poeta, Leonte Sapiente, composita.

Θεοτοκίον, quod, cum θεοτόκιον dicere debeant, falso accentu vulgo θεοτοκίον dicunt, a nomine θεοτόκος derivatum troparium in honorem Mariae matris dei compositum significat. Mariae cultu inde ab octavo saeculo in dies magis aucto, innumera θεοτοκία fungorum instar orta sunt, quae, cum reliquae sui carminis parti magis adsui quam coniungi soleant et eiusdem non solum rerum, sed etiam verborum tenuitatis gyros usque ad taedium varient, inficetissimam partem literarum byzantinarum dicere non dubito. Atque primum quidem ab Ioanne Damasceno institutum est, ut in canonibus trinorum cuiusque odae troparioram ultimum Mariae laudes contineat; Georgius vero (vide Triod. p. 171 et 9 Dec.) Malaxus (vide 4. Iun.) Philotheus (vide 26. Oct.) adeo haec theotokia primariam canonis partem esse voluerunt, ut eorum literis initialibus acrostichidem canonis efficerent. Neque solum canonis odis, sed etiam aliis carminibus theotokia intexuerunt, et si quae carmina iis carere animadverterant, inepta interpolatione supposuerunt; inepta dico interpolatione, quoniam pleraque theotokia, ut in Leontis odario p. 49, ipsis acrostichidis indiciis spuria atque suppositicia coarguuntur. Pauca tantum antiqua et bona θεοτοκία αὐτόμελα feruntur, ut Τῶν οὐρανίων ταγμάτων p. 64 et Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος p. 81; hoc postremum troparium σταυροθεοτοκίον audit, quod Mariam sub cruce filii stantem inducit.

Ἰδιόμελον carmen dicitur, quod non alienis modis utitur, sed suos et proprios modos habet. Hoc nomine cum ab automelo non differat, id discriminis inter duo vocabula intercedit, quod αὐτόμελον troparium est, cuius modis alia utuntur, ἰδιόμελον ut alienis modis non utitur, ita ne aliis quidem exemplum et protypum fuit. Praeterea pleraque idiomela ex pluribus strophis constant, quae cum omnes inter se dissimiles nec raro diversorum tonorum modis instructi sint, summam difficultatem dividentibus versus et cola parant. Omnia vero idiomela cum versibus (στίχοις) ita coniuncta cantantur, ut singulis versibus singulae strophae subiiciantur; hoc autem non ratione institutum, sed consuetudine factum usuque comprobatum esse videtur, quod

inaequalibus potius quam similibus strophis post versus psalmorum 148—150 et exclamationes Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι et Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων uti consueverunt.

Κάθισμα. Hoc verbum inprimis animo meo obversabatur, cum carminum ecclesiasticorum nomina rebus mutatis obscurata esse dixi. Namque ab etymologia vocabuli, quod a verbo sedendi (τοῦ καθίζεσθαι) derivatum esse patet, profecti nihil ad eius vim cognoscendam lucramur. Καθίσματα enim vulgo troparia intelleguntur et quae post tertiam aut post tertiam et sextam quamque odam canonum intertexuntur, et quae in matutinis officiis psalmorum tripertitam recitationem (στιχολογίας α΄ β΄ γ΄) claudunt, et quae in officio sabbati magnae hebdomadis post tres stationes encomiorum (Triod. p. 408) cantantur. Sic cathismata Τὸν τάφον σου σωτήρ (vide p. 54) post primam stichologiam diebus dominicis, Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε (v. p. 58) post primam et Τὸν συμπαθέστατον (v. p. 57) post tertiam stichologiam die festo S. Demetrii, Σινδόνι καθαρᾷ καὶ ἀρώμασι θείοις (v. p. 55) post encomia magni sabbati cantantur. Sin autem cur illa carmina sessoria (καθίσματα) dicta sint quaesiveris, nomen ὕμνου ἀκαθίστου et στάσεις τῶν ψαλμῶν in rectam viam te deducent. Ut enim ὕμνον ἀκάθιστον inde denominatum esse novimus, quod stantes eum recitabant (vide p. LIII), sic κάθισματα illa troparia ideo dicta esse veri simile est, quod antiquitus sedentes ea cantabant. Hoc vero inprimis ex colloquio trium abbatum in monte Sina instituto (v. p. XXX) apparet, quod colloquium saepe numero iam ad obscuras rituum graecorum partes aperiendas adhibuimus. Tum enim temporis in nocturnis officiis psalmos in tres partes divisos*) ita recitabant, ut post unamquamque partem, quam στάσιν dicebant, alii epistolam legerent, alii τροπάριον ἀναπαύσιμον intercinerent. Quid inde consectaneum est? Nimirum homines, dum psalmos recitarent, stetisse, dum troparia canerent, sedentes requievisse, et troparia ipsa ab sedendo καθίσματα nominata esse. Haec autem vocabuli origo prorsus iam obscurata et obliterata est, siquidem nunc contrario modo institutum est, ut dum stichologias recitant, sedeant, dum canere incipiunt, e sedilibus exsurgant. Quae cum ita sint, in psalterio quoque psalmi Davidis non iam in tres στάσεις, sed in viginti καθίσματα vulgo dividuntur, qua de re conf. Leo Allatium de libris eccles. Graecae p. 55.

Κανών. De Scylla in Charybdim incidimus; a nomine enim obscurato ad nomen spissa caligine circumfusum devenimus. Atque primum omnium,

---

*) Hic mos psalmos dividendi iam in concilio Laodicensi commendatur canone XXXVII: περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἐπισυνάπτειν ἐν ταῖς συνάξεσι τοὺς ψαλμούς, ἀλλὰ διὰ μέσου καθ' ἕκαστον ψαλμὸν γίνεσθαι ἀνάγνωσιν, quod praeceptum sic commentantur: τῶν ψαλμῶν ἀναγινωσκομένων λαοῦ ἀποκάμνοντος κἀντεῦθεν ἀκηδιῶντος ἀπὸ τοῦ κόπου καὶ ἐξερχομένου τῆς ἐκκλησίας, ὥρισαν οἱ πατέρες μὴ συναπτῶς ἐν ταῖς συνάξεσιν ἐκφωνεῖσθαι τοὺς ψαλμούς, ἀλλὰ διὰ μέσου γίνεσθαι καὶ ἀναγνώσεις ἐπὶ τῷ ἀναπαύεσθαι τὸν λαὸν πρὸς μικρὸν καὶ πάλιν ψάλλειν.

ut de vi atque significatione vocabuli disseram, canonem amplum canticum novem vel octo odas complectens intellegunt, quae novem odae non tam sententiis in unum orbem coeuntibus quam tono (ἤχῳ) omnium communi coniunguntur atque copulantur. Cuius enim toni primae odae modulatio est, eiusdem omnium reliquarum sunt, unde usu venit, ut fronti canonis toni notatio praefigatur. Praeterea haud raro cum aliorum poetarum, tum Cosmae, Ioannis, Iosephi, Theophanis canonum partes acrostichide ita concatenantur, ut literae initiales omnium aut tropariorum aut versuum (vide Ioannis can. I. II. III) aut theotokiorum (v. p. LXII) unam sententiam efficiant vel seriem literarum alphabeti (ἀκροστιχίδα κατ' ἀλφάβητον) compleant. Nonarius vero odarum numerus cum novem canticis sacrorum librorum cohaeret, quibus novem canticis novem canonis odae contextae sunt. Novem autem illa cantica sunt Mariamis post rubrum mare feliciter traiectum (Exod. XV), Mosis populum Israelitarum supremo vitae die exhortantis (Deuteronom. 32), Annae post Samuelem filium natum exultantis (Reg. I, 2), Habbacuci Salvatoris futuram gratiam divinantis (Habb. 3), Iesaiae lucem iustitiae exorientem praedicantis (Ies. 26), Ionae tertio die a monstro marino exsputi (Ion. 3), trium puerorum dei auxilium implorantium (Dan. 3) eorundemque in medio igne conservatorum (ibid.), denique Mariae post laetum nuntium a Gabriele angelo acceptum et Zachariae post Ioannem filium prognatum (Luc. 1) laetantium et iubilantium. Haec igitur cantica, quae cum quinque aliis coniuncta in vetustissimo psalterio codicis Alexandrini exstant, in summo honore apud christianos inde a remotissimis temporibus habebantur, et cultu divino rite instituto et disposito primum in officio nocturno, postea matutino cantabantur. Atque sexto quidem saeculo hoc ita institutum fuisse, colloquio trium abbatum (v. p. XXX) docemur, qui novem has odas similiter atque psalmos in tres partes partiti post tertiam et sextam odam preces Πάτερ ἡμῶν et Κύριε ἐλέησον interposuerunt. Postquam autem mos versibus veteris Testamenti troparia novae gratiae (τῆς νέας χάριτος) adiiciendi increbuit, item novem illis canticis novem odae noviciae succrescere coeperunt. Atque primum, ut ex magno canone Andreae Cretensis colligimus, noviciae odae fere tot troparia, quot versus veteri cantico erant, mox autem numerus stropharum ita diminutus est, ut extremis versibus canticorum solis nova troparia subiicerentur. Ioannis Damasceni vero auctoritate factum est, ut inde ab nono saeculo fere trinis strophis unaquaeque oda constaret. Harum prima in iis canonibus, qui suis, non alienis modis utebantur, εἱρμὸς, reliquae τροπάρια, ultima, cum matris dei laudes contineret, θεοτοκίον vel σταυροθεοτοκίον dictae sunt. Praeterea veterem morem secuti post tertiam et sextam odam mesodia, sive cathismata sive contakia, interseruerunt. Sententiae autem ipsae novem odarum, quo antiquiores canones sunt, eo magis veteribus canticis sese applicant, unde in Cosmae Hierosolymitani et Ioannis Damasceni canonibus prima oda rubri maris feliciter traiecti Aegyptiorumque in eo sepultorum, septima trium puerorum dei beneficia praedicantium mentionem fere faciunt. Numeri

quoque et modi musici, cum veterum canticorum discrimina prae se ferant, in tribus ultimis odis ad effusae laetitiae iubilum assurgere solent. Postquam autem conexus novem odarum canonis et novem veterum canticorum obliterari coeptus est, in rebus quoque praedicandis atque illustrandis poetae arctos illos fines egredi ausi sunt, id quod ex Theophanis, Iosephi, Metrophanis canonibus manifesto apparet.

Novem cum cantica sacra sint, novem quoque odas cuiusque canonis exspectamus; sed licet ultima oda nusquam non nona audiat, tamen longe plurimi canones ex octo, non novem odis ita constant, ut secunda oda interciderit. Novem enim odae paucis canonibus sunt, ut Andreae Cretensis magno canoni (vide p. 148), Iosephi canonibus κατανυκτικοῖϲ et ἀποϲτολικοῖϲ, denique duobus canonibus ab Ang. Maio Spic. Rom. IV, 181—4 editis et falso ad Sophronium auctorem relatis. Praeterea non numquam factum esse, ut secunda oda ab librariis eiiceretur, ex illustri exemplo Iosephi canonis de terrae motu p. 242 elucet. Literas enim initiales tropariorum si collegeris, acrostichidis Ὦ Χριϲτὲ τῆϲ γῆϲ τὸν κλόνον παῦϲον τάχοϲ, Ἰωϲήφ partem lacuna ita haustam esse intelleges, ut syllabae τε τη desiderentur. Atque eiecta oda secunda hanc lacunam ortam esse, nemo, opinor, modo monitus sit, infitias ibit; sed quo illud tempore factum esset, equidem codicum subsidiis destitutus definire non potui. Ne hoc quidem exploratum est, utrum librariorum arbitrio volgarem formam canonis revocantium, an obscura quadam causa secunda oda abiecta sit. Habeo enim suspitionem quandam, quam virorum doctorum iudicio proponam. Canon ille Iosephi terrae motum, quo Leonte Isaurico rege anni 740 mensis Octobris die XXVI Constantinopolis urbs vehementer concussa est, in memoriam revocare fertur; cum autem Iosephus uterque multis annis post florere coepisset, illum canonem primum alium terrae motum indicasse et postea ad celeberrimum illum motum relatum esse veri simile est. Fac illum motum tempore τῆϲ Τεϲϲαρακοϲτῆϲ accidisse, et idoneam causam habebis, cur secunda oda primum addita et postea canone ad aliud tempus translato omissa sit.

Sed ut huius canonis Iosephi et fortasse aliorum quorundam secunda stropha non a poeta, sed a librario omissa sit, plurimi tamen et clarissimi canones secunda oda carent, et semper caruisse ipsa acrostichide probantur. Causam huius rei Zonaras a tristi natura secundi cantici sacri, qua Moses Israelitarum impietatem et impotentiam increpat, merito repetiisse videtur. Harum enim admonitionum et minarum severitas ut a tristitia et gravitate canonum τῆϲ Τεϲϲερακοϲτῆϲ non aliena erat, ita a laetitia et hilaritate reliquarum solemnitatum ecclesiae quam maxime abhorrebat.

Quo tempore haec canonum poesis floruerit et qui primi canones composuisse et dignitatem huius literarum generis auxisse ferantur, iam in priore libro exposuimus. Reliquum igitur est, ut rem obscurissimam, originem et primam significationem nominis aperiamus. Atque Zonaras quidem hanc quaestionem bene ita instituit, ut ad poetici canonis vim explicandam reli-

quas huius vocabuli significationes in auxilium advocaret. Grammatici igitur canones dicuntur, quibus dicendi norma declinandique verba regulae continentur, iuris vero ecclesiastici conciliorumque canones, quibus rerum sacrarum fideique christianae leges definitae sunt; hanc utramque autem notionem ab regula (κανών), qua fabri in lignis exaequandis utuntur, translatam esse apparet. Inde carmina quoque canonis nomen obtinuisse probabile est, quae certam quandam legem aut constituebant aut constitutam sequebantur. Sed quae tandem fuit illa lex? In proclivi quidem est de artis musicae legibus, quibus odarum modi illigati erant, cogitare, praesertim cum eam musicae partem, qua intervallorum (διαστημάτων) tonorumque (εἰδῶν vel τρόπων τῆς διὰ πασῶν) disciplina tradebatur, a veteribus Graecis τέχνην κανονικὴν appellatam esse M. Terentii Varronis apud A. Gellium Noct. att. XVI, 18 testimonio constet. Huc accedit, quod cantores musici in decimo septimo canone concilii Laodicensis (περὶ τοῦ μὴ δεῖν πλὴν τῶν κανονικῶν ψαλτῶν τῶν ἐπὶ τὸν ἄμβωνα ἀναβαινόντων καὶ ἀπὸ διφθέρας ψαλλόντων ἑτέρους τινὰς ψάλλειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ) ab artis musicae peritia canonici dicti esse videntur. At musices legibus omnia carminum genera adstricta erant, neque intellegi potest, quo pacto quod omnium commune fuit, certo cuidam generi nomen dederit. Canonicorum vero cantorum nomen nescio an aliis et probabilioribus rationibus explicari possit. In codice enim Alexandrino versionis graecae veteris Testamenti psalmi, qui interdiu et qui noctu recitentur, κανόσι ἡμερινοῖς ψαλμῶν et κανόσι νυκτερινοῖς τῶν ψαλμῶν definiuntur. Delectus igitur psalmorum legitime constitutus cum ad similitudinem κανόνων τῶν ἐπικῶν, τῶν λυρικῶν, τῶν ῥητόρων, a veteribus grammaticis constitutorum, canon dictus esset, aptissime nomen κανονικῶν ψαλτῶν ad canones illos psalmorum referri videtur. Neque solum psalmorum, sed etiam aliorum canticorum et precum delectum canonem dictum esse ex colloquio trium abbatum apparet, in quo homines post coenam officia nocturna exordientes ἄρχεσθαι τοῦ κανόνος dicuntur. Quamvis igitur diserta testimonia afferre nequeam, tamen admodum veri simile est nonarium quoque numerum canticorum sacrorum canonem dictum esse. Cum enim, quo tempore codex Alexandrinus exarabatur, quatuordecim cantica sacra ferebantur, paulo post, quinto vel sexto saeculo, nonarius numerus odarum mysticis rationibus constitutus et definitus esse videtur; confer Zonaram p. 4: καὶ τοῖς ὕμνοις τούτοις τὸ τοῦ κανόνος ἐξείληπται ὄνομα, ὅτι ὡρισμένον καὶ τετυπωμένον τὸ μέτρον τοῦτό ἐστιν ἐν ἐννέα ᾠδαῖς συντελούμενον καὶ ταύτας μὴ ὑπερβαῖνον. Quod autem mysticis rationibus illum numerum definitum esse dixi, et ad ternarii numeri arcanam dignitatem ter repetitam et ad novem choros angelorum deum sine intermissione praedicantium (conf. Dionysium De coeli hierarchia c. VI et VII) spectat. Postquam autem novem cantica sacra canon dici coepta sunt, novicias quoque novem odas eodem nomine comprehendi par erat. Rei capita hoc loco attigi; qui plura cognoscere et Zonarae tractatum perlegere velit, libellum meum Beiträge S. 1—34 evolvat.

Καταβαςία eandem rem, quam εἱρμὸς, significat, unde in Triodio p. 8 adnotatum est: καταβαςίαν δὲ λέγομεν τοὺς εἱρμοὺς τῶν κανόνων. Nomen autem ortum esse videtur quo tempore troparia canonis legere, non cantare coeperunt, quod quotiescumque faciunt, post troparia cuiusque odae pronuntiata veterem hirmum modulata voce canunt. Atque eum quidem hirmum fere canunt, cuius numeris troparia quaeque utuntur; tamen hic illic, ut apud Pitram Hymnogr. LXXXV, institutum esse accepimus, ut alieni hirmi καταβαςιῶν locum occuparent. Hos autem hirmos καταβαςίας dicunt, quod, dum troparia leguntur, sedere, ubi hirmi cantari incipiuntur, de altis sedilibus descendere solent.

Κοντάκια, sive κονδάκια troparia dicuntur, quae in officiis matutinis post sextam canonis odam cantantur. Pleraque Romani melodi esse feruntur et primum facta erant, quae proodorum instar longo carmini, ex viginti quatuor pluribusve strophis (οἶκοι) constanti, praemitterentur, qua de re copiosius supra, cum de Romano melodo ageremus, disputavimus. Sed aliorum quoque poetarum contakia perhibentur, ut Sergii hymni acathisti proodus Τῇ ὑπερμάχῳ cτρατηγῷ τὰ νικητήρια (v. p. 140) contakii vice die XXV mensis Martii fungitur. Nominis origo spissis tenebris involuta est. Atque vocabulum κόνταξ, a quo diminutivum κοντάκιον derivatum esse patet, cum vulgo iaculum significet, facile aliquis induci possit, ut proodos illas tamquam missilia e poetae mente emissa significari dicat, cuius interpretationis audaciam ne insolitam esse arguas, Pindarus sua carmina cum sagittis comparavit loco notissimo Ol. II 97: ἔπεχε νῦν cκοπῷ τόξον· ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας οἰςτοὺς ἱέντες; Sed multo probabilior Arcudii explicatio est, qui in libro de concordia eccl. occ. et orient. p. 433 sq. κοντάκιον tenuem membranam rotundo bacillo, quasi iaculo, circumvolvi ab antiquis solitam interpretatur et hunc dicendi usum multorum exemplorum nube collecta et similitudine latini vocabuli 'breve' advocata illustrat et confirmat; conf. Du Cange in glossario graeca loca ab Arcudio indagata recudentem. Quodsi canone XVII concilii Laodicensis (vide p. LXV) cantores ut ἀπὸ διφθέρας cantarent admonitos esse reputaveris, veri simile fit κοντάκιον primum librum haud ita magnum, quo carmina antiquissima collecta exstabant, postea autem singula quoque carmina illius libri appellata esse.

Μακαριςμοὶ primi versus evangelii Matthaei V 3—12 'Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι κ. τ. λ.' a primo vocabulo in initio cuiusque versus repetito dicebantur. Posteaquam autem in liturgia dierum dominicarum et praecipuarum solemnitatum singulis versibus evangelii singula troparia subiungi coepta sunt, haec quoque troparia idem nomen sortita sunt.

Μεγαλυνάρια proodici versus dicuntur, qui in summis ecclesiae solemnitatibus nonae odae canonis praemittuntur. Hoc autem nomen ex eo obtinuerunt, quod nona oda a verbis Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον exorditur. Talia megalynaria duo, gratissima numerorum simplicitate conspicua, in hanc anthologiam recepimus.

Οἶκοι longorum carminum singulae strophae vocantur, neque tamen omnium, sed Romani, Sergii, Anastasii, aliorum, qui septimo vel octavo saeculo, priusquam canonica poesis praevalere coepisset, floruerunt. Eodem nomine Anacreonteorum quoque carminum strophas medio aevo nuncupatas esse iam supra p. XXVI docuimus; utrum autem ecclesiastici poetae dicendi usum profanorum, an vice versa profani ecclesiasticorum secuti sint, in medio relinquendum esse censeo. Hoc tamen moneo Anacreonteorum summum auctorem, Sophronium, fere eodem, quo Romanum, tempore floruisse videri. Postquam autem Romani, Anastasii carmina displicere et canonibus cedere coeperunt, singulae tantum strophae cum suis proodis (κοντάκια) relictae sunt, in officiis matutinis post sextam odam canonis recitandae; quae singulae strophae, quamvis seiunctae a reliquis strophis eiusdem carminis, tamen nomen οἴκων retinuerunt. Originem unde haec denominatio duxerit, non minus obscurum est, quam cur duo longiores versus inter strophas Anacreonteorum interiecti κουκούλια dicta sint. Tamen si in re obscura suspitionem promere licet, οἴκους cellulas vel sacella magni aedificii interpretor, quorum similitudinem partes magni poematis referre satis illi quidem inficete significaverunt; haec autem originatio inde aliquid commendationis accipere videtur, quod graecum οἴκους Itali stanze interpretati sunt.

Προσόμοια, quae ὅμοια quoque audiunt, troparia dicuntur aliorum ita similia, ut iisdem numeris modisque utantur. Προσόμοια igitur ut automeli exemplar sequuntur, ita contraria sunt idiomelis, quae suis modulis utuntur nec aliis exemplo sunt. Suum autem locum habent in vespertinis officiis, ita tamen ut nec a matutinis officiis prorsus exclusa sint et pluribus tropariis similibus haud raro dissimile quoddam (ἰδιόμελον) adiiciatur.

Στιχηρά. Huius nominis explicatio a primitivo nomine στίχου recte intellecto pendet. Στίχους igitur psalmorum canticorumque sacrorum versus aliosque ad illorum similitudinem factos, ut Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι, vulgo intellegunt, qui dicendi usus non dubium est quin cum libris sacris στιχηδὸν exaratis cohaereat. Christianae autem poesis ea erant initia, ut veterum psalmorum versibus novicia ephymnia vel troparia succinerent, quorum cognationem cum versibus ita significabant, ut illos στίχους, haec στιχηρὰ appellarent. Sed ne nimia prolixitate cantus taedium hominibus moverent, non omnibus, sed ultimis tantum versibus psalmorum troparia succinere consueverunt, id quod verbis ἱστάναι στίχους γ′ vel ε′ vel ς′ in libris significatum est. Sic, ut exemplo rem illustrem, ante στιχηρὰ προσόμοια S. Georgii, quae p. 70 edidimus, in libris Menaeorum scriptum est: Εἰς τὸ κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους ς′ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου, quibus verbis psalmi Κύριε ἐκέκραξα primos versus nulla intercapedine facta recitare, sex autem extremis versibus singula troparia subiicere cantores iubentur. Quodsi in aliis ecclesiis, id quod codicis Monacensis F testimonio constat, tres tantum strophae illius carminis in honorem S. Georgii compositi innotuerunt, aut tribus psalmi versibus ultimis troparia subiiciebant, aut,

quod non raro fieri accepimus, singulas strophas bis cantabant (ψάλλομεν στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου, δευτεροῦντες αὐτά).

Τριῴδια, Τετραῴδια, Διῴδια minora cantica sunt, quae non nonis, ut canones, sed trinis aut quaternis aut binis odis constant. Cum enim in minoribus solemnitatibus ecclesiae omnia novem cantica sacra una cum noviciis odis cantari nimis prolixum esset, pluribus abiectis duo aut tria tantum relinquere coeperunt. Tantum autem aberat, ut prioribus canticis servatis posteriora semper abiicerent, ut fere primum, octavum, nonum canticum selegerent et triodiorum odas primam octavam nonam numerarent. Auctor huius carminum generis Cosmas Hierosolymitanus esse perhibetur, cuius exemplum Iosephus et Theodorus ita imitati sunt, ut cum magnae hebdomadis ille triodia fecisset, ipsi omnium hebdomadum τῆς Τεσσερακοστῆς triodia componerent, qua de re cod. Vindobon. theol. n. 296 fol. 1[b] haec rettulit: πρῶτος δὴ πάντων τοῦτ' ἐπενόησε, τὰς τρεῖς φημὶ τῶν ᾠδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ ζωαρχικῆς τριάδος ὁ μουσικώτατος καὶ πνευματικὸς τῷ ὄντι νέος Ὀρφεύς, ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τῶν παθῶν τοῦ κυρίου καὶ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑβδομάδι . . . ἐξ οὗπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρός τε καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται κατὰ ζῆλον ἐκείνου κἂν ταῖς λοιπαῖς ἑβδομάσι τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσερακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τοῦ Στουδίου πρώτως παραδεδώκασι; haec si vere relata sunt, triodiorum quae nomine Ἀνδρέου feruntur (vide indic. II) Andreas Cretae episcopus auctor esse non potest. Omnia, quae modo significavi, triodia partem libri Triodii efficiunt, qui ab illo carminum genere suum nomen sortitus est; praeterea pauca tantum triodia in Menaeis exstant, ut Nativitatis Christi (Dec. p. 138, 147, 153, 162) Epiphaniorum (Ian. p. 21) Transfigurationis (Aug. p. 26). Cosmae vero tetraodion magni Sabbati adiectis a Marco monacho quatuor odis plenus ac iustus canon factus esse fertur, qua de re conf. p. LI.

Τροπάριον diminutiva forma primitivi τρόπου est, ut ᾠδάριον ab ᾠδὴ derivatum esse constat. Τρόπον autem iam veteres Graeci modum quendam cantus vocabant, unde Pindarus dixit Ol. III, 4 νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον, et Ol. XIV, 17 Λυδίῳ γὰρ Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ ἀείδων ἔμολον· et cum fidibus lyrae aliter dispositis alii cantus modi fierent, varias harmonias τρόπους dicebant, ut Bacchius p. 12 ed. Meib.: Οἱ τοὺς τρεῖς τρόπους ᾄδοντες τίνας ᾄδουσι; λύδιον φρύγιον, δώριον· οἱ δὲ τοὺς ἑπτά, τίνας; μιξολύδιον, λύδιον, φρύγιον, δώριον, ὑπολύδιον, ὑποφρύγιον, ὑποδώριον. Latini quoque Graecorum usum dicendi secuti vulgo modulationem carminis modos vel modulos dicebant; medio vero aevo non solum modum Ottinc, modum Liebinc, alios (vide F. Wolf Die Lais S. 313) autumabant, sed etiam carmina ipsa secundum modum aliquem cantata tropos appellabant, ut auctor Vitae Anastasii apud Wolf p. 94: constituit interserta cantica decantare, quae Romani Festivas Laudes, Franci Tropos appellant. Apud Graecos quoque vocabulum tropi antiquitus in usu fuisse, titulus libri Τροπολογίου ostendit, quo de infra disputabo; vulgo autem

forma diminutivi τροπαρίου utebantur, quippe quae brevitati horum carminum magis accommodata esse videretur. Maxime vero haec derivatio analogia simillimi vocabuli idyllii firmatur. Nam et εἰδύλλιον diminutivum primitivi nominis εἴδους esse patet; et εἴδη primum harmoniae sive scalae genera (εἴδη τῆς διὰ πασῶν) dicta sunt; unde cum longa carmina Pindari modis musicis instructa εἴδη audiissent, εἰδύλλια brevia carmina Theocriti nuncupata esse in commentatione de nomine εἰδυλλίου (vide Verhandlungen der Philologenversammlung in Würzburg a. 1869 S. 49—58) demonstravimus. Quae cum ita sint, non est, quod Durandum Rat. div. off. IV, 114 tropum a conversione (ἀπὸ τοῦ τρέπεσθαι) dictum esse statuentem aut F. Wolfium germanicum vocabulum 'Kehre' conferentem longa oratione redarguamus. Ne strophae quidem vocabulum, quamvis a cognata stirpe descendat, cum troparii origine confundere licet; hoc enim ad cantorum sonos, illud ad saltationis motus spectat.

Ὑπακοή. Supra p. XVI iam docuimus Methodii parthenii eum versum, quem totus chorus virginum Theclae praecinenti succinebat, ὑπακοὴν dictum esse. Latini cum et ipsi hanc canendi rationem probassent, ephymnia a toto populo cantata responsoria vocabant, quod vocabulum ex graeco ὑπακοῆς expressum esse iam Gerbert De musica sacra I, 47 monuit. Cum autem haud raro universus populus psalmi, quem a praecantore modulate pronuntiatum acceperat, ipsam clausulam referret, Eusebius in hist. eccl. II, 17 responsoria illa ἀκροτελεύτια nominavit: ἑνὸς μετὰ ῥυθμοῦ κοσμίως ἐπιψάλλοντος οἱ λοιποὶ καθ' ἡσυχίαν ἀκροώμενοι τῶν ὕμνων τὰ ἀκροτελεύτια ἐξηχοῦσι· confer Const. apost. II, 57: ἕτερός τις τοῦ Δαβὶδ ψαλλέτω ὕμνους καὶ ὁ λαὸς τὰ ἀκροστίχια ὑποψαλλέτω. Neque quidquam hoc cantu responsorio frequentius antiquissimis temporibus fuit, quo instituto et ne homines rudes canendique imperiti turbas moverent et ne populi frequentia a cantu prorsus exclusa esse videretur, caverunt. Medio quoque aevo a Graecis hunc morem servatum esse cum alia tum Tropologion codicis Corsiniani demonstrat; compluribus enim ephymniis in calce illius codicis collectis titulum στιχολογίαν τῆς ὑπακοῆς praefixum esse Pitra Hymnogr. p. 50 testatur. Nostra autem memoria, ut cantus responsorii ratio obsolevit, ita nomen ὑπακοῆς servatum est. Ὑπακοὴ enim nunc troparium dicitur, quod in officiis matutinis post psalmum CXVIII Μακάριοι οἱ ἄμωμοι magis recitatur quam cantatur; praeterea illud quoque troparium, quod post tertiam odam canonis cantatum vulgo κάθισμα dicitur, hic illic ὑπακοὴ nuncupatur, ut in Menaeis Iun. p. 108, ubi recentissimus editor Barth. Cutlumusianus adnotat: Ἰστέον, ὅτι, ὅτε λέγεται ὑπακοή, κάθισμα οὐ λέγεται. Atque ipso hoc vocabulo probabile fit rem ita antiquitus institutam fuisse, ut psalmi et cantica sacra ab uno praecantore, troparia ab universo populo, praecantori quasi respondente, cantarentur. Sed rebus mutatis genuina quoque significatio nominis adeo obscurata est, ut in eo explicando Goar Euchol. p. 46 in omnia avia aberraret.

Postquam genera carminum ecclesiasticorum eorumque nomina exposuimus, indicem librorum, quibus carmina ecclesiastica comprehenduntur, adiiciamus.

Ψαλτήριον sc. βιβλίον psalmos et cantica sacra complectitur; vetustissimum in codice Alexandrino versionis graecae veteris Testamenti exstat, cuius saepe numero iam in hoc libro mentionem fecimus; praeter psalmos quatuordecim odae in eo scriptae sunt, novem dico cantica postea sola comprobata et προσευχὴ Ἐζεκίου, προσευχὴ Μανασσῆς, προσευχὴ Ἀζαρίου, προσευχὴ Συμεὼν, ὕμνος ἑωθινὸς, quorum canticorum tria priora aetate Alexandrina a doctis Iudaeis, ut locis veteris Testamenti, Paralip. II, 33 et Dan. 3, insererentur, composita esse perhibentur, quartum sub nomine ἀπολυτικίου in officia vespertina postea receptum est, quintum denique etiamnunc in ecclesia graeca variis temporibus cantatur. Recentiora autem psalteria, et quae manu scripta et quae prelo excusa sunt, Davidis psalmos in viginti καθίσματα divisa et novem cantica sacra comprehendunt.

Τροπολόγιον, si vocis originem spectes, liber tropos vel troparia complectens intellegitur, et eo tempore, quo canonum poesis nondum percrebuerat, tamquam supplementum psalterii fuisse videtur. Sed iam in antiquissimo tropologio, cuius notitiam Pitra Hymnogr. p. 49 ex codice Corsiniano hausit, praeter brevia troparia longa carmina Romani, Anastasii, aliorum secundum menses anni digesta exstabant. Postquam autem Ioannis Damasceni, Cosmae Hierosolymitani, Theophanis canonibus vetera illa carmina loco mota sunt, nomen ad Octoechum translatum esse codice Vindob. theol. n. 146 saec. XV docemur, cuius in fol. XXIV hic titulus scriptus est: Τροπολόγιον ἤτοι ὀκτώηχος περιέχουσα τά τε στιχηρὰ καθίσματα τῶν ὀκτὼ ἤχων, τοὺς μακαρισμοὺς, τὰ ἑωθινὰ καὶ λοιπὴν πᾶσαν ἀκολουθίαν συνήθως ψαλλομένην. Typis exscriptum Tropologion novi nullum.

Ὀκτώηχος sc. βίβλος nomen inde accepit, quod carmina secundum octo tonos (ἤχους) musicae ecclesiasticae disposita continet; neque tamen omnia carmina sacra, sed ea tantum, quae in officiis diei dominicae (τῆς κυριακῆς) cantantur, complectitur; hoc autem die quod ressurrectionis (ἀναστάσεως) Christi memoriam celebrant, canones et troparia Octoechi ἀναστάσιμα audiunt. Auctorem libri vulgo Ioannem Damascenum esse perhibent, sed carminibus Ioannis, cui dispositio libri secundum octo tonos debetur, postea Anatolii, Metrophanis, Constantini, Leontis canones et troparia addita esse supra p. XLV demonstravimus.

Παρακλητική sc. βίβλος et ipsa carmina secundum octo tonos digesta habet, sed praeter diei dominicae aliorum quoque dierum hebdomadis carmina continet. Amplificati libri auctores Theodorus et Iosephus Studitae in codicibus dicuntur, carmina autem ipsa dierum aliorum alia nomina sortita sunt; ut enim diei dominicae canones ἀναστάσιμοι, ita secundi et tertii diei κατανυκτικοὶ, quarti et sexti σταυρώσιμοι, quinti ἀποστολικοὶ, septimi μαρτυρικοὶ cognominantur. Nomen libri Leo Allatius de libr. eccl. Graec. p. 68

inde derivandum esse censet, quod omnia, quae in eo contineantur, eo maxime spectent, ut peccatorem consolentur. Nos in carminibus, quae ex Paracletico in hanc anthologiam recepimus, recognoscendis codice Monacensi bombycino n. 205 saec. XIII (D) usi sumus.

Μηναῖα annuarum solemnitatum carmina secundum menses (μῆνας) disposita complectuntur, a quibus mensibus nomen Μηναίων obtinuerunt; exorditur autem liber in duodecim partes divisus a mense Septembri, utpote qui in indictionibus Iustinianeis primum locum occupet. Carminibus succincta enarratio vitae Sanctorum et causarum cuiusque solemnitatis inserta est, quam ex Nicephori Callisti Συναξαρίων libro depromptam post sextam odam canonis cuiusque diei collocaverunt. Plenum Menaeorum codicem nec Monacensis nec Vindobonensis bibliothecae in amplissimis copiis indagare mihi contigit, sed pluribus codicibus, qui unius alteriusque mensis carmina amplectebantur, usus sum. Inter eos principem locum sibi vindicant duo codices Vindobonenses membranei optimae notae (G), qui, cum mensium Martii et Maii carmina contineant, amplissimi operis duodecim voluminum partes fuisse videntur. Praeterea bibliotheca Vindobonensis mihi suppeditavit cod. theolog. n. 33 bombycinum (F), qui carmina alterius partis anni sive mensium Martii, Aprilis, Maii, Iunii, Iulii, Augusti exarata et idiomela notis musicis instructa exhibet, cod. theol. n. 183 (J) et cod. theol. n. 186 (K), quorum prior Ianuarii Februariique, alter Novembris officia continet. Monacensis vero bibliotheca nuper duos codices Menaeorum membraneos n. 586 et 587 nacta est, qui mensis Decembris pleraque carmina neglegentissime scripta complectuntur. Typis Menaea saepe exscripta sunt, novissime Venetiis a. 1869 cura Barth. Cutlumusiani Imbrii, qui multis mendis priorum editionum partim codicum ope, partim ingenii acumine sublatis praeclare de his libris meritus est. Praeterea hic illic editionem principem, quae Venetiis anno 1595 a Georgio Blasto sacerdote Cretensi adornata prodiit, inspexi.

Τριῴδιον et Πεντηκοστάριον supplementa quaedam librorum Menaeorum sunt; cum enim Menaea solemnitatum, quae statis diebus fiunt (τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν), carmina contineant, in Triodio et Pentecostario eorum dierum, qui una cum die paschali moventur, carmina adiecta sunt. Atque Triodion quidem officia τῆς Τεσσαρακοστῆς, id est a dominica Pharisaei usque ad sabbatum magnae hebdomadis, amplectitur, quibus diebus cum tristi et humili oratione uti christianos deceat, liber ipse deprecatorius (Τριῴδιον κατανυκτικόν) cognominatur. Sed in nonnullis codicibus, ut in cod. Vaticano, quo Ang. Maius in Spic. rom. t. IV usus est, carmina insequentium quoque dierum usque ad pridiem Pentecostes eodem libro comprehensa sunt. Triodii autem nomen liber obtinuit, quod triodia sive cantica trinum odarum, in Menaeis illa quidem rarissima, crebro in eo occurrunt. Pentecostarii vero liber, cuius nomen explicatione non indiget, officia reliquorum dierum mobilium inde a die paschali usque ad diem festum Omnium Sanctorum continet.

Ὡρολόγιον nomen accepit a prima et praecipua parte, qua preces et carmina septem horarum (μεσονυκτικοῦ, ὄρθρου μετὰ τῆς πρώτης ὥρας, τρίτης ὥρας, ἕκτης ὥρας, ἐννάτης ὥρας, ἑσπερινοῦ, ἀποδείπνου) continentur. Huic parti duae aliae adiectae sunt, quarum prior τροπάρια, ἀπολυτίκια καὶ κοντάκια omnium dierum anni collecta exhibet, altera ἀκολουθίας τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον, τῶν δύο παρακλητικῶν κανόνων εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον, τῆς θείας μεταλήψεως (communionis) et canones aliquot amplectitur. Mihi in hac anthologia conscribenda Horologii duae editiones Venetae a. 1831 et 1850 et codex Monacensis n. 320 saec. XII (F) praesto erant.

Qui hucusque a me libri recensiti sunt, carmina ipsa ecclesiae graecae exarata habent; praeter eos alii libri cantorum usui ita accommodati sunt, ut verba cum notis musicis contineant. Horum quoque librorum indicem sub finem huius libri proponam:

Εἱρμολόγιον hirmos odarum canonum corpore unius libri collectos continet. Talis libri iam Suidas lexicographus mentionem facit, inani tamen explicatione addita: Εἱρμολόγιον· βιβλίον τι. Manu scriptum hirmologium nullum vidi, sed bibliothecae insulae Patmi codici n. 206 titulum Εἱρμολόγιον μουσικὸν praefixum esse ex Guerin Déscription de l'île de Patmos cognovi. Typis autem hunc librum exscribendum nuper Ioannes Lampadarius curavit: Εἱρμολόγιον τῶν καταβασιῶν Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου μετὰ τῶν κανόνων τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ καὶ συντόμου εἱρμολογίου, ἐξηγημένα κατὰ τὴν νέαν τῆς μουσικῆς μέθοδον, ἐπιθεωρηθέντα ἤδη καὶ ἀκριβῶς διορθωθέντα παρὰ Ἰωάννου Λαμπαδαρίου. ἔκδοσις γ'. Κωνσταντινοπόλει, ἐκ τῆς τυπογραφίας Θάδδαίου Τιβιτσιάν 1856. Hunc autem in librum praeter hirmos canonum etiam modulationes Προσομοίων receptae sunt.

Στιχηράριον verba et notas musicas versiculorum (στιχηρῶν) cum aliorum tum eorum, qui suis et propriis modis utuntur, complectitur; tales codices multi in bibliothecis reperiuntur, ipse unum codicem Monacensem membranaceum n. 471 saec. XI (E) et tres codices Vindobonenses theol. n. 136 saec. XII (H), theol. n. 181 saec. XIII, theol. n. 33 saec. XIII (F) inspeximus.

Κεκραγάρια Leo Allatius de libris eccl. Graec. p. 103 inter libros canticorum recenset. Equidem peculiarem librum hoc nomine inscriptum nullum novi, sed codicis Vindob. theol. n. 330 hunc titulum notavi: ἀρχὴ . . . τῆς ὀκτωήχου σὺν τοῖς κεκραγαρίοις καὶ τοῖς ἑωθινοῖς αὐτῶν, quo ex eodem codice apparet κεκραγάρια varios modos intellegi verborum Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ· εἰσάκουσόν μου· κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ· εἰσάκουσόν μου· πρόσεχε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς σέ· εἰσάκουσόν μου, κύριε.

Denique libros canticorum prelo excusos adhibuimus hos:

Ἀναστασιμάριον carminum, quae die dominica cantantur, modos complectens, quod Ioannes Protopsaltes Constant. a. 1863 edendum curavit.

Δοξαςτάριον a Gregorio Protopsalta Constant. a. 1849 iterum editum duobus voluminibus eorum idiomelorum modulationes continet, quae cum verbis Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι· Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν coniuncta sunt.

Πανδέκτη ab Ioanne Lampadario et Stephano Domestico Constant. a. 1848 edita quatuor voluminibus cunctam, ut ipsum nomen declarat, ecclesiasticam hymnodiam totius anni complectitur; huius libri in praefatione p. 2 omnes modulationum libros, qui hucusque typis vulgati sunt, enumeratos invenies.

LIBER TERTIUS.

DE RHYTHMICIS LEGIBUS CARMINUM BYZANTINORUM.

Carminibus ecclesiasticis byzantinis, quorum delectum in hoc libro adornavimus, eadem fere forma est, quae prosis ecclesiae latinae. Neque hanc similitudinem viros doctos medii aevi fugisse cum nomina tropi et prosae inter se commutata (vide F. Wolf Die Lais S. 93) tum Cypriani in vita S. Caesarii latinas prosas et graeca carmina coniungentis testimonium demonstrat. Voluit, inquit ille, Caesarius atque etiam compulit laicos et populares homines psalmos et hymnos promere altaque et modulata voce instar clericorum alios graece, alios latine prosas et antiphonas decantare. Idem vero Suidas lexicographus comprobat, qui Ioannis Damasceni refert συγγράμματα πάνυ πολλὰ καὶ μάλιςτα φιλόσοφα . . . . καὶ οἱ ᾀσματικοὶ κανόνες, ἰαμβικοί τε καὶ καταλογάδην. Iambicos enim dicit canones iambicis trimetris compositos Nativitatis Christi, Theophaniorum, Pentecostes; reliquos omnes prosa oratione conscriptos esse significat. His autem reliquis canonibus summa similitudo cum Cosmae, Theophanis, Iosephi, aliorum non solum canonibus sed etiam tropariis intercedit. Neque mirum est, quod graeci et latini scriptores talia cantica prosae orationi potius quam versibus adnumerabant; namque non solum carminum metricorum, quae sola vincta veteres grammatici dixerant, legibus non illigata erant, sed ne aliarum quidem legum eas notas impressas prae se ferebant, quae sensus hominum ferirent. Oedipum mehercle sagacitate et acumine superaret, qui Ioannis, Cosmae, Metrophanis versuum, quales in Danielis Thesauro hymnologico descripti sunt, leges primo aspectu perspiceret. Ne ii quidem, qui rectius divisi sunt, versus tanta aequabilitate conspicui sunt, quanta Homeri hexametri aut Ovidii elegiae, ut quae vel imperitum et rudem hominem certae cuiusdam legis commoneant.

Altera ex parte cantici natura a solutae orationis genere adeo abhorret, ut carminis et vinctae orationis notiones vulgo confundant, id quod cum in omnia carmina cadit, tum in ea, quae ut cantarentur, non legerentur facta et destinata erant. Nam quod nostra memoria plerosque canones Octoechi recitare potius quam psallere solent, a consilio poetae et vetere instituto degenerarunt. Et profecto, modo plura troparia, quorum iidem modi musici sunt, inter se contuleris, byzantina quoque illa carmina ad amussim facta esse facile intelleges. Primum igitur omnium προcόμοια et odae canonum examinanda sunt, ut leges byzantinae poesis cognoscantur; et quo plura troparia eosdem modos sequuntur, eo plus ad artis leges aperiendas valent. Quibus autem modis quodque carmen aptatum sit, ut in latinis sequentiis saepe obscuratum nec sine difficultate eruendum est, ita in graecis carminibus apertum et in aprico positum est. Namque si quod troparium alienis modis utitur, in libris et manu scriptis et prelo excusis ita indicatum est, ut aut plenum exemplar aut prima eius verba praefixa sint. Neque rara carminum alienis modis utentium exempla sunt; immo antiquissimorum tropariorum et Ioannis hirmorum modi adeo omnibus placebant, ut sexcenties saepe idem exemplar expressum sit. Qua de causa προcομοίοιc et Ioannis canonibus praeter cetera carmina animum advertimus. Neque hoc ita dico, tamquam idiomela minus severae normae illigata esse sentiam; sed cum similium stropharum indiciis non comprobari possit, num idiomelon versiculi recte in codicibus divisi sint, certis et exploratis quam dubiis et ancipitibus exemplis uti maluimus.

Atque primum quidem tropariis similibus collatis pari unamquamque stropham numero versiculorum sive membrorum (κώλων) constare apparet. Atque singulae quidem strophae vulgo ita divisae sunt, ut nova stropha a nova linea et litera initiali maiore nec raro minio pincta ordiatur; quod vero in codicibus DE finis strophae insuper paragrapho cum duobus punctis in hunc modum iuncta :— significari solet, ex veterum grammaticorum disciplina receptum esse videtur. Hephaestione enim (p. 137 ed. alt. Gaisf.) teste lyrica carmina ita a grammaticis dividebantur, ut post unamquamque stropham paragraphum ponerent. Quid? quod ea quoque paragraphi vis, qua Heliodorum in comoediis Aristophaneis personarum chorique partium vices significasse constat (conf. Hense Heliodoreische Studien S. 49), in carmina byzantina ecclesiastica quadrat, siquidem duo chori alternis vicibus singula troparia canere solent. Stropharum vero singula cola ut dividerent, librarii codicum post unumquodque colum punctum aut auream stellulam, quam quidem in codice Mosquensi interpositam esse Pitra Hymnogr. p. 12 testatur, collocabant. Hunc puncta interiiciendi morem a veteribus editoribus servatum recentiores ita mutaverunt, ut loco punctorum commata interponerent. Quamquam autem in nullo libro colorum divisiones plane omissas esse novi, tamen saepe numero aliter aliis in codicibus cola divisa sunt. Sed ne ex discrepantia librorum alios aliis carminum modis membrorumque divi-

sionibus usos esse calidius colligas, longe plurimis locis neglegentia et oscitantia scribarum peccatum est. Atque ut alio alius librarius in literis exarandis religiosior et diligentior erat, sic cola quoque in codicibus D E accuratissime, in A C neglegentissime distincta sunt. Maximae vero turbae in colis dividendis ambiguitate notarum ortae sunt; cum enim in colis numerorum distinguendis iisdem, quibus in membris orationis interpungendis, notis uterentur, neque semper utriusque rei eaedem rationes essent, fieri non potuit, quin librarii in errores inducerentur. Sed hi quoque errores pluribus similibus tropariis inter se collatis facile plerique removeri possunt.

Numero versiculorum magnopere troparia inter se differunt, sed raro infra quatuor membra descendunt aut supra viginti progrediuntur; fere iisdem igitur finibus, quibus strophae veterum poetarum lyricorum et scenicorum includuntur. Praeterea hac quoque re veteres strophae et byzantina troparia concordant, quod singuli versiculi plerumque disparis magnitudinis sunt et rarissime tria quatuorve membra eiusdem strophae gemina inveniuntur.

DE COLIS SIVE VERSICULIS.

Prima igitur lex byzantinorum carminum erat, ut quae troparia iisdem modis utebantur, pari versiculorum numero constarent. Iam illud quaeritur, quibus tandem legibus forma singulorum membrorum ipsa illigata fuerit et quibus rebus factum sit, ut quae in duobus pluribusve tropariis membra sibi respondebant, sui similia esse viderentur. Atque hoc quidem, si Ioannis tres canones iambicos exceperis, in propatulo est similitudinem quantitatis syllabarum nullam esse nec certo ordine syllabas longas et breves sese excipere. Hoc igitur nomine byzantina carmina ab odis veterum Graecorum plane differunt; quo cum accedat, quod hiatus, quem limatissimus quisque poetarum veterum religiosissime vitabat, saepe admissus est, Suidas canones byzantinos prosa oratione (καταλογάδην) conscriptos esse iudicavit. Sed ut melodi christiani iis, quibus veteres poetae, legibus non astricti fuerint, certa tamen aliqua norma eos coercitos fuisse ipsa versus natura clamat. Atque Pitra in libro saepe iam laudato nuper luculentissime demonstravit versiculos, qui sibi invicem responderent, totidem syllabis constare numerumque syllabarum artis vatum christianorum quasi cardinem fuisse. Sed ut hoc rectissime vir clarissimus perspexit, ita neque causas huius rei bene aperuit et nimia severitate in versibus ad istam normam exigendis usus est. Namque codicum fidem si sequimur, satis magnus versiculorum numerus exstat, qui, cum nullam interpolationis corruptelaeve suspitionem admittant, eos, qui iis respondent, versus una alterave syllaba superant. Neque in graecis carminibus solis hoc factum est, sed latinarum quoque sequentiarum simillimam licentiam C. Bartsch in libro Die lateinischen Sequenzen des Mittelalters S. 34—46 indagavit. Qua de causa nisi nimia audacia in arte critica exercenda uti malis, severitatem in pari numero

syllabarum exigendo paululum remittas et licentiae illius causas et fines rimeris oportet. Sed ne filum argumentationis inceptae interrumpamus, infra de hac inaequabilitate colorum eiusque causis copiosius disseramus. Plane vero recta via Pitra aberravit, quod nimio ardore fidei catholicae defendendae inflammatus byzantinos melodos hac paris numeri syllabarum lege constituta cavisse dixit, ne verbis adiectis aut omissis sua placita interpolari et in contrariam partem detorqueri possent. Licet enim principes melodi Ioannes Damascenus et Cosmas Hierosolymitanus non solum poetarum, sed etiam theologorum partes tuiti sint neque ab argutiis nugisque suae aetatis abstinuerint, tamen in carminibus pangendis eorumque textura instituenda artis poeticae potius quam theologicae subtilitatis leges secuti sunt. Iam si byzantina carmina ad canendum facta eaque modorum simplicitate antiquissimis temporibus usa esse reputamus, ut singulae syllabae fere singulis vocis flexibus pronuntiarentur, causam paris syllabarum numeri ex natura modorum repetendam esse apparet. Hoc autem eo minus in dubitationem vocare licet, quia iam veteres poetae lyrici in carminibus ad canendum destinatis non solum pedum morarumque, sed etiam numeri syllabarum aequabilitatem spectabant; unde factum est, ut grammatici iam eo tempore, quo metricae leges rhythmicis nondum cesserant, nonnullos versus, velut Σαπφικὰ ἑνδεκασύλλαβον καὶ πεντεκαιδεκασύλλαβον, Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον numero syllabarum definirent. Quo magis autem discrimina longarum et brevium syllabarum minui et obliterari coepta sunt, eo minus poetae syllabam longam in duas breves solvere ausi sunt, quo factum est, ut etiam in trimetris iambicis, qui recitationi potius quam cantui facti erant, certum numerum duodenum syllabarum egredi vererentur. Quodsi medio aevo qui veterum poetarum vestigia legebant, syllabarum numerum in versibus pangendis non neglegebant, melodos, qui insuper modorum natura coercebantur, multo etiam magis cavere par erat, ne versus sibi respondentes disparis magnitudinis essent.

Altera igitur lex, quam byzantini poetae in carminibus faciendis observabant, ad numerum syllabarum pertinebat. Neque hanc legem tamquam suam et sibi propriam constituerunt, sed et vetustiores poetae Syri et aequales scriptores sequentiarum latini eadem norma artis usi sunt. Sed ne in hac una re observanda eos acquievisse putemus, ipsa versuum modorumque natura prohibemur. Namque nobis quidem cum notione versus numerorum sive rhythmi vis adeo coniuncta esse videtur, ut versum nullum esse sentiamus, quin cantoris vel recitatoris vox certis intervallis modo erigatur, modo deprimatur. Verum ne quod in latinis nostrisque versibus usu venire novimus, in byzantinis quoque factum esse temere colligamus, pedetemptim et caute nobis progrediendum est. Nam ut psalmorum versus in pares numerorum pedes nec umquam divisos nec ullo modo dividendos mittam, latini quoque poetae medii aevi duo carminum genera, hymnos et prosas, ita differre statuebant, ut prosae non iisdem, quibus hymni, legibus rhythmi tene-

rentur. Quin adeo lyrici poetae graeci versus, quorum pedes ex vario pedum genere mixti essent, frequentius quam versiculos aequabiliter decurrentes pangere soliti erant. Quamvis enim fieri potuerit, ut inaequabilitas pedum, quae in syllabis carminum lyricorum conspicua est, cantoris voce minueretur et plane tolleretur, tamen parum caute et circumspecte nostra memoria agunt, qui suum magis arbitrium quam veterum scriptorum fidem secuti omnem inaequabilitatem pedum multifariis artificiis, modo protrahendo syllabas, modo corripiendo removere conantur. Verum enim vero ut aequabilitate pedum lyrici versiculi carere potuerint, omnes tamen ictu vocis in plures pedes dividebantur; quaeritur igitur, num byzantinorum tropariorum versiculi non solum pari numero syllabarum, sed etiam pedum ictuumque similitudine sibi invicem responderint.

Atque primum quidem quisquis plures strophas similis carminis (τῶν προσομοίων) a cantore vel imperitissimo cantatas audiet, continuo versiculorum sibi respondentium certas quasdam syllabas maiore ictu erigi animadvertet. Si vero melodiarum libros inspexerit, easdem illas syllabas fere duplici nota instructas videbit, quarum altera altitudinem, altera intentionem vocis indicat. Atque in eo quidem scribendi genere, quo nunc modos musicos exprimere solent, duabus notis ad ictum vocis indicandum utuntur. Harum altera, cuius usus latissime patet, ψηφιστὸν audit, et idem fere quod Italorum marcato valet*); ut in versu

υμνοις α σι γητοις μεγα λυ νο ο μεν

hac nota ter posita cantores syllabas υμ γη λυ vehementiore ictu pronuntiare iubentur. Multo rarius nota βαρείας utuntur, quae, cum descendente modulatione plerumque coniuncta, vocis gravitatem significat**); ut in versu

και χα μαι αι ζη λον φρο νη μα.

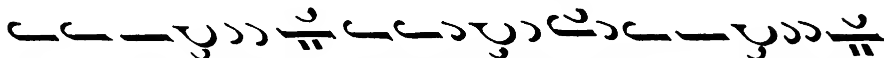
secunda syllaba vocabuli χαμαίζηλον gravitatis nota instructa ad rei humilitatem significandam quasi altius demittitur. Praeterea tertia nunc nota musica utuntur, quae altitudinem eademque intentionem vocis indicat. Cum enim tribus notis κεντήματος, ὀλίγου, πεταστῆς vocem a cantore uno intervallo erigendam esse moneant, ultimam notam, quod ipsum nomen declarat, iis locis usurpant, quibus vox volatu quodam ad altiorem gradum feratur,

---

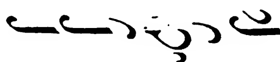
*) Confer Philoxenum Θεωρητικὸν στοιχειῶδες τῆς μουσικῆς p. 88: Τὸ ψηφιστὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας, ὅπου ὑπογραφθῇ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν θέλει νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς δύναμίν τινα καὶ ζωηρότητα ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ὀξύτητος, ἣν ἔχει ὁ χαρακτὴρ ἐκεῖνος.

**) Philoxenus ibid. p. 87: Ἡ μὲν βαρεῖα θέλει νὰ προφέρηται μετὰ βάρους ὁ φθόγγος τοῦ χαρακτῆρος, ὅπου κεῖται ἔμπροσθέν της, ὥστε νὰ διακρίνηται ἡ ζωηρότης του τόσον ἀπὸ τὸν ἡγούμενον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἑπόμενον.

neque ulla in graecis modulationibus hac intendendae vocis nota crebrior est, veluti in exordio carminis celeberimi Τὴν ὡραιότητα:

Την ω ραι ο τη τα α τηϲ παρ θε νι αϲ ϲου και το υ περλαμπροον

το τηϲ αγνει αϲ ϲου.

quatuor syllabas ο νι περ νει petastae nota insignitas ita pronuntiant, ut vocem vehementius in altitudinem rapiant. Hoc quoque memoratu dignum est, quod nota κλάϲματοϲ signo petastae subiecta cantores quatuor illas syllabas non solum erigere sed etiam ita protrahere iubentur, ut duplum temporis spatium sive duas moras expleant. Sed quamquam saepe protractio vocis cum petastae nota coniuncta est, tamen caveas, ne ubique hoc factum et plenam similitudinem inter syllabam hac nota byzantina instructam et syllabam productam veterum poetarum intercedere arbitreris. Similiter etiam eae syllabae, quae cum gravitate (μετὰ βάρουϲ) pronuntiandae sunt, si minus omnibus locis, at tamen plerisque duplum temporis spatium explent.

His igitur notis nostra memoria secundum praecepta novae disciplinae musicae (τῆϲ νέαϲ μεθόδου) ad ictum sive intentionem vocis significandam utuntur; in codicibus notas τῆϲ βαρείαϲ καὶ τῆϲ πεταϲτῆϲ fere iisdem locis, quibus in libris prelo excusis, usurpatas, ψηφιϲτὸν autem multo rarius adhibitum repperi. Neque tamen res ipsa ulla ex parte mutata esse videtur; codicum enim librarii praeter tres, quae etiam nunc in usu sunt, quarta nota, qua vocem uno intervallo erigendam esse monerent, utebantur, et hanc quartam notam, cui et nomen et signum accentus acuti (ὀξείαϲ) erat, fere iis locis, quibus nunc ὀλίγον cum ψηφιϲτῷ coniungunt, adhibebant. Quo autem tempore veterem illam notationem abiecerint novamque adsciverint, equidem in mea librorum penuria accuratius definire non potui, qua de causa Graecos, quibus carminum libros plures inspiciendi et rectius interpretandi copia facta est, admonitos velim, ut hanc quoque rem examinent et ad liquidum perducant.

Ex iis, quae hucusque disserui, apparet byzantinos musicos ictus intentionisque vocis vim adeo non fugisse, ut certas quasdam notas ad eam significandam invenirent. Quid vero? nihilne poetae musicos adiuverunt? nullane musicorum et poetarum mutua commercia erant, praesertim iis temporibus, quibus iidem et carmina scribere et modos facere solebant? Hoc cum ipsum satis improbabile sit, tum modorum signis cum verbis carminum collatis apparet nisi syllabam acutam intentionis nota non insignitam esse. uno exemplo ut hanc rem illustrem, tropariorum, quae carminis Τὴν ὡραιότητα modulos sequuntur (vide p. 56), primos versus ita hic apponam, ut syllabas nota petastae instructas pinguioribus literis exscribendas curem:

Τὴν ὡραιότητα | τῆς παρθενίας σου || καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον | τὸ τῆς ἁγνείας σου.
Τὸ ἀναλλοίωτον | τὸ τῆς θεότητος || καὶ τὸ ἑκούσιον | πάθος σου, κύριε.
Τὸ ἀκατάλληκτνν | τὸ τῆς σταυρώσεως || καὶ ἀνερμήνευτον | τὸ τῆς ἐγέρσεως.
Σήμερον ἅπασα | κτίσις ἀγάλλεται, || ὅτι τὸ χαῖρέ σοι | φωνεῖ ἀρχάγγελος.
Ἐπιφανέντος σου | ἐν Ἰορδάνῃ, σωτήρ, || καὶ βαπτισθέντος σου | ὑπὸ προδρόμου, Χριστέ.
Τὸν συμπαθέστατον | κύριον μάρτυρα || ἐκδυσωποῦμέν σε | πιστῶς, Δημήτριε.
Θεομακάριστε | μῆτερ ἀνύμφευτε || τὴν ἀσθενοῦσάν μου | ψυχὴν θεράπευσον.

En summum nulloque loco turbatum concentum musicae notae πεταστῆς et syllabae acuto accentu pronuntiandae. Adeo autem hanc societatem accentuum et mucicarum notarum iam codicum librarii persenserant, ut quotiescunque notis musicis verba carminum instruebant, accentus syllabarum scribere supersederent. Nihil vero referre videmus, utrum circumflexus, an acutus accentus syllabae sit; nimirum cum discrimine syllabae productae et correptae evanescente illa quoque accentus circumflexi et acuti differentia obliterari coepta est. Contra nulla indicia apparent societatis inter vocis sonum elevatum et syllabam longam intercedentis. Immo vero metricae compositionis legibus spretis et abiectis poesis byzantina rhythmici carminis naturam totam induerat. Atque iam quarto saeculo Gregorium Nazianzenum in duobus carminibus ab metricis ad rhythmicas rationes transire coepisse supra p. XIII monuimus, et etiam multis annis ante Gregorium Babrius, fabularum scriptor, quamvis severe in versibus claudis faciendis leges metricas observaret, tamen accentui quoque hoc dandum esse epistimavit, ut paenultimo loco cuiusque versus nusquam non acutam syllabam poneret; conf. Westphal Griechische Metrik 2. Aufl. II, 54. Praeterea mutata pronuntiatione et vocalium brevium longarumque discrimine primum minuto, deinde sublato, cuius rei errores titulorum primis saeculis post Christum natum inscriptorum insculptorumve larga documenta suppeditant, fieri non potuit, quin rhythmica carmina in dies magis placerent maioremque applausum ferrent. Nescio tamen an etiam plus exemplum psalmorum et canticorum hebraicorum valuerit. Etenim psalmorum cantus in ecclesia graeca usque ad nostram memoriam insignem locum obtinet et christianorum cantica procul dubio ex synagogis Iudaerum tamquam capite et fonte profluxerunt. Mirum igitur, ni hebraica poesis similium carminum pangendorum studia apud christianos excitaverit. Hac autem re in difficillimas quaestiones de rhythmica forma psalmorum canticorumque sacrorum incidimus, quibus diu multumque a viris doctissimis disceptatis meum iudicium interponere non temerarii, sed impudentis hominis esset. Verum accentibus syllabarum summam vim in modulationibus hebraicis tributam esse a peritissimis iudicibus concedi audio, quorum ex numero unum Delitzschium testem hoc loco afferre iuvat: Das musikalische Element der hebräischen Grammatik ist das accentuologische.... Jeder Vers des alttestamentalischen Textes bildet eine durch die Tonzeichen geregelte, aus Vorder- und Nach-

satz mit ihren Cadenzen bestehende musikalische Periode (Delitzsch Zur Geschichte der jüdischen Poesie S. 23 u. 48, vergl. Fétis Histoire de la musique I, 440).

Tertiam igitur legem a melodis byzantinis observatam esse novimus, ut troparia sibi respondentia certis quibusdam locis accentu syllabarum concinerent. Atque hanc quidem legem, quam Pitrae sagacitatem fugisse magnopere miror, fundamentum artis poetarum byzantinorum dicere non dubito. Neque ego primus hanc legem in lucem protraxi, sed multis abhinc non annis sed saeculis grammaticus quidam byzantinus pronuntiavit. In libro enim de prosodia, cui titulum Theodori grammatici Alexandrini falso praefixum esse alio loco (Beitr. S. 27) demonstravi, hoc praeceptum legimus: Ἐάν τις θέλῃ ποιῆσαι κανόνα, πρῶτον δεῖ μελίσαι τὸν εἱρμόν, εἶτα ἐπαγαγεῖν τὰ τροπάρια ἰσοσυλλαβοῦντα καὶ ὁμοτονοῦντα καὶ τὸν σκοπὸν ἀποσώζοντα. Nam quae grammaticus de canonum odis praecipit, etiam ad reliqua carminum byzantinorum genera pertinet, et qua accentus congruentia hirmus et troparia cuiusque odae coniunguntur, eandem inter αὐτόμελον et προσόμοια intercedere par est. Accedit, quod etiam in iambicis politicisque versibus faciendis scriptores byzantini similes rationes ita secuti sunt, ut duobus pluribusve locis cuiusque versus syllabam nisi acutam non ponerent, et latini melodi medii aevi quantitate syllabarum neglecta accentuum regula in versiculis faciendis utebantur; conf. Struve Ueber den politischen Vers der Mittelgriechen, Henrichsen Ueber den sogenannten politischen Vers bei den Griechen, K. Bartsch Die lateinischen Sequenzen des Mittelalters. Denique ne hoc quidem neglegendum est, quod graecorum vocabulorum accentus, quales Aristophanis et Herodiani grammaticorum temporibus fuisse novimus, usque ad nostram memoriam immoti manserunt, id quod eo plus admirationis habet, quo mobilior et inconstantior natura accentus in aliis linguis est. Neque dubito mirae huius constantiae graeci sermonis causam ex insigni vi repetere, quam in carminum cum aliorum tum ecclesiasticorum arte accentus obtinuit. Quamquam enim Fallmereierum nostrum, quod suos Slavos a sacerdotibus monachisque usum graeci sermonis accepisse statuit, probabilitatis limites evagatum esse iudicamus, tamen ecclesiastica carmina nonnihil ad integritatem sermonis et accentuum servandam valuisse veri simillimum est.

Sed ut ad quaestionem, unde profecti sumus, redeamus, versuum rhythmus ictu certis quibusdam intervallis redeunte efficitur. Sic hexametrum dactylicum veteres graeci dicebant, quod non uno duobusve, sed sex locis aequo intervallo distantibus percutiebatur. Et ut glyconei, pherecratei, logaoedici versuum alios pedes trium, alios duarum vel duarum et dimidiae morarum spatium explesse ducamus, tamen omnes, modo syllabarum longarum indicia sequamur, plus semel ictu feriebantur, unde horum quoque lyricorum versuum similitudinem quandam rhythmi ictibus si minus paribus, at tamen similibus intervallis redeuntibus fuisse dicimus. Iam ex iis, quae supra exposuimus,

apparere videtur in byzantinis carminibus syllabam acutam vel accentuatam locum syllabae productae obtinuisse. Quaeritur igitur, num haec quoque carmina syllaba acuta paribus vel similibus intervallis redeunte modulate decurrerint. Priusquam autem ad hanc quaestionem difficillimam solvendam aggrediamur, pauca nobis praemonenda sunt.

Atque primum omnium admirationem movet, quod byzantini melodi, quamvis paene innumeras notas musicas excogitaverint, quibus non solum altitudinem vocis, sed etiam temporis spatium et vocis varios flexus notarent, tamen nullo signo ad rhythmum numerosque indicandos usi sunt. Sed ne magistri quidem, qui de arte musica commentati sunt, hanc partem, quae nobis quidem gravissima esse videtur, pertractant, et sicubi rhythmi mentionem iniiciunt, ita fluctuant, ut eius vim magis fama accepisse, quam usu percepisse videantur. Sic Philoxenus Θεωρ. p. 45, postquam rhythmi naturam in legitimo ordine arsis et thesis positam esse recte definivit, paulo post rhythmum cum accelerato aut retardato motu vocis, quem ἀγωγὴν veteres magistros dixisse constat, commutavit: Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τῆς τακτικῆς συμφωνίας μιᾶς μουσικῆς διὰ τῶν πολλῶν ὀργάνων ἢ ψαλτῶν διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ ἀργοῦ καὶ γοργοῦ, ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς ἑνὸς σώματος εἰς δεῖξιν κρότου καὶ ἠρεμίας τῆς ἄρσεως καὶ θέσεως, ἢ ἐκ τοῦ μετρήματος τοῦ βραχέος καὶ μακροῦ χρόνου, ὀνομάζεται ῥυθμὸς, ὅπερ λέγεται κατὰ μὲν τοὺς Ἄραβας οὐσούλ, κατὰ δὲ τοὺς Εὐρωπαίους τέμπο. Eustathios quidem Thereianos, qui aliquot carminum modos nostris notis musicis expressos officiose nobis commodavit, nostro more etiam singulos pedes lineis rectis divisit, sed neque graecorum characterum exemplum in hac re adornanda secutus est, neque nihil, ut numerosius modi percurrerent, novavit. Ipse enim per literas mihi significavit se numerorum gratia temporum spatia hic illic partim contraxisse, partim dilatasse: οὐδὲν δ' ἄλλο, ἔφη, ἐποίησα ἢ προσθαφαιρέσεις τινῶν χρόνων ἐπὶ τὸ ῥυθμικώτερον. Cantores vero graeci quod dextero pede, dum carminum modos canunt, humum percutere solent, neque ad pedes dividendos neque ad id rhythmi genus, quod nos vulgo intellegimus, significandum pertinet. Nos enim similiter atque veteres Graeci pedis manusve ictu syllabam intenta voce pronuntiandam esse ita significamus, ut intervallis modo maioribus, modo minoribus intermissis plures syllabas uno pede comprehendamus; recentiorum Graecorum in cantilenis fere singulae syllabae singulis ictibus pedis feriuntur, rarissimeque duo soni correpti uno ictu comprehenduntur; confer Philoxenum l. l. p. 77: ὁ δὲ ἀπὸ τὴν μίαν κροῦσιν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἐξοδευόμενος καιρὸς λογαριάζεται εἷς χρόνος εἷς χαρακτὴρ, ὅστις φανερόνει ἕνα φθόγγον, ἐξοδεύει ἕνα χρόνον. Creberrimi igitur hi ictus pedis, etiamsi et ipsi cantorem in intervallis temporum rite servandis adiuvent, tamen toto coelo ab intersecivis illis ictibus differunt, quibus veteres Graecos ad pedes numerorum significandos usos esse novimus.

Nihil igitur Byzantinorum nec musicis notis nec pedis ictibus ad rhythmum

cuiusque carminis cognoscendum adiuvamur. Itaque fundamento signorum ad intentionem vocis significandam adhibitorum accentuumque verborum concentus nos inniti oportet. Sed praeter eas versuum sedes, quae in nulla stropha syllaba acuta non explentur, aliae quoque, in quibus syllaba acuta plerumque collocata est, in censum vocandae sunt. Si enim Προcομ. IV versiculos sextos p. 67 et Προcομ. VI versiculos primos p. 70 inter se contuleris:

καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο.	Ὡc γενναῖον ἐν μάρτυcιν.
οἱ μοχλοὶ cυνετρίβηcαν.	ῥωμαλέῳ φρονήματι.
τὰ θανάτου ἀπέκλειcαc.	τῷ cωτῆρι cυνέπαθεc.
καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματοc.	τῷ τῆc πίcτεωc θώρηκι.
Γεωργίου τοῦ μάρτυροc.	ὡc ἀcτέρα πολύφωτον.
καὶ θυcίαν εὐπρόcδεκτον.	ἐν θαλάccῃ με πλέοντα.
καὶ cοφῶc ἀποθέμενοc.	τὴν χρυcήλατον cάλπιγγα.
καὶ διώκων ψυχώλεθρον.	τὸν ἀcτέρα τὸν ἄδυτον.

tertia et sexta sede cuiusque versus numquam non, prima plerumque syllabam acutam positam esse videbis; neque causa huius discriminis te fugiet, si modos versiculorum examinaveris

Hanc igitur rem ita notis exprimere visum est, ut plenum concentum trinis, imperfectum binis punctis in hunc modum notaremus:

: . ⁝ . . ⁝ . .

Eo magis autem hunc ancipitem quoque concentum notare constituimus, quod simillima quaedam inconstantia in nonnullis versibus veterum poetarum occurrit, ut in pherecrateis Aeschyli Sept. adv. Thebas vv. 296, 313, glyconeis Sophoclis Philoctetis vv. 1126, 1148:

πανδαμὶ πανομιλί.	τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.
θεοὶ τοῖcι μὲν ἔξω.	φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων.

et in phalaeciis Catulli I, 1—4

Quoi dono lepidum novum libellum
arida modo pumice expolitum?
Corneli, tibi: namque tu solebas
meas esse aliquid putare nugas.

Quod quo luculentius perspicias, schemata illius versus byzantini et versus glyconei iuxta posita conferas:

: . ⁝ . . ⁝ . .   . . – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Iam si et plenam et imperfectam congruentiam accentuum consideraverimus, multos versiculos byzantinos numerose cadentes et manifestam similitudinem cum metricis colis veterum poetarum prae se ferentes videbimus. En satis amplam messem talium versiculorum schematis byzantinis et veteribus iuxta positis illustratam:

COLA ANAPAESTICA ET ANAPAESTICA LOGAOEDICA:

. . ⁝ . . : . . ⁝ . .   ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – vel – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἐβόησε προτυπῶν Pitra XXXIV, Theophanis can. I od. ϛ′ vv. 2, 4, 6 p. 239:

v. 2: προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον.
τὴν φωνὴν Γαβριὴλ τὴν χαρμόσυνον.
ἡ χαρὰ, θεομῆτορ, ἡ ἔνθεος.
δι' ἐμοῦ καταργείσθω κατάκριμα.
ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τῷ προπάτορι,

v. 4: Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος.
εὐφροσύνης ἐνθέου πεπλήρωμαι.
πᾶσα κτίσις κραυγάζει, θεόνυμφε.
δι' ἐμοῦ τὸ ὀφείλημα σήμερον.
ἐν τῷ σπέρματι τούτῳ τὰ ἔθνη, ἁγνή.

v. 6: Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.
καὶ χαρὰν καταγγέλλεις τὴν ἄληκτον.
τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ προωρίσθης, ἁγνή.
τὸ ἀρχαῖον δοθήτω πληρέστατον,
ἡ ὑπόσχεσις δέχεται σήμερον.

. ⁝ . . ⁝ . . ⁝ . :   ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Cosmas can. II od. ε′ v. 1 p. 167, Ioannes Damasc. can. IV od. ϛ′ v. 1 p. 219:

θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρμῶν.
ἐν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι.
ἰδοὺ ἡ παρθένος, ὡς πάλαι φησίν,

κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.
φυλάξας τὰ σήμαντρα σῷα, Χριστέ.
σωτήρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον.

. . ⁝ . . ⁝ . . ⁝   = ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – vel – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ὕμνος ἀκάθιστος v. 3 p. 140 sqq. vicies quater repetitus:

καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ.
τὸ σὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς.

ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός.
ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

COLA DACTYLICA ET DACTYLICA LOGAOEDICA:

: . . ⁝ . . ⁝   – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – colon prius versus hexametri:

Ioannes Damasc. can. V od. α′ v. 1:

ᾄσωμεν πάντες λαοί.
σήμερον ἔαρ ψυχῶν.

ἡ βασιλὶς τῶν ὡρῶν.
πύλαι θανάτου, Χριστέ.

: . . ⁝ . . ⁝ .   – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Προσομ. II v. 1 p. 64 et IX v. 2 p. 76:

ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα.
τὴν ἐπὶ γῆς φθειρομένην.
ἐν ἑαυτῇ τὴν τριάδα,

τῶν οὐρανίων ταγμάτων.
ὁ ταξιάρχης τῶν ἄνω.
ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θείων.

: . . ⁝ . . ⁝ . :   – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Προσομ. VI v. 5 p. 70, Ioannes Damasc. can. IV od. θ′ v. 3:

ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας.
ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος.
τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος.

χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Σιών.
μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ.
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον.

: . . ⁝ . . : . . ⁝ . . = _ ◡ ◡ _ ◡ ◡ _ ◡ ◡ _ ◡ ◡

Ioannes Damasc. can. apostolorum Petri et Pauli (29. Iun.) od. ϛ′ v. 5:

ἐν ὁμονοίᾳ φυλάττων τὴν ποίμνην cou.
τερατουργῶν παραδόξως τῇ χάριτι.
τὴν τῶν θαυμάτων ἐπλούτηcε δύναμιν.

⁝ . . ⁝ . _ ◡ ◡ _ ⏔ versus Adonius.

Ioannes Damasc. can. I od. γ′ v. 1, δ′ v. 1, η′ v. 1:

νεῦcον πρὸc ὕμνουc. ἶcoc προῆλθεc. μήτραν ἀφλέκτωc.
νύμφη πανάγνου. ἔθνη τὰ πρόcθεν. λύμην φυγοῦcα.
ὕψουc ἀνάccων. ῥίζηc φυεῖcα. ἥκειc πλανῆτιν.

COLA GLYCONEA ET PHERECRATEA ET LOGAOEDICA:

⁝ . ⁝ . . ⁝ . . _ ◡ _ ◡ ◡ _ ◡ _

Προcομ. VIII v. 8 p. 74:

ὅθεν τὴν παναγίαν cou. ᾧ καὶ νῦν παριcτάμενοc.
ὅθεν καὶ τὸν τῆc νίκηc cou. δεῖξον τῆc ὡραιότητοc.

: . ⁝ . . ⁝ . _ ◡ _ ◡ ◡ _ ◡

Κάθιcμα VIII v. 1 p. 62:

τὴν cοφίαν καὶ λόγον. cὺ υἱὸc ἐπεκλήθηc.
τῶν παθῶν τοῦ κυρίου. παναγία παρθένε.

: . . ⁝ . . _ ◡ ◡ _ ◡ _

Κάθιcμα II v. 1 p. 56:

τὴν ὡραιότητα | τῆc παρθενίαc cou. τὸ ἀναλλοίωτον | τὸ τῆc θεότητοc.
cήμερον ἅπαcα | κτίcιc ἀγάλλεται. θεομακάριcτε | μῆτερ ἀνύμφευτε.

⁝ . . : . ⁝ . _ ◡ ◡ _ ◡ _ ◡ versus Aristophanicus.

Cosmas can. XIII od. γ′ v. 1 p. 196, Octoechus p. 163 od. α′ v. 1:

cὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων. ᾄcωμεν τῷ κυρίῳ.
cύμβολα τῆc ταφῆc cou. ἄχραντε θεοτόκε.
ἥπλωcαc τὰc ἀγκάλαc. βότρυν cε ζωηφόρον.

. ⁝ . . ⁝ . . ◡ _ ◡ ◡ _ ◡ _

Ioannes Damasc. can. VII od. α′ v. 1, Κάθιcμα I v. 11:

ἀνοίξω τὸ cτόμα μου. ὡc μόνοc φιλάνθρωποc.
παρθένοι νεάνιδεc. τοῦ cῶcαι τὸν ἄνθρωπον.
ἀξίωc ὡc ἔμψυχον. cυμφώνωc προcφέρομεν.

IAMBICA ET TROCHAICA COLA:

Cola, quae iambicorum colorum similitudinem ita referrent, ut unoquoque pede acutam syllabam loco longae haberent, equidem nulla novi. Neque hoc quidem mirum est, quandoquidem veteres quoque Graeci, ne crebrescente vocis ictu

petulantes et illepidi versiculi fierent, singulis ictibus binos pedes iambicos trochaicosve comprehendere solebant, quo factum esse constat, ut versum sex pedibus iambicis constantem non hexametrum sed trimetrum vocarent. Quodsi veterum Graecorum vestigiis institimus, ea quoque cola iambica vel trochaica dicere nobis licet, quorum secunda et sexta aut prima et quinta syllabae acutae sint et intenta voce cantoris erigantur. Atque hoc etiam confidentius dicemus, sicubi medias syllabas, quartam dico iambicorum et tertiam trochaicorum colorum, plerumque acui cognoverimus.

. ⁝ . ⁚ . ⁝ . ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Cosmas can. XIV od. θ′ vv. 7, 8:

δοχεῖον τοῦ ἀςτέκτου.	χωρίον τοῦ ἀπείρου.
ἐξ ὕψους ἀποςτόλους.	ὑφ’ ἧς καταλαμφθέντες.
λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶςςαι.	τὰ θεῖα μεγαλεῖα.

⁚ . ⁝ . ⁚ . ⁝ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Μεγαλυνάρια vv. 1, 2 p. 84:

ἀκατάληπτόν ἐςτιν	τὸ τελούμενον ἐν coί.
ἀγκαλίζεται χερςὶν	ὁ πρεςβύτης Cυμεών.
βουληθεὶς ὁ πλαςτουργὸς	ἵνα cώςῃ τὸν Ἀδάμ.
γένος ἅπαν τῶν βροτῶν	μακαρίζει cε, ἁγνή.

. . ⁝ . ⁝ . ⁚ . ⁝ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Octoechus p. 120 od. γ′ v. 1, Ioseph can. I od. γ′ v. 1:

οὐκ ἔςτιν ἅγιος ὡς cύ.	ἡ γῆ μαςτίζεται ἡμῶν.
θεὸν ςταυρούμενον ςαρκί.	ςυςςείςας, κύριε, τὴν γῆν.
θανάτῳ θάνατος λυθείς.	γεννήςας θάνατον πικρόν.
τοῦ θείου τόκου cου, ἁγνή.	ἡ μόνη οὖςα ἀγαθή.

. ⁝ . . . ⁝ . ⁚ . ⁝ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Προςομ. IX v. 9:

ὑπήκοοι γενόμενοι Χριςτῷ.	ςτρεβλώςεων μαςτίγων καὶ πυρός.
ὑμνήςωμεν ἀξίως ἑορταῖς.	ςτεφάνους καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριςτοῦ.

⁝ . ⁚ . ⁝ . . ⁝ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Ioannes Dam. can. IV od. γ′ v. 1:

δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.	χθὲς ςυνεθαπτόμην coι, Χριςτέ.

⁝ . . ⁝ . ⁝ . . – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Προςομ. III v. 1:

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.	ςήμερον, πιςτοί, χορεύςωμεν.

⁚ . . . ⁝ . . . ⁝ . – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Ioannes Dam. VI od. γ′ v. 1:

τοὺς ςοὺς ὑμνολόγους θεοτόκε.	ἐξ ὀςφύος προαχθεῖςα.

Eorum, quae hucusque recensuimus, colorum rhythmum iambicum vel trochaicum tribus quatuorve locis ducibus constituimus; sunt autem

alia breviora, in quibus concentus duorum locorum idem arguere videtur, velut:

. ⁝ . ⁝ . .   ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Octoechus p. 121 od. δ' v. 1, Ioseph. can. I od. δ' v. 1:

Χριστός μου δύναμις.   σαλεύεις, κύριε.
τὸ ξύλον ἤνθησε.   τῇ θείᾳ νεύσει σου.

. ⁝ . . . ⁝   ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Κάθισμα I v. 1:

τὸν τάφον σου, σωτήρ.   τὰ πάθη τὰ σεπτά.
σταυρῷ προσηλωθείς.   ἐξέστησαν χοροί.

⁝ . . . ⁝ .   – ⏑ – ⏑ – ⏑

Προσομ. II v. 5:

ἄχραντε παρθένε.   φύλακα καὶ ῥύστην.
μίαν σὺν ἀγγέλοις.   φύλαττε καὶ σκέπε.

⁝ . . . ⁝ . . vel ⁝ . . . ⁝ . .   – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Κάθισμα V v. 6, Προσομ IX v. 1:

νίκας χορηγῶν αὐτοῖς.   ὅλην ἀποθέμενοι.
ἕτοιμοι συνέλθωμεν.   ὕλην ἐβδελύξαντο.
σὲ τὸν ποιητὴν ἡμῶν.   ἠχήσουσι σάλπιγγες.

. . ⁝ . . . ⁝

Κάθισμα VI v. 1:

κατεπλάγη Ἰωσήφ.   ἐκ τῶν ἄνω κατελθών.
ἑκουσίᾳ σου βουλῇ.   μετὰ κλάδων νοητῶς.

. ⁝ . . . ⁝ . .   ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Κάθισμα VII v. 9:

ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι.   εἰς τοῦτο γὰρ ἐλήλυθας.

. . . ⁝ . . . ⁝   ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Octoechus p. 22 od. δ' v. 2:

προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ.   στεφηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν.

⁝ . ⁝ . .   – ⏑ – ⏑ –

Προσομ. VI v. 4:

εὐφημοῦμέν σε.   σε γινώσκομεν.   μιμησάμενος.
πρὸς τὴν ἄθλησιν.   τὰ στρατεύματα.   συμφραξάμενος.

Praeter anapaestica, dactylica, iambica, trochaica cola, quae byzantinis melodis accentuum concentu adducti reddidimus, vereor ut alia numerorum genera probaverint. Nam ionici dimetri, quos iam veteres poetas cum iambicis tetrapodiis commutasse constat, in rhythmica poesi Byzantinorum ab iambicis vel trochaicis colis vix distingui poterant. Cum enim non omnibus locis, quibus veteres syllabam longam posuerant, acutam Byzantini collocarent, dimetrum ionicum a minore sic ab iis exprimi par erat:

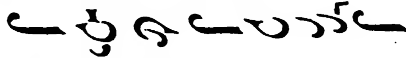
. . ⁝ . . . ⁝ . ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – –

hoc autem schema eodem iure trochaicae tetrapodiae – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ conferri posse ex iis, quae modo exposuimus, apparet.

Bacchiacis vero quod colis conferri possit, unum colon apud Ioannem Damascenum can. IV od. θ′ v. 1 novi:

φωτίζου, φωτίζου. ὢ θείας, ὢ φίλης. ὢ πάσχα τὸ μέγα.

neque modi huic opinioni obstare videntur:

φω τι ζου φω τι ι ι ζου.

sed cum alia exempla huius rhythmi non suppetant*), nescio an rectius hunc versiculum in duo pusilla cola φωτίζου | φωτίζου dirimas. Eodem vero modo aliquot dochmiaci rhythmi exempla removeri posse videntur, velut Andreae Pyrrhi στιχ. v. 1:

⁝ . . . . ⁝ ⁝ . . – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –

ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι. ποίοις ὑμνῳδιῶν ἄνθεσι.

. . . : . : . . | . ⁝ ⁝ . .

Cosmas can. XIV od. ε′ v. 1:

τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν κύριε. ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον.

. ⁝ ⁝ . . | . : . ⁝ ⏑ – – ⏑ – | ⏑ – ⏑ –

Cosmas can. VI od. α′ v. 6:

τῷ σῷ ᾄδοντας μονογενεῖ. μεθ' ὧν, ἄχραντέ, σου τὴν σεπτήν.

. ⁝ ⁝ . . ⁝ . ⁝ . . ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Cosmas can. XIII od. η′ v. 3:

ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται. νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος.

. ⁝ ⁝ . . | . : . . ⁝ . . ⏑ – – ⏑ – | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ioannes Dam. can. III od. θ′ v. 5:

νοεῖν· ὅθεν σε σὺν πόθῳ δοξάζομεν. πατρὸς πέπομφε τὴν χάριν τοῦ πνεύματος.

Namque in duobus prioribus carminibus extrema trisyllaba, in duobus posterioribus prima disyllaba vocabula ita a reliqua parte versus separare licet, ut suum membrum efficiant et duo membra, id quod non raro accidit, adversa fronte collidant. Atque haec quidem divisio modis versus Cosmae can. XIV odae quintae (vide Hirmol. p. 400) parum commendari videtur, reliquorum autem versuum modulationibus tantum non efflagitatur, siquidem duplum temporis spatium, quod priori syllabarum collidentium assignatur, suum locum in fine colorum habet. Quidquod in alio exemplo dochmiaci

---

*) Unum posthac cognovi versiculum similibus numeris decurrentem, Κοντάκιον I v. 1 p. 90:

ψυχή μου, ψυχή μου | ἀνάστα, τί καθεύδεις;

rhythmi Προcομ. IX v. 6 tertiae syllabae acutae in similibus tropariis duae syllabae respondent

. . ⁝ ⁝ . ⁝ vel . . ⁝ . ⁝ . . — ◡ ⊔ — ◡ — vel — ◡ — ◡ — ◡ —

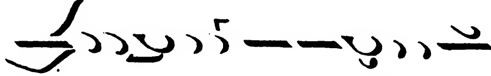
δωρεὰν· ἔλαβον.	ὡς κρουνοὶ βλύζουcι.	καὶ cεπτὸν cύμβολον.
ἡ ὁμόφρων cύcκηνοc.	τῇ γὰρ κτίcει, δέcποτα.	οἱ προφῆται, κύριε.

unde byzantinis quoque temporibus creticam basin ἑξάcημον fuisse coniicias.

Sub finem huius capitis de colis eorumque numeris ut summam quaestionis complectar et quibus numerorum legibus carmina illigata fuerint, brevi definiam, byzantini melodi et cantores scrupulosa illa diligentia, qua veteres Graecos tritorum versuum, ut hexametri dactylici et tetrametri anapaestici, pedes dimetiendos et exaequandos curasse constat, spreta et neglecta non rhythmum, sed rhythmi quandam umbram consecuti sunt. Atque adeo numerorum natura eos latebat, ut nec magistri cola in pedes dirimenda esse monerent, nec musici lineis aliisve adminiculis ad modos in aequales particulas dissecandos uterentur. Pedum igitur divisionem cum spernerent, colorum divisio ultima erat, eaque tantum aberat ut aequabilitatem quandam partium spectaret, ut pleraque cola eiusdem troparii non modo numerorum genere, sed etiam magnitudine sibi dispares et dissimiles essent. Neque eadem, qua nostri musici, necessitate byzantini ad modos in pares pedes sive tactus dividendos adducebantur, quandoquidem omnia eorum carmina unisona erant neque nostra memoria in iis ecclesiis, quae vetera instituta observant, polyphonia in usu est. Neque vero corporis motus cum cantu consociati, quo veteres Graeci inprimis commovebantur, a christianis melodis ratio habenda erat: quantum autem illa societas ad pedes numerorum dimetiendos valuerit, ex nomine βάcεωc, qua dipodiam iambicam trochaicamve significabant, et discrimine anapaestorum et melicorum poematum optime intellegas. Nam anapaesti, quorum sub ictibus choreutae incedebant, summa pedum aequabilitate conspicui erant, melici poetae trochaicos pedes cum dactylicis vel, si mavis, rationales pedes cum irrationalibus pedibus miscebant. Byzantini igitur musici neque cola in pedes dividebant neque rhythmi notionem eam, quam nos mente concipimus, noverunt; qua cum re illud quoque cohaeret, quod pausae spatium, maius an brevius sit, numquam indicant.

Quamquam autem et quantitatem syllabarum neglegebant et severis rhythmi legibus coerceri reluctabantur, tamen accentus in versibus faciendis ita disponebant, ut cola similitudinem quandam veterum versiculorum referrent; quae quidem res tam late patet, ut omnes lyricorum et scenicorum poetarum versus byzantinis modis aptari posse confidam. Neque equidem dubito, quin veterum cantilenarum modos, ut qui carminibus ipsis superstites esse soleant, byzantini melodi imitati sint, et servatorum modorum luce tenebrae veteris artis si minus discutiantur, at certe rarescant. Sed

ne similitudinem illam maiorem esse statuas, accentus non ea vis erat, ut syllaba et ictu erigeretur et duplum temporis spatium expleret. Licet enim acutas syllabas melodi non raro producerent, tamen maiori parti pedum dactylicorum byzantinorum non quaternae, ut veteribus, sed trinae temporis morae erant. Quin etiam hac ipsa re, quod acutae syllabae passim protrahebantur, rhythmi concinnitas turbata est. Sic ut exemplo rem illustrem, versui Ioannis can. IV supra allato
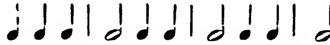

χο ρευε νυ υ υν και α γαλλου Cι ων.

si verborum accentum spectamus, aequales pedes sunt hi:

sed haec aequabilitas pedum hoc modo modulatione turbata est:

Etiam magis rhythmi concinnitas huius versiculi

εν ο μο νοι αφυλαττων την ποιμνην cου

syllaba acuta modo producta modo correpta turbatur, id quod ex schematis et verborum et modorum iuxta positis clarius elucebit:
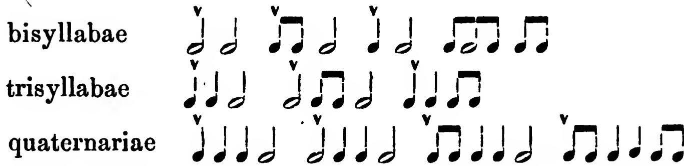

Plurimum vero in protractis melodiis (ἀργαῖc μελῳδίαιc) musici ab iis, qui verbis expressi erant, pedibus discedebant, ita tamen ut ne hic quidem vim accentus plane neglegerent.

Denique haec erat praecipua lex melodis christianis proposita nec umquam violata, ut singula cola uno saltem loco syllabam acutam haberent; neque pauci versiculi in tropariis byzantinis occurrunt, quorum accentus uno excepto omnes fluctuant. Sed in iis quoque versiculis, quorum accentus pluribus locis concinunt, unus reliquis eminere et in modulatione clarius distingui solet. Atque ex hac causa illud quoque derivandum est, quod versus politici, utpote qui ex binis membris constent, duobus locis syllabam acutam numquam non habent. Plerumque autem insignis ille accentus in extrema versiculi parte positus est, quod cum in aliis numerorum generibus, tum in anacreonticis versibus apparet, qui cum secunda et quarta sede saepe, sexta numquam non acuuntur, ut in Photii carmine p. 47:

Ἀπὸ χειλέων ὕμνον	Βάθοc cου τῆc cοφίαc
προcφέρω cοι, τῷ κτίcῃ,	κριμάτων τὰc ἀβύccουc
ἀπὸ καρδίαc βάθουc	τίc λόγοc ἐξυμνήcει,
cοι δόξαν ἀναπέμπω.	δέcποτα τῶν ἁπάντων;

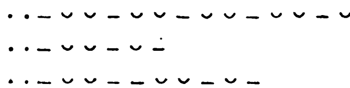
Quae cum ita sint, modorum indoles in clausulis colorum maxime conspicua fit, et cantoris vox, cum in priore parte versus a pronuntiandi

tenuitate vix recedat, hic flecti et modulate moveri coepit. Clausularum autem in brevioribus melodiis (ϲυντόμοιϲ μέλεϲι), neque si numeros, neque si sonos spectamus, magna varietas erat; plurima his schematis comprehenduntur:

unaquaeque autem clausula quod modo breviore, modo prolixiore modulatione expressa est, hoc cum discrimine colorum, quae priorem vel medium et eorum quae extremum periodi locum obtinent, cohaeret, qua de re sequenti capite fusius disputabimus.

Hunc igitur clausularum concentum praecipuam legem artis byzantinae esse monui, eandemque ab arte veterum poetarum graecorum haudquaquam abhorrere iudico. Atque hoc quidem in propatulo est, tria quae proposui clausularum genera aptissima esse versibus veteribus, velut primum dactylico hexametro, Sapphico hendacasyllabo, paroemiaco anapaestico, alterum trimetro iambico, trochaico septenario, dochmiaco, tertium choriambicis versibus et galliambis. Plus iam illud valet, quod veteres quoque Graeci praecipuum accentum ab exordio versus removere consueverunt, id quod cum ex duobus ultimis pedibus versus dactylici ita a politioribus poetis latinis fere compositis, ut ictus versus cum accentu verborum concineret, tum ex maiore licentia primi pedis aeolicorum et glyconeorum versuum apparet. Nam si poetae graeci ordini logaoedico, dactylico, choriambico pedem dissyllabum ἀδιάφορον, quam basin G. Hermannus vocavit, praemittunt

causa huius licentiae inde repetenda esse videtur, quod primus pes ictu vocis, apud veteres Graecos cum syllaba longa fere coniuncto, ita carebat, ut nihil referret, utrum iambico an trochaico vocabulo, spondeo an pyrrichio expleretur. Contra si elegantissimus quisque poeta latinus discrepantiam ictus numerorum et accentus verborum in clausula hexametri et versus Sapphici vitavit, hoc ea de causa fecisse probantur, quod quo maior vis ictus erat, eo magis repugnantia accentus hominum aures offendebat. Maxime vero meam opinionem de vicissitudine inter cola byzantinorum et veterum poetarum graecorum intercedente praecepta veterum scriptorum artis metricae de pedibus compositis confirmare videntur. Illi enim pluribus pedibus simplicibus unum pedem compositum (πόδα ϲύνθετον) effici et pedis compositi vim fere eandem, quam coli sive membri esse docuerunt, qua de re nuper

in libro Die metrische Ueberlieferung der pindarischen Oden S. 51—54 commentatus sum. Iam cum ea pedis natura sit, ut ex duabus partibus, arsi et thesi, constet, cola glyconea, ithyphallica, paroemiaca, prosodiaca nomen pedum ea re meruisse necesse est, quod singula singulis ictibus percutiebantur. Hoc autem aliter fieri non potuit, quam ut aut unam syllabam longam cuiusque coli solam ictu percussam esse aut unius pedis simplicis ictum reliquorum pedum simplicium ictus depressisse dicamus. Hoc alterum cum et ipsum veri similius sit, tum ex similitudine modorum carminum byzantinorum probabile fit, quod ut facilius perspiciatur, compluria schemata byzantinorum et veterum colorum oculis lectorum subiiciamus:

Ἄχραντε παρθένε	: . . . ⁝ .	– ⏑ – ⏑ –́ –
Τὴν ὡραιότητα	: . . ⁝ . .	– ⏑ ⏑ –́ ⏑ –
Ὅλην ἀποθέμενοι	: . . . ⁝ . .	– ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
Οὐκ ἀπ᾽ ἀνθρώπων	: . . ⁝ .	– ⏑ ⏑ –́ ⏑
Καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο	: · ⁝ . . ⁝ . .	– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –*).

DE VERSIBUS ET PERIODIS.

Versiculi, de quibus hucusque disputavimus, fere membra maioris versus vel periodi sunt. Quo modo enim psalmorum versus ex pluribus membris constant, eodem modo christianorum quoque troporiorum versus, psalmorum canticorumque sacrorum versibus illi quidem intermixti, rarissime ex singulis, plerumque ex binis trinisve colis sive membris compositi sunt. Sic quarti cathismatis duo primi versiculi et tres insequentes

Ταχὺ προκατάλαβε | πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς

ἐχθροῖς βλασφημοῦσι σε | καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν | Χριστὲ ὁ θεὸς ἡμῶν.

singulas periodos efficiunt. Neque solum hebraicorum psalmorum, sed veterum quoque Graecorum carminum similitudine plura membra in unius versus vel periodi corpus coniuncta firmantur. Nam plerosque versus veteres, ut dactylicum hexametrum, iambicum trimetrum, anapaesticum tetrametrum, galliambicum et priapeium ex binis membris constare et qui maiorem in longitudinem excreverint et tribus pluribusve membris constent, periodos sive circuitus appellari novimus. Lyricos vero poetas versibus in sua cola dirimendis magis quam pedibus numerorum dimetiendis animum advertisse cum ex aliis rebus, tum ex caesura hexametri tantum non semper observata apparet. Namque si Aristoxenus Mario Victorino II, 2 teste hexametrum aut in sex pedes per monopodiam aut in tres per dipodiam dividi aut in duas partes per cola duo dirimi statuit, ultima divisio ad artem lyricorum poetarum, cuius colorum divisio propria erat, referenda

*) Alterum, non tertium pedem huius versiculi cur primario ictu feriri monuerimus, non tam ex accentibus, quam ex modis supra allatis apparet; nam cum et tertia et sexta syllaba huius versiculi acuta sit, tertiae vis dupla temporis mora augetur.

esse videtur. Hoc quoque memoratu dignum est, poetas graecos et latinos, quo recentiores aevoque christiano propiores fuerint, eo maiorem diligentiam versibus certo quodam loco incidendis caesuraque in cola dividendis impendisse. Poetae igitur byzantini quod binos pluresve versiculos in singulos versus coniungebant, vestigiis artis et hebraicorum et graecorum poetarum insistebant.

Priusquam autem de versuum periodorumque compositione disseramus, nos exponere par est, quibus rebus cognosci possit, quae membra coniungenda sint et quo loco versus cuiusque finem constitui oporteat. Atque primum omnium in libris et manu scriptis et typis repraesentatis ut cola lineolis punctisve divisa, ita versus nullo modo descripti sunt. Neque hoc quidem mirum est, siquidem iis, qui quomodo et colorum et versuum divisionem significarent nesciebant, colorum divisio potior non videri non potuit. Perpauci tantum versus ita in libris digesti sunt, ut versus finis magis quam colorum divisio appareat, versus dico canonum iambicorum Ioannis, quorum artificiosa compositio trimetris versibus in sua cola solutis obliterata esset*), et Theophanis vel Ioannis duorum carminum (v. p. 240 sq.), quae ita adornata sunt, ut literae initiales versuum acrostichidem efficiant.**) Idem igitur in byzantinis tropariis, quod in carminibus poetarum lyricorum et scenicorum usu venit; nam haec quoque carmina in codicibus inde ab grammaticorum Alexandrinorum temporibus ita exarata esse constat, ut cola sive membra divisa, versuum fines non significati sint. Quod igitur Boeckhius, cuius memoriam pie semper colam, in Pindari carminibus edendis instituit, ut quibus ex periodis quaeque stropha constaret, primus indagaret et oculis lectorum subiiceret, idem ego in his carminibus christianis digerendis spectavi, ut et versus et cola dividenda curarem. Neque tamen iisdem, quibus ille, indiciis in periodis dirimendis usus sum. Veteres enim poetae lyrici et scenici versus fine numquam vocabulum ita dissecabant, ut priorem verbi partem priori, sequenti versui posteriorem tribuerent; praeterea in fine versus sive periodi neque ancipitem syllabam neque hiatum, quem aliis locis sedulo vitabant, admittere dubitabant. His igitur tribus indiciis in veteribus carminibus utimur, ut, quo loco singuli versus finiantur, cognos-

---

*) Uno tamen loco, can. III od. θ' v. 4, 5 melodia Hirmologii p. 407 ab iamborum divisione in hunc modum recessit:

versuum divisio: Ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον
νοεῖν· ὅθεν σε σὺν πόθῳ δοξάζομεν.

modorum divisio: Ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον νοεῖν·
ὅθεν σε σὺν πόθῳ δοξάζομεν.

**) In hoc quoque carmine melodia Hirmologii p. 309 a divisione versuum, qualem acrostichis indicat, ita discrepat, ut quarta periodus ab διὸ καὶ χαίρων, non ab εὐλογεῖτε πάντα, ut debebat, initium capit. Qua autem ratione Theophanes vel Ioannes (vide notas p. 236) in hoc carmine usus est, eam Georgium Siculum et S. Bartholomeum imitatos esse Pitra Hymnogr. p. 18 monet.

camus. At in tropariis byzantinorum melodorum neque ex ancipite syllaba neque ex hiatu quidquam concludi potest, siquidem et quantitatem syllabarum prorsus neglegebant et hiatum non eadem, qua veteres poetae, diligentia fugiebant. Neque finito vocabulo (τελείᾳ λέξει) tantum hic, quantum in veteribus poetis, adiuvamur. Illi enim et inprimis princeps poetarum lyricorum, Pindarus, cum saepe duo cola verbo continuato coniungerent (cυνῆψαν), numquam hac licentia in fine periodorum abusi sunt; byzantini melodi, recentiorum poetarum graecorum latinorumque exemplum secuti, rarissime fine coli vocabulum diremerunt, unde finitum vocabulum tenuissimum indicium finis versus vel periodi factum est. Ne tamen umquam vocabulum in duo cola dissectum esse negem, nonnulli loci prohibent, ut

Ioannis can. I od. γ′ v. 18 > 33:
φέρων τε παντεπόπτα | τῆc ἁμαρτίαc.
ἰδεῖν ἀφράcτωc | ἀξιωθεὶc τὸν τύπον.

Ioannis can. III od. ζ′ v. 82 > 92:
cέβειν τὸ χρυcότευκτον | ἄψυχον βρέταc.
ἔνθουc Ἰωὴλ | τοῦ θεαρχικωτάτου.

Ioannis can. IV od. α′ v. 3 > 9:
καὶ ἐκ γῆc πρὸc οὐρανὸν | Χριcτὸc ὁ θεόc.
ἐξαcτράπτοντα | καὶ χαίρετε φάcκοντα.

Ioannis can. IV od. ε′ v. 49 > 53:
καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον | προcοίcομεν τῷ δεcπότῃ.
οἱ ταῖc τοῦ ᾅδου cειραῖc | cυνεχόμενοι δεδορκότεc.

Cosmae can. V od. α′ v. 4 > 16. v. Hirmologium p. 321:
δυcμενεῖc ὁρῶντεc | ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίουc.
ὡc ὀφθήcομαι | λαμπρότερον ἡλίου ἐξαcτράπτων.

Cosmae can. VI od. α′ v. 4 > 10:
ἐξαρχούcηc Μαριὰμ | μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων.
ἐκ περάτων, θεοτόκε, | cοι παρέcτηcαν ἄρδην.

Sergii v. 11 > 83 > 203:
ἐξίcτατο καὶ ἵcτατο | κραυγάζων πρὸc αὐτὴν τοιαῦτα.
ἐν τῇ γαcτρὶ Μαρίαc βοcκηθέντα, | ἣν ὑμνοῦντεc εἶπον.
ἡμεῖc δὲ τὸ μυcτήριον θαυμάζοντεc | πιcτῶc βοῶμεν.

His autem in versibus canendis non verba dissecant, id quod ex ea, qua nos in periodis veterum poetarum dividendis utimur, ratione concludere possis, sed nunc hoc, nunc illo loco, ut lineolis rectis significavimus, cola dividunt, ut ἐν τελείᾳ λέξει unumquodque colum finiatur. Neque hoc in iis

versibus solis faciunt, qui eodem loco dividi nequeunt, nisi verbum dissecare velis, sed etiam in aliis, in quibus mobili caesura rectius sententia dividitur, ut in

Ioannis can. VIII od. ε' v. 126 > 139:

πέτραι δὲ ἐςχίςθηςαν· | διὰ ςταυροῦ γὰρ ἤρθη ὁ δίκαιος.
χαῖρε ἡ παγκόςμιος χαρὰ, | δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν.

Ioannis can. IV od. η' v. 99 > 103, conf. Hirm. p. 380:

ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν | Χριςτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.
ὑμνοῦντες αὐτὸν | ὡς θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Quod vero aliam nos in veteribus carminibus dividendis rationem inimus, nescio an falso faciamus et veteres cantores Pindari Ol. I, vv. 1, 31 varie dividentes eandem, quam byzantini, rationem secuti sint:

Ἄριςτον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ | χρυςὸς αἰθόμενον πῦρ.
χάρις δ' ἅπερ ἅπαντα τεύχει | τὰ μείλιχα θνατοῖς.

Librarii certe codicum quod saepissime respondentes versus strophae et antistrophae sic diviserunt, ut ne vocabuli partes discinderentur, non oscitasse, sed morem sua aetate comprobatum secuti esse videntur.

His igitur subsidiis, quibus Pindari Aeschyli Aristophanis cantica dividentes adiuvamur, in tropariis christianorum poetarum digerendis destituti, modorum indiciis, manifestioribus illis quidem sed magis fluctuantibus, utimur. Haec igitur Paranicas meus secutus, quo loco coli, quo versus finis statuendus esset, mihi indicavit cantuque comprobavit. Modulationum vero libros perscrutatus rationes amici fere ubique μαρτυρίαις, id est altitudinis vocis explicatis notationibus, periodis modorum interpositis, confirmatas intellexi; neque tamen numquam Paranicae et librorum divisiones secum pugnabant, quod non mirabitur, qui quantopere cantores omnium temporum modulationes paululum ex suo arbitrio variare soleant, reputaverit. Denique licentiae quaedam metricae, ut pes creticus : . . cum choriambico : . . ., vel spondaicus : . cum cretico : . . in fine periodi commutatus, de quibus infra explicatius disseram, viam a Paranica meo patefactam muniverunt. Atque hae quoque licentiae cum modorum natura cohaerent; mediis enim in versibus cola brevioribus clausulis claudebant, in ultimis, cum prolixioribus vocis flexibus syllabarumque numerum superantibus uterentur, nihil obstaculo erat, quominus pro tribus syllabis quatuor ponerent.

Colorum vero et versuum divisionem ut animis oculisque hominum patefacerem, duplicem rationem inii: aut unum in versum cola ita coniunxi, ut lineola membra versus distinguerem, aut secundum et tertium membrum amplius a margine removi; neque certis quibusdam causis, ut alteram utram rationem sequerer, commotus sum, sed typothetarum commodis nec non arbitriis obtemperavi. Sic primi versus Ioannis can. VII et Iosephi can. II, quamvis iisdem modis utantur, modo hoc, modo illo modo exarati sunt:

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου
καὶ πληρωθήσεται θαύματος.
Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον | ἐσφραγισμένην σε πνεύματι.

Praeterea cum duorum vel trium versuum modi haud raro ita cohaereant, ut maior incisio in fine extremi versus fiat, hanc quoque rationem typographicis adminiculis hoc duplici modo indicavi p. 81 et 129:

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος
ὢ μυστηρίου καινοῦ!
ὢ φρικτῆς ἐγχειρήσεως!
ἡ παρθένος ἔλεγεν.
Βασιλικῶς μοι ὑπέγραψας | ἐλευθερίαν βαφαῖς
ἐρυθραῖς τῶν δακτύλων σου | αἱματώσας, δέσποτα.

Atque hanc quidem complurium versuum comprehensionem, quam vetere nomine περικοπῆς dicere mihi liceat, veteribus quoque poetis cognitam et usurpatam fuisse nuper intellectum et ab Rossbachio Westphalio Brambachio Schmidtio subtili iudicio demonstratum est. Atque in veteribus quidem carminibus huius rei argumenta ex numerorum indole et sententiarum finibus repetenda sunt, in byzantinis aperta et luculenta testimonia modulationes praebent, sed ne sententiarum quidem indicia plane desunt; pleraeque enim pericopae maiore interpunctione clauduntur, id quod strophis cum aliis tum Προσομοίων IV inter se comparatis manifestum fit.

Huic secundo capiti de versibus et periodis hunc finem imponere constituimus, ut aliquot exempla versuum cum suis schematis apponerem, quibus in exemplis selegendis id potissimum egi, ut byzantinos melodos veterum poetarum versus suo more imitatos esse demonstrarem. Modos autem versuum qui cognoscere velit, ex indice carminum, quo quaeque melodia exstet, cognoscat.

VERSUS DACTYLICI ET ANAPAESTICI.

: . . ⋮ . . ⋮ . | : . . ⋮ . . ⋮ .   – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
ἡ μετὰ τόκον παρθένος | καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα (Cosm. VI θ', 5)

: . . ⋮ . . ⋮ . | : . . ⋮ .   – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – – ◡ ◡ – –
αἱ μυροφόροι γυναῖκες | ὄρθρου βαθέος (Ἰδιομ. τοῦ Πάσχα v. 15)

: . . ⋮ . . ⋮ . | : . . ⋮ . .   – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – – ◡ ◡ – ◡ –
τῶν οὐρανίων ταγμάτων | τὸ ἀγαλλίαμα (Προσομ. II, 1)

⋮ . . ⋮ . . ⋮ | : . . ⋮ . . ⋮ .   – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
ἡ βασιλὶς τῶν ὡρῶν | τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ (Ioan. V, α' 9, Hirm. 385)

. . ⋮ . . ⋮ . | . ⋮ . . ⋮   ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ –
ἐκ πατρὸς γεννηθέντι | ἀρρεύστως υἱῷ (Cosm. VI θ', 5) *)

---

*) Hic versus utrum in duo cola dissecandus sit necne, dubitari posse video, quoniam nec modis (vide Hirm. 261), ut versum dividamus, cogimur, et quaternum pedum anapaepaesticorum colis nihil frequentius apud veteres poetas fuisse constat. Sed caesura post

. ⁝ . . ⁝ . | . . ⁝ . . ⁝ . ⏓ – ⏑ ⏑ ⏗ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

εἰκόνι λατρεύειν | μουσικῆς συμφωνίας (Ioan. V, ζ', 77)

. ⁝ . . ⁝ . . | ⁝ . . ⁝ . . ⁝ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

ταχὺ προκατάλαβε, | πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς (Κάθισμα IV, 1)

VERSUS TROCHAICI ET IAMBICI:

: . ⁝ . ⁝ . . . ⁝ | . : . . . ⁝ . tetram. troch. acatalecticus.

ὁ βουλήσει ἅπαντα ποιῶν | ὁ καὶ μετασκευάζων (Ioan. VIII, η', 146)

. . : . ⁝ . . | . . . ⁝ . ⁝ . . tetram. troch. catal.

φαεσφόρον ἄγγελον | διαπρυσίως λέγοντα (Ioan. IV, δ', 30)

⁝ . . . ⁝ . . | . . . ⁝ . . . ⁝ tetram. troch. catal.

πάντας συνηγάγετο | πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστούς (Cosm. VI, α, 3)

⁝ . . . ⁝ | . . . ⁝ . ⁝ . hexapodia trochaica.

ἔσωσε λαὸν | θαυματουργῶν δεσπότης (Ioan. I, α', 1)

⁝ . . . ⁝ | . ⁝ . . . ⁝ . hexapodia trochaica.

ῥᾷον σιωπήν· | τῷ πόθῳ δὲ, παρθένε (Ioan. I, θ', 117)

⁝ . ⁝ . . | . ⁝ . . . ⁝ . hexapodia trochaica.

ἄγων ἅπαντας | πρὸς σέλας ζωηφόρον (Ioan. I, δ', 39)

: . . . ⁝ . . | . : . ⁝ . hexapodia trochaica.

σύμφωνον ἐθρόησεν | ὀργάνων μέλος (Ioan. III, ζ, 81)

. . ⁝ . ⁝ . . | . . . ⁝ . hexapodia trochaica.

φωταυγὸς ἐξώρουσεν | ἀνθρώπων γένους (Ioan. II, ϛ', 69)

. . . : . ⁝ . . | . : . . . ⁝ . tetram. iamb. catal.

τὸν λίθον θεωρήσασαι | ἀποκεκυλισμένον (Constant Ἐξαποστ. v. 8)

. . . ⁝ . . . ⁝ | . . . ⁝ . . . ⁝ tetram. iamb. acatal.

στεφηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν | πεφοινιγμένος τὴν στολήν (Ioan. VIII, δ', 52)

. . . ⁝ . . . ⁝ | . . . ⁝ . . heptapodia iambica.

τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ | τὰ νικητήρια (Sergius cont. v. 1)

. ⁝ . . . ⁝ . . | . ⁝ . . . : . ⁝ . tetram. iamb. hypercatal.

ἐξίστατο καὶ ἵστατο | κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα (Sergius hym. acath. 5)

. . . ⁝ . | . ⁝ . ⁝ . | . . . ⁝ . . ⏑ – ⏑ – – | ⏑ – ⏑ – – | ⏑ – ⏑ – ⏑ –

τῇ τῶν ὁσίων | τριφθόγγῳ λύρᾳ | ἀντιφθεγγόμενος (Cosm. VI, ζ', 104)

---

septimam syllabam nusquam non facta divisioni versus favere videtur; quod indicium secutus persaepe etiam alias minutiora cola dividere possis, ut Theophanis στιχ. v. 1 p. 122:

πανεύφημοι μάρτυρες | ὑμᾶς. οὐδεὶς ἀναμάρτητος, | οὐδείς.
σοῦ, σῶτερ, δεόμεθα | τῆς σῆς ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα | τὰ σά.

Neque codices in his minusculis colis dividendis non variant. Sic primi versus duae extremae syllabae a reliquo versu in libris prelo excusis non separantur, in codice D disiunctae inveniuntur. Causa autem huius inconstantiae inde repetenda esse videtur, quod in prolixioribus (ἀργοῖς) melodiis versum in plura, in brevioribus melodiis (συντόμοις) in pauciora cola dividi par erat.

..⁝..|.⁝...⁝..|.:.⁝.. – ⏑ – ⏑ –|⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|⏑ – ⏑ – ⏑ –

οὐκ ἐλάτρευϲαν|τὴν κτίϲιν οἱ θεόφρονεϲ|παρὰ τὸν κτίϲαντα (Ioan. VII, ζ′, 94)

⁝...⁝..|⁝...⁝.. – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|– ⏑ – ⏑ – ⏑ –

τότε μὲν τυπούμενοϲ, | νῦν δὲ ἐνεργούμενοϲ (Ioan. VII, η′, 116)

...⁝...⁝|⁝...⁝. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|– ⏑ – ⏑ – ⏑

τὴν ἐκ παρθένου ϲου, Χριϲτὲ, | φέγγοϲ ἀϲτραπῆϲ ϲου (Cosm. VI, δ′, 39)

⁝...⁝.|.:.⁝.. – ⏑ – ⏑ – ⏑|⏑ – ⏑ – ⏑ –

καὶ μετεωρήϲαϲ | ἀϲχέτωϲ βρίθουϲαν (Octoech. p. 100 od. γ′ v. 2)

..⁝.|.⁝..⁝..

τὴν εἰρήνην | παράϲχου μοι, φιλάνθρωπε (Cosm. XII, α′, 4).

Duobus in ultimis versibus duo cola ita collidunt, ut eorum coniunctione id numerorum genus efficiatur, quod aliis exemplis iam illustrabo:

VERSUS LOGAOEDICI ET MIXTI:

.:.⁝..⁝.|:.⁝..⁝. ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

ὁ τοῦ φωτὸϲ διατμήξαϲ | τὸ πρωτόγονον φάοϲ (Cosm. V, ε′, 62)

:..⁝..|:..⁝.. – ⏑ ⏑ – ⏑ –|– ⏑ ⏑ – ⏑ –

τὴν ὡραιότητα | τῆϲ παρθενίαϲ ϲου (Κάθιϲμα II, 1)

.⁝..⁝.|⁝....⁝. – ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

νῦν ϲοι τελοῦϲιν | ὕμνον ὡϲ εὐεργέτῃ (Ioan. I, ε′, 53)

⁝..⁝.|..⁝..⁝. – ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

ἔλθοιϲ πορίζων | εὐχερῆ τε τὴν τρίβον (Ioan. I, ε′, 4)

⁝...⁝.|⁝..⁝..⁝.. – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

ἔδωκαϲ ϲημείωϲιν | τοῖϲ φοβουμένοιϲ ϲε, κύριε (Προϲομ. V, 1)

.⁝...⁝|..⁝..⁝. ⏑ – ⏑ – ⏑ –|⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

τὸν τάφον ϲου, ϲωτὴρ, | ϲτρατιῶται τηροῦντεϲ (Κάθιϲμα I, 1)

....⁝...⁝|:..⁝..⁝..⁝.. – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

ϲοῦ ἡ τροπαιοῦχοϲ δεξιὰ | θεοπρεπῶϲ ἐν ἰϲχύι δεδόξαϲται (Ioan. VIII, α′, 1)

:...⁝..|⁝..⁝.. – ⏑ – ⏑ – ⏑ –|– ⏑ ⏑ – ⏑ –

ὅτε τὸ ἐπίγειον | ϲκότοϲ ἠμαύρωϲε (Προϲομ. VII, 3)

:..⁝..⁝|.:.⁝.⁝. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –|⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

τῷ ἀρχηγῷ τῆϲ ζωῆϲ | Χριϲτῷ ϲυνόντεϲ παῖδεϲ (Cosm. V, ζ′, 110)

⁝..⁝..⁝.|:.⁝.. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ – ⏑ –

χαῖρε, λυχνία καὶ ϲτάμνε, | μάννα φέρουϲα (Ios. II, δ′, 45)

:..⁝.|:..⁝.|:..⁝.. – ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ ⏑ – ⏑|– ⏑ ⏑ – ⏑ –

ῥάβδοϲ εἰϲ τύπον | τοῦ μυϲτηρίου | παραλαμβάνεται (Cosm. I, γ′, 33)

.:.⁝.|...⁝.|:.⁝..⁝. ⏑ – ⏑ – ⏑|⏑ – ⏑ – ⏑|– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

παρθένοϲ τίκτει | καὶ μετὰ τόκον | πάλιν μένει παρθένοϲ (Καθ. VI, 8).

Antequam ad tertium caput huius libri, quo de compositione stropharum agam, progrediar, hoc loco commentationem de locis legibus numerorum

repugnantibus inserere visum est. Nam qui carmina byzantina edenda susceperit, eum legibus, quas de numero syllabarum, accentuum concentu, caesurae constantia exposui, tamquam regula in versibus digerendis et verborum textu constituendo uti par et consentaneum est. Equidem non solum illas leges primus aperui, sed etiam earum norma in multis locis, qui turbati et corrupti in editionibus ferebantur, emendandis et rectius disponendis nec non in variis lectionibus codicum examinandis usus sum. Quamvis enim libri in vulgaribus carminibus magnopere inter se dissidere soleant, tamen plerumque res ita comparata est, ut neutra lectio legibus numerorum repugnet. Sic, ut unum ex multis exemplum afferam, in Προcομ. II, γ′, 11 hoc modo codices G et F variant:

ὥcπερ δὲ πλῆκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν | τῇ βροντοφώνῳ cου γλώττῃ.
ὥcπερ δὲ πλῆκτρον τὴν γλῶτταν ἀναφωνῶν] τῇ βροντοφόρῳ cου γλώττῃ.

En duo verba aliter alio in codice scripta, ita tamen variata, ut utraeque lectiones syllabarum et numero et accentu concinant. Sed praeter eos locos, quibus libri varias nec modis obstrepentes lectiones suppeditabant, et praeter illos, quorum errores facile removeri poterant, alii occurrebant, qui cum leges numerorum turbarent, tamen corruptelae suspitionem non admittere videbantur. Atque minus quidem illa troparia animum offendebant, quorum accentus non ex omni parte concinebant. Nam cantores graecos cantilenas ita canentes ipsi audivimus, ut non solum praecipuos accentus, quorum concentu numeri modique cuiusque versus continentur, clara et distincta voce exprimerent, sed ne reliquos quidem prorsus neglegerent, quos cum aliis locis aliis in tropariis ponere poetae non dubitarent, factum est, ut etiam numeri versuum sibi respondentium paululum variarent. Idem autem etiam apud veteres Graecos usu venisse, inde concludas, quod duarum formarum versus glyconei

– ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ –   ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –

altera, ut quae assurgentem vocem melius adiuvet, fere in exordio stropharum, priore in mediis et ultimis periodis utebantur, cuius rei cum innumera documenta afferri possint, unum carmen Pindari Nem. II laudo. Praeterea hoc quoque accidit, ut cum protypi carminis alios alii praecipuos accentus esse ducerent, harum discrepantium opinionum notae in similibus (προcομοίοιc) tropariis expressae sint. Sic versiculi celeberrimi Ὅλην ἀποθέμενοι (vide p. 76) alii praeter quintam syllabam primam quoque numquam non acuebant, alii, cum in quintae syllabae accentu solo legem modorum positam esse sensissent, secundae quam primae syllabae secundas partes tribuere malebant, id quod ex primis versiculis duorum similium carminum clarius elucebit:

cτιχ. ζ′.	ὅλην ἀποθέμενοι.	cτιχ. ε′.	ὁ πλάcτηc μου κύριοc.
	ὅλωc ἀγαπήcαcα.		cτολὴν θεοῦφαντον.
	παίδων ἐcτερήθητε.		παράδειcε πάντιμε.

et simile quiddam in tertio colo eiusdem carminis factum est:

cτιχ. β′. καὶ τῷ θείῳ πνεύματι. cτιχ. ϛ′. τοῦ πνεύματος ὄργανα.
τοῦ ἁγίου πνεύματος. πυρὸς κατεφρόνηcας.
καὶ θυμὸν κινήcαντες. ὄνυξι ξεόμενοι.

Sed hae discrepantiae versuum sibi respondentium leviusculae sunt et ex modorum variationibus facilem explicatum habent. Multo gravius illud est, quod etiam numero syllabarum sat multi versus sibi respondentes differunt, cuius rei supra iam mentionem inieci. Atque longe plurimae quidem discrepantiae ad clausulas versuum pertinent, et cum protractis modis clausularum cohaerent. Inprimis pes creticus, ut metrica nomina ad rhythmica carmina transferam, tam saepe cum choriambico commutatus invenitur, ut pauca exempla afferre satis esse ducamus:

Καθ. IV, 1: ταχὺ προκατάλαβε | πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς.
τὰ ῥεῖθρα ἡγίαcας | τὰ Ἰορδάνεια.
Καθ. IV, 6: μόνε φιλάνθρωπος.
ῥῦcαι ἡμᾶς πειραcμῶν.
Προcομ. II, 1: τῶν οὐρανίων ταγμάτων | τὸ ἀγαλλίαμα.
ἡ θεοκίνητος λύρα | τῶν οὐρανίων ᾠδῶν.
Roman. vv. 6, 47: καὶ διδάcκων, φηcὶν, | οὗτος μέγας ἐcτίν.
καὶ μικρὸν ὡς δειλοῖς | αἰνιττόμενος. conf. vv. 11, 19, [22, 24.
Theophan. I, γ′, 4: ἡ τῶν ἐθνῶν ἐλπὶς ὁ Χριστός.
τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον. conf. ε′, 4. ϛ′, 6. ζ′, 3. η′, 2, 3.
Ioannes VII, ζ′, 3: ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν | ἀνδρείως πατήcαντες.
τὴν μνήμην cέβοντες | πρεcβύται καὶ ἄρχοντες.
Cosm. XIII, α′, 3: ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν | τῶν cεcωcμένων οἱ παῖδες.
ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς | ἀπὸ γάρ cου οὐκ ἐκρύβη.

Cognata huic discrepantiae altera est, qua hos pedes – ⏑ ⏑ – et – ⏑ ⏑ ⏑ – in clausulis commutaverunt; sed ut illius creberrima, sic huius paucissima exempla sunt, velut

Καθ. VII, 1: τὸ προcταχθὲν μυcτικῶς.
ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ.
Ioan. VI, α′, 1: τῷ cωτῆρι θεῷ | τῷ ἐν θαλάccῃ λαόν·
Ἄcωμεν πάντες λαοὶ | τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβίμ.
Andr. I, α′, 3: θεὸς τοῦ πατρός μου | καὶ ὑψώcω αὐτόν.
τῇ νῦν θρηνῳδίᾳ | ἀλλ' ὡς εὔcπλαγχνός μοι δός.

Plus offensionis commutatio pedis spondaici cum cretico in clausulis versuum habere videtur, et erat, cum coniecturis huius discrepantiae exempla removere tentarem. Sed cum protracta spondaicae clausulae modulatione haec quoque commutatio excusari videatur et simillimae licentiae exempla in latinis sequentiis crebro occurrant (conf. K. Bartsch Die latein. Sequenzen des Mittelalters S. 41 f.), non iam versus tentare conabor, quales sunt

Καθ. VI, 3, 10: ἐν τῇ ἀcπόρῳ cυλλήψει cου, | θεοτόκε.
τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα | cυcτηcάμενον.

Ioan. IV, η', 1: αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.
δεῦτε τοῦ καινοῦ. τῆς ἀμπέλου γεννήματος.
Ioan. V, γ', 2: τῶν ἐντολῶν σου.
ὁ ἀπερίγραπτος.
Cosm. V, θ', 1: ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.
καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα.

Denique ad clausulae licentias hos quoque pedes – ◡ – ◡ et – ◡ ◡ – ◡ commutatos rettulerim, ut

Καθ. VI, 3: ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου | θεοτόκε.
καὶ πῶς γὰρ τοῦτον οὐκ ἔμελλον | φρίξαι καὶ δῦναι.
Ioan. V, α', 1: ᾄσωμεν πάντες λαοὶ | τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας.
ἡ βασιλὶς τῶν ὡρῶν | τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ.
Cosm. V, θ', 4: ἐπὶ γῆς καὶ ἀνθρώποις συνανεστράφη.
καὶ βραχίων, δεξιὰ ὑφίστου, σθένος.

Quidquid licentiae hucusque comprobavi, cum prolixitate modorum clausularum ita cohaeret, ut cum in aliis tropariis una syllaba cum duplici vocis flexu pronuntianda esset, in aliis duo illi soni in duas syllabas dispertirentur. Simili autem licentia veteres quoque poetas graecos usos esse certis numerorum indiciis concludi potest. Neque enim casu aut temere factum est, ut in dochmiacis periodis pro pede cretico ultimi dochmii molossum ponerent, ut Aesch. Choeph. 935, Eur. Ion 678, Orest. 1490:

ἔμολε μὲν δίκα | Πριαμίδαις χρόνῳ | βαρύδικος ποινά.
ὅταν ἐμὰ τύραν|νον εὐπαιδίαν | πόσιν ἔχοντ' εἰδῇ.
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' | Ἑρμιόνα δόμους | ἐπὶ φόνῳ χαμαι|πετεῖ ματρός,
ἅ| νιν ἔτεκεν τλάμων.

Nam cum modorum varietatem syllabarum quantitate exprimere studerent nec tamen longius ab recepta pedis dochmiaci forma recedere auderent, protractam clausulae modulationem lenissimo indicio syllabae ancipitis ◡ – – ⏒ – indicaverunt. Quamquam prolixas clausularum modulationes latius apud veteres poetas patuisse et ad simpliciores versuum formas variandas plurimum valuisse mihi persuasum est; sed hanc quidem rem ea, qua par est, diligentia persequi non huius loci esse videtur.

Licentiae in fine versus admissae contraria est alia multo rarior, qua usi melodi aut anacrusi versum auxerunt aut modo ab iambico, modo ab anapaestico pede exorsi sunt. Sic Romanus in longa oda viginti quatuor stropharum quod octavo versui nunc decem, nunc undecim syllabas inclusit, hanc duplicem formam

. : . . ⁝ . . ⁝ . .   . . : . . ⁝ . . ⁝ . .
82 σταυρῷ ἁλιεύειν διδάχθητι.   49 ἐγὼ μόνος τὸν κόσμον νενίκηκα.

ante oculos habuisse videtur, quo simili modo veteres poetas primo pede trimetri modo iambico, modo anapaestico usos esse constat. Confer praeterea Cosm. XI, ζ', 4; Προσομ. VIII, δ', 1.

Denique ne media quidem pars versus ea licentia prorsus caret, ut anapaestus iambi, vel dactylus trochaei locum obtineat, velut

Προcομ. II, 3: ἄχραντε παρθένε | cῶcον ἡμᾶc.
φύλακα καὶ ῥύcτην | ὑμνοῦμεν πιcτῶc.
Ioan. VI, α', 1: τῷ cωτῆρι θεῷ.
ᾄcωμεν πάντεc λαοί.
Theophanes I, η', 1: ἄκουε κόρη παρθένε ἁγνή.
νόμοc οὗτοc θεόθεν βροτοῖc.
And. I, ϛ', 3: καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶc | τὴν ζωήν μου.
ἵνα μὴ τὸ χάcμα τῆc γῆc | cὲ cυγκαλύψῃ.

Sed rara sunt huius licentiae exempla nec scio an librariorum errori debeantur, praesertim cum ne modis quidem satis excusationis habeant. Neglegentia vero melodorum factum est, ut hic illic versus toto pede abundet, ut

Cosm. I, α', 5: Φαραὼ τοῖc ἅρμαcιν | κροτήcαc ἤνωcεν.
κατελύθη φρύαγμα, | ἀπάτη ἀνετράπη δέ.
Cosm. IV, η', 3: τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντεc.
πρὸ προcώπου τοῦ θείου.
Cosm. V, α', 4: δυcμενεῖc ὁρῶντεc ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίουc.
ἐπιγνώcεcθε φωτὶ, ὡc ἐξαcτράπτω ἀπροcίτῳ.
Ioan. VIII, ζ', 5: ἐν τῇ γαcτρί cου ὁλόκληρον, δι' ἧc ἡμῖν ἐξανέτειλεν.
διὰ cταυροῦ γὰρ ἤρθη ὁ δίκαιοc καὶ κραταιᾷ χειρὶ cυν-[ανέcτηcαc.

conf. Ioan. IV, η', 1; VI, α', 4; Theoph. I, θ', 1.

Sed in his omnibus locis ne subtiles rationes musicas scruteris, poeta grata quadam neglegentia severitatem legis violasse videtur, qua in re hoc mirum accidit, quod in latinis sequentiis similiter totos pedes contra numerorum regulam interpositos Bartschius l. l. indagavit.

DE STROPHARUM COMPOSITIONE.

Pluribus ex versibus coniunctis strophae sive, ut byzantino nomine utar, troparia efficiuntur. Veterum Graecorum strophae aut paribus aut disparibus versibus constabant, sed longe plures disparum versuum erant, siquidem pares versus in epicis poematis et diverbiis (ἐν ποιήμαcι κατὰ cτίχον) continuare, dispares in lyricis carminibus stropharum periodis includere consueverant. Christiani autem melodi ita in duas partes discesserunt, ut latini et syri fere ex paribus, graeci ex disparibus colis versibusque strophas componerent. Nam praeter Anacreontea, quae, cum veteris ludicrae poesis formam imitarentur, ex dignitate carminum ecclesiasticorum excludebantur, unum tantum carmen graecum novi, cuius strophae ex paribus colis constant, megalynaria dico die festo τῆc ἀπαντῆc Χριcτοῦ (2. Febr. vide p. 84) cantata:

Ἀκατάληπτόν ἐcτιν
τὸ τελούμενον ἐν coί
καὶ ἀγγέλοιc καὶ βροτοῖc,
μητροπάρθενε ἁγνή.

Ἀγκαλίζεται χερcὶν
ὁ πρεcβύτηc Cυμεὼν
τὸν τοῦ νόμου ποιητὴν
καὶ δεcπότην τοῦ παντόc.

Huius enim carminis strophis ex quatuor trochaicis dimetris catalecticis compositis cum hymnis latinis summa similitudo est, nulla cum byzantinis carminibus, quo aegrius ferimus neque auctorem carminis memoriae proditum esse, neque quo tempore scriptum sit liquere. Canonum autem iambicorum Ioannis Damasceni strophae et ipsae ex paribus versibus constare videntur; nam singulae strophae, si syllabarum quantitatem spectamus, ex quinque trimetris iambicis constant, quorum quintus quasi epodi vice fungitur strophae et antistrophae, ex binis versibus illis quidem compositis, subiuncti; sed ne species artificiosae compositionis metricae te fallat, canonum illorum cantus accentibus verborum ita aptatus est, ut ex dissimillimis versibus singulae strophae constent, quod quo luculentius appareat, secundi canonis iambici primae strophae rhythmicum schema metricis notis expressum hic apponam:

– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Cτείβει θαλάccηc | κυματούμενον cάλον,
ἤπειρον αὖθιc | Ἰcραὴλ δεδειγμένον·
μέλαc δὲ πόντοc | τριcτάταc Αἰγυπτίων
ἔκρυψεν ἄρδην | ὑδατόcτρωτοc τάφοc
ῥώμῃ κραταιᾷ | δεξιᾶc τοῦ δεcπότου.

Quid? quod hoc quoque paene singulare et proprium horum canonum iambicorum est, quod singuli versus ex pari numero syllabarum constant; plerorumque enim tropariorum versus non modo numeris modisque, sed etiam magnitudine dispares sunt, neque plura quam duo carmina ex hac parte iambicis illis canonibus comparanda novi, Sergii troparium Τῇ ὑπερμάχῳ cτρατηγῷ (vide p. 140) ex sex versibus compositum, qui cum versus septenarii iambici speciem imitentur, modo tredecim, modo quatuordecim syllabis constant, et Constantini Porphyrogennetae Ἐξαποcτειλάρια p. 110 sqq., quorum ex septenis versibus quini (1. 2. 3. 4. 7) trochaici tetrametri catalectici sive quindecim syllabarum magnitudinem habent, bini reliqui (5. 6) coniuncti totidem syllabarum sunt.

Denique ne rhythmi quidem genere cola atque versus singulorum tropariorum ita inter se concinunt, ut iisdem numeris sive dactylicis sive iambicis sive logaoedicis vox cantoris ab initio usque ad finem decurrat. Nulla igitur carmina byzantina exstant, quae veterum Graecorum cυcτημάτων ἐξ ὁμοίων similia sint; quamquam hoc nonnumquam factum videmus, ut unum quoddam rhythmi genus praevaleat et strophae certam quandam notam rhythmicam imprimat. Sic in Anastasii carmine a Pitra Iur. eccl. graeci hist. II, 286 edito quatuor primi et duo extremi versus anapaesticos numeros prae se ferunt:

Ἰδοὺ νῦν, ἀδελφοί, ἡσυχάσατε,	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
τῷ κειμένῳ λοιπὸν μὴ ὀχλήσατε,	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
ἠρεμήσατε, θόρυβον*) λύσατε,	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
καὶ τὸ μέγα μυστήριον βλέπετε,	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –̇
φοβερᾷ ὥρᾳ σιωπήσατε,	⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – (?)
ἵνα μετ᾽ εἰρήνης	– ⏑ – ⏑ – –
ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ,	– ⏑ – ⏑ – –
εἰς ἀγῶνα γὰρ μέγαν συνέρχεται,	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
καὶ φόβῳ πολλῷ δυσωπῇ τὸν Χριστόν.	⏕ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Prosodiaci vero sive dactylici versus anacrusi aucti plerique versus egregiae primae odae septimi canonis Ioannis Damasceni sunt:

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου | καὶ πληρωθήσεται πνεύματος,
καὶ λόγον ἐρεύξομαι | τῇ βασιλίδι μητρί·
καὶ ὀφθήσομαι | φαιδρῶς πανηγυρίζων,
καὶ ᾄσω γηθόμενος | ταύτης τὰ θαύματα.

Iambica autem dicas aposticha p. 84:

Λυθέντες τῶν δεσμῶν	⏑ – ⏑ – ⏑ –
τῆς πάλαι καταδίκης,	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
πιστοὶ σταυροῦ τῷ ξύλῳ	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
Χριστὸν δοξολογήσομεν.	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Iambici cum trochaicis versibus consociati sunt in Theodori στιχ. p. 83:

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν μαρτύρων	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
κυρίῳ ἀναπέμψωμεν τοὺς ὕμνους	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
σήμερον | ἐνθέως εὐφραινόμενοι.	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

et inverso ordine in ἐγκωμίοις magni sabbati (Τριῳδ. 405):

Δεῦρο πᾶσα κτίσις	–̇ ⏑ – ⏑ – ⏑
ὕμνους ἐξοδίους	– ⏑ – ⏑ – ⏑
προσοίσομεν τῷ κτίστῃ.	⏑ – ⏑ – ⏑ – –

et in pusillo tropario Τριῳδ. p. 233:

Τὸν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, δέσποτα,	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Hoc quoque nonnumquam factum est, ut iambici vel trochaici versiculi logaoedica clausula claudantur, ut in apolytikio II p. 88:

*) θορύβου Pitra; idem falso ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ post εἰς ἀγῶνα γὰρ μέγαν συνέρχεται posuit, aliaque numerorum legibus non perspectis temere mutavit.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσὴφ — ⏑ — ⏑ — ⏑ —
ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ —
τὸ ἄχραντόν σου σῶμα ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑
σινδόνι καθαρᾷ ⏑ — ⏑ — ⏑ —
εἰλήσας καὶ ἀρώμασι ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ —
ἐν μνήματι καινῷ ⏑ — ⏑ — ⏑ —
κηδεύσας ἀπέθετο. ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ —

et in tropario Paschatis p. 88:

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ —
θανάτῳ θάνατον πατήσας ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι — ⏑ — ⏑ — ⏑ —
ζωὴν χαρισάμενος. ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ —

Plerumque autem ne haec quidem aequabilitas numerorum servata est, sed ut in versibus iambici pedes cum anapaesticis, trochaici cum dactylicis fere coniuncti sunt, sic etiam pleraeque strophae ex colis versibusque varii rhythmi promiscue positis constant. Eadem igitur varietas numerorum, quae strophis veterum poetarum lyricorum et scenicorum, byzantinis quoque tropariis est. Quod autem nostra memoria viri docti stropharum veterum partes, quamvis dissimiles esse videantur, tamen ad symmetriae leges syllabis artificiose protractis et intervallis interpositis revocabant, id modis byzantinorum tropariorum, qui cum et codicum et cantorum fide servati sint, ista artificia non admittunt, parum probatur. Plurima enim troparia, praesertim principum melodorum Ioannis Damasceni et Cosmae Hierosolymitani ita composita sunt, ut frustra eorum cola aequabilitatis cuiusdam legibus includere coneris. Sola antiquissima carmina perspicuam quandam symmetriam prae se ferunt, quam insignibus aliquot exemplis iam illustrabo:

Ἐξαποστειλάριον in Pentec. p. 4:

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — *a*
ὁ βασιλεὺς καὶ κύριος ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — *a*
τριήμερος ἐξανέστης, ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ *b*
Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — *a*
καὶ καταργήσας θάνατον. ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — *a*
Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, | τοῦ κόσμου σωτήριον. — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *c*

Κάθισμα I p. 54:

⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *a*
⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *a*
⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *c*
— ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *b*
— ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *b*
⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *d*

Τὸν τάφον cου, cωτὴρ, | cτρατιῶται τηροῦντες
νεκροὶ τῇ ἀcτραπῇ | τοῦ ὀφθέντος ἀγγέλου
ἐγένοντο κηρύττοντος | γυναιξὶ τὴν ἀνάcταcιν·
cὲ δοξάζομεν | τὸν τῆc φθορᾶc καθαιρέτην,
cοὶ προcπίπτομεν | τῷ ἀναcτάντι ἐκ τάφου
καὶ μόνῳ θεῷ ἡμῶν.

Κοντάκιον I p. 90:

— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *a*
— ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *a*
— ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — | ⏑ — ⏑ ⏑ — *c*
⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *b*
⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *b*
⏑ — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *d*

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθεc, ἀθάνατε,
ἀλλὰ τοῦ Ἅιδου καθεῖλεc τὴν δύναμιν,
καὶ ἀνέcτηc ὡc νικητὴc, | Χριcτὲ ὁ θεόc,
γυναιξὶ μυροφόροιc φθεγξάμενοc, χαίρετε,
καὶ τοῖc cοῖc ἀποcτόλοιc εἰρήνην δωρούμενοc,
ὁ τοῖc πεcοῦcι παρέχων ἀνάcταcιν.

Κάθιcμα IV p. 58:

⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — *a*
⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — *a*
⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *c*
— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ | — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *b*
— ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ | — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *b*
⏑ — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | — ⏑ ⏑ — — — *d*

Ταχὺ προκατάλαβε, | πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶc,
ἐχθροῖc βλαcφημοῦcί cε | καὶ ἀπειλοῦcιν ἡμῖν,
Χριcτὲ ὁ θεὸc ἡμῶν.
ἄνελε τῷ cταυρῷ cου | τοὺc ἡμᾶc πολεμοῦνταc·
γνώτωcαν, πῶc ἰcχύει | ὀρθοδόξων ἡ πίcτιc
πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, | μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθιcμα II p. 56:

— ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ — *a*
— ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ ⏑ — ⏑ — *a*
⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ *c*
— ⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *b*
— ⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — *b*
⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | — ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ *d*

Τὴν ὡραιότητα | τῆς παρθενίας σου
καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον | τὸ τῆς ἁγνείας σου
ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς | ἐβόα σοι, θεοτόκε·
ποῖόν σοι ἐγκώμιον | προσαγάγω ἐπάξιον;
τί δὲ ὀνομάσω σε; | ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι·
διό, ὡς προσετάγην, βοῶ σοι· | χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Κάθισμα VII p. 61:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ *a*
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ *a*
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑ *c*
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ – *b*
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – *d*
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – *d*
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – *e*

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς | λαβὼν ἐν γνώσει
ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσὴφ | σπουδῇ ἐπέστη
ὁ ἀσώματος λέγων | τῇ ἀπειρογάμῳ·
ὁ κλίνας τῇ καταβάσει | τοὺς οὐρανοὺς
χωρεῖται ἀναλλοιώτως | ὅλος ἐν σοί,
ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου | λαβόντα δούλου μορφὴν
ἐξίσταμαι κραυγάζων σοι· | χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Κάθισμα III p. 57:

Θείας πίστεως | ὁμολογίᾳ	– ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ *a*
ἄλλον Παῦλον σὲ | ἡ ἐκκλησία	– ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ *a*
ζηλωτὴν ἐν ἱερεῦσιν ἀνέδειξε·	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – *c*
συνεκβοᾷ σοι καὶ Ἄβελ πρὸς κύριον	– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – *b*
καὶ Ζαχαρίου τὸ αἷμα τὸ δίκαιον·	– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – *b*
πάτερ ὅσιε, | Χριστὸν τὸν θεὸν ἱκέτευε	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – *d*
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.	⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – *e*

Τροπάριον apud Pitram Hymnogr. p. XXXIV:

Ἐβόησε	⏑ – ⏑ –
προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
ὁ προφήτης	– ⏑ – ⏑
Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος·	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι,	– ⏑ – ⏑ – ⏑
Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.	⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Praeterea in iis quoque hirmis et tropariis, quorum membra, quamvis numerose sese excipiant, tamen ad certas proportionis regulas revocari nequeunt, saepe duo versus vel periodi similitudine et numerorum et sententiarum sibi respondent, velut

ʽΡωμανοῦ κοντάκιον p. 90:

– ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

ʽΗ παρθένος cήμερον | τὸν ὑπερούcιον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ cπήλαιον | τῷ ἀπροcίτῳ προcάγει.

ʼΑπολυτίκιον II p. 88:

Οἱ τῶν ἀποcτόλων πρωτόθρονοι	⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
καὶ τῆc οἰκουμένηc διδάcκαλοι.	⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Κάθιcμα VIII p. 62:

– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

καὶ ἐν ἀγκάλαιc ἔcχεc | τὸν πάντα cυνέχοντα,
τὸν τροφοδότην πάντων | καὶ πλάcτην καὶ κύριον.

Κάθιcμα VI p. 60:

βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον,	– ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
ῥάβδον ʼΑαρὼν τὴν βλαcτήcαcαν.	– ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Προcόμοια VII p. 72:

῞Οτε τὸ ἐπίγειον | cκότοc ἠμαύρωcε	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ –
τοὺc ὀφθαλμούc cου τοῦ cώματοc,	– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
τῆc ἀcεβείαc	– ⏑ ⏑ – ⏑
δημοcιεῦον | τὴν cκυθρωπότητα,	– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ – ⏑ –
τότε τὸ οὐράνιον | φῶc περιήcτραψε	– ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ –
cῆc διανοίαc τὰ ὄμματα,	– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
τῆc εὐcεβείαc	– ⏑ ⏑ – ⏑
ἀνακαλύπτον | τὴν ὡραιότητα.	– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Troparium in Triod. p. 356:

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

Μακάριοc ὁ δοῦλοc, | ὃν εὑρήcει γρηγοροῦντα,
ἀνάξιοc δὲ πάλιν, | ὃν εὑρήcει ῥᾳθυμοῦντα.

Atque haec quidem similitudo versuum non tam de graeco fonte, quam de hebraicorum canticorum parallelismo, quem dicunt, derivanda esse videtur. In fine vero huius libri, ut quae de arte byzantinorum melodorum commentatus sum, meo exemplo comprobem, aliquot carmina in theodiscam linguam numeris graeci exemplaris servatis conversa proponam, quae si cui recitata minus numerose cadere videntur, cantata nescio an magis placeant.

Lied auf die Märtyrer von Nikopolis (S. 63).

Gepriesene Glaubenszeugen, euch
nimmer birgt der Erde Schooss;
beim Vater droben ist euer Sitz,
es öffnen zum Empfang
sich des Himmels Pforten;
in des Paradieses Glanz
geniesst die Frucht vom Baume des Lebens ihr;
von Christus dort erfleht,
dass uns Erdenpilgern werd zu Theil
Seelenfrieden und der Gnade Heil.

Gepriesene Glaubenszeugen, ihr
von der Steine Wucht erdrückt
bekanntet Christus den Felsen laut,
den unzerbrechlichen.
Mit des Sieges Kränzen
durch die Huld des Herrn geschmückt,
nun jubelt ihr im Chor der Engel dort;
mit ihnen fleht zumal,
dass uns Erdenpilgern werd zu Theil
Seelenfrieden und der Gnade Heil.

Des Glaubens gekrönte Zeugen, ihr
in des Kerkers dunkler Nacht
bliebt treue Wächter für Gottes Wort;
vom heissen Durst gequält
fandet ihr Erquickung
in dem Thau dem göttlichen,
der euch die Seele labte im Jammerthal;
von Christus drum erfleht,
dass uns Erdenpilgern werd zu Theil
Seelenfrieden und der Gnade Heil.

Ihr Zeugen des Glaubens, unberückt
suchtet ihr des Lebens Born,
der stets und immer von neuem quillt;
den ungerechten Tod
durch den Spruch der Frevler
ihr ertruget unverzagt;
und jubelt froh jetzt mit der Bekenner Schaar;
allsammt erfleht vom Herrn,
dass uns Erdenpilgern werd zu Theil
Seelenfrieden und der Gnade Heil.

Lied auf Charfreitag (S. 67).

Als du in das neugebaute Grab
warst zu unser aller Erlösung
gelegt, o Heiland des Alls,
und der Hades nah'n dich sah,
erschrack er und erblich:
es zerbrechen die Siegel all,
es bersten die Steine,
alte Gräber thun sich auf,
und Todte auferstehen.
Adam da in Dankesgefühlen
rief mit lautfrohlockender Stimme:
stets gepriesen sei dein Tod, du Menschenfreund!

Als Arimatheas deinen Leib
nahm herab vom Stamme des Kreuzes,
des Lebens ewigen Quell,
hüllt er dich in Linnen ein,
und salbt mit Myrrhen dich.
Mit den Lippen da wollte er
im heissen Verlangen
küssen deinen hehren Leib,
den unvergänglichen.
Da erfasst von heiligem Schauer
rief er mit frohlockender Stimme:
stets gepriesen sei dein Tod, o Menschenfreund!

Als sie legten deinen hohen Leib
in des Grabes düstere Enge,
und rings umschlossen du lagst,
du der unermesslich
und ohne Schranke ist,
da erbrachst du des Hades Reich,
allmächtiger Heiland!
ganz entleertest du sein Haus
und stürztest seine Macht.
Seit der Zeit ertönt am Sabbat
allwärts in der Christengemeinde
deines Ruhmes Preis im hohen Lobgesang.

Als die Engel von da oben sahen,
wie dich ruchlos höhnte und schmähte
der Sünder gottlose Schaar,

staunten sie die Langmuth an,
mit der den Schimpf du trugest,
und im Unmuth aufwallten sie,
dass frevelnde Hände,
die durchstochen deinen Leib,
das Grab versiegelten.
Doch ob der Menschen Erlösung
riefen sie mit jubelnder Stimme:
stets gepriesen sei dein Tod, o Menschenfreund.

Auf den Märtyrer Georgios (S. 70).

Als den Helden der Märtyrer,
ehrenreicher Georgios,
preisen wir dich allzumal,
heut an deinem Fest.
Siegreich ja hast du den Lauf vollbracht,
den Glauben bewahret treu.
Drum des Sieges Ehrenkranz
ward zum Lohne dir dort zu Theil;
fleh zu Christus jetzt,
dass von Leiden und Noth erlöset werden
alle, die in reinem Glauben
heute gedenken in Ehren dein.

Wie ein Löwe mit kühnem Muth
fest du schrittest zum Glaubenskampf,
ohne Zaudern, stark bewehrt
mit des Glaubens Schild.
Nicht in den Kämpfen du achtetest
des Leibes Vergänglichkeit;
weise warst du nur bedacht
auf das ewige Seelenheil.
In der Feuergluth
von unsäglichen Peinen ward geläutert
deine Seele, gleich dem Golde
siebenfach, hehrer Georgios!

Wie der Heiland, ruhmreicher Held,
gingst nach freiem Entschlusse du
in den Tod und littest gleich
unserm Jesu Christ.
Drum du auch thronest im Himmelreich
im Glanze des Lichtes gleich ihm,
mit des Blutes Purpurkleid
und dem Scepter des Thatenruhms
königlich geschmückt.
Auf dem Haupte des Sieges Krone tragend
glänzst du grosser Glaubenszeuge
ewige Zeiten, Georgios!

Auf Kreuzerhöhung (S. 81).

O der übergrossen Wunderthat,
das lebenspendende Holz,
der vielheilige Kreuzesstamm
stehet aufgerichtet hoch
uns zum Heile und Segen heut.
Alle Geschöpfe in Andacht beugen sich,
alle Dämonen in Furcht erbeben bleich;
o welch ein Gnadenborn
ist geschenkt den Menschen all!
durch seine Kraft
rette unser Seelenheil erbarmungsvoll, o Herr!

O der übergrossen Wunderthat!
das Kreuz zeigt heute sich uns,
das den höchsten des Weltenalls,
das des Segens Inbegriff
ausgespannt an dem Querholz trägt.
Es hat vom Tode die Menschen erlöst,
es hat zerstöret des Hades Allgewalt;
o hehres Wunderholz,
alle die verehren dich
und Jesu Christ,
werden einst beglücket mit des Paradieses Lust.

O der übergroszen Wunderthat!
gleich ist an Grösse das Kreuz
dem unendlichen Himmelsraum,
da von seiner Gnade Kraft
wird geheiligt der Menschen Stamm.
In ihm zerbricht sich des Feindes stolze Macht,
in ihm sich festigt des Königs Herrscherstab.
O Himmelsleiter du,
deine Sprossen führen uns
aufwärts zum Herrn,
wenn wir singen liederfroh dem Heiland Jesu Christ.

Osternlied (S. 221).

Erglänze, erglänze,
du neues Hierusalem!
Denn die Sonne des Herrn
ist erstrahlt ob deinem Haupt.
Tanze, Sion, und frohlocke dem Herrn!
Dich auch erfreu, reine Gottesmutter,
der von den Todten erstandene Sohn.

O hehres, o liebes,
o honigsüsses Wonnewort,
das uns gab die Verheissung,
dass du werdest unter uns
weilen, o Herr, bis zum Ende der Zeit;
stets wird es sein unsrer Hoffnung Anker,
den wir festhalten in Sturm und Noth.

O Ostern! o Christus!
o neues, hehres Opferlamm,
Gottes Allmacht und Weisheit
ist in dir geoffenbart.
Gib uns den Dienern
noch höheren einst
Antheil an dir, an dem abendlosen
Tage des himmlischen neuen Reichs.

Heute ist der Herr erstanden,
jubelt alle vereint!
Heil uns, o Heiland! Heil uns!
zum Leben hat von Grabes Nacht,
von der Erd zum Himmelreich geleitet uns der Herr.
Drum lasst uns anstimmen jetzt
das frohlockende Siegeslied!

Mit des Geistes reinen Sinnen
werden heute wir schaun
Christus, den Herrn der Welten,
im unnahbaren Strahlenglanz
seiner Auferstehung, und die Worte seiner Huld
vernehmend anstimmen laut
das frohlockende Siegeslied.

Auf, ihr Himmel, lasst erklingen
lauten Jubelgesang!
Jauchzend stimm' ein die Erde,
und was im weiten Weltenraum
sichtbar ist und unsichtbar zieh' an das Festgewand;
denn Christus erstanden ist
zu dem Heile der Christenheit.

LIBER QUARTUS.

DE ARTE MUSICA BYZANTINA.

Saepe numero iam monuimus carmina ecclesiastica a melodis byzantinis facta esse, quae canerentur, non quae legerentur. Qua de causa cum in libro de sacra poesi byzantina ne modos quidem carminum artemve musicam neglegi par esse intellexissemus, hoc quoque munus, quamvis nostris viribus maius, subire ausi sumus. Neque hoc nisi rerum necessitate coactus feci; vereor enim, ne impudentiae crimine me haud immerito lacessant, quod ipse docendus alios docere conatus sim. Sed lineamenta tantum rei, lippis quoque oculis conspicua, adumbrabo; plura qui scire velit, eum ad libros modorum supra p. LXXII iam allatos delego et ad Philoxeni Λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς et Chrysanthi, Margaritae, Philoxeni Θεωρητικὰ τῆς μουσικῆς.

Duplici de fonte musica ars christianorum orta esse videtur, de modis psalmorum et de arte atque disciplina Graecorum. Ut enim cantus ecclesiae christianae ex synagogis Iudaeorum profecta est, ita arte et praeceptis Graecorum perfecta et perpolita esse videtur. Sed cum graecarum cantilenarum modi tantum non omnes deperditi et Iudaeorum artis aenigmata magis quam documenta servata sint, difficillimum est dictu, quid christiana ars Graecis, quid Iudaeis accepta debeat, nec ex tantis tenebris alia, ut fieri solet, quam signa quaedam speciosa eminent. Atque toni (ἤχου) quidem notatio cuique carmini praemissa*) similis moris a Iudaeis in psalmis observati (vide Ewald Die poetischen Bücher des alten Testamentes I, 172 ff.) nos commonefacit; sed ne huic rei iusto plus tribuamus, Byzantini octo tonis, novem vel decem modulationum generibus Iudaei utebantur, neque quidquam de vicissitudine inter utraque intercedente memoriae proditum est. Plura atque certiora indicia veteris artis Graecorum ad Christianos propagatae exstant. Neque enim solum in narratiuncula de Pambone abbate (v. p. XXIX) troparia graecae originis esse significantur (φθείρουσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰς βίβλους τῶν ἁγίων εὐαγγελίων . . . γράφοντες τροπάρια καὶ ἑλληνικοὺς λόγους καὶ χυθήσεται ὁ νοῦς εἰς τρόπους καὶ εἰς τοὺς λόγους τῶν Ἑλλήνων), sed etiam octo toni sive ἦχοι a byzantinis scriptoribus iisdem nominibus, quibus veteres Graeci suas harmonias vocabant, significabantur; conf. Westphal Metrik der Griechen (2. Aufl.) I, 310 f. Sed ne haec quidem res satis certa et explorata est; neque enim octo, sed septem modorum generibus veteres Graecos vulgo usos esse Bacchii p. 12 Meib. testimonio

*) Idem in cantilenis christianis Syrorum factum esse docet A. Hahn Bardesanes p. 32.

constat, et nomina illa Δωρίου, Λυδίου, Φρυγίου τρόπου Byzantini non a suis maioribus tradita accepisse, sed doctrinae speciem ut venditarent e Ptolemaei veterumque musicorum libris eruisse videntur. Quid? quod ipsum nomen ἤχων novum est nec a veteribus scriptoribus ad genera modorum, quae τρόπους vel εἴδη vocabant, significanda usurpatum fuit. Notis quoque aliis, quam veteres Graeci, ad modos literis mandandos utebantur; sed hoc ne mireris, veterum Graecorum notae musicae tam implicatae et tam difficiles et ad intellegendum et ad scribendum erant, ut novas et faciliores notas ne mutata quidem artis musicae disciplina sollertes homines commentos esse neutiquam veri dissimile sit.

Ut autem radices artis musicae byzantinae spissa caligine obtectae sunt, ita propagatio eius ad latinas gentes et ad occidentales partes Europae in aprico posita est. Una enim cum graecis carminibus, quae etiam in Gallia inclaruisse supra p. XXV docui, cantus quoque et musica institutio a Graecis ad Latinos translata sunt. Atque huius quidem rei apertissima testimonia octo tonorum, qui graecae et latinae ecclesiae communes erant, nomina praebent. Neque enim solum distinctio tonorum plagiorum (ἤχων πλαγίων) et authentorum (ἤχων αὐθεντῶν sive κυρίων) graecae originis est, sed etiam tonum primum latini magistri vulgo tonum protum dicebant, ut ne in re latino quidem nomine facile dicenda graecae stirpis vestigia relinquerent. Quo autem tempore haec disciplina octo tonorum exculta, quo ad Latinos perlata sit, in tanta testimoniorum penuria difficile ad disceptandum est. Hoc certum est octavo saeculo, quo Ioannes Damascenus carmina Octoechi secundum octo tonos disposuit, hanc disciplinam iam pervulgatam fuisse. Sed cum cathismata et troparia anonyma multo vetustiora esse videantur, nescio an iam Anthimi et Timoclis aetate, qui quinto saeculo tropariorum poetae floruisse feruntur, fundamenta huius artis iacta sint.

Graeci vero non solum musicam artem ecclesiasticam excoluerunt excultamque ad Latinos pertulerunt, sed etiam multo integriorem, quam Latini, conservaverunt, unde multa, quae in occidentalibus partibus Europae dudum oblivione obruta sunt, apud Graecos usque ad hunc diem perdurarunt. Sic neumatum scriptura apud nos medio aevo ad finem vergente obliterata et alia scribendi modos musicos ratione submota est; Graeci veteribus notis musicis, quae neumatis cognatae sunt, etiamnunc vulgo utuntur. Latinas vero sequentias, graecis tropariis simillimas, postquam iam diu in ecclesia cantari desierunt, nostra memoria viri docti ex bibliothecarum tenebris denuo in lucem protraxerunt; graecis in ecclesiis vetera cathismata et troparia, quae sequentiis illis vel vetustiora sunt, iisdem modis, quibus ante plus quam mille annos, etiam hodie cantantur. Quae cum ita sint, cantus ecclesiae graecae multa singularia habet, ex remotissimis temporibus quasi hereditate accepta nec multum his temporibus variata, quae iam succincta oratione exponam.

Atque primum quidem vetustissimo more antiphonici cantus servato

usque ad hunc diem apud Graecos institutum est, ut omnia carmina ecclesiastica a duobus choris per vices cantentur; quodsi carmen una stropha constat, eadem stropha primum a dextro, deinde a sinistro choro cantatur. Uterque autem chorus ex uno praecentore et quatuor vel quinque pueris constat; dextri chori praecentor πρωτοψάλτης, sinistri λαμπαδάριος dicitur; utrique in maioribus ecclesiis singuli apparitores, qui δομεστικοὶ audiunt, additi sunt. Ita autem inter praecentorem et pueros cantus partitus est, ut, dum praecentor vocem modulate flectit, pueri sonum principalem usque retinent, qui cum ἴσον vocetur, ipsi ἰσοκρατοῦντες audiunt. Hac de causa omnibus melodiis in libris modulationum nota soni illius principalis praefixa est, multique sunt scriptores artium in vi et notione illius ἴσου definienda. Cantores autem antiquitus in excelso loco collocati erant, qui ἄμβων ab scriptoribus vocatur. Eius iam in concilii Laodicensis can. XVII mentio fit: Περὶ τοῦ μὴ δεῖν πλὴν τῶν κανονικῶν ψαλτῶν τῶν ἐπὶ τὸν ἄμβωνα ἀναβαινόντων καὶ ἀπὸ διφθέρας ψαλλόντων ἑτέρους τινὰς ψάλλειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ; confer Sophronium Com. lit. apud Maii Spic. Rom. IV, p. 42: Εἶτα οἱ ψάλται ἀνέρχονται ἐν τῷ ἄμβωνι, ψάλλουσι δὲ 'τὸ δεῦτε ἀγαλλιασόμεθα τῷ κυρίῳ'· τούτῳ συμφωνοῦσι καὶ οἱ κάτω, δεικνύντες τὴν συμφωνίαν τῶν ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων· eundemque quarto decimo saeculo in cod. Vind. phil. n. 194 fol. 489 'ἀνέρχονται δὲ οἱ ψάλται ἐπὶ ἄμβωνος καὶ ψάλλουσι τὰ ἀπολυτίκια τῆς ἡμέρας' commemoratum inveni. Nunc hunc morem aboluisse accepimus.

Alterum signum veteris canendi moris in ecclesiis graecis servati hoc est, quod omnia carmina assa voce canunt. Atque hac quidem in re Christiani a more Iudaeorum, quos instrumentis musicis usos esse inter omnes constat, desciverunt. Nam patres ecclesiae quo magis animos hominum verbis atque sententiis carminum adverterent, fidium tibiarumque cantum omnesque aurium delicias removendas curaverunt. Cum hoc more assa voce canendi convenit, quod lyrae et tibiarum, totiens a Sapphone Pindaro Horatio commemoratarum, in carminibus byzantinis fere nusquam mentio fit; nam quod p. 65 Ioannes apostolus praedicatur 'ᾄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χείλη· κινῶν ὡς νευράς, ὥσπερ δὲ πλῆκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν' non ita interpretari licet, ut illud carmen ad lyram cantatum esse concludas. In latinis quoque ecclesiis instrumentorum usum sero increbuisse narrant, quo magis notatu dignum est, quod Monachus Sangallensis in Gestorum Karoli libro secundo (Monum. Germ. hist. II, 751) Germanos a legatis graecis organis uti didicisse refert: 'Cum igitur Graeci post matutinas laudes imperatori celebratas in octava die Theophaniae secreto in sua lingua deo psallerent et ille occultatus in proximo carminum dulcedine delectaretur, praecepit clericis suis, ut nihil ante gustarent, quam easdem antiphonas in latinum conversas ipsi praesentarent... Adduxerunt etiam iidem missi omne genus organorum et variarum rerum secum; quae cuncta accuratissime sunt in opus conversa et praecipue illud musicorum organum praestantissimum, quod doliis ex aere conflatis follibusque taurinis per fistulas aereas mire perflantibus rugitum

quidem tonitui boatu, garrulitatem vero lyrae vel cymbali dulcedine coaequabat'.

Cum autem organis Graeci carerent, certe in ecclesiis non uterentur, manuum variis motibus (χειρονομίᾳ) cantum dirigebant; quod munus ne imperatorem quidem Theophilum subire aspernatum esse Cedrenus p. 522 B refert. His manuum motibus quod altitudinem, depressionem, flexus vocis significabant, notae musicae, multo post illae quidem inventae, nomine χειρονομίας comprehendebantur; conf. Beiträge S. 61. Quin etiam formas notarum motus manuum imitari Chrysanthus Μέγα Θεωρητ. p. 91 sq. rectissime monet, velut πεταστὴ manus quasi ad volatum levatae et κέντημα digiti tamquam ad pungendum porrecti similitudinem refert. Simillimo vero modo Indos quoque vocis flexus manibus digitisque significare et adiuvare familiaris meus Martinus Haug mecum communicavit.

Non minus veneranda simplicitas cantus ecclesiae graecae in eo conspicitur, quod usque ad hunc diem intra fines veteris imperii byzantini concentum plurium vocum sive polyphoniam spreverunt. Solis in ecclesiis Vindobonae, Odessae, Londinii, Tergestis auribus incolarum, polyphoniae tumori assuefactis, hoc dandum esse existimaverunt, ut a tenuitate unisoni cantus desciscerent. Eandem autem cantus simplicitatem in latina quoque ecclesia usque ad duodecimum saeculum viguisse nec etiamnunc prorsus abiectam esse inter omnes constat. Cum unisono cantu autem illud quoque cohaeret, quod puellarum mulierumque voces virorum cantui non admiscentur. Quamquam in Therapeutarum coetibus unum chorum virorum, alterum mulierum fuisse Philo De vita contempl. p. 902 ed. Par. a. 1640 retulit; verum in canone XVII concilii Laodicensis modo laudato cantores, neque tamen cantrices commemorantur.

Cantorum modi ipsi antiquissimis temporibus simplicissimi fuisse videntur; sedulo enim caverunt, ne modorum dulcedine et varietate homines magis permulcerentur, quam rerum gravitate commoverentur. Neque deerant, qui omnes cantilenarum pellecebras a severitate et austeritate christianorum morum alienas esse opinarentur. Huius rei testimonia supra p. XXX Pambonis et Nili abbatum edicta attulimus, idem vero locupletissimus auctor S. Augustinus in Confess. X, 33 his verbis significavit: 'Interdum melos omne cantilenarum suavium, quibus Davidicum psalterium frequentatur, ab auribus meis removeri velim atque ipsius ecclesiae, tutiusque mihi videtur, quod de Alexandrino episcopo Athanasio saepe mihi dictum commemini, qui tam modico flexu vocis faciebat sonare lectorem psalmi, ut pronuntianti vicinior esset quam canenti.' Neque non concilio ecclesiastico a. 692 congregato can. LXXV provisum est, ut ne cantores pudoris et modestiae terminos egrederentur: τοὺς ἐπὶ τῷ ψάλλειν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις παραγινομένους βουλόμεθα μήτε βοαῖς ἀτάκτοις χρῆσθαι μήτε τι ἐπιλέγειν τῶν μὴ ἐν ἐκκλησίᾳ ἁρμοδίων τε καὶ οἰκείων. Hanc autem normam procul dubio summi melodi octavi saeculi, Ioannes Damascenus et Cosmas Hierosolymitanus secuti sunt, quo-

rum hirmi tam modicis flexibus vocis cantantur et accentibus sermonis adeo accommodati sunt, ut fere in clausulis solis liberiores motus melismatum admittant. Sed brevi post qui modulationum varietate et petulantia delectabantur, adeo auctoritate praevalere coeperunt, ut verba carminum ipsa prae strepitu modorum vix exaudiri intellegive possent. Hoc Zonaras, grammaticus et historicus duodecimi saeculi, in interpretatione canonis laudati his verbis testatur: κεκλαϲμένα μέλη καὶ μινυρίϲματα καὶ ἡ περιττὴ τῶν μελῳδιῶν ποικιλία εἰϲ ᾠδὰϲ ἐπιτρεπομένη θυμελικὰϲ καὶ εἰϲ ᾄϲματα πορνικὰ τὰ νῦν ἐν ψαλμῳδίαιϲ ἐπιτηδευόμενα μάλιϲτα. Idem vero codicibus quarti decimi et quinti decimi saeculi confirmatur, qui protractis modulationibus et inficetis artificiis teretismatum (Triller) scatent.

Inde factum est, ut duo modorum genera distinguantur, alterum tenue et breve, χύμα sive ϲύντομον μέλοϲ vocatum, alterum flexuosum et protractum, quod ab tarditate motus ἀργὸν μέλοϲ dicebant. Neque solum aliae odae aliis modorum generibus utebantur, sed etiam pleraque carmina brevioribus eademque tardis modis instructa sunt. Cum autem breves illi modi a sermocinationis tenuitate parum differrent, canones et stichera, quorum modi plerique breves sunt, dici (λέγεϲθαι) vulgo feruntur, et in Triod. p. 425 'τὸν αὐτὸν ἦχον ψάλλομεν ἐν ἑνὶ ἑκάϲτῳ τῶν ἑπομένων ϲτίχων τοῦ ψαλμοῦ πα', λεγομένων παρὰ τοῦ ἀναγνώϲτου χύμα' cantus troparii et modulata lectio versuum psalmi contraria ponuntur. Vocabulo autem χύμα iam veteres Graeco similiter usos esse Aristides Quintilianus de mus. p. 32 ed. Meib. testatur: μέλοϲ μὲν γὰρ νοεῖται κατ' αὐτὸ μὲν τοῖϲ διαγράμμαϲι καὶ ταῖϲ ἀτάκτοιϲ μελῳδίαιϲ, μετὰ δὲ ῥυθμοῦ μόνου, ὡϲ ἐπὶ τῶν κρουμάτων καὶ κώλων, μετὰ δὲ λέξεωϲ μόνηϲ ἐπὶ τῶν καλουμένων κεχυμένων ᾀϲμάτων. Nam Byzantinorum quoque μέλη κατὰ χύμα λεγόμενα liberis rhythmis volvebantur. Denique multis carminibus tertium genus modorum est, quod cum mediam viam inter brevem et lentam modulationem teneat, μικτὸν sive ἀργοϲύντομον audit.

Aliis et obscurioribus rationibus saepe a byzantinis magistris artiumque scriptoribus μέλη ϲτιχηραρικά, εἱρμολογικά, παπαδικὰ distinguuntur. Duo priora nomina facilem explicatum habent ex iis, quae de Sticherariis et Hirmologiis secundo libro p. LXXII disseruimus; παπαδικὰ μέλη, quae tardis et protractis adnumerantur, nec apertae originis sunt nec a magistris perspicue definiuntur. Chrysanthus enim, quem reliqui sequuntur, ne dicam expilant, in eo acquievit, ut diceret p. 179: παπαδικὸν μέλοϲ εἶναι τοιοῦτον, οἷον εὑρίϲκεται εἰϲ τὰ Κοινωνικὰ καὶ Χερουβικά, neque multum lucramur ex cod. Vind. phil. n. 194, in cuius fol. 161, quo loco carminis melodia finitur et inanium sonorum (Triller) longa series orditur, adnotatum legimus: τέλοϲ τῆϲ παπαδικῆϲ τέχνηϲ καὶ ἀρχὴ τῆϲ καλλοφωνίαϲ. Hoc autem patet, tria haec melodiarum genera cum vicibus, quas ars musica Byzantinorum et octo tonorum discriminatio subiit, arctissime cohaerere. Alio enim sono ϲτιχηραρικά, alio εἱρμολογικά, alio παπαδικὰ μέλη cuiusque toni claudi aliosque

aliorum sonos praecipuos (φθόγγους δεσπόζοντας) esse diligentissime magistri praecipiunt. Sed haec enucleanda et cum historia progressuum artis musicae coniungenda aliis peritioribusque viris relinquo; ipse in eo acquiesco, ut viam aliis monstrasse videar.

DE GENERIBUS ET SCALIS MUSICAE BYZANTINAE.

Ut veteres scriptores musici tria genera musicae (τρία γένη μουσικῆς) esse statuerant, ita recentiores quoque magistri γένος διατονικὸν, χρωματικὸν, ἐναρμόνιον distinxerunt; sed praeter nomina nihil fere veteribus et byzantinis generibus musicae commune est, et ut in multis aliis partibus musicae disciplinae, sic in hac quoque re recentiores scriptores, quod veteribus nominibus suae artis discrimina notabant, speciem doctrinae ac eruditionis captasse et patriae decori consuluisse videntur. Tria igitur genera musicae ita inter se differunt, ut aliud alia scala utatur. Atque ut a primario genere diatonico exordiar, hanc eius scalam esse docent:

πα βου γα δι κε ζω νη πα

| 9 | 7 | 12 | 12 | 9 | 7 | 12 |

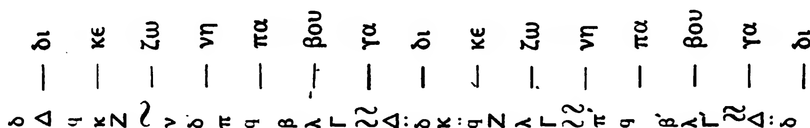
quae quidem scala sonos medios vocis humanae, sive nostrae scalae d — $\bar{d}$ complectitur. Hos sonos cum obscuris nominibus olim nominassent (conf. Chrysanthum l. l. p. 107), auctores novi systematis artis musicae Γρηγόριος πρωτοψάλτης, Χρύσανθος Προύσης, Χουρμούζιος χαρτοφύλαξ septem primis literis alphabeti ita appellarunt, ut vocalibus consonantem praefigerent, consonantibus vocalem subiungerent in hunc modum:

πΑ Βου Γα Δι κΕ Ζω νΗ.

Atque his quidem nominibus nostra memoria melodi et magistri vulgo utuntur. Manuel autem Bryennius, qui quarto decimo saeculo Harmonicorum libros tres doctius quam scitius conscripsit, cum doctrinae speciem affectaret, nominibus veteribus et Ptolemaei systemate pentekaidekachordi usus est. Neque auctor affectatae huius doctrinae ille exstitisse videtur, siquidem iam ante eum latini scriptores nominibus alieni systematis male intellecti praecepta de arte musica magis obscuraverunt quam illustraverunt; confer Westphal Metrik der Griechen I, 269 et 310—320 et commentationem meam 'Ueber die Harmonik des Manuel Bryennius und das System der byzantinischen Musik' in Beiträge S. 35—60.

Praeter haec autem nomina lineis scalae diatonicae supra descriptae notae quaedam, quas μαρτυρίας graeci magistri vocant, ex adversa parte adscriptae sunt. Harum notarum unaquaeque ex duabus partibus constat, quarum superiorem prima quaque litera nominum sonorum effici patet, inferiorem ad sonos principales octo tonorum referendam esse in commentatione modo laudata p. 59 demonstravi. Nam primae martyriae inferior pars toni primi et recti

et plagii, secundae toni legeti, tertiae toni tertii, quartae toni quarti et recti et plagii sonum finalem literis veteris scripturae indicat. Has autem notas μαρτυρίας dicunt, quod in libris melodiarum et manu scriptis et prelo excusis singulis versibus periodisque interponuntur, ut altitudo vocis et toni modulatio definiatur et confirmetur. Iisdem vero notis, modo accentu acuto auctis, modo inverso ordine scriptis, utuntur ad duplicem scalam sive σύστημα δὶς διὰ πασῶν significandum hoc modo:

Hoc autem in schemate acuto accentu notas augent, ut altos sonos a gravibus distinguant, et scalam principalem inter graviorem sonum ζω sive nostrum H et altiorem ζω sive nostrum h contineri statuunt, quod horum octo sonorum terminis melodiae octo tonorum fere includuntur. Iis autem, quae iam explicavi, notis unam notam $\overset{z}{\sim}$ = ζω additam vides, cuius inferiore parte litera β sive sonus finalis ἤχου βαρέος indicatur.

Venio iam ad difficiliorem huius rei partem. Numeri enim in scala diatonica singulis lineis interpositi, quibus Graeci, quanto intervallo duo soni distent, significant, multum admirationis nobis habent. Primum enim non duo intervallorum genera, toni dico et semitonii, ut a veteribus Graecis et a nostris musicis, sed tria τόνου μείζονος, τόνου ἐλάσσονος, τόνου ἐλαχίστου distincta sunt. Quamquam haec quidem res non prorsus nova et inaudita est, quia iam veteres philosophi (conf. Ptolemaei Harm. I, 10, 11) invenerant et recentiores mathematici confirmaverunt eos sonos, qui uno tono distare dicerentur, non plane aequali intervallo, sed plus minus distare. Verum ne scalam Byzantinorum cum scala Eratosthenis et Ptolemaei (v. Westphal Metrik I, 423) prorsus concordare opineris, in illa maximum intervallum imum, minus secundum, minimum summum locum, in hac semitonii intervallum imum, maioris toni secundum, minoris toni summum locum tetrachordi obtinet; quodsi plenum concentum duarum scalarum efficere velis, byzantina ita tibi invertenda est, ut a sono βου initium facias et sic intervalla disponas:

e — ὑπάτη
ἡμιτόνιον
f — παρυπάτη
τόνος μείζων
g — λιχανός
τόνος ἐλάσσων
a — μέση
τόνος
h — παραμέση
ἡμιτόνιον
c — τρίτη διεζευγ.
τόνος μείζων
d — παρανήτη διεζ.
τόνος ἐλάσσων
e — νήτη διεζ.

βου | 7 | γα | 12 | δι | 9 | κε | τόνος | ζω | 7 | νη | 12 | πα | 9 | βου

Magis nos numeris ipsis offendi par est. Tota enim ratio, qua byzantini magistri intervalla sonorum satis inscite definiverunt, a docta argumentatione Ptolemaei et mathematicorum discrepat. Illi enim, quae proportio inter motus vibrantium fidium (Saitenschwingungen) intercederet, subtili computatione eruerunt, Byzantini cum toni intervallum duodecim particulis (διαστήματα) constare statuissent, minori tono novem, semitonio (ἡμιτονίῳ sive λείμματι) septem particulas adsignaverunt. Atque quod minimum intervallum (τόνον ἐλάχιστον) dimidiam partem intervalli toni paululum superare statuerunt, id plane cum praeceptis Ptolemaei (vide Harm. I, 15) convenit; quod autem tonum minorem novem, maiorem duodecim particularum esse docent, et a disciplina mathematica Ptolemaei et a rei probabilitate abhorret. Cum enim mathematici maiorem tonum et minorem tam exiguo discrimine, ut magis mathematicis rationibus inveniri quam aurium iudicio percipi posset, differre docuissent et nostri musici pusillo illo discrimine prorsus neglecto aut tono aut semitonio sonos distare vulgo statuant, recentiores Graeci minorem tonum (ἐλάccονα τόνον) minimo propius quam maximo accedere definiunt. Quo cum accedat, quod et Manuelis Bryennii aetate, qui quarto decimo saeculo Harmonicorum libros tres conscripsit, praecepta illa de intervallis septem, novem, duodecim particularum prorsus inaudita fuisse probantur, neque quibus calculis et mensuris illa discrimina inventa sint quidquam memoriae proditum est, in commentatione de Man. Bryennio totam illam doctrinam commenticiam et ab recentiore aliquo magistro parum scite excogitatam esse iudicavi. Probatur autem huius sententiae audacia ipso cantu Graecorum; licet enim Chrysanthus p. 9 et 102, commenticia illa disciplina, cui fidem derogare non ausus est, in errorem, ut videtur, inductus, suum τόνον ἐλάχιστον ab semitonio Europaeorum differre dicat, tamen peritissimi iudices Graecos iisdem intervallis, quibus nos, scalam decantare mihi asseveraverunt. Neque tamen silentio praetermittere fas est collegam doctissimum Schafhäutl, veteris musicae ecclesiasticae inter paucos peritum, secus sentire et lyram (Guitarre) sollertissime adornasse, cuius nervi intervallis et nostrae et Byzantinorum et veterum Graecorum scalae resonent.

Hactenus de scala diatonica, qua Graeci in plerisque cantilenis et praesertim in omnibus toni primi et recti et plagii et toni quarti recti utuntur. Praeter hanc autem scalam genera enharmonium et chromaticum suas et proprias scalas habent, quarum expositionem melius cum octo tonis musicis coniungemus.

DE OCTO TONIS (ΗΧΟΙC) MUSICIS.

Nulla re vicissitudo, quae inter graecae et latinae ecclesiae artem musicam intercedit, magis perspicua fit, quam similitudine octo tonorum latinorum cum octo ἤχοις Graecorum; atque in hac parte, quod raro fieri novimus, latinae ecclesiae ars perspecta plurimum lucis ad graecam artem plene

intellegendam affert. Quamquam enim Latini a Graecis artem musicam accepisse probantur et graeca ecclesia veterum institutorum multo tenacior fuit, tamen latini scriptores iam aliquot saeculis prius quam Graeci quae usu et experientia didicerant literis mandarent, de arte musica praecepta dare coeperant. Quo cum accedat, quod antiquissimus auctor graecus, Man. Bryennius, artem musicam ecclesiasticam non solum multis partibus iam immutatam invenit, sed etiam ineptis involucris affectatae eruditionis obscuravit, vis et natura octo ἤχων nisi latinis scriptoribus in auxilium vocatis plene explicari non potest. Byzantini igitur aeque atque Latini octo musicae tonos esse statuerunt, et eorum quatuor authentos sive κυρίους, quatuor πλαγίους appellaverunt. Haec denominatio veteribus Graecis incognita fuit, sed simile quoddam harmoniarum discrimen illi nominibus δωριστὶ et ὑποδωριστὶ, φρυγιστὶ et ὑποφρυγιστὶ significasse videntur. Medio autem aevo quo pacto authenti et plagii toni primitus discriminati fuerint, optime ex Hucbaldi et Oddonis testimoniis (vide Gerbert Scriptores ecclesiastici de musica p. 116 et 258 sq.) apparet, qui tonum authentum a suo finali usque in nonum sonum ascendere, descendere autem in sibi vicinum et aliquando ad semitonium vel ad tertium, plagium autem usque in quartum descendentem ad quintum ascendere docent. Inde hoc quoque patet, cur authenti toni alti (ὀξεῖς), plagiales graves (βαρεῖς) vulgo audiant, quae quidem res in multis melodiis nunc adeo obscurata est, ut ordo invertisse videatur.

Singuli toni a Byzantinis et Latinis nominibus ordinalibus primus (πρῶτος) secundus (δεύτερος) tertius (τρίτος) quartus (τέταρτος) appellantur, excepto tono tertio plagio, qui non ἦχος πλάγιος τρίτος sed ἦχος βαρὺς a Graecis vocatur, quem dicendi usum eo tempore natum esse probabile est, quo systemate octo tonorum mutato non iam primus et secundus tonus plagius, sed tertius maxime ad gravitatem descendere coeperit, nisi forte ex veterum Graecorum systemate, qui septem non octo modorum genera vulgo statuebant, causam huius rei repetendam esse censeas. Certe nominibus ordinalibus ad singulas harmonias distinguendas iam multo ante byzantinos scriptores extremis saeculis imperii romani vulgo utebantur; conf. Westphal Metrik I, 85 et 318.

In omnibus igitur libris melodiarum, quos inspiciendi mihi quidem copia facta est, tonus cuiusque carminis ea, quam modo exposui et in hac anthologia retinui, ratione indicatus est. Verum ii, qui eruditionis gloriolam venati artem suae aetatis cum praeceptis Ptolemaei et veterum scriptorum coniungebant, antiquis nominibus φρυγιστὶ δωριστὶ similibus ne mutata quidem vetere musica uti desierunt. Sed cum alii alias rationes vel errores in antiquis nominibus ad ecclesiasticos tonos transferendis sequerentur, aliis nominibus Hucbaldus et veteres scriptores latini, aliis Manuel Bryennius qui quarto decimo saeculo vixit, aliis denique recentissimi scriptores Chrysanthus, Philoxenus, Margarites utuntur in hunc modum:

	Hucbaldus.	Bryennius.	Script. recentiores
ἦχος α′	dorius	ὑπερμιξολύδιος	δώριος
ἦχος β′	phrygius	μιξολύδιος	λύδιος
ἦχος γ′	lydius	λύδιος	φρύγιος
ἦχος δ′	mixolydius	φρύγιος	μιξολύδιος
ἦχ. πλ. α′	hypodorius sive aeolius	δώριος	ὑποδώριος
ἦχ. πλ. β′.	hypophrygius	ὑπολύδιος	ὑπολύδιος
ἦχ. βαρύς	hypolydius	ὑποφρύγιος	ὑποφρύγιος
ἦχ. πλ. δ′	hypomixolydius.	ὑποδώριος.	ὑπομιξολύδιος.

Atque recentiores scriptores graeci, cum in reliquis partibus cum Hucbaldo conspirent, nomina λύδιον et φρύγιον inverterunt, quod nescio an errore, oscitantia scriptorum illo quidem propagato, factum sit. Bryennium autem artificiosius quam verius octo tonos disposuisse, nec non musica sua aetate magna ex parte immutata in errores inductum esse in commentatione de Man. Bryennio nuper demonstravi. Denique ne Hucbaldus quidem veteresque scriptores latini antiqua nomina recte ad tonos ecclesiasticos transtulerunt, quoniam pentekaidekachordo utebantur, quod quamvis veteris pentekaidekachordi et speciem et nomina mutuatum esset, tamen aliter nervos dispositos habebat, quam rem Westphal I, 219 ingeniosissime dilucidavit.

Nihil igitur ex antiquis illis nominibus ficticiis, quae vis et natura octo tonorum fuerit, concludi potest. Testimonia autem latinorum scriptorum si sequimur, antiquitus octo toni sono finali hoc modo differebant:

ἦχ. α′ et ἦχ. πλ. α′	sono finali utebantur	πα (d)
ἦχ. β′ et ἦχ. πλ. β′	- - -	βου (e)
ἦχ. γ′ et ἦχ. βαρύς	- - -	γα (f)
ἦχ. δ′ et ἦχ. πλ. δ′	- - -	δι (g).

Sed cum melodi graeci in tenuitate priscorum modorum non acquiescerent et maiori modulationum varietati studerent, brevi factum est, ut discriminatione illorum finalium sonorum turbata multae melodiae ἤχου α′ in κε, ἤχου δ′ in βου, ἤχου βαρέος in ζω finirentur. Huc accessit, quod, ne nimia modorum simplicitate taedium hominibus moverent, non omnes eiusdem toni periodos eodem sono finali finiebant; quamobrem tria genera καταλήξεων esse statuerunt, τελικῶν in fine tropariorum, ἐντελῶν in fine periodorum mediis in carminibus, denique ἀτελῶν in fine colorum et commatum, quo loco cum melodiae magis suspenderentur quam clauderentur, maxima licentia utebantur. Huius mutatae artis locupletissimus testis Man. Bryennius est, qui octo ἤχους scalis et duplicibus sonis finalibus hoc modo discriminavit:

	κλίμαξ	ὑπάτη	μέση
ἦχ. α′	μέση — νήτη ὑπερβολαίων = δι — δι′ = g — $\overline{g}$	κε	πα′
ἦχ. β′	λιχανὸς μέσων — παρανήτη ὑπερβολ. = γα — γα′ = f — $\overline{f}$	δι	νη

ἦχ. γ′	παρυπάτη μέσων — τρίτη ὑπερβολ. = βου — βου′ = e — $\bar{e}$	γα	ζω
ἦχ. δ′	ὑπάτη μέσων — νήτη διεζευγμένων = πα — πα′ = d — $\bar{d}$	βου	κε
ἦχ. πλ. α′	λιχανὸς ὑπάτων — παρανήτη διεζ. = νη — νη = c — $\bar{c}$	πα	δι
ἦχ. πλ. β′	παρυπ. ὑπάτων — τρίτη διεζ. = ζω — ζω = H — h	νη	γα
ἦχ. βαρὺς	ὑπάτη ὑπάτων — παραμέση = κε — κε = A — a	ζω	βου
ἦχ. πλ. δ′	προσλαμβανόμενος — μέση = δι — δι = G — g	κε	πα.

Sed ne cum Westphalio iusto plus scriptori byzantino confidas, non solum Ptolemaei systematis, quo tamquam fundamento argumentationis usus est, intervalla aliter disposuit, sed etiam multa, ne artificiosa dispositio octo ἤχων turbaretur, partim omisisse, partim mutasse probatur.

Praeter Bryennium exigua admodum et parca testimonia mutatae vis octo tonorum nobis suppetunt. Atque certissima quidem indicia in μαρτυρίαις posita sunt, quas supra p. CXVI iam attigimus. Hic enim ζω tamquam sonus finalis ἤχου βαρέος significatur, et βου novi cuiusdam toni sonus finalis ita statuitur, ut ἦχ. β′ et ἦχ. πλ. β′ alii soni finales, extra gradus scalae diatonicae positi, assignentur. Cum his autem indiciis μαρτυριῶν hoc conspirat, quod praeter octo ἤχους duos novos constituerunt, alterum Λέγετον vocatum et eas melodias ἤχου δ′, quibus βου sonus finalis erat, complectentem, alterum Βεγαγω dictum et partem modorum ἤχου πλ. β′ comprehendentem.

Nostra vero memoria ad octo tonorum discriminationem redierunt, sed in multifaria varietate melodiarum non unum soni finalis signum, sed plura signa cuiusque toni esse docent, ἀπήχημα dico sive προετοιμασίαν τοῦ ψαλθησομένου μέλους, ἴσον sive βάσιν, quam pueri ἰσοκρατοῦντες (vide p. CXIII), dum praecentor carmen modulatur, retinent, καταλήξεις sive sonos finales, τόνους δεσπόζοντας sive sonos in quoque carmine praecipuos, ad postremum κλίμακα sive scalam cuiusque toni. Horum signorum certissima esse dicunt τὰ ἀπηχήματα, quae in brevissimo compendio artis musicae, quod Gerbert De cantu et musica sacra tom. II tab. VIII in lucem edidit, omnia perscripta sunt. Soni autem finales cuiusque toni quantopere fluctuent, ex hoc indice finalium sonorum, quem ex libris recentiorum magistrorum excerpsi, optime intellegas:

ἦχ. α′: εἱρμολογικῶς πα, στιχηραρικῶς fere πα′, παπαδικῶς fere πα et κε.
ἦχ. πλ. α′: fere πα, εἱρμολογικῶς κε.
ἦχ. β′: fere βου et δι, εἱρμολογικῶς πα.
ἦχ. πλ. β′: στιχηραρικῶς et παπαδικῶς δι et πα, εἱρμολογικῶς βου.
ἦχ. γ′: γα.
ἦχ. βαρύς: στιχηραρικῶς et εἱρμολογικῶς βου, παπαδικῶς δι.
ἦχ. δ′: στιχηραρικῶς πα et βου, εἱρμολογικῶς βου, παπαδικῶς δι.
ἦχ. πλ. δ′: νη et γα.

Scalarum autem, quamvis suam cuiusque ἤχου esse statuant, tamen tres tantum species sunt, quae cum tribus generibus musicae cohaerent. Atque

diatonica quidem scala, qua de in superiore capite disserui, ἤχου α', ἤχου πλ. α', ἤχου δ' communis est, nec non in plerisque melodiis ἤχου πλ. δ' adhibetur. Non multum ab diatonica scala differt κλίμαξ ἐναρμόνιος, quae tertii ἤχου propria est. Quoniam enim scala quae ab sono γα orditur

γα δι κε ζω νη πα βου γα
| 12 | 12 | 9 | 7 | 12 | 9 | 7 |

ipsa parum modulata est, ad similitudinem eius scalae, quam nos f dur dicimus, immutatur, quae quidem immutatio in libris melodiarum ita indicatur, ut notis musicis ζω et βου signum 𝒮 addiiciatur. Hac igitur de parte scala enharmonia Byzantinorum nihil novi habet; praeterea autem hoc proprium cantilenarum ἤχου γ' est, quod soni κε et πα infirmissima voce (ἀδυνάτῳ φωνῇ) cantari solent, quam rem cum plerique ex minuto intervallo repetendam esse censeant, hanc scalam enarmoniam tertii toni esse dicunt:

γα δι κε ζω νη πα βου γα
| 12 | 12 | 3 | 13 | 12 | 3 | 13 |

Peculiarem vero locum sibi vindicat κλίμαξ χρωματικὴ Byzantinorum, quae ἤχου β' et ἤχου πλ. β' propria est et adeo Europaeis novum et insolitum sonat, ut cantilenae horum tonorum nostris notis musicis plane exprimi nequeant; quo molestius ferimus, quod graeci scriptores ipsi in intervallis huius scalae definiendis sibi non constant; alii enim eam κατὰ διφωνίαν sic progredi docent:

| 7 | 12 | 7 | 12 | 7 | 12 | 7 |

alii, ut Margarites, subtilius haec intervalla statuunt:

| 7 | 14 | 7 | 12 | 7 | 14 | 7 |

Videtur autem hoc proprium esse huius scalae chromaticae, quod alterum quodque intervallum semitonii est; quoniam autem scala chromatica non minus quam diatonica a quolibet sono initium capere potest, perversa illa distinctione intervallorum duodecim, novem, septem particularum comprobata fieri non potuit, quin in spinas et salebras musici scriptores inciderent.

Veteres philosophos suam cuique harmoniae vim ad animos hominum commovendos tribuisse constat. Ridicule autem recentiores scriptores, cum vetera harmoniarum nomina ad octo tonos ecclesiasticos falso translata esse non perspexissent, Platonis Aristotelis Plutarchi dicta ad res diversissimas trahunt. Omnino tot et tantas vices singuli ἦχοι subierunt, ut certam quandam indolem cuique tono tribuere difficillimum sit. Equidem satis habeo versus Octoechi, satis illos quidem inanes et inficetos, hoc loco apponere:

ἦχ. α' Τέχνη μελουργὸς σοὺς ἀγασθεῖσα κρότους
πρώτην νέμει σοι τάξιν· ὢ τῆς ἀξίας!

ἦχος ὁ πρῶτος μουσικῇ κληθεὶς τέχνῃ
πρῶτος παρ' ἡμῶν εὐλογείσθω τοῖς λόγοις·
τὰ πρῶτα, πρῶτε, τῶν καλῶν λαχὼν φέρεις·
πρωτεῖα νίκης πανταχοῦ πάντων ἔχεις.

ἦχ. β' Κἂν δευτέραν εἴληφας ἐν τάξει θέσιν,
ἀλλ' ἡδονὴ πρώτη σοι τῷ μελιρρύτῳ·
τὸ σὸν μελιχρὸν καὶ γλυκύτατον μέλος
ὀστᾶ πιαίνει καρδίας τ' ἐνηδύνει.
Σειρῆνες ᾖδον δευτέρου πάντως μέλη·
οὕτω πράως σοι ῥεῖ μελισταγὲς μέλος.

ἦχ. γ' Εἰ καὶ τρίτος σὺ, πλὴν πρὸς ἀνδρικοὺς πόνους
σύνεγγυς εἶ πως τοῦ προάρχοντος, τρίτε·
ἄκομψος, ἁπλοῦς, ἀνδρικὸς πάνυ, τρίτε,
πέφηνας ὄντως, καὶ σὲ τιμῶμεν, τρίτε·
πλήθους κατάρχων ἰσαρίθμου σοι, τρίτε,
πλήθει προσήκεις προσφυῶς ἡρμοσμένῳ.

ἦχ. δ' Πανηγυριστὴς καὶ χορευτὴς ὢν φέρεις
τέταρτον εὖχος μουσικωτάτῃ κρίσει·
σὺ τοὺς χορευτὰς δεξιούμενος πλάττεις (?),
φωνὰς βραβεύεις καὶ κροτῶν ἐν κυμβάλοις·
σὲ τὸν τέταρτον ἦχον, ὡς εὐφωνίας
πλήρη, χορευτῶν εὐλογοῦσι τὰ στίφη.

ἦχ. πλ. α' Θρηνῳδὸς εἶ σὺ καὶ φιλοικτίρμων ἄγαν,
ἀλλ' εἰς τὰ πολλὰ καὶ χορεύεις εὐρύθμως.
ὁ μουσικὸς νοῦς, ὃν ἐγνώρισεν τέχνη,
τίς ἡ παρεκκλίνουσα κλῆσις πλαγίων,
πέμπτον σε τάξις (an τάξιν?), ἀλλὰ πρῶτον τοῦ μόνου (?)
ἔχει σε καὶ λέγει σε, πρῶτε πλαγίων.

ἦχ. πλ. β' Ἕκτος μελῳδὸς, ἀλλ' ὑπέρπρωτος πέλεις,
ὁ δεύτερος σὺ δευτερεύων τῶν μελῶν·
τὰς ἡδονὰς σὺ διπλοσυνθέτους φέρεις,
τοῦ δευτέρου [σὺ] πως δευτερεύων δευτέρως·
σὲ τὸν μελιχρὸν, τὸν γλυκὺν, τὸν τέττιγα,
τὸν ἐν πλαγίοις δεύτερον τίς οὐ φιλεῖ;

ἦχ. βαρύς Ὁπλιτικῆς φάλαγγος οἰκεῖον μέλος
ὁ τοῦ βαροῦς σὺ κλῆσιν εἰληφὼς φέρεις·
ἦχον τὸν ἁπλοῦν τὸν βαροῦς ἐπώνυμον
ὁ τοὺς λογισμοὺς ἐν βοαῖς μισῶν φιλεῖ,
ἀνδρῶν δὲ ᾆσμα, δευτερότριτε, βρέμεις,
ὧν ποίκιλος δὲ τοὺς ἁπλοῦς ἔχεις φίλους.

ἦχ. πλ. δ' Ἤχων σφραγὶς, τέταρτε σὺ τῶν πλαγίων,
ὡς ἐν σεαυτῷ πᾶν καλὸν μέλος φέρων.
ἀνευρύνεις σὺ τοὺς κρότους τῶν ᾀσμάτων,
ἤχων κορωνὶς ὡς ὑπάρχων καὶ τέλος·
ὡς ἀκρὸν ἐν φθόγγοις τε καὶ φωνῶν στάσει
ἀκρόν σε φωνῆς δὶς καλῶ σε καὶ τέλος.

DE NOTIS MUSICIS.

Multi vereor, ne a byzantina musica ecclesiastica tractanda proprietate notarum musicarum deterreantur, quae cum a nostra ratione modos scribendi toto coelo differant, non exiguam nobis difficultatem parant. Illi enim nec lineis nec notis nostris utuntur, sed continuis signis, quanto intervallo insequens sonus a praecedente distet, significant. Itaque unicuique melodiae basim praefigunt, a qua quantum primus sonus modorum distet, prima nota indicant, deinceps reliquis notis ascensionem et descensionem vocis significant. Praeterea aliis peculiaribus signis utuntur, quibus intensio vocis, temporum productio aut correptio, toni mutatio (ἤχου φθορά) denique varii vocis flexus exprimantur. Atque haec quidem notarum scriptura, quae neumatis in occidentalibus partibus Europae medio aevo usurpatis simillimae sunt, ex manuum motibus (χειρονομία), ut supra p. CXIV monuimus, orta est, sed iam decimo saeculo et exculta et in codicibus usurpata esse videtur. Quod autem ab Ioanne Damasceno eam inventam esse Chrysanthus p. 31 asseverat, nullo testimonio confirmatum invenimus. Neque nihil annis volventibus hanc scripturam mutatam esse codices vel obiter inspecti persuadent, sed nullo, quod sciam, libro haec res accuratius et copiosius pertractata est. Quae autem scribendi ratio quinto decimo saeculo in usu fuerit, anonymi cuiusdam ψαλτικὴ τέχνη et Ioannis Cucuzelis carmen de signis (μέλος περὶ σημαδίων), a Gerberto in libro de musica sacra tom. II tab. VIII (conf. Beiträge S. 61—64) edita, docent. Magnopere vero initio huius saeculi ab auctoribus novae methodi musicae Chrysantho, Gregorio, Churmuzio immutata est, qui multis supervacaneis signis abiectis artem simpliciorem facilioremque ad intellegendum reddiderunt. Atque ea quidem, quam emendatores illi musicae disciplinae constituerunt, ratio scribendi in libris melodiarum in secundo libro extremo a nobis recensitis usurpata est.

Iam ut summa huius artis capita succincta oratione percurram, gravissima signa ea sunt, quibus ascensio et descensio vocis indicatur. Sonorum (φθόγγων) autem ascendentium et descendentium signa decem numero sunt, sex ascendentium (ἀνιόντων) et quatuor descedentium (κατιόντων):

⌣	ἴσον	parem sonum nec ascendentem nec descendentem significat,
—	ὀλίγον	sonum uno intervallo altiorem,

πεταστὴ sonum uno intervallo altiorem exsultimque ascendentem,
δύο κεντήματα sonum uno intervallo altiorem punctimque ascendentem,
κέντημα sonum duobus intervallis altiorem,
ὑψηλὴ sonum quatuor intervallis altiorem,
ἀπόστροφος sonum uno intervallo graviorem,
ὑπορροὴ sonum duobus intervallis graviorem sensimque descendentem,
ἐλαφρὸν sonum duobus intervallis graviorem mediumque sonum supersalientem,
χαμηλὴ sonum quatuor intervallis graviorem.

Praeterea decem haec signa vario modo coniunguntur, ut vocem tribus vel quinque intervallis ascendere aut descendere indicent; quo autem pacto coniungenda sint, quae partes superiorem (σημεῖα ἐπιτακτικά), quae inferiorem locum (σημ. ὑποτακτικά) obtineant, singulatim praecipiunt; eaque signa, quae nisi aliis imposita non inveniuntur, ut κέντημα et ὑψηλὴν, πνεύματα, quae aut sola scribuntur aut aliis subiunguntur, ut ὀλίγον et πεταστὴν, σώματα appellant.

Decem quae enarravi signa ad altitudinem vocis spectant, quam graeci scriptores ποσότητα μελῳδίας parum accommodate dicunt, his undecim alia accedunt, quae qualitatem melodiae (ποιότητα μελῳδίας) indicare dicuntur. Ex his quatuor, cum ad temporis spatium pertineant, ἔγχρονα audiunt:

κλάσμα ἀργόν
γοργόν · ἁπλῆ.

Atque primum quidem signum, in commentariis illius anonymi iam commemoratum, ultimis sonis cuiusque coli et periodi additum sonum syllabamque ita producendam esse monet, ut duplicem temporis moram expleat. Veteribus in membranis hoc signum frustra quaesivi, unde ne temere concludas eius vim in clausulis protrahendis antiquitus neglectam esse; immo vero cum productio syllabarum clausulae in ipsa rerum natura posita esse videretur, apertam rem signis indicare supersedisse probantur. Contraria sibi sunt duo sequentia signa, etiam extra fines clausulae usurpata, γοργὸν et ἀργόν, quorum prius corripiendam, alterum producendam syllabam, cui additum est, monet. Atque posteriore quidem nota uni sono duas moras (𝅗𝅥) tribuendas esse significatur, prioris autem vis etiam ad sequentem sonum ita pertinere dicitur, ut duo soni coniuncti unius temporis moram expleant (♫). Quartum signum, et inutile et raro usurpatum, prorsus eandem vim habet atque ἀργὸν et κλάσμα. Praeterea tribus extremis signis duplicatis vel triplicatis duplici vel triplici parte syllabam aut producendam aut corripiendam esse indicant.

Septem alia signa, cum ad solam qualitatem soni spectent, ἄχρονα dicuntur:

βαρεῖα	ἕτερον ἢ σύνδεσμος
ὁμαλόν	ἐνδόφωνον
ἀντικένωμα	+ σταυρός.
ψηφιστόν	

Horum duo, βαρεῖα et ψηφιστόν, quam vim ad accentus syllabarum acuendos habeant, iam in tertio libro p. LXXVII fuse explicavi. Simile quiddam duo alia signa ἀντικένωμα et ὁμαλὸν valent, quorum prius undulatum motum vocis e faucibus non sine vehementia erumpentem (κυματισμὸν τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος μετὰ ἀνεπαισθήτου ὀξύτητος) significat, alterum, coniunctis signis ὀλίγου et ἀποστρόφου subiectum, sonum ὀλίγου erigit, ut paene idem, quod signum πεταστῆς, valere videatur. Σύνδεσμος autem duo sonos coniungit, σταυρὸς divellit, ἐνδόφωνον denique vocem ore occluso per nasum emittendam esse indicat. Atque haec quidem signa etiamnunc in usu sunt, antiquitus autem multo pluribus ad vocis varios flexus significandos utebantur, quorum nomina hic afferre et cum similibus notis Notkeri (vide Gerbert Scriptores eccl. de mus. p. 95 sq.) componere satis habemus: ἴσον, διπλῆ, παρακλητικὴ, κράτημα, κύλισμα, ἀντικενοκύλισμα, τρομικὸς, ἐκστρεπτὸν, τρομικοσύναγμα, ψηφιστοσύναγμα, θεματισμὸς ἔσω, θεματισμὸς ἔξω, ἐπέγερμα, παρακάλεσμα, ξηρὸν, οὐράνισμα, ἀπόδερμα, θὲς καὶ ἀπόθες, θέμα ἁπλοῦν, χόρευμα, ψηφιστοπαρακάλεσμα, τρομικοπαρακάλεσμα, πίεσμα, σεῖσμα, σύναγμα, ἔναρξις, λύγισμα, στράγγυσμα, κολαφισμὸς, βυθογρόνθισμα, χαιρετισμὸς, ἀνατρίχισμα.

Denique musici byzantini peculiaribus signis utuntur, quibus ab uno tono ad alterum transeundum (σημεῖα φθορᾶς ἤχου) et ab usitatis scalarum intervallis paululum deflectendum esse significant; eosdem autem et pedum et pausarum notationibus carere supra iam diximus.
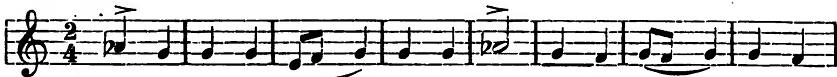
Ne autem hac arida enarratione signorum hunc librum finirem, insigni benevolentia archimandritae Tergestini Eustathii Thereiani cautum est, qui celeberrimas melodias nostris notis musicis expressas nobis commodavit, quas hoc loco publico usui proponere visum est. Licet enim et ipse fieri posse negem, ut proprietates graecarum melodiarum cum aliarum tum chromaticarum nostris notis musicis plane reddantur, et Timotheus Milesius nuper in commentatione περὶ τῆς μουσικῆς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων (vide Πανδώρα 1. Ian. 1871) omnem conatum graecos modos nostris notis exprimendi damnaverit, tamen futurum esse spero, ut, si rem in aprica luce positam conspicere non liceat, ne umbra quidem rei contemnatur. Minus autem discriminibus scalarum diatonicarum Europaeorum et Byzantinorum me commoveri supra iam indicavi; magis me difficultates mollitiem vocis quorundam sonorum enharmonici et chromatici generis reddendi conturbant. Rhythmici vero pedes vereor ne magis oculis lectorum rectis lineis indicati esse videantur, quam auribus auditorum sese insinuent; denique illud dubito, num aegre ferant, quod vocem per nares emittendam, id quod in cantu Graecorum nostras aures maxime offendit, notis nostris significare neque potuimus neque voluimus.

Κανὼν τοῦ μεγάλου σαββάτου. p. 196.

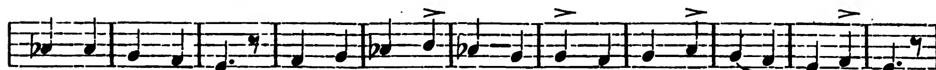
ἦχος πλ. β΄.

Andante.
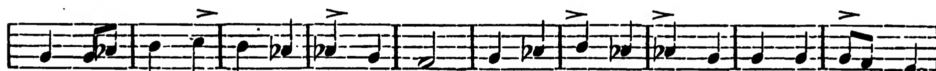
ᾠδὴ α΄.

Κυ - μα - τι θα - λα - - σσης τον κρυ - ψαν-τα πα - - λαι δι-

ωκ-την τυ - ραν - νον υ - πο γην ε - κρυ-ψαν των σε - σω - σμε - νω-ν οι παι-δες

αλ - λη - μεις ως αι νε - α - νι - δες τῳ Κυ - ρι - ῳ. α - σω - μεν εν - δο - ξως

γαρ δε - δο - - - ξα - - σται.

ᾠδὴ γ΄.

Σε τον ε - πι - - υ - δα-των κρε-μα - σαν-τα πα - σαν την γην α-

σχε - - τως η κτι - σις κα - - τι - δου σα εν τῳ Κρα-νι - - - ῳ κρε-μα-

με - νον θαμβει πολλῳ συ - νει - χε - το ουκ ε - στιν α γι - - - ος πλην σου

Κυ - ρι - ε κραυ-γα - - - ζου - - σα.

ᾠδὴ δ'.

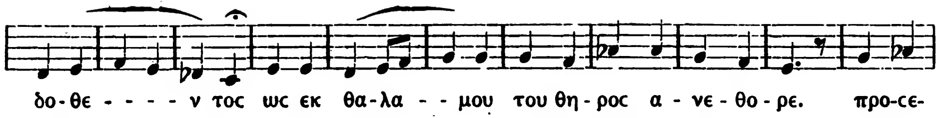
Την εν σταυ-ρῳ σου - - θει - αν κε - νω-σιν προ - ο - ρων Αβ - βα-κουμ ε - ξε - στη - κω - - c ε - βο - α cυ δυ - να-cτων δι - ε - κυ-ψα - c κρα-τος α - γα - θε ο - μι - λων τοις εν ᾳ - - δῃ ως παν-το-δυ - να - - μο - c.
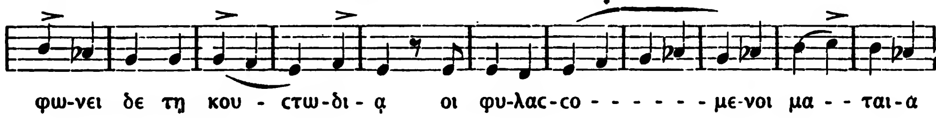
ᾠδὴ ε'.
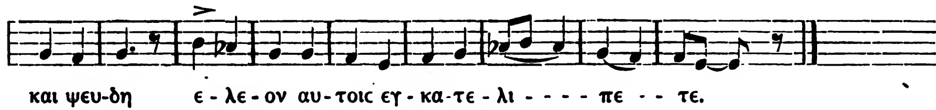
Θε - - ο - φα - νει-ας σου Χρι-στε της προς η - μας συμ - πα-θως γε - - νο - με - νης Η - σα - ι - ας φως ι - δων α - νε - σπε - ρον εκ νυ-κτος ορ - θρι - - σας ε - κραυγα - ζεν α - να - στη - - - - - σον - ται οι νε-κροι και ε - γερ - θη - σον - ται οι εν τοι - c μνη - μει-οις και πα - - - - ν-τες οι εν τῃ γῃ α - γαλ - λι - α - - - σο - ν - ται.
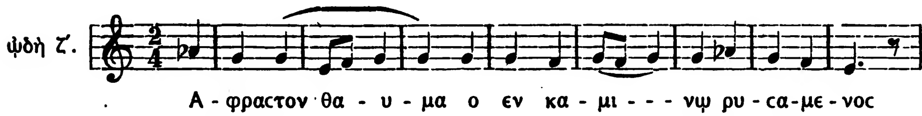
ᾠδὴ ς'.
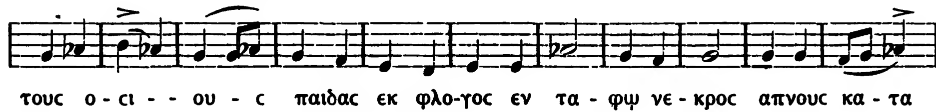
Cυ-νε - σχε - - - θη αλ-λου κα - τε - σχε - - θη στε - ρ - νοις κη-τῳ-οις Ι - ω - νας σου γαρ τον τυ - πον φε - ρων του πα-θον-τος και τα - φη -
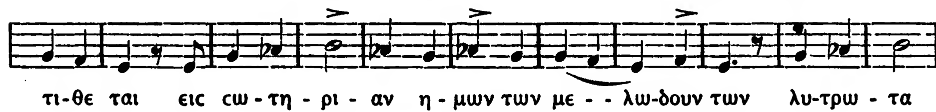

δο-θε - - - - ν τος ως εκ θα-λα - - μου του θη-ρος α - νε - θο - ρε. προ-σε-

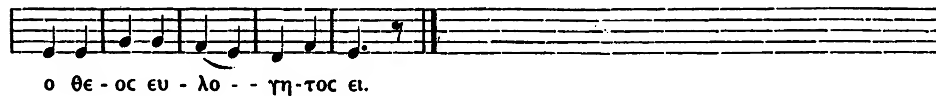

φω-νει δε τῃ κου - στω-δι - ᾳ οι φυ-λασ-σο - - - - - - με-νοι μα - - ται-α
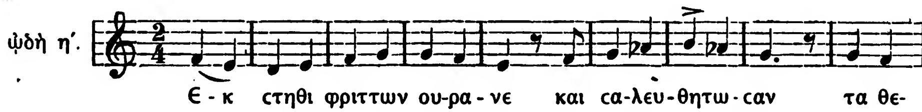

και ψευ-δη ε - λε - ον αυ-τοις εγ - κα-τε - λι - - - - πε - - τε.
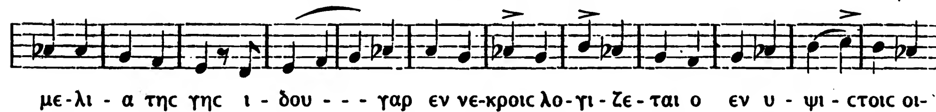

ᾠδὴ ζ'.
Α - φραστον θα - υ - μα ο εν κα - μι - - - νῳ ρυ - σα-με - νος
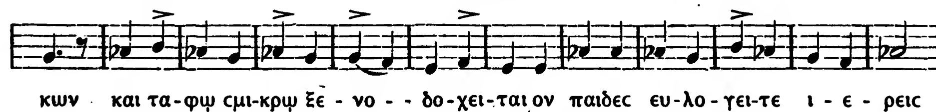

τους ο - σι - - ου - ς παιδας εκ φλο-γος εν τα - φῳ νε - κρος απνους κα - τα
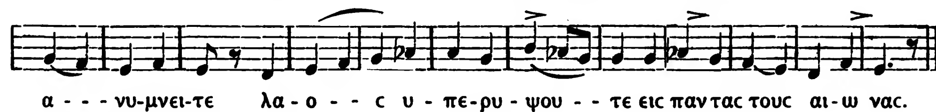

τι-θε ται εις σω - τη - ρι - αν η - μων των με - - λω-δουν των λυ-τρω - τα

ο θε - ος ευ - λο - - γη-τος ει.

ᾠδὴ η'.
Ε - κ στηθι φριττων ου-ρα - νε και σα-λευ-θητω - σαν τα θε-

με-λι - α της γης ι - δου - - - γαρ εν νε-κροις λο-γι - ζε - ται ο εν υ - ψι - στοις οι-

κων και τα-φῳ σμι-κρῳ ξε - νο - - δο-χει-ται ον παιδες ευ-λο - γει-τε ι - ε - ρεις

α - - - νυ-μνει-τε λα - ο - - ς υ - πε-ρυ - ψου - - τε εις παν τας τους αι - ω νας.

ψδὴ θ′.

Μη ε - πο - δυ - ρου μοι μη - τερ κα-θο - ρω - σα εν τα - φῳ

ο - ν εν γα-στρὶ α - νευ σπο-ρας συ - νε-λα - βες υι - ον α - να - στη - - - - - - σο μαι

γαρ και δο-ξα-σθη-σο - μαι και υ - ψω - - σω εν δο - - - ξῃ α-παυστως ως θε - ος

τους εν πι - στει και πο - - - - θῳ σε με-γα - λυ - - - νο-ν - τας.

Κανὼν τῆς Ἀναστάσεως. p. 218.

ἦχος α′.

Andante.

ψδὴ α′.

Α-να - στασε - ως η - με-ρα λαμπρυν-θω - μεν λα - οι πα - σχα Κυ-

ρι-ου πα - - σχα εκ γαρ θα - νατου προς ζω - ην και εκ γης προς ου-ρα-νον Χρι-στο-ς

ο θε - ος η - μας δι - ε - βι-βα - σεν ε - πι - νι - κι-ον ᾳ - - - δο-ν τας.
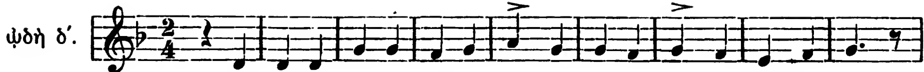
ψδὴ γ′.

Δευτε πο-μα πι - ω - μεν και-νον ουκ εκ πε-τρας α - γο - - νου τε-
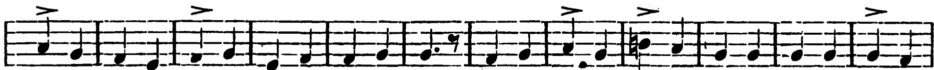
ρα-τουργουμε - νον αλ-λα - φθαρσι-ας πη - γην εκ τα-φου ομ - βρη-σαν-τος Χρι-

στου ε - νῳ στε-ρε - ου - - με - - - θα.

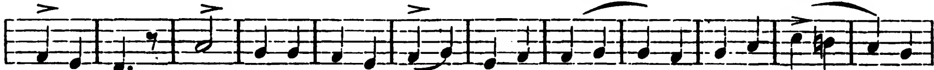
ᾠδὴ δ'.

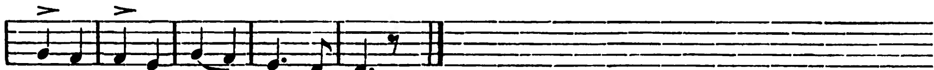
Ε - πι της θει-ας φυ-λα - κης ο θε-η - γο - ρος Αβ-βα - κουμ

στη-τω με-θη - μω-ν και δει - κνυ - τω φα-ε - σφορον αγ-γε-λον δι - α-πρυ-σι-ως
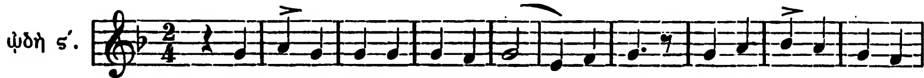

λε-γον-τα ση - με-ρον σω-τη - ρι - - α τῳ κο-σ μῳ ο - τι α - νε - - στη χρι-
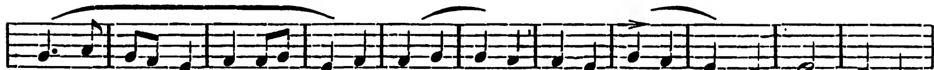

στος ως παντο - δυ - - να - - μος.

ᾠδὴ ϛ'.

Κα-τηλθες εν τοις κα-τω-τα-τοις της γης και συ νε-τρι-ψας μο-
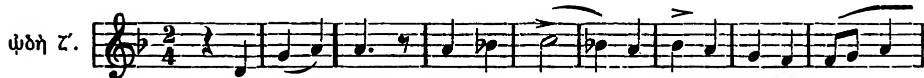

χλου-ς αι - ω νι - - - ους κα-το - - χους πε - πε-δη - με - - νους χρι - στε και τρι-
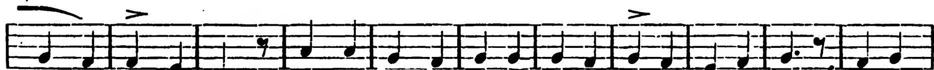

η-με - ρος ως εκ κητους Ι - ω - να - ς ε - ξα - νε - στης του τα - - - φου.

ᾠδὴ ζ'.

Ο παι - δας εκ κα - μι - νου ρυ-σα - με - νος γε - νο - - -

με - νος αν-θρω - πος πα-σχει ως θνη-τος καὶ δι - α παθους το θνη-τον αφθαρ-

σι - ας εν - δυ - - - ει ευ πρεπει-αν ο μο - νος ευ-λο - γη - το - ς των πα-

τε - - - - ρων θε - ος και υ - πε - ρε- ν δο - - ξος.

ᾠδὴ η΄.

Αυ-τη η κλη-τη - - και α - γι - - - α η - με - - ρα η - μι - α

των Σαβ - βα - - των η βα-σι - λις και-κυ-ρι - α ε - ορ - των ε - ορ - τη και πα-

νη - γυ - ρις ε - στι - - - πα-νη - γυ - ρε - ων ε - νη ευ - λο - γου - - μεν Χρι-

στον εις τους αι - ω - νας.

ᾠδὴ θ΄.

Φω - τι - ζου φω - τι - - - ζου - - νε - α Ι - ε - ρου-σα - λημ

η γαρ δο - ξα κυ - ρι - - - ου ε - πι σε α - νε-τει-λε χο - ρευε νυ - ν

και α - γαλ - λου Σι - ων συ - - δε α - γνη - - τερ-που θε-ο - το - - κε εν

τη ε - γερ - σει του το - - κου - σου.

Προσόμοια.
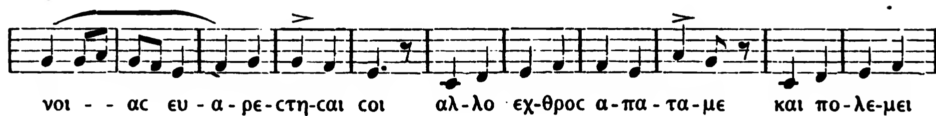
Allegro.
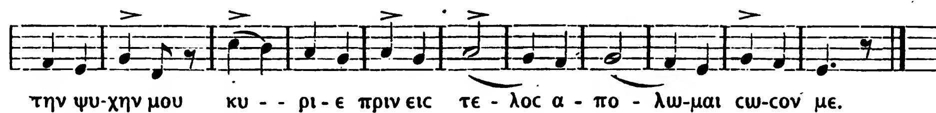
ἦχος α΄.

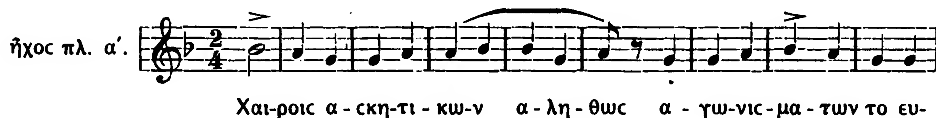
Πα - νευ - φη-μοι μαρ-τυ - ρες η - μας ουχ η γη κα-τε-κρυ-
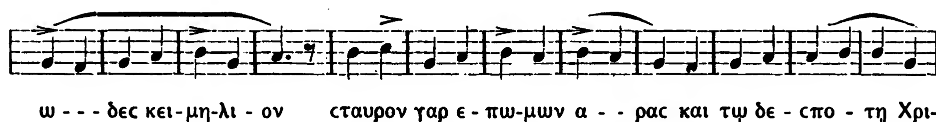
ψε αλ - λου-ρα - νο-ς υ - πε - δε-ξα - το η - νοι-γη - σαν η - μιν πα - ρα - δει-σου
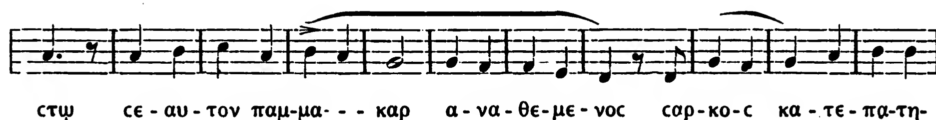
πυ - - λαι και εν-τος γε - νο-με-νοι του ξυ-λου της ζω - η - ς α - πο - λαυε - - τε Χρι-
στῳ πρεσβευσα - τε δω-ρη - θη - - ναι - ταις ψυ-χαις η - μων την ει - ρη-νην και το
με-γα ε - - - λε - - ος.
ἦχος β'.
Οι - κος του Ευ-φρα-θα ῾η πο - λις η - - - α - γι - α των προφη-
τω-ν η δο-ξα · ευ - τρε-πι-σον τον οι - - - - κον ε - νῳ το θει - ον τι-κτε-ται.
ἦχος γ'.
Με - γα-λη των μαρ-τυρων σου Χρι-στε η δυ-να - μις εν μνημα-
τι γαρ κειν - ται και πνευμα - τα δι - - ω κου - σι - και κα - τηργη - σαν εχ-
θρου την ε - ξου - σι - - - - - - αν τη πι-στει της τρι - α - - - δος α - γω-νι - σα-με-
νοι υ - περ της ε - υ - σε - - βει - ας.
ἦχος δ'.
Η - θε - λον δα-κρυ-σιν ε - ξα - λει-ψαι των ε - μων πταισματων κυ-
ρι - ε το χει - ρο-γρα-φον και το υ - πο - λοιπον της ζω - ης μου δι - α με-τα-

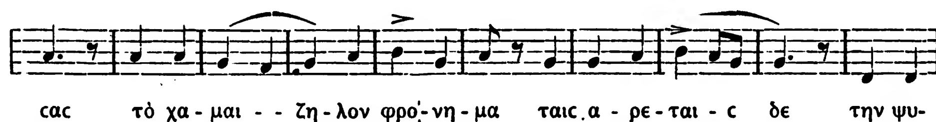

νοι - - ας ευ - α - ρε - στη-σαι σοι αλ-λο εχ-θρος α-πα-τα-με και πο-λε-μει
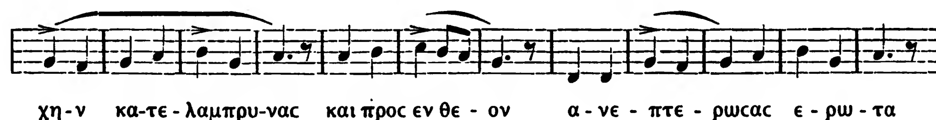

την ψυ-χην μου κυ - - ρι - ε πριν εις τε - λος α - πο - λω-μαι σω-σον με.

ἦχος πλ. α'.
Χαι-ροις α - σκη-τι - κω-ν α - λη - θως α - γω-νισ-μα - των το ευ-
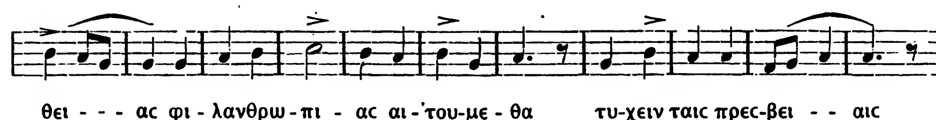

ω - - - δες κει-μη-λι - ον σταυρον γαρ ε - πω-μων α - - ρας και τῳ δε - σπο - τῃ Χρι-
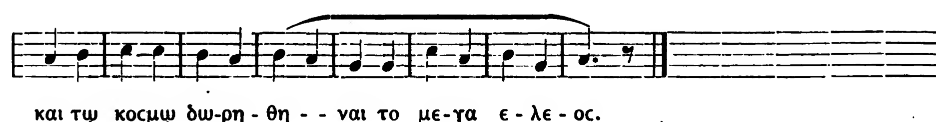

στῳ σε - αυ - τον παμ-μα- - - καρ α - να - θε-με - νος σαρ-κο-ς κα - τε - πα-τη-

σας τὸ χα - μαι - - ζη - λον φρο-νη - μα ταις α - ρε - ται - ς δε την ψυ-
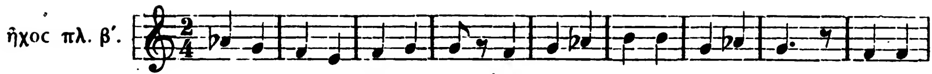

χη-ν κα-τε - λαμπρυ-νας και προς εν θε - ον α - νε - πτε - ρωσας ε - ρω - τα

ο - - θε-ν την πα-να - γι-αν σου κυ - κλουν-τες πα-νευ-φη - με λαρνα - κα Σαβ-βα της

θει - - - ας φι - λανθρω - πι - ας αι - του-με - θα τυ-χειν ταις πρεσ-βει - - αις

και τῳ κοσμῳ δω-ρη - θη - - ναι το με-γα ε - λε - ος.
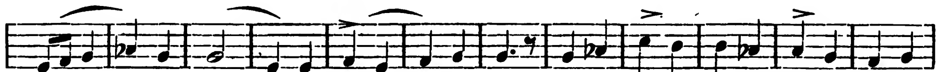
ἦχος πλ. β'.
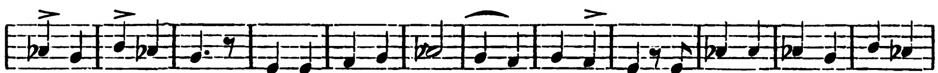

Ο-λην α-πο-θε-με-νοι εν ου-ρα-νοις την ελ-πι-δα θη-σαυ

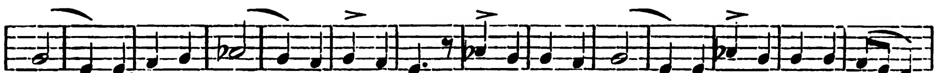
ρον α-συ-λη-τον ε-πι-γης οι α---γι-οι ε-θη-σαυ-ρι-σαν δω-ρε
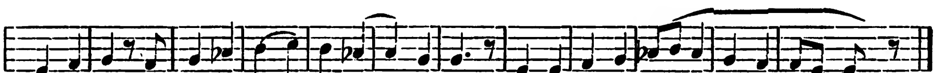

α-ν ε-λα-βον δω-ρε-α-ν δι-δου-σι τοις νο-σου-σι τα ι-α-μα-τα χρυ

σον η αρ-γυ-ρον ευ αγ-γε-λι-κως οὐκ ε-κτη σαν-το ανθρωποις τε και κτηνε-
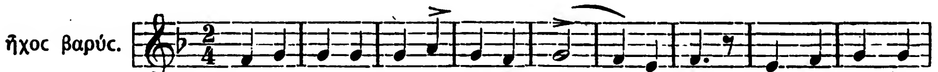

σι τας ευ-ερ-γε-σι-ας με-τεδω-καν ι-να δι-α παν-των υ-πη-κο-οι γε-νο-με-

νοι Χριστῳ εν παρ-ρη-σι--ᾳ πρεσβευ-ω-σιν υπερ των ψυ-χω-ν η--μω-ν.

ἦχος βαρύς.
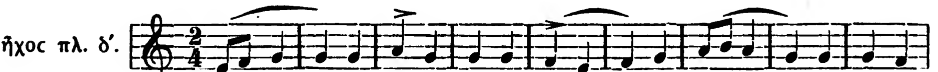

Ου-κε-τι κω-λυ-ο-με-θα ξυ-λου ζω-ης την ελ-πι-δα

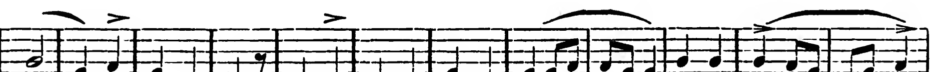

ε--χοντες τόυ σταυρου σου κυ--ρι-ε δο--ξα--σοι.
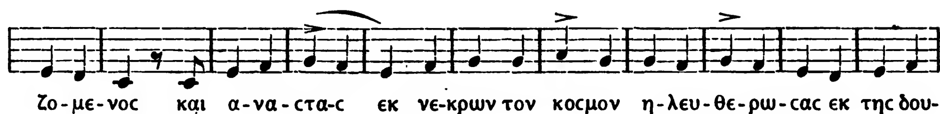
ἦχος πλ. δ'.
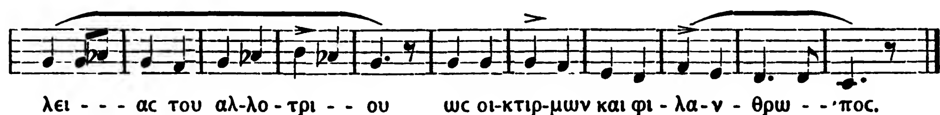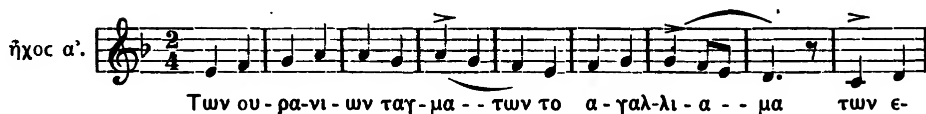

Κυ---ρι-ε ει και κρι-τη-ρι---ῳ πα-ρε---στης υ-πο πι-
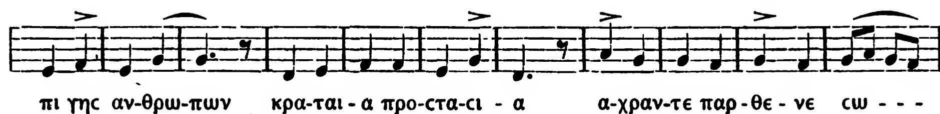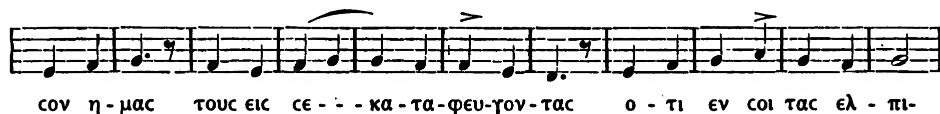

λα-του κρι-νο-με-νος αλλουκ α-πε-λειφθης του θρο--νου τῳ πα-τρι συγ-κα-θε-
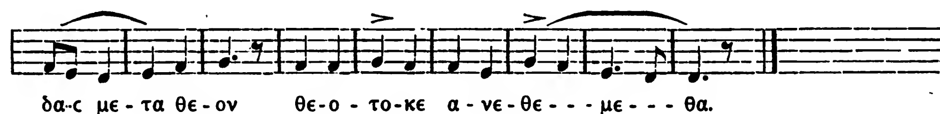

ζο-με-νος και α-να-στα-ς εκ νε-κρων τον κοσμον η-λευ-θε-ρω-σας εκ της δου-

λει - - - ας του αλ-λο-τρι - - ου ως οι-κτιρ-μων και φι-λα-ν-θρω - -'πος.
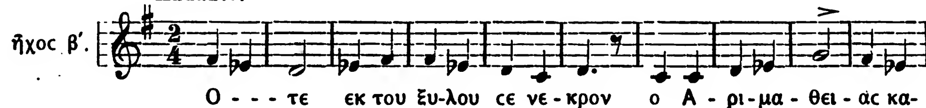

ἦχος α'.
Των ου-ρα-νι-ων ταγ-μα - - των το α-γαλ-λι-α - - μα των ε-
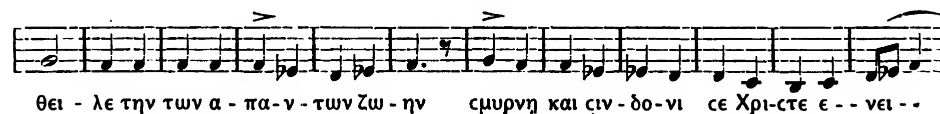

πι γης αν-θρω-πων κρα-ται-α προ-στα-σι - α α-χραν-τε παρ-θε-νε σω - - -
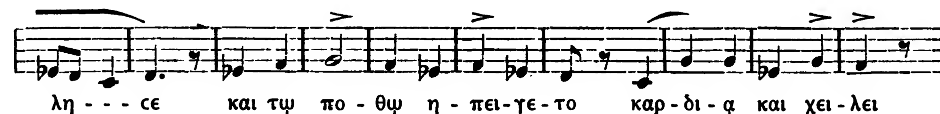

σον η-μας τους εις σε - - - κα-τα-φευ-γον-τας ο-τι εν σοι τας ελ-πι-
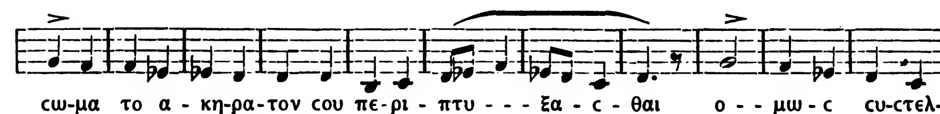

δα-ς με-τα θε-ον θε-ο-το-κε α-νε-θε - - - με - - - θα.
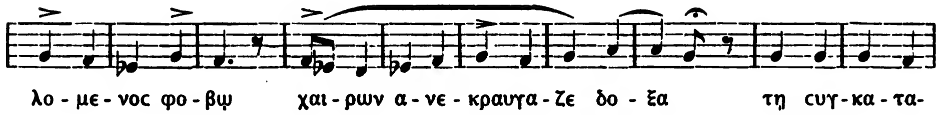
Andante.

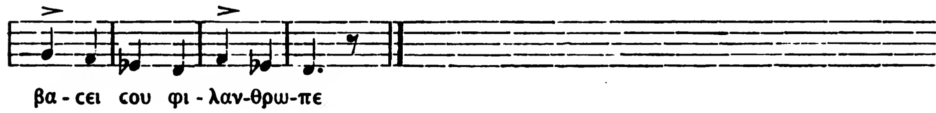

ἦχος β'.
Ο - - - τε εκ του ξυ-λου σε νε-κρον ο Α-ρι-μα-θει-ας κα-

θει-λε την των α-πα-ν-των ζω-ην σμυρνη και σιν-δο-νι σε Χρι-στε ε - - νει - -

λη - - - σε και τω πο-θω η-πει-γε-το καρ-δι-α και χει-λει

σω-μα το α-κη-ρα-τον σου πε-ρι-πτυ - - - ξα-σ-θαι ο - - μω-ς συ-στελ-

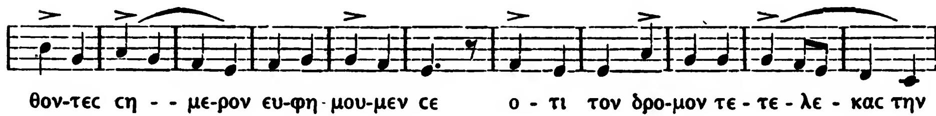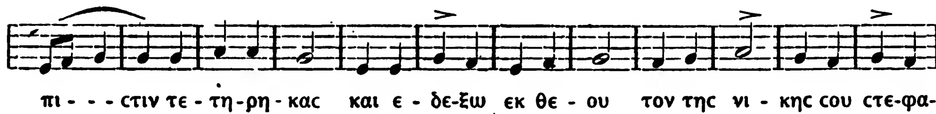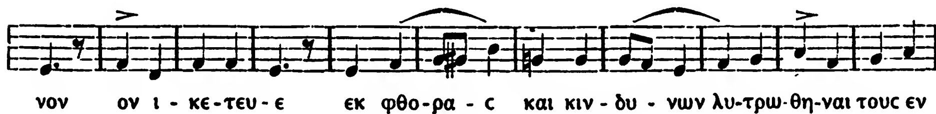

Andante.
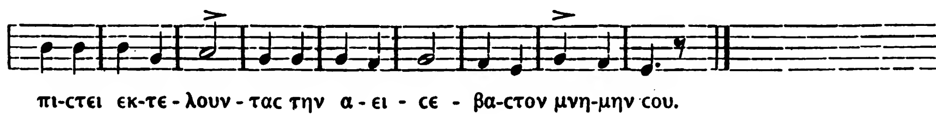
ἦχος δ'.
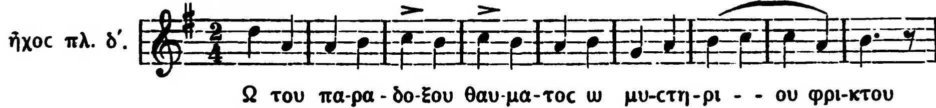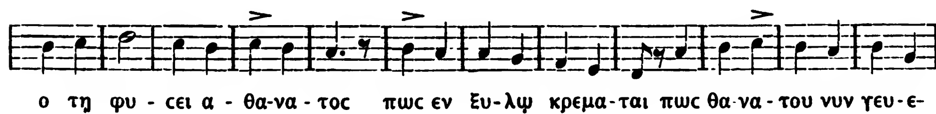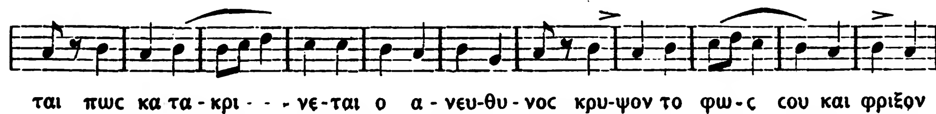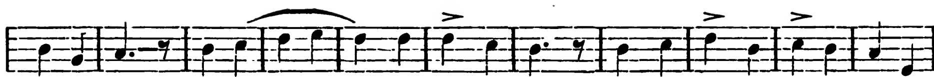

Andante.

ἦχος πλ. δ'.

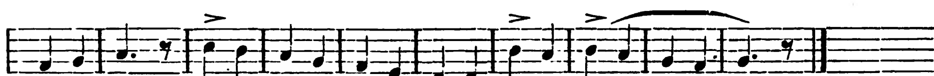

η - λι - ε βλε - - - - - - πων το τολ-μη - μα η παρ - θε - νος ε - λε - γεν εν
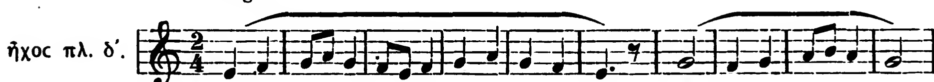

τῳ σταυ-ρῳ βλε-που-ςα κρε-μα-με-νον Χρι-στον ον ε - - - τε - - κεν.
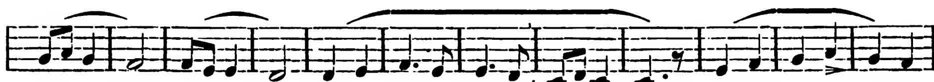
ΙΔΙΟΜΕΛΑ.

Adagio.
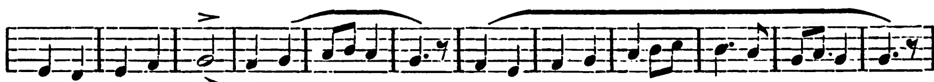
ἦχος πλ. δ΄.

Παντο - κρα - - το - ρ κυ - - ρι - - ε οι - δα - - πο - - - ςα

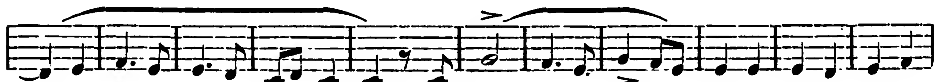
δυ - - - ναν ται - - τα δα - - - - - - - κρυ - - - - - - α Ε - ζε - κι - - - α - ν
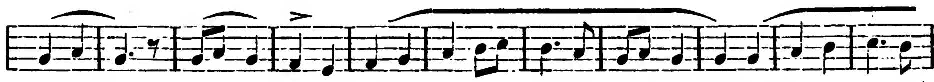

γαρ εκ των πυ - λων του θα - να - - - του α - - - νη - - - - - - - γα - - - - - - - γον
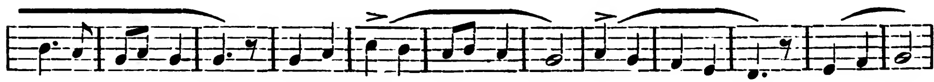

τη - - ν α - - μαρ - τω - - - λον εκ των χρο - νι - - - ων πται - c μα · των ερ-

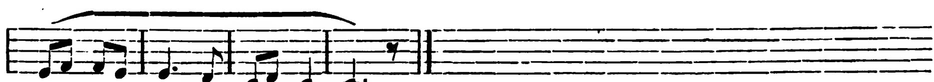
ρυ - - - - - - ςα - - - - - - - - - ντο τον δε τε - - λω - - - νην υ - περ τον φα ριc-

ςαι - - ον ε - - - - δι - - - και - - - - - - - ω - - - - - - - - ςαν και δε - - - - - -

ο - - - - - - - - - μαι ςυν αυ - τοι-c α - - - - ριθ - μη - - - - - - ςας ε - - λε-

η — — ςο - - - - - - ν με.

Adagio.

ἦχος πλ. β΄.

Ω πο - - cω-ν α - - γα - - - θων ο α - - - - - - - θλι - - -

- - - - - οc ε - μαυ - το - ν ε - - cτε - - - ρη - cα ω ποι - α - - c

βα - - - - - - - cι - - λει - - - αc ε - ξε - - - - - πε - - - - cα ο τα - λαι - -

πω - - ρο - - - c ε - - - - γω τον πλου-τον η - να - - λω - cα ο - - ν περ

ε - - - - - - - λα - - - - - - - - - βον την εν - το - λη - - ν πα - - ρε - - - - - -

βην οι - - - - - - - - - - μοι τα - λαι - - να ψυ - - χη - - - - - η τῳ πυ-

ρι τῳ αι - - - - - - ω - - - νι - - ῳ λοι - πο - ν κα - τα - - - - - δι - κα - - - - -

ζε - - - - - - - - - ται δι - ο προ τε - - - λου- c βο - - - - η - - - - - - cον

Χρι - - - cτῳ - - - - τῳ θε - - - ῳ ω ω ω - - - ω ω - ω - ω - ω - ω.

ωc τον α - - cω - - - - τον δε - ξαι - - με - υι - - - ον ο θε - - - ο - - - c

και ε - - - λε - - - η - - - - cο - - - - - - - - ν με.

Adagio.

ἦχος πλ. β΄.

ε - λε - η - - - μων οι - - - κτιρ - μω - - - - ν βο - - ω - - - - - σοι ε - λε - η-

σο - ν με - - - το - - ν πα - ρα - - πε - - σο - - - - - - ν - τα.

Adagio.

ἦχος πλ. α'.

Εν τη ε - ρυ - θρα θα - - λα - - - - - - σ - ση της α πει-ρο-

γα - - μου νυ - μ-φης ει - - κω - ν δι - - - - ε - γρα - - - - - - - φη - - - πο - -

τε ε - κει Μω-ϋ·σης δι - αι ρε - - - της του - - υ - - - - - - - - δα - - - - - - -

τος εν - θα - - δε Γα - βρι - - - ηλ υ - πη - ρε - τη - - σ του θα - - - - - - υ-

μα - - - - - - - τος το - τε τον βυ - θον ε - πε - - - ζευ - - σεν α - βρο - χω-ς

Ι - - σρα - - ηλ νυν δε τον Χριστον ε - - - γε - ν - νη - - σεν α - - - σπο - ρω - ς

η - - - πα-ρ - θε - - - - - - - νος η θα - λα - - - - - σ - σα - - - με - τα την

πα-ρο·δον του Ι - - σρα - - ηλ ε - - - μει - νε - ν α - - - - - - - βα - - - - - - -

τος η α - - - - - - - - - - - - - - - - - - με - - - - - - - μ - πτος με-τα την κυ - η - σιν

CXLII

του Ε - - μ - μα νου - - η - λ ε - - - - μει - - - νεν α - - - - - - - - φθο - - - - - -
ρος ο ω - ω - - - - ν και - - προ - - ων και φα - νεις ως α - ν - θρω - πος
θε - - ο - - - ς ε - λε - - η - - σον η - - μα - - - - - - - - - - - - - - - - - - ς.

CONSPECTUS.

I.

CODICUM ET EDITIONUM IN PRIORE PARTE ANTHOLOGIAE ADHIBITORUM.

A = cod. Monacensis, olim Augustanus, bombycinus n. 476 s. XIII vel XIV. conf. p. XI..
F = cod. Monac. membraneus n. 320 s. XII vel XIII. conf. p. XXII et LXXII.
G = cod. Monac. bombycinus n. 416 s. XII vel XIII.
H = cod. Monac. chartaceus n. 323 s. XVI.
M = cod. Monac. chartaceus n. 87 s. XVI. conf. p. XI.
N = cod. Monac. chartaceus n. 29 s. XVI. conf. p. XI.
P = cod. Parisinus n. 1039. conf. p. XI.
V = cod. Vindobonensis theolog. bombycinus n. 18 s. XIV. conf. p. XIV.
Boiss. = Sylloge poetarum graecorum. cur. Boissonade. Paris. a. 1825.
Bill. = Gregorii Nazianzeni opera ed. Billius. Paris. 1609.

II.

CODD. ET EDD. IN ALTERA PARTE ANTHOLOGIAE ADHIBITORUM.

A = cod. Monac. bombycinus n. 226 s. XIII vel XIV. conf. p. XXXVIII.
B = cod. Monac. bombycinus n. 263 s. XIII vel XIV.
C = cod. Monac. membraneus n. 587 s. XII vel XIII. conf. p. LXXI.
D = cod. Monac. bombycinus n. 205 s. XIII. conf. p. LXXI.
E = cod. Monac., olim Augustanus, membraneus n. 471 s. XI vel XII conf. p. LXXII
F = cod. Vind. theol. bombycinus n. 33 s. XIII. conf. p. LXXI.
G = cod. Vind. theol. membran. n. 332 et 338 s. XII. conf. p. LXXI.
H = cod. Vind. theol. membran. n. 136 s. XII. conf. p. LXXII.
I = cod. Vind. theol. bombycinus n. 183 s. XIV. conf. p. LXXI.
K = cod. Vind. theol. chartaceus n. 186 s. XV. conf. p. LXXI.
L = cod. Mon. bombycinus n. 201 s. XIII.

M = cod. Mon. chartaceus n. 25 s. XVI. conf. p.

V = cod. Vind. theol. membran. n. 121 s. XII. conf. p. XXXVIII.

Barth. = ed. Veneta Menaeorum et Pentecostarii. cur. Barth. Cutlumusianus. Venet. a. 1869.

Triod. = ed. Triodii. Venet. a. 1869.

Oct. = ed. Octoechi. Venet. a. 1869.

Hor. = ed. Horologii. Venet. a. 1831.

Ven. = Μηναῖα ἐπὶ διορθώσει Γεωργίου Βλαστοῦ. Ἐνετίησιν ͵αφϙβ'.

Dan. = Thesaurus hymnologicus. ed. H. A. Daniel.

Pit. = Pitra Hymnographie de l'église grecque Rom. 1867.

Beitr. = Beiträge zur kirchlichen Literatur der Byzantiner, von W. Christ, aus den Sitzungsber. der bayr. Akademie vom J. 1870.

Hirm. = Εἱρμολόγιον παρὰ Ἰωάννου Λαμπαδαρίου. Κωνσταντ. 1856.

PARS PRIOR.

CARMINA CHRISTIANA VETERA.

CΥΝΕCΙΟΥ ΥΜΝΟΙ.

Ἄγε μοι, λίγεια φόρμιγξ,
μετὰ Τηΐαν ἀοιδὰν,
μετὰ Λεcβίαν τε μολπὰν
γεραρωτέροις ἐφ᾽ ὕμνοις
κελάδει δώριον ᾠδὰν,
ἁπαλαῖς οὐκ ἐπὶ νύμφαις
ἀφροδίcιον γελώcαις,
θαλερῶν οὐδ᾽ ἐπὶ κούρων
πολυηράτοιcιν ἥβαις·
θεοκύμονος γὰρ ἁγνὰ
coφίας ἄχραντος ὠδὶς
μέλος ἐς θεῖον ἐπείγει
κιθάρας μίτους ἐρέccειν,
μελιχρὰν δ᾽ ἄνωγεν ἄταν
χθονίων φυγεῖν ἐρώτων.
τί γὰρ ἀλκά, τί δὲ κάλλος,
τί δὲ χρυςός, τί δὲ φάμα,
βαcιλήϊοί τε τιμαὶ
παρὰ τὰς θεοῦ μερίμνας;
ὁ μὲν ἵππον εὖ διώκοι,
ὁ δὲ τόξον εὖ τιταίνοι,
ὁ δὲ θημῶνα φυλάccοι
κτεάνων, χρύcειον ὄλβον·
ἑτέρῳ δ᾽ ἄγαλμα χαίτη
καταειμένη τενόντων,
πολύυμνος δέ τις εἴη
παρὰ κούροις, παρὰ κούραις
ἀμαρύγμαcιν προcώπων·
ἐμὲ δ᾽ ἀψόφητον εἴη
βιοτὰν ἄcημον ἕλκειν,
τὰ μὲν εἰς ἄλλους ἄcημον
τὰ δὲ πρὸς θεὸν εἰδότα.
coφία δέ μοι παρείη
ἀγαθὰ μὲν νεότατα,
ἀγαθὰ δὲ γῆρας ἕλκειν,
ἀγαθὰ δ᾽ ἄναcca πλούτου·
πενίαν δ᾽ ἄμοχθος οἴcει
coφία γελῶcα πικραῖς
ἄβατον βίου μερίμναις.
μόνον εἰ τόcον παρείη,
ὅcον ἄρκιον καλιῆς
ἀπὸ γειτόνων ἐρύκειν,
ἵνα μὴ χρεώ με κάμπτοι
ἐπὶ φροντίδας μελαίνας.
κλύε καὶ τέττιγος ᾠδὰν
δρόcον ὀρθρίαν πιόντος.

Synesii in carminibus recognoscendis adhibuimus cod. Monacensem n. 476 s. XIII olim Augustanum (A), cod. Mon. n. 87 s. XVI (M), cod. Mon. n. 29 s. XVI (N), denique quae Boissonade ex cod. Parisino 1039 (P) excerpsit. — Cυνεcίου ὕμνοι ἔμμετροι AMN; singuli hymni hoc ordine sese excipiunt in A: 6. 2. 7. 8. 1. 2. 3. 4. 10 omissis 5. 9, in N: 3. 4. 5. 6. 2. 7, 8. 9. 1 omisso 10, in M: 3. 4. 5. 6. 2. 7. 8. 9. 1. 10 — I v. 17 φάμαι M — 18 βαcίλειοί τε τιμαί γε AM — 20 εὖ ἵππον A, M ex corr. — διώκει A — 21 τιταίνει A — 24 ἑτέρα M — 26 τις N: κεν A τις in κὲν corr. M — 31 ἐς MN fort.: ἄλλους ἐς — 41 καλοῖcιν A καλιῆς in καλοῖcιν corr. M — 43 κόποι A κάμπτοι in κόπτοι corr. M

Ἴδε μοι βοῶcι νευραὶ
ἀκέλευςτα, καί τιc ὀμφὴ
περί τ' ἀμφί τέ με ποτᾶται.
τί ποτ' ἄρα τέξεταί μοι
μέλος ἁ θέςκελος ᾠδίς;
Ὁ μὲν αὐτόccυτος ἀρχὰ,
ταμίας πατὴρ τ' ἐόντων,
ἀλόχευτος ὑψιθώκων
ὑπὲρ οὐρανοῦ καρήνων
ἀλύτῳ κύδεϊ γαίων
θεὸc ἔμπεδος θαάccει,
ἑνοτήτων ἑνὰc ἁγνὴ,
μονάδων μονάc τε πρώτη,
ἁπλότητας ἀκροτήτων
ἑνόωcα καὶ τεκοῦcα
ὑπερουcίοιc λοχείαιc·
ὅθεν αὐτὴ προθοροῦcα
διὰ πρωτόcπορον εἶδοc
μονὰc ἄρρητα χυθεῖcα
τρικόρυμβον ἔcχεν ἀλκάν.
ὑπερούcιοc δὲ παγὰ
cτέφεται κάλλεϊ παίδων
ἀπὸ κέντρου τε θορόντων,
περὶ κέντρον τε ῥυέντων.
Μένε μοι θραcεῖα φόρμιγξ,
μένε, μηδὲ φαῖνε δήμοιc
τελετὰc ἀνοργιάcτουc.
ἴθι καὶ τὰ νέρθε φώνει·
τὰ δ' ἄνω cιγὰ καλύπτει,
ὁ δὲ νοῦc οἵοιcιν ἤδη
μέλεται νοεροῖcι κόcμοιc·
ἀγαθὰ γὰρ ἔνθεν ἤδη
βροτέου πνεύματοc ἀρχὰ
ἀμερίcτωc ἐμερίcθη,
ὁ καταιβάταc ἐc ὕλαν
νόοc ἄφθιτοc, τοκήων
θεοκοιράνων ἀπορρὼξ,
ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἐκείνων.
ὅλοc οὗτοc εἷc τε πάντῃ,
ὅλοc εἰc ὅλον δεδυκὼc,
κύτοc οὐρανῶν ἑλίccει·
τὸ δ' ὅλον τοῦτο φυλάccων
νενεμημέναιcι μορφαῖc
μεμεριcμένοc παρέcτη,
ὁ μὲν ἀcτέρων διφρείαιc,
ὁ δ' ἐc ἀγγέλων χορείαc·
ὁ δὲ καὶ ῥέποντι δεcμῷ
χθονίαν εὕρετο μορφάν·
ἀπὸ δὲ cταθεὶc τοκήων
δνοφερὰν ἤρυcε λάθαν,
ἀλαωποῖcι μερίμναιc
χθόνα θαυμάcαc ἀτερπῆ
θεὸc ἐc θνητὰ δεδορκώc.
Ἔνι μάν, ἔνι τι φέγγοc
κεκαλυμμέναιcι γλήναιc·
ἔνι καὶ δεῦρο πεcόντων
ἀναγώγιόc τιc ἀλκά,
ὅτε κυμάτων φυγόντεc
βιοτηcίων ἀκηδεῖc
ἁγίαc ἔcτειλαν οἴμουc
πρὸc ἀνάκτορον τοκῆοc.
μάκαρ ὅcτιc βορὸν ὕλαc
προφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶc
ἀναδὺc ἅλματι κούφῳ
ἴχνοc ἐc θεὸν τιταίνει.
μάκαρ ὅcτιc μετὰ μοίραc,
μετὰ μόχθουc, μετὰ πικρὰc
χθονογηθεῖc μελεδῶναc
ἐπιβὰc νόου κελεύθων
βυθὸν εἶδεν θεολαμπῆ.
Πόνοc ἔcθ' ὅλαν τανύcθαι
κραδίαν ὅλοιcι ταρcοῖc
ἀναγωγίων ἐρώτων.
μόνον ἐμπέδωcον ὁρμὰν

49 ἀμφί τέ με Boissonade: ἀμφί με codd. — 53 τε ὄντων vulgo, correxit Boiss. — 61 ἑνόωcα nos: ἑνόcαcα A ἑνώcαcα MN — 62 ὑπερουcίαιc A — 66 τρικόρυμνον A τρικόρυβον N τρικόρυβον in τρικόρυμνον corr. M — εἶχεν A — 74 ὅθι N, M var. lect. — 75 καλύπτει A MN: καλύπτοι vulgo — 77 νόοιcι codd. νοεροῖcι suadente Boissonadio scribere ausi sumus, nescio tamen an praestet νόοιο — 96 om. A; δ' ἐcτάθη codd. aut δὲ cταθεὶc aut δνοφερὰν δ' ἤρυcε scribendum esse monuit Boiss. — 97 ἀλαωποῖcι A: ἀλαωπῆcι P ἀλαωπίcι MN — 100 fort. ἔτι μάν, cf. III 577 — 107 ἀνάκτορνον M — 108 βορὸν in βάροc corr. M — 117 ἔcθ' nos: ἐc A m. pr. εἰc A ex corr. MN — τανύcθαι N: τανύcαι A τανύcθαι in τανῦcαι corr. M

νοερηφόροιϲιν ὁρμαῖϲ·
ὁ δέ τοι πέλαϲ φανεῖται
γενέταϲ χεῖραϲ ὀρεγνύϲ·
προθέοιϲα γάρ τιϲ ἀκτὶϲ
καταλάμψει μὲν ἀταρποὺϲ,
πετάϲει δέ τοι νοητὸν
πεδίον, κάλλεοϲ ἀρχάν.
Ἄγε μοι, ψυχά, πιοῖϲα
ἀγαθορρύτοιο παγᾶϲ,
ἱκετεύϲαϲα τοκῆα
ἀνάβαινε μηδὲ μέλλε
χθονὶ τὰ χθονὸϲ λιποῖϲα·
τάχα δ' ἂν μιγεῖϲα πατρὶ
θεὸϲ ἐν θεῷ χορεύϲαιϲ.

II

Πάλι φέγγοϲ, πάλιν ἀώϲ,
πάλιν ἁμέρα προλάμπει
μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν·
πάλι μοι λίγαινε, θυμὲ,
θεὸν ὀρθρίοιϲιν ὕμνοιϲ,
ὃϲ ἔδωκε φέγγοϲ ἀοῖ,
ὃϲ ἔδωκεν ἄϲτρα νυκτὶ,
περικοϲμίαν χορείαν.
πολυκύμονοϲ μὲν ὕλαϲ
ἐκάλυψε νῶτον αἰθὴρ
πυρὸϲ ἐμβεβὼϲ ἀώτῳ,
ἵνα κυδίμα ϲελάνα
πυμάταν ἄντυγα τέμνει·
ὑπὲρ ὀγδόαν δὲ δίναν
ἑλίκων ἀϲτροφορήτων
ῥόοϲ ἀϲτέρων ἔρημοϲ
ὑποκολπίουϲ ἐλαύνων
πτύχαϲ ἀντίον θεοίϲαϲ
μέγαν ἀμφὶ νοῦν χορεύει,
ὃϲ ἄνακτοϲ ἄκρα κόϲμου
πολιοῖϲ ἔρεψε ταρϲοῖϲ.
τὰ πρόϲω μάκαιρα ϲιγὰ,
νοερῶν τε καὶ νοητῶν
ἄτομον τομὰν, καλύπτει.
Μία παγὰ, μία ῥίζα
τριφαὴϲ ἔλαμψε μορφά·
ἵνα γὰρ βυθὸϲ πατρῷοϲ,
τόθι καὶ κύδιμοϲ υἱόϲ,
κραδιαῖόν τι λόχευμα,
ϲοφία κοϲμοτεχνῖτιϲ·
ἑνοτήϲιόν τε φέγγοϲ
ἁγίαϲ ἔλαμψε πνοιᾶϲ.
μία παγὰ, μία ῥίζα
ἀγαθῶν ἀνέϲχεν ὄλβον
ὑπερούϲιόν τε βλάϲταν
γονίμοιϲ ζέοιϲαν ὁρμαῖϲ·
τά τ' ἐνουϲίων προλάμπει
μακάρων ἀγητὰ φέγγη.
ὅθεν ἐγκόϲμιοϲ ἤδη
χορὸϲ ἀφθίτων ἀνάκτων
γενετήριόν τε κῦδοϲ
τό τε πρωτόϲπορον εἶδοϲ
νοεροῖϲ ἔμελψεν ὕμνοιϲ·
πέλαϲ εὐμενῶν τοκήων
ϲτρατὸϲ ἀγγέλων ἀγήρωϲ
τὰ μὲν ἐϲ νόον δεδορκὼϲ
δρέπεται κάλλεοϲ ἀρχάν,
τὰ δ' ἐϲ ἄντυγαϲ δεδορκὼϲ
διέπει βένθεα κόϲμου,
τὸν ὕπερθε κόϲμον ἕλκων
νεάταϲ καὶ μέχριϲ ὕλαϲ,
ἵνα δαιμόνων ὅμιλον
φύϲιϲ ἱζάνοιϲα τίκτει
πολύθρουν καὶ πολυμήταν·
ὅθεν ἥρωϲ, ὅθεν ἤδη
περὶ γᾶν ϲπαρεῖϲα πνοιὰ
χθονὸϲ ἔζωϲε μοίραϲ
πολυδαιδάλοιϲι μορφαῖϲ·
τὰ δὲ πάντα ϲεῖο βουλᾶϲ
ἔχεται· ϲὺ δ' ἐϲϲὶ ῥίζα

---

133 τάχα δ' ἂν corr. in τάχοϲ ἄν M — χορεύϲαιϲ P: χορεύϲοιϲ A ex corr. χορεύϲειϲ MN, quod si tueri volueris, τάχα δ' ἀμμιγεῖϲα emendare debebis — II 1, 4. III 143. VIII 51 πάλι A ex corr.: πάλιν MN — 4 λίγαινε A: λίταινε N λίγαιναι ex λίταινε corr. M — 13 τέμνη N, M var. lect. — 21 ἔρεψε A: ἔτρεψε N ἔρεψε ex ἔτρεψε corr. M — 30 κοϲμοτεχνῆτιϲ MN — 34 ἀνέϲχεν cum var. lect. ἔδειξεν M — 35 βλάϲταν ex βλάϲτον corr. M — 47 ἀλκάν MN — 53 τίκτη N — 57 nescio an ἔζωϲε Synesius scripserit

παρεόντων, πρό τ' ἐόντων,
μετεόντων, ἐνεόντων·
cὺ πατήρ, cὺ δ' ἐccὶ μάτηρ,
cὺ δὲ ἄρρην, cὺ δὲ θῆλυc,
cὺ δὲ φωνά, cὺ δὲ cιγά,
φύcεωc φύcιc γονῶcα,
cὺ δ' ἄναξ, αἰῶνοc αἰών.
τὸ μὲν ᾗ θέμιc βοᾶcαι·
μέγα χαῖρε, ῥίζα κόcμου,
μέγα χαῖρε, κέντρον ὄντων,
μονὰc ἀμβρότων ἀριθμῶν
προανουcίων ἀνάκτων.
μέγα χαίροιc, μέγα χαίροιc,
ὅτι πὰρ θεῷ τὸ χαίρειν·
ἐπ' ἐμοῖc ἵλαον οὖαc
τάνυcον χοροῖcιν ὕμνων·
cοφίαc ἄνοιγε φέγγοc,
κατάχει κύδιμον ὄλβον,
κατάχει χάριν λιπῶcαν
βιοτᾶc γαληνιώcαc,
πενίαν ἐκτὸc ἐλαύνων
χθονίαν τε κῆρα πλούτου·
μελέων ἔρυκε νούcουc,
παθέων δ' ἄκοcμον ὁρμὰν
φρενοκηδεῖc τε μερίμναc
ἀπό μοι ζωᾶc ἐρύκοιc,
ἵνα μὴ τὸ νοῦ πτέρωμα
ἐπιβρίcῃ χθονὸc ἄτα·
ἄνετον δὲ ταρcὸν αἴρων
περὶ cᾶc ὄργια βλάcταc
τὰ πανάρρητα χορεύcω.

III

Ἄγε μοι ψυχά
ἱεροῖc ὕμνοιc
ἐπιβαλλομένα
ὑληγενέαc
εὔναcον οἴcτρουc·
θώρηccε δὲ νοῦ
ζαμενεῖc ὁρμάc.
Βαcιλῆϊ θεῶν
πλέκομεν cτέφανον,
θῦμ' ἀναίμακτον,
ἐπέων λοιβάc.
Cὲ μὲν ἐν πελάγει,
cὲ δ' ὑπὲρ νάcων,
cὲ δ' ἐν ἀπείροιc,
ἐπί τε πτολίων
κραναῶν τ' ὀρέων,
καὶ κατὰ κλεινῶν
ὁπόταν πεδίων
cτάcω διδύμουc
γυίων ταρcούc,
cέ, μάκαρ, μέλπω,
γενέτα κόcμου.
cοὶ νύξ με φέρει
τὸν ἀοιδόν, ἄναξ·
cοὶ δ' ἀμερίουc,
cοὶ δ' ἀῴουc,
cοὶ δ' ἑcπερίουc
ὕμνουc ἀνάγω.
ἵcτορεc αὐγαὶ
πολιῶν ἄcτρων
μάναc τε δρόμοι·
καὶ μέγαc ἵcτωρ
ἅλιοc ἁγνῶν
ἄcτρων πρύτανιc,
ὁcίαν ψυχὰν
ἅγιοc ταμίαc.
Ἐπὶ cὰc αὐλάc,
ἐπὶ cοὺc κόλπουc
τὸν ἀπόcτροφον
ταναᾶc ὕλαc
ταρcὸν ἐλάφρουν,
χαίρων ἵνα cου
προμολὰν ἱκόμαν,
νῦν ἐπὶ cεμνᾶc

64 δὲ ἄρρην A sed ἐ ἄ in ras. — 68 εἰ θέμιc M — 72 προαναcίων MN — 78 et 79 κατέχει AM — III 6 νόου AMNP, praeterea in A δὲ erasum — 10 θῦμ' contra veterum poetarum usum corripuit Synesius — 32 ἵcτωρ ex ἵτωρ corr. MN — 35 ὁcίαν AP: ὁcίων MN — 39 vocabuli ἀπόcτροφον paenultimam syllabam produxisse videtur poeta; cf. v. 109, 235 — 41 ἐλάφρουν tentavimus, nisi πόδ' ἐλάφριζον malis ἐλαφριζόντων AMN ἐλαφρίζων vulgo

τελετηφορίας
cηκοὺc ἁγίους
ἱκέτας ἔμολον·
νῦν ἐπὶ κλεινῶν
κορυφὰν ὀρέων
ἱκέτας ἔμολον·
νῦν ἐc ἐρήμας
αὐλῶνα μέγαν
Λιβύας ἔμολον,
πέζαν νοτίαν·
τὰν οὔτ᾽ ἄθεον
πνεῦμα μολύνει,
οὔτε χαράccει
ἴχνος ἀνθρώπων
ἀcτυμερίμνων·
ἵνα coι ψυχὰ
καθαρὰ παθέων,
λύcαcα πόθους,
λήξαcα πόνων,
λήξαcα γόων,
θυμῶν, ἐρίδων,
ὅcα κηριτρεφῆ
ἀποcειcαμένα
καθαρᾷ γλώccᾳ
γνώμῃ θ᾽ ὁcίᾳ
τὸν ὀφειλόμενον
ὕμνον ἀποίcῃ.
Εὐφαμείτω
αἰθὴρ καὶ γᾶ·
cτάτω πόντος,
cτάτω δ᾽ ἀήρ·
λήγετε πνοιαὶ
βαλίων ἀνέμων,
λήγετε ῥιπαὶ
γυρῶν ῥοθίων,
ποταμῶν προχοαί,
κραναaὶ λιβάδες.
ἐχέτω cιγὰ
κόcμου λαγόνας,
ἱερευομένων
ἁγίων ὕμνων·
δύτω κατὰ γᾶc
ὀφίων cυρμόc,
δύτω κατὰ γᾶc
καὶ πτανὸc ὄφιc,
δαίμων ὕλας,
νεφέλα ψυχᾶc,
εἰδωλοχαρὴc,
εὐχαῖc cκύλακας
ἐπιθωῦccων.
cὺ πάτερ, cὺ μάκαρ,
cὺ ψυχοβόρους
ἀπέρυκε κύνας
ψυχᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
εὐχᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
ζωᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
ἔργων ἀπ᾽ ἐμῶν.
ἃ δ᾽ ἁμετέρα
πραπίδων λοιβὰ
coῖc ἐριτίμοιc
μελέτω προπόλοιc,
πορθμεῦcι coφοῖc
ἁγίων ὕμνων.
Ἤδη φέρομαι
ἐπὶ βαλβίδας
ἱερῶν ἐπέων·
ἤδη καναχεῖ
ὀμφὰ περὶ νοῦν.
Μάκαρ, ἵλαθί μοι,
πάτερ, ἵλαθί μοι,
εἰ παρὰ κόcμον,
εἰ παρὰ μοῖραν
τῶν cῶν ἔθιγον.
τίνος ὄμμα coφόν,
τίνος ὄμμα πολύ,
ταῖc caῖc cτεροπαῖc
ἀνακοπτόμενον,
οὐ καταμύcει;
ἀτενὲc δὲ δρακεῖν
ἐπὶ coὺc πυρcοὺc
θέμιc οὐδὲ θεοῖc·
πίπτων δὲ νόος

48—53 om. A — 51—53 om. P — 98—102 = IV 248—252 — 115 εἰ A in ras.: εἴ που MNP

ἀπὸcᾶc cκοπιᾶc
τὰ πέλας cαίνει,
ἀκίχητα κιχεῖν
ἐπιβαλλόμενος,
προcιδεῖν αἴγλαν
ἀκάμαντι βυθῷ
ἀμαρυccoμέναν·
ἀβάτων δ᾽ ἀποβὰc
ἐπὶ πρωτοφανὲc
εἶδοc ἐρείδει
ὄμματος ὁλκάν·
ὅθεν αἰνύμενος
ἐπὶ cοὺc ὕμνουc
ἄνθεα φωτὸc
ἀορίcτοιc ἀνέμοιc
ἀναπαῦcαι βολάν,
τὰ cὰ cοὶ πάλι δούc.
τί γὰρ οὐ cὸν, ἄναξ;
πατέρων πάντων
πάτερ, αὐτοπάτωρ,
προπάτωρ, ἀπάτωρ,
υἱὲ cεαυτοῦ,
ἓν ἑνὸc πρότερον,
ὄντων cπέρμα,
πάντων κέντρον,
προανούcιε νοῦ,
κόcμων ῥίζα
τῶν ἀρχεγόνων,
ἀμφιφαὲc φῶc,
ἀτρέκεια cοφὰ,
παγὰ cοφίαc,
κεκαλυμμένε νοῦ
ἰδίαιc αὐγαῖc,
ὄμμα cεαυτοῦ
πρηcτηροκράτορ,
αἰωνοτόκε,
αἰωνόβιε,
ἐπέκεινα θεῶν,
ἐπέκεινα νόων·
θἄτερα νωμῶν,
νοερητόκε νοῦ,
ὀχετηγὲ θεῶν,
πνευματοεργὲ
καὶ ψυχοτρόφε·
παγὰ παγῶν,
ἀρχῶν ἀρχά,
ῥιζῶν ῥίζα·
μονὰc εἶ μονάδων,
ἀριθμῶν ἀριθμὸc,
μονὰc ἠδ᾽ ἀριθμὸc,
νοῦc καὶ νοερὸc
καὶ τὸ νοητὸν
καὶ πρὸ νοητοῦ·
ἓν καὶ πάντα,
ἓν διὰ πάντων,
ἕν τε πρὸ πάντων,
cπέρμα τὸ πάντων,
ῥίζα καὶ ὅρπαξ,
φύcιc ἐν νοεροῖc,
θῆλυ καὶ ἄρρεν·
μύcταc δὲ νόοc
τά τε καὶ τὰ λέγει,
βυθὸν ἄρρητον
ἀμφιχορεύων.
Cὺ τὸ τίκτον ἔφυc,
cὺ τὸ τικτόμενον,
cὺ τὸ φωτίζον,
cὺ τὸ λαμπόμενον,
cὺ τὸ φαινόμενον,
cὺ τὸ κρυπτόμενον,
φῶc κρυπτόμενον
ἰδίαιc αὐγαῖc·
ἓν καὶ πάντα
ἓν καθ᾽ ἑαυτὸ
καὶ δι᾽ ἁπάντων·
cὺ γὰρ ἐξεχύθηc,
ἀρρητοτόκε,
ἵνα παῖδα τέκηc

132 ἀκάματι MN — 137 ἀλκάν N, M var. lect. — 141. 2 versus corruptos reliquimus intactos, Boissonade et ἀνέπαυcε et ἀέροc ἀνέμοιc ἀνέπνευcε βολάν tentavit — 143 ταῦτα cοί A — 153 κόcμου M vulgo — 166 θάτερα nos: ἐπὶ θάτερα codd. ἐπίcηc Boiss. — 181 δ᾽ ἁπάντων AMN — 197 in vett. edd. ante Boiss. casu, ut videtur, excidit

κλεινὰν ϲοφίαν
δημιοεργόν·
προχυθεὶϲ δὲ μένειϲ
ἀτόμοιϲι τομαῖϲ
μαιευόμενοϲ.
Ὑμνῶ ϲε, μονάϲ,
ὑμνῶ ϲε, τριάϲ·
μονὰϲ εἶ τριὰϲ ὤν,
τριὰϲ εἶ μονὰϲ ὤν·
νοερὰ δὲ τομὰ
ἄϲχιϲτον ἔτι
τὸ μεριϲθὲν ἔχει.
ἐπὶ παιδὶ χύθηϲ
ἰότατι ϲοφᾷ,
αὐτὰ δ᾽ ἰόταϲ
βλάϲτηϲε μέϲα
φύϲιϲ ἄφθεγκτοϲ,
τὸ προούϲιον ὄν.
οὐ θέμιϲ εἰπεῖν
δεύτερον ἐκ ϲοῦ·
οὐ θέμιϲ εἰπεῖν
τρίτον ἐκ πρώτου.
Ὠδὶϲ ἱερά,
ἄρρητε γονά,
ὅροϲ εἶ φυϲίων
τᾶϲ τικτοίϲαϲ
καὶ τικτομέναϲ.
ϲέβομαι νοερῶν
κρυφίαν τάξιν·
χωρεῖ τι μέϲον
οὐ καταχυθέν.
Ἄφθεγκτε γόνε
πατρὸϲ ἀφθέγκτου,
ὠδὶϲ διὰ ϲέ,
διὰ δ᾽ ὠδῖνοϲ
αὐτὸϲ ἐφάνθηϲ,
ἅμα πατρὶ φανεὶϲ
ἰότατι πατρόϲ·
ἰόταϲ ϲὺ δ᾽ ἀεὶ
παρὰ ϲεῖο πατρί·
οὐδ᾽ ὁ βαθύρρουϲ
χρόνοϲ οἶδε γονὰϲ
τὰϲ ἀρρήτουϲ·
αἰὼν δὲ γέρων
τὸν ἀμήρυτον
τόκον οὐκ ἐδάη·
ἅμα πατρὶ φάνη
γενόμενοϲ αἰῶν᾽
ὁ γενηϲόμενοϲ.
Τίϲ ἐπ᾽ ἀφθέγκτοιϲ
ἐβράβευϲε τόλμαν;
ἀλαῶν μερόπων
δαιδαλογλώϲϲων
ἄθεοι τόλμαι·
ϲὺ δὲ φωτοδόταϲ
φωτὸϲ νοεροῦ·
ϲκολιᾶϲ δ᾽ ἀπάταϲ
ἀνέχειϲ ὁϲίων
πραπίδαϲ μερόπων
ἐϲ ζόφον ὕλαϲ
μὴ καταδῦναι.
Ϲέ, πάτερ κόϲμων,
πάτερ αἰώνων,
αὐτουργὲ θεῶν,
εὐαγὲϲ αἰνεῖν.
Ϲὲ μὲν οἱ νοεροὶ
μέλπουϲιν, ἄναξ,
ϲὲ δὲ κοϲμαγοὶ
ὀμματολαμπεῖϲ
νόεϲ ἀϲτέριοι
ὑμνοῦϲι, μάκαρ,
οὓϲ πέρι κλεινὸν
ϲῶμα χορεύει.
πᾶϲά ϲε μέλπει
γενεὰ μακάρων,
οἱ περὶ κόϲμον,
οἱ κατὰ κόϲμον,
οἱ ζωναῖοι,

214—216 = IV 116 sqq. — 217 χύθηϲ Boissonade: χυθεὶϲ codd. — 235 καταχθέν MN — 243 ϲέ δέ MNP unde ϲύ δέ Boiss.: ϲὺ A in ras. et varia lect. in M — 252 γενόμενοϲ αἰῶν᾽ nos: αἰὼν γενόμενοϲ AMN vulgo; si elisio in clausula versiculi facta te offendet, poteris γενόμενοϲ αἰέν scribere — 255 ἐβράβευϲε θράϲοϲ mavult Boiss. — 277 χορεύει A: χορεύϲει PMN

οἵ τ᾽ ἄζωνοι
κόσμου μοίρας
ἐφέπουσι σοφοί,
ἀμφιβατῆρες
οἱ περὶ κλεινοὺς
οἰηκοφόρους·
οὓς ἀγγελικὰ
προχέει σειρὰ
τό τε κυδῆεν
γένος ἡρώων,
ἔργα τὰ θνητῶν
κρυφίαισιν ὁδοῖς
διανισσόμενον,
[ἔργα βρότεια]
ψυχά τ᾽ ἀκλινὴς
καὶ κλινομένα
ἐς μελαναυγεῖς
χθονίους ὄγκους.
Σὲ μάκαιρα φύσις
φύσεώς τε γονὰ,
μάκαρ, ὑμνέει,
τὰς ζειδώροις
ἐφέπεις πνοιαῖς,
ἀπὸ σῶν ὀχετῶν
κατασυρομέναις,
προκυλινδομέναις·
σὺ γὰρ, ἀχράντων
ἡγέτα κόσμων,
φύσις εἶ φυσίων·
σὺ φύσιν θάλπεις,
γένεσιν θνατῶν,
τᾶς ἀενάω
ἰνδαλμῶνα,
ἵνα καὶ πυμάτα
μερὶς ἐν κόσμῳ
λελάχῃ ζωᾶς
ἐπαμειβομένας·
οὐ γὰρ θέμις ἦν
τρύγα τὰν κόσμου
κορυφαῖς ἐρίσαι·
τὸ δὲ ταχθὲν ὅλως
ἐς χορὸν ὄντων
οὐκέτ᾽ ὀλεῖται·
ἄλλο δ᾽ ἀπ᾽ ἄλλου,
διὰ δ᾽ ἀλλήλων
πάντ᾽ ἀπολαύει·
ἐξ ὀλλυμένων
κύκλος ἀΐδιος
ταῖς σαῖς πνοιαῖς
ἀναθαλπόμενος.
σοὶ διὰ πάντων
ἵστησι χοροὺς
μάτειρα φύσις
ἰδίαις χροίαις,
ἰδίοις ἔργοις
δαιδαλλομένων,
ἐκ δὲ ζώων
ἑτεροφθόγγων
μίαν ἁρμονίαν
ὁμόφωνον ἄγει.
σοὶ πάντα φέρει
αἶνον ἀγήρων,
ἀὼς καὶ νύξ,
στεροπαί, νιφάδες,
οὐρανὸς αἴθων
καὶ γᾶς ῥίζαι,
ὕδωρ, ἀήρ,
σώματα πάντα,
πνεύματα πάντα,
σπέρματα, καρποί,
φυτὰ καὶ ποῖαι,
ῥίζαι, βοτάναι,
βοτὰ καὶ πτηνὰ
καὶ νηχομένων
νεπόδων ἀγέλαι.
Ἴδε καὶ ψυχὰν

---

287 παρά Boiss. — 292 ἄλμα γένος ἡρώων MN — 296 varia lectio versiculi 293 esse videtur — 299 μελαιναυγεῖς AM — 303 μάκαρ, ὑμνέει nos, nisi ὑμνείει malis: ὑμνέει μάκαρ codd. ὑμνέει σε μάκαρ Boiss. — 308 προκυλινδομέναις A sed οκ in ras. προσκυλ. MN — 315 ἰνδαλμῶνα nos analogiam κευθμῶνος secuti: ἰνδαλμόνας AMN ἰνδαλμόνα vulgo — 318 λελάχῃ ζωᾶς λελάχῃ ζωαῖς AN — 328 ἀπολαύειν MN — 339 ζωάν AMN — 344 ὕμνον A et var. lect. in M — 347 αἴθων nos: αἰθήρ A in ras. ἀκμῆς αἴθων MNP — 353 πόαι AMN

ὀλιγοδρανέα,
ὀλιγηπελέα
ἐπὶ ϲᾶϲ Λιβύαϲ,
ἐπὶ ϲᾶϲ ϲεπτᾶϲ
ἱερηπολίαϲ
ὁϲίαιϲ εὐχαῖϲ
ἐπιμεμβλομέναν,
τὰν ἀμφιπολεῖ
νέφοϲ ὑλαῖον·
ϲὸν δ᾽ ὄμμα, πάτερ,
κοπτικὸν ὕλαϲ.
Νῦν μοι κραδία
τοῖϲ ϲοῖϲ ὕμνοιϲ
πιαινομένα
ἐθόωϲε νόον
πυρίαιϲ ὁρμαῖϲ·
ϲὺ δὲ λάμψον, ἄναξ,
ἀνάγωγα φάη.
νεῦϲον δὲ, πάτερ,
ϲῶμα φυγοῖϲαν
μηκέτι δῦναι
ἐϲ χθονὸϲ ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶϲ
ὑλοδιαίτου
δεϲμοῖϲι μένω,
πραεῖα, μάκαρ,
βόϲκοι με τύχα·
μηδ᾽ ἐμπόδιον
πνεύϲειε νόου
φροντίϲι λυγραῖϲ
δάπτοιϲα βίον,
ἵνα μὴ τὰ θεοῦ
ἄϲχολοϲ εἴην,
μηδ᾽ ἔτι τοίοιϲ
ἐναλινδοίμαν,
ὅθεν˙ ἐκπροφυγὼν
δώροιϲι τεοῖϲ
ϲτέφοϲ εὐαγέων
ἀπὸ λειμώνων
ϲοὶ τοῦτο πλέκω,
ϲοὶ τόνδε φέρω
αἶνον, ἀχράντων
ἡγέτα κόϲμων,
καὶ παιδὶ ϲοφῷ,
αὐτᾷ ϲοφίᾳ,
τὸν ἀπ᾽ ἀρρήτων
ἔχεαϲ κόλπων,
ἐν ϲοὶ δὲ μένει
ϲέθεν ἐκπροθορών,
ἵνα πάντα ϲοφαῖϲ
ἐφέπῃ πνοιαῖϲ,
διέπῃ πολιῶν
βάθοϲ αἰώνων,
διέπῃ ταρϲοὺϲ
κραναοῦ κόϲμου
μέχρι καὶ νεάτου
πυθμένοϲ ὄντων
χθονίαϲ μοίραϲ,
ὁϲίαιϲ πραπίϲιν
ἐλλαμπόμενοϲ,
λύῃ δὲ πόνουϲ
ἠδὲ μερίμναϲ
διερῶν μερόπων,
ἀγαθῶν κράντωρ,
ἐλατὴρ ἀχέων.
τί δὲ θαῦμα, θεὸν
τὸν κοϲμοτέχναν
ἰδίων ἔργων
κῆραϲ ἐρύκειν;
Τόδε ϲοι, μεγάλου
κοίρανε κόϲμου,
τίϲων ἔμολον
χρέοϲ ἐκ Θρῄκηϲ,
ἵνα τὰν τριέτιν
ᾤκηϲα γύαν
παρ᾽ ἀνακτόριον
γαίαϲ μέλαθρον·
ἔτλαν δὲ πόνουϲ,

365 ἐπιμελπομέναν AM ἐπιμελομέναν N — 375 sq. = 593 sq. et 698 sq. — 377. 379—384 = 726. 728—734 — 398 πλέκων et 399 φέρων MN — 403 αὐτᾷ A in ras. ϲὺν αὐτᾷ MN ϲὺν τᾷ Boiss. — 410 διέπει MN et infra λύει MNP, quas lectiones tuetur Boiss. — 420 ἠδέ nos: καί AM ϲύν τε Boiss. — 432 τριέτην MN — 433 ᾤκηϲα γύαν Boiss.: ᾤκηϲ᾽ ἀγυιάν AN, nisi quod η in ι corr. A

ἔτλαν δ' ὀδύνας
πολυδακρύτους,
ὤμοιςι φέρων
ματέρα πάτραν.
ῥαίνετο μὲν γᾶ
ἱδρῶτι μελῶν
ἀεθλευόντων
ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ·
ῥαίνετο δ' εὐνὰ
κανθῶν λιβάςιν
ὀλοφυρομένων
νύκτ' ἐπὶ νύκτα.
νηοὶ δ' ὁπόςοι
δέδμηντο, ἄναξ,
ἐπὶ ςαῖς ἁγίαις
τελετηφορίαις,
ἐπὶ πάντας ἔβαν,
πρηνὴς ἱκέτας
δάπεδον βλεφάρων
δεύων νοτίςι,
μή μοι κενεὰν
ὁδὸν ἀντᾶςαι·
ἱκέτευςα θεοὺς
δρηςτῆρας, ὅςοι
γονόεν Θρῄκης
κατέχουςι πέδον,
οἵ τ' ἀντιπέρην
Καλχηδονίας
ἐφέπουςι γύας,
οὓς ἀγγελικαῖς
ἔςτεψας, ἄναξ,
αὐγαῖςι, τεοὺς
ἱεροὺς προπόλους.
ςύν μοι μάκαρες
ἐλάβοντο λιτᾶν,
ςύν μοι πολέων
ἐλάβοντο πόνων.
οὔ μοι Ζωὰ
τᾶμος δὲ φίλα
διὰ γᾶν πατρίαν
ςτυφελιζομέναν,
τὰν ἐξ ἀχέων
ἔςταςας, ἄναξ,
αὐτὸς ἀγήρως,
κοίρανε κόςμου.
ἤδη ψυχᾶς
ἀποτρυομένας,
ἤδη μελέων
κατερειπομένων
ὑπέρειςας ἐμὰν
ἄρθρων δύναμιν,
τλάμονι ψυχᾷ
μένος ἐμπνεύςας·
καμάτων δὲ γλυκὺ
εὕρεο τέκμωρ
κατὰ θυμὸν ἐμὸν,
ἔργοιςιν, ἄναξ,
ὀπάςας δολιχῶν
ἄμπαυμα πόνων.
τὰ ςὺ πάντα, μάκαρ,
Λιβύεςςι ςάου
ἐς μηκεδανὸν
μήρυμα χρόνου,
διὰ ςᾶς μνάμαν
εὐεργεςίας,
διά τε ψυχὰν
αἰνὰ παθοῖςαν·
ἱκέτᾳ δὲ δίδου
βιοτὰν ἀςινῆ·
λύε με μόχθων,
λύε με νούςων,
λύε μεριμνᾶν
κηριτρεφέων·
νεῦςον νοερὰν
προπόλῳ ζωάν.
μή μοι χθονίους
ὄμβρους ἀφένου
κρήνειας, ἄναξ,
ἵνα μὴ τὰ θεοῦ
ἄςχολος εἴην·

450 δέδμηντο nos: δόμηδεν AMN δώμηθεν P — 461 γονόην MNP γόνιμον A in ras. — 465 γυίας codd. γύας hoc versu et 433. 679 reposuit Boiss. — 467 ἔτρεψας A ἔςτρεψας in ἔτρεψας corr. M — 491 τέκμορ M — 514 κρήνειας nos: κρίνειας AMN vulgo

μηδὲ κατηφὴc
πενία μελάθροιc
ἐγχριμπτομένα
περὶ γᾶν ἕλκοι
φροντίδα θυμοῦ.
ἄμφω ψυχὰν
βρίθει περὶ γᾶν·
ἄμφω δὲ νόου
ἐπίληθα πέλει,
ὅτε μὴ cύ, μάκαρ,
ὀρέγοιc ἀλκάν.
Ναί, πάτερ, ἁγνᾶc
παγὰ cοφίαc,
λάμψον πραπίcιν
ἀπὸ cῶν κόλπων
νοερὸν φέγγοc·
cτράψον κραδίᾳ
ἀπὸ cᾶc ἀλκᾶc
cοφίαc αὐγὰν
καὶ τὰν ἐπὶ cοὶ
ἱερὰν ἀτραπόν·
cύνθημα δίδου
cφραγῖδα τεάν,
κηριτρεφέαc
δαίμοναc ὕλαc
cεύων ζωᾶc
εὐχᾶc τ' ἀπ' ἐμᾶc·
καὶ cῶμα cάου
ἀρτεμὲc, ἐχθραῖc
ἄβατον λώβαιc·
καὶ πνεῦμα cάου
ἀμόλυντον, ἄναξ.
Ἦ μὰν ἤδη
δνοφερὰν ὕλαc
κηλῖδα φέρω·
ἔχομαι δὲ πόθοιc,
χθονίοιc δεcμοῖc.
Cὺ δὲ ῥύcιοc εἶ,
cὺ καθάρcιοc εἶ·
ἀπόλυε κακῶν,
ἀπόλυε νόcων,
ἀπόλυε πέδαc·
cὸν cπέρμα φέρω,
εὐηγενέοc
cπινθῆρα νόου,
ἐc βάθοc ὕλαc
κατακεκλιμένον·
cὺ γὰρ ἐν κόcμῳ
κατέθου ψυχάν,
διὰ δὲ ψυχᾶc
ἐν cώματι νοῦν
ἔcπειραc, ἄναξ.
τὰν cὰν κούραν
ἐλέαιρε, μάκαρ·
κατέβαν ἀπὸ cοῦ
χθονὶ θητεῦcαι·
ἀντὶ δὲ θήccαc
γενόμαν δούλα·
ὕλα με μάγοιc
ἐπέδηcε τέχναιc.
ἔτι μὰν ἔνι μοι
βαιόν τι μένοc
κρυφίαc γλήναc·
οὔπω πᾶcαν
ἔcβεcεν ἀλκάν·
κέχυται δὲ πολὺc
ἐφύπερθε κλύδων,
ἀλαῶπα τιθεὶc
τὰν θεοδερκῆ.
ἐλέαιρε, πάτερ,
κούραν ἱκέτιν,
τὰν πολλάκι δὴ
νοεραῖc ἀνόδοιc
ἐπιβαλλομέναν
λαμυρᾶc ὕλαc
ἵμεροc ἄγχει.
cὺ δὲ λάμψον, ἄναξ,
ἀνάγωγα φάη·
ἅψον δὲ cέλαc
καὶ πυρκαϊάν,
cπέρμα τὸ βαιὸν
αὔξων ἐν ἐμῷ
κρατὸc ἀώτῳ.
θρόνιcόν με, πάτερ,

---

533 κραδίᾳ nos: καρδίαν AMN vulgo — 537 νούcων AMN

φωτὸc ἐν ἀλκᾷ
Ζωηφορίου,
ἵνα χεῖρα φύcιc
οὐκ ἐπιβάλλει,
ὅθεν οὐκέτι γᾶ,
οὐ μοιραία
κλῶcιc ἀνάγκαc
παλίνορcον ἄγει.
λιπέτω, φυγέτω
δολερὰ γένεcιc
θεράποντα τεόν·
ἐμέθεν δὲ, πάτερ,
χθονίου τε κλόνου
πῦρ μέcον εἴη.
νεῦcον, γενέτα,
νεῦcον προπόλῳ
ἤδη νοεροὺc
πετάcαι ταρcούc·
ἤδη φερέτω
cφραγῖδα πατρὸc
ἱκέτιc ψυχά,
δεῖμα μὲν ἐχθροῖc
δαίμοcιν, οἳ γᾶc
ἀπὸ κευθμώνων
ἀναπαλλόμενοι
πνείουcι βροτοῖc
ἀθέουc ὁρμάc,
cύνθημα δὲ coῖc
ἁγνοῖc προπόλοιc,
οἳ κατὰ κλεινοῦ
βένθεα κόcμου
πυρίων ἀνόδων
κληϊδοφόροι,
ἵνα μοι φάεοc
πετάcωcι πύλαc·
ἔτι δ' ἀλεμάταc
ἐπὶ γᾶc ἕρπων
μὴ χθονὸc εἴην·
πυρίων δ' ἔργων
καὶ τῇδε δίδου
μάρτυρα καρπὸν,
ὀμφὰc ἀτρεκεῖc
ὅcα τ' ἐν ψυχαῖc
τὰν ἀμβροcίαν
ἐλπίδα θάλπει.
Μετά/μοι μέλεται
χθονίαc βιοτᾶc·
ἔρρετε λῆμαι
ἀθέων μερόπων,
πτολίων τε κράτη·
ἔρρετε πᾶcαι
ἆται γλυκεραὶ
ἄχαρίc τε χάριc,
οἷcιν ψυχὰν
θωπευομέναν
γᾶ λάτριν ἔχει·
ἅ μέγα δειλὰ
ἰδίων τ' ἀγαθῶν
ἔπιεν λάθαν,
μέχριc ἐγκύρcῃ
φθονερᾷ μερίδι·
δοιὰc γὰρ ἔχει
μαcτροπὸc ὕλα·
ὃc δὲ τραπέζαc
ἐπορεξάμενοc
μελιχρῶν ἔθιγεν,
ἦ μέγα κλαύcει
πικρὰν μερίδα
τῶν ἀντίξων
cυνεφελκομένων·
ὅδε γὰρ χθονίαc
θεcμὸc ἀνάγκαc
διχόθεν θνατοῖc
βίον οἰνοχοεῖ·
τὸ δ' ἀκηράcιον
ἀμιγέc τ' ἀγαθὸν
θεὸc ἢ τὰ θεοῦ.
Μεθύοιcα γλυκεῖ
κρητῆρι γύαc
ἔψαυcα κακῶν,
ἐνέκυρcα πάγᾳ,
ἐδάην ἄταν
ἐπιμηθειάδα·
cτυγέω δὲ νόμουc

648 ἔρρεται MNP — λῆμμα P λύμαι coni. Boiss. — 663 μαcτρωπὸc M

ἀλλοπροcάλλουc,
ἐc τὸν ἀκηδῆ
λειμῶνα πατρὸc.
cπεύδων τανύω
φυγάδαc ταρcούc,
φυγάδαc διδύμων
ὕλαc δώρων.
Ἴδε με, ζωᾶc
νοερᾶc ταμία,
ἴδε cὰν ἱκέτιν
ψυχὰν ἐπὶ γᾶc
νοεραῖc ἀνόδοιc
ἐπιβαλλομέναν·
cὺ δὲ λάμψον, ἄναξ,
ἀνάγωγα φάη
πτερὰ κοῦφα διδούc·
ἅμμα δὲ κόψον,
χάλαcον περόναν
διδύμων παθέων,
οἷcιν ψυχὰν
δολόεccα φύcιc
κάμπτει κατὰ γᾶc·
δόc με φυγοῖcαν
cώματοc ἄταν
θοὸν ἅλμα βαλεῖν
ἐπὶ cὰc αὐλάc,
ἐπὶ cοὺc κόλπουc,
ὅθεν ἁ ψυχᾶc
προρέει παγά.
λιβὰc οὐρανία
κέχυμαι κατὰ γᾶc·
παγᾷ με δίδου,
ὅθεν ἐξεχύθην
φυγὰc ἀλῆτιc.
νεῦcον προγόνῳ
φωτὶ μιγῆναι·
νεῦcον δ' ὑπὸ cοὶ
ταμιευομέναν
cὺν ἄνακτι χορῷ
ἀνάγειν ὁcίωc
νοεροὺc ὕμνουc·
νεῦcον δέ, πάτερ,
φωτὶ μιγεῖcαν
μηκέτι δῦναι
ἐc χθονὸc ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶc
ὑλοδιαίτου
δεcμοῖcι μένω,
πραεῖα, μάκαρ,
βόcκοι με τύχα.

IV

Cὲ μὲν ἀρχομέναc,
cὲ δ' ἀεξομέναc,
cὲ δὲ μεccοίcαc,
cὲ δὲ παυομέναc
ἀοῦc ἱερᾶc,
ζαθέαc νυκτὸc
μέλπω, γενέτα,
παίων ψυχῶν,
παίων γυίων,
δῶτορ cοφίαc,
ἐλατὴρ νούcων,
δῶτορ ψυχαῖc
ἀπόνου βιοτᾶc,
ἂν μὴ cτείβει
χθονία φροντίc,
μάτηρ ἀχέων,
μάτηρ παθέων,
ὧν μοι ζωὰ
καθαρὰ μενέτω,
ἵνα τὰν πάντων
κρυφίαν ῥίζαν
ὑμνοῖcα λέγω,
μηδ' ἀπαγωγοῖc
ἄτῃcι θεοῦ
νοcφιζοίμην.
Cέ, μάκαρ, μέλπω,

710—713 = IV 292—295 — 714 οὐρανίουc AM — 718 ἀλήτηc AN ἀλήθηc corr. in ἀλήτηc M — 722 πατρὶ ταμιευομέναν MN ταμιευομέναν A cum ras. ante ταμ. — IV 3 μεccοίcαc nos: μεcοίcαc codd. — 13 βιοτῆc M — 16 ἀρχέων M — 22 ὑμνοῖcα ex εὐμενοῖcα corr. M

κοίρανε κόσμου·
γᾶ σιγάτω
ἐπὶ coῖc ὕμνοιc,
ἐπὶ caῖc εὐχαῖc
εὐφαμείτω
ὅcα κόcμοc ἔχει·
cὰ γὰρ ἔργα, πάτερ·
καταπαυέcθω
ἀνέμων ῥοῖζοc,
ἦχοc δένδρων,
θρόοc ὀρνίθων·
ἥcυχοc αἰθὴρ,
ἥcυχοc ἀὴρ
κλυέτω μολπᾶc·
ὑδάτων δὲ χύcιc
ἄψοφοc ἤδη
cτήτω κατὰ γᾶc.
οἱ δ' ἐμπόδιοι
ἁγίων ὕμνων
κευθμωνοχαρεῖc
καὶ τυμβονόμοι
δαίμονεc ἤδη
φυγέτωcαν ἐμὰν
ὁcίαν εὐχάν·
ἀγαθοὶ δ' ὁπόcοι
μάκαρεc νοεροῦ
πρόπολοι γενέτου
κατέχουcι βάθη
ἄκρα τε κόcμου,
ὕμνων ἵλεῳ
πεύθοιντο πατρόc,
ἵλεῳ δὲ λιτὰc
ἀνάγοιεν ἐμάc.
Μονὰc ὦ μονάδων,
πάτερ ὦ πατέρων,
ἀρχῶν ἀρχά,
παγῶν παγά,
ῥιζῶν ῥίζα,
ἀγαθῶν ἀγαθόν,
ἄcτρων ἄcτρον,
κόcμων κόcμε,
ἰδεῶν ἰδέα,
βύθιον κάλλοc,
κρύφιον cπέρμα,
πάτερ αἰώνων,
πάτερ ἀφθέγκτων
νοερῶν κόcμων,
ὅθεν ἀμβροcία
cταλάοιcα πνοά,
cώματοc ὄγκοιc
ἐπινηξαμένα,
δεύτερον ἤδη
κόcμον ἀνάπτει.
Ὑμνῶ cε, μάκαρ,
καὶ διὰ φωνᾶc,
ὑμνῶ cε, μάκαρ,
καὶ διὰ cιγᾶc·
ὅcα γὰρ φωνᾶc,
τόcα καὶ cιγᾶc
ἀΐειc νοερᾶc.
ὑμνῶ δὲ γόνον
τὸν πρωτόγονον
καὶ πρωτοφαῆ.
Γόνε κύδιcτε
πατρὸc ἀφθέγκτου,
cὲ, μάκαρ, μεγάλῳ
πατρὶ cυνυμνῶ,
καὶ τὰν ἐπὶ coὶ
ὠδῖνα πατρόc,
γόνιμον βουλάν,
μεcάταν ἀρχάν,
ἁγίαν πνοιάν,
κέντρον γενέτου,
κέντρον δὲ κόρου·
αὐτὰ μάτηρ,
αὐτὰ γνωτά,
αὐτὰ θυγάτηρ
μαιωcαμένα
κρυφίαν ῥίζαν·
ἵνα γὰρ προχυθῇ
ἐπὶ παιδὶ πατήρ,
αὐτὰ πρόχυcιc

28 γᾶ δὲ cιγάτω AMN — 33 ἔργα πάτερ nos: ἔργ' ὦ πάτερ AMN, vide Hermanni Elem. metr. p. 370 — 49 φευγέτωcαν AMN — 56 ἵλεων A

εὕρετο βλάϲταν·
ἔϲτη δὲ μέϲα
θεὸϲ ἔκ τε θεοῦ·
[διὰ παῖδά τε καὶ
διὰ τὰν κλεινὰν
πατρὸϲ ἀθανάτου
πρόχυϲιν υἱὸϲ
εὕρετο βλάϲταν.]
Μονὰϲ εἶ τριὰϲ ὤν,
μονὰϲ ἅ γε μένειϲ
καὶ τριὰϲ εἶ δή.
νοερὰ δὲ τομὰ
ἄϲχιϲτον ἔτι
τὸ μεριϲθὲν ἔχει·
προθορὼν δὲ μένει
γόνοϲ ἐν γενέτᾳ,
καὶ πάλιν ἔξω
τὰ πατρὸϲ διέπει
κόϲμοιϲ κατάγων
ὄλβον ζωᾶϲ,
ὅθεν αὐτὸϲ ἔχει·
λόγοϲ, ὃν μεγάλῳ
πατρὶ ϲυνυμνῶ,
νόοϲ ἀρρήτου
τίκτει ϲε πατρόϲ·
καὶ ϲὺ κυηθεὶϲ
λόγοϲ εἶ γενέτου,
πρῶτοϲ πρώταϲ
προθορὼν ῥίζαϲ,
ῥίζα δὲ πάντων
τῶν μετὰ κλεινὰν
τὰν ϲὰν γένναν·
μονὰϲ ἄρρητοϲ,
ϲπέρμα τὸ πάντων
ϲπέρμα ϲε πάντων
ἐϲπέρμηνεν·
ϲὺ γὰρ ἐν πᾶϲι·
διὰ ϲοῦ δὲ φύϲιϲ
ὑπάτα, μεϲάτα,
νεάτα τε θεοῦ
ἀπέλαυϲε πατρὸϲ
ἀγαθῶν δώρων
γονίμου ζωᾶϲ.
Ϲοὶ μὲν ἀγήρωϲ
ἄπονον τροχιὰν
ϲφαῖρα κυλίνδει·
ὑπὸ ϲὰν τάξιν
κύτεοϲ μεγάλου
βριαραῖϲ δίναιϲ
ἑβδομὰϲ ἄϲτρων
ἀντιχορεύει·
τὰ δὲ πολλὰ μίαν
πτύχα καλλύνει
φέγγεα κόϲμου
διὰ ϲὰν βουλάν,
γόνε κύδιϲτε·
ϲὺ γὰρ ἀμφιθέων
κύτοϲ οὐράνιον,
δρόμον αἰώνων
ἄλυτον ϲυνέχειϲ·
ὑπὸ ϲοῖϲ δέ, μάκαρ,
ἁγίοιϲ θεϲμοῖϲ
ἐν ἀπειροβαθοῦϲ
αἴθραϲ λαγόϲι
πολιῶν ἄϲτρων
ἀγέλα νέμεται.
Ϲὺ μὲν οὐρανίοιϲ,
ϲὺ δ᾽ ἐνηερίοιϲ,
ϲὺ δ᾽ ἐπιχθονίοιϲ,
ϲὺ δ᾽ ὑποχθονίοιϲ
ἔργα μερίζειϲ,
ζωάν τε νέμειϲ.
ϲὺ νόου πρύτανιϲ
ταμίαϲ τε θεοῖϲ
θνατῶν θ᾽ ὁπόϲοι
νοερᾶϲ μοίραϲ
ἔϲπαϲαν ὄμβρουϲ·
ϲὺ ψυχοδόταϲ
οἷϲ ἐκ ψυχᾶϲ
τέταται ζωὰ

vv. 112—116 ab interpolatore ad explicandos vv. 105—9 additi esse videntur — 113 τὰν κλεινάν nos: κλεινάν codd. — 114 πν̄ϲ AMN — 118 ἅ γε μένειϲ nos: ἃ δὴ μένει codd. — 118 sq. conf. III 212 sq. — 124 ἐν γενέτᾳ nos: ἐϲ γενέταν codd.

καὶ φύcιc ἀκμῆc·
ἀλαὸν ψυχᾶc
βλάcτημα τεᾶc
κρέμαται cειρᾶc·
χὠπόcα τᾶc cᾶc
cτέρεται πνοιᾶc,
ἀπὸ cῶν κόλπων
δρέπεται cυνοχὰν
πορθμευομέναν
διὰ cᾶc ἀλκᾶc
ἐξ ἀρρήτων
πατρικῶν κόλπων
κρυφίαc μονάδοc,
ὅθεν ὁ ζωᾶc
ὀχετὸc προρέων
φέρεται μέχρι γᾶc
διὰ cᾶc ἀλκᾶc,
δι᾽ ἀτεκμάρτων
νοερῶν κόcμων·
ἔνθεν δέχεται
καταβαίνοιcαν
ἀγαθῶν κράναν
νοεροῦ μορφά,
κόcμοc ὁρατόc.
Ἅλιον οὗτοc
δεύτερον ἔcχεν
ὑcτεροφεγγοῦc
φωτὸc γενέταν,
ὀμματολαμπῆ
τᾶc γινομέναc
καὶ φθειρομέναc
ταμίαν ὕλαc,
υἱοῦ νοεροῦ
τύπον αἰcθητόν,
ἀγαθῶν παροχὰν
ἐγκοcμογενῶν
διὰ cὰν βουλάν,
γόνε κύδιcτε.
Πάτερ ἄγνωcτε,
πάτερ ἄρρητε,
ἄγνωcτε νόῳ,
ἄρρητε λόγῳ,
νόοc ἐccὶ νόου,
ψυχᾶν ψυχά,
φύcιc εἶ φυcίων.
γόνυ cοι κάμπτων,
ἴδε τοῦτο, λάτριc
πίπτω κατὰ γᾶc
ἱκέταc ἀλαόc·
cὺ δέ, φωτοδότα
φωτὸc νοεροῦ,
ἐλέαιρε, μάκαρ,
ἱκέτιν ψυχάν·
cεῦε δὲ νούcουc,
cεῦε μερίμναc
τὰc ψυχοβόρουc,
cεῦε δ᾽ ἀναιδῆ
κύνα τὸν χθόνιον,
δαίμονα γαίαc
ψυχᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
εὐχᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
ζωᾶc ἀπ᾽ ἐμᾶc,
ἔργων ἀπ᾽ ἐμῶν.
cώματοc ἔξω,
πνεύματοc ἔξω,
πάντων ἔξω
τῶν ἁμετέρων
δαίμων μενέτω·
λιπέτω, φυγέτω
δαίμων ὕλαc,
παθέων ἀλκὰ,
ἀνάγωγον ὁδὸν
διατειχίζων,
τὰc θεοδιφεῖc
βλάπτων ὁρμάc·
ἕταρον δὲ δίδου
ξυνωνὸν, ἄναξ,
ἁγίαc ἅγιον
ἄγγελον ἀλκᾶc,
ἄγγελον εὐχᾶc

---

193 τᾶc cᾶc nos: πετάcαc AMP πάcαc Boiss. — 197 πορθμευομένων MN — 205 = 198 — 211 μορφάν AMN — 218 γενομέναc AMN — 221 υἱοῦ nos: υἱόν codd. — 227 ἄγνωτε A 227 et 229 ἄγνωcτε in ἄγνωτε corr. M — 238 φωτοδότα ex φωτοδόταc corr. M — 243 cεῦε μερίμναc NP: cεῦε δὲ μερ. AM — 248—252 = III 98—102 — 259 an παθέων ἀρχά?

τᾶс θεολαμποῦс,
φίλον ἐсθλοδόταν,
φύλακα ψυχᾶс,
φύλακα ζωᾶс,
εὐχᾶν φρουρόν,
ἔργων φρουρόν·
сῶμα δὲ сώζοι
καθαρὸν νούсων,
πνεῦμα δὲ сώζοι
καθαρὸν λώβαс,
ψυχᾷ δ᾽ ἐπάγοι
παθέων λάθαν,
ἵνα καὶ ζωὰν
τὰν γαιοτραφῆ
τοῖс сοῖс ὕμνοιс
πιαίνηται
ταрсὸс ψυχᾶс·
ἵνα καὶ ζωὰν
τὰν μετὰ μοίραс,
τὰν μετὰ δεсμοὺс
τοὺс χθονοβριθεῖс,
καθαρὰν ὕλαс,
ὅсον ἐξανύω
ἐπὶ сὰс αὐλάс,
ἐπὶ сοὺс κόλπουс,
ὅθεν ἁ ψυχᾶс
προρέει παγά.
Сὺ δὲ χεῖρα δίδου,
сὺ κάλει, сύ, μάκαρ,
ὕλαс ἄναγε
ἱκέτιν ψυχάν.

V

Ὑμνῶμεν κοῦρον νύμφαс,
νύμφαс οὐ νυμφευθείсαс
ἀνδρῶν μοιραίαιс κοίταιс·
ἄρρητοι πατρὸс βουλαὶ
ἔсπειραν Χριсτοῦ γένναν,
ἁ сεμνὰ νύμφαс ὠδὶс
ἀνθρώπου φῆνεν μορφάν,
ὃс θνατοῖсιν πορθμευτὰс
ἦλθεν φωτὸс παγαίου·
ἁ δ᾽ ἄρρητоς сευ βλάсτα
αἰώνων οἶδεν ῥίζαν.
αὐτὸс φῶс εἶ παγαῖον,
сυλλάμψαс᾽ ἀκτὶс πατρί,
ῥήξαс δ᾽ ὀρφναίαν ὕλαν
ψυχαῖс ἐλλάμπειс ἁγναῖс·
αὐτὸс μὲν κόсμου κτίсταс,
κλεινῶν сφαιρωτὰс ἄсτρων,
κέντρων γαίαс ῥιζωτάс,
αὐτὸс δ᾽ ἀνθρώπων сωτήρ.
сοὶ μὲν Τιτὰν ἱππεύει,
ἀοῦс ἄсβεсτоς παγά,
сοὶ δ᾽ ἁ ταυρῶπιс μήνα
τὰν νυκτῶν ὄρφναν λύει
сοὶ καὶ τίκτονται καρποί,
сοὶ καὶ βόсκονται ποῖμναι.
ἐκ сᾶс ἀρρήτου παγᾶс
ζείδωρον πέμπων αἴγλαν,
πιαίνειс κόсμων ταрсούс·
ἐκ сῶν βλάсτηсεν κόλπων
καὶ φῶс καὶ νοῦс καὶ ψυχά·
τὰν сὰν οἴκτειρον κούραν
γυίοιс εἱρχθεῖсαν θνατοῖс,
μοίραс θ᾽ ὑλαίοιс μέτροιс·
νούсων ἐκсώζοιс λώβαс
ἀсκηθῆ γυίων ἀλκάν.
Νεῦсον μὲν μύθοιс πειθώ,
νεῦсον δ᾽ ἔργοιсιν κῦδος
ἀρχαίαιс πρέψαι φάμαιс
τᾶс Κυράναс καὶ Сπάρταс·
λύπαιс δ᾽ ἄсτιπτος ψυχὰ
πραεῖαν ζωὰν ἕλκοι
θρέπτειραν, διссὰс γλήναс
ἐс сὸν φέγγος τείνοιсα,
ὡс ἐξ ὕλαс φοιβαθεὶс
ἀсτρέπτουс οἴμουс сπεύсω,
φύξηλιс γαίαс μόχθων,

276 sq. om. AP - 282 θεοτραφῆ A γεοτρεφῆ N γαιοτρεφῆ in γαιοτραφῆ corr. M — 291 fort. ὅταν — 292—295 = III 710—713 — V 5 ἔсπειραν G. Hermann: ἐсπέραν codd. — 8 ἐν θνατοῖсι MN — 10 ἄρρητος εὐβλάсτα MN — 13 сυλλάψαс MN — 34 λαβὰс MN — 41 πραεῖαν ἕλκοι ζωὰν MN — 43 τείνοιсα φέγγος M

μιχθῆναι ψυχᾶς παγᾷ.
Τοίαν ἄχραντον ζωὰν
τῷ cῷ κραίνοις φορμικτῇ,
εὖτ᾽ ἄν coι cτέλλων μολπάν,
τὰν cὰν κυδαίνων ῥίζαν,
μήκιcτον πατρὸc κῦδοc,
καὶ τὰν cύνθωκον πνοιὰν
μέccαν ῥίζαc καὶ βλάcταc,
καὶ πατρὸc μέλπων ἀλκὰν
τοῖc coῖc ὕμνοιc ἀμπαύω
κλεινὰν ὠδῖνα ψυχᾶc.
Χαίροιc, ὦ παιδὸc παγά,
χαίροιc, ὦ πατρὸc μορφά·
χαίροιc, ὦ παιδὸc κρηπίc,
χαίροιc, ὦ πατρὸc cφρηγίc·
χαίροιc, ὦ παιδὸc κάρτοc,
χαίροιc, ὦ πατρὸc κάλλοc·
χαίροιc δ᾽ ἄχραντοc πνοιά,
κέντρον κούρου καὶ πατρόc·
τάν μοι πέμποιc cὺν πατρὶ
ἄρδοιcαν ψυχᾶc ταρcούc,
κράντειραν θείων δώρων.

VI

Μετὰ παγᾶc ἁγίαc αὐτολοχεύτου
ἀρρήτων ἑνοτήτων ἐπέκεινα
θεὸν ἄμβροτον, θεοῦ κύδιμον υἷα,
μόνον ἐκ μόνου πατρὸc παῖδα θορόντα
cτεφανώcομεν cοφοῖc ἄνθεcιν ὕμνων,
ὅν βουλᾶc πατρικᾶc ἄφραcτοc ὠδὶc
ἀγνώcτων ἀνέδειξε παῖδα κόλπων,
ἃ πατρὸc λοχίουc ἔφηνε καρποὺc
καὶ φήναcα φάνη μεccοπαγὴc νοῦc·
ἐν παγᾷ δὲ μένουcι καὶ χυθέντεc.
cοφία νόου πατρόc, κάλλεοc αὐγά,
cοὶ τεχθέντι πατὴρ ἔνευcε τίκτειν,
cὺ τὸ κρυπτὸν εἶ πατρὸc cπέρμα
προλάμπων·
cὲ γὰρ ἀρχὰν γενέταc ἔδωκε κόcμοιc,
κατάγειν ἐκ νοερῶν cώμαcι μορφάc·
cὺ μὲν οὐρανοῦ cοφὰν ἄντυγα νωμᾷc,
τὰν δ᾽ ἄcτρων ἀγέλαν ἀεὶ νομεύειc·
cὺ δὲ τᾶc ἀγγελικᾶc, ἄναξ, χορείαc
καὶ τᾶc δαιμονίαc φάλαγγοc ἄρχειc,
cὺ δὲ καὶ φύcιν φθιτὰν ἀμφιχορεύειc,
ἀμέριcτον περὶ γᾶν πνεῦμα μερίζειc,
καὶ παγᾷ τὸ δοθὲν πάλιν cυνάπτειc,
θνατοὺc ἐκ θανάτου λύων ἀνάγκαc.
Ἱλήκοιc ἐπὶ cῶν cτέμμαcιν ὕμνων,
βιοτᾶc ὑμνοπόλῳ νέμων γαλάναν·
εὐρίπων προχοὰν cτᾶcον ἀλῆτιν,
τερcαίνων ὀλοοὺc κλύδωναc ὕλαc·
ψυχᾶc καὶ μελέων ἔρυκε νούcουc·
παθέων οὐλομέναν κοίμιcον ὁρμάν·
πλούτου καὶ πενίαc ἄλαλκε κῆραc·
ἔργοιc κυδαλίμαν ὄπαccον ὀμφάν·
ἐν λαοῖc ἀγαθὰν ἄνοιγε φάμαν
πειθοῦc πραϋλόγῳ cτέφων ἀώτῳ,
ἵνα μοι νόοc δρέπῃ cχολὰν ἀκύμων,
μηδ᾽ ἐν ταῖc χθονίαιc cτένω μερίμναιc·
ἀλλ᾽ ἐκ cῶν ὀχετῶν ὑψιφορήτων
ὠδῖcιν cοφίαc νόον κατάρδω.

VII

Πρῶτοc νόμον εὑρόμαν
ἐπὶ cοί, μάκαρ, ἄμβροτε,

51 τὰν cὰν κυδαίνων ῥίζαν om. M m. pr. — 65 cf. IV 99 sq. — κόρου MN — VI 3 ἄμβροτον AP: ἀμβρότου N, utrumque M — 4 υἷα ex παῖδα corr. M, κύδιμον παῖδα in ras. A, cuius cod. multifarias hoc in carmine correcturas ad numeros difficiliores expediendos factas iam silebo — 5 cτεφανώcομεν MNP: cτεφανώcω A, unde cτεφανώcω cε G. Hermannus El. metr. p. 490 coniecit — cεμνοῦc A — 6 ὠδὶc ἄφραcτοc M — 7 ἄγνωτον A ἀγνώcτων corr. in ἄγνωτον M — παῖδα ἀνέδειξε AM — 8 λοχίουc corr. in λοχία M — 9 μεccοπαγήc ANP: μεccοπαγεῖc M — 12 ἐπένευcε θεόc· cύ A — 13 πατρὸc εἶ κρυπτόμενον A — προλάμπων N: προcλάμπων M, om. A — 16 cοφὰν μὲν οὐρανοῦ M — 18 cὺ ὦναξ χορείαc τᾶc ἀγγελικᾶc, sup. lin. addito ὦναξ M — 19 τᾶc om. M — 20 θνητάν A, M ex corr. — 23 ἀνάγκαc λύων M — 26 cτᾶcον P: cτῆcον A, M ex corr. cτάc N — 28 ἔρυκε in ἐρύκοιc corr. M — 30 κῆραc ἄλαλκε M — 31 ὄπαccον ὀμφὰν nos: ὀμφὰν ὀπάcων MN ὀμφὰν ὀπάcαιc A Boiss. — 32 ἄνοιγε corr. in ἄνυε M — 33 πραυλόγου cτέφων M — 34 δρέποι MN — 35 cτένω AP: cτένων MN

γόνε κύδιμε παρθένου,
Ἰηϲοῦ Ϲολυμήϊε,
νεοπαγέϲιν ἁρμογαῖϲ
κρέξαι κιθάραϲ μίτουϲ.
Ἀλλ᾽ εὐμενέοιϲ, ἄναξ,
καὶ δέχνυϲο μουϲικὰν
ἐξ εὐαγέων μελῶν.
ὑμνήϲομεν ἄφθιτον
θεὸν υἷα θεοῦ μέγαν,
αἰωνοτόκου πατρὸϲ
τὸν κοϲμογόνον κόρον,
τὰν παντομιγῆ φύϲιν,
ϲοφίαν ἀπερείϲιον,
τὸν ἐπουρανίοιϲ θεόν,
τὸν ὑποχθονίοιϲ νέκυν.
Ἐχύθηϲ ὅτ᾽ ἐπὶ χθονὶ
βροτέαϲ ἀπὸ νηδύοϲ,
μάγοϲ ἁ πολύφρων τέχνα
ἐξ ἀϲτέροϲ ἀντολᾶϲ
θάμβηϲεν ἀμήχανοϲ,
τί τὸ τικτόμενον βρέφοϲ,
τίϲ ὁ κρυπτόμενοϲ θεόϲ,
θεὸϲ ἢ νέκυϲ ἢ βαϲιλεύϲ·
ἄγε δῶρα κομίζετε
ϲμύρνηϲ ἐναγίϲματα,
χρυϲοῦ τ᾽ ἀναθήματα,
λιβάνου τε θύη καλά.
θεὸϲ εἶ, λίβανον δέχου·
χρυϲὸν βαϲιλεῖ φέρω·
ϲμύρνη τάφοϲ ἁρμόϲει.
Καὶ γᾶν ἐκάθηραϲ,
καὶ πόντια κύματα,
καὶ δαιμονίαϲ ὁδούϲ,
ῥαδινὰν χύϲιν ἀέροϲ,
καὶ νερτερίουϲ μυχοὺϲ,
φθιμένοιϲι βοηθόοϲ
θεὸϲ εἰϲ ἀΐδην ϲταλείϲ.
Ἀλλ᾽ εὐμενέοιϲ, ἄναξ,
καὶ δέχνυϲο μουϲικὰν
ἐξ εὐαγέων μελῶν.

VIII

Ὑπὸ δώριον ἁρμογὰν
ἐλεφαντοδέτων μίτων
ϲτάϲω λιγυρὰν ὄπα
ἐπὶ ϲοί, μάκαρ, ἄμβροτε,
γόνε κύδιμε παρθένου·
ϲὺ δέ μου βιοτὰν ϲάου
παναπήμονα, κοίρανε,
λύπαιϲ ἄβατον διδοὺϲ
καὶ νύκτα καὶ ἁμέραν.
λάμποιϲ πραπίϲιν ϲέλαϲ
νοερᾶϲ ἀπὸ παγᾶϲ·
ϲθένοϲ ἀρτεμέων μελῶν
καὶ κῦδοϲ ἐπ᾽ ἔργμαϲι
νεότατι νέμοιϲ ἐμᾷ·
λιπαρὸν δὲ φέροιϲ ἔτοϲ
ἐϲ γήραοϲ ἁδονάν,
ἐρίτιμον ἀέξων
πινυτὰν ϲὺν ὑγείᾳ.
γνωτὸν δὲ φυλάϲϲοιϲ,
τόν μοι νέον, ἄφθιτε,
ἤθη χθονίαν πύλαν
παραμειβόμενον ποδὶ
ἄψορρον ἀνήγαγεϲ,
ἐμὰ κήδεα καὶ γόουϲ,
ἐμὰ δάκρυα καὶ φρενῶν
ϲβέϲαϲ αἰθομέναν φλόγα·
ἐβίωϲαϲ καὶ νέκυν
διὰ ϲὸν, πάτερ, ἱκέταν.
γνωτάν τε ϲυνωρίδα
τεκέων τε φυλάϲϲοιϲ,
ὅλον ἡϲυχίδαν δόμον
ὑπὸ ϲᾷ χερὶ κρύπτοιϲ·
καί μοι ζυγίων, ἄναξ,
ξυνήονα δεμνίων

VII 5 νεοπαγαῖϲιν A — 15 ἀπειρέϲιον AMN — 16 et 17 om. P — 25 nescio an lateat ἢ βαλήν — 26 κομίζεται A in ras. P — 32 fort.: μύρον τάφῳ — 36 et 37 om. P — 40—42 = 7—9 — VIII 2 μίτων λύρα: N — 8 λύπαϲ A — 12 ἀρτιμελέων A, M var. lect. — 13 ἐν P, M var. lect. — 16 ἡδονήν A οὐδόν coni. Boiss. — 18 ὑγιείᾳ P — 27 fort. ἐβιώϲαο — 30 τεκέων φυλάττοιϲ A — 31 ἡϲυχίδα P, qua in lectione nomen proprium latere videtur — 32 fort. κρύπτων — 33 ζυγίων in ζυγίαν corr. M

ἀπόνουcον, ἀπήμονα,
ἐρίηρον, ὁμόφρονα,
κρυφίων ἀδαήμονα
ὀάρων ἄλοχον cάου·
ὅcιον δ᾽ ἐφέποι λέχος
πανακήρατον, εὐαγές,
ἀδίκοις ἄβατον πόθοις.
ψυχὰν δὲ λυθεῖcαν
χθονίου βιότου πέδας
ἐξαίνυco πημάτων
καὶ λευγαλέας ἄτας.
cὺν δ᾽ εὐαγέων χοροῖc
ὕμνους ἀνάγειν δίδου
ἐπὶ κύδεϊ cοῦ πατρὸς
καὶ κάρτεϊ cῷ, μάκαρ.
πάλιν ὑμνοπολεύcω,
πάλι cοι μέλος ᾄcω,
τάχα καὶ κιθάραν πάλιν
πανακήρατον ἁρμόcω.

IX

Πολυήρατε, κύδιμε,
cέ, μάκαρ, γόνε παρθένου
ὑμνῶ Cολυμηΐδος,
ὃς τὰν δολίαν πάγαν,
χθόνιον μεγάλων ὄφιν
πατρὸς ἤλαcας ὀρχάτων·
ὃς καρπὸν ἀπώμοτον
τροφὸν ἀργαλέου μόρου
πόρεν ἀρχεγόνῳ νοεράν.
στεφανηφόρε, κύδιμε,
cέ, πάτερ, παῖ παρθένου
ὑμνῶ Cολυμηΐδος.
Κατέβας μέχρι καὶ χθονὸς
ἐπίδημος ἐφαμέροις,
βρότεον φορέων δέμας.
κατέβας δ᾽ ὑπὸ Τάρταρα,
ψυχῶν ὅθι μυρία
θάνατος νέμεν ἔθνεα.
φρίξεν cε γέρων τότε
Ἀΐδας ὁ παλαιγενής,
καὶ λαοβόρος κύων
ἀνεχάccατο βηλοῦ·
λύcας δ᾽ ἀπὸ πημάτων
ψυχῶν ὁcίους χοροὺς
θιάcοιcιν ἀκηράτοις
ὕμνους ἀνάγεις πατρί.
στεφανηφόρε, κύδιμε,
cέ, πάτερ, παῖ παρθένου
ὑμνῶ Cολυμηΐδος.
Ἀνιόντα cε, κοίρανε,
τὰ κατ᾽ ἠέρος ἄcπετα
τρέcεν ἔθνεα δαιμόνων,
θάμβηcε δ᾽ ἀκηράτων
χορὸς ἄμβροτος ἀcτέρων·
αἰθὴρ δὲ γελάccας,
cοφὸς ἁρμονίας πατήρ,
ἐξ ἑπτατόνου λύρας
ἐκεράccατο μουcικὰν
ἐπινίκιον ἐς μέλος.
μείδηcεν Ἑωcφόρος,
ὁ διάκτορος ἁμέρας,
καὶ χρύcεος Ἕcπερος,
κυθερήϊος ἀcτήρ·
ἁ μὲν κερόεν cέλας
πλήcαcα ῥόου πυρὸς
ἀγεῖτο cελάνα,
ποιμὴν νυχίων θεῶν·
τὰν δ᾽ εὐρυφαῆ κόμαν
Τιτὰν ἐπετάccατο
ἄρρητον ὑπ᾽ ἴχνιον·
ἔγνω δὲ γόνον θεοῦ,
τὸν ἀριcτοτέχναν νόον,
ἰδίου πυρὸς ἀρχάν.
Cὺ δὲ ταρcὸν ἐλάccας
κυανάντυγος οὐρανοῦ

45 fort. ἅλας — 52 κιθάραν ἀνάcω A — 53 πανακήρατον Boiss. ex cod. P ut videtur: πάλιν ἀκήρατον AMN — ἁρμόcει N ἁρμοcείω M — IX 5 μέγαν P — vv. 7 11 om. MN, add. ex cod. P Boissonade — 9 νοεράν cod. P: fort. φθοράν — v. 11 corruptum reliquimus — 13 κατέβας P: καταβάς MN — v. 15 om. MN ex P add. Boiss. cod. scriptura βρότειον φέρων emendata — post v. 21 versiculum ὁ βαρυcθενὴς δημοβόρος add. P — 24 ψυχᾶν P quo recepto v. 17 quoque doricam formam revocavit Boiss. — 25 ἐν ἀκηράτοις maluit Boiss. — 27—29 om. MN, ex P add. Boiss. — στεφανηφόρος P — 28 πάτερ om. P

ὑπερήλαο νώτων,
cφαίρῃcι δ᾽ ἐπέπταc
νοεραῖcιν ἀκηράτοιc,
ἀγαθῶν ὅθι παγά,
cιγώμενοc οὐρανόc·
ἔνθ᾽ οὔτε βαθύρροοc
ἀκαμαντοπόδαc χρόνοc
χθονὸc ἔκγονα cύρων,
οὐ κῆρεc ἀναιδέεc
βαθυκύμονοc ὕλαc·
ἀλλ᾽ αὐτὸc ἀγήραοc
αἰὼν ὁ παλαιγενήc,
νέοc ὢν ἅμα καὶ γέρων
τᾶc ἀενάω μονᾶc
ταμίαc πέλεται θεοῖc.

(X)

Μνώεο Χριcτέ,
υἱὲ θεοῖο
ὑψιμέδοντοc,
οἰκέτεω cεῦ,
κῆρ᾽ ἀλιτροῖο
τάδε γράψαντοc·
καί μοι ὄπαccον
λῦcιν παθέων
κηριτρεφέων,
τά μοι ἐμφυῆ
ψυχᾷ ῥυπαρᾷ·
δὸc δὲ ἰδέcθαι,
cῶτερ Ἰηcοῦ,
ζαθέαν αἴγλαν
cὰν, ἔνθα φανεὶc
μέλψω ἀοιδὰν
παίονι ψυχᾶν,
παίονι γυίων,
πατρὶ cὺν μεγάλῳ
πνεύματί θ᾽ ἁγνῷ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΩιΔΑΙ.

I

ΥΜΝΟϹ ЄΙϹ ΧΡΙϹΤΟΝ.

Ϲὲ τὸν ἄφθιτον μονάρχην
δὸc ἀνυμνεῖν, δὸc ἀείδειν,
τὸν ἄνακτα, τὸν δεcπότην,
δι᾽ ὃν ὕμνοc, δι᾽ ὃν αἶνοc,
δι᾽ ὃν ἀγγέλων χορεία,
δι᾽ ὃν αἰῶνεc ἄπαυcτοι,
δι᾽ ὃν ἥλιοc προλάμπει,
δι᾽ ὃν ὁ δρόμοc cελήνηc,
δι᾽ ὃν ἄcτρων μέγα κάλλοc,
δι᾽ ὃν ἄνθρωποc ὁ cεμνὸc
ἔλαχεν νοεῖν τὸ θεῖον,
λογικὸν ζῶον ὑπάρχων·
cὺ γὰρ ἔκτιcαc τὰ πάντα,
παρέχων τάξιν ἑκάcτῳ,
cυνέχων τε τῇ προνοίᾳ·
λόγον εἶπαc, πέλεν ἔργον
ὁ λόγοc coῦ, θεὸc υἱόc·
ὁμοούcιοc γάρ ἐcτιν,

57 ἐπέπταc nos: ἐπετάcθηc codd. — 69 ἐννάω MN — X 4 cεῦ nos coll. V 10: coῦ Boissonade praeeunte Hermanno Elem. metr. p. 370: cέο AM — 6 γράψαντοc τάδε A — 17 ψυχᾶν παίονι codd., corr. Boiss. collato IV 8.

Gregorii in carminibus recognoscendis usi sumus cod. Monacensi bombycino n. 416 s. XIII (G), quo in codice alterum tertium ultimum carmen non extat; hoc ultimo in carmine praeter editionem Billianam cod. Vindobonensem bombycinum theol. n. 18 s. XIII (V) et cod. Monacensem chartaceum n. 323 s. XVI (H) contulimus. — I ὕμνοc διὰ λυρικοῦ μέτρου G — 3 δυνάcτην coni. Boissonade — 5 χορεῖαι Boiss.

ὁμότιμος τῷ τεκόντι,
ὃς ἐφήρμοσεν τὰ πάντα,
ἵνα πάντων βασιλεύσῃ·
περιλαμβάνον δὲ πάντα
ἅγιον πνεῦμα τὸ θεῖον
προνοούμενον φυλάσσει.
Τριάδα ζῶσαν ἐρῶ σε,
ἕνα καὶ μόνον μονάρχην,
φύσιν ἄτρεπτον, ἄναρχον,
φύσιν οὐσίας ἀφράστου,
σοφίας νοῦν ἀνέφικτον,
κράτος οὐρανῶν ἄπαυστον,
ἄτερ ἀρχῆς, ἀπέραντον,
ἀκατασκόπητον αὐγήν,
ἐφορῶσαν δὲ τὰ πάντα,
βάθος οὐδὲν ἀγνοοῦσαν
ἀπὸ γῆς μέχρις ἀβύσσου.
Πάτερ, ἵλεως γενοῦ μοι,
διὰ παντὸς θεραπεύειν
τὸ σέβασμα τοῦτο δός μοι.
τὰ δ᾽ ἁμαρτήματα ῥύψον,
τὸ συνειδὸς ἐκκαθαίρων
ἀπὸ πάσης κακονοίας,
ἵνα δοξάσω τὸ θεῖον,
ὁσίας χεῖρας ἐπαίρων,
ἵνα Χριστὸν εὐλογήσω,
γόνυ κάμπτων ἱκετεύσω,
τότε προσλαβεῖν με δοῦλον,
ὅταν ἔλθῃ βασιλεύσων.
Πάτερ, ἵλεως γενοῦ μοι,
ἔλεον καὶ χάριν εὕρω,
ὅτι δόξα καὶ χάρις σοι
ἄχρις αἰῶνος ἀμέτρου.

II

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΘΕΟΝ.

Unecht / Keydell

Pl.-Norden AK II. 846.

gnisia, sa N.F. Marcq, Emerita 36 (1968) 231-45.

Ὦ πάντων ἐπέκεινα· τί γὰρ θέμις ἄλλο σε μέλπειν;
πῶς λόγος ὑμνήσει σε; σὺ γὰρ λόγῳ οὐδενὶ ῥητός.
πῶς νόος ἀθρήσει σε; σὺ γὰρ νόῳ οὐδενὶ ληπτός,
μοῦνος ἐὼν ἄφραστος, ἐπεὶ τέκες ὅσσα λαλεῖται,
μοῦνος ἐὼν ἄγνωστος, ἐπεὶ τέκες ὅσσα νοεῖται.
Πάντα σε καὶ νοέοντα καὶ οὐ νοέοντα γεραίρει·
ξυνοὶ γάρ τε πόθοι, ξυναὶ δ᾽ ὠδῖνες ἁπάντων
ἀμφί σε, σοὶ δὲ τὰ πάντα προσεύχεται· εἰς σὲ δὲ πάντα,
σύνθεμα σὸν νοέοντα, λαλεῖ σιγώμενον ὕμνον.
Σοὶ ἔνι πάντα μένει· σὺ δ᾽ ἀθρόα πάντα θεάζεις
καὶ πάντων τέλος ἐσσὶ, καὶ εἷς καὶ πάντα καὶ οὐδείς,
οὐχ ἓν ἐών, οὐ πάντα· πανώνυμε, πῶς σε καλέσσω,
τὸν μόνον ἀκλήϊστον, ὑπερνεφέας δὲ καλύπτρας
τίς νόος οὐρανίδης εἰσδύσεται; ἵλαος εἴης·
ὦ πάντων ἐπέκεινα, τί γὰρ θέμις ἄλλο σε μέλπειν;

III

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

μετὰ τὴν σιωπὴν ἐν τῷ Πάσχα.

Χριστὲ ἄναξ, σὲ πρῶτον, ἐπεὶ λόγον ἠέρι δῶκα,
δηναιὸν κατέχων, φθέγξομ᾽ ἀπὸ στομάτων,

24 φυλάσσῃ G — 30 ἄπταιστον ed. Billiana — 39 ῥίψον G — 45 κάμπτον G — 46 ὅτε G — 47 ἔλθῃς G — II 2 ῥητὸς nos: ῥητὸν Bill. — 8 σοὶ nos: σύ Bill. — 10 θεάζεις nos: θεάζει Bill.

ἁγνοτάτου ἱερῆος ἁγνὸν θύος, εἰ θέμις εἰπεῖν,
τόνδε λόγον προχέων ἡμετέροιο νόου.
Πατροφαὲς μεγάλοιο νόου λόγε, φέρτερε μύθου,
φωτός τ' ἀκροτάτου φῶς ἄκρον, οἰογόνε,
εἰκὼν ἀθανάτοιο πατρὸς, καὶ σφρηγὶς ἀνάρχου,
πνεύματι τῷ μεγάλῳ συμφαὲς, εὐρυμέδον,
αἰῶνος πείρημα, μεγακλέες, ὀλβιόδωρε,
ὑψίθρον', οὐράνιε, πανσθενὲς ἄσθμα νόου,
νωμητὰ κόσμοιο, φερέσβιε, δημιοεργὲ
ὄντων, ἐσσομένων· σοὶ γὰρ ἅπαντα πέλει,
ὃς κόσμοιο θέμεθλα, καὶ ὁππόσα ἐστὶ, θέλοντος
δησάμενος φορέεις νεύμασιν ἀπλανέως.
Σοὶ μὲν, ἄναξ, Φαέθων ὑψίδρομος ἄστρα καλύπτει,
κύκλον ὑπερτέλλων ἔμπυρον, ὡς σὺ νόας.
σοὶ ζώει φθινύθει τε ἀμοιβαδὶς ὄμμα τὸ νυκτός,
μήνη πλησιφαὴς αὖθις ἐπερχομένη.
σοὶ δὲ ζωοφόρος τε κύκλος καὶ μέτρα χορείης
ὥραις μέτρα φέρει ἤπια κιρναμέναις.
ἀπλανέες τε πλάνοι τε παλίμπορον ἀΐσσοντες
ἀστέρες ἠγαθέης εἰσὶ λόγος σοφίης.
Σὸν φάος εἰσὶν ἅπαντες, ὅσοι νόες οὐρανίωνες
μέλπουσιν τριάδος δόξαν ἐπουρανίης.
σὸν βροτὸς αὖ κλέος ἐστὶν, ὃν ἄγγελον ἐνθάδ' ἔθηκας
ὑμνοπόλον τῆς σῆς, ὦ φάος, ἀγλαΐης.
Ἄμβροτέ μοι, βρότεέ τε παλιγγενὲς, ὕψος ἄσαρκον,
ὑστάτιον θνητῶν πήμασι σαρκοφόρε,
σοὶ ζῶ, σοὶ λαλέω, σοὶ δ' ἔμπνοος εἰμὶ θυηλή,
ἣ μούνη κτεάνων λείπετ' ἀφ' ἡμετέρων·
σοὶ καὶ γλῶσσαν ἔδησα, καὶ οὔασι μῦθον ἔλυσα·
λίσσομαι, ἀλλὰ πόροις ἀμφότερ' εὐαγέως.
Φθέγξομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν· ἃ δ' οὐ θέμις, οὐδὲ νοήσω.
ῥεύσω μαργάρεον, βόρβορον ὠσάμενος.
χρυσὸν ἀπὸ ψαμάθοιο, ῥόδον κραναῆς ἀπ' ἀκάνθης,
λέξομ' ἀπ' ἀσταχύων σῖτον, ἀφεὶς καλάμην.
Ταῦτά σοι ἡμετέροιο θαλύσια, Χριστὲ, πόνοιο
γλῶσσ' ἀπερευγομένη πρῶτον ἀνῆψεν ἔπος.
Σήμερον ἐκ νεκύων Χριστὸς μέγας, οἷσιν ἐμίχθη,
ἔγρετο καὶ θανάτου κέντρον ἀπεσκέδασε,
καὶ ζοφεροὺς πυλεῶνας ἀμειδήτου Ἀΐδαο
ῥήξατο καὶ ψυχαῖς δῶκεν ἐλευθερίην.

III 8 εὐρυμέδου Bill. — 27 βρότεέ τε nos: βρότε εἶτε Bill. — 41 ζοφερούς Bill: ζωφόρους Dan. typothetarum, ut videtur, errore.

cήμερον ἐκ τύμβοιο θορὼν μερόπεccι φαάνθη,
οἷc γένεθ', οἷcι θάνεν, οἷc ἔγρετ' ἐκ νεκύων,
ὥc κε παλιγγενέεc τε καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντεc
cοὶ cυναειρώμεcθ' ἔνθεν ἀνερχομένῳ.
cήμερον αἰγλήειc cε μέγαc χορὸc ἀμφιγέγηθεν
ἀγγελικὸc, μέλπων ὕμνον ἐπιcτέφιον.
cήμερον ἦχον ἔπνευcα μεμυκότα χείλεα cιγῇ
λύcαc, ἀλλὰ μ' ἔχειc ὑμνοπόλον κιθάρην.
Νῷ νόον ἔνδον ἔρεξα, λόγῳ λόγον· αὐτὰρ ἔπειτα
ῥέξω καὶ μεγάλῳ πνεύματι, ἣν ἐθέλῃ.

IV

ΕΙC ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΝ.

Τί cοι θέλειc γενέcθαι;
ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ.
τί cοι μέγ' ἢ τί μικρὸν
τῶν τιμίων βροτοῖcι;
Ζήτει μόνον τι λαμπρόν,
καὶ δώcομεν προθύμωc.
Θέλειc τὰ Γύγεώ cοι
τοῦ Λυδίου γενέcθαι;
καὶ δακτύλῳ τυραννεῖν,
τὴν cφενδόνην ἑλίccων,
κρύπτουcαν, εἰ κρύπτοιτο,
φαίνουcαν, εἰ φαίνοιτο;
Θέλειc τὰ Μίδεώ cοι
τοῦ πλουcίωc θανόντοc;
ᾧ χρυcὸc ἦν τὰ πάντα,
χρυcοῦν φέροντα λιμόν,
εὐχῆc δίκην ἀμέτρου.
Θέλειc λίθουc διαυγεῖc,
πλάτη τε γῆc λιπώcηc,
καὶ ποιμνίων ἀριθμοὺc
βοῶν τε καὶ καμήλων;
Οὐ ταῦτα δώcομέν cοι·
λαβεῖν γὰρ οὐδὲ κρεῖccον·
ἀλλ' οὐδ' ἔμοιγ' ἀνυcτόν.
ἔρριψα γὰρ μερίμναc,
ἀφ' οὗ θεῷ προcῆλθον.
Θέλειc θρόνουc τε κἀρχάc,
καιροῦ φρύαγμα πῖπτον;
ἵν' αὔριον καθεcθῇc
κάτω βλέπων ταπεινόν,
ἄλλου τραχηλιῶντοc,
ὃc ἦν παραcτάτηc cοι
τυχὸν δὲ καὶ κακῶν τιc.
Θέλειc γάμῳ δεθῆναι,
βλακεύμαcιν ἀνάγνοιc,
καιροῖc τε cυcτραφῆναι;
θέλειc νόcον γλυκεῖαν,
εὐτεκνίαc μέριμναν;
εὐτεκνίαν δ' ἂν εἴπω
δυcτεκνίαν, τί φήcειc;
Θέλειc λόγοιc βοᾶcθαι,
καὶ cυλλέγειν θέατρα;
ποθεῖc νόμουc ταράccειν
οὐκ ἐνδίκοιc παλαιcμοῖc;
φέρειν τε καὶ φέρεcθαι
πρὸ βημάτων ἀθέcμων;
Αἰχμὴν θέλειc τινάccειν,
πνέων ἀρήϊόν τι;
καὶ cτέμματ' ἐξ ἀγώνων
θηροκτόνον τε κάρτοc;
Ποθεῖc κρότουc πολίχνηc
καὶ χάλκεοc τυποῦcθαι;
Cκιὰν θέλειc ὀνείρων,
μεταρρέουcαν αὖραν,

52 ῥέξω nos: ῥήξω Bill. — IV εἰc τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. cτίχοι ἰμίαμβοι G — 7 Γύγεωc et 13 Μίδεωc G — 11. 12 κρύβοιτο et φάνοιτο tentavit Boissonade — 16 χρυcοῦν πορίζων λιμόν G fortasse vere, conf. vv. 11. 12. 138. 145. 167. 169 — 23 λῷον ed. Bill. — 32 cου G — 36 δέ ed. Bill. — 43 πιπράcκειν ed. Bill. — 51 κρότουc ἐν ἄcτει ed. Bill.

ῥοῖζον βέλουϲ ἀνίχνου,
ψόφον χειρὸϲ κροτούϲηϲ.
τί γὰρ μέγ᾽ εὖ φρονοῦϲι
τῶν ϲήμερον μὲν ὄντων,
ἐϲ αὔριον δ᾽ ἀπόντων,
ὧν καὶ κακοῖϲ μέτεϲτιν,
ὧν οὐ ϲυνέρχεταί τι
ἐντεῦθεν ἐξιοῦϲι;
Τί οὖν, ἐπεὶ τάδ᾽ οὐχί,
τί ϲοι θέλειϲ γενέϲθαι;
θέλειϲ θεὸϲ γενέϲθαι,
θεὸϲ θεοῦ μεγίϲτου
παραϲτάτηϲ φαεννόϲ,
ϲὺν ἀγγέλοιϲ χορεύων;
Ἴθι, πρόβαινε ταρϲοῖϲ
ὀξυπτέρου μενοινῆϲ
κυκλουμένη πρὸϲ ὕψοϲ.
ἐγὼ πτερὸν καθαίρω,
ἐγὼ λόγοιϲ ἐπαίρω,
ὡϲ εὔπτερόν τιν᾽ ὄρνιν
ἐϲ αἰθέρα προπέμψω.
Ϲὺ δ᾽ εἰπέ μοι, κάκιϲτον
ὦ ϲαρκίον δυϲῶδεϲ,
ἐπεὶ ϲυνεζύγην ϲοι,
ἡ δεϲπότιϲ μαγείρῳ,
τί ϲοι θέλειϲ γενέϲθαι
πρὸϲ τὸ πνοῇ κρατεῖϲθαι;
οὐ γὰρ πλέον χρεωϲτῶ,
κἂν πόλλ᾽ ἔχειν βιάζῃ.
Θέλειϲ τράπεζαν εὔπνουν
μύρων τε καὶ μαγείρων
ϲοφίϲμαϲιν περιϲϲοῖϲ;
καὶ βαρβίτων χερῶν τε
κροτήματ᾽ οὐκ ἄνοιϲτρα,
ἁβρῶν κλάϲειϲ τε παίδων
κινουμένων ἀνάνδρωϲ,
καὶ παρθένων ἑλιγμοὺϲ
γυμνουμένων ἀθέϲμωϲ;
ἃ τοῖϲ πότοιϲ τυποῦϲιν
ὅϲοι φιλοῦϲιν ὕβριν,
τὸν μαινόλην ἑτοίμωϲ
ὑποφλέγοντεϲ οἶνον.
Ταῦτ᾽ εἰ θέλειϲ παρ᾽ ἡμῶν,
ἔχοιϲ μέν, ἀγχόνην δέ.
τοιαῦτα τοῖϲ ἀπλήϲτοιϲ
ἐγὼ φίλοιϲ πορίζω·
οἶκόϲ ϲε πέτρινόϲ τιϲ
αὐτώροφοϲ καλύπτοι,
ἢ μικρὸν ἔργον ὥραϲ,
εἰ δεῖ τι καὶ πονῆϲαι·
τὸ δ᾽ ἔϲθοϲ ἢ καμήλων
τρίχεϲ νόμῳ δικαίων,
ἢ καὶ δέροϲ, παλαιᾶϲ
γυμνώϲεωϲ κάλυμμα.
ϲτιβὰϲ μὲν ἡ τυχοῦϲα,
πόαι, κλάδοι τετάϲθων
ἄπλωμα πορφυροῦν τι
καὶ ϲυμπόταιϲ ἀταρβέϲ·
τράπεζα δ᾽ αὐτόθεν ϲοι
γλυκὺ πνέουϲ᾽ ἀνείϲθω,
ἃ γῆ φίλη δίδωϲιν
ἄτεχνα δῶρα πᾶϲιν.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐθήκαμέν ϲε,
καὶ θρέψομεν προθύμωϲ.
θέλειϲ φαγεῖν, ἔχ᾽ ἄρτον,
ἔχ᾽ ἄλφιτ᾽, εἰ παρείη·
ἅλεϲ δέ ϲοι τὸ πέμμα,
θύμόν θ᾽ ὃν οὐ μετροῦμεν
ἀπραγμάτευτον ὄψον·
ἔνδεια δ᾽ ἄλλο μεῖζον.
θέλειϲ πιεῖν; βρύει ϲοι
ὕδωρ, κρατὴρ ἀείρρουϲ,
ποτὸν μέθηϲ ἄποιον,
ἀκλήματον γάνυϲμα.
Ζητεῖϲ δὲ καὶ τρυφᾶν τι,
μηδ᾽ ὀξίνηϲ φθονείϲθω.
Ἀλλ᾽ οὐ τάδ᾽ ἀρκέϲει ϲοι,
τετρημένῳ ποθεῖϲ δὲ
πίθῳ κακῶϲ ἐπαντλεῖν
τὰϲ ἡδονὰϲ ἀπλήϲτωϲ.

---

65 θεὸϲ γενέϲθαι θεόϲ om. G — 69 ταρϲούϲ ed. Bill. — 71 κυκλουμένηϲ G — 81 πνοήν ed. Bill. — 85 fort. μύροιϲ — 86 περιττοῖϲ G — 87 χειρῶν G — 89 παίδων κλάϲειϲ ἁβρῶν τε G — 92 ἀγύμνωϲ G — 95 τήν G — 102 αὐτόφοροϲ καλύπτῃ G — 110 κλάδοι τε θάμνων ed. Bill. — 122 θῦμοϲ θ᾽ Boissonade: καὶ θύμον G

ἄλλον πόθει πορισtήν·
ἐμοὶ γὰρ οὐ cχολή cε
θάλπειν cύνοικον ἐχθρόν,
ἵν' ὡc ὄφιc κρυμωθεὶc,
θέρμῃ δ' ἔπειτα λυθεὶc
ἐγκόλπιόc με τρώcῃc.
Θέλειc δόμουc ἀμέτρουc,
χρυcωρόφουc γραφῆc τε
καὶ ψηφίδοc cοφιcμοὺc
κινουμένων cχεδόν τι,
πλακόc τε λάμψιν ἁβρᾶc
ἀντίχροον, πολύχρουν;
θέλειc περιρρέουcαν
ἐcθῆτα τῶν ἀθίκτων,
ἐν δακτύλοιc τε πλοῦτον,
γελώμενόν τε κάλλοc
τοῖc cωφρονεῖν μαθοῦcιν,
ἐμοὶ δὲ καὶ μάλιcτα,
ᾧ κάλλοc ἐcτὶν εἴcω;
Τοῖc μὲν κάτω δὴ ταῦτα,
ὑμῖν βροτοῖcι φάcκω,
οἳ ζῆτε τὸ πρὸc ὥραν,
μηδὲν πλέον βλέποντεc.
τοῖc δ' εὐγενῶc βιοῦcιν,
ἐπαξίωc τε μοίραc
τῆc ἐκ θεοῦ δοθείcηc
τῷ πηλίνῳ πάχει μου,
cκόπει πένητοc ὄγκον,
οἵαν τροφὴν χορηγῶ.
Δίελθέ μοι φλογώδη
ῥομφαίαν, ὦ θεόφρον·
θείων γενοῦ γεωργὸc
φυτῶν, λόγων θαλλόντων,
ὧν μ' ἐcτέρηcεν ἐχθρὸc,
δι' ἡδονῆc cυλήcαc.
ξύλῳ πάλιν πρόcελθε
ζωῆc ἀεὶ μενούcηc·
ἡ δ' ἐcτίν, ὡc ἀνεῦρον,
γνῶcιc θεοῦ μεγίcτου,
φάουc ἑνὸc τριλαμποῦc,
πρὸc ὃν τὰ πάντα τείνει.
Οὕτω μὲν αὐτὸc αὐτῷ
πᾶc τιc cοφῶν λαλήcει,
ὃc δ' οὐ θέλει λαλῆcαι,
μάτην βίον παρῆλθεν·
εἴπερ μάτην παρῆλθε,
μὴ cὺν κακῷ μεγίcτῳ.

V

ΕΥΧΗ ΕΩΘΙΝΗ.

Ὄρθριοc δίδωμι τῷ θεῷ μου δεξιὰc,
μηδὲν cκοτῶδεc ἢ δράcειν ἢ αἰνέcειν,
ἀλλ' ὡc μάλιcτά cοι θύcειν τὴν ἡμέραν,
μένων ἄcειcτοc καὶ παθῶν αὐτοκράτωρ·
αἰcχύνομαι τὸ γῆραc, ἂν κάκιcτοc ὦ,
καὶ τὴν τράπεζαν, ἧc παραcτάτηc ἐγώ.
Ὁρμὴ μὲν αὕτη, Χριcτέ μου, cὺ δ' εὐόδου.

VI

Ἐψευcάμην cε τὴν ἀλήθειαν, λόγε,
cοὶ τὴν παροῦcαν ἡμέραν καθαγνίcαc.
Οὐ πάντα φωτεινόν με νὺξ ἐδέξατο·

---

139 fort.: λυθεὶc δ' ἔπειτα — 145 πλακόc τε λάμψιν ἁβρᾶc ed. Bill.: λάμψιν πλακόc τ' ἀνθηρόν G — 153 κάλλοc ἓν τὸ εἴcω Boiss. — 155 βροτοῖcι φάcκω ed. Bill.: φάcκω βροτοῖcι G λέγω βροτοῖcι Boiss. — 160 δοθείcηc Boiss.: κρατείcηc G, unde κρανθείcηc coni. Halm — 167 θαλούντων Boissonade — 177 cοφόc vulgo — V 1 ὄρθροc G; nos ὄρθριοc scribere ausi sumus, possis tamen etiam ὄρθρου tentare — 3 θύcαι G — 4 ἄcτατοc ed. Bill.

ἦ μὴν προϲηυξάμην τε καὶ τοῦτ' ᾠόμην,
ἀλλ' ἔϲτιν οὗ μοι καὶ προϲέπταιϲαν πόδεϲ·
Ζόφοϲ γὰρ ἦλθε βάϲκανοϲ ϲωτηρίαϲ.
Λάμποιϲ τὸ φῶϲ μοι, Χριϲτὲ, καὶ πάλιν φανείϲ.

VII

ΥΜΝΟϹ ΕϹΠΕΡΙΝΟϹ.

Ϲὲ καὶ νῦν εὐλογοῦμεν,
Χριϲτέ μου, λόγε θεοῦ,
φῶϲ ἐκ φωτὸϲ ἀνάρχου,
καὶ πνεύματοϲ ταμία,
τριττοῦ φωτὸϲ εἰϲ μίαν
δόξαν ἀθροιζομένου·
ὃϲ ἔλυϲαϲ τὸ ϲκότοϲ,
ὃϲ ὑπέϲτηϲαϲ τὸ φῶϲ,
ἵν' ἐν φωτὶ τὰ πάντα
καὶ τὴν ἄϲτατον ὕλην
ϲτήϲῃϲ, μορφῶν εἰϲ κόϲμον
καὶ τὴν νῦν εὐκοϲμίαν·
ὃϲ νοῦν ἐφώτιϲαϲ ἀνθρώπου
λόγῳ τε καὶ ϲοφίᾳ
λαμπρότητοϲ τῆϲ ἄνω
καὶ κάτω θεὶϲ εἰκόνα,
ἵνα φωτὶ βλέπῃ φῶϲ
καὶ γένηται φῶϲ ὅλον.
ϲὺ οὐρανὸν φωϲτῆρϲιν
κατηύγαϲαϲ ποικίλοιϲ·
ϲὺ νύκτα καὶ ἡμέραν
ἀλλήλαιϲ εἴκειν πράωϲ
ἔταξαϲ, νόμον τιμῶν
ἀδελφικῆϲ φιλίαϲ·
τῇ μὲν ἔπαυϲαϲ κόπουϲ
τῆϲ πολυμόχθου ϲαρκόϲ,
τῇ δ' ἤγειραϲ εἰϲ ἔργον
καὶ πράξειϲ τάϲ ϲοι φίλαϲ.

VIII

ΠΡΟϹ ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΟϹ.

Παρθένε, νύμφη Χριϲτοῦ,
δόξαζέ ϲου τὸν νυμφίον·
ἀεὶ κάθαιρε ϲαυτὴν
ἐν λόγῳ καὶ ϲοφίᾳ,
ἵνα λαμπρὰ τῷ λαμπρῷ
ϲυζήϲῃϲ τὸν αἰῶνα·
κρείϲϲων γὰρ αὕτη πολλῷ
τῆϲ φθαρτῆϲ ϲυζυγίαϲ.
Ἐν ϲώματι τὰϲ νοερὰϲ
δυνάμειϲ ἐμιμήϲω,
ἀγγελικὴν μετῆλθεϲ
ἐπὶ γῆϲ πολιτείαν.
Δεϲμὸϲ ἐνταῦθα καὶ λύϲιϲ
καὶ ϲώματ' ἐκ ϲωμάτων·
ἄνω δ' ἑκάϲτη μονὰϲ
οὔποτε λυομένη,
οἱ πρῶτοι φέρουϲ' ἀκτῖνα
τῆϲ καθαρᾶϲ οὐϲίαϲ,
πνεῦμα καὶ πῦρ, λειτουργοὶ
τῶν θεοῦ προϲταγμάτων.
ὕλη δὲ μῖξιν ἐξεῦρεν
ἀεὶ ῥέουϲα φύϲιϲ,
ᾗ μέτρον ὥριϲε θεὸϲ,
γάμον νομοθετήϲαϲ·

VII. ὕμνοϲ ἑϲπερινόϲ ἰμιάμβοι G — 4 πνεύματοϲ ταμία G: πνεῦμα ἐξ ἀνάρχου Dan. — 5 τρίτου Dan. — 9 ἐν φωτὶ κτίϲῃϲ vulgo, nos κτίϲῃϲ eiecimus, quamquam v. 13 quoque duae syllabae abundant — 17 βλέπει τὸ φῶϲ G — 19 οὐρανὸν φωϲτῆρϲιν nos: φωϲτῆρϲιν οὐρανόν G — 22 ἥκειν G — πράωϲ nos: ἠπίωϲ G — 24 ἀδελφικῆϲ nos: ἀδελφότητοϲ καί G — 25 ϲῇ nos: καὶ τῇ G — VIII. Ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Ϲυρακούϲιον μιμεῖται· οὗτοϲ γὰρ μόνοϲ ποιητῶν ῥυθμοῖϲ τε καὶ κώλοιϲ ἐχρήϲατο ποιητικῆϲ ἀναλογίαϲ καταφρονήϲαϲ, schol. ed. Bill. — 4 πολύ Bill. — 5 caesuram non significatam invenimus et huius versus et vv. 9. 10. 15. 17. 24. 26. 29. 31. 35. 41. 44. 53. 57. 58. 65. 66. 70. 72. 75. 76. 78. 85. 86. 87. 90. 93—97. 100 — 6 μετῆλθεϲ ἐπὶ γῆϲ VH: ἐπὶ γῆϲ μετ. Bill. — 9 φέρουϲι VH — καθαρᾶϲ τριάδοϲ VH — 10 πνεύματα V Bill.

cὺ δ' ἔργον ὕλης φυγοῦcα
τοῖς ἄνω cυνηρμόcθης,
ὡς νοῦς ἁρμόζεται νοῒ
τὴν θείαν ἁρμονίαν·
καὶ cαρκὶ πολεμοῦcα
βοηθεῖς τῇ εἰκόνι·
πνοὴ γὰρ ἔφυς θεοῦ
τῷ χείρονι cυνδεθεῖcα,
ἵν' ἐκ πάλης καὶ νίκης
τὸ cτέφος ἀπολάβῃς,
ἄνω θεῖcα καὶ τὸν χοῦν
καλῶς ὑποταγέντα.
Αἰνείcθω cοι καὶ γάμος,
πρὸ γάμου δ' ἀφθορία·
γάμος cυγγνώμη πάθους,
ἁγνεία δὲ λαμπρότης·
γάμος πατὴρ ἁγίων,
ἁγνεία δὲ θυcία.
Ταύτην καὶ τότε καιροῖς
ἐτίμων τοῖς εὐθέτοις,
'Αδὰμ ἐν παραδείcῳ,
Μωcῆς ἐν ὄρει Cίνα,
λειτουργῶν Ζαχαρίας
ὁ πατὴρ τοῦ προδρόμου.
Γάμος καὶ παρθενίας
ῥίζα τῆς θεοῦ νύμφης,
ἀλλ' ἔcτιν ὅμως cαρκὸς
καὶ βράcματος δουλεία.
Ὅτ' ἦν νόμος καὶ cκιαὶ
καὶ πρόcκαιροι λατρεῖαι,
τότ' εἶχε πρῶτα καὶ γάμος,
ὡς ἔτι νηπιώδης.
Ὅτε δ' ὑπεξῆλθε τὸ γράμμα,
τὸ πνεῦμ' ἀντειcήχθη,
καὶ Χριcτὸς ἔπαθε cαρκὶ
προελθὼν ἐκ παρθένου,
τότ' ἐξέλαμψεν ἁγνεία
cυντέμνουcα τὸν κόcμον,
ὃν ἐκεῖ δεῖ μεταβῆναι
Χριcτῷ cυνανελθόντα.
Καλῶς ὁδεύεις, παρθένε,
εἰς ὄρος ἀποcώζου·
μὴ πρὸς Cόδομα βλέψῃς,
μὴ cτήλη παγῇς ἁλός·
μήτε λίαν cε cαρκὸς
ἐκφοβείτω ἡ φύcις,
μήτε θαρρήcῃς ἄγαν,
ὥcτε ποτ' ἐκλυθῆναι.
Cπινθὴρ ἀνάπτει καλάμην,
cβεννύει δ' ὕδωρ φλόγα.
Ἔχεις φάρμακα πολλὰ
τῆς cεμνῆς παρθενείας·
θεοῦ cε φόβος πηγνύτω,
νηcτεία cε κενούτω,
ἀγρυπνία, προcευχαί,
δάκρυα, χαμευνία,
ἔρως ὅλος πρὸς θεὸν
γνηcίως τεταμένος,
πάντα κοιμίζων πόθον
ἀλλότριον τῶν ἄνω.
Ὁ πίπτων ἐγειρέcθω,
ὁ ναυαγῶν ἐλεείcθω·
cὺ δ' εὔπλοει τὸ ἱcτίον
πετάcαcα τῆς ἐλπίδος·
οὐ τῶν κάτω τὸ πίπτειν,
τῶν δ' ἄνω φερομένων.
'Ολίγοι πτερορρυοῦcιν,
οἱ πλεῖcτοι δ' εὐδρομοῦcιν·

---

15 τῇ om. H — 16 cυντεθεῖcα V — 17 ὥcτε ἐκ H — ἀπολάβῃς nos: ἀπολαύης V Bill. ἀπολαβεῖν H — 18 καὶ om. VH — ὑποταγέντα τῷ πνεύματι VH — 19 καὶ πρὸ γάμου ἀφθ. VH — 20 δέ VH: καί Bill. — 21 ἁγνείας δὲ λατρεία Bill. — 23 Μωcῆς ἐν ὄρει Cινᾶ Bill.: Μωcῆς νόμῳ προcάγων VH – Cινᾶ Bill. Cίνα quod reposui, numeris commendatur — 24 λειτουργῶν om. H — ὁ Ζαχ. Bill. — 25 παρθενία V — ῥίζα τῷ θεῷ φίλης Bill. — 26 ἔcτι νόμος Bill. — 28 πρῶτα ὁ γάμος H — 29 τὸ πνεῦμ' ἀντειcήχθη Bill. ἀντειcήχθη δὲ τὸ πνεῦμα VH — 31 ἔλαμψεν Bill. — 32 ὃν om. H — cυνανελθόντι Bill. – 33 ἀποcώζου VH: ἄνω cώζου Bill. — 34 βλέψῃς VH: ἀποβλέψῃς Bill. — ἁλὸς παγῇς H — 35 et 36 μηδέ Bill — 35 ἡ φύcις ἐμφοβείτω Bill. — ἡ om. VH — 36 ἐκπλαθῆναι Bill. — 37 cβέννυcι Bill. — 39 πόθος H — 40 καὶ προcευχή V — 43 πίπτων VH: πεcών Bill. — 44 τό nescio an eiciendum sit; quamquam versus bis octonum syllabarum infra quoque leguntur vv. 54. 73 — τῆς εἰς Χριcτὸν ἐλπίδος V — 46 πλεῖcτοι VH: πλείους Bill.

ἔπεcεν Ἑωcφόροc,
ἀλλ᾽ οὐρανὸc ἀγγέλων.
Ἰούδαc ἦν προδότηc,
οἱ δ᾽ ἕνδεκα λαμπτῆρεc.
Μόνον ὅλωc cεαυτὴν
ἁγνὴν τήρει, παρθένε,
μή πωc cπιλώcῃc Χριcτοῦ
τὸν ἄcπιλον χιτῶνα.
Ὄμμα coι cωφρονείτω,
γλῶccα παρθενευέτω·
μὴ νοῦc πορνεύῃ, μὴ γέλωc,
μὴ ποὺc ἄτακτα βαίνων.
Τὴν πιναρὰν cτολήν cου,
καὶ τὴν αὐχμηρὰν κόμην
μᾶλλον αἰδοῦμαι μαργάρων
καὶ τῆc Cηρῶν εὐκοcμίαc.
Καλὸν ἄνθοc ἡ αἰδὼc
καὶ μέγαc κόcμοc ὠχρότηc·
καὶ πλέγμα καλὸν ἀρεταὶ
πᾶcαί cε cτεφανοῦcαι.
Ἄλλη χρώμαcιν εἰκόνα
τὴν θεοῦ νοθευέτω,
πίναξ ἔμψυχοc αἰcχρῶν
κατήγοροc τῶν ἔνδον·
cὺ δ᾽ ἧc ἔχειc εὐμορφίαc
νεκρούcθω coι τὸ πλεῖcτον·
κάλλοc δὲ λάμπρυνε ψυχῆc
ἐκ θεοῦ κοcμουμένηc.
Ὄψιν δ᾽ ἀρρένων φεῦγε,
εἰ θέμιc, καὶ cωφρόνων,
μή που πλήξῃc, ἢ πληγῇc
ἐκ μώμου τοῦ Βελίου·
ὄμματ᾽ ὄμμαcι μὴ δίδου,
μὴ πλέκε λόγῳ λόγον·
μὴ παρειὰ παρειαῖc
διδότω παρρηcίαν·
μηδέν coι καὶ τῇ γεύcει
ξύλου τοῦ κατακρίτου,
μή cε ξύλου τῆc ζωῆc
ὁ ὄφιc ἔξω βάλῃ.
Καὶ τοῦτο πείθου, παρθένε,
μὴ cυνοίκει προcτάτῃ,
Χριcτὸν ἔχουcα νυμφίον·
ζηλοῖ cου τὴν ἁγνείαν.
Τί μοι cάρκα φυγοῦcα
πρὸc cάρκαc ἐπιcτρέφειc;
Οὐ πάντεc ἄνδρεc τὴν cὴν
ἁπλότητα χωροῦcιν·
ὡc ῥόδον ἐν ἀκάνθαιc,
οὕτωc ἐν πολλοῖc cτρέφῃ·
καὶ πονηρῶν ἐπάνω
παγίδων διαβαίνειc.
Ὁ μὲν ἐγείρει παcτάδαc,
ἡ δ᾽ ἐκκομίζει νυμφίον,
ἄλλοc γίνεται πατὴρ,
ἄλλοc ἄπαιc ἀθρόωc·
ὅcον κακὸν ὠδῖνεc
ἀτέλεcτοι πολλάκιc;
ὅcον ζῆλοc cυζύγου,
κλαπῆναι ποῦ φιλίαν;
ἐκθρέψαι δὲ καὶ παιδεῦcαι
ἔπειτ᾽ ἀτιμαcθῆναι,
καὶ πικρὰc ἀντιλαβεῖν
τῶν πόνων ἀντιδόcειc;
cοὶ δὲ μέριμνα μία
πρὸc θεὸν ἀεὶ βλέπειν.
Ἡ χρεία δ᾽ ἔcτω ὀλίγη μάζα
καὶ μικρὰ cκέπη,
ἀφ᾽ ἧc πεῖραν καὶ Χριcτῷ
προcήγαγεν ὁ πειράζων,
λίθουc αἰτῶν εἰc ἄρτουc
πεινῶντα μετατρέψαι·

---

49 ὅλην Bill. — 50 μή που ῥυπώcῃc Bill. — 51 cου Bill. — 52 πορνεύῃ Bill.: πόρνοc VH — γέλωc ἀκόλαcτοc H — 53 cτολήν cου Bill.: cου cτολήν VH — 54 μαργαριτῶν V — 56 πάcαιc ἀρεταῖc cτεφανοῦcθαι Bill. — 57 ἄλλη Bill.: ἄλλοc μέν VH — 58 αἰcχρῶν nos: αἰcχρόc V cιγῶν Bill., om. H — 60 κάλλει δὲ λάμπε Bill. — κοcμουμένη Bill. — 62 Βελία Bill. — 63 ὄμμα δ᾽ ὀμ. VH — δούλου Bill. — μήδ᾽ ἕλκε λόγον λόγῳ Bill. — 66 τοῦ ξύλου VH — 67 cὺ παρθένε Bill. — cυνοικῆcαι VH — προcτάτην H — 69 cάρκαc φυγ. Bill. — 70 ἄνδρεc om. VH — λαμπρότητα H — 72 ἐπάνω πονηρῶν Bill. — 73 μὲν γάρ H — 73 ὁ δὲ κομίζει Bill. — 74 δ᾽ ἄπαιc Bill. — 76 ὅcον nos: ὅcοc VH ὅcον δὲ Bill. — cύζυγον . . . φιλία V — 78 ἀντιλαβεῖν V: ἐπιλαβεῖν H ἀπολαύειν Bill. — 82 πεινῶντι μεταcτρέψαι VH

ὧν μή ποθ' ἕνεκα
μηδὲν τῶν αἰσχρῶν ὑπομείνῃς.
Οὐ χείρων εἶ πετεινῶν
σχεδίως τρεφομένων·
οὐκ ἐκλείψει σοι καμψάκης
ἐλαίου πιστευούσῃ·
κόραξ σε θρέψει,
καθάπερ Ἠλίαν ἐν ἐρήμῳ.
Οἶδας Θέκλαν ἐκ πυρὸς
καὶ θηρίων φυγοῦσαν·
Παῦλον πεινῶντα τὸν μέγαν
καὶ ῥιγοῦντα προθύμως,
ἵνα σὺ μάθῃς, παρθένε,
πρὸς θεὸν μόνον βλέπειν,
ὃς ἐν ἐρήμῳ τρέφειν
οἶδε καὶ μυριάδας.
Μαραίνεται τὸ κάλλος,
ἡ δόξα παρατρέχει·
ὁ πλοῦτος ἄπιστον ῥεῦμα,
τὸ δύνασθαι δ' ὀλίγον·
σὺ δὲ τοῦ πλάνου κόσμου
τὰς τρυφὰς ἐκφυγοῦσα
εἰσῆλθες εἰς τὰ ἅγια
τῶν ἁγίων γελῶσα,
καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύσεις
τὴν ἄπαυστον χορείαν,
κρείσσονα τόπον λαχοῦσα
υἱῶν καὶ θυγατέρων·
ἀλλ', ὦ παρθένοι, Χριστὸν
μένοιτε γρηγοροῦσαι,
καὶ φαιδραῖς τὸν νυμφίον
δέχοισθε ταῖς λαμπάσιν,
ἵνα συνεισελθοῦσαι
τὸ κάλλος τοῦ νυμφῶνος
ἴδητε καὶ μιγῆτε
τοῖς ἄνω μυστηρίοις.

ΝΑΑΣΣΗΝΩΝ ΨΑΛΜΟΣ.

Νόμος ἦν γενικὸς τοῦ παντὸς ὁ πρώτιστος νόος·
τὸ δὲ δεύτερον ἦν τοῦ πρωτοτόκου τὸ χυθὲν χάος.
τριτάτη δ' ἔλαχεν ἐργαζόμενον ψυχὴ νόμον·
διὰ τοῦτ' ἐλαφρὸν μορφὰν περικειμένη
κοπιᾷ θανάτῳ μελέτημα κρατουμένη·
ποτὲ μὲν βασιλείαν ἔχουσα βλέπει τὸ φῶς,
ποτὲ δ' εἰς ἔλεον ἐρριμμένη κλάει·
ποτὲ δὲ [κλαίει] χαίρει, ποτὲ δὲ [κλαίει] κρίνεται·
ποτὲ δὲ [κρίνεται ποτὲ δὲ] θνήσκει, ποτὲ δὲ γίνεται.
ἀνέξοδον ἡ μελέα κακῶν
λαβύρινθον ἐσῆλθε πλανωμένη·
εἶπεν δ' Ἰησοῦς· ἐσόρα, πάτερ,
ἄθλημα κακῶν τόδ' ἐπὶ χθόνα
ἀπὸ σῆς πνοιῆς ἀποπλάζεται·
ζητεῖ δὲ φυγεῖν τὸ πικρὸν χάος,

---

83 τι τῶν VH — ὑπομένῃς Bill. — 84 om. V — 86 κόραξ ἐκθρέψει Bill. — 87 ὁρᾷς Bill. — 88 τὸν μέγαν πεινῶντα Bill. — προπροθύμια H — 89 θεόν om. H — 90 ὅς VH: θεός Bill. — ὀλίγων codd. — 93 πλάνου Bill : ταπεινοῦ VH — 94 εἴσελθε V — 95 χορεύοις V — τήν om. H — 96 κρεῖσσον γάρ H — 97 μένητε H Bill. — 98 δέξασθε Bill. — 99 νυμφίου Bill.

Origines Philosophumenorum l. V c. 1 de Naassenis haec refert: ψαλμὸς αὐτοῖς ἐσχεδίασται οὗτος, δι' οὗ πάντα αὐτοῖς τὰ τῆς πλάνης μυστήρια δοκοῦσιν ὑμνῳδεῖν οὕτως. Νόμος κ. τ. λ. — 1 πρώτιστος Miller: πρῶτος codex — 3 ψυχὴ δ' ἔλαβεν ἐργαζομένην cod., quae verba transposui et praeeunte Patricio emendavi — 4 ἐλαφρόν nos: ἔλαφον cod. ἐλάφου Miller ὑδαρόν Patricius — 6 μέν add. Miller — 7 εἰς ἐλεείν' ἐκριπτομένη Patricius — 10 ἀνέξοδον nos: ἀνέξοδος cod. καὶ ἀνέξοδος Patricius — 11 εἰσῆλθε cod. — 12 ἐσόρα Miller: ἐσόρ cod. — 13 ἄθλημα Patricius: ζήτημα cod. — τόδ' om. cod. add. Miller ἔτ' add. Patricius

κοὐκ οἶδεν ὅπως διελεύσεται·
τούτου με χάριν πέμψον, πάτερ·
σφραγῖδας ἔχων καταβήσομαι,
αἰῶνας ὅλους διοδεύσω,
μυστήρια πάντα δ' ἀνοίξω,
μορφὰς δὲ θεῶν ἐπιδείξω·
τὰ κρυπτά τε τῆς ἁγίας ὁδοῦ,
γνῶσιν καλέσας, παραδώσω.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ.

Ἄνωθεν, παρθένοι, βοῆς ἐγερσίνεκρος ἦχος
ἦλθεν νυμφίῳ πασσυδὶ ὑπαντάνειν λευκαῖσί τε
καὶ λαμπάσιν πρὸς ἀντολάς· ἔγρεσθε, πρὶν φθάσῃ μολεῖν
εἴσω θυρῶν ἄναξ.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Βροτῶν πολυστένακτον ὄλβον ἐκφυγοῦσα καὶ
βίου τρυφῆς ἔρωτα μωρὸν, σαῖς ὑπ' ἀγκάλαις
ζωηφόροις ποθῶ σκέπεσθαι καὶ βλέπειν τὸ σὸν
κάλλος διηνεκῶς, μάκαρ.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Γάμων λιποῦσα θνητὰ λέκτρα καὶ δόμον, ἄναξ,
διὰ σὲ πολύχρυσον ἦλθον ἀσπίλοις ἐν εἵμασι,
ὅπως φθάσω κἀγὼ θαλάμων τῶν πανολβίων
εἴσω σὺν σοὶ μολεῖν·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Δόλους δράκοντος ἐκφυγοῦσα μυρίους, μάκαρ,
θελκτηρίους· ἔτλην δὲ καὶ δεινὴν πυρὸς φλόγα

---

16 καὶ οὐκ οἶδε πῶς cod., corr. Miller — 20 δ' ἀνοίξω Miller: διανοίξω cod. — 22 τὰ κρυπτά τε Miller: καὶ τὰ κεκρυμμένα cod.

Methodius Symposii l. XI c. 1 p. 49 ed. Alb. Jahn praemittit haec: Ταῦτα οὖν εἰποῦσαν ἔφη κελεῦσαι πάσας ἀναστῆναι τὴν Ἀρετὴν ἡ Θεοπάτρα καὶ πάσας ὑπὸ τὴν ἄγνον εὐχαριστήριον ὕμνον πρεπόντως ἀναπέμψαι τῷ κυρίῳ, ἐξάρχειν δὲ τὴν Θέκλαν καὶ προϋφηγεῖσθαι. ὡς οὖν ἀνέστησαν, τὴν Θέκλαν μέσην μὲν τῶν παρθένων, ἔφη, ἐκ δεξιῶν δὲ τῆς Ἀρετῆς στᾶσαν κοσμίως ψάλλειν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐν κύκλῳ καθάπερ ἐν χοροῦ σχήματι συστάσας ὑπακούειν αὐτῇ. Ψαλμός. ἄνωθεν παρθένοι κ. τ. λ. — 2 τε nos addidimus — vv. quinto et sexto vulgo praefigitur titulus Ὑπακοή — 8 μωρὸν addidimus, ut medius versus primo et tertio par fieret — 15 θαλάμων τῶν πανολβίων nos: πανολβίων θαλάμων vulgo; forsan etiam in clausula post μολεῖν vocabulum ἄναξ exciderit — 20 δεινὴν addidimus

καὶ θηρίων ἀνημέρων ὁρμὰς βροτοφθόρους,
cὲ προcμένουc᾽ ἀπ᾽ οὐρανῶν.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Ἐλαθόμην πάτρας, ποθοῦcα cὴν χάριν, λόγε,
ἐλαθόμην καὶ παρθένων ὁμηλίκων χοροὺc,
μητρός τε καὶ γένους φρύαγμα· πάντα γὰρ cύ μοι
αὐτὸc cὺ, Χριcτὲ, τυγχάνειc.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι

Ζωῆc χοραγὸc, Χριcτὲ, χαῖρε, φῶc ἀνέcπερον,
ταύτην δέδεξο τὴν βοήν· χορός cε παρθένων
προcεννέπει, τέλειον ἄνθοc, ἀγάπη, χαρὰ,
φρόνηcιc, cοφία, λόγε.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Ἠνοιγμέναιc θύραιc, ἄναcca, φαιδρόκοcμ᾽ ἡμᾶc δέδεξο,
ἀχραντόcωμε, καλλίνικε, νύμφα καλλίπνου·
ὁμόcτολοι παρήμεθα Χριcτῷ, πανόλβιε,
μέλπουcαι cὸν γάμον, θάλοc.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Θρηνοῦcι νῦν βαρύcτονοι κόραι πυλῶν πικρῶc
νυμφῶνοc ἔξω καὶ βοῶcι γοερῶc, ὅτι
τὸ λαμπάδων ἀποcβέcαcαι φῶc οὐκ ἔφθαcαν
χαρᾶc ταμεῖον εἰcιδεῖν.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Ἱερᾶc ὁδοῦ γὰρ ἐκτραπεῖcαι πρὸc βίου πόρουc
κτήcαcθ᾽ ἔλαιον ἠμέληcαν ἄθλιαι πλέον·
νεκρὰc δὲ φλογεροῦ πυρὸc φέρουcαι λαμπάδαc
cτένουcιν ἔνδον ἐκ φρενῶν.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδας φαεcφόρους κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

---

26 Psalm. XLIV 10 — 37 ἡμᾶc δέδεξο nos: δέδεξ᾽ ἡμᾶc vulgo — 39 πανόλβιε nos: πανόλβιαι vulgo — 40 fort.: cῶν γάμων θάλοc aut cὸν γόνον, θάλοc — 43 Matth. XXV 11
51 φλογεροῦ πυρὸc φέρουcαι nos: πυρὸc φέρουcαι φλογεροῦ vulgo

Κρατῆρες ἀδυπληθέες πρόκεινται νέκταρος·
πίνωμεν· οὐράνιον γάρ ἐστι πόμα, παρθένοι,
ὁ νυμφίος ὅπερ τέθεικε τοῖς μετ' ἀξίας
εἰς τὸν γάμον κεκλημένοις.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Λαμπρῶς τὸν θάνατόν σου Ἄβελ προτυπῶν, μάκαρ,
ἔλεξεν αἱματοσταγὴς βλέπων εἰς οὐρανούς·
ἀνηλεῶς με συγγόνου τετρωμένον χερὶ
δέξαι, λιτάζομαι, λόγε.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Μέγιστον ἆθλον ἁγνείας σου παῖς Ἰωσὴφ ἀνείλετο·
γυνὴ γὰρ αὐτὸν εἰς ἄθεσμα λέκτρα εἵλκυσεν
φλεγομένη πόθοις, ὁ δ' οὐδὲν ἐντραπεὶς
ἔφευγε γυμνὸς ἐκβοῶν·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσας,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Νεοσφαγῆ ὁ Ἰεφθάε κόραν ἦγεν [θυσίαν] θεῷ
ἄπειρον ἀνδρὸς ἀμφὶ βωμὸν ἀμνάδος δίκην·
ἡ δ' εὐγενῶς σου τὸν τύπον τῆς σαρκός, ὦ μάκαρ,
τελοῦσ' ἔκραζε καρτερῶς·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Ξένων στρατηλάταν ὄχλων εὔτολμος εὐστόχοις
Ἰουδὴθ δόλοις καρατόμησε· κάλλεος τύποις
θέλξασα τοῦτον, οὐ χράναντα σώματος μέλη,
νικαφόροις ἔφη βοαῖς·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Ὁρῶντες εἶδος εὐπρεπὲς ὑφῆς δύο κριταὶ
Σουσάννας ἐμμανεῖς ἔρωτι λέξαν· ὦ γύναι,

---

61 Genes. IV 10 — τὸν θάνατόν σου nos: σου τὸν θάνατον vulgo — προτυπῶν nos: προεκτυπῶν vulgo — μάκαρ in initio sequentis versus vulgo collocatum in finem proximi retraximus — 67 Genes. XXXIX 12 — 69 fort.: αἰσχροῖς φλεγομένη πόθοις — 73 Iud. XI 38 — θυσίαν uncinis inclusimus — 79 Iudith VIII 1 — 80 καρατόμησε nos: καρατομήσασα vulgo — 82 fort. νικαφόροις δ' ἔφη deleto post καρατόμησε maioris interpunctionis signo — 85 Daniel XIII 19

κρυπτῶν γάμων λέχη ποθοῦντες ἥκομεν, φίλα·
ἡ δ᾽ ἐντρόμοις ἔφη βοαῖς·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Πολλῷ με κατθανεῖν ἄμεινόν ἐστιν ἢ λέχη
προδοῦσαν, ὦ γυναιμανεῖς, ὑμῖν αἰωνίαν
δίκην ὑπ᾽ ἐμπύροις θεοῦ τιμωρίαις παθεῖν·
σῶσόν με, Χριστέ, τῶνδε νῦν.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Ῥοαῖς καθαρσίοις λούων πλήθη βροτῶν ὁ σὸς
πρόδρομος ἀνόμως κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς εἰς σφαγὴν
ἤχθη δι᾽ ἁγνείαν, λύθρῳ δὲ φοινίῳ κόνιν
δεύων ἔκραζέ σοι, μάκαρ·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Σοῦ καὶ ζωητόκος χάρις [ἄθικτος] ἄτεγκτος, ἀσπίλους
τὰς σὰς γονὰς ἐν ἀσπόρῳ φέρουσα νηδύϊ
μορφὴν ὑπέσχεν ὡς προδοῦσα λέκτρα παρθένος·
ἔλεξε δ᾽ ἔγκυος, μάκαρ·

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Τὴν σήν, μάκαρ, γαμήλιον ποθοῦντες ἁμέραν
ἰδεῖν, ὅσους ἄνωθεν αὐτός, ἀγγέλων ἄναξ,
κέκληκας, ἥκουσιν μέγιστα δῶρά σοι, λόγε,
φέροντες ἀσπίλοις στολαῖς.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Ὕμνοις, μάκαιρα θεόνυμφε, θαλαμηπόλοι
αἰὲν γεραίρομέν σε νῦν, ἄθικτε παρθένε,
ἐκκλησία χιονόσωμε, κυανοβόστρυχε,
σῶφρον, ἄμωμ᾽, ἐρασμία.

ἁγνεύω σοι καὶ λαμπάδας φαεσφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

---

97 Marc. VI 27 — 103 Matth. I 18 — ἄθικτος uncinis inclusimus — 110 Matth. II 1 — 116 αἰὲν σε vulgo, nos pronomen eiecimus — 117 aut κυανοβόστρυχε coalescentibus duabus vocalibus primis recitandum, aut ἰοβόστρυχε emendandum est

Φθορὰ πέφευγε καὶ νόcων πόνοι δακρυcταγεῖc,
θάνατοc ἡρέθη, ὄλωλε πᾶc' ἀφροcύνη,
λύπη τέθνηκε τηξίφρων, ἔλαμψε δ' ἡ θεοῦ [Χριcτοῦ]
χάριc βροτοῖc ἄφνω πάλιν.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδαc φαεcφόρουc κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Χῆροc βροτῶν ὁ παράδειcόc ἐcτιν οὐκέτι·
πάλιν γὰρ αὐτὸν ἐκ θείαc, ὥcπερ τὸ πρὶν, ταγῆc
οἰκεῖ τέχναιc ὁ ποικίλαιc δράκοντοc ἐκπεcὼν,
ἄφθαρτοc, ἄφοβοc, μάκαρ.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδαc φαεcφόρουc κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Ψάλλων τὸ καινὸν ᾆcμα νῦν χορόc cε παρθένων
καθιcτάνει πρὸc οὐρανοὺc, ἄναccα, caφῶc ὅλοc
ἐcτεμμένοc λευκοῖc κρίνων κάλυξι καὶ φλόγαc
χερcὶν cελαcφόρουc φέρων.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδαc φαεcφόρουc κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

Ὦ τὰc ἀχράντουc οὐρανοῦ, μάκαρ, ναίων ἕδραc,
ἄναρχε, πάντα cυγκρατῶν αἰωνίῳ κράτει,
δέξαι cὺν παιδὶ cῷ, πάρεcμεν, ἔνδον εἰc ζωῆc
πύλαc, πάτερ, καὶ ἡμέαc.

ἁγνεύω coι καὶ λαμπάδαc φαεcφόρουc κρατοῦcα,
νυμφίε, ὑπαντάνω coι.

ΚΛΗΜΕΝΤΟϹ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΥΜΝΟϹ.

[Cτόμιον πώλων ἀδαῶν,
πτερὸν ὀρνίθων ἀπλανῶν,
οἴαξ νηπίων ἀτρεκὴc,
ποιμὴν ἀρνῶν βαcιλικῶν·
τοὺc cοὺc ἀφελεῖc | παῖδαc ἄγειρον
αἰνεῖν ἁγίωc, | ὑμνεῖν ἀδόλωc

123 λύπη ex fine proximi versus in huius initium retraximus — Χριcτοῦ uncinis inclusimus — 127 ὁ ante παράδειcοc addidimus — 134 fort.: ἄναccα, φωcφόροc

Clemens Alex. Paedagogi l. III c. XII sub finem haec: Ἐπεὶ δὲ εἰc τὴν ἐκκληcίαν ἡμᾶc καταcτήcαc ὁ παιδαγωγὸc αὐτὸc ἑαυτῷ παρακατέθετο τῷ διδαcκαλικῷ καὶ πανεπιcκόπῳ λόγῳ, καλῶc ἂν ἔχοι ἡμᾶc ἐνταῦθα γενομένουc μιcθὸν εὐχαριcτίαc δικαίαc κατάλληλον

ἀκάκοιϲ ϲτόμαϲιν
παίδων ἡγήτορα Χριϲτόν.]

Βαϲιλεῦ ἁγίων, | λόγε πανδαμάτωρ
πατρὸϲ ὑψίϲτου, | ϲοφίαϲ πρύτανι,
ϲτήριγμα πόνων | αἰωνοχαρὲϲ,
βροτέαϲ γενεᾶϲ | ϲῶτερ Ἰηϲοῦ,
ποιμὴν, ἀροτὴρ, | οἴαξ, ϲτόμιον,
πτερὸν οὐράνιον | παναγοῦϲ ποίμνηϲ,
ἁλιεῦ μερόπων | τῶν ϲωζομένων,
πελάγουϲ κακίαϲ | ἰχθῦϲ ἁγνοὺϲ
κύματοϲ ἐχθροῦ
γλυκερᾷ ζωῇ δελεάζων.
Ἡγοῦ, προβάτων | λογικῶν ποιμὴν,
ἅγιε, ἡγοῦ,
βαϲιλεῦ παίδων ἀνεπάφων.

Ἴχνια Χριϲτοῦ, | ὁδὸϲ οὐρανία,
λόγοϲ ἀέναοϲ, | αἰὼν ἄπλετοϲ,
φῶϲ ἀΐδιον, | ἐλέουϲ πηγὴ,
ῥεκτὴρ ἀρετῆϲ,
ϲεμνὴ βιοτὴ | θεὸν ὑμνούντων,
Χριϲτὲ Ἰηϲοῦ, | γάλα οὐράνιον
μαϲτῶν γλυκερῶν | νύμφηϲ Χαρίτων,
ϲοφίαϲ τῆϲ ϲῆϲ, ἐκθλιβόντων,
τοὺϲ ϲοὺϲ ἀφελεῖϲ | παῖδαϲ ἄγειρον,
αἰνεῖν ἁγίωϲ, | ὑμνεῖν ἀδόλωϲ
ἀκάκοιϲ ϲτόμαϲιν
παίδων ἡγητόρα Χριϲτόν.

Οἱ νηπίαχοι | ἀταλοῖϲ ϲτόμαϲιν
ἀτιταλλόμενοι | θηλῆϲ λογικῆϲ,
πνεύματι δροϲερῷ | ἐμπιπλάμενοι
αἴνουϲ ἀφελεῖϲ, | ὕμνουϲ ἀτρεκεῖϲ
βαϲιλεῖ Χριϲτῷ | μιϲθοὺϲ ὁϲίουϲ
ζωῆϲ διδαχῆϲ | μέλπωμεν ὁμοῦ·
μέλπωμεν ἁπλῶϲ | παῖδα κρατερὸν
χορὸϲ εἰρήνηϲ, | οἱ χριϲτόγονοι,
λαὸϲ ϲώφρων,
ψάλλωμεν ὁμοῦ | θεὸν εἰρήνηϲ.

ΥΜΝΟΙ ΑΔΕϹΠΟΤΟΙ.

ΥΜΝΟϹ ΕΩΘΙΝΟϹ.

Δόξα ἐν ὑψίϲτοιϲ θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆϲ εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποιϲ εὐδοκία·
Αἰνοῦμέν ϲε, εὐλογοῦμέν ϲε, εὐχαριϲτοῦμέν ϲοι,
προϲκυνοῦμέν ϲε, δοξολογοῦμέν ϲε
διὰ τὴν μεγάλην ϲου δόξαν.

ἀϲτείου παιδαγωγίαϲ αἶνον ἀναπέμψαι κυρίῳ. Ὕμνοϲ τοῦ ϲωτῆροϲ Χριϲτοῦ τοῦ ἁγίου Κλήμεντοϲ — 3 οἴαξ νηῶν Canter, at conf. prolegg. — 4 βαϲιλεῦ Thierfelder, βαϲιλείων G. Dindorf — vv. 1—4 extremam quamque vocem rescindit Cobet in Λογίῳ Ἑρμῇ I 494; nos in Prolegg. docuimus primos quatuor versus ab recentiore poeta additos, proximos quatuor post v. 29 collocandos esse — 10 γλυκερῇ codd. — 12 ἁγίων coni. Thierfelder — 13 ἀνεφάπτων coni. G. Dindorf — 14 ἴχνια Χριϲτοῦ ab interpolatore nescio quo addita esse iudicat Thierfelder — 21 ἐκθλιβόντων nos: ἐκθλιβόμενον codd. — 35 ψάλλωμεν Canter: ψάλωμεν codd. — θεὸν αὐτόν veri similiter coni. G. Dindorf.

Matutinum hunc hymnum vetustissimum ex cod. Alexandrino versionis graecae Testamenti veteris expressimus; consuluimus praeterea cod. Mon. gr. n. 320 membr. s. XII (F), quo vetus Ὡρολόγιον continetur, et cod. Mon. lat. N. 19440 s. XII olim Tegernseensem (T), qui folio secundo hunc hymnum usque ad v. 14 notis musicis instructum exhibet; denique significavimus magnas discrepantias codicum Constitutionum apostolorum, quarum libro septimo hic hymnus subiectus est. — vv. 1. 2 = Luc. II 14 — 2 eudokias F — 3. 4 εὐχαριϲτοῦμεν ϲε προϲκυνοῦμεν ϲε (om. δοξ. ϲε) F prosk. se dox. se euch. soi T αἰνοῦμέν ϲε,

Κύριε βαcιλεῦ, ἐπουράνιε, θεὲ πατὴρ παντοκράτωρ,
    κύριε υἱὲ μονογενὲc, Ἰηcοῦ Χριcτὲ,
    καὶ ἅγιον πνεῦμα·
Κύριε ὁ θεὸc, ὁ ἀμνὸc τοῦ θεοῦ, ὁ υἱὸc τοῦ πατρὸc,
    ὁ αἴρων τὰc ἁμαρτίαc τοῦ κόcμου, ἐλέηcον ἡμᾶc·
    ὁ αἴρων τὰc ἁμαρτίαc τοῦ κόcμου, πρόcδεξαι τὴν δέηcιν ἡμῶν·
    ὁ καθήμενοc ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸc, ἐλέηcον ἡμᾶc·
Ὅτι cὺ εἶ μόνοc ἅγιοc, cὺ εἶ μόνοc κύριοc,
    Ἰηcοῦc Χριcτὸc, εἰc δόξαν θεοῦ πατρόc. Ἀμήν.

Καθ' ἑκάcτην ἡμέραν εὐλογήcω cε
    καὶ αἰνέcω τὸ ὄνομά cου εἰc τὸν αἰῶνα
    καὶ εἰc τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνοc.
Καταξίωcον κύριε, καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην
    ἀναμαρτήτουc φυλαχθῆναι ἡμᾶc.
Εὐλογητὸc εἶ κύριε ὁ θεὸc τῶν πατέρων ἡμῶν
    καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξαcμένον τὸ ὄνομά cου
    εἰc τοὺc αἰῶναc. ἀμήν.
Εὐλογητὸc εἶ κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά cου.
Εὐλογητὸc εἶ κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά cου.
Εὐλογητὸc εἶ κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά cου.
Κύριε καταφυγὴ ἐγενήθηc ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ·
    ἐγὼ εἶπα· κύριε ἐλέηcόν με,
    ἴαcαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν cοι.
Κύριε πρὸc cὲ κατέφυγα· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά cου,
    ὅτι cὺ εἶ ὁ θεόc μου,
    ὅτι παρὰ cοὶ πηγὴ ζωῆc.
Ἐν τῷ φωτί cου ὀψόμεθα φῶc·
    παράτεινον τὸ ἔλεόc cου τοῖc γινώcκουcίν cε.

ΥΜΝΟС ЄСΠЄΡΙΝΟС.

Αἰνεῖτε, παῖδεc, κύριον,
    αἰνεῖτε τὸ ὄνομα κυρίου·

ὑμνοῦμέν cε, εὐλογοῦμέν cε, δοξολογοῦμέν cε, προcκυνοῦμέν cε, διὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέωc, cὲ τὸν ὄντα θεὸν, ἀγέννητον ἕνα, ἀπρόcιτον μόνον, διὰ τὴν μεγάλην cου δόξαν codd. Const. apost. — 6 πάτερ παντοκράτορ F — 7 sqq. κύριε ὁ θεὸc ὁ πατὴρ τοῦ Χριcτοῦ τοῦ ἀμώμου ἀμνοῦ, ὃc αἴρει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόcμου, πρόcδεξαι codd. aliquot Const. apost. — 7 μονογενὲc ex μονογενῆ corr. cod. Alex. — 8 om. T — 10. 11 τὴν ἁμαρτίαν FT — 11 πρόcδεξαι FT: ἐλέηcον ἡμᾶc πρόcδεξαι cod. Alex. — 12 καθήμενοc ἐπὶ τῶν Χερουβείμ codd. aliquot Const. apost. — καὶ ἐλέηcον F — 13 cὺ εἶ μόνοc ὕψιcτοc post κύριοc add. FT — 14 Χριcτὸc τοῦ θεοῦ πάcηc γεννητῆc φύcεωc, τοῦ βαcιλέωc ἡμῶν, δι' οὗ cοι δόξα, τιμὴ καὶ cέβαc codd. aliquot Const. apost. — χριcτε ειν αγιω πνευμαθι ιc δωξαν θηου παθρωc αμιν T — 15—33 om. T. et Const. apost. — 18 ἐν τῇ ἡμέρα F — 19 ἀναμαρτήτωc cod. Alex. — 24 εὐλογητὸc εἶ δέcποτα cυνέτιcον (corr. in cυνέθιcον) με τὰ δικαιώματά cου F — 25 εὐλογητὸc εἶ ἅγιε φώτιcόν με τοῖc δικαιώμαcί cου F — 29 κατέφυγον F — exspectamus τὸ ποιεῖν

Superiori hymno hic hymnus vespertinus subiectus est in calce libri septimi Constitutionum apostolicarum, unde repetendum eum curavimus

αἰνοῦμέν ϲε, ὑμνοῦμέν ϲε, εὐλογοῦμέν ϲε
διὰ τὴν μεγάλην ϲου δόξαν.
Κύριε βαϲιλεῦ ὁ πατὴρ τοῦ Χριϲτοῦ τοῦ ἀμώμου ἀμνοῦ,
ὃϲ αἴρει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόϲμου,
Ϲοὶ πρέπει αἶνοϲ, ϲοὶ πρέπει ὕμνοϲ, ϲοὶ δόξα πρέπει
τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι
εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Νῦν ἀπολύειϲ τὸν δοῦλόν ϲου, δέϲποτα,
κατὰ τὸ ῥῆμά ϲου ἐν εἰρήνῃ·
ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ ϲωτήριόν ϲου,
ὃ ἡτοίμαϲαϲ κατὰ πρόϲωπον πάντων τῶν λαῶν,
φῶϲ εἰϲ ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ ϲου Ἰϲραήλ.

ΥΜΝΟϹ ΕΠΙΛΥΧΝΙΟϹ.

Φῶϲ ἱλαρὸν ἁγίαϲ δόξηϲ,
ἀθανάτου πατρὸϲ οὐρανίου,
ἁγίου, μάκαροϲ,
Ἰηϲοῦ Χριϲτὲ,
ἐλθόντεϲ ἐπὶ τὴν ἡλίου δύϲιν,
ἰδόντεϲ φῶϲ ἑϲπερινὸν
ὑμνοῦμεν πατέρα, υἱὸν
καὶ ἅγιον πνεῦμα θεόν.
Ἄξιοϲ εἶ ἐν πᾶϲι καιροῖϲ
ὑμνεῖϲθαι φωναῖϲ αἰϲίαιϲ,
υἱὲ θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούϲ·
διὸ κόϲμοϲ ϲε δοξάζει.

ΕΥΧΗ ΕΠ' ΑΡΙϹΤΩι.

Εὐλογητὸϲ εἶ, κύριε ὁ τρέφων με ἐκ νεότητόϲ μου,
ὁ διδοὺϲ τροφὴν πάϲῃ ϲαρκί.
Πλήρωϲον χαρᾶϲ καὶ εὐφροϲύνηϲ τὰϲ καρδίαϲ ἡμῶν,
ἵνα πάντοτε πᾶϲαν αὐτάρκειαν ἔχοντεϲ
περιϲϲεύωμεν εἰϲ πᾶν ἔργον ἀγαθὸν
ἐν Χριϲτῷ Ἰηϲοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν·
μεθ' οὗ ϲοι δόξα, τιμὴ καὶ κράτοϲ
εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ. ἀμήν.

---

7 πρέπει δόξα cod. Vind. n, 47 — 8 τῷ θεῷ καὶ πατρὶ διὰ τοῦ υἱοῦ ἐν πνεύματι τῷ παναγίῳ cod, Vind. n. 47 et sic fere Pitrae codd. Vaticc. — vv. 10-14 = Luc. II 29—32

Alterum hunc hymnum vespertinum repetivimus ex cod. Mon. n. 320 s. XII (F) — titulum omittit, quattuor priora cola non divisa exhibet F — 4 χριϲτοῦ F — 5 ἐλθόντοϲ F — 9 ἄξιον ϲε Horologii ed. Veneta a. 1831 — 10 ὁϲίαιϲ Dan.

Hae preces coenatoriae agmen claudunt hymnorum libro septimo Const. apost. subiectorum — v. 1 ἡμᾶϲ ἐκ νε. ἡμῶν Pitrae cod. Vat. n. 5 — 3 πάϲηϲ εὐφροϲύνηϲ idem cod. — 7 δι' οὗ cod. Vind. n. 47 et Pitrae codd. Vaticc. — τιμὴ ϲέβαϲ εἰϲ Pitrae cod. Vat. n. 5

PARS ALTERA.

CARMINA CHRISTIANA BYZANTINA.

ϹΩΦΡΟΝΙΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

ΕΙϹ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΑΥΛΟΝ ΤΟΝ ΑΠΟϹΤΟΛΟΝ.

Ἀρετῶν μέλιττα, Παῦλε,
ἐπὶ cοὺc ἄγειc με cίμβλουc,
ἵνα cὸν μέλι τρυγήcαc
ἱερῆc τροφῆc μετάcχω.
Βαcιλεῦ μελῶν προφῆτα,
κιθάρην δίδου τινάccειν,
ἀρετῶν ὅπωc γενάρχην
μέλεcιν cοφοῖcι μέλψω.
Γένοc Ἀβραὰμ φυτεύει
τὸν μέγαν θεοῖο λάτρην,
Κιλίκων τρέφουcι Ταρcοὶ
ἐπὶ γῆc φανέντα Παῦλον.
Δρόμον ἐκ βρέφουc ὁδεύων
ἁγίων cοφῆc γενέθληc
ἰδίην ἀφῆκε πάτρην,
πατέρων πόλιν γεραιήν.
Ῥίζα φιλευcεβέων ἔπλεο, Παῦλε,
ἐν χθονὶ τετραπόρῳ γείναο μόcχουc.
Ἐδιδάcκετο προθύμωc
ἱερὰc γραφὰc τοκήων
Ἱερουcαλὴμ κατ' ἄcτυ
ὑπὸ τῶν cοφὰ φρονούντων.
Ζαθέουc νόμουc τελέccαc
Φαριcαῖοc ἦν ἐc ἄκρον,
ὅθεν εὐcεβῶν ὑπῆρχεν
ἑτέρων πλέον διώκτηc.
Θαλάμουc δὲ τοὺc δικαίων
ἀγρίωc ὅλουc ἐπόρθει,
ἁγίουc δὲ τοὺc ἐν ἄcτει
ἐδίδου φέρων φονεύειν.
Ὢ φρενὸc, ὢ μανίηc, ἧc πέλε Παῦλοc,
ὅττι cοφῶν ἀγέλην πᾶcαν ἀνῄρει.
Ἱερὴν ἔβαλλε πίcτιν
μανικὸc πέλων διώκτηc,
κατὰ τὰc πόλειc δὲ βαίνων
ἁγίουc κόλαζε πάνταc.
Κακὰ γράμματα γραφέντα
λάβεν ἐκ κακῶν προέδρων,
ἁγίουc, ὅcουc Δαμαcκὸc
τρέφε, δεcμίουc κομίccαι.
Λόγοc ἐκ πόλου προκύψαc,
ὁ λόγῳ πόλον κυλίνδων,
ἅμα φωτὶ παμμεγίcτῳ
τρέπεν ὡc τάχιcτα Παῦλον.
Μέcον ἡμέραc δὲ λάμψαc,
φάοc ὀμμάτων ἀπούραc
κατὰ γῆν τάνυccε Cαῦλον,
κατὰ γῆν κακῶc μανέντα.
Χριcτὸc ὅλων μεδέων cὺν γενετῆρι
Παῦλον ἀπ' ἀντιβίων τεύξατο λάτρην.
Νοέειν δὲ τὸν βαλόντα
ὁ βαλὼν θέλων τυπέντα
λέγεν ἡμέρωc Ἰηcοῦc
ἐπὶ γῆc πεcόντι Cαύλῳ.
Ξένον εὐcεβοῦcι ῥέζειc,
ἐμὲ, Cαῦλε, νῦν διώκων·
ἀπαμείβεται δὲ Cαῦλοc·
λέγε μοι, τίc αὐτὸc ἔcκεc;
Ὁ θεὸc πάλιν βοήcαc
φάτο πρὸc λαλοῦντα Cαῦλον,
τελέθω, λέγων, Ἰηcοῦc
ἀπὸ Ναζαρὲθ πολίχνηc.
Πάλιν ὁ φέρων τὰ πάντα,
τελέθω, ὃν ἐκδιώκειc·
βαρύ cοι πόδαc τιταίνειν
ἀταλοὺc πρὸc ὀρθὰ κέντρα.
Ἀχλύοc ἠερίηc, ἔμπλεε Παῦλε,
εἰπὲ, πόθεν cτεροπὰc πᾶcι φαείνειc;
Ῥυπαρὸν ζόφον κομίζων
βλεφάροιc ἐc ἄcτυ βαίνοιc,
ὅθι cοι πάλιν λαλήcω,
ἅ cε, Παῦλε, δεῖ τελέccαι.

Sophronii carmina Anacreontea ex Maii Spicilegio romano repetivimus, cuius in quarto tomo Matranga haec carmina ex cod. Barberino n. 246 primus edidit — 10 ὁ μέγαc θεοῖο λάτρηc Matr. — 16 γεραιήν nos: γενεήν Matr. — 31 φρένεc cod. — 53 ἡμέραc Matr. — 55 ῥέξειc Matr. — 68 cτεροπαῖc Matr. — 70 βαίνειc Matr.

Cὺ γὰρ ἔθνεcιν φαείνοιc
θεϊκὸν φάοc διδάcκων,
cὺ τὸν Ἰcραὴλ ἐλέγξειc
γενεὴν ἄπιcτον οὖcαν.
Τότε δὴ μαθὼν ὁ Cαῦλοc,
ὅτι Χριcτὸc αὐτὸc ἕλκει,
ἑτάρων χέραc κρατούντων
ἅτε τυφλὸc ἠκολούθει.
Ὑπονυκτίῳ δὲ λήξει
ὄναρ ἐμφανεὶc ὁ Χριcτὸc
Ἀνανίαν ἄνδρα θεῖον
ἐπὶ Cαῦλον εὐθὺ πέμψεν.
Φεγγοτόκον cκοτίην | ἔδρακε Παῦλοc,
Ὄφρα βροτῶν ζοφερὰν | ἀχλὺν ἀπάξει.

Φοβεροῖc λόγοιcιν εἴξαc
Ἀνανίαc ἐc διώκτην
δράμεν ὄμμαcιν κομίζων
τὸ διπλοῦν διπλοῖcι φέγγοc.
Χαλεπὸν ζόφον δὲ ῥίψαc
κραδίηc κόρον τε Cαῦλοc,
λοετρὸν δὲ θεῖον ἐνδὺc
χάριτοc θεοῦ γεμίcθη.
Ψόγον ἀθλίων Ἑβραίων
ὅλον ἀνδρικῶc πατήcαc
cυνέχευε λυγρὸν ἔθνοc,
τριάδα βροτοὺc διδάcκων.
Φωτὸc ἀειγενέοc, | Παῦλε, γεμιcθεὶc
φωτογόνουc δαΐδαc | πᾶcιν ἐρίζειc.

β′
ΕΙC ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΑ ΘΕΚΛΑΝ.

Ἀπ᾽ ἀειλάλων μελιccῶν,
ἀπ᾽ ἀκηράτων τε cίμβλων
δότε μοι μέλι τρυγῆcαι,
ἱερεῖc θεοῦ προφῆται.
Βροτέην λύρην γὰρ ὄντωc
νοερῶν ἐφ᾽ ὕψουc ἄθλων
ἀκλεὲc πέλει δονῆcαι
ἀγανῆc μάλιcτα Θέκληc.
Γόνοc ἀφθίτου θεοῖο
μέλοc ἄφθιτον προπέμψοι,
ἵνα παρθένον γε νύμφην
ἰδίῃ, πάναγνε, μέλψω.
Δρομέωc χοροὺc τελεῖτε,
ἀγαθοὶ νέοι τε κοῦραι,
ὅτε πνεῦμα θεῖον ἦλθεν
μέλοc εὔθροον κομίζον.
Ἱεραὶ παρθενικαί, παcτάδα Θέκληc
cτεφάνοιc ἀθανάτοιc cτέψατε νύμφηc.
Ἐλεῶν θεὸc τὰ πάντα
ἐc ἀκοcμίην πεcόντα
τέκοc ὤπαcεν caώζειν,
βρότεον δέμαc κομίζον.
Ζαθέωc δὲ πάντα cώcαc
πάλιν ἐc πόλον μετῆλθεν,
ἐπί τε θρόνου καθέcθη
ἐνὶ δεξιοῖc τοκῆοc.
Θεὸν ὡc θεοῦ τε παῖδα
ὁ cοφὸc δίδαcκε Παῦλοc
μέροπαc cέβειν Ἰηcοῦν
βίον ἀγλαόν τε τίειν.
Λαγόνων ἐξ ἀγάμων Χριcτὸc ἐτέχθη,
διὸ τὴν παρθενίην ἤραο, Θέκλη.
Ἱεροὺc λόγουc δὲ Παύλου
θυρίδων ἀπ᾽ εὐτορεύτων
cταθερῇ κλύουcα Θέκλη
ἀγαθὴν ἔδεκτο πίcτιν.
Κραδίῃ πόθον λαβοῦcα
μονάγνου γόνου θεοῖο
κτεάτων ἔλειπεν ὄλβον
μετὰ μητέροc τεκούcηc,
Λογάδα, κράτιcτον ὄλβον·
Θάμυριν cτύγηcε Θέκλη,
ὃc ἀθέcφατόν γε φερνὴν
χερὸc ἐπώρα τεκούcηc.
Μεγάλην νέοc δὲ μῆνιν
κατὰ παρθένου κορύccων

99 γεμίcθηc Matr. — 100 fort.: ἐποίcειc — II 11 τε Matr. — 13 fort.: δρομικῶc — 14 νέοι τε κοῦραι] de hoc particulae τε usu Sophronii vid. v. 86 et III 50 — 22 κομίζειν Matr. — 44 fort. ἐπόρα χερόc

δολίοις λόγοις τὰ πάντα
ἐρέει νόμον κρατοῦντι.
Ῥοθίων μαχλοσύνης λεῖρα φυγοῦσα
σταθερὸς παρθενίης ὅρμος ἐτύχθης.
Νοσερῶν νόμων ὁ ἄρχων
ἱερὴν κρίσιν παρῆλθεν,
Θάμυριν θέλων ἰαίνειν,
κτεάτων δόσιν γεραίρων.
Ξένον ἀθρόως παρέσχεν
δράαν νόμον πολίταις,
διὰ σώφρονα φλεγῆναι
βίοτον Θέκλην κελεύσας.
Ὁ δὲ δὴ θεὸς τὸν ὄμβρον
μέγαν ὠκέως σταλάξας
ἀπαθῆ φύλαξε νύμφην
φλογερὴν πυρὴν ἀμέρσας.
Παρὰ δὲ φλογὸς φυγοῦσα
Συρίης κίχησεν ἄστυ,
τὸ κλυτοῦ γόνου Σελεύκου
κλυτὸν οὔνομα προφαῖνον.
Γενεῆς ἡμεριῶν μέτρα λιποῦσα,
ἀέθλους ἦλθε Θέκλη ἀγγελιωτῶν.
Ῥοδοειδέος δὲ Θέκλης
χάριν ἥρπασε προσώπου
νέος οὔνομα κρατίστου
φορέων γόνου Φιλίππου.
Σχετλίως πόθησε κούρην
στυγερὸν πόθον προχεύσας,
ταχέως δ' ἔκυσε νύμφην
μέσον ἄστεος κιοῦσαν.
Τρομερὸν φόβον δὲ Θέκλη
κραδίης ἄνευ βαλοῦσα
στεφάνους χαμᾶζ' ἔριψε,
χλαμύδα σχίσεν τε κούρου.
Ὑπὸ δ' αἴσχεος κακίστου
φλογεροῦ πόθου τε κοῦρος
ἀχέων ἔπεισεν ἀρχὸν
σταθερὴν κόρην δαμάσσαι.
Ἀγαθὸν παρθενίης ἆθλον ἀρέσθαι
ἅμα κούραις τε νέοις νεῦε ποθοῦσιν.
Φιλοδακρύου θεήτρου
μέσον ἐς κόρην ἀφεῖλκον
ἀγρίοις λέουσι βρῶσιν
φιλοποντίοις τε φώκαις.
Χαλεπῶν μόρον δὲ Θέκλην
θεόθεν πάλιν φυγοῦσαν
χαλεπωτέρων τε ταύρων,
θανέειν ἱμᾶσιν ἧψαν.
Ψαφαρὸν δ' ἱμάντα ῥήξας
ὁ θεὸς σάωσε νύμφην,
πέρας ἔνθεόν τε Θέκλης
κρατεροῖς μόγοις παρέσχεν.
Ἀέθλων ἐκ προτέρων εὐθὺς ἐπ' ἄλλους
ἀέθλους ἀνδροτέρους ἔδραμε Θέκλη.
ἐς ἀεὶ εὐμενέα Χριστὸν ἀκοίτην
τελέοις σοῖς ἱκέταις, πάγκλυτε Θέκλη.

γ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ ΟΝ ΕΙΧΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΕΒΑΣΜΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ.

Ἅγιον πόλισμα θεῖον
Ἱερουσαλήμ τ' ἐς νῦν δὴ
ἐθέλω πύλας παρεῖναι,
ἵν' ἀγαλλιῶν ἐσέλθω.
Εὐαγέων Σολύμων | ἔνθεος οἶστρος
αἰὲν ἐμὴν κραδίην | σφόδρα δαμάζει.
Βαδιῶν ἐπὶ πλακῶν σου
ἐς Ἀνάστασιν κατέλθω,
ὅθι παντάναξ ἀνέστη
θανάτου κράτος πατήσας.
Γλυκερὸν πέδον φιλήσω,
ἱερὸν κύβον κατίδω,
μέγαν οὐρανόστερόν τε
τετρα . . . . .
Διὰ βήματος θεοῖο
μέσον ἐς τάφον θεοῖο
γεγονὼς πέτρην ἐκείνην
μάλα προσκυνῶν φιλήσω.

48 an νόμων? — 49 fort. ῥεῖθρα — 50 ὁμός Matr. — 65 κλυτόν Matr. — 73 σχέτλιος Matr. — 91 χαλεπόν Matr. — 98 μόνοις Matr. — III 3 ἐθέλων Matr. — 13 locum mutilum sic equidem emendaverim atque expleverim: οὐρανόστεγόν τε | τέτρασιν φρακτόν τε στήλαις, qua de re vide nos in Prolegg. disserentem — 15 fort. δὲ θείου

Ἐπ᾿ ἀναξίου δὲ τύμβου
κίονας κύκλῳ τε κόγχας
ἀκροκρινοχρυσομόρφους
φιλέων ἄγαν χορεύσω.
Ἐπὶ τριστῴον παρέλθω
ὁλομαργαραργυρόχρουν
περικαλλέος γ᾿ ἔπαυλον
Κρανίου, τόπον προσέρπων.
Ὠκεανὸς βιοτῆς | αἰὲ βιούσης,
ἀτρεκέος τελετῆς | φωσφόρε τύμβε.
Ζάθεον μεσόμφαλόν τε
πέτραν ἐκταθεὶς φιλήσω,
ὅθι τὸ ξύλον πεπήγει
τὸ λύσαν ξύλου κατάραν.
Ὡς μέγα σεῖο κλέος, | φαίδιμε πέτρα,
σταυρὸς ὅπῃ μερόπων | λύτρον ἐπήχθη.
Θαλέων χαρᾷ δ᾿ ἐπέλθω,
ὅθι προσκυνοῦμεν, ὅσσοι
πέλομεν λεὼς θεοῖο,
ἀγλαὸν ξύλον τὸ θεῖον.
Ἵνα παμμέδων ταχύνας
κεχαραγμένῃ γραφῆος
σέβας εἰκόνι προσοίσω,
γόνατα δράμοιμι κάμψας.
Κατὰ παμφαὲς δὲ βῆμα
γεγανυμένος πορευθῶ,
ξύλον οὗ τὸ θεῖον εὗρεν
Ἑλένη μέδουσα κεδνή.
Μετὰ καρδίης δὲ πλήρους
κατανύξεως ἀνελθὼν
ὑπερώϊον, θεῶμαι
κάλαμον σπόγγον τε λόγχην.
Νεαρὸν δ᾿ ἔπειτα κάλλος,
βασιλικὴν, εὖ κατίδω,
μοναχῶν ὅπου χορεῖαι
νυχίους τελοῦσιν ὕμνους.
Ξὺν ἐμοῖς δρόμοις ποσίν τε
ἐπὶ τὴν Σιὼν ἀπέλθω,
ὅθι γλωσσοπυρσόμορφος
κατέβη χαρὰ θεοῖο·
Ὅθι μυστικὸν δὲ δεῖπνον
τελέσας ἄναξ ἁπάντων
ὀπαδῶν ἔνιψεν ἴχνη
μετριοφρόνως διδάσκων.
Ποταμῶν δίκην ἰάσεις
ἀπὸ τῆς πέτρης ἐκείνης,
θεόπαις ὅπου τανύσθη
Μαρίη, βρύουσι πᾶσιν.
Χαῖρε Σιὼν φαέθων, | ἥλιε κόσμου,
ἣν ποθέων στενάζω | νύκτωρ καὶ ἦμαρ.
Ῥαγὲν ὡς ἀφῆκεν ᾅδου
νεκάδας ζοφῶδες ἔργῳ,
τότε παντάναξ ὁ ῥήξας
ἐφάνη φίλος ἐκεῖσε.
Σκοπιὴν λιπὼν Σιών τε,
περιφὺς πέτρην, ἐφ᾿ ἥν περ
δι᾿ ἔμ᾿ ὁ πλάσας ἐτύφθη,
δόμον ἐς πετρᾶν κατέλθω.
Τόπον, οὗ κλάων στενάζων
σοφίης φίλων ὁ πρῶτος
ἐὸν ἔκλυσεν τὸ πῆμα,
χαμάδις πεσὼν φιλήσω.
Προβατικῆς ἁγίης | ἔνδοθι βαίνω,
ἔνθα τέκεν Μαρίην | πάγκλυτος Ἄννα.
Ὑποδὺς νέον νεὼν δὲ
θεομήτορος πανάγνου
φιλέων περιπλακείην
ἐρατοὺς ἔμοιγε τοίχους.
Φέρε δὴ, μάτην μετέλθω
ἀγορῆς μέσης ὁδεύων,
ὅθι πατρικοῖς ἐτέχθη
θαλάμοις ἄνασσα κούρη.
Χαμόθεν φέρων ἐκείνην
πάρετος κλίνην βεβήκει
ὑγιὴς λόγου κελεύσει,
βάσιν οὖν ἴδοιμι κείνην.

19 ἐπαναξίου Matr. — 24 ὁλομαργαρογυρόχρουν Matr. — 25 περικαλλέως Matr. — 26 προσέρπειν Matr. — 28 ἀτρεκέως τε λήθης Matr. — κάμψαι Matr. — 46 post hunc versum totam stropham intercidisse acrostichis docet — 47 κραδίης Matr. — 48 ἀνέλθω . . . . θεοῦμαι Matr. — vv. 63—66 post v. 98 in cod. collocatos huc revocandos esse alphabetica acrostichis docet — 70 σοφῶδες Matr. — 73 δὲ Matr. — 76 fort. πετρῶν — 77 στενάζω Matr. — vv. 83—86 ante v. 99 collocati leguntur in cod. — νεὼν νεὼν δέ Matr. — 87 μάτην] προβατικὴν hoc loco poeta commemorasse videtur — 91 φέρειν Matr.

Ψυχοτερπέως τρυφείην,
τέμενος γ' ἐπὰν παρέλθω
τὸ δεδεγμένον τὸ σῶμα
Μαρίης θεὸν τεκούσης.
Γεθσημανῆ τέμενος | λαμπρὸν ἀείδω,
ἔνθα τέτυκτο τάφος | μητρὶ θεοῖο.
Ὦ γλυκὺ πλεῖστα πέλεις | ἔξοχον οὖρος,
Χριστὸς ὅθεν μεδέων | οὐρανὸν ἧκεν.

ΗΛΙΟΥ ΣΥΓΚΕΛΛΟΥ.

Ἀνακρεόντειον κατανυκτικὸν ᾀδόμενὸν εἰς ἦχον πλ. δ'.

Ἀπὸ καρδίας θεμέθλων
ἀνάγω πυκνὰ στεναγμόν·
ἀνομημάτων γὰρ ἄχθος
ἀνακειμένων κλονεῖ με.
Βροτὸς ἀσθενὴς ὑπάρχω,
βαρὺ φορτίον προσαίρω·
βίον ὡς ὁδὸν παρέλκω,
βάθος εἰς κακῶν προκύπτω.
Γεφύρας δίκην προβαίνω
βίον ἄστατον τὰ τῇδε·
γόμον αἰσχύνης κακῶν μου
γοερῶς μετεμβιβάζω.
Διὰ τί, ψυχή, καθεύδεις;
διὰ τί βλέπεις ὀνείρους;
διὰ τί σκιαῖς παλαίεις;
διὰ τί τρέχεις ἀδήλως;
Ἐπὶ τοὺς τάφους πρόκυψον,
ἐπὶ τοὺς πάλαι θανέντας,
ἐφόρα φίλους γονεῖς τε,
ἐπὶ σαπρίαν δυσώδη
Ζόφον εἰσαεὶ κατοικῶν
ζοφερῶν ἔσω πυλώνων,
ζοφόεσσιν ἐν τόποισιν
ζαθέειν τε μέχρις ὥρας.
Ἀδρανὴς ἐκεῖ δυνάστης,
ἀφανὴς ὁ βασιλεύων,
ἀμαθὴς ἐκεῖ σοφός τε,
ἀπερίστατός τε πλοῦτος.
Θέασαι τὰ τερπνὰ κάλλη
θέαν οἰμωγὴν κινοῦντα,
θέασαι νέων τὰ ἄνθη
θανάτῳ καταφθαρέντα.
Ἴδε πῶς μικρὸς γενήσῃ,
ἴδε πῶς νεκρὸς τεθήσῃ,
ἴδε δόξαν ἀστατοῦσαν,
ἴδε ποῦ τύπος μετῆλθεν.
Κόνις ὀστέων δυσώδης,
κεφαλῆς τρίχες ῥέουσαι,
κρανία φθορᾶς γέμοντα
καθορῶσιν ὡς βδέλυγμα.
Λόγισαι δὲ καὶ τὸ μέλλον,
λέγε πῶς παρασταθήσῃ,
λόγον ἔνδικον ὑφέξων
λελογισμένων δι' ἔργων.
Μετὰ πλειόνων κυκλούντων
μεμονωμένος πορεύσει,
μετὰ πράξεων κρυφαίων
μέγα πρὸς θεοῖο βῆμα.
Νεότης ἄφνω παρῆλθε,
νέφος ὥσπερ ἐσκεδάσθη,
νόμον ἠθέτησα θεῖον
νενοθευμένως βιώσας.
Ξένος ἐκ καλῶν ὑπάρχω,
ξένος ἐκ δικαιοσύνης,
ξένος ἔκ τε σωφροσύνης,
ξένος ἐκ φρονήσεώς τε.
Ὅτε γυμνὸς οὖν προσέλθω
ὅλος ἠπορημένος τε,
ὀδυνηρὰ κλαυθμηρίζων,
ὀφέλειαν οὐκ ἀνοίσω.
Παρὰ τοῦ κριτοῦ δ' ἀκούσω·
πεπεδημένον λαβόντες,
πυρὸς ἐν μέσῳ βαλόντες
πικρὰ τοῦτον ἐκπυροῦτε.

96 τεμένους δ' Matr. — παρέλθω nos: τὸ σῶμα Matr.

Syncelli carmen primus ex cod. Barberino n. 246 edidit Matranga in Anecd. graec. vol. II p. 641 sqq. — 4 ἀνακειμένῳ Matr. — 10 βίον nos: γύραν cod. γῆρας Matr. — 24 an ζαθέω? — 30 fort. κινοῦσαν — 38 τρίχας ῥεούσας Matr.

Ῥύϲαι, Χριϲτὲ, τοῦ πυρόϲ με,
ῥύϲαι τοῦ ϲκότουϲ με, ϲῶτερ,
ῥύϲαί με φλογὸϲ γεέννηϲ,
ῥύϲαι τῶν πικρῶν κολαϲτῶν.
Ϲύ με Ταρτάρου ϲαώζοιϲ,
ϲκέπαϲον βρυγμῶν ὀδόντων,
ϲύ με ϲῶζε τῆϲ καμίνου
ϲτεναγμῶν τε τῶν ἀπαύϲτων.
Τίϲ ἔϲϲομαι πρὸϲ τοϲαῦτα;
τίϲ ἐκεῖ ϲυνήγορόϲ μοι;
τί γενήϲεταί μοι λύτρον;
τίνα μηχανὴν ἐφεύρω;
Ὑπέδραμε δὴ χρόνοϲ μοι,
ὑπελήλυθεν βίοϲ μοι,
ὑπέκυψα τοῖϲ ματαίοιϲ
ὑπὸ τῆϲ ἐμῆϲ ἀνοίαϲ.
Φοβερὸν τὸ ἐμπεϲεῖν με
φοβερὰϲ θεοῦ πρὸϲ χεῖραϲ·
φοβερὸν κριτήριόν γε
φυλὰϲ γηγενῶν ἐφέλκον.
Χλοερὸν παρῆλθεν ἄνθοϲ,
χρόνοϲ ἐϲτὶ νῦν θεριϲμοῦ,
χοὸϲ εἰϲκαλεῖ με μοῖρα,
χύμα πρὸϲ τάφον τιθεῖϲα.
Ψιλὸϲ εἰϲ τέλοϲ ὑπάρχω,
ψεκὰϲ αὖθιϲ ἡ τυχοῦϲα,
ψόφοϲ εὐπόριϲτοϲ αὔραϲ,
ψαμάθοιϲ νέον ἄθυρμα.
Ὁ θεὸϲ δέ μοι παράϲχου
ὅλον εἰϲ βίου τὸ λεῖπον
ὁδὸν εἰϲ μίαν βαδίζειν
ὁλόκληρον ἐντολῶν ϲου.

ΛΕΟΝΤΟϹ ΤΟΥ ΒΑϹΙΛΕΩϹ

ᾠδάριον κατανυκτικόν.

Ἆρα τίϲ γῆθεν ἀείραϲ
ἐν ϲυϲτροφῇ με Ζεφύρου
ἀκαριαίωϲ ἀποίϲει
πρὸϲ τὴν κλαυθμῶνοϲ κοιλάδα,
ἵν' ὅπωϲ μὲ τὰϲ μενούϲαϲ
ἰδὼν κολάϲειϲ θρηνήϲω;
Βαβαὶ βαβαὶ πῶϲ βρυχήϲει
γαῖα διχῇ ῥηγνυμένη
νεύϲει τῆϲ ὕπερθεν βίαϲ,
φρικώδειϲ ἀπογυμνοῦϲα
χώρουϲ τοὺϲ νῦν κεκευθμένουϲ;
φεῦ μοι τῆϲ θέαϲ ἐκείνηϲ.
Γλαφυροτόρνευτοι τάφοι,
ϲκότουϲ μεϲτοί τε καὶ γνόφου,
μυχὸϲ ἀπύθμαντοϲ ἄλλοϲ
καὶ ἀντρονύχιοϲ χάϲμη
ἐν ἀποκρύφοιϲ τηροῦνται
πᾶϲι λυγρῶϲ τοῖϲ βιοῦϲι.
Δεινῶϲ ἐκεῖϲε κοιτάζων
ὁ ἄγριοϲ αἱμοπότηϲ
βρύχει, μαιμᾷ, ϲαίνει κέρκον,
καὶ κεχηνὼϲ ἀναμένει
καταπιεῖν πικρὸϲ ϲκώληξ
τοὺϲ κατ' ἐμὲ πλημμελοῦνταϲ.
[Δακρύων ὄμβρουϲ μοι δίδου,
εὐΐλατε θεοῦ λόγε,
πρὶν κατακρύψει με τάφοϲ
ξένον, γυμνὸν εὐπραγίαϲ,
πρὶν οἱ πικροὶ φορολόγοι
ζητήϲουϲί μου τὰϲ πράξειϲ.]
Ἐκεῖ βρυγμὸϲ τῶν ὀδόντων
ὀλολυγμόϲ τε καὶ θρῆνοϲ,
τάρταροϲ ἄμοιροϲ θέρμηϲ,
ἀνήλιοϲ καὶ ϲκιώδηϲ·
ἐκεῖ πολύϲτονον πένθοϲ
καὶ ὀχετοὶ τῶν δακρύων.
Ζυγὸϲ καὶ πλάϲτιγξ τὰ ἔργα
ϲταθμίζεται δοκιμάζων,
ἀνακουφίζων, βαρύνων,
οὐ τὰ ἐϲθλὰ, τὰ δὲ φαῦλα,
ἅπερ βιῶν ἐπεπράχειν
ἐκ πονηρᾶϲ ϲυνηθείαϲ.

---

70 τεῶν Matr. — 73 fort. ἐϲοῦμαι — 75 τίϲ Matr.

Leontis in carmine recensendo usi sumus duobus codd. Monac. n. 201 (L) et n. 25 (M) — v. 7 βρυχάϲει L — 22 ἀπηνῶϲ L — 25 quintam stropham ab interpolatore adiectam esse acrostichis coarguit — 28 εὐπραξίαϲ L

Ἡ καταιγὶς ἐκθροεῖ με
καὶ ταραχὴ τῶν πνευμάτων,
τὸ αὐχμηρὸν τῆς θυέλλης
καὶ συνοχὴ τῶν κτισμάτων,
κτύποι βροντῶν ἐπαλλήλων
ἀστεροπῶν τε τὸ δέος.
Θάμβος ἰδεῖν ὑπὲρ πάντα
καὶ τρόμος ἀναπολῆσαι,
τὸν ποταμὸν τοῦ παμφάγου
πυρὸς ὁμοῦ τε καὶ λίμνην
παφλάζουσαν καὶ βριμῶσαν
ἐνδίκως με πυρπολῆσαι.
Ἰδού, ψυχὴ παναθλία,
βλεφάροις τῆς διανοίας
ἱστόρησά σοι τὰς θλίψεις
καὶ τὰς ποινὰς πρὸ τῆς δίκης·
νῆφε θερμῶς ποτνιῶσα
τῆς πείρας, τούτων ῥυσθῆναι.
Κριτής σοι πόρρωθεν ἥξει
θρονούμενος ἐν νεφέλῃ,
τὴν κτίσιν ἀνατινάσσων
νερτέρων ἐκ τῶν θεμέθλων,
κυμαίνων καὶ τὸν ἀέρα
παναλκεστάτῃ δυνάμει.
Λαῖλαψ λικμήσει τὰ ὄρη
καὶ ἀφαντώσει τὰς νάπας,
καὶ ἐν πυρὶ ἀκαμάτῳ
ἐκτεφρωθήσεται χέρσος
ἀπὸ προσώπου κυρίου
κρῖναι τὴν γῆν ἐρχομένου.
Μαρμαρυγαὶ τῶν φωστήρων
σβεσθήσονται παραυτίκα,
καὶ τῶν ἀστέρων τὰ πλήθη
οἷά περ φύλλα πεσοῦνται·
σὺ δὲ ψυχή, πῶς ὑποίσεις
τὴν ἔλευσιν τοῦ δεσπότου;
Ναμάτων θάλασσα σπάνιν
ὑφέξει δειματουμένη,
καὶ ποταμοὶ κονισθῶσι
πηγάζοντες ἀεννάως·
σὺ δέ, ψυχή, τί ποιήσεις,
τούτων φρικτῶς τελουμένων;
Ξένον ἰδέσθαι τὰ πάντα
τὸ περιέχον στοιχεῖον
πυρκαϊᾶς ἀφανείᾳ
διδόμενον ὕλης δίκην
καὶ εἱλισσόμενον αὖθις
ὡς κώδικα μεμβρανώδη.
Οἴμοι, πῶς ταῦτα, μελέα,
ἐν νῷ, ψυχή, οὐ λαμβάνεις,
ἀλλ᾽ ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης
ἀμνημονεῖς ἁμαρτοῦσα;
ἀδήλως, ὅθεν τὸ τέρμα
ἤδη λοιπόν σοι προσψαύσει.
Πῶς λιγυρῶς ὑπᾳδούσης
τῆς σάλπιγγος ὑπενέγκῃς;
τῶν κενεώνων γὰρ γαῖα
νέκυας ἀνασφαιρίσει,
καὶ θάλασσα τοὺς σφετέρους
τῇ φοβερᾷ ἐπιστάσει.
Ῥαγήσεται τὰ μνημεῖα
νεκάδων κατεστιγμένων
τῇ τοῦ κριτοῦ ὑπαντήσει,
Μιχαὴλ σπέρχοντος ἅμα
πάντας ῥιπῇ παραστῆσαι
τεττάρων ἐκ τῶν ἀνέμων,
Σύνες, ψυχή, μετὰ ταῦτα
φρικτοὶ πῶς τίθενται θρόνοι
καὶ ἀναπτύσσονται βίβλοι
παρισταμένων ἐν φόβῳ
ἀπείρων καὶ ἀναρίθμων
ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων.
Τότε λοιπὸν αἱ κολάσεις
δειχθήσονται, ἃς προέφην,
ἀπολαμβάνειν ἑτοίμως
τοὺς ὑπευθύνους διψῶντας,
ὧν τελευταῖος καὶ πρῶτος
μόνος ἐγὼ καὶ παντλήμων.
Ὑπαγορεύσει πραέως
ὁ δικαστὴς τοῖς ἀξίοις,

54 post nonam, decimam tertiam, decimam septimam, visesimam primam, visesimam quartam singula theotokia addunt cod. L et cod. Barberinus, quo usus est Matranga in Anecd. graec. tom. II p. 683 sqq. — 97 ἐπᾳδούσης L — 107 an κριτῇ? — 116 προέφης M — 117 ἀπολαμβάνει L — 118 διψῶσαι L et Matranga ex cod. Barberino

καλῶν αὐτοῦ βαcιλείαν
κληρονομεῖν αἰωνίαν,
καὶ αὐcτηρῶc ἁμαρτωλοὺc
τοῦ βήματοc ἀπελάcει.
Φιλανθρωπίαc cῆc ὄντωc
ἐκπέcουcιν ἀλαζόνεc
κριταί, cοφοὶ καὶ δυνάcται
καὶ βαcιλεῖc ὑπερόπται,
ἀζύγων καὶ ἱερέων,
οἴμοι, πληθὺc καὶ μιγάδων.
Χωριζομένων cυγγόνων,
γονέων, φίλων καὶ τέκνων
τίc ἐννοῶν οὐκ οἰμώξει,
τίc δὲ βαcτάcει τὸν πόνον;
θρηνήcομεν γὰρ ἀλλήλουc
εἰc τοὺc ἀπείρουc αἰῶναc.
Ψυχή, λογίζου πῶc ἄρδην
βληθήcονται εἰc κολάcειc
ἑλκόμενοι ἀποτόμωc
ὑπὸ πυρφόρων ἀγγέλων,
καὶ cτέναξον πρὸ τῆc πείραc
ἐκ βάθουc τῆc διανοίαc.
Ὦ δέcποτα τῶν αἰώνων,
πάτερ, υἱὲ καὶ τὸ πνεῦμα,
ἡ τριcυπόcτατοc μία
καὶ ἀδιαίρετοc φύcιc,
δόc μοι καιρὸν μετανοίαc
πρὸc λύcιν ἀμπλακημάτων.

ΦΩΤΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ὕμνοc ἐκ προcώπου Βαcιλείου δεcπότου.

Ἦχοc α΄.

Ἀπὸ χειλέων ὕμνον
προcφέρω cοι τῷ κτίcτῃ,
ἀπὸ καρδίαc βάθουc
cοὶ δόξαν ἀναπέμπω.
Βάθοc cου τῆc cοφίαc,
κριμάτων τὰc ἀβύccουc
τίc λόγοc ἐξυμνήcει,
δέcποτα τῶν ἀπάντων;
Γλῶccα δὲ πῶc ἐξείποι
τὸ cόν, ὕψιcτε, κράτοc,
ὢ βάθοc, ὢ cοφία
νικῶcα πάντα λόγον;
Δυνάμει ἀcυγκρίτῳ
θαυμάcια ἐργάζει,
οὐδὲν δέ cου τῇ θείᾳ
ἀνθίcταται βουλήcει.
Ἐξίcταμαι, καὶ θάμβουc
πληροῦμαι τὴν καρδίαν,
ὅταν cῆc δυναcτείαc
τὰ ἔργα ἐννοήcω.
Ζητεῖν οὐκ ἐξαρκεῖ μοι
διάνοια τὸ θαῦμα,
τὸ ὕψοc τοῦ ἐλέουc,
χαρίτων cου τὸν πλοῦτον.
Ἤγειράc με ἐκ λάκκου,
κύριε, κατωτάτου,
δυναcτῶν δὲ ἐν μέcῳ
ἔθηκαc τοῦ λαοῦ cου,
Θεέ, δέcποτα πάντων,
κύριε τοῦ ἐλέουc,
τίc λόγοc ἐξαρκέcει
πρὸc cὴν δοξολογίαν;
Ἰδὼν ὁ βλέπων πάντα
ταπείνωcιν καὶ πόνον
ἐμῆc καρδίαc λύειc
κακώcεων τὰ βάρη·
Καθάπερ μόνοc οἶδαc
πνοῆc ὁ πάcηc κτίcτηc,
ὁ ἐκ μητρὸc κοιλίαc
ὑπάρχων cκεπαcτήc μου.
Λίθῳ τὴν κεφαλήν μου
ἐκόcμηcαc τιμίῳ,
ἔδειξαc βαcιλέα
καὶ ἄρχοντα λαοῦ cου.

---

123 et 124 om. L et Matranga; iidem post v. 124 addunt: οὓc μὲν εἰc δόξαν ἐφέλκων, οὓc δὲ πρὸc ἄληκτον πένθοc — 128 ἐκπεcοῦνται reponere non ausi sumus.

Photii hymnum ex cod. Barberino n. 246 primus edidit A. Maius Spicil. rom. t. IX — 41 Psalm. XX 4

Μεγαλύνω σου, σῶτερ,
τὴν θείαν δυναστείαν,
ὅτι ὡς δυνατός μοι
εἰργάσω μεγαλεῖα.
Νεώτερος ὑπῆρχον
ἐν τέκνοις τοῦ πατρός μου,
ἀλλ', ὢ σου τῶν θαυμάτων,
ἀνέδειξας δεσπότην.
Ξενίζει πᾶσαν ὄντως
διάνοιαν τὸ θαῦμα,
καὶ ξένον γὰρ ὑπάρχει
ὡς ἔργον δεξιᾶς σου.
Ὁ πρὶν γενέσθαι πάντα
ὥσπερ παρόντα βλέπων,
ὁ πάντων βασιλεύων
ἐπάκουσον φωνῆς μου.
Πορεύεσθαι εὐθεῖαν
τῶν ἐντολῶν σου τρίβον
εὐδόκησον ὁ πρίν με
γενέσθαι ἀφορίσας.
Ῥομφαίᾳ καθοπλίσας
τῆς σῆς δυνάμεώς με,
ἐχθροὺς τοὺς ἀοράτους
ἐνίσχυσον τροποῦσθαι.
Σοφία, θεῖε λόγε
πατρὸς, ὃν ᾑρετίσω
δουλεύειν σοι, φύλαξον
ἐπώνυμον λαόν σου.
Τὰ βέλη τοῦ λαοῦ σου
ἠκονημένα δεῖξον
πηγνύμενα καρδίᾳ
ἐχθρῶν σου βασιλείας.
Ὑπὲρ ἧς τὸ σὸν αἷμα
ἐκένωσας, σωτήρ μου,
ἁγίαν ἐκκλησίαν
ἀκίνητον συντήρει.
Φιλάνθρωπε, οἰκτίρμον,
ἣν ἔδωκας εἰρήνην
τοῖς θείοις ἀποστόλοις
παράσχου τῷ λαῷ σου.
Χάριν, ἣν ἐπηγγείλω
τοῦ πνεύματος παρέξειν,
κατάπεμψον, ὁ πλάστης
ἁπάντων καὶ δεσπότης.
Ψυχῇ, ὦ ἄν, μιᾷ σου
καὶ γνώσει καὶ καρδίᾳ
ἀπαύστως εὐλογοῦμεν
τὴν θείαν βασιλείαν.
Ὦ πάντων βασιλεύων
τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω,
εἰς σὲ πᾶσαν ἐλπίδα
οἶδας ὡς ἀνεθέμην.
Σὺ οὖν ὡς κτίστης πάντων
θεὸς καὶ βασιλεύς μου,
ὃν ἔδωκας λαόν μοι,
τῇ δεξιᾷ σου ἄγοις.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ἀντίφωνα ψαλλόμενα ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἀντίφωνον α΄.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ κυρίῳ καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, ὕψιστε· (Psalm. XCI 2)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς θεοτόκου, σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν· (Ps. XCI 3)

Ταῖς πρεσβείαις . . .

---

87 ὢ πλάστης cod. — 89 ὢ ἄν cod.: aut ὢ τάν aut ὤνα poeta scripsisse videtur — σοῦ nos: σε cod. — 93 ὁ πάντων cod. — 97 extrema stropha, si acrostichidem alphabeticam spectes, ab interpolatore, addita esse videtur.

Ὅτι εὐθὺς κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν καὶ νῦν ἐστιν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. (Ps. X 7)

Ταῖς πρεσβείαις ...

Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι

Ταῖς πρεσβείαις ...

καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ταῖς πρεσβείαις ...

Ἀντίφωνον β΄.

Ὁ κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο· ἐνεδύσατο κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο· (Ps. XCII 1)

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται. (Ps. XCII 1)

Ταῖς πρεσβείαις ...

Τὰ μαρτύριά σου, κύριε, ἐπιστώθησαν σφόδρα. (Ps. XCII 5)

Ταῖς πρεσβείαις ...

Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι

Ταῖς πρεσβείαις ...

καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν·

Ὁ μονογενὴς υἱὸς | καὶ λόγος τοῦ θεοῦ,
ἀθάνατος ὑπάρχων,
καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,
ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, | σταυρωθείς τε, Χριστὲ ὁ θεὸς,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
εἷς ὢν τῆς ἁγίας τριάδος,
συνδοξαζόμενος τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι,
σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ΄.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ κυρίῳ, ἀλαλάξωμεν θεῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν. (Ps. XCIV 1)

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστὸς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἐξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν αὐτῷ· (Ps. XCIV 2)

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ ...

Ὅτι θεὸς μέγας κύριος καὶ βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· (Ps. XCIV 3)

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ ...

Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων αὐτὸς ὁρᾷ· (Ps. XCIV 4)

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ ...

Ὅτι αὐτοῦ ἐστιν ἡ θάλασσα, καὶ αὐτὸς ἐποίησεν αὐτὴν, καὶ τὴν ξηρὰν ἐθεμελίωσαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ. (Ps. XCIV 5)

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ ...

Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι

Σῶσον ἡμᾶς, υἱὲ θεοῦ ...

καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν·
Cῶcον ἡμᾶc, υἱὲ θεοῦ . . .

Ἀντίφωνα ψαλλόμενα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ εὐαγγελιcμοῦ. (Μαρτ. 25)

Ἀντίφωνον α'.

Ὁ θεὸc τὸ κρῖμά cου τῷ βαcιλεῖ δὸc καὶ τὴν δικαιοcύνην cου τῷ υἱῷ τοῦ βαcιλέωc. (Ps. LXXI 1)
Ταῖc πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, cῶτερ, cῶcον ἡμᾶc.
Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοcύνην. (Ps. LXXI 3)
Ταῖc πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, cῶτερ, cῶcον ἡμᾶc.
Εὐαγγελίζεcθε ἡμέραν ἐξ ἡμέραc τὸ cωτήριον τοῦ θεοῦ ἡμῶν. (Ps. XCV 2)
Ταῖc πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, cῶτερ, cῶcον ἡμᾶc.
Ὤμοcε κύριοc τῷ Δαυῒδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήcει αὐτήν. (Ps. CXXXI 11)
Ταῖc πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, cῶτερ, cῶcον ἡμᾶc.
Δόξα πατρὶ . . . καὶ νῦν καὶ ἀεὶ . . .
Ταῖc πρεcβείαιc τῆc θεοτόκου, cῶτερ, cῶcον ἡμᾶc.

Ἀντίφωνον β'.

Καταβήcεται ὡc ὑετὸc ἐπὶ πόκον καὶ ὡcεὶ cταγὼν ἡ cτάζουcα ἐπὶ τὴν γῆν. (Ps. LXXI 6)
Cῶcον ἡμᾶc, υἱὲ θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶc cαρκωθεὶc, ψάλλοντάc cοι· Ἀλληλούϊα.
Ἡγίαcε τὸ cκήνωμα αὐτοῦ ὁ ὕψιcτοc. (Ps. XLV 5)
Cῶcον ἡμᾶc . . .
Ὁ θεὸc ἐμφανῶc ἥξει, ὁ θεὸc ἡμῶν, καὶ οὐ παραcιωπήcεται. (Ps. XLIX 3)
Cῶcον ἡμᾶc . . .
Ἀνατελεῖ ἐν ταῖc ἡμέραιc αὐτοῦ δικαιοcύνη καὶ πλῆθοc εἰρήνηc. (Ps. LXXI 7)
Cῶcον ἡμᾶc·
Δόξα πατρὶ . . . καὶ νῦν καὶ αἰεὶ . . .
Ὁ μονογενὴc υἱὸc καὶ λόγοc τοῦ θεοῦ . . .

Ἀντίφωνον γ'.

Ἔcται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰc τοὺc αἰῶναc. (Ps. LXXI 17)
Cήμερον τῆc cωτηρίαc ἡμῶν . . . (vide apolytikion mensis Martii d. 25)
Εὐλογητὸc κύριοc ὁ θεὸc τοῦ Ἰcραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάcια μόνοc. (Ps. LXXI 18)
Cήμερον τῆc cωτηρίαc . . .
Εὐλογημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰc τὸν αἰῶνα καὶ εἰc τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνοc. (Ps. LXXI 19)
Cήμερον τῆc cωτηρίαc . . .

ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ.

Ἀντίφωνον α'.

Ἐν τῷ θλίβεcθαί με | εἰcάκουcόν μου τῶν ὀδυνῶν, | κύριε, cοὶ κράζω. (Ps. CXIX)
Τοῖc ἐρημικοῖc | ἄπαυcτοc ὁ θεῖοc πόθοc ἐγγίγνεται, | κόcμου οὖcι τοῦ ματαίου ἐκτόc.
Δόξα πατρὶ καὶ υἱῷ καὶ ἁγίῳ πνεύματι
καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰc τοὺc αἰῶναc τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
Ἁγίῳ πνεύματι τιμὴ καὶ δόξα, | ὥcπερ πατρὶ πρέπει ἅμα καὶ υἱῷ
διὰ τοῦτο ᾄcωμεν τῇ τριάδι μονοκρατορίᾳ.

Ἀντίφωνον β΄.

Єἰϲ τὰ ὄρη τῶν ϲῶν | ὕψωϲάϲ με νόμων· | ἀρεταῖϲ ἐκλάμπρυνον | ὁ θεόϲ, ἵνα ὑμνῶ ϲε. (Ps. CXX)

Δεξιᾷ ϲου χειρὶ λαβὼν ϲύ, λόγε, | φύλαξόν με, | φρούρηϲον, | μὴ πῦρ με φλέξῃ τῆϲ ἁμαρτίαϲ.

Δόξα .... καὶ νῦν ....

Ἁγίῳ πνεύματι | πᾶϲα ἡ κτίϲιϲ καινουργεῖται, | παλινδρομοῦϲα εἰϲ τὸ πρῶτον· ἰϲοϲθενὲϲ γάρ ἐϲτι πατρὶ καὶ λόγῳ.

Ἀντίφωνον γ΄.

Ἐπὶ τοῖϲ εἰρηκόϲι μοι, | ὁδεύϲωμεν εἰϲ τὰϲ αὐλὰϲ τοῦ κυρίου, | εὐφράνθη μου τὸ πνεῦμα, | ϲυγχαίρει ἡ καρδία. (Ps. CXXI)

Ἐπὶ οἶκον Δαυὶδ | φόβοϲ μέγαϲ· | ἐκεῖ γὰρ θρόνων ἐκτεθέντων, | κριθήϲονται ἅπαϲαι αἱ φυλαὶ τῆϲ γῆϲ καὶ γλῶϲϲαι.

Δόξα .... καὶ νῦν ....

Ἁγίῳ πνεύματι | τιμήν, προϲκύνηϲιν, | δόξαν καὶ κράτοϲ | ὡϲ πατρί τε ἄξιον | καὶ τῷ υἱῷ δεῖ προϲφέρειν· | μονὰϲ γάρ ἐϲτιν ἡ τριὰϲ τῇ φύϲει, | ἀλλ᾽ οὐ προϲώποιϲ.

ΚΑΘΙϹΜΑΤΑ.

I

Αὐτόμελον (Ὀκτ. ϲελ. 17)
ἦχοϲ α΄.

Τὸν τάφον ϲου, ϲωτήρ,
ϲτρατιῶται τηροῦντεϲ
νεκροὶ τῇ ἀϲτραπῇ
τοῦ ὀφθέντοϲ ἀγγέλου
ἐγένοντο κηρύττοντοϲ
γυναιξὶ τὴν ἀνάϲταϲιν·
ϲὲ δοξάζομεν,
τὸν τῆϲ φθορᾶϲ καθαιρέτην,
ϲοὶ προϲπίπτομεν,
τῷ ἀναϲτάντι ἐκ τάφου
καὶ μόνῳ θεῷ ἡμῶν.

Προϲόμοια (ibid.)

Ϲταυρῷ προϲηλωθεὶϲ
ἑκουϲίωϲ, οἰκτίρμον,
ἐν μνήματι τεθεὶϲ,
ὡϲ θνητὸϲ, ζωοδότα,
τὸ κράτοϲ ϲυνέτριψαϲ,
ἀγαθὲ, τοῦ θανάτου·
ϲὲ γὰρ ἔφριξαν
οἱ πυλωροὶ οἱ τοῦ ᾅδου,
ϲὺ ϲυνήγειραϲ
τοὺϲ ἀπ᾽ αἰῶνοϲ θανόνταϲ,
ὡϲ μόνοϲ φιλάνθρωποϲ.

θεοτοκίον.

Μητέρα ϲε θεοῦ
ἐπιϲτάμεθα πάντεϲ,
παρθένον ἀληθῶϲ
[καὶ] μετὰ τόκον φανεῖϲαν,
οἱ πόθῳ καταφεύγοντεϲ
πρὸϲ τὴν ϲὴν ἀγαθότητα·
ϲὲ γὰρ ἔχομεν
ἁμαρτωλοὶ προϲταϲίαν,

I cod. D — v. 8 μνήματι καινῷ ὡϲ θεὸϲ κατετέθηϲ D — 9 possis coniicere ϲὺ ϲυνέτριψαϲ, sed similiter aliorum Προϲομοίων numeri ab exemplari recedunt — δυνατὲ τῷ θανάτῳ ϲου Oct. sensu parum accomodato, sed numeris bonis. — 10 ἔπτηξαν D — 11 θανένταϲ D — 14 καὶ eiiciendum monuimus — ὀφθεῖϲαν D

cὲ κεκτήμεθα
ἐν πειραcμοῖc cωτηρίαν
τὴν μόνην πανάμωμον.

β'. Προcόμοια (Τριῳδ. cελ. 344).

Τὰ πάθη τὰ cεπτὰ
ἡ παροῦcα ἡμέρα
ὡc φῶτα cωcτικὰ
ἀνατέλλει τῷ κόcμῳ·
Χριcτὸc γὰρ ἐπείγεται
τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι·
ὁ τὰ cύμπαντα
ἐν τῇ δρακὶ περιέχων
καταδέχεται
ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ
τοῦ cῶcαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀόρατε κριτὰ,
ἐν cαρκὶ πῶc ὡράθηc
καὶ ἔρχῃ ὑπ' ἀνδρῶν
παρανόμων κτανθῆναι,
ἡμῶν τὸ κατάκριμα
κατακρίνων τῷ πάθει cου;
ὅθεν αἴνεcιν,
μεγαλοcύνην καὶ δόξαν
ἀναπέμποντεc
τῇ ἐξουcίᾳ cου, λόγε,
cυμφώνωc προcφέρομεν.

γ'. Προcόμοια (Τριῳδ. cελ. 357).

Ἡ πόρνη ἐν κλαυθμῷ
ἀνεβόα, οἰκτίρμον,
ἐκμάccουcα θερμῶc
τοὺc ἀχράντουc cου πόδαc
θριξὶ τῆc κεφαλῆc αὐτῆc
καὶ ἐκ βάθουc cτενάζουcα·
μὴ ἀπώcῃ με,
μηδὲ βδελύξῃ, θεέ μου,
ἀλλὰ δέξαι με
μετανοοῦcαν καὶ cῶcον
ὡc μόνοc φιλάνθρωποc.

δ'. Προcόμοια (Τριῳδ. cελ. 408).

Cινδόνι καθαρᾷ
καὶ ἀρώμαcι θείοιc
τὸ cῶμα τὸ cεπτὸν
ἐξαιτήcαc Πιλάτῳ
μυρίζει τε καὶ τίθηcιν
Ἰωcὴφ καινῷ μνήματι·
ὅθεν ὄρθριαι
αἱ μυροφόροι γυναῖκεc
ἀνεβόηcαν·
δεῖξον ἡμῖν, ὡc προεῖπαc,
Χριcτὲ, τὴν ἀνάcταcιν.

Ἐξέcτηcαν χοροὶ
τῶν ἀγγέλων ὁρῶντεc
τὸν ἐν τοῖc τοῦ πατρὸc
καθεζόμενον κόλποιc,
πῶc τάφῳ κατατίθεται
ὡc νεκρὸc ὁ ἀθάνατοc·
ὃν τὰ τάγματα
τὰ τῶν ἀγγέλων κυκλοῦcι
καὶ δοξάζουcι
cὺν τοῖc νεκροῖc ἐν τῷ ᾅδῃ
ὡc κτίcτην καὶ κύριον.

ε'. Προcόμ. εἰc τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριcτοῦ (Φεβρ. 2).

Χορὸc ἀγγελικὸc
ἐκπληττέcθω τὸ θαῦμα,
βροτοὶ δὲ ταῖc φωναῖc
ἀνακράξωμεν ὕμνον,
ὁρῶντεc τὴν ἄφατον
τοῦ θεοῦ cυγκατάβαcιν·
ὃν γὰρ τρέμουcι
τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμειc,
γηραλέαι νῦν
ἐναγκαλίζονται χεῖρεc
τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Ὁ ὢν cὺν τῷ πατρὶ
ἐπὶ θρόνου ἁγίου

---

18 πανύμνητον D

ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς
ἐκ παρθένου ἐτέχθη
καὶ βρέφος ἐγένετο
χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος·
ὃν δεξάμενος
ὁ Cυμεὼν ἐν ἀγκάλαις
χαίρων ἔλεγε·
νῦν ἀπολύεις, οἰκτίρμον,
εὐφράνας τὸν δοῦλόν cου.

ϛ'. Προςόμ. εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς θεοτόκου (Μαρτ. 25).

Ὁ μέγας στρατηγὸς
τῶν ἀΰλων ταγμάτων
εἰς πόλιν Ναζαρὲτ
ἐπιστὰς βασιλέα
μηνύει σοι, ἄχραντε,
τῶν αἰώνων καὶ κύριον,
χαῖρε, λέγων σοι,
εὐλογημένη Μαρία,
ἀκατάληπτον
καὶ ἀνερμήνευτον θαῦμα
βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

ζ'. Προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Γεωργίου (Ἀπριλ. 23).

Ἀνέτειλεν, ἰδού, | τὸ τῆς χάριτος ἔαρ·
ἐπέλαμψε Χριστοῦ | ἡ ἀνάστασις πᾶσι,
καὶ ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν
Γεωργίου τοῦ μάρτυρος
ἡ πανέορτος | καὶ φωτοφόρος ἡμέρα·
δεῦτε ἅπαντες
λαμπροφοροῦντες ἐνθέως
φαιδρῶς ἑορτάσωμεν.

η'. Προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Νικολάου (Δεκ. 6).

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ
τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι,
Νικόλαε σοφέ,
καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν
εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν
τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος·
ὃν ἱκέτευε | πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι
τοὺς τὴν μνήμην σου
πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας,
πατέρων ἐκλόγιον.

II

Αὐτόμελον (Ὀκτ. σελ. 57).
ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα
τῆς παρθενίας σου
καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον
τὸ τῆς ἁγνείας σου
ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς
ἐβόα σοι, θεοτόκε·
ποῖόν σοι ἐγκώμιον
προσαγάγω ἐπάξιον;
τί δὲ ὀνομάσω σε;
ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι.
διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι·
χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Προσόμοια ἀναστάσιμα (ibid.)

Τὸ ἀναλλοίωτον
τὸ τῆς θεότητος
καὶ τὸ ἑκούσιον
πάθος σου, κύριε,
εἰς ἑαυτὸν καταπλαγεὶς
ὁ Αἴδης ἐπωδύρετο·
τρέμω τὴν τοῦ σώματος
μὴ φθαρεῖσαν ὑπόστασιν·
βλέπω τὸν ἀόρατον
μυστικῶς πολεμοῦντά με·
διὸ καὶ οὓς κατέχω κραυγάζουσι·
δόξα, Χριστέ, τῇ ἀναστάσει σου.

II. cod. D tertiam stropham primae praeponit, alteram hoc loco omittit, sed simillimam carmini quod antecedit inseruit — 5 ὀνομάσαι D — 6 alii κραυγάζω σοι legisse videntur

Τὸ ἀκατάληπτον
τὸ τῆς σταυρώσεως
καὶ ἀνερμήνευτον
τὸ τῆς ἐγέρσεως
θεολογοῦμεν οἱ πιστοὶ
ἀπόρρητον μυστήριον·
σήμερον γὰρ θάνατος
καὶ ὁ Αἵδης ἐσκύλευται,
γένος δὲ ἀνθρώπινον
ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται·
διὸ καὶ εὐχαρίστως κραυγάζομεν·
δόξα, Χριστὲ, τῇ ἀναστάσει σου.

β'. Προσόμ. εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς θεοτόκου (Μαρτ. 25).

Σήμερον ἅπασα | κτίσις ἀγάλλεται,
ὅτι τὸ χαῖρέ σοι
φωνεῖ ἀρχάγγελος·
εὐλογημένη σὺ σεμνὴ
καὶ ἄχραντε πανάμωμε·
σήμερον τοῦ ὄφεως
ἀμαυροῦται τὸ φρύαγμα·
ἀρᾶς [γὰρ] διαλέλυται
τοῦ προπάτορος σύνδεσμος·
διὸ καὶ κατὰ πάντα βοῶμέν σοι·
χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

γ'. Προσόμ. εἰς τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6).

Ἐπιφανέντος σου
ἐν Ἰορδάνῃ, σωτὴρ,
καὶ βαπτισθέντος σου
ὑπὸ προδρόμου, Χριστὲ,
ἠγαπημένος . . . . .
υἱὸς ἐμαρτυρήθης·
ὅθεν καὶ συνάναρχος
τῷ πατρὶ πεφανέρωσαι,
πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον
ἐπὶ σὲ κατεγίνετο,
ἐν ᾧ καὶ φωτισθέντες βοῶμεν·
δόξα θεῷ τῷ ἐν τριάδι.

δ'. Προσόμ. εἰς μνήμην τοῦ Δημητρίου (Ὀκτ. 26).

Τὸν συμπαθέστατον
κυρίου μάρτυρα
ἐκδυσωποῦμέν σε
πιστῶς, Δημήτριε,
ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν
κινδύνων ἐπερχομένων·
ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν
καὶ σωμάτων τὰ τραύματα·
θραῦσον τὰ φρυάγματα
τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ἅγιε·
εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωήν,
ὅπως ἀεί σε δοξάζωμεν.

θεοτοκίον.

Θεομακάριστε
μῆτερ ἀνύμφευτε,
τὴν ἀσθενοῦσάν μου
ψυχὴν θεράπευσον,
ὅτι συνέχομαι πολλοῖς
ἐν πταίσμασι, θεοτόκε·
ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι
στεναγμῷ τῆς καρδίας μου·
δέξαι με, πανάχραντε,
τὸν πολλὰ ἁμαρτήσαντα,
ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι·
χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

III

Αὐτόμελον.

ἦχος γ'.

Θείας πίστεως | ὁμολογίᾳ
ἄλλον Παῦλόν σε | ἡ ἐκκλησία
ζηλωτὴν ἐν ἱερεῦσιν ἀνέδειξε·
συνεκβοᾷ σοι καὶ Ἄβελ πρὸς κύριον
καὶ Ζαχαρίου τὸ αἷμα τὸ δίκαιον·
πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν θεὸν ἱκέτευε
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

---

17 τὸ ἀπόρρητον omisso μυστήριον D — 20 διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμεν D — 21 τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου D — β' 5 γάρ rectius omittas, quod idem valet, si quid aliud in his carminibus uncinis inclusimus — γ' 3 τοῦ πατρός post ἠγαπημένος intercidisse videtur.

β'. Προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Ἀθανασίου (Μαΐ. 2).

Θείοις δόγμασιν | ὀρθοδοξίας,
πάτερ, ὥπλισας | τὴν ἐκκλησίαν·
[ταῖς] διδαχαῖς σου τὰς αἱρέσεις ἐξέτεμες·
τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον τετέλεκας
καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὴν πίστιν τετήρηκας·
λοιπὸν ἀπόκειται καὶ σοί, παναοίδιμε,
ὁ δίκαιος τῶν πόνων [σου] στέφανος.

γ'. Προσομ. εἰς μνήμην τοῦ Γεωργίου (Ἀπριλ. 23).

Πόθῳ ζέοντι | τῷ τοῦ δεσπότου
πυρπολούμενος | ἀνδρειοφρόνως
τὰ τῆς πλάνης ταμιεῖα κατέβαλες
καὶ ἐν σταδίῳ Χριστὸν ὡμολόγησας,
τροπαιοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε,
μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν θεὸν ἱκέτευε
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

IV

Αὐτόμελον.
ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε,
πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς
ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε
καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν,
Χριστὲ ὁ θεὸς ἡμῶν·
ἄνελε τῷ σταυρῷ σου
τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας,
γνώτωσαν, πῶς ἰσχύει
ὀρθοδόξων ἡ πίστις
πρεσβείας τῆς θεοτόκου,
μόνε φιλάνθρωπε.

β'. Προςόμ. εἰς τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6).

Τὰ ῥεῖθρα ἡγίασας
τὰ Ἰορδάνεια,
τὸ κράτος συνέτριψας
τῆς ἁμαρτίας . .,
Χριστὲ ὁ θεὸς ἡμῶν·
ὑπέκλινας τῇ παλάμῃ
σεαυτὸν τοῦ προδρόμου,
[καὶ] ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης
τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος·
διό σε ἱκετεύομεν,
σῶσον τὸν κόσμον σου.

γ'. Προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Σπυρίδωνος (Δεκ. 12).

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας
τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ,
τοῖς ἔργοις ἐτίμησας
τὸ κατ' εἰκόνα θεοῦ,
Σπυρίδων μακάριε·
ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ
τῇ ἐν σοὶ σωφροσύνῃ,
χάριτας ἰαμάτων
ἀπαστράπτων τοῖς πᾶσι·
διὸ καὶ ἑορτάζομεν
πίστει τὴν μνήμην σου.

δ'. Προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Δημητρίου (Ὀκτ. 26).

Ἡ μνήμη σου, ἔνδοξε
μάρτυς Δημήτριε,
ἐφαίδρυνε σήμερον
τὴν ἐκκλησίαν Χριστοῦ
καὶ πάντας συνήγαγεν,
ᾄσμασιν ἐπαξίως
εὐφημεῖν σε, θεόφρον,
ὡς ὄντως στρατιώτην
καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην·

III. β' v. 6 aut corruptus est aut aliud exemplar sequitur — III. γ' v. 3 ταμιεῖα nos: ταμεῖα Barth. — IV. β' 2 fort. τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν

διὸ ταῖϲ ἱκεϲίαιϲ ταῖϲ ϲαῖϲ
ῥῦϲαι ἡμᾶϲ πειραϲμῶν.

Ἀθλήϲεωϲ καύχημα,
μάρτυϲ Δημήτριε,
Χριϲτὸν ἐνδυϲάμενοϲ
κατεπολέμηϲαϲ
ἐχθρὸν τὸν ἀνίϲχυρον·
πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων
ἐν αὐτῷ καταργήϲαϲ
γέγοναϲ τοῖϲ ἐν πίϲτει
εὐϲεβείαϲ ἀλείπτηϲ·
διό ϲου καὶ τὴν μνήμην ϲεπτῶϲ
πανηγυρίζομεν.

θεοτοκίον.

Ἐλπὶϲ ἀκαταίϲχυντε
τῶν πεποιθότων εἰϲ ϲέ,
ἡ μόνη κυήϲαϲα
ὑπερφυῶϲ ἐν ϲαρκὶ
Χριϲτὸν τὸν θεὸν ἡμῶν·
τοῦτον ϲὺν τοῖϲ ἁγίοιϲ,
ἀποϲτόλοιϲ δυϲώπει,
δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ
ἱλαϲμὸν καὶ εἰρήνην
καὶ πᾶϲιν ἡμῖν πρὸ τέλουϲ
βίου διόρθωϲιν.

ε΄. Προϲόμ. εἰϲ τὴν μεγάλην Τετάρτην (Τριῳδ. ϲελ. 357).

Ἰούδαϲ ὁ δόλιοϲ
φιλαργυρίαϲ' ἐρῶν
προδοῦναί ϲε, κύριε,
τὸν θηϲαυρὸν τῆϲ ζωῆϲ
δολίωϲ ἐμελέτηϲεν·
ὅθεν καὶ παροινήϲαϲ
τρέχει πρὸϲ Ἰουδαίουϲ,
λέγει τοῖϲ παρανόμοιϲ·
τί μοι θέλετε δοῦναι,
κἀγὼ παραδώϲω ὑμῖν
εἰϲ τὸ ϲταυρῶϲαι αὐτόν;

V

Αὐτόμελον
κοντάκιον εἰϲ τὴν ὕψωϲιν τοῦ ϲταυροῦ (Σεπτ. 14)
ἦχοϲ δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶϲ ἐν τῷ ϲταυρῷ ἑκουϲίωϲ,
τῇ ἐπωνύμῳ ϲου καινῇ πολιτείᾳ
τοὺϲ οἰκτιρμούϲ ϲου δώρηϲαι, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ·
εὔφρανον [ἐν τῇ] δυνάμει ϲου
τοὺϲ πιϲτοὺϲ βαϲιλεῖϲ ἡμῶν,
νίκαϲ χορηγῶν αὐτοῖϲ
κατὰ τῶν πολεμίων·
τὴν ϲυμμαχίαν ἔχοιεν τὴν ϲήν,
ὅπλον εἰρήνηϲ, | ἀήττητον τρόπαιον.

Καθίϲματα

β΄. Προϲόμοιον (Τριῳδ. ϲελ. 351).

Τὸν νυμφίον ἀδελφοί, ἀγαπήϲωμεν,
τὰϲ λαμπάδαϲ ἑαυτῶν εὐτρεπίϲωμεν,
ἐν ἀρεταῖϲ ἐκλάμποντεϲ καὶ πίϲτει
ἵνα ὡϲ αἱ φρόνιμοι [ὀρθῇ,
τοῦ κυρίου παρθένοι
ἕτοιμοι εἰϲέλθωμεν
ϲὺν αὐτῷ εἰϲ τοὺϲ γάμουϲ·
ὁ γὰρ νυμφίοϲ δῶρον ὡϲ θεὸϲ
πᾶϲι παρέχει | τὸν ἄφθαρτον ϲτέφανον.

γ΄. Προϲόμ. εἰϲ Μιχαήλ (Νοεμ. 8).

Τῶν ἀϲωμάτων λειτουργῶν ἀρχιϲτράτηγε,
ὁ κατ' ἐνώπιον θεοῦ παριϲτάμενοϲ,
καὶ ταῖϲ ἐκεῖθεν λάμψεϲι λαμπόμε-
φαίδρυνον, ἁγίαϲον [νοϲ,
τοὺϲ πιϲτῶϲ ϲε ὑμνοῦνταϲ,
πάϲηϲ ἀπολύτρωϲαι
τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδοϲ,
καὶ εἰρηναίαν αἴτηϲαι ζωὴν
τοῖϲ βαϲιλεῦϲι | καὶ πᾶϲι τοῖϲ πέραϲι.

Τὰ Χερουβὶμ καὶ Ϲεραφὶμ πολυόμματα,
τῶν ἀρχαγγέλων λειτουργῶν τὰ στρατεύματα
σὺν ἐξουσίαις θρόνοι, κυριότητες,
ἄγγελοι, δυνάμεις τε
καὶ ἀρχαὶ δυσωποῦσι
σὲ τὸν ποιητὴν ἡμῶν
καὶ θεὸν καὶ δεσπότην·
μὴ ὑπερίδῃς δέησιν λαοῦ
ἡμαρτηκότος, | Χριστὲ πολυέλεε.

VI

Αὐτόμελον (Ὀκτ. σελ. 76)
ἦχος δʹ.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ,
τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν,
καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν
τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν
ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου, | θεοτόκε,
βάτον ἐν πυρὶ | ἀκατάφλεκτον,
ῥάβδον Ἀαρὼν | τὴν βλαστήσασαν·
καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ σου | καὶ φύλαξ
τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε·
παρθένος τίκτει | καὶ μετὰ τόκον
πάλιν μένει παρθένος.

Προσόμοια (ibid.)

Ἑκουσίᾳ σου βουλῇ
σταυρὸν ὑπέμεινας, σωτήρ,
καὶ ἐν μνήματι καινῷ
ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοὶ
τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον·
ὅθεν δεσμευθεὶς | ὁ ἀλλότριος
θάνατος δεινῶς | ἐσκυλεύετο
καὶ οἱ ἐν ᾅδου ἅπαντες | ἐκραύγαζον
τῇ ζωηφόρῳ ἐγέρσει σου·
Χριστὸς ἀνέστη | ὁ ζωοδότης
μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐκ τῶν ἄνω κατελθὼν
τῶν ὑψωμάτων Γαβριὴλ
καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθών,
ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς,
λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε | ταῖς κλαιούσαις·
παύσασθε ὑμεῖς | τῆς θρηνώδους κραυγῆς
ἔχουσαι ἀεὶ | τὸ εὐσυμπάθητον·
ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαίουσαι, | θαρσεῖτε,
ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται·
διὸ βοᾶτε | τοῖς ἀποστόλοις,
ὅτι ἀνέστη ὁ κύριος.

βʹ. Προσόμ. εἰς τὴν τῶν Βαΐων κυριακήν
(Τριῳδ. σελ. 336).

Μετὰ κλάδων νοητῶς
κεκαθαρμένοι τὰς ψυχὰς
ὡς οἱ παῖδες τὸν Χριστὸν
ἀνευφημήσωμεν πιστῶς,
μεγαλοφώνως κραυγάζοντες | τῷ δεσπότῃ·
εὐλογημένος εἶ σωτὴρ | ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐλθὼν
τοῦ σῶσαι τὸν Ἀδάμ, | ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς
πνευματικῶς γενόμενος, | φιλάνθρωπε,
νέος Ἀδὰμ ὡς ηὐδόκησας·
ὁ πάντα, λόγε, | πρὸς τὸ συμφέρον
οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Ἐπὶ φίλῳ σου, Χριστέ,
δάκρυα ῥαίνεις μυστικῶς,
καὶ ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν
Λάζαρον κείμενον θνητόν,

VI. v. 12 ᾅδῃ Oct. — 18 θρηνώδους στοργῆς D — fort.: τὸ συμπάθητον — 23 θαρσεῖτε. ἐγηγερμένον προσκυνήσετε, χαρὰν λαβοῦσαι θαρσεῖτε πᾶσαι· θάρσει γοῦν καὶ ἡ Εὔα D — βʹ 4 σωτὴρ rectius eiicias.

ἐν ᾧ cυμπάθειαν ἔδειξαc | φιλανθρώπωc·
μαθόντα δὲ τὴν cὴν | παρουcίαν, cωτήρ,
τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν | ἐξῆλθον cήμερον,
ἐν ταῖc χερcὶ κατέχοντα | βαΐα,
τὸ Ὡcαννά cοι κραυγάζοντα·
εὐλογημένοc εἶ, ὅτι τὸν κόcμον
εἰc τὸ cῶcαι ἐλήλυθαc.

γ'. Προcόμ. εἰc τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6).

Ἰορδάνη ποταμὲ, | τί ἐθαμβήθηc θεωρῶν;
τὸν ἀθεώρητον γυμνὸν,
εἶδον καὶ ἔφριξα, φηcί·
καὶ πῶc γὰρ τοῦτον οὐκ ἔμελλον | φρίξαι καὶ δῦναι;
οἱ ἄγγελοι αὐτὸν | δρῶντεc ἔφριξαν·
ἐξέcτη οὐρανὸc | καὶ γῆ ἐτρόμαξε,
καὶ cυνεcτάλη θάλαccα | καὶ πάντα
τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα·
Χριcτὸc ἐφάνη | ἐν Ἰορδάνῃ,
ἁγιάcαι τὰ ὕδατα.

VII

Τροπάριον αὐτόμελον (Τριῳδ. cελ. 281)
ἦχοc πλ. δ'.

Τὸ προcταχθὲν μυcτικῶc
λαβὼν ἐν γνώcει,
ἐν τῇ cκηνῇ τοῦ Ἰωcὴφ
cπουδῇ ἐπέcτη
ὁ ἀcώματοc, λέγων
τῇ ἀπειρογάμῳ·
ὁ κλίναc τῇ καταβάcει
τοὺc οὐρανοὺc
χωρεῖται ἀναλλοιώτωc
ὅλοc ἐν cοί·
ὅν καὶ βέπων ἐν μήτρᾳ cου
λαβόντα δούλου μορφὴν,
ἐξίcταμαι κραυγάζειν cοι·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Καθίcματα

β'. Προcομ. εἰc τὴν τῶν Βαΐων κυριακήν
(Τριῳδ. cελ. 331).

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ
καὶ ἐπὶ πώλου
ἐπικαθίcαc δι' ἡμᾶc
καὶ πρὸc τὸ πάθοc
τὸ ἑκούcιον φθάcαc
cήμερον ἀκούει
τῶν παίδων ἀναβοώντων
τὸ Ὡcαννά,
τῶν ὄχλων ἀναφωνούντων,
υἱὲ Δαυΐδ,
cπεῦcον cῶcαι οὓc ἔπλαcαc,
εὐλογημένε Ἰηcοῦ·
εἰc τοῦτο γὰρ ἐλήλυθαc,
ὅπωc γνῶμεν τὴν δόξαν cου.

γ'. Προcόμ. εἰc τὰ Γενέθλια τῆc θεοτόκου
(Cεπτ. 8).

Ἀγαλλιάcθω οὐρανὸc,
γῆ εὐφραινέcθω·
ὁ τοῦ θεοῦ γὰρ οὐρανὸc
ἐν γῇ ἐτέχθη,
ἡ θεόνυμφοc αὕτη
ἐξ ἐπαγγελίαc·
ἡ cτεῖρα βρέφοc θηλάζει
τὴν Μαριὰμ,
καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ | Ἰωακεὶμ,
ῥάβδοc, λέγων, ἐτέχθη μοι,
ἐξ ἧc τὸ ἄνθοc Χριcτὸc
ἐβλάcτηcεν ἐκ ῥίζηc Δαυΐδ·
ὄντωc θαῦμα παράδοξον!

VI. γ'. v. 3 φρίξαι δοῦναι J — 4 ἰδόντεc J — 7 τὰ ἀόρατα J — 7 Χριcτὸc γὰρ ἦλθεν J — VII. v. 1 τὰ προcταχθέντα auctores τῶν προcομοίων legisse videntur

VIII

Αὐτόμελον (Τριῳδ. cελ. 32)
ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν coφίαν καὶ λόγον | ἐν cῇ γαcτρὶ
cυλλαβοῦcα ἀφράcτωc, | μήτηρ θεοῦ,
τῷ κόcμῳ ἐκύηcαc
τὸν τὸν κόcμον κατέχοντα,
καὶ ἐν ἀγκάλαιc ἔcχεc
τὸν πάντα cυνέχοντα,
τὸν τροφοδότην πάντων
καὶ πλάcτην καὶ κύριον·
ὅθεν δυcωπῶ cε, | παναγία παρθένε,
καὶ πίcτει δοξάζω cε
τοῦ ῥυcθῆναι πταιcμάτων με,
ὅταν μέλλω παρίcταcθαι
πρὸ προcώπου τοῦ κτίcτου μου.
δέcποινα παρθένε ἁγνή,
τὴν cὴν βοήθειαν τότε μοι δώρηcαι·
καὶ γὰρ δύναcαι, | ὅcα θέλειc, πανά-
μωμε.

β΄. Προcομ. εἰc τὴν μεγάλην Δευτέραν
(Τριῳδ. cελ. 344).

Τῶν παθῶν τοῦ κυρίου | τὰc ἀπαρχὰc
ἡ παροῦcα ἡμέρα | λαμπροφορεῖ·
δεῦτε οὖν, φιλέορτοι,
ὑπαντήcωμεν ᾄcμαcιν·
ὁ γὰρ κτίcτηc ἔρχεται
cταυρὸν καταδέξαcθαι,
ἐταcμοὺc καὶ μάcτιγαc,
Πιλάτῳ κρινόμενοc·
ὅθεν καὶ ἐκ δούλου
ῥαπιcθεὶc ἐπὶ κόρρηc
πάντα προcίεται,
ἵνα cώcῃ τὸν ἄνθρωπον·
διὰ τοῦτο βοήcωμεν·
φιλάνθρωπε Χριcτὲ ὁ θεὸc
τῶν πταιcμάτων δώρηcαι τὴν ἄφε-
cιν
τοῖc προcκυνοῦcιν ἐν πίcτει
τὰ ἄχραντα πάθη cου.

γ΄. Προcομ. εἰc τὸν ἀπόcτολον Ἰωάννην
(Cεπτ. 26).

Cὺ υἱὸc ἐπεκλήθηc | θείαc βροντῆc,
ὡc τὰ ὦτα κωφεύcαc | τῶν δυccεβῶν,
καὶ cάλπιγγοc ἥδιον
διηχήcαc, ὦ πάνcοφε,
εἰc εὐθείαc καρδίαc
τοῦ λόγου τὴν cάρκωcιν·
καὶ ὡc γνήcιοc φίλοc
τῷ cτήθει ἀνέπεcαc·
ὅθεν ἐξαντλήcαc | τὸ τῆc γνώcεωc βάθοc
τοῖc πᾶcιν ἐκήρυξαc
τοῦ πατρὸc τὸν cυνάναρχον,
Ἰωάννη ἀπόcτολε·
πρέcβευε Χριcτῷ τῷ θεῷ
τῶν πταιcμάτων ἄφεcιν δωρήcαcθαι
τοῖc ἑορτάζουcι πόθῳ
τὴν ἁγίαν μνήμην cου.

Τὸν βυθὸν τῆc ἁλείαc | καταλιπὼν
τοῦ cταυροῦ τῷ καλάμῳ | πάντα cα-
τὰ ἔθνη ἐζώγρηcαc [φῶc
ὡc ἰχθύαc πανεύφημε·
καὶ γάρ, καθὼc coι ἔφη
Χριcτόc, ἀναδέδειξαι
ἁλιεὺc ἀνθρώπων,
ζωγρῶν πρὸc εὐcέβειαν·
ὅθεν καταcπείραc
θεοῦ λόγου τὴν γνῶcιν
τὴν Πάτμον καὶ [τὴν] Ἔφεcον
ἐκαρπώcω τοῖc λόγοιc cou,
θεολόγε ἀπόcτολε·
πρέβευε Χριcτῷ τῷ θεῷ
τῶν πταιcμάτων ἄφεcιν δωρήcαcθαι
τοῖc ἑορτάζουcι πόθῳ
τὴν ἁγίαν μνήμην cου.

VIII. v. 2 ἀφλέκτωc Hirm. — 4 alii ἐν omisisse videntur — 7 καὶ πίcτει δοξάζω cε aut τοῦ ῥυcθῆναι πταιcμάτων με alii non legisse videntur — 10 alios τότε cὴν βοήθειαν μοι δώρηcαι legisse suspicor — 11 alios aliis in strophis modulos melodi secuti sunt — γ΄ 3 ἥδιον nos: ἡδύτερον vulgo

δʹ. Προϲόμ. εἰϲ τὸν ἀπόϲτολον Ἰωάννην
(Σεπτ. 26. Μαΐ. 8).

Ἀναπεϲὼν ἐν τῷ ϲτήθει | τοῦ Ἰηϲοῦ,
παρρηϲίαϲ τυγχάνων | ὡϲ μαθητὴϲ
ἠρώτηϲαϲ, τίϲ ἐϲτιν
ὁ προδότηϲ ϲου, κύριε,
καὶ ὡϲ ἠγαπημένῳ
ὑπάρχοντι, ἔνδοξε,
διὰ τοῦ ἄρτου «οὗτοϲ»
ϲαφῶϲ ὑπεδείχθη ϲοι·
ὅθεν καὶ ὡϲ μύϲτηϲ
γεγονὼϲ τῶν ἀρρήτων,
τοῦ λόγου τὴν ϲάρκωϲιν
ἐκδιδάϲκειϲ τὰ πέρατα,
θεολόγε ἀπόϲτολε·
πρέϲβευε Χριϲτῷ τῷ θεῷ
τῶν πταιϲμάτων ἄφεϲιν δωρήϲαϲθαι
τοῖϲ ἑορτάζουϲι πόθῳ
τὴν ἁγίαν μνήμην ϲου.

θεοτοκίον

Παναγία παρθένε, | μήτηρ θεοῦ,
τῆϲ ψυχῆϲ μου τὰ πάθη | τὰ χαλεπὰ
θεράπευϲον, δέομαι,
καὶ ϲυγγνώμην παράϲχου μοι
τῶν ἐμῶν πταιϲμάτων, | ἀφρόνωϲ ὧν
τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ϲῶμα, [ἔπραξα,
μολύναϲ ὁ ἄθλιοϲ·
οἴμοι! τί ποιήϲω | ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ
ἡνίκα οἱ ἄγγελοι
τὴν ψυχήν μου χωρίζουϲιν
[ἐκ] τοῦ ἀθλίου μου ϲώματοϲ;
τότε, δέϲποινα, βοήθειά μοι
γενοῦ καὶ προϲτάτιϲ θερμότατοϲ·
ϲὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλόϲ ϲου.

ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ.

I

Αὐτόμελον μαρτυρικόν (Τριῴδ. ϲελ. 157).
ἦχοϲ αʹ.

Πανεύφημοι μάρτυρεϲ, ὑμᾶϲ
οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν,
ἀλλ᾽ οὐρανὸϲ ὑπεδέξατο·
ἠνοίγηϲαν ὑμῖν
παραδείϲου πύλαι,
καὶ ἐντὸϲ γενόμενοι
τοῦ ξύλου τῆϲ ζωῆϲ ἀπολαύετε·
Χριϲτῷ πρεϲβεύϲατε
δωρηθῆναι ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν
τὴν εἰρήνην | καὶ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

βʹ. Στιχηρὰ προϲόμ. εἰϲ μνήμην τῶν μαρτύρων
τῶν ἐν Νικοπόλει (Ἰουλ. 10).

Πανεύφημοι μάρτυρεϲ, ὑμεῖϲ
λίθοιϲ ϲυντριβόμενοι
Χριϲτὸν τὴν πέτραν τὴν ἄρρηκτον
οὐκ ἐξηρνήϲαϲθε,
ἀλλὰ νικηφόροι
χάριτι γενόμενοι
ἀγγέλων τοῖϲ χοροῖϲ ϲυναγάλλεϲθε·
μεθ᾽ ὧν πρεϲβεύϲατε,
δωρηθῆναι ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν
τὴν εἰρήνην | καὶ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Καλλίνικοι μάρτυρεϲ, φρουραῖϲ
ἅμα ϲυγκλειόμενοι
ὡϲ ἐντολῶν θείων· φύλακεϲ
καὶ ἐκτηκόμενοι
δίψει, οὐρανόθεν
δρόϲον ἐκομίϲαϲθε,
ὑμᾶϲ πνευματικῶϲ ἀναψύχουϲαν·
διὸ πρεϲβεύϲατε

VIII. δʹ v. 3 ἠρώτηϲαϲ πυθόμενοϲ τίϲ G — 4 ἠγαπημένῳ λίαν G — 6 τῶν ἀρρήτων γενόμενοϲ G — 7 τοῖϲ πέραϲι G — 12 theotokion om. G — προϲτάτιϲ θερμότατοϲ modorum necessitate excusatur

I. βʹ v. 7 ἐντολαῖϲ θεοφύλακεϲ F — 8 δίψη F

δωρηθῆναι ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν
τὴν εἰρήνην | καὶ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Ἀήττητοι μάρτυρεϲ, ζωὴν
ἀληθῆ ποθήϲαντεϲ
καὶ εἰϲ ἀεὶ διαμένουϲαν,
θάνατον ἄδικον
παρανόμῳ ψήφῳ
χαίροντεϲ ὑπέϲτητε,
καὶ νῦν μετὰ μαρτύρων εὐφραίνεϲθε,
μεθ' ὧν πρεϲβεύϲατε
δωρηθῆναι ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν
τὴν εἰρήνην | καὶ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Θεοτοκίον.

Ϲυνέχομαι πάντοθεν δεινοῖϲ,
καὶ ποῦ φύγω, δέϲποινα,
ὁ δυϲτυχὴϲ καὶ πανάθλιοϲ;
εἰ μὴ πρὸϲ ϲέ, ἁγνή,
καταφεύγω μόνην
τὴν ἐμὴν βοήθειαν,
ἐλπὶϲ ἀπηλπιϲμένων, θεόνυμφε·
καὶ μὴ παρίδῃϲ με
τὸν ἀνάξιον οἰκέτην ϲου,
θλιβομένων | ἑτοίμη βοήθεια.

Ϲταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διῆλθεν, ὦ υἱέ,
ἡ παρθένοϲ ἔλεγεν,
ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡϲ ἔβλεψε
Χριϲτὸν κρεμάμενον,
τὴν ἐμὴν καρδίαν
καὶ ϲπαράττει, δέϲποτα,
ὡϲ πάλαι Ϲυμεών μοι προέφηϲεν·
ἀλλὰ ἀνάϲτηθι
καὶ ϲυνδόξαϲον, ἀθάνατε,
τὴν μητέρα | καὶ δούλην ϲου, δέο-
[μαι.

II

Θεοτοκίον αὐτόμελον (Νοεμ. 6)
ἦχοϲ α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων
τὸ ἀγαλλίαμα,
τῶν ἐπὶ γῆϲ ἀνθρώπων
κραταιὰ προϲταϲία,
ἄχραντε παρθένε, | ϲῶϲον ἡμᾶϲ
τοὺϲ εἰϲ ϲὲ καταφεύγονταϲ·
ὅτι ἐν ϲοὶ τὰϲ ἐλπίδαϲ μετὰ θεόν,
θεοτόκε, ἀνεθέμεθα.

β'. Ϲτιχηρὰ προϲόμοια εἰϲ τοὺϲ ἀρχαγγέλουϲ Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ (Ϲεπτ. 6).

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων
ὡϲ προεξάρχοντα,
καὶ τῶν ἐν γῇ ἀνθρώπων
ἰϲχυρόν ϲε προϲτάτην,
φύλακα καὶ ῥύϲτην | ὑμνοῦμεν πιϲτῶϲ,
Μιχαὴλ ἀρχιϲτράτηγε,
καθικετεύοντεϲ πάϲηϲ φθοροποιοῦ
ἀλγηδόνοϲ ἡμᾶϲ ῥύϲαϲθαι.

Ὁ ταξιάρχηϲ τῶν ἄνω
θείων δυνάμεων
ϲήμερον ϲυγκαλεῖται
τῶν βροτῶν τὰϲ χορείαϲ,
μίαν ϲὺν ἀγγέλοιϲ | φαιδρὰν ἑορτὴν
ϲυγκροτῆϲαι ϲυνάξεωϲ
αὐτῶν τῆϲ θείαϲ καὶ ἅμα ὕμνον θεῷ
ἀναμέλψαι τὸν τριϲάγιον.

Ὑπὸ τὴν ϲκέπην τῶν θείων
ἡμᾶϲ πτερύγων ϲου
προϲπεφευγόταϲ πίϲτει,
Μιχαὴλ θεῖε νόε,
φύλαττε καὶ ϲκέπε | ἐν βίῳ παντὶ
καὶ ἐν ὥρᾳ, ἀρχάγγελε,

---

14 μεθ' ὧν] καὶ νῦν F — 16 theotokion et staurotheotokion om. F

τῇ τοῦ θανάτου cὺ πάρεcο βοηθὸc
ἡμῖν πᾶcιν εὐμενέcτατοc.

γʹ. προcόμ. εἰc τὸν ἀπόcτολον Ἰωάννην (Ματ. 8).

Ὁ θεατὴc τῶν ἀρρήτων | ἀποκαλύψεων
καὶ ἑρμηνεὺc τῶν ἄνω
τοῦ θεοῦ μυcτηρίων,
ὁ παῖc τοῦ Ζεβεδαίου,
γράψαc ἡμῖν
τὸ Χριcτοῦ εὐαγγέλιον,
θεολογεῖν τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν
καὶ τὸ πνεῦμα ἐξεπαίδευcεν.

Ἡ θεοκίνητοc λύρα
τῶν οὐρανίων ᾠδῶν,
ὁ μυcτογράφοc οὗτοc,
τὸ θεόπνευcτον cτόμα
τὸ ᾆcμα τῶν ᾀcμάτων
ᾄδει τερπνῶc,
τὰ μὲν χείλη κινῶν ὡc νευράc,
ὥcπερ δὲ πλῆκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν,
καὶ πρεcβεύει τοῦ cωθῆναι ἡμᾶc.

Τῇ βροντοφώνῳ cου γλώττῃ
ἀναφθεγγόμενοc
τῆc τοῦ θεοῦ cοφίαc | τὸν ἀπόκρυφον λόγον,
θεῷ ἠγαπημένε, | κράζειc ἀεὶ,
ἀναπτύccων τὰ χείλη πυκνῶc,
τὸ «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγοc» καὶ δᾳδουχεῖc
πάντα ἄνθρωπον πρὸc γνῶcιν θεοῦ.

III

Cτιχηρά, αὐτόμελον καὶ προcόμοια εἰc τὴν Κοίμηcιν τῆc θεοτόκου (Αὐγ. 15)
ἦχοc αʹ.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματοc!
ἡ πηγὴ τῆc ζωῆc | ἐν μνημείῳ τίθεται
καὶ κλίμαξ πρὸc οὐρανὸν
ὁ τάφοc γίνεται,
εὐφραίνου Γεθcημανῆ,
τῆc θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενοc·
βοήcωμεν οἱ πιcτοὶ,
τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον·
κεχαριτωμένη, χαῖρε·
μετὰ coῦ ὁ κύριοc,
ὁ παρέχων τῷ κόcμῳ
διὰ coῦ τὸ μέγα ἔλεοc.

Βαβαὶ τῶν cῶν μυcτηρίων ἁγνή!
τοῦ ὑψίcτου θρόνοc
ἀνεδείχθηc, δέcποινα,
καὶ γῆθεν πρὸc οὐρανὸν
μετέcτηc cήμερον·
ἡ δόξα cου εὐπρεπὴc
θεοφεγγέcιν ἐκλάμπουcα χάριcι.
παρθένοι cὺν τῇ μητρὶ
τοῦ βαcιλέωc πρὸc ὕψοc ἐπάρθητε·
κεχαριτωμένη, χαῖρε·
μετὰ coῦ ὁ κύριοc,
ὁ παρέχων τῷ κόcμῳ
διὰ coῦ τὸ μέγα ἔλεοc.

Τὴν cὴν δοξάζουcι κοίμηcιν
ἐξουcίαι, θρόνοι, | ἀρχαὶ, κυριότητεc,
δυνάμειc καὶ χερουβὶμ
καὶ τὰ φρικτὰ cεραφίμ·
ἀγάλλονται γηγενεῖc
ἐπὶ τῇ θείᾳ cου δόξῃ κοcμούμενοι·
προcπίπτουcι βαcιλεῖc
cὺν ἀρχαγγέλοιc, ἀγγέλοιc καὶ μέλπουcι·

II. γʹ v. 4 τοῦ F — 8 θεόγραφον FG — 11 ἀναφωνῶν F — 13 βροντοφόρῳ F — III. v. 10 moduli primorum versuum alterius et tertiae strophae paululum a stropha prima recedunt — 11 θρόνου F — 23 καυχώμενοι F

κεχαριτωμένη, χαῖρε·
μετὰ ϲοῦ ὁ κύριοϲ,
ὁ παρέχων τῷ κόϲμῳ
διὰ ϲοῦ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

β′. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὸ Γενέθλιον τῆϲ θεοτόκου (Ϲεπτ. 8).

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ!
· ἡ πηγὴ τῆϲ ζωῆϲ, | ἐκ τῆϲ ϲτείραϲ τίκτεται·
ἡ χάριϲ καρπογονεῖν
λαμπρῶϲ ἀπάρχεται·
εὐφραίνου Ἰωακείμ,
τῆϲ θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενοϲ·
οὐκ ἔϲτιν ἄλλοϲ, ὡϲ ϲύ,
τῶν γηγενῶν γεννητόρων, θεόληπτε·
ἡ γὰρ θεοδόχοϲ κόρη,
τοῦ θεοῦ τὸ ϲκήνωμα,
τὸ πανάγιον ὄροϲ
διὰ ϲοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ!
ὁ ἐκ ϲτείραϲ καρπόϲ,
ἀναλάμψαϲ νεύματι
τοῦ πάντων δημιουργοῦ
καὶ παντοκράτοροϲ,
εὐτόνωϲ τὴν κοϲμικὴν
τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε ϲτείρωϲιν·
μητέρεϲ ϲὺν τῇ μητρὶ
τῆϲ θεοτόκου χορεύϲατε κράζουϲαι·
κεχαριτωμένη, χαῖρε·
μετὰ ϲοῦ ὁ κύριοϲ,
ὁ παρέχων τῷ κόϲμῳ
διὰ ϲοῦ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Ϲτήλη ϲωφροϲύνηϲ ἔμψυχοϲ
καὶ λαμπρὸν δοχεῖον
ἀποϲτίλβον χάριτι
ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεὴϲ | φανεῖϲα τέτοκε
τὴν πρόβολον ἀληθῶϲ,
τῆϲ παρθενίαϲ τὸ θεῖον ἀπάνθιϲμα,
τὴν πάϲαιϲ παρθενικαῖϲ
καὶ παρθενίαϲ ποθούϲαιϲ τὸ χάριϲμα
τὸ τῆϲ παρθενίαϲ κάλλοϲ
ἐμφανῶϲ βραβεύουϲαν
καὶ παρέχουϲαν πᾶϲι
τοῖϲ πιϲτοῖϲ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

γ′. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὴν ἐν τῷ ναῷ εἴϲοδον τῆϲ θεοτόκου (Νοεμ. 21).

Ϲήμερον πιϲτοὶ χορεύϲωμεν
ἐν ψαλμοῖϲ καὶ ὕμνοιϲ
τῷ κυρίῳ ᾄδοντεϲ,
τιμῶντεϲ καὶ τὴν αὐτοῦ
ἡγιαϲμένην ϲκηνήν,
τὴν ἔμψυχον κιβωτὸν
τὴν τὸν ἀχώρητον λόγον χωρήϲαϲαν·
προϲφέρεται γὰρ θεῷ,
ὑπερφυῶϲ τῇ ϲαρκὶ νηπιάζουϲα·
καὶ ἀρχιερεὺϲ ὁ μέγαϲ
Ζαχαρίαϲ δέχεται
εὐφραινόμενοϲ ταύτην
ὡϲ θεοῦ κατοικητήριον.

Ϲήμερον ναὸϲ ὁ ἔμψυχοϲ
τῆϲ ἁγίαϲ δόξηϲ
Χριϲτοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν,
ἡ μόνη ἐν γυναιξὶν | εὐλογημένη ἁγνὴ
προϲφέρεται τῷ ναῷ
τῷ νομικῷ κατοικεῖν εἰϲ τὰ Ἅγια·
καὶ χαίρουϲι ϲὺν αὐτῇ
Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα τῷ πνεύματι·
καὶ παρθενικαὶ χορεῖαι
τῷ κυρίῳ ᾄδουϲι,
ψαλμικῶϲ μελῳδοῦϲαι
καὶ τιμῶϲαι τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Ϲὺ τῶν προφητῶν τὸ κήρυγμα,
ἀποϲτόλων δόξα
καὶ μαρτύρων καύχημα
καὶ πάντων τῶν γηγενῶν
ἡ ἀνακαίνιϲιϲ,
παρθένε μήτηρ θεοῦ·

διὰ γὰρ coῦ τῷ θεῷ κατηλλάγη-
μεν·
διὸ τιμῶμεν τὴν cὴν
ἐν τῷ ναῷ τοῦ κυρίου προέλευcιν·
καὶ cὺν τῷ ἀγγέλῳ πάντες
ψαλμικῶc τὸ χαῖρέ coι
τῇ πανcέμνῳ βοῶμεν,
τῇ πρεcβείᾳ cου cωζόμενοι.

IV

Cτιχηρά, αὐτόμελον καὶ προcόμοια εἰc τὴν μεγάλην Παραcκευήν (Τριῳδ. cελ. 397)
ἦχοc β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου cε νεκρὸν
ὁ Ἀριμαθαίαc καθεῖλε
τὴν τῶν ἁπάντων ζωήν,
cμύρνῃ καὶ cινδόνι cε,
Χριcτέ, ἐκήδευcε·
καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγετο
καρδίᾳ καὶ χείλει
cῶμα τὸ ἀκήρατον
coῦ περιπτύξαcθαι·
ὅμωc cυcτελλόμενοc φόβῳ
χαίρων ἀνεβόα coι· δόξα
τῇ cυγκαταβάcει cου, φιλάνθρωπε.

Ὅτε ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ
ὑπὲρ τοῦ παντὸc κατετέθηc
ὁ λυτρωτὴc τοῦ παντόc,
Αἵδηc ὁ παγγέλαcτοc
ἰδών cε ἔπτηξεν·
] οἱ μοχλοὶ cυνετρίβηcαν,
ἐθλάcθηcαν πύλαι,
μνήματα ἠνοίχθηcαν,
νεκροὶ ἀνίcταντο·
τότε ὁ Ἀδὰμ εὐχαρίcτωc
χαίρων ἀνεβόα coι· δόξα
τῇ cυγκαταβάcει cου, φιλάνθρωπε.

Ὅτε ἐν τῷ τάφῳ cαρκικῶc
θέλων cυνεκλείcθηc ὁ φύcει
τῇ τῆc θεότητοc
μένων ἀπερίγραπτοc
καὶ ἀδιόριcτοc,
τὰ θανάτου ἀπέκλειcαc
ταμεῖα καὶ Αἵδου
[ἅπαντα ἐκένωcαc,
Χριcτέ, βαcίλεια·]
τότε καὶ τὸ cάββατον τοῦτο
θείαc εὐλογίαc καὶ δόξηc
καὶ τῆc cῆc λαμπρότητοc ἠξίωcαc.

Ὅτε αἱ δυνάμειc cε, Χριcτέ,
πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἑώρων
cυκοφαντούμενον,
ἔφριττον τὴν ἄφατον
μακροθυμίαν cου
καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματοc
χερcὶ cφραγιcθέντα,
αἷc cου τὴν ἀκήρατον
πλευρὰν ἐλόγχευcαν·
ὅμωc τῇ ἡμῶν cωτηρίᾳ
χαίρουcαι ἐβόων coι· δόξα
τῇ cυγκαταβάcει cου, φιλάνθρωπε.

β'. Cτιχ. προcόμ. εἰc μνήμην τοῦ Γεωργίου
('Απριλ. 23).

Δεῦτε τὴν πανέορτον φαιδρὰν
ἔνδοξον ἀνάcταcιν πάντεc
πανηγυρίcαντεc,
πάλιν ἑορτάcωμεν
φαιδρὰν πανήγυριν
Γεωργίου τοῦ μάρτυροc
καὶ cτέψωμεν τοῦτον
ἐαρινοῖc ἄνθεcιν
ὄντα ἀήττητον,
ὅπωc ταῖc αὐτοῦ ἱκεcίαιc
λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα
καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωcιν.

Ὅλον προcενήνοχαc cαυτὸν
τῷ cοὶ δεδωκότι, παμμάκαρ,
ζωὴν ὁλόκληρον,
ὥcπερ ὁλοκάρπωcιν
ζῶcαν καὶ ἔμψυχον

καὶ θυcίαν εὐπρόcδεκτον
καὶ καθαρωτάτην·
ὅθεν ἐχρημάτιcαc
πρέcβυc θερμότατοc,
ζάληc ἐξαιρούμενοc πάνταc
πίcτει τοὺc ὑμνοῦντάc cε, μάρτυc,
καὶ προcκαλουμένουc cε, Γεώργιε.

Cπόρον γεωργήcαc ἐμμελῶc
τὸν καταβληθέντα τοῦ λόγου
τῇ καθαρᾷ cου ψυχῇ,
τοῦτον ἐπλεόναcαc
πόνοιc ἀθλήcεωc,
καὶ cοφῶc ἀποθέμενοc
ἐν ἐπουρανίαιc
θήκαιc τὴν ἀκήρατον
εὗρεc ἀπόλαυcιν·
ἧc νῦν ἐμφορούμενοc, μάκαρ,
ταῖc πρὸc τὸν θεόν cου πρεcβείαιc
τοὺc πιcτῶc ὑμνοῦντάc cε περί-
cωζε.

Μάρτυc ἀθλοφόρε τοῦ Χριcτοῦ,
τοὺc ἐν διαφόροιc ἀνάγκαιc
cῶζε πρεcβείαιc cου
πάcηc περιcτάcεωc
ἀπολυτρούμενοc·
καὶ διώκων ψυχώλεθρον,
δεινὴν ἀθυμίαν,
χάριν δὲ καὶ ἔλεοc
ἡμῖν αἰτούμενοc·
ὅπωc ταῖc λιταῖc cου cωθέντεc
χαίροντεc γεραίρωμεν πάντεc
τοὺc cεπτοὺc ἀγῶνάc cου, Γεώρ-
γιε.

V

Τροπάριον αὐτόμελον.
ἦχοc δ΄.

Ἔδωκαc cημείωcιν
τοῖc φοβουμένοιc cε, κύριε,
τὸν cταυρόν cου τὸν τίμιον,
ἐν ᾧ ἐθριάμβευcαc
τὰc ἀρχὰc τοῦ cκότουc
καὶ τὰc ἐξουcίαc,
καὶ ἐπανήγαγεc ἡμᾶc
εἰc τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα·
διό cου τὴν φιλάνθρωπον
οἰκονομίαν δοξάζομεν,
Ἰηcοῦ παντοδύναμε,
ὁ cωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

β΄. Cτιχ. προcόμ. εἰc τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριcτοῦ (Φεβ. 2).

Νόμον τὸν ἐν γράμματι
ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωποc
τῷ ναῷ νῦν προcάγεται,
καὶ τοῦτον εἰcδέχεται
γηραιαῖc ἀγκάλαιc
Cυμεὼν ὁ πρέcβυc·
νῦν ἀπολύειc με, βοῶν,
πρὸc τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα·
κατεῖδον γάρ cε cήμερον
cάρκα θνητὴν περικείμενον,
τὸν ζωῆc κυριεύοντα
καὶ θανάτου δεcπόζοντα.

Φῶc εἰc ἀποκάλυψιν
ἐθνῶν ἐπέφαναc, κύριε,
ἐπὶ κούφηc καθήμενοc
νεφέληc ὁ ἥλιοc | τῆc δικαιοcύνηc,
νόμου τὸ cκιῶδεc
ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχὴν
καθυποφαίνων τῆc νέαc χάριτοc·
διό cε θεαcάμενοc
ὁ Cυμεὼν ἀνεκραύγαζεν·
ἐκ φθορᾶc με ἀπόλυcον,
ὅτι εἶδόν cε cήμερον.

IV. β΄ 20 καὶ, ut numeros et sententiam expediremus, addidimus — V v. 3 δι᾽ οὗ D — V. β΄ v. 7 τῆc ζωῆc J — 14 cε δέcποτα J

Κόλπων τοῦ γεννήτορος
μὴ χωριcθεὶς τῇ θεότητι,
cαρκωθεὶς, ὡς ηὐδόκηcας,
ἀγκάλαις κρατούμενος
τῆς ἀειπαρθένου,
χερcὶν ἐπεδόθης
τοῦ θεοδόχου Cυμεών,
ὁ τῇ χειρί cου κρατῶν τὰ cύμπαντα·
διό, νῦν ἀπολύεις με,
περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν,
ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν cου,
ὅτι εἶδόν cε, δέcποτα.

Πρῶτος καθυπέταξας
τὴν ἀλουργίδα, ἀείμνηcτε
βαcιλεῦ, ἑκουcίως Χριcτῷ,
αὐτὸν ἐπιγνοὺς θεὸν
καὶ παμβαcιλέα,
πάντων εὐεργέτην,
νικοποιὸν πάcης ἀρχῆς
καὶ ἐξουcίας τὸν ὑπερκείμενον·
ἐντεῦθέν cοι, φιλόχριcτε,
τὴν βαcιλείαν κατεύθυνεν
Ἰηcοῦς ὁ φιλάνθρωπος
καὶ cωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

γʹ. Cτιχ. προcόμ. εἰς μνήμην Κωνcταντίνου τοῦ βαcιλέως (Μαΐ. 21).

Ὅπλον κραταιότατον
τῷ βαcιλεῖ ἡμῶν δέδωκας
τὸν cταυρόν cου τὸν τίμιον,
δι' οὗ ἐβαcίλευcεν | ἐπὶ γῆς δικαίως,
λάμψας εὐcεβείᾳ,
καὶ βαcιλείας οὐρανῶν
κατηξιώθη τῇ εὐcπλαγχνίᾳ cου·
μεθ' οὗ cου τὴν φιλάνθρωπον
οἰκονομίαν δοξάζομεν,
Ἰηcοῦ παντοδύναμε,
ὁ cωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔδωκας, φιλάνθρωπε,
τῷ εὐcεβεῖ cου θεράποντι
Cολομῶντος τὴν φρόνηcιν,
Δαυῒδ τὴν πραότητα
καὶ τῶν ἀποcτόλων
τὴν ὀρθοδοξίαν,
ὡς βαcιλέων βαcιλεὺς
κυριευόντων τε πάντων κύριος·
διό cου τὴν φιλάνθρωπον
οἰκονομίαν δοξάζομεν,
Ἰηcοῦ παντοδύναμε,
ὁ cωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

δʹ. Cτιχ. προcόμ. εἰς Δανιὴλ καὶ τοὺς τρεῖς παῖδας (Δεκ. 17).

Νόμων ἀντεχόμενοι
τῶν θεοcδότων, πανόλβιοι,
μιαραῖς οὐκ ἐχράνθητε
τροφαῖς, ἀλλ' ἀκήρατον
τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος
διαcεcωκότες | διετηρήcατε cαρκὸς
ἀδιαλώβητον καὶ ἀμάραντον
τὸ ἄνθος τὸ θαυμάcιον
καὶ τὴν τερπνὴν ὡραιότητα
τοῦ δεcπότου δοξάζοντος
τοὺς αὐτὸν θεραπεύοντας.

Θείῳ πυρακτούμενοι
οἱ νεανίαι πυρcεύματι
τοῦ πυρὸς κατεφρόνηcαν,
ἐν ᾧ δροcιζόμενοι
οἱ cεπτοὶ χορείαν
ἐκλελαμπρυcμένην
διατυπώcαντες ᾠδὴν
τὴν πυλυύμνητον ᾖδον ψάλλοντες,
τὴν ὄντως ἀδιάδοχον
καὶ ἀμετάπτωτον πάνcοφοι
βαcιλείαν ποθήcαντες
τὴν οὐράνιον ἔνδοξοι.

V. βʹ v. 16 ηὐδόκηcεν J — γʹ 6 cοι F — 8 εὐcεβεῖ βαcιλεῖ ἡμῶν G — 12 κυριευόντων ἁπάντων FG — 15 tertia haec stropha in cod. F primae et alteri praemissa est — 16 βαcιλεῦ τῷ θεῷ ἡμῶν G — 17 αὐτὸν γὰρ ἐγνώριcας βαcιλέα πάντων ὄντα καὶ δεcπότην νικ. G — θεόν τε καὶ βαcιλέα F — 18 πᾶcαν ἀρχὴν FG — 19 ἐξουcίαν ὑπερεκείμενον F — 20 κατευθύνων F — V. δʹ v. 4 cαρκός C: cαφῶς Barth. — 5 καὶ ἀκήρατον C

Λόγον τῆς σοφίας σου
καταπλαγέντες οἱ τύραννοι,
Δανιὴλ ἀξιάγαστε,
καὶ παίδων τὴν σύνεσιν,
τῆς Χαλδαίων χώρας
ἄρχειν καὶ δεσπόζειν
ὑμᾶς κατέστησαν, σεπτοί·
τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδε σαφέστατα
θαυμάζειν καὶ πολέμιος
καὶ πολιτείας λαμπρότητα·
τῶν παθῶν γὰρ κρατήσαντες
ἡγεμόνες γεγόνατε.

VI

Στιχηρά, αὐτόμελον καὶ προσόμοια εἰς μνήμην τοῦ Γεωργίου (Ἀπριλ. 23)
ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν,
ἀθλοφόρε Γεώργιε,
συνελθόντες σήμερον
εὐφημοῦμέν σε·
ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας,
τὴν πίστιν τετήρηκας
καὶ ἐδέξω ἐκ θεοῦ
τὸν τῆς νίκης σου στέφανον·
ὃν ἱκέτευε
ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων | λυτρωθῆναι
τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι
πεποιθὼς ηὐτομόλησας
ὥσπερ λέων, ἔνδοξε,
πρὸς τὴν ἄθλησιν,
ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος,
ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος,
τῆς ἀφθάρτου δὲ ψυχῆς
σοφῶς ἐπιμελούμενος,
καὶ κολάσεων
πολυτρόποις ἰδέαις | ἐπυρώθης
ὡς χρυσὸς κεκαθαρμένος
ἑπταπλασίως, Γεώργιε.

Τῷ σωτῆρι συνέπαθες
καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον
ἑκουσίως, ἔνδοξε, | μιμησάμενος
συμβασιλεύεις λαμπρότατα,
πορφύραν ἐξ αἵματος
ἐνδυσάμενος φαιδρὰν
καὶ τῷ σκήπτρῳ τῶν ἄθλων σου
ἐγκοσμούμενος
καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης | διαπρέπων
ἀπεράντους εἰς αἰῶνας,
μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι
καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος
καὶ σταυροῦ τῷ δόρατι
συμφραξάμενος,
τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος
ἐγένου, Γεώργιε,
καὶ ὡς θεῖος ἀριστεὺς
τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας
τροπωσάμενος
σὺν ἀγγέλοις χορεύεις·
τοὺς πιστοὺς δὲ
περιέπων ἁγιάζεις
καὶ διασώζεις καλούμενος.

Ὡς ἀστέρα πολύφωτον,
ὥσπερ ἥλιον λάμποντα
ἐν τῷ στερεώματι | σὲ γινώσκομεν·
ὡς μαργαρίτην πολύτιμον,
ὡς λίθον αὐγάζοντα,
ὡς ἡμέρας σε υἱόν,

V. δ' 20 λαμπρότισιν C — 21 γὰρ om. C — VI. v. 6 καὶ θανάτου F — 22 τῆς δόξης F — tres posteriores strophas om. F

ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν,
ὡς ὑπέρμαχον
τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις | εὐφημοῦμεν,
ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην,
τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Ἐν θαλάσσῃ με πλέοντα,
ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα,
ἐν νυκτὶ καθεύδοντα
περιφρούρησον·
ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον,
παμμάκαρ Γεώργιε,
καὶ ἀξίωσον ποιεῖν
τοῦ κυρίου τὸ θέλημα,
ὅπως εὕροιμι
ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης | τῶν ἐν βίῳ
πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν
ὁ προσδραμὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

β'. Στιχ. προσόμ. εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον (Νοεμ. 13).

Τὴν χρυσήλατον σάλπιγγα,
τὸ θεόπνευστον ὄργανον,
τῶν δογμάτων πέλαγος
ἀνεξάντλητον,
τῆς ἐκκλησίας τὸ στήριγμα,
τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον,
τῆς σοφίας τὸν βυθόν,
τὸν κρατῆρα τὸν πάγχρυσον,
τὸν προχέοντα
ποταμοὺς διδαγμάτων | μελιρρύτων
καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν
μελῳδικῶς ἀνυμνήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον,
τὸν ἀκτῖσι φωτίζοντα
διδαγμάτων ἅπασαν | τὴν ὑφήλιον,
τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα,
τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον
τὸν ὑγρότητα δεινῆς
ἀπογνώσεως αἴροντα
καὶ δροσίζοντα
ἐκτακείσας καρδίας | ἁμαρτίαις
Ἰωάννην ἐπαξίως
τὸν χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος
καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος,
χελιδὼν ἡ εὔλαλος
καὶ πολύφωνος,
τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα,
ἡ πέτρα ἡ ἄρρηκτος,
τῶν πιστῶν ὑπογραμμός,
τῶν μαρτύρων ἐφάμιλλος,
ἰσοστάσιος
τῶν ἁγίων ἀγγέλων, | ἀποστόλων
ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις
μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

γ'. Στιχ. προσόμ. εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς θεοτόκου (Αὐγ. 15).

Τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει σου
οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται,
καὶ ἀγγέλων γέγηθε
τὰ στρατεύματα·
πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται,
ᾠδήν σοι ἐξόδιον
προσφωνοῦσα τῇ μητρὶ
τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος,
ἀπειρόγαμε
παναγία παρθένε, | ἡ τὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων ῥυσαμένη
προγονικῆς ἀποφάσεως.

Ἐκ περάτων συνέδραμον
ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι
θεαρχίῳ νεύματι | τοῦ κηδεῦσαί σε·
καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε
πρὸς ὕψος θεώμενοι
τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριὴλ
ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοι· | χαῖρε ὄχημα
τῆς θεότητος ὅλης, | χαῖρε μόνη
τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω
τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

VI. β' v. 18 ἀηδὼν K — καὶ πολύφθογγος K

Τὴν ζωὴν ἡ κυήϲαϲα
πρὸϲ ζωὴν μεταβέβηκαϲ
τῇ ϲεπτῇ κοιμήϲει ϲου
τὴν ἀθάνατον,
δορυφορούντων ἀγγέλων ϲοι,
ἀρχῶν καὶ δυνάμεων,
ἀποϲτόλων, προφητῶν
καὶ ἁπάϲηϲ τῆϲ κτίϲεωϲ, | δεχομένου τε
ἀκηράτοιϲ παλάμαιϲ | τοῦ υἱοῦ ϲου
τὴν ἀμώμητον ψυχήν ϲου,
παρθενομῆτορ θεόνυμφε.

δ'. Cτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ (Νοεμ. 8).

Τριϲηλίου θεότητοϲ
παραϲτάτηϲ φαιδρότατοϲ,
Μιχαὴλ, δεικνύμενοϲ,
ἀρχιϲτράτηγε,
μετὰ τῶν ἄνω δυνάμεων
κραυγάζειϲ γηθόμενοϲ·
ἅγιοϲ εἶ ὁ πατὴρ,
ἅγιοϲ ὁ ϲυνάναρχοϲ, | λόγοϲ ἅγιοϲ,
καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα, | μία δόξα,
βαϲιλεία, μία φύϲιϲ,
μία θεότηϲ καὶ δύναμιϲ.
Καὶ τὸ εἶδόϲ ϲου πύρινον,
καὶ τὸ κάλλοϲ θαυμάϲιον,
Μιχαὴλ πρωτάγγελε·
τῇ ἀΰλῳ γὰρ
φύϲει διέρχῃ τὰ πέρατα,
πληρῶν τὰ προϲτάγματα
τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ,
δυνατὸϲ ἐν ἰϲχύϊ ϲου | γνωριζόμενοϲ,
καὶ πηγὴν ἰαμάτων | τὸν ναόν ϲου
ἐργαζόμενοϲ, τῇ κλήϲει
ϲοῦ τῇ ἁγίᾳ τιμώμενον.

Ὁ ποιῶν τοὺϲ ἀγγέλουϲ ϲου,
ὥϲπερ γέγραπται, πνεύματα
καὶ τοὺϲ λειτουργοῦντάϲ ϲοι
φλόγα πύρινον,
μέϲον ταγμάτων πρωτεύοντα
ἀνέδειξαϲ, κύριε,
ϲου τῶν ἀρχαγγελικῶν
Μιχαὴλ ἀρχιϲτράτηγον,
ϲοῦ τοῖϲ νεύμαϲιν
καθυπείκοντα, λόγε, | καὶ τὸν ὕμνον
τὸν τριϲάγιον ἐν φόβῳ
ἀναφωνοῦντα τῇ δόξῃ ϲου.

VII

Τροπάριον αὐτόμελον εἰϲ τοὺϲ ἀποϲτ. Πέτρον καὶ Παῦλον (Ἰουν. 29) ἦχοϲ δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίϲτου κληθεὶϲ,
οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων,
ὅτε τὸ ἐπίγειον | ϲκότοϲ ἠμαύρωϲε
τοὺϲ ὀφθαλμοὺϲ ϲοῦ τοῦ ϲώματοϲ,
τῆϲ ἀϲεβείαϲ
δημοϲιεῦον | τὴν ϲκυθρωπότητα,
τότε τὸ οὐράνιον | φῶϲ περιήϲτραψε
ϲῆϲ διανοίαϲ τὰ ὄμματα,
τῆϲ εὐϲεβείαϲ
ἀνακαλύπτον | τὴν ὡραιότητα·
ὅθεν ἐπέγνωϲ | τὸν ἐξάγοντα
φῶϲ ἐκ ϲκότουϲ Χριϲτὸν τὸν θεὸν
ὃν ἱκέτευε ϲῶϲαι [ἡμῶν·
καὶ φωτίϲαι τὰϲ ψυχὰϲ ἡμῶν.

β'. Cτιχ. προϲόμ. εἰϲ μνήμην Βαϲιλείου τοῦ μεγάλου (Ἰαν. 1).

Ὁ ἐπωνύμωϲ κληθεὶϲ | τῆϲ βαϲιλείαϲ,
ὅτε τὸ βαϲίλειον | ϲὺ ἱεράτευμα,
τὸ τοῦ Χριϲτοῦ ἔθνοϲ ἅγιον,
φιλοϲοφίᾳ

VI. γ' v. 19 ϲε F — 21 δεχομένων δέ F — VII. carmen hoc medium insertum est carmini quatuor stropharum — v. 9 φῶϲ ἐκ ϲκότουϲ τὸν θεὸν ἡμῶν legisse videtur, qui tertium carmen composuit

καὶ ἐπιcτήμῃ, | πάτερ, ἐποίμανας,
τότε διαδήματι | cὲ κατεκόcμηcε
τῆc βαcιλείαc, Βαcίλειε,
βαcιλευόντων
ὁ βαcιλεύων | καὶ πάντων κύριοc,
ὁ τῷ τεκόντι | cυννοούμενοc
ἀϊδίωc υἱὸc καὶ cυνάναρχοc,
ὃν ἱκέτευε cῶcαι
καὶ φωτίcαι τὰc ψυχὰc ἡμῶν.

Ἱεραρχίαc cτολαῖc | ἠγλαϊcμένοc
χαίρων ἀνεκήρυξαc | τὸ εὐαγγέλιον
τῆc βαcιλείαc, Βαcίλειε,
ὀρθοδοξίαc
τῇ ἐκκληcίᾳ | βλύcαc διδάγματα·
οἷc νῦν φωτιζόμενοι | μίαν θεότητα
τὴν ἐν πατρὶ παντοκράτορι
μονογενεῖ τε
τοῦ θεοῦ λόγῳ | καὶ θείῳ πνεύματι
θεολογοῦμεν | καὶ δοξάζομεν
ἐν προcώποιc τριcὶν ἀδιαίρετον,
ἣν ἱκέτευε cῶcαι
καὶ φωτίcαι τὰc ψυχὰc ἡμῶν.

Ὁ οὐρανίαιc cυνὼν | χοροcταcίαιc
καὶ cυναυλιζόμενοc, | πάτερ Βαcίλειε,
ὧν καὶ τὸν βίον ἐζήλωcαc
τῇ λαμπροτάτῃ
εἰλικρινείᾳ | τῆc πολιτείαc cου,
ἔτι μετὰ cώματοc | ἀναcτρεφόμενοc
τοῖc ἐπὶ γῆc ὥc τιc ἄcαρκοc,
τοὺc ἐντρυφῶνταc
τῇ θεοπνεύcτῳ | διδαcκαλίᾳ cου
ἐκ τῶν κινδύνων καὶ τοῦ cκότουc τῆc
ἀγνωcίαc Χριcτὸν τὸν θεὸν ἡμῶν
καθικέτευε cῶcαι
καὶ φωτίcαι τὰc ψυχὰc ἡμῶν.

γ′. Cτιχ. προcόμ. εἰc τὰ προεόρτια τῶν Χριcτουγέννων (Δεκ. 23).

Τοῦ Ἡcαΐου φωνὴ | ἀποπληροῦται·
ἰδοὺ ἡ παρθένοc γὰρ | τὸν ἀπερίληπτον
περιγραφόμενον cώματι
ἐν μήτρᾳ φέρει
καὶ παραδόξωc | τεκεῖν ἐπείγεται·
θεόδεκτον cπήλαιον προευτρεπίcθητι·
ἡ Βηθλεὲμ ἑτοιμάcθητι·
ὁ βαcιλεὺc γὰρ
cὲ ᾑρετίcατο εἰc κατοίκηcιν·
δέχου ἡ φάτνη | cπαργανούμενον
βρέφοc Χριcτὸν λύειν μέλλοντα
τὰc cειρὰc τῶν πταιcμάτων
τῶν ἀνθρώπων ἀγαθότητι.

Ἡ φωτεινή τε καὶ ἔμψυχοc νεφέλη,
τὸν ὄμβρον βαcτάζουcα | τὸν ἐπουράνιον,
τοῦτον ἐν γῇ νῦν προέρχεται
ἐναποcτάξαι,
ὅπωc ἀρδεύcῃ ταύτηc τὸ πρόcωπον·
τὸ ἔαρ τῆc χάριτοc | ἡ νοητὴ χελιδὼν
ἔνδον ἐν cπλάγχνοιc κατέχουcα
ἀρρήτῳ λόγῳ
ἐναποτίκτει | χειμῶνα ἄθεον
διαcκεδάζον· | τὸ παλάτιον
τὸ καθαρὸν καὶ ἀμίαντον
βαcιλέα cπηλαίῳ
ἐπειcάγει cωματούμενον.

Cυναπεγράφηc τοῖc δούλοιc ὁ δεcπότηc
πταιcμάτων χειρόγραφον | cχίcαι βουλόμενοc
καὶ ἀπογράψαcθαι ἅπανταc
ἐν βίβλῳ ζώντων
θανατωθένταc | κλοπῇ τοῦ ὄφεωc·
παρθένοc δὲ φέρει cε τὸν πάντα φέροντα,
cάρκα θνητὴν περικείμενον
καὶ καταλύειν
cμικρῷ cπηλαίῳ | ἐπευδοκήcαντα·
ὃν γεννηθέντα | τάξειc ἄνωθεν
ἀγγελικαὶ ἀνυμνήcουcι
μετὰ θείων ποιμένων,
ἐκπληττόμεναι τὸ κράτοc cου.

VII. β′ v. 27 τῇ θεοπνεύcτῳ διδαcκαλίᾳ J: τῆc θεοπνεύcτου διδαcκαλίαc Barth.

VIII

Ϲτιχηρά, αὐτόμελον καὶ προϲόμοια εἰϲ τὸν ἅγιον Ϲάββαν (Δεκ. 5)
ἦχοϲ πλ. α′.

Χαίροιϲ, ἀϲκητικῶν ἀληθῶϲ
ἀγωνιϲμάτων | τὸ εὐῶδεϲ κειμήλιον·
ϲταυρὸν γὰρ ἐπ᾽ ὤμων ἄραϲ | καὶ τῷ δεϲπότῃ Χριϲτῷ
ϲεαυτόν, παμμάκαρ, | ἀναθέμενοϲ
ϲαρκὸϲ κατεπάτηϲαϲ | τὸ χαμαίζηλον φρόνημα·
ταῖϲ ἀρεταῖϲ δὲ | τὴν ψυχὴν κατελάμπρυναϲ
καὶ πρὸϲ ἔνθεον | ἀνεπτέρωϲαϲ ἔρωτα·
ὅθεν τὴν παναγίαν ϲου | κυκλοῦντεϲ, πανεύφημε,
λάρνακα, Ϲάββα, τῆϲ θείαϲ | φιλανθρωπίαϲ αἰτούμεθα
τυχεῖν ταῖϲ πρεϲβείαιϲ,
καὶ τῷ κόϲμῳ δωρηθῆναι | τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Ἄνθραξ θεοφεγγὴϲ τῷ πυρὶ
προϲομιλήϲαϲ, | θεοφόρε, τοῦ πνεύματοϲ,
ἐδείχθηϲ ἐν κόϲμῳ, Ϲάββα, | καταλαμπρύνων ψυχὰϲ
τῶν πιϲτῶϲ, θεόφρον, | προϲιόντων ϲοι,
πρὸϲ φῶϲ ὁδηγῶν αὐτοὺϲ | τὸ ἀνέϲπερον, ὅϲιε·
ἐρημικοὺϲ δέ, | δροϲιζόμενοϲ ἄνωθεν
θείᾳ χάριτι, | κατεμάραναϲ ἄνθρακαϲ·
ὅθεν καὶ τὸν τῆϲ νίκηϲ ϲοι | προδήλωϲ δεδώρηται
ϲτέφανον, πάτερ, | τῆϲ θείαϲ δικαιοϲύνηϲ ὁ πρύτανιϲ
Χριϲτόϲ, ὃν δυϲώπει
ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν δοθῆναι | τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Κλίμαξ οὐρανομήκηϲ ϲαφῶϲ
ἡ πολιτεία | ϲου, θεόφρον, γεγένηται,
δι᾽ ἧϲ περ πρὸϲ ὕψοϲ ἤρθηϲ | καὶ τῷ δεϲπότῃ Χριϲτῷ
ὁμιλεῖν, παμμάκαρ, | κατηξίωϲαι,
τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενοϲ | ταῖϲ ἐκεῖθεν ἐλλάμψεϲι·
μαρμαρυγαῖϲ δὲ | ταῖϲ αὐτοῦ φωτιζόμενοϲ
τὴν ἰϲάγγελον | ἐκομίϲω φαιδρότητα·
ᾧ καὶ νῦν παριϲτάμενοϲ | ἱκέτευε, ὅϲιε,
τοὺϲ ἐκτελοῦνταϲ τὴν θείαν | καὶ πανϲεβάϲμιον μνήμην ϲου
ϲὺν ϲοὶ παραϲτῆναι,
καὶ τῷ κόϲμῳ δωρηθῆναι | τὸ μέγα ἔλεοϲ.

β′. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὴν προϲκύνηϲιν τοῦ ϲταυροῦ (Τριῴδ. ϲελ. 201).

Λάμψον, ὁ τοῦ κυρίου ϲταυρόϲ,
τὰϲ φεγγοβόλουϲ | ἀϲτραπάϲ ϲου τῆϲ χάριτοϲ

VIII. β′ v. 2 exspectas ταῖϲ φεγγοβόλοιϲ ἀϲτραπαῖϲ

καρδίας τῶν cὲ τιμώντων | καὶ θεολήπτῳ cτοργῇ
περιπτυccομένων, | κοcμοπόθητε·
δι' οὗ τῶν δακρύων | ἐξηφανίcθη κατήφεια,
καὶ τοῦ θανάτου | τῶν παγίδων ἐρρύcθημεν
καὶ πρὸc ἄληκτον | εὐφροcύνην μετήλθομεν·
δεῖξον τῆc ὡραιότητοc | τῆc cῆc τὴν εὐπρέπειαν,
τὰc ἀντιδόcειc παρέχων | τῆc ἐγκρατείαc τοῖc δούλοιc cου,
πιcτῶc αἰτουμένοιc
cὴν πλουcίαν προcταcίαν | καὶ μέγα ἔλεοc.

Χαίροιc, ὁ ζωηφόροc cταυρὸc,
τῆc ἐκκληcίαc | ὁ ὡραῖοc παράδειcοc,
τὸ ξύλον τῆc ἀφθαρcίαc | τὸ ἐξανθῆcαν ἡμῖν
αἰωνίου δόξηc | τὴν ἀπόλαυcιν·
δι' οὗ τῶν δαιμόνων | ἀποδιώκονται φάλαγγεc,
καὶ τῶν ἀγγέλων | cυνευφραίνονται τάγματα,
καὶ cυcτήματα | τῶν πιcτῶν ἑορτάζουcιν·
ὅπλον ἀκαταγώνιcτον, | κραταίωμα ἄρρηκτον,
τῶν βαcιλέων τὸ νῖκοc, | τῶν ἱερέων τὸ καύχημα,
Χριcτοῦ νῦν τὰ πάθη
καὶ ἡμῖν δίδου προφθάcαι | καὶ τὴν ἀνάcταcιν.

Χαίροιc, ὁ ζωηφόροc cταυρὸc,
τῆc εὐcεβείαc | τὸ ἀήττητον τρόπαιον,
ἡ θύρα τοῦ παραδείcου, | ὁ τῶν πιcτῶν cτηριγμὸc,
τὸ τῆc ἐκκληcίαc | περιτείχιcμα·
δι' οὗ ἐξηφάνιcται | ἡ ἀρὰ καὶ κατήργηται,
καὶ κατεπόθη | τοῦ θανάτου ἡ δύναμιc,
καὶ ὑψώθημεν | ἀπὸ γῆc πρὸc οὐράνια·
ὅπλον ἀκαταμάχητον, | δαιμόνων ἀντίπαλε,
δόξα μαρτύρων, ὁcίων | ὡc ἀληθῶc ἐγκαλλώπιcμα,
λιμὴν cωτηρίαc,
ὁ δωρούμενοc τῷ κόcμῳ | τὸ μέγα ἔλεοc.

Δεῦρο, τῶν πρωτοπλάcτων δυὰc,
ἡ τῆc χορείαc | ἐκπεcοῦcα τῆc ἄνωθεν
τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου | διὰ πικρᾶc ἡδονῆc
τῆc τοῦ ξύλου πάλαι | ἀπογεύcεωc·
ἰδοὺ τὸ πανcέβαcτον | ὄντωc ξύλον προcέρχεται,
ᾧ προcδραμόντεc | ἐν χαρᾷ περιπτύξαcθε
καὶ βοήcατε | πρὸc αὐτὸ μετὰ πίcτεωc·

---

23 tertia stropha duabus similibus iuncta cantatur etiam die festo exaltationis crucis (14. Sept.)

cὺ ἡμῶν ἡ ἀντίληψιc, | cταυρὲ πανcεβάcμιε,
οὗ τοῦ καρποῦ μεταcχόντεc | τῆc ἀφθαρcίαc ἐτύχομεν,
Ἐδὲμ τὴν προτέραν
κομιcάμενοι βεβαίαν | καὶ μέγα ἔλεοc.

IX

Cτιχηρά, αὐτόμελον καὶ προcόμοια εἰc Κοcμᾶν καὶ Δαμιανόν (Νοεμ. 1).

ἦχοc πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι
ἐν οὐρανοῖc τὴν ἐλπίδα
θηcαυρὸν ἀcύλητον
ἐπὶ γῆc οἱ ἅγιοι
ἐθηcαύριcαν·
δωρεὰν ἔλαβον, | δωρεὰν διδοῦcι
τοῖc νοcοῦcι τὰ ἰάματα·
χρυcὸν ἢ ἄργυρον
εὐαγγελικῶc οὐκ ἐκτήcαντο·
ἀνθρώποιc τε καὶ κτήνεcι
τὰc εὐεργεcίαc μετέδωκαν,
ἵνα διὰ πάντων
ὑπήκοοι γενόμενοι Χριcτῷ
ἐν παρρηcίᾳ πρεcβεύωcιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὕλην ἐβδελύξαντο
τὴν ἐπὶ γῆc φθειρομένην,
οὐρανοπολῖται δὲ
ἐν cαρκὶ ὡc ἄγγελοι
ἐχρημάτιcαν,
ἡ ὁμόφρων cύcκηνοc
ξυνωρὶc ὁμότροποc
τῶν ἁγίων καὶ ὁμόψυχοc·
διὸ τοῖc κάμνουcι
πᾶcι τὰc ἰάcειc βραβεύουcιν,
ἀνάργυρον παρέχοντεc
τὴν εὐεργεcίαν τοῖc χρῄζουcιν·
οὓc ἐν ἐτηcίοιc
ὑμνήcωμεν ἀξίωc ἑορταῖc
ἐν παρρηcίᾳ πρεcβεύονταc
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην εἰcοικίcαcα
ἐν ἑαυτῇ τὴν τριάδα
δυὰc ἡ ἀοίδιμοc
Κοcμᾶc καὶ Δαμιανὸc
οἱ θεόφρονεc
ὡc κρουνοὶ βλύζουcιν | ἐκ πηγῆc νάματα
ζωηφόρου τῶν ἰάcεων·
ὧν καὶ τὰ λείψανα
πάθη δι' ἀφῆc θεραπεύουcι,
καὶ μόνα τὰ ὀνόματα
νόcουc ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουcι·
πάντων τῶν προcφύγων
cωτήριοι τελοῦντεc τῷ Χριcτῷ
ἐν παρρηcίᾳ πρεcβεύουcιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

β'. Cτιχ. προcόμ. εἰc τοὺc ἐν Νικαίᾳ πατέραc (Πεντηκ. cελ. 172, ὅρα Ἰουλ. 13).

Ὅλην cυγκροτήcαντεc
τὴν τῆc ψυχῆc ἐπιcτήμην
καὶ τῷ θείῳ πνεύματι
cυνδιαcκεψάμενοι
τὸ μακάριον
καὶ cεπτὸν cύμβολον | οἱ cεπτοὶ πατέρεc
θεογράφωc διεχάραξαν·
ἐν ᾧ cαφέcτατα
τῷ γεγεννηκότι cυνάναρχον
τὸν λόγον ἐκδιδάcκουcι
καὶ παναληθῶc ὁμοούcιον,
ταῖc τῶν ἀποcτόλων
ἑπόμενοι προδήλωc διδαχαῖc,

IX. v. 7 fort. ἀνθρώποιc δέ

οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι
ὄντως καὶ θεόφρονες.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι
τὴν νοητὴν λαμπηδόνα
τοῦ ἁγίου πνεύματος,
τὸ ὑπερφυέστατον
χρησμολόγημα,
τὸ βραχὺ ῥήματι | καὶ πολὺ συνέσει
θεοπνεύστως ἀπεφθέγξαντο,
ὡς χριστοκήρυκες
εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι
δογμάτων οἱ μακάριοι
καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων·
ἄνωθεν λαβόντες
τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς
καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο
πίστιν θεοδίδακτον·

Ὅλην συλλεξάμενοι
ποιμαντικὴν ἐπιστήμην
καὶ θυμὸν κινήσαντες
νῦν τὸν δικαιότατον
ἐνδικώτατα
τοὺς βαρεῖς ἤλασαν
καὶ λοιμώδεις λύκους,
τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ πνεύματος
ἐκσφενδονήσαντες
τοῦ τῆς ἐκκλησίας πληρώματος,
πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον
καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας
οἱ θεῖοι ποιμένες
ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ
καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος
μύσται ἱερώτατοι.

γ΄. Στιχ. προσόμ. εἰς τὴν τῆς Ἀπόκρεω κυριακὴν
(Τριῴδ. σελ. 21).

Ὅταν μέλλῃς ἔρχεσθαι
κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι,
κριτὰ δικαιότατε,
ἐπὶ θρόνου δόξης σου
καθεζόμενος,
ποταμὸς πύρινος | πρὸ τοῦ σοῦ βήματος
καταπλήττων ἕλκῃ ἅπαντας,
παρισταμένων σοι
τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων
ἀνθρώπων κρινομένων τε
φόβῳ καθ᾽ ἃ ἕκαστος ἔπραξε,
τότε ἡμῶν φεῖσαι
καὶ μοίρας καταξίωσον, Χριστέ,
τῶν σωζομένων ὡς εὔσπλαγχνος·
πίστει δυσωποῦμέν σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται,
φανερωθήσονται πράξεις
ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν
τοῦ ἀστέκτου βήματος·
διηχήσει δὲ
ἡ κοιλὰς ἅπασα | φοβερῷ βρύγματι
τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα
τοὺς ἁμαρτήσαντας
ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι
τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου
παραπεμπομένους καὶ ἄπρακτα
κλαίοντας, οἰκτίρμον·
διό σε δυσωποῦμεν, ἀγαθέ·
φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε,
μόνε πολυέλεε.

Ἠχήσουσι σάλπιγγες
καὶ κενωθήσονται τάφοι,
καὶ ἐξαναστήσεται
τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα
φύσις ἅπασα·
οἱ καλὰ πράξαντες | ἐν χαρᾷ χαίρουσι,
προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι·
οἱ ἁμαρτήσαντες
τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες,
εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι·
κύριε τῆς δόξης,
οἰκτείρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς
καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον
τῶν ἠγαπηκότων σε.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι,
ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω,

τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον,
cκότος τὸ ἐξώτερον
καὶ τὸν τάρταρον,
τὸν δεινὸν cκώληκα,
τὸν βρυγμὸν αὖθίς τε
τῶν ὀδόντων καὶ τὴν ἄπαυcτον
ὀδύνην μέλλουcαν
ἔcεcθαι τοῖc ἄμετρα πταίcαcι
καὶ cὲ τὸν ὑπεράγαθον
γνώμῃ πονηρᾷ παροργίcαcιν·
ὧν εἷc τε καὶ πρῶτος
ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
ἀλλά, κριτά, τῷ ἐλέει cου
cῶcόν με ὡc εὔcπλαγχνος.

δ'. Στιχ. προcόμ. εἰc τὴν τῆc Τυρινῆc κυριακὴν (Τριῳδ. cελ. 57).

Ὁ πλάcτης μου κύριος
χοῦν ἐκ τῆc γῆc προcλαβών με
ζωηρῷ φυcήματι | ψυχώcαc ἐζώωcε
καὶ ἐτίμηcεν
ἐπὶ γῆc ἄρχοντα | ὁρατῶν ἁπάντων
καὶ ἀγγέλοιc ὁμοδίαιτον·
Cατὰν δ' ὁ δόλιος
ὀργάνῳ τῷ ὄφει χρηcάμενος
ἐν βρώcει ἐδελέαcε
καὶ θεοῦ τῆc δόξης ἐχώριcε
καὶ τῷ κατωτάτῳ
θανάτῳ παραδέδωκεν εἰc γῆν·
ἀλλ' ὡc δεcπότης καὶ εὔcπλαγχνος
πάλιν ἀνακάλεcαι.

Cτολὴν θεοῦφαντον
ἀπεξεδύθην ὁ τάλας,
cοῦ τὸ θεῖον πρόcταγμα
παρακούcαc, κύριε,
cυμβουλίᾳ ἐχθροῦ·
καὶ cυκῆc φύλλα δὲ
καὶ τοὺc δερματίνους
νῦν χιτῶνας περιβέβλημαι·
ἱδρῶτι κέκριμαι
ἄρτον μοχθηρὸν κατεcθίειν γάρ·
ἀκάνθαc καὶ τριβόλουc δὲ
φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατάραται·
ἀλλ' ὁ ἐν ὑcτέροιc [θεὶc
τοῖc χρόνοιc ἐκ παρθένου cαρκω-
ἀνακαλέcαc εἰcάγαγε
πάλιν εἰc παράδειcον.

Παράδειcε πάντιμε,
τὸ ὡραιότατον κάλλοc,
θεόκτιcτον cκήνωμα,
εὐφροcύνη ἄληκτε
καὶ ἀπόλαυcιc,
δόξα τῶν δικαίων,
προφητῶν τερπνότηc
καὶ ἁγίων οἰκητήριον,
ἤχῳ τῶν φύλλων cου
πλάcτην τὸν τῶν ὅλων ἱκέτευε
τὰc πύλαc ὑπανοῖξαί μοι,
ἃc τῇ παραβάcει ἀπέκλειcα,
καὶ ἀξιωθῆναι
τοῦ ξύλου τῆc ζωῆc μεταλαβεῖν
καὶ τῆc χαρᾶc, ἧc τὸ πρότερον
ἐν cοὶ κατετρύφηcα.

Ἀδὰμ ἐξωcτράκιcται
παρακοῇ παραδείcου
καὶ τρυφῆc ἐκβέβληται,
γυναικὸc τοῖc ῥήμαcιν
ἀπατώμενοc,
καὶ γυμνὸc κάθηται | τοῦ χωρίου, οἴμοι!
ἐναντίον ὀδυρόμενοc·
διὸ cπουδάcωμεν
πάντεc τὸν καιρὸν ὑποδέξαcθαι
νηcτείαc, ὑπακούοντεc
εὐαγγελικῶν παραδόcεων,
ἵνα διὰ τούτων
εὐάρεcτοι γενόμενοι Χριcτῷ
τοῦ παραδείcου τὴν οἴκηcιν
πάλιν ἀπολάβωμεν.

ε'. Στιχ. προcόμ. εἰc τὴν τῆc Ὀρθοδοξίαc κυριακὴν (Τριῳδ. cελ. 123).

Cὲ τὸν ἀκατάληπτον
πρὸ ἑωcφόρου ἀνάρχωc
ἐξ ἀΰλου λάμψαντα
ἀcωμάτου τε γαcτρὸc

τοῦ γεννήτοροϲ
οἱ προφῆται, κύριε,
οἱ τῷ ϲῷ πνεύματι
ἐμπνευϲθέντεϲ προηγόρευϲαν
παιδίον ἔϲεϲθαι
ἐξ ἀπειρογάμου ϲαρκούμενον,
ἀνθρώποιϲ ϲυναπτόμενον
καὶ τοῖϲ ἐπὶ γῆϲ καθορώμενον·
δι' ὧν ὡϲ οἰκτίρμων
ἐλλάμψεωϲ ἀξίωϲον τῆϲ ϲῆϲ
τοὺϲ ἀνυμνοῦνταϲ τὴν ἄφραϲτον
ϲοῦ ϲεπτὴν ἀνάϲταϲιν.

Λόγῳ ϲε κηρύξαντεϲ
οἱ θεηγόροι προφῆται
καὶ ἔργοιϲ τιμήϲαντεϲ
ἀτελεύτητον ζωὴν
ἐκαρπώϲαντο·
τῇ γὰρ κτίϲει, δέϲποτα,
παρὰ ϲὲ τὸν κτίϲαντα
μὴ λατρεύειν καρτερήϲαντεϲ
τὸν κόϲμον ἅπαντα
εὐαγγιλικῶϲ ἀπεϲτράφηϲαν,
καὶ ϲύμμορφοι γεγόναϲιν
οὗ περ προηγόρευϲαν πάθουϲ ϲου·
ὧν ταῖϲ ἱκεϲίαιϲ
ἀξίωϲον ἀμέμπτωϲ διελθεῖν
τῆϲ ἐγκρατείαϲ τὸ ϲτάδιον,
μόνε πολυέλεε.

Φύϲει ἀπερίγραπτοϲ
τῇ θεϊκῇ ϲου ὑπάρχων
ἐπ' ἐϲχάτων, δέϲποτα,
ϲαρκωθεὶϲ ἠξίωϲαϲ
περιγράφεϲθαι·
τῆϲ ϲαρκὸϲ προϲλήψει γὰρ
καὶ τὰ ἰδιώματα
ἀνελάβου ταύτηϲ ἅπαντα·
διὸ τὸ εἶδόϲ ϲου
τὸ τῆϲ ἐμφερείαϲ ἐγγράφοντεϲ
ϲχετικῶϲ ἀϲπαζόμεθα,
πρὸϲ τὴϲ ϲὴν ἀγάπην ὑψούμενοι·
καὶ τῶν ἰαμάτων
τὴν χάριν ἀπαντλοῦμεν ἐξ αὐτοῦ,
τῶν ἀποϲτόλων ἑπόμενοι
θείαιϲ παραδόϲεϲιν.

Ὑπέρτιμον κόϲμηϲιν
ἡ τοῦ Χριϲτοῦ ἐκκληϲία
τῶν ϲεπτῶν ἀπείληφε
καὶ ἁγίων εἰκόνων
τοῦ ϲωτῆροϲ Χριϲτοῦ
καὶ τῆϲ θεομήτοροϲ | καὶ ἁγίων πάντων
φαιδροτάτην ἀναϲτήλωϲιν,
δι' ἧϲ φαιδρύνεται
καὶ καταγλαΐζεται χάριτι
καὶ ϲτῖφοϲ ἀποβάλλεται
τῶν αἱρετικῶν ἐκδιώκουϲα
καὶ ἀγαλλομένη
δοξάζει τὸν φιλάνθρωπον θεὸν
τὸν δι' αὐτὴν ὑπομείναντα
πάθη τὰ ἑκούϲια.

ϛ'. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὴν τῶν Ἁγίων πάντων κυριακήν (Πεντηκ. ϲελ. 210).

Οἱ πνευματορήτορεϲ,
οἱ μαθηταὶ τοῦ ϲωτῆροϲ,
τοῦ πνεύματοϲ ὄργανα
πίϲτει χρηματίϲαντεϲ,
διεϲπάρηϲαν
εἰϲ τὰ γῆϲ πέρατα, | τὸ ϲεπτὸν κήρυγμα
ὀρθοδόξωϲ καταϲπείροντεϲ,
ἐξ ὧν ἐβλάϲτηϲαν
θείᾳ γεωργίᾳ καὶ χάριτι
μαρτύρων τὰ ϲτρατεύματα,
πάθοϲ τὸ ϲεπτὸν εἰκονίζοντεϲ
διὰ πολυτρόπων [ρόϲ·
ϲτρεβλώϲεων, μαϲτίγων καὶ πυ-
καὶ παρρηϲίᾳ πρεϲβεύουϲιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρὶ ἐκκαιόμενοι
τῆϲ τοῦ κυρίου ἀγάπηϲ
πυρὸϲ κατεφρόνηϲαν
καὶ ὡϲ θεῖοι ἄνθρακεϲ
ἀναπτόμενοι
οἱ ϲεπτοὶ μάρτυρεϲ | ἐν Χριϲτῷ ἔφλεξαν
φρυγανῶδεϲ πλάνηϲ φρύαγμα,

θηρῶν δὲ ἔφραξαν
στόματα ϲοφαῖϲ ἐπικλήϲεϲι,
καὶ κάραϲ ἐκτεμνόμενοι
ἔτεμον ἐχθροῦ πάϲαϲ φάλαγγαϲ,
καὶ τοὺϲ τῶν αἱμάτων
προχέοντεϲ κρουνοὺϲ καρτερικῶϲ
τὴν ἐκκληϲίαν κατήρδευϲαν,
πίϲτει ἀναθάλλουϲαν.

Θηρϲὶ προϲπαλαίοντεϲ,
τυμπανιζόμενοι ξίφει,
ὄνυξι ξεόμενοι,
χεῖραϲ ἀφαιρούμενοι
καὶ ϲτρεβλούμενοι
οἱ ϲτερροὶ μάρτυρεϲ | καὶ πυρὶ ἐνύλῳ
ἀνενδότωϲ φλογιζόμενοι
καὶ ἐκκεντούμενοι
καὶ τὰϲ ἁρμονίαϲ τεμνόμενοι
ὑπέφερον ϲτερρότατα
λῆξιν προορῶντεϲ τὴν μέλλουϲαν
καὶ τοὺϲ ἀκηράτουϲ [ϲτοῦ,
ϲτεφάνουϲ καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χρι-
ῷ παρρηϲίᾳ πρεβεύουϲιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν πᾶϲι τοῖϲ πέραϲι
τοὺϲ ἐναθλήϲανταϲ πίϲτει
ἀποϲτόλουϲ, μάρτυραϲ,
ἱερεῖϲ θεόφροναϲ,
ϲεμνὰ γύναια,
ἱερὸν ἄθροιϲμα | ἱεροῖϲ ᾄϲμαϲι
κατὰ χρέοϲ εὐφημήϲωμεν,
ὅτι ϲυνήφθηϲαν
τοῖϲ ἐπουρανίοιϲ οἱ γήϊνοι
καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν
χάριτι Χριϲτοῦ ἐκομίϲαντο·
καὶ νῦν ὡϲ ἀϲτέρεϲ
ϲτερροὶ περιαυγάζοντεϲ ἡμᾶϲ
ἐν παρρηϲίᾳ πρεϲβεύουϲιν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ζ'. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ Ἀνδρόνικον καὶ τὴν ϲυμβίαν αὐτοῦ (Ὀκτ. 9).

Ὅλην ἀποθέμενοι | βιωτικὴν τυραννίδα
καὶ πλοῦτον μιϲήϲαντεϲ
καὶ τρυφὴν τὴν ῥέουϲαν
βδελυξάμενοι
τὸν ϲταυρὸν ἤρατε | ὡϲ ζυγὸν ἔνθεον,
καὶ Χριϲτῷ ἠκολουθήϲατε
καὶ πρὸϲ οὐράνιον
χλόην θαυμαϲτῶϲ ἐϲκηνώϲατε·
ἐν οἷϲ ϲυναγαλλόμενοι
μέμνηϲθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίϲτεωϲ
ὑμῶν μεμνημένων
καὶ πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαβῶϲ
τὴν ἱερὰν καὶ ϲεβάϲμιον
μνήμην ὑμῶν, ἅγιοι.

Ὅλωϲ ἀγαπήϲαϲα
ϲὲ ἐκ ψυχῆϲ τὸν δεϲπότην
ὀπίϲω ϲυνέδραμε
δυὰϲ ἡ ἀοίδιμοϲ | καὶ ὁμόζυγοϲ,
καὶ τερπνὰ ἅπαντα | καὶ δεϲμὸν ἄλυτον
ὡϲ ἱϲτὸν ἀράχνηϲ ἔλυϲε·
διὸ καὶ ἔτυχε
ϲοῦ τῆϲ βαϲιλείαϲ, ἀθάνατε·
αὐτῶν οὖν ταῖϲ διήϲεϲιν
ἱλαϲμὸν, οἰκτίρμον, παράϲχου μοι
τῶν πλημμελημάτων
καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν
τῶν ἐνοχλούντων μου, δέϲποτα,
τὴν ψυχὴν ἑκάϲτοτε.

Παίδων ἐϲτερήθητε
τῆϲ ποθεινῆϲ ξυνωρίδοϲ
προϲτάξει τῇ κρείττονι·
καὶ τῷ βίῳ μένοντεϲ
ἀπαράκλητοι
τὴν φωνὴν ἤρατε | τὴν γενναιοτάτην
τοῦ Ἰὼβ καὶ ἀνεκράξατε·
κύριοϲ ἔδωκε,
κύριοϲ καὶ πάλιν ἀφείλετο·
διὸ καὶ τὸ ποθούμενον
ἔργον εὐχερῶϲ διηνύετε·
καὶ πρὸϲ ἐρημίαϲ
καὶ τόπουϲ τοὺϲ ἁγίουϲ ἐν χαρᾷ
μεταναϲτεύοντεϲ ὤφθητε,
ζεῦγοϲ ἱερώτατον.

X

Cταυροθεοτοκίον αὐτόμελον (Τριῳδ. cελ. 88)
ἦχος πλ. δ΄.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ὢ μυςτηρίου καινοῦ!
ὢ φρικτῆς ἐγχειρήςεως!
ἡ παρθένος ἔλεγεν,
ἐν σταυρῷ ςε ὡς ἔβλεψεν
ἐν μέςῳ δύο | ληςτῶν κρεμάμενον,
ὃν ἀνωδύνως | φρικτῶς ἐκύηςεν·
ἔκλαιε λέγουςα!
οἴμοι! τέκνον φίλτατον
πῶς ὁ δεινὸς
δῆμος καὶ ἀχάριςτος
σταυρῷ προςήλωςε;

β΄. Cτιχ. προςόμ. εἰς τὴν Ὕψωςιν τοῦ σταυροῦ
(Cεπτ. 14).

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
τὸ ζωηφόρον φυτὸν,
ὁ σταυρὸς ὁ πανάγιος
εἰς ὕψος αἰρόμενος
ἐμφανίζεται ςήμερον·
δοξολογοῦςι | πάντα τὰ πέρατα,
ἐκδειματοῦνται | δαίμονες ἅπαντες·
ὢ οἷον δώρημα | τοῖς βροτοῖς κεχάριςται!
δι᾽ οὗ, Χριςτὲ,
ςῶςον τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
ὡς μόνος εὔςπλαγχνος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς
ὁ βαςτάςας τὸν ὕψιςτον
ἀπὸ γῆς ὑψούμενος
σταυρὸς ὁρᾶται ςήμερον,
δι᾽ οὗ πρὸς θεὸν
πάντες εἱλκύςθημεν,
καὶ κατεπόθη | εἰς τέλος θάνατος·
ὢ ξύλον ἄχραντον,
ὑφ᾽ οὗ ἀπολαύομεν
τῆς ἐν Ἐδὲμ
ἀθανάτου βρώςεως,
Χριςτὸν δοξάζοντες.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
εὖρος καὶ μῆκος σταυροῦ
οὐρανοῦ ἰςοςτάςιον,
ὅτι θείᾳ χάριτι
ἁγιάζει τὰ ςύμπαντα·
ἐν τούτῳ ἔθνη | βάρβαρα ἥττηνται,
ἐν τούτῳ ςκῆπτρα | ἀνάκτων ἥδραςται·
ὢ θείας κλίμακος, | δι᾽ ἧς ἀνατρέχομεν
εἰς οὐρανοὺς,
ὑψοῦντες ἐν ᾄςμαςι | Χριςτὸν τὸν κύριον.

γ΄. Cτιχ. προςόμ. εἰς μνήμην τοῦ Δημητρίου
(Οκτ. 26).

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ
ἀγαλλίαμα ςήμερον
ἐν τῇ μνήμῃ ηὔγαςται
Δημητρίου τοῦ μάρτυρος·
ἐκ τῶν ἀγγέλων | ἐπαίνοις ςτέφεται
καὶ ἐξ ἀνθρώπων· | ᾄςματα δέχεται·
Ὢ οἷον ἤθληςε! | πῶς καλῶς ἠγώνιςται!
δι᾽ οὗ ἐχθρὸς
πέπτωκεν ὁ δόλιος | Χριςτοῦ νικήςαντος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς
τοῦ ἡλίου φανώτερον
εἰς ἀεὶ Δημήτριος
διαλάμπει τοῖς πέραςιν,
ἐξ ἀνεςπέρου | φωτὸς λαμπόμενος
καὶ τῷ ἀδύτῳ | φωτὶ τερπόμενος,
οὗ ταῖς ἐλλάμψεςι | νέφη ἀπηλάθηςαν
βαρβαρικὰ,
νόςοι ἐδιώχθηςαν, | δαίμονες ἥττηνται.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ὑπὲρ Χριςτοῦ λογχευθεὶς
ὁ τριςμάκαρ Δημήτριος
πρὸς ἐχθροὺς ἑκάςτοτε
ῥομφαία ὤφθη δίςτομος,
ἀποθερίζων | ἐχθρῶν γαυρίαμα
καὶ καταράςςων | δαιμόνων φρύαγμα·

ᾧ ἐκβοήϲωμεν, | ἅγιε Δημήτριε,
ϲκέπε ἡμᾶϲ,
ϲοῦ τὴν ἀειϲέβαϲτον
μνήμην γεραίρονταϲ.

Πύργοϲ εὐϲεβείαϲ πέφηναϲ
ἐρηρειϲμένοϲ ϲτερρῶϲ
ἐπὶ πέτραν τῆϲ πίϲτεωϲ,
πειραϲμοῖϲ ἀνάλωτοϲ
καὶ κινδύνοιϲ ἀκλόνητοϲ·
μετὰ ϲφοδροῦ γὰρ
ϲάλου καὶ κλύδωνοϲ
ϲοὶ προϲραγέντα | ἀθέων κύματα
ϲὴν οὐ κατέβαλον | ἀκλινῆ ϲτερρότητα·
μαρτυρικῷ
ϲτέφει γὰρ ἐπόθηϲαϲ | ἐγκαλλωπίζεϲθαι.

Πάθει τὸ πάθοϲ μιμούμενοϲ
τὸ ζωηφόρον Χριϲτοῦ,
παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν
τῶν θαυμάτων εἴληφαϲ,
ἀθλοφόρε Δημήτριε·
καὶ διαϲώζειϲ | τοὺϲ ϲοὶ προϲτρέ-
χονταϲ,
πολλῶν κινδύνων | αὐτοὺϲ ῥυόμενοϲ,
ἔχων εὐάρεϲτον | παρρηϲίαν, ἔνδοξε,
πρὸϲ τὸν Χριϲτὸν·
ᾧ καὶ νῦν παρίϲταϲαι
δόξηϲ πληρούμενοϲ.

Αἵματι τῷ ϲῷ ϲταζόμενοϲ
τῷ ζωοδότῃ Χριϲτῷ
τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον
διὰ ϲὲ κενώϲαντι
προϲηνέχθηϲ, Δημήτριε·
καὶ κοινωνόν ϲε | δόξηϲ εἰργάϲατο
καὶ βαϲιλείαϲ | αὐτοῦ ϲυμμέτοχον,
ὡϲ ἀριϲτεύϲαντα | κατὰ τοῦ ἀλάϲτοροϲ
καὶ τὰ δεινὰ
τούτου μηχανήματα
τελείωϲ ϲβέϲαντα.

δ'. Ϲτιχ. προϲόμ. εἰϲ τὸν ἀπόϲτολον Φίλιππον
(Νοεμ. 14).

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ!
ὁ τοὺϲ ἰχθύαϲ ποτὲ
ϲαγηνεύων ἀπόϲτολοϲ
τῶν ἀνθρώπων γέγονεν
ἁλιεὺϲ θεοπρόβλητοϲ·
λόγων ϲαγήνῃ | ἔθνη ἐζώγρηϲε,
ϲταυροῦ ἀγκίϲτρῳ
κόϲμον ἀνείλκυϲεν·
ὢ οἷον θήραμα | τῷ Χριϲτῷ προϲήγαγεν
ὁ θεουργόϲ!
οὗπερ τὸ μνημόϲυνον
νῦν ἑορτάζομεν.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ!
ἀποϲταλεὶϲ ἐκ θεοῦ
ὁ ἀπόϲτολοϲ Φίλιπποϲ
μέϲον λύκων πρόβατον
ἀπτοήτωϲ νῦν πρόειϲι·
τοὺϲ θῆραϲ ἄρναϲ
πίϲτει ἀνέδειξε,
τὸν κόϲμον θείωϲ | μετεϲτοιχείωϲεν·
ὢ ἔργα πίϲτεωϲ!
ὢ δυνάμειϲ ἄρρητοι!
οὗ ταῖϲ εὐχαῖϲ
ϲῶϲον τὰϲ ψυχὰϲ ἡμῶν
ὡϲ μόνοϲ εὔϲπλαγχνοϲ.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ!
φρέαρ πηγάζον ζωὴν
ἐν ϲοφίαϲ ἀντλήματι
τοῖϲ ἐν κόϲμῳ πέφηνεν
ὁ ἀπόϲτολοϲ Φίλιπποϲ,
ἀφ' οὗπερ ῥεῖθρα
δογμάτων πρόειϲιν,
ἐξ οὗ θαυμάτων | ῥεύματα πίνομεν·
ὢ οἷα δέδρακε | φοβερὰ τεράϲτια
ὁ θεουργόϲ!
οὗπερ τὸ μνημόϲυνον
πίϲτει γεραίρομεν.

X. γ' v. 25 tres posteriores strophae deerant in Bartholemaei codice, easque ab alio poeta adiectas esse ipsa primi versus discrepantia arguit

XI

ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στιχηρὰ προσόμοια νεκρώσιμα (Τριῳδ. σελ. 286).

Πρὸς τὸ «Τοῦ κήτους τὸν προφήτην.»

Τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τῶν μαρτύρων
κυρίῳ ἀναπέμψωμεν τοὺς ὕμνους
σήμερον | ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοηθέντες
θαρροῦντες ἐν τῇ πίστει ἀθλοφόροι
τυράννους | ἐν τούτῳ κατεπλήξατε.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀντιλαβόντες
σκιρτᾶτε τὰ οὐράνια οἰκοῦντες
ἀθλοφόροι | ἔνδοξοι Χριστοῦ τοῦ θεοῦ.

Θανάτου καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων
τοὺς πίστει μεταστάντας ἐκ τοῦ βίου,
Χριστέ, | σὺν ἁγίοις σου ἀνάπαυσον.

XII

ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Αὐτόμελον καὶ προσόμοια εἰς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον (Ἰουν. 29).

Ποίοις | εὐφημιῶν στέμμασιν
ἀναδήσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον;
τοὺς διῃρημένους τοῖς σώμασι
καὶ ἡνωμένους τῷ πνεύματι,
τοὺς θεοκηρύκων πρωτοστάτας·
τὸν μὲν | ὡς τῶν ἀποστόλων προεξάρχοντα,
τὸν δὲ | ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιάσαντα·
τούτους γὰρ ὄντως ἀξίους
ἀθανάτου δόξης
διαδήμασι στεφανοῖ
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν,
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις | ὑμνῳδιῶν ἄνθεσιν
καταστέψωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον;
τῆς θεολογίας τὰς πτέρυγας
τὰς διαπτάσας τὰ πέρατα
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψωθείσας,
τὰς χεῖρας | εὐαγγελίου τοῦ τῆς χάριτος,
τοὺς πόδας | τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος,
τοὺς ποταμοὺς τῆς σοφίας,
τοῦ σταυροῦ τὰ κέρα·
δι' ὧν τὴν δαιμόνων ὀφρὺν
Χριστὸς καταβέβληκεν
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις | πνευματικοῖς ᾄσμασιν
ἐπαινέσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον;
τὰ τὴν ἀθεότητα σφάττοντα
μὴ ἀμβλυνόμενα στόματα
τῆς φρικτῆς τοῦ πνεύματος μαχαίρας,
τὰ Ῥώμης | περιφανῆ ἐγκαλλωπίσματα,
τὰ πάσης | τῆς οἰκουμένης ἐντρυφήματα,
τὰς τῆς καινῆς διαθήκης
θεογράφους πλάκας,
νοουμένας ἃς ἐν Σιὼν
Χριστὸς ἐξεφώνησεν
ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

XII. Nomen auctoris, omissum in EF, scriptum est in sticherario mosquensi, quo usus est in hoc carmine recognoscendo Pitra Hymnographie p. LXI — 3 το σώματι F — 4 τῇ χάριτι E — 5 τῶν θεοκ. F — 8 ὄντως Pitrae cod. mosqu.: μόνους EF — ἀξίους Pitrae cod. mosqu.: ἀξίως EF — 12 ἐγκωμίων F — ἄνθεσι E: κάλλεσιν F Barth. Pitra — 13 ἀνυμνήσωμεν F Barth. Pitra — 14 θεογνωσίας F Barth. Pitra — 20 κέρα nos: κέρατα EF vulgo — 21 δι' οὗ F — τὴν om. EF — 26 μὴ Pitra de coni.: καὶ μὴ E et Pitrae codd. τὰ μὴ F

XIII

'Απόστιχα προσόμοια (Τριῴδ. σελ. 201)
ἦχος β'.

Λυθέντες τῶν δεσμῶν
τῆς πάλαι καταδίκης,
πιστοὶ σταυροῦ τῷ ξύλῳ,
τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα
Χριστὸν δοξολογήσωμεν.

Ἄγε νῦν σὺν ἡμῖν,
Δαυίδ, τὴν λύραν κίνει,
Χριστὸν ὑψοῦτε, ψάλλων,
πιστοὶ καὶ προσκυνεῖτε
αὐτοῦ τὸ ὑποπόδιον.

'Οψώμεθα λαοὶ
προκείμενον τὸ ξύλον,
δι' οὗ τὴν σωτηρίαν
ἡμῖν Χριστὸς βραβεύει,
καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὑψούμενον σταυρῷ
ὑπὲρ βροτῶν ὁρῶσα
τὸν σὸν υἱόν, παρθένε,
ἐβόας θρηνῳδοῦσα·
δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

XIV

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριστοῦ (Φεβρ. 2)
ἦχος γ'.

'Ακατάληπτόν ἐστι | τὸ τελούμενον ἐν σοὶ
καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, | μητροπάρθενε ἁγνή.
'Αγκαλίζεται χερσὶν | ὁ πρεσβύτης Συμεὼν
τὸν τοῦ νόμου ποιητὴν | καὶ δεσπότην τοῦ παντός.
Βουληθεὶς ὁ πλαστουργός, | ἵνα σώσῃ τὸν 'Αδάμ,
μήτραν ᾤκησε τὴν σὴν | τῆς παρθένου καὶ ἁγνῆς.
Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν | μακαρίζει σε, ἁγνή,
καὶ δοξάζει σε πιστῶς | ὡς μητέρα τοῦ θεοῦ.
Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν | τὸν δεσπότην τοῦ παντός,
ὃν βαστάζει Συμεὼν | σήμερον ἐν τῷ ναῷ.
Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν | καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν·
καὶ πῶς γέρων κεκμηκὼς | σὲ κατέχει ἐν χερσί;
Ζήσας ἔτη Συμεών, | ἕως εἶδε τὸν Χριστόν,
καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν· | νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ·
Ἡ λαβὶς ἡ μυστική, | ἡ τὸν ἄνθρακα Χριστὸν
συλλαβοῦσα ἐν γαστρί, | σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.
Θέλων ἐνηνθρώπισας | ὁ προάναρχος θεὸς
καὶ ναῷ προσφέρεσαι | τεσσαρακονθήμερος.
Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ | τὸν δεσπότην τοῦ παντὸς
ὑπεδέξατο αὐτὸν | Συμεὼν ὁ ἱερεύς.

XIV. 19 ante hunc versum duos excidisse acrostichis hoc loco interrupta arguit; in cod. J totum hoc carmen deerat

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχὴν | καὶ τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν,
ὅπως ἴδω καθαρῶς | καὶ κηρύξω σε θεόν.
Μητροπάρθενε ἁγνή, | τί προσφέρεις τῷ ναῷ
νέον βρέφος ἀποδοῦς' | ἐν ἀγκάλαις Συμεών;
Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ | ἀπὸ σοῦ τοῦ πλαστουργοῦ,
ὅτι εἶδόν σε, Χριστέ, | τὸ σωτήριόν μου φῶς.
Ὃν οἱ ἄνω λειτουργοὶ | τρόμῳ λιτανεύουσι,
κάτω νῦν ὁ Συμεὼν | ἀγκαλίζεται χερσί.

Ἡ τῇ φύσει μὲν μονάς, | τοῖς προσώποις δὲ τριὰς
φύλαττε τοὺς δούλους σου, | τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.
Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς | πάντων τῶν Χριστιανῶν,
σκέπε, φρούρει, φύλαττε | τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

XV

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων (Δεκ. 25)

ἦχος α'.

Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὴν τιμιωτέραν
καὶ ἐνδοξοτέραν | τῶν ἄνω στρατευμάτων.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὸν ἐκ τῆς παρθένου
θεὸν σαρκὶ τεχθέντα.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ
τεχθέντα βασιλέα.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὸν ὑπὸ τῶν μάγων
θεὸν προσκυνηθέντα.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὸν ὑπὸ ἀστέρος
τοῖς μάγοις μηνυθέντα.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὴν ἁγνὴν παρθένον
τὴν γεννησαμένην | Χριστὸν τὸν βασιλέα.
Μάγοι καὶ ποιμένες | ἦλθον προσκυνῆσαι
Χριστὸν τὸν γεννηθέντα | ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.

Σήμερον ἡ παρθένος | τίκτει τὸν δεσπότην
ἔνδον ἐν τῷ σπηλαίῳ.
Σήμερον ὁ δεσπότης | τίκτεται ὡς βρέφος
ὑπὸ μητρὸς παρθένου.
Σήμερον οἱ ποιμένες | βλέπουσι τὸν σωτῆρα
σπαργάνοις εἰλημένον | καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ.
Σήμερον ὁ δεσπότης | ῥάκει σπαργανοῦται
ὁ ἀναφὴς ὡς βρέφος.
Σήμερον πᾶσα κτίσις | ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
ὅτι Χριστὸς ἐτέχθη | ἐκ τῆς παρθένου κόρης.

Οὐράνιαι δυνάμεις | τεχθέντα τὸν cωτῆρα,
κύριον καὶ δεcπότην | μηνύουcι τῷ κόcμῳ.

Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τῆc τριcυποcτάτου
καὶ ἀδιαιρέτου | θεότητοc τὸ κράτοc.
Μεγάλυνον, ψυχή μου, | τὴν λυτρωcαμένην
ἡμᾶc ἐκ τῆc κατάραc.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΝΤΑΚΙΑ.

I

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

ἀναcτάcιμα τῆc Ὀκτωήχου.

α΄. ἦχοc α΄.

Τοῦ λίθου cφραγιcθέντοc
ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων
καὶ cτρατιωτῶν φυλαccόντων
τὸ ἄχραντόν cου cῶμα
ἀνέcτηc τριήμεροc, cωτὴρ,
δωρούμενοc τῷ κόcμῳ τὴν ζωήν·
διὰ τοῦτο αἱ δυνάμειc τῶν οὐρανῶν
ἐβόων cοι, ζωοδότα·
δόξα τῇ ἀναcτάcει cου, Χριcτέ·
δόξα τῇ βαcιλείᾳ cου·
δόξα τῇ οἰκονομίᾳ cου,
μόνε φιλάνθρωπε.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου cοι,
παρθένε, τὸ χαῖρε,
cὺν τῇ φωνῇ ἐcαρκοῦτο
ὁ τῶν ὅλων δεcπότηc
ἐν cοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ,
ὡc ἔφη ὁ δίκαιοc Δαυΐδ·
ἐδείχθηc πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαcτάcαcα τὴν κτίcτην cου·
δόξα τῷ ἐνοικήcαντι ἐν cοί·
δόξα τῷ προελθόντι ἐκ cοῦ·
δόξα τῷ ἐλευθερώcαντι ἡμᾶc
διὰ τοῦ τόκου cου.

β΄. ἦχοc β΄.

Ὅτε κατῆλθεc πρὸc τὸν θάνατον | ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατοc,
τότε τὸν ᾅδην ἐνέκρωcαc | τῇ ἀcτραπῇ τῆc θεότητοc·
ὅτε δὲ καὶ τοὺc τεθνεῶταc | ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέcτηcαc,
πᾶcαι αἱ δυνάμειc | τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
ζωοδότα Χριcτὲ ὁ θεὸc ἡμῶν, δόξα cοι·

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, | πάντα ὑπερένδοξα,
τὰ cά, θεοτόκε, μυcτήρια·
τῇ ἁγνείᾳ ἐcφραγιcμένη | καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη
μήτηρ ἐγνώcθηc ἀψευδήc, | θεὸν τεκοῦcα ἀληθινόν·
αὐτὸν ἱκέτευε | cωθῆναι τὰc ψυχὰc ἡμῶν.

β΄ v. 3 καὶ om. D — 4 αἱ τῶν D — 5 ἡμῶν om. D

γ' ἦχοϲ γ'.

Εὐφραινέϲθω τὰ οὐράνια, | ἀγαλλιάϲθω τὰ ἐπίγεια,
ὅτι ἐποίηϲε κράτοϲ | ἐν βραχίονι αὐτοῦ·
ὁ κύριοϲ ἐπάτηϲε | τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον·
πρωτότοκοϲ τῶν νεκρῶν ἐγένετο,
ἐκ κοιλίαϲ ᾅδου | ἐρρύϲατο ἡμᾶϲ
καὶ παρέϲχε τῷ κόϲμῳ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Ϲὲ τὴν μεϲιτεύϲαϲαν, | τὴν ϲωτηρίαν τοῦ γένουϲ ἡμῶν
ἀνυμνοῦμεν, θεοτόκε παρθένε·
ἐν τῇ ϲαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ ϲοῦ προϲληφθείϲῃ
ὁ υἱόϲ ϲου καὶ θεὸϲ ἡμῶν
τὸ διὰ ϲταυροῦ καταδεξάμενοϲ πάθοϲ
ἐλυτρώϲατο ἡμᾶϲ ἐκ φθορᾶϲ ὡϲ φιλάνθρωποϲ.

δ' ἦχοϲ δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆϲ ἀναϲτάϲεωϲ κήρυγμα
ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦϲαι | αἱ τοῦ κυρίου μαθήτριαι
καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφαϲιν ἀπορρίψαϲαι
τοῖϲ ἀποϲτόλοιϲ καυχώμεναι ἔλεγον·
ἐϲκύλευται ὁ θάνατοϲ, | ἠγέρθη Χριϲτὸϲ ὁ θεόϲ,
δωρούμενοϲ τῷ κόϲμῳ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Τὸ ἀπ' αἰῶνοϲ ἀπόκρυφον | καὶ ἀγγέλοιϲ ἄγνωϲτον μυϲτήριον
διὰ ϲοῦ, θεοτόκε, | τοῖϲ ἐπὶ γῆϲ πεφανέρωται,
θεὸϲ ἐν ἀϲυγχύτῳ ἑνώϲει ϲαρκούμενοϲ
καὶ ϲταυρὸν ἑκουϲίωϲ | ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενοϲ,
δι' οὗ ἀναϲτήϲαϲ τὸν πρωτόπλαϲτον
ἔϲωϲεν ἐκ θανάτου τὰϲ ψυχὰϲ ἡμῶν.

ε' ἦχοϲ πλ. α'.

Τὸν ϲυνάναρχον λόγον | πατρὶ καὶ πνεύματι,
τὸν ἐκ παρθένου τεχθέντα | εἰϲ ϲωτηρίαν ἡμῶν
ἀνυμνήϲωμεν πιϲτοὶ | καὶ προϲκυνήϲωμεν,
ὅτι ηὐδόκηϲε ϲαρκὶ | ἀνελθεῖν ἐν τῷ ϲταυρῷ
καὶ θάνατον ὑπομεῖναι
καὶ ἐγεῖραι τοὺϲ τεθνεῶταϲ | ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀναϲτάϲει αὐτοῦ.

Χαῖρε, πύλη κυρίου | ἡ ἀδιόδευτοϲ·
χαῖρε, τεῖχοϲ καὶ ϲκέπη | τῶν προϲτρεχόντων εἰϲ ϲέ·
χαῖρε, ἀχείμαϲτε λιμὴν | καὶ ἀπειρόγαμε,
ἡ τεκοῦϲα ἐν ϲαρκὶ | τὸν ποιητήν ϲου καὶ θεόν,
πρεϲβεύουϲα μὴ ἐλλίπῃϲ
ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προϲκυνούντων τὸν τόκον ϲου.

ε' v. 11 μὴ παρίδῃϲ D

ϛʹ ἦχοϲ βαρύϲ.

Κατέλυϲαϲ τῷ ϲταυρῷ ϲου τὸν θάνατον,
ἠνέῳξαϲ τῷ ληϲτῇ τὸν παράδειϲον,
τῶν μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλεϲ,
καὶ τοῖϲ ἀποϲτόλοιϲ κηρύττειν ἐπέταξαϲ,
ὅτι ἀνέϲτηϲ, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ,
παρέχων τῷ κόϲμῳ τὸ μέγα ἔλεοϲ.

Ὡϲ τῆϲ ἡμῶν ἀναϲτάϲεωϲ θηϲαύριϲμα
τοὺϲ ἐπὶ ϲοὶ πεποιθόταϲ, πανύμνητε,
ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταιϲμάτων ἀνάγαγε·
ϲὺ γὰρ τοὺϲ ὑπευθύνουϲ τῇ ἁμαρτίᾳ ἔϲωϲαϲ
τεκοῦϲα τὴν ϲωτηρίαν ἡμῶν·
ἡ πρὸ τόκου παρθένοϲ | καὶ ἐν τόκῳ παρθένοϲ
καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένειϲ παρθένοϲ.

ζʹ ἦχοϲ πλ. δʹ.

Ἐξ ὕψουϲ κατῆλθεϲ ὁ εὔϲπλαγχνοϲ,
ταφὴν κατεδέξω τριήμερον,
ἵνα ἡμᾶϲ ἐλευθερώϲῃϲ τῶν παθῶν·
ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάϲταϲιϲ ἡμῶν, | κύριε, δόξα ϲοι.

Ὁ δι' ἡμᾶϲ γεννηθεὶϲ | ἐκ παρθένου καὶ ϲταύρωϲιν
ὑπομείναϲ, ἀγαθέ,
ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον ϲκυλεύϲαϲ
καὶ ἔγερϲιν δείξαϲ ὡϲ θεὸϲ
μὴ παρίδῃϲ, οὓϲ ἔπλαϲαϲ τῇ χειρί ϲου·
δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν ϲου, ἐλεῆμον,
δέξαι τὴν τεκοῦϲάν ϲε θεοτόκον
πρεϲβεύουϲαν ὑπὲρ ἡμῶν
καὶ ϲῶϲον, ϲωτὴρ ἡμῶν, | λαὸν ἀπεγνωϲμένον.

II

ηʹ. Ἀπολυτίκιον εἰϲ τὴν μεγάλην Παραϲκευήν (Τριῳδ. ϲελ. 398)

ἦχοϲ βʹ.

Ὁ εὐϲχήμων Ἰωϲήφ,
ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν
τὸ ἄχραντόν ϲου ϲῶμα,
ϲινδόνι καθαρᾷ | εἰλήϲαϲ καὶ ἀρώμαϲιν
ἐν μνήματι καινῷ | κηδεύϲαϲ ἀπέθετο.

θʹ. Ἀπολυτίκιον εἰϲ τοὺϲ ἀποϲτόλουϲ Πέτρον καὶ Παῦλον (Ἰουν. 29)

ἦχοϲ δʹ.

Οἱ τῶν ἀποϲτόλων πρωτόθρονοι
καὶ τῆϲ οἰκουμένηϲ διδάϲκαλοι
τῷ δεϲπότῃ τῶν ὅλων πρεϲβεύϲατε,
εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήϲαϲθαι
καὶ ταῖϲ ψυχαῖϲ ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεοϲ.

ϛʹ v. 4 τοῖϲ ϲοῖϲ Oct. — ὑπέταξαϲ D — 11 ἡμῶν om. Oct. — ζʹ v. 4 κύριε om. D

ι' 'Απολυτίκιον εἰς τὸ Γενέθλιον τῆς θεοτόκου (Cεπτ. 8)

ἦχος δ'.

Ἡ γέννηςίς cου, θεοτόκε, | χαρὰν ἐμήνυcε
πάcῃ τῇ οἰκουμένῃ·
ἐκ coῦ γὰρ ἀνέτειλεν | ὁ ἥλιος τῆς δικαιοςύνης,
Χριςτὸς ὁ θεὸς ἡμῶν·
καὶ λύςας τὴν κατάραν | ἔδωκε τὴν εὐλογίαν,
καὶ καταργήςας τὸν θάνατον
ἐδωρήςατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ια' 'Απολυτίκιον εἰς τὸν Εὐαγγελιςμὸν τῆς θεοτόκου.

ἦχος δ'.

Cήμερον τῆς cωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον
καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυςτηρίου ἡ φανέρωςις·
ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ υἱὸς τῆς παρθένου γίνεται
καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται·
διὸ cὺν αὐτῷ τῇ θεοτόκῳ βοήςωμεν·
χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ κύριος μετὰ coῦ.

ιβ' 'Απολυτίκιον εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον (Δεκ. 6)

ἦχος δ'.

Κανόνα πίςτεως | καὶ εἰκόνα πραότητος,
ἐγκρατείας διδάςκαλον | ἀνέδειξέ cε τῇ ποίμνῃ cου
ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια·
διὰ τοῦτο ἐκτήςω | τῇ ταπεινώςει τὰ ὑψηλά,
τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούςια·
πάτερ ἱεράρχα Νικόλαε,
πρέςβευε Χριςτῷ τῷ θεῷ
cωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ιγ' 'Απολυτίκιον εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον ('Απριλ. 23)

ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτὴς
καὶ τῶν πτωχῶν ὑπεραςπιςτής,
ἀςθενούντων ἰατρός, | βαςιλέων ὑπέρμαχος,
τροπαιοφόρε μεγαλομάρτυς Γεώργιε,
πρέςβευε Χριςτῷ τῷ θεῷ
cωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ιδ' 'Απολυτίκιον εἰς Γρηγόριον τὸν θεολόγον ('Ιαν. 25)

ἦχος α'.

Ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς τῆς θεολογίας cου
τὰς τῶν ῥητόρων ἐνίκηςε cάλπιγγας·

ὡϲ γὰρ τὰ βάθη τοῦ πνεύματοϲ ἐκζητήϲαντι
καὶ τὰ κάλλη τοῦ φθέγματοϲ προϲετέθη ϲοι·
ἀλλὰ πρέϲβευε Χριϲτῷ τῷ θεῷ, πάτερ Γρηγόριε,
ϲωθῆναι τὰϲ ψυχὰϲ ἡμῶν.

ιε′ Ἀπολυτίκιον τῆϲ Ἀναλήψεωϲ (Πεντηκ. ϲελ. 150)

ἦχοϲ πλ. β′.

Ἀνελήφθηϲ ἐν δόξῃ, Χριϲτὲ ὁ θεὸϲ ἡμῶν,
χαροποιήϲαϲ τοὺϲ μαθητὰϲ
τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματοϲ,
βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆϲ εὐλογίαϲ,
ὅτι ϲὺ εἶ ὁ υἱὸϲ τοῦ θεοῦ, | ὁ λυτρωτὴϲ τοῦ κόϲμου.

ιθ′ Τροπάριον ἀναϲτάϲιμον τοῦ Πάϲχα (Πεντηκ. ϲελ. 1)

ἦχοϲ πλ. α′.

Χριϲτὸϲ ἀνέϲτη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήϲαϲ
καὶ τοῖϲ ἐν τοῖϲ μνήμαϲι
ζωὴν χαριϲάμενοϲ.

κα′ Σταυροθεοτοκίον

ἦχοϲ δ′.

Σφαγήν ϲου τὴν ἄδικον, Χριϲτέ,
ἡ παρθένοϲ βλέπουϲα
ὀδυρομένη ἐβόα ϲοι·
τέκνον γλυκύτατον,
πῶϲ ἀδίκωϲ πάϲχειϲ;
πῶϲ τῷ ξύλῳ κρέμαϲαι
ὁ πᾶϲαν γῆν κρεμάϲαϲ τοῖϲ ὕδαϲι;
μὴ λίπῃϲ μόνην με,
εὐεργέτα πολυέλεε,
τὴν μητέρα | καὶ δούλην ϲου, δέομαι.

ιϛ′ Κοντάκιον (Τριῳδ. ϲελ. 207)

ἦχοϲ πλ. β′.

Ψυχή μου, ψυχή μου, | ἀνάϲτα, τί καθεύδειϲ;
τὸ τέλοϲ ἐγγίζει | καὶ μέλλειϲ θορυβεῖϲθαι·
ἀνάνηψον οὖν, | ἵνα φείϲηταί ϲου Χριϲτὸϲ ὁ θεὸϲ
ὁ πανταχοῦ παρὼν | καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

ιζ′ Κοντάκιον εἰϲ τὴν τοῦ Πάϲχα κυριακὴν (Πεντηκ. ϲελ. 3)

ἦχοϲ πλ. α′.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθεϲ, ἀθάνατε,
ἀλλὰ τοῦ ᾅδου καθεῖλεϲ τὴν δύναμιν
καὶ ἀνέϲτηϲ ὡϲ νικητήϲ, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ,
γυναιξὶ μυροφόροιϲ | φθεγξάμενοϲ· χαίρετε·
καὶ τοῖϲ ϲοῖϲ ἀποϲτόλοιϲ | εἰρήνην δωρούμενοϲ
ὁ τοῖϲ πεϲοῦϲι παρέχων ἀνάϲταϲιν.

ΡΩΜΑΝΟΥ

ιη′ κοντάκιον εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν (Δεκ. 25)

ἦχος γ′.

Ἡ παρθένος σήμερον
τὸν ὑπερούσιον τίκτει,
καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον
τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει·
ἄγγελοι μετὰ ποιμένων
δοξολογοῦσι·
μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος
ὁδοιποροῦσι·
δι᾽ ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη
παιδίον νέον, | ὁ πρὸ αἰώνων θεός.

ΙΔΙΟΜΕΛΑ ΑΔΕCΠΟΤΑ.

α′ Ἰδιόμελα εἰς τὴν μεγάλην Τρίτην (Τριῳδ. σελ. 353)

ἦχος α′.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου
πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος;
ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα,
ὁ χιτών με ἐλέγχει, | ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου,
καὶ δέσμιος ἐκβάλλομαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων·
καθάρισον, κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου
καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

ἦχος β′.

Ὁ τῇ ψυχῆς ῥᾳθυμίᾳ νυστάξας
οὐ κέκτημαι, νυμφίε Χριστέ,
καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν,
καὶ νεάνισιν ὁμοιώθην μωραῖς,
ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος·
τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου
μὴ κλείσῃς μοι, δέσποτα·
ἀλλ᾽ ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερὸν
ὕπνον ἐξανάστησον
καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε παρθένοις
εἰς νυμφῶνα τὸν σόν,
ὅπου ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων
καὶ βοώντων ἀπαύστως· κύριε, δόξα σοι.

β′ Ἰδιόμελον εἰς τὰς Ὥρας τῆς μεγάλης Παρασκευῆς (Τριῳδ. σελ. 393)

ἦχος πλ. β′.

Σήμερον κρέμαται ἐπὶ ξύλου
ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας·
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν
περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων βασιλεύς·
ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται
ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις·
ῥάπισμα κατεδέξατο
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν [Ἀδάμ·
ἥλοις προσηλώθη
ὁ νυμφίος τῆς ἐκκλησίας·
λόγχῃ ἐκεντήθη | ὁ υἱὸς τῆς παρθένου·
προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη, Χριστέ,
δεῖξον ἡμῖν
καὶ τὴν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν.

ιη. Hoc contakion magni poematis partem fuisse testatur Pitra L'hymnogr. p. 47
α′ v. 5 ἐκβάλλομαι E: ἐκβαλοῦμαι Triod. — β′. Sophronio hoc idiomelon adsignat H — 5 πορφύρα U — 9 προσηλοῦται H

γʹ. Ἰδιόμελα τοῦ μεγάλου Σαββάτου
(Τριῳδ. σελ. 411)

ἦχος βʹ.

Σήμερον συνέχει τάφος
τὸν συνέχοντα παλάμῃ τὴν κτίσιν·
καλύπτει λίθος
τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανούς·
ὑπνοῖ ἡ Ζωὴ | καὶ Αἴδης τρέμει
καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται·
δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ,
διʼ ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώ-
ἐδωρήσω ἡμῖν ὡς θεός, [νιον
τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου ἀνά-
στασιν.

ἦχος βʹ.

Τί τὸ δρώμενον θέαμα;
τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις;
ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων,
τὴν διὰ πάθους τελέσας οἰκονομίαν,
ἐν τάφῳ σαββατίζει,
καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν·
αὐτῷ βοήσωμεν·
ἀνάστα ὁ θεὸς κρίνων τὴν γῆν,
ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας,
ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ἦχος βʹ.

Δεῦτε, ἴδωμεν | τὴν Ζωὴν τῶν ἁπάντων
ἐν τάφῳ κειμένην,
ἵνα τοὺς ἐν τάφῳ κειμένους ζωοποι-
δεῦτε σήμερον [ήσῃ·
τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι
προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν·
ἀναπεσὼν κεκοίμησαι ὡς λέων·
τίς ἐγερεῖ σε, βασιλεῦ;
ἀλλʼ ἀνάστηθι, σωτήρ, αὐτεξουσίως
ὁ δοὺς ἑαυτὸν | ὑπὲρ ἡμῶν ἑκου-
σίως· κύριε, δόξα σοι.

ἦχος πλ. βʹ.

Ἠιτήσατο Ἰωσὴφ | τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ
καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ·
ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου | ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν·
ὁ συντρίψας κράτος θανάτου
καὶ ἀνοίξας πύλας παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

ἦχος πλ. βʹ.

Τὴν σήμερον μυστικῶς | ὁ μέγας Μωϋσῆς
προδιετυποῦτο λέγων·
καὶ εὐλόγησεν ὁ θεὸς | τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην·
τοῦτο γάρ ἐστιν | τὸ εὐλογημένον σάββατον·
αὕτη ἐστὶν | ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα,
ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ
ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ θεοῦ·
διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας
τῇ σαρκὶ σαββατίσας
καὶ εἰς ὃ ἦν | πάλιν ἐπανελθών,
διὰ τῆς ἀναστάσεως
ἐδωρήσατο ἡμῖν | ζωὴν τὴν αἰώνιον,
ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

γʹ. v. 8 ὡς θεός om. Triod. — 11 πανήγυρις E — 20 τῶν ἁπάντων E: ἡμῶν Triod. — 21 τάφοις Triod. — 26 σωτήρ om. Triod. — 33 Μωσῆς E — 39 υἱὸς τοῦ πατρός E

δ′. Ἰδιόμελον εἰς τὴν κυριακὴν τῆς Τυρινῆς (Τριῴδ. σελ. 64)
ἦχος δ′.

Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου, κύριε,
ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν·
ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, | ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας·
ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους
καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός,
ὅπως διαπλεύσαντες | τὸ τῆς νηστείας μέγα πέλαγος
εἰς τὴν τριήμερον ἀνάστασιν | καταντήσωμεν
τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χρισσοῦ | τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ε′. Ἰδιόμελον εἰς τὸ Πάσχα (Πεντηκ. σελ. 5)
ἦχος πλ. α′.

Ἀναστάσεως ἡμέρα·
καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει
καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα·
εἴπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν
ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν
πάντα τῇ ἀναστάσει·
καὶ οὕτω βοήσωμεν·
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος.

ϛ′. Θρῆνος εἰς τὴν μεγάλην Παρασκευήν.
ἦχος πλ. α′.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον | τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον
καθελὼν Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου | σὺν Νικοδήμῳ
καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἄταφον,
εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν | ὀδυρόμενος ἔλεγεν·
οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ!
ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος | ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος
ζόφον περιεβάλλετο·
καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο,
καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα·
ἀλλ᾽ ἰδοὺ νῦν βλέπω σε
δι᾽ ἐμὲ ἑκουσίως | ὑπελθόντα θάνατον·
πῶς σε κηδεύσω, θεέ μου; | ἢ πῶς σινδόσιν εἱλήσω;
ποίαις χερσὶ δὲ προσψαύσω | τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα;
ἢ ποῖα ᾄσματα μέλψω | τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον;
μεγαλύνω τὰ πάθη σου, | ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σου
σὺν τῇ ἀναστάσει, κραυγάζων· | κύριε, δόξα σοι·

ϛ′. Brevioribus modulis carmen instruxit cod. E, prolixioribus cod. U; auctor naeniae in cod. U Θεοφάγνης (an Θεοφάνης?) audit.

ζʹ. Ἰδιόμελον τῆς μεγάλης Δευτέρας (Τριῳδ. σελ. 346)

ἦχος αʹ.

Ἐρχόμενος ὁ κύριος | πρὸς τὸ ἑκούσιον πάθος
τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ·
Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα,
καὶ παραδοθήσεται | ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου,
καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ·
δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς | κεκαθαρμέναις διανοίαις
συμπορευθῶμεν αὐτῷ | καὶ συσταυρωθῶμεν
καὶ νεκρωθῶμεν δι᾽ αὐτὸν | ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς,
ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ
καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ·
οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλὴμ | διὰ τὸ παθεῖν,
ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου
καὶ πατέρα ὑμῶν | καὶ θεόν μου καὶ θεὸν ὑμῶν·
καὶ συνανυψῶ ὑμᾶς | εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ
ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

ηʹ. Ἰδιόμελον τῆς μεγάλης Δευτέρας (Τριῳδ. σελ. 344)

ἦχος πλ. δʹ.

Ἰδού, ὁ νυμφίος ἔρχεται | ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός·
καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, | ὃν εὑρήσει γρηγοροῦντα,
ἀνάξιος δὲ πάλιν, | ὃν εὑρήσει ῥαθυμοῦντα·
βλέπε οὖν, ψυχή μου, | μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς,
ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς | καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇς·
ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα·
ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ θεὸς ἡμῶν,
διὰ τῆς θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

θʹ. Ἰδιόμελον τῆς μεγάλης Πέμπτης (Τριῳδ. σελ. 364)

ἦχος πλ. δʹ.

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ
ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ δείπνου ἐφωτίζοντο,
τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς
φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο,
καὶ ἀνόμοις κριταῖς
σὲ τὸν δίκαιον κριτὴν παραδίδωσι·
βλέπε, χρημάτων ἐραστά,
τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον·
φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν
τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν·
ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, | κύριε, δόξα σοι.

ζʹ v. 3 ἀναβαίνωμεν E — 3 Matth. XX 18. Luc. XVIII 31—33. — 13 καὶ πατέρα ὑμῶν om. E — ηʹ v. 7 θεὸς ἡμῶν Pandecte: θεός Triod.

ι'. Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Πάσχα (Πεντηκ. σελ. 5)
ἦχος πλ. α'.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέ-
δεικται,
πάσχα καινὸν ἅγιον, | πάσχα μυστικόν,
πάσχα πανσεβάσμιον,
πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής,
πάσχα ἄμωμον,
πάσχα μέγα, πάσχα τῶν πιστῶν·
πάσχα τὸ πύλας ἡμῖν
τοῦ παραδείσου ἀνοῖξαν,
πάσχα πάντας ἁγιάζον πιστούς.

Δεῦτε ἀπὸ θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι
καὶ τῇ Σιὼν εἴπατε· | δέχου παρ' ἡμῶν
χαρᾶς εὐαγγέλια
τῆς ἀναστάσεως Χριστοῦ,
τέρπου, χόρευε
καὶ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ,
τὸν βασιλέα Χριστὸν
θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος
ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες | ὄρθρου βαθέος
ἐπιστᾶσαι πρὸς τὸ μνῆμα
τοῦ ζωοδότου
εὗρον ἄγγελον
ἐπὶ τοῦ λίθου καθήμενον,
καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος
αὐταῖς οὕτως ἔλεγε·
τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;
τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ὡς ἐν
φθορᾷ;
ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς ἑαυτοῦ μαθη-
[ταῖς.

Πάσχα τὸ τερπνόν, πάσχα κυρίου, πάσχα,
πάσχα πανσεβάσμιον | ἡμῖν ἀνέτειλε,
πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώ-
ὢ πάσχα λύτρον λύπης· [μεθα·
καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον,
ὥσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς
τὰ γύναια χαρᾶς ἔπλησε λέγων·
κηρύξατε ἀποστόλοις.

ια'. Εὐλογητάρια ἀναστάσιμα ψαλλόμενα τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ. (Τριῳδ. σελ. 407)
ἦχος πλ. α'.
Εὐλογητὸς εἶ, κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος
κατεπλάγη, ὁρῶν σε
ἐν νεκροῖς λογισθέντα,
τοῦ θανάτου δέ, σωτήρ,
τὴν ἰσχὺν καθελόντα
καὶ σὺν ἑαυτῷ | τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα
καὶ ἐξ ᾅδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ κ.

Τί τὰ μῦρα | συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν,
ὦ μαθήτριαι, κιρνᾶτε;
ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος
προσεφθέγγετο ταῖς μυροφόροις·
ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἥσθητε·
ὁ σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνή-
ματος.

Εὐλογητὸς εἶ κ.

Λίαν πρωῒ | μυροφόροι ἔδραμον
πρὸς τὸ μνῆμά σου θρηνολογοῦσαι·
ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτὰς ὁ ἄγγελος
καὶ εἶπε·
θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε·
τὴν ἀνάστασιν δὲ ἀποστόλοις εἴπατε.

Εὐλογητὸς εἶ κ.

Μυροφόροι γυναῖκες
μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι
πρὸς τὸ μνῆμά σου, σῶτερ, ἐνη-
ἀγγέλου τρανῶς [χοῦντο,
πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου·
τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε;
ὡς θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν πατέρα
καὶ τὸν τούτου υἱόν τε
καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα,
τὴν ἁγίαν τριάδα | ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ
cὺν τοῖc Cεραφὶμ,
κράζοντεc τὸ ἅγιοc, ἅγιοc,
ἅγιοc εἶ, κύριε.

Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦcα
ἐλυτρώcω, παρθένε,
τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίαc,
χαρμονὴν δὲ τῇ Εὔᾳ
ἀντὶ λύπηc παρέcχεc·
ῥεύcαντα ζωῆc | ἴθυνε πρὸc ταύτην δὲ
ὁ ἐκ coῦ cαρκωθεὶc θεὸc καὶ ἄνθρωποc.

CΩΦΡΟΝΙΟΥ

α΄. Ἰδιόμελα τῶν Θεοφανείων (Ἰαν. 6)

ἦχοc πλ. δ΄.

Φωνὴ κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων | βοᾷ λέγουcα·
δεῦτε λάβετε πάντεc | πνεῦμα cοφίαc,
πνεῦμα cυνέcεωc, | πνεῦμα φόβου θεοῦ
τοῦ ἐπιφανέντοc Χριcτοῦ.

Cήμερον τῶν ὑδάτων ἁγιάζεται | ἡ φύcιc,
καὶ ῥήγνυται ὁ Ἰορδάνηc | καὶ τῶν ἰδίων ναμάτων
ἐπέχει τὸ ῥεῦμα, | δεcπότην ὁρῶν ῥυπτόμενον.

Ὡc ἄνθρωποc ἐν ποταμῷ | ἦλθεc, Χριcτὲ βαcιλεῦ·
καὶ δουλικὸν βάπτιcμα | λαβεῖν cπεύδειc, ἀγαθὲ,
ὑπὸ τῶν τοῦ προδρόμου χειρῶν
διὰ τὰc ἁμαρτίαc ἡμῶν, φιλάνθρωπε.

Πρὸc τὴν φωνὴν τοῦ βοῶντοc ἐν τῇ ἐρήμῳ
«ἑτοιμάcατε τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου»
ἦλθεc, κύριε, | μορφὴν δούλου λαβὼν,
βάπτιcμα αἰτῶν | ὁ μὴ γνοὺc ἁμαρτίαν·
εἴδοcάν cε ὕδατα | καὶ ἐφοβήθηcαν·
cύντρομοc γέγονεν ὁ πρόδρομοc
καὶ ἐβόηcε λέγων·
πῶc φωτίcει ὁ λύχνοc τὸ φῶc;
πῶc χειροθετήcει ὁ δοῦλοc τὸν δεcπότην;
ἁγίαcον ἐμὲ | καὶ τὰ ὕδατα, cωτὴρ,
ὁ αἴρων τοῦ κόcμου τὴν ἁμαρτίαν.

β΄. Ἰδιόμελα εἰc τὰc Ὥραc τῶν Χριcτουγέννων (Δεκ. 25)

ἦχοc πλ. δ΄.

Βηθλεὲμ ἑτοιμάζου· | εὐτρεπιζέcθω ἡ φάτνη·
τὸ cπήλαιον δεχέcθω· | ἡ ἀλήθεια ἦλθεν·

ια΄ v. 31 corruptus esse videtur et sententiam et numeros si spectes.
Sophronii carm. α΄ vv. 1—4 om. E — 13 Matth. III 3 — β΄ 1—7 primam certe stropham ab Sophronio compositam esse ed. Triod. testari videtur; auctoris nomen deest in E

ἡ cκιὰ παρέδραμε· | καὶ θεὸc ἐν ἀνθρώποιc
ἐκ παρθένου πεφανέρωται, | μορφωθεὶc τὸ καθ᾽ ἡμᾶc
καὶ θεώcαc τὸ πρόcλημμα·
διὸ | Ἀδὰμ ἀνανεοῦται | cὺν τῇ Εὔᾳ κράζοντεc·
ἐπὶ γῆc εὐδοκία ἐπεφάνη | cῶcαι τὸ γένοc ἡμῶν.

ἦχοc γ΄.

Νῦν προφητικὴ πρόρρηcιc | πληρωθῆναι ἐπείγεται
μυcτικῶc ἡ φάcκουcα·
καὶ cύ, Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα,
οὐδαμῶc ὑπάρχειc ἐλαχίcτη ἐν τοῖc ἡγεμόcι,
προευτρεπίζουcα τὸ cπήλαιον·
ἐκ coῦ γάρ μοι ἐξελεύcεται
ἡγούμενοc τῶν ἐθνῶν διὰ cαρκὸc
ἐκ παρθένου κόρηc Χριcτὸc ὁ θεόc,
ὃc ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, | τὸν νέον Ἰcραήλ·
δῶμεν αὐτῷ ἅπαντεc μεγαλοcύνην·

ἦχοc πλ. δ΄.

Τάδε λέγει Ἰωcὴφ πρὸc τὴν παρθένον·
Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, | ὃ ἐν coὶ τεθέαμαι;
ἀπορῶ καὶ ἐξίcταμαι | καὶ τὸν νοῦν καταπλήττομαι!
λάθρα τοίνυν ἀπ᾽ ἐμοῦ | γενοῦ ἐν τάχει·
Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, | ὃ ἐν coὶ τεθέαμαι;
ἀντὶ τιμῆc αἰcχύνην, | ἀντ᾽ εὐφροcύνηc τὴν λύπην,
ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖcθαι | τὸν ψόγον μοι προcήγαγεc·
οὐκ ἔτι φέρω λοιπὸν | τὸ ὄνειδοc ἀνθρώπων·
ὑπὸ γὰρ ἱερέων ἐκ τοῦ ναοῦ | ὡc ἄμεμπτον κυρίου cε παρέλαβον,
καὶ τί τὸ δρώμενον;

ΑΝΔΡΕΟΥ ΙΕΡΟCΟΛΥΜΙΤΟΥ

Ἰδιόμελα εἰc τὴν Χριcτοῦ γέννηcιν (Δεκ. 25)

ἦχοc δ΄.

Εὐφραίνεcθε δίκαιοι, | οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶcθε,
cκιρτήcατε τὰ ὄρη | Χριcτοῦ γεννηθέντοc·
παρθένοc καθέζεται | τὰ Χερουβὶν μιμουμένη,
βαcτάζουcα ἐν κόλποιc | θεὸν λόγον cαρκωθέντα·
ποιμένεc τὸν τεχθέντα δοξάζουcι,
μάγοι τῷ δεcπότῃ δῶρα προcφέρουcιν·
ἄγγελοι ἀνυμνοῦντεc λέγουcιν·
ἀκατάληπτε κύριε, δόξα coι.

3 ἐν om. E — 6 κράζουcα EH — 10 Mich. V 2 — 17 ἅπαντεc in marg. add. E
Andreae carm. v. 5 θαυμάζουcι E — 8–11 hanc stropham extremo loco collocat E

Ὁ πατὴρ ηὐδόκησεν, | ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο,
καὶ ἡ παρθένος ἔτεκεν | θεὸν ἐνανθρωπήσαντα·
ἀστὴρ μηνύει, | μάγοι προσκυνοῦσιν,
ποιμένες θαυμάζουσι, | καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Θεοτόκε παρθένε, | ἡ τεκοῦσα τὸν σωτῆρα,
ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὔας;
ὅτι μήτηρ γέγονας | τῆς εὐδοκίας τοῦ πατρός,
βαστάζουσα ἐν κόλποις | θεὸν λόγον σαρκωθέντα·
οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν,
πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν,
κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες·
ἀνερμήνευτε κύριε, δόξα σοι·

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν | τὴν μητέρα τοῦ σωτῆρος
τὴν μετὰ τόκον πάλιν | ὀφθεῖσαν παρθένον·
χαίροις, πόλις ἔμψυχε | τοῦ βασιλέως καὶ θεοῦ,
ἐν ᾗ Χριστὸς οἰκήσας | σωτηρίαν εἰργάσατο·
μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε,
μετὰ τῶν ποιμένων δοξάζομεν | κράζοντες·
θεοτόκε, πρέσβευε | τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι
σωθῆναι ἡμᾶς.

ΓΕΡΜΑΝΟΥ

α'. Ἰδιόμελον εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν (Δεκ. 25)

ἦχος πλ. β'.

Ὅτε καιρὸν | τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου
πρώτη ἀπογραφὴ τῇ οἰκουμένῃ ἐγένετο,
τότε ἔμελλες τῶν ἀνθρώπων
ἀπογράψασθαι τὰ ὀνόματα
τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου·
διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτον δόγμα
ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη·
τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας
τὸ ἄναρχον ἐκαινουργήθη·
διό σοι προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς
ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν
ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας
τῷ θεῷ καὶ σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

β'. Ἰδιόμελον εἰς Χριστοῦ γέννησιν (Δεκ. 25)

ἦχος β'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ κυρίῳ,
τὸ παρὸν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι·
τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται,
ἡ φλογίνη ῥομφαία τὰ νῶτα δίδωσι,
καὶ τὰ Χερουβὶμ παραχωρεῖ
τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς·
κἀγὼ | τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς μεταλαμβάνω,

---

15 τῇ εὐδοκίᾳ Dan. — 26 δοξάσωμεν E
Germani carm. α'. nomen melodi deest in cod. E — 3 ἀπογράφεσθαι Barth. — 8 τεκούσης σου ἐκ. E — 11 πλουτισμοῦ θεολογίαν E — β'. nomen melodi deest in cod. E

οὐ προεξεβλήθην διὰ τῆς παρακοῆς·
ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ πατρός,
ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ,
μορφὴν δούλου λαμβάνει,
ἐξ ἀπειρογάμου μητρὸς προελθών,
οὐ τροπὴν ὑπομείνας·
ὃ γὰρ ἦν διέμεινε, | θεὸς ὢν ἀληθινός·
καὶ ὃ οὐκ ἦν προσέλαβεν,
ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν·
αὐτῷ βοήσωμεν·
ὁ τεχθεὶς ἐκ παρθένου θεὸς
ἐλέησον ἡμᾶς.

γ'. Ἰδιόμελον εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον (Ὀκτ. 26)
ἦχος β'.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα
τὸ πνεῦμά σου, Δημήτριε, μάρτυς Χριστοῦ,
Χριστὸς ὁ θεὸς | προσήκατο ἀμώμητον·
σὺ γὰρ | τῆς τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος,
ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας,
ὡς ἀδάμας στερρός·
λογχευθεὶς δὲ τὴν πλευρὰν
τὴν ἀκήρατόν σου, πανσεβάσμιε,
μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου τανυσθέντα,
εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου
τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν,
ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως·
διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἑορτάζοντες
ἐπαξίως δοξάζομεν
τὸν σὲ δοξάσαντα κύριον.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

Ἰδιόμελον εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην (Μαΐ. 21)
ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τῶν ἀνάκτων ἄναξ καὶ θεός,
ὁ πλουσίαις δωρεαῖς | κατακοσμῶν τοὺς ἀξίους,
αὐτὸς οὐρανόθεν, | ὥσπερ Παῦλον τὸν ἀοίδιμον,
διὰ σημείου τοῦ σταυροῦ | σέ, Κωνσταντῖνε, ἐζώγρησεν,
ἐν τούτῳ, φήσας, νίκα τοὺς ἐχθρούς σου·
ὃν ἀναζητήσας | σὺν μητρὶ θεόφρονι
καὶ εὑρών, ὡς ἐπόθεις,
τούτους κατὰ κράτος ἐτροπώσω·
σὺν αὐτῇ οὖν ἱκέτευε | ὑπὲρ ὀρθοδόξων βασιλέων
καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ
καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων πιστῶς,
τὸν μόνον φιλάνθρωπον | λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

ΦΩΤΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

α'. Ἰδιόμελον εἰς Μεθόδιον (Ἰουν. 14)
ἦχος πλ. β'.

Ἀστὴρ ἀνέτειλεν εὐσεβείας
ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου τοῦ φαινομένου

γ'. Γερμανοῦ τοῦ πατριάρχου in marg. E — 2 μάρτυς σοφὲ Barth. — 5 καὶ ἐν σταδίῳ E — 9 τανυθέντα E — 13 ἑορτάζομεν ἐπαξίως δοξάζοντες E
Methodii nomen om. E — Photii nomen om. E

ὁ μέγας ἐν ἱεράρχαις Μεθόδιος·
καὶ τὴν ἀχλὺν διατμήξας τῶν κακοδόξων
κατέπαυσεν εἰς τὴν ὄντως ἀνατολὴν
τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου,
Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν·
κἀκεῖσε ταῖς ἀσωμάτοις | συναυλιζόμενος χορείαις
καὶ πρὸς τῷ θρόνῳ παρεστὼς τῆς τριάδος,
ὡς ὅσιος, | ὡς μάρτυς, | ὡς ἱερεύς, | ὡς πατριάρχης
πράξει καὶ θεωρίᾳ | ἡμῖν αἰτεῖται, τοῖς ἐν πίστει τελοῦσι
τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μνήμην, | τὸ μέγα ἔλεος.

β'. Ἰδιόμελον εἰς Μεθόδιον (Ἰουν. 14)
ἦχος δ'.

Εὐφροσύνως σήμερον | ἡ ἐκκλησία τοῦ θεοῦ στολίζεται,
ἀγαλλομένη κράζουσα·
ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος | ὑπὲρ πᾶσαν πόλιν·
ἰδοὺ γὰρ τῶν ἀρχιερέων τὸ μέγα κειμήλιον,
ὁ ἔνδοξος Μεθόδιος, | τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο·
δεῦτε οὖν φιλέορτοι, | τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα,
χοροστατήσαντες περὶ τὴν θείαν λάρνακα,
ἰαμάτων πλημμύραν λαβόντες παρ' αὐτῆς,
ἱκετεύσωμεν αἰτήσασθαι Χριστὸν τὸν θεὸν
τοῦ ῥυσθῆναι τὴν οἰκουμένην | ἀπὸ πάσης αἱρέσεως.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

α'. Ἰδιόμελον εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην (Μαϊ. 21)
ἦχος β'.

Πλουσίων δωρεῶν τὰ κρείττονα
εἰληφὼς παρὰ θεοῦ, | ἄναξ κράτιστε,
Κωνσταντῖνε μέγιστε, | καλῶς ἐν τούτοις διέπρεψας·
καταυγασθεὶς γὰρ | ἀκτῖσι τοῦ παναγίου πνεύματος,
ὑπὸ Σιλβέστρου ἱερέως | διὰ τοῦ βαπτίσματος
ἐν βασιλεῦσιν ὤφθης ἀήττητος,
τὴν οἰκουμένην ὡς προῖκα | προικοδοτήσας τῷ κτίστῃ σου
καὶ πόλιν βασιλεύουσαν θεοσεβῆ·
διὸ ἱκετεύων μὴ παύσῃ Χριστῷ τῷ θεῷ
δωρηθῆναι ἅπασι | τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην σου,
ὡς παρρησίαν ἔχων, | ἁμαρτιῶν συγχώρησιν
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

β'. nomen auctoris om. E — 2 καὶ κράζουσα Barth. — 7 ἅμα τῇ θείᾳ λάρνακι E — 9 ἱκετεύσωμεν om. E — αἰτήσασθε E
Byzantii carm. α' v. 8 θεοστεφῆ G — 9 Χριστὸν τὸν θεόν F

β'. Ἰδιόμελον εἰς μνήμην Βασιλείου τοῦ μεγάλου (Ἰαν. 1)

ἦχος β'.

Ὦ θεία καὶ ἱερὰ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας μέλισσα,
Βασίλειε παμμακάριστε·
σὺ γὰρ τοῦ θείου πόθου τῷ κέντρῳ
σαυτὸν καθοπλίσας
τῶν θεοστυγῶν αἱρέσεων | τὰς βλασφημίας κατέτρωσας,
καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν πιστῶν
εὐσεβείας τὸν γλυκασμὸν ἐθησαύρισας·
καὶ νῦν τὸν θεῖον λειμῶνα
τῆς ἀκηράτου διερχόμενος νομῆς
μνημόνευε καὶ ἡμῶν, | παρεστὼς τὴν τριάδα τὴν ὁμοούσιον.

γ'. Ἰδιόμελον εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ (Αὐγ. 6)

ἦχος πλ. δ'.

Παρέλαβεν ὁ Χριστὸς
τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην
εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν
καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν·
καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος,
τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ
ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς·
καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας
μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες·
καὶ νεφέλη φωτεινὴ | ἐπεσκίασεν αὐτούς·
καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα·
οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός,
ἐν ᾧ ηὐδόκησα, | αὐτοῦ ἀκούετε.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ

α'. Ἰδιόμελον εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Ἀρτέμιον (Ὀκτ. 20)

ἦχος β'.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως
Ἀρτέμιον τιμήσωμεν,
ὅτι ἤλεγξε βασιλέα τὸν ἔχθιστον,
καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ
τὴν ἐκκλησίαν θεὸς ἐπορφύρωσεν·
ὅθεν καὶ ἀπέλαβε
τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν τὴν ἄφθονον
τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους
τῶν πιστῶς προστρεχόντων
ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

β'. Ἰδιόμελον εἰς Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ (Νοεμ. 8)

ἦχος β'.

Τῆς ἀΰλου οὐσίας
τῶν νοερῶν δυνάμεων προστατεύοντες,
καὶ τῆς τρισηλίου δόξης ταῖς μαρμαρυγαῖς
φωτοδοτοῦντες τὴν οἰκουμένην,
ἀρχιστράτηγοι, ἀλήκτῳ φωνῇ
τὸν τρισάγιον ὕμνον ἐξᾴδετε·
διὸ πρεσβεύσατε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

β' v. 5 φλασμίας E — 7 εὐσεβεία τὸν λογισμόν E — 8 τοὺς θείους λειμῶνας Barth. — γ'. Carmen, quale Menaea et codd. EFU secuti exhibemus, ἀναποδισμὸς in cod. U audit, unde concludas aliter ab aliis sententias carminis dispositas fuisse; melodia cod. E longe brevior est quam cod. U

Theodori carm. α' v. 9 λειψάνων σου E, quo probato supra ἀνέλαβες scribere debebis. — β'. τὴν ἄϋλον οὐσίαν E

γ΄. Ἰδιόμελον εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον (Νοεμ. 13)

ἦχος β΄.

Cὲ τὸν μέγαν ἀρχιερέα | καὶ ποιμένα,
τὸν ἄκακον καὶ ὅσιον,
τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα,
τὸ χρυσίπνοον στόμα τῆς χάριτος,
ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα·
μετάδος ἡμῖν
τῶν πρεσβειῶν σου, πάτερ,
εἰς ἀντίληψιν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

δ΄. Ἰδιόμελον εἰς Γεώργιον (Ἀπριλ. 23)

ἦχος δ΄.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα
τῆς καρτερίας, ἀδελφοί,
πνευματικῶς εὐφημήσωμεν,
Γεώργιον τὸν ἀοίδιμον μάρτυρα·
ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον
ἐχάλκευσαν κίνδυνοι,
καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι,
καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν
σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον·
ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν,
διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστὴν
διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον
Χριστὸν τὸν θεὸν
καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΡΙΑΣ

α΄. Ἰδιόμελον εἰς Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ (Νοεμ. 8)

ἦχος δ΄.

Τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος τοῦ θείου φωτὸς
καταλαμπόμενοι ἀρχιστράτηγοι
τὰς τῶν ἀΰλων καταυγάζετε ταξιαρχίας·
ὡς φῶς λευχειμονοῦντες ἐν ὑψίστοις
τὸ πῦρ καταυγάζετε ἐν κόσμῳ
τῆς ἀπροσίτου θεότητος·
ὅθεν καὶ τὸν τρισάγιον ὕμνον
ἐν φλογεροῖς τοῖς χείλεσιν
ἀκαταπαύστως ᾄδετε·
ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ
ὁ θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

β΄. Ἰδιόμελον εἰς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον (Ἰουν. 29)

ἦχος πλ. β΄.

Ἑορτὴ χαρμόσυνος | ἐπέφανε τοῖς πέρασι σήμερον,
ἡ πάνσεπτος μνήμη | τῶν σοφωτάτων ἀποστόλων
καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου·
διὸ | καὶ Ῥώμη συγχαίρει χορεύουσα·
ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις | ἑορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί,
τὴν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν,
βοῶντες πρὸς αὐτούς.
χαῖρε, | Πέτρε ἀπόστολε, | καὶ γνήσιε φίλε
τοῦ σοῦ διδασκάλου | Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν·

γ΄. v. 7 ἀντάμειψιν Barth. et var. lect. cod. E — δ΄. ἦχ. δ΄ E: ἦχ. πλ. δ΄ U, melodia cod. E prorsus alia est ac cod. U — v. 2 Γεώργιον τόν EF: Γεώργιον ὑμνήσωμεν τόν U — 6 ἀνήλωσαν E: ἀνάλωσαν FU

Ephraimi α΄. nomen auctoris om. E — β΄. nomen melodi om. E — 1 ἐπέλαμψε Barth. — 6 πανσέβαστον E — ἡμέραν ἐκτελέσαντες χαῖρε E

χαῖρε, | Παῦλε παμφίλτατε, | καὶ κῆρυξ τῆc πίcτεωc
καὶ διδάcκαλε τῆc οἰκουμένηc·
ὡc ἔχον παρρηcίαν, ζεῦγοc ἁγιόλεκτον,
Χριcτὸν τὸν θεὸν ἡμῶν | ἱκετεύcατε
cωθῆναι τὰc ψυχὰc ἡμῶν.

γ΄. Ἰδιόμελον εἰc τὸν μάρτυρα Εὐcτάθιον (Cεπτ. 20)
ἦχοc πλ. β΄.

Ἀδαμάντινε τὴν ψυχήν,
πῶc cε κατ' ἀξίαν ἐπαινέcωμεν;
τὴν γὰρ φύcιν ὑπερέβηc·
χρημάτων καὶ παίδων | καὶ τῆc cυμβίου cτερούμενοc
τὴν μακαρίαν ἐκείνην | καὶ ἀοίδιμον
φωνὴν τοῦ Ἰὼβ ἐξεβόηcαc·
ὁ κύριοc ἔδωκεν, | ὁ κύριοc ἀφείλετο·
ὡc τῷ κυρίῳ ἔδοξεν, | οὕτω καὶ ἐγένετο·
ἀλλ' ὃν ἠγάπηcαc θεὸν | καὶ ὃν θερμῶc ἐπεπόθηcαc
πάλιν cοι τοὺc φιλτάτουc ἐδωρήcατο
cυναθλητὰc γενέcθαι cοι προμηθευcάμενοc·
μεθ' ὧν διὰ ποικίλων βαcάνων
τὸ μακάριον τέλοc διήνυcαc·
αὐτοὺc καὶ cυμπρεcβευτάc cου λαβόμενοc,
καρτερόψυχε Εὐcτάθιε,
δυcώπηcον λυτρωθῆναι ἡμᾶc
τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

ΚΑCCΙΑC

α΄. Ἰδιόμελον εἰc τὴν Χριcτοῦ γέννηcιν (Δεκ. 25)
ἦχοc β΄.

Αὐγούcτου μοναρχήcαντοc ἐπὶ τῆc γῆc
ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύcατο·
καὶ cοῦ ἐνανθρωπήcαντοc ἐκ τῆc ἁγνῆc
ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων κατήργηται·
ὑπὸ μίαν βαcιλείαν ἐγκόcμιον
αἱ πόλειc γεγένηνται·
καὶ εἰc μίαν δεcποτείαν θεότητοc
τὰ ἔθνη ἐπίcτευcαν·
ἀπεγράφηcαν οἱ λαοὶ | τῷ δόγματι τοῦ Καίcαροc·
ἐπεγράφημεν οἱ πιcτοὶ | ὀνόματι θεότητοc
cοῦ τοῦ ἐνανθρωπήcαντοc θεοῦ ἡμῶν·
μέγα cου τὸ ἔλεοc, κύριε, δόξα cοι.

---

12 ἁγιόζευκτον E — γ΄. nomen melodi om. E — 1 τῇ ψυχῇ E — 6 Iob I 21 — 13 ὑπέμειναc E
Cassiae nomen om. E — 12 κύριε om. Barth.

β΄. Ἰδόμελον εἰς τὸ γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (Ἰουν. 24)

ἦχος πλ. δ΄.

Ἡσαΐου νῦν τοῦ προφήτου ἡ φωνὴ
σήμερον ἐν τῇ τοῦ μείζονος | προφητῶν κυήσει
Ἰωάννου πεπλήρωται·
Ἰδοὺ, γάρ φησιν, ἀποστελῶ | τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου,
ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου·
οὗτος οὖν, | ὡς τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως | στρατιώτης προδραμὼν,
ὡς ἀληθῶς εὐθείας ἐποίει | τὰς τρίβους τοῦ θεοῦ ἡμῶν,
ἄνθρωπος μὲν τὴν φύσιν, | ἄγγελος δὲ τὸν βίον ὑπάρχων·
ἁγνείαν γὰρ παντελῆ | καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος
εἶχε μὲν τὸ κατὰ φύσιν, | ἔφυγε δὲ τὸ παρὰ φύσιν,
ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισάμενος·
αὐτὸν ἅπαντες πιστοὶ | ἐν ἀρεταῖς μιμούμενοι
πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπήσωμεν
εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΚΑΣΣΙΑΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

Ἰδιόμελον εἰς τὴν μεγάλην Τετάρτην (Τριῳδ. σελ. 360)

ἦχος πλ. δ΄.

Κύριε, | ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνὴ,
τὴν σὴν | αἰσθομένη θεότητα,
μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
ὀδυρομένη μύρον σοι | πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει·
οἴμοι! λέγουσα, | ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει,
οἶστρος ἀκολασίας | ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος,
ἔρως τῆς ἁμαρτίας·
δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων
ὁ νεφέλαις διεξάγων | τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ·
κάμφθητί μοι | πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας
ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς | τῇ ἀφράστῳ σου κενώσει·
καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας,
ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν
τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις·
ὧν ἐν τῷ παραδείσῳ Εὔα τὸ δειλινὸν
κρότον τοῖς ὠσὶν ἠχηθεῖσα | τῷ φόβῳ ἐκρύβη·
ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη | καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους
τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα σωτήρ μου;
μή με τὴν σὴν δούλην παρίδῃς
ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

β΄. nomen auctoris om. E — v. 1 Malach. 3, 1 — 4 Ies. 40, 3 — 5 ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου E — 6 οὖν ὁ τοῦ Barth. — 8 τῇ φύσει Barth. — 10 παρὰ τὴν φύσιν E
Cassianae carm. v. 4 μύρα Triod. — 11 ἀφάτῳ Triod. — 19 an τὸν δειλινόν?

ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΧΡΥϹΑΦΗ

Ἰδιόμελον εἰϲ μνήμην τῆϲ ἁγίαϲ Μαρίνηϲ (Ἰουλ. 17)

ἦχοϲ πλ. α΄.

Ἐπέϲτη ϲήμερον ἡ ϲεβάϲμιοϲ μνήμη ϲου,
Μαρίνα πολύαθλε,
ἐπέϲτη ϲήμερον ϲυγκαλοῦϲα τοὺϲ πιϲτοὺϲ
πρὸϲ ϲὴν θείαν πανήγυριν·
ἀθλητικὴν γὰρ ἀνδρείαν ἐνδειξαμένη
ἐβόαϲ τοῖϲ ἀνόμοιϲ ἐν τῷ ϲκάμματι·
ξεέϲθωϲαν ϲάρκεϲ μου, χεέϲθω καὶ τὸ αἷμα
καὶ ϲτρεβλούϲθωϲάν μου τὰ μέλη πάντα·
τὸν γὰρ Χριϲτὸν προϲκυνῶ, | οὐ θύω τοῖϲ εἰδώλοιϲ.

ἦχοϲ γ΄.

Τὴν νοητὴν χελιδόνα καὶ ὡραιοτάτην τρυγόνα,
τὴν ἁγνὴν περιϲτεράν,
τὴν κεχρυϲωμένην ταῖϲ τῶν ἀρετῶν πτέρυξι,
τὴν ἀναπτᾶϲαν εὐπετῶϲ πρὸϲ τὸν ἐπουράνιον νυμφίον Χριϲτόν,
Μαρίναν τὴν μάρτυρα ἀνευφημήϲωμεν
καὶ μακαρίϲωμεν.

ΛΕΟΝΤΟϹ ΤΟΥ ΒΑϹΙΛΕΩϹ

Ἑωθινά, ψαλλόμενα κατὰ κυριακὴν εἰϲ τοὺϲ αἴνουϲ.

ἦχοϲ α΄.

Εἰϲ τὸ ὄροϲ τοῖϲ μαθηταῖϲ ἐπειγομένοιϲ
διὰ τὴν χαμόθεν ἔπαρϲιν | ἐπέϲτη ὁ κύριοϲ·
καὶ προϲκυνήϲαντεϲ αὐτὸν | καὶ τὴν δοθεῖϲαν ἐξουϲίαν
πανταχοῦ διδαχθέντεϲ
εἰϲ τὴν ὑπ᾽ οὐρανὸν ἐξαπεϲτέλλοντο,
κηρύξαι τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάϲταϲιν
καὶ τὴν εἰϲ οὐρανοὺϲ ἀποκατάϲταϲιν·
οἷϲ καὶ ϲυνδιαιωνίζειν | ὁ ἀψευδὴϲ ἐπηγγείλατο
Χριϲτὸϲ ὁ θεὸϲ | καὶ ϲωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Leontis in matutinis carminibus recognoscendis codd. DE usi sumus — v. 1 Matth. XXVIII 16—20. Marc. XVI 15. Ioan. XX 21—23 — 5 ἐξαποϲτέλλονται E

ἦχοϲ β΄.

Μετὰ μύρων προϲελθούϲαιϲ
ταῖϲ περὶ τὴν Μαριὰμ γυναιξὶ
καὶ διαπορουμέναιϲ, | πῶϲ ἔϲται αὐταῖϲ τυχεῖν τοῦ ἐφετοῦ,
ὡράθη ὁ λίθοϲ μετηρμένοϲ
καὶ θεῖοϲ νεανίαϲ
καταϲτέλλων | τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆϲ ψυχῆϲ·
ἠγέρθη, γάρ φηϲιν, | Ἰηϲοῦϲ ὁ κύριοϲ·
διὸ κηρύξατε | τοῖϲ κήρυξιν αὐτοῦ μαθηταῖϲ
εἰϲ τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν
καὶ ὄψεϲθαι αὐτὸν | ἀναϲτάντα ἐκ νεκρῶν,
ὡϲ ζωοδότην καὶ κύριον.

ἦχοϲ γ΄.

Τῆϲ Μαγδαληνῆϲ Μαρίαϲ
τὴν τοῦ ϲωτῆροϲ εὐαγγελιζομένηϲ
ἐκ νεκρῶν ἀνάϲταϲιν | καὶ ἐμφάνειαν,
διαπιϲτοῦντεϲ οἱ μαθηταὶ | ὠνειδίζοντο τὸ τῆϲ καρδίαϲ ϲκληρόν·
ἀλλὰ τοῖϲ ϲημείοιϲ | καθοπλιϲθέντεϲ καὶ θαύμαϲι
πρὸϲ τὸ κήρυγμα ἀπεϲτέλλοντο.
καὶ ϲὺ μέν, κύριε, πρὸϲ τὸν ἀρχίφωτον
ἀνελήφθηϲ πατέρα,
οἱ δὲ ἐκήρυττον | πανταχοῦ τὸν λόγον
τοῖϲ θαύμαϲι πιϲτούμενοι·
διὸ οἱ φωτιϲθέντεϲ δι᾽ αὐτῶν
δοξάζομέν ϲου | τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάϲταϲιν,
φιλάνθρωπε κύριε.

ἦχοϲ δ΄.

Ὄρθροϲ ἦν βαθύϲ, | καὶ αἱ γυναῖκεϲ ἦλθον
ἐπὶ τὸ μνῆμά ϲου, Χριϲτέ,
ἀλλὰ τὸ ϲῶμα οὐχ εὑρέθη
τὸ ποθούμενον αὐταῖϲ·
διὸ ἀπορουμέναιϲ
οἱ ταῖϲ ἀϲτραπτούϲαιϲ | ἐϲθήϲεϲιν ἐπιϲτάντεϲ,
τί τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν | ζητεῖτε, ἔλεγον·
ἠγέρθη, ὡϲ προεῖπε·
τί ἀμνημονεῖτε τῶν ῥημάτων αὐτοῦ;
οἷϲ πειϲθεῖϲαι | τὰ ὁραθέντα ἐκήρυττον,
ἀλλ᾽ ἐδόκει λῆροϲ | τὰ εὐαγγέλια·
οὕτωϲ ἦϲαν ἔτι | νωθεῖϲ οἱ μαθηταί·
ἀλλ᾽ ὁ Πέτροϲ ἔδραμε | καὶ ἰδὼν | ἐδόξαϲέ ϲου
πρὸϲ ἑαυτὸν τὰ θαυμάϲια·

---

10 Matth. XXVIII 1—7. Marc. XVI 1—7. Luc. XXIV 1—12. Ioann. XX 1—18

ἦχοϲ πλ. α΄.

Ὦ τῶν ϲοφῶν ϲου | κριμάτων, Χριϲτέ!
πῶϲ Πέτρῳ μὲν τοῖϲ ὀθονίοιϲ μόνοιϲ
ἔδωκαϲ ἐννοῆϲαί ϲου τὴν ἀνάϲταϲιν;
Λουκᾷ δὲ καὶ Κλεόπᾳ | ϲυμπορευόμενοϲ ὡμίλειϲ,
καὶ ὁμιλῶν | οὐκ εὐθέωϲ ἑαυτὸν φανεροῖϲ·
διὸ καὶ ὀνειδίζῃ,
ὡϲ μόνοϲ παροικῶν ἐν Ἱερουϲαλὴμ
καὶ μὴ μετέχων | τῶν ἐν τέλει βουλευμάτων αὐτοῖϲ·
ἀλλ' ὁ πάντα | πρὸϲ τὸ τοῦ πλάϲματοϲ
ϲυμφέρον οἰκονομῶν
καὶ τὰϲ περὶ ϲοῦ προφητείαϲ ἀνέπτυξαϲ,
καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν τὸν ἄρτον
ἐγνώϲθηϲ αὐτοῖϲ,
ὧν καὶ πρὸ τούτου αἱ καρδίαι
πρὸϲ γνῶϲίν ϲου ἀνεφλέγοντο·
οἳ καὶ τοῖϲ μαθηταῖϲ ϲυνηθροιϲμένοιϲ
ἤδη τρανῶϲ | ἐκήρυττόν ϲου τὴν ἀνάϲταϲιν,
δι' ἧϲ ἐλέηϲον ἡμᾶϲ.

ἦχοϲ πλ. β΄.

Ἡ ὄντωϲ εἰρήνη ϲύ, Χριϲτέ,
πρὸϲ ἀνθρώπουϲ θεοῦ | εἰρήνην τὴν ϲὴν διδοὺϲ
μετὰ τὴν ἔγερϲιν μαθηταῖϲ,
ἐμφόβουϲ ἔδειξαϲ αὐτοὺϲ | δόξανταϲ πνεῦμα ὁρᾶν·
ἀλλὰ κατέϲτειλαϲ | τὸν τάραχον αὐτῶν
δείξαϲ τὰϲ χεῖραϲ | καὶ τοὺϲ πόδαϲ ϲου·
πλὴν ἀπιϲτούντων ἔτι | τῇ τῆϲ τροφῆϲ μεταλήψει
καὶ διδαχῶν ἀναμνήϲει
διήνοιξαϲ αὐτῶν τὸν νοῦν | τοῦ ϲυνιέναι τὰϲ γραφάϲ·
οἷϲ καὶ τὴν πατρικὴν | ἐπαγγελίαν καθυποϲχόμενοϲ
καὶ εὐλογήϲαϲ αὐτοὺϲ | διέϲτηϲ πρὸϲ οὐρανόν·
διὸ ϲὺν αὐτοῖϲ προϲκυνοῦμέν ϲε,
κύριε, δόξα ϲοι.

ἦχοϲ βαρύϲ.

Ἰδού, ϲκοτία καὶ πρωΐ,
καὶ τί πρὸϲ τὸ μνημεῖον, Μαρία, ἕϲτηκαϲ
πολὺ ϲκότοϲ ἔχουϲα ταῖϲ φρεϲίν;
ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖϲ ὁ Ἰηϲοῦϲ·
ἀλλ' ὅρα τοὺϲ ϲυντρέχονταϲ μαθητάϲ,

---

52 Marc. XVI 12. Luc. XXIV 13—35 — 56 αὐτῆϲ E — 67 ϲοί DE — 70 Luc. XXIV 36—49 — 71 αὐτῶν τῆϲ ψυχῆϲ Oct. — 82 πολλὺν ϲκότον D πολὺν ϲκότοϲ E

πῶc τοῖc ὀθονίοιc καὶ τῷ coυδαρίῳ
τὴν ἀνάcταcιν ἐτεκμήραντο,
καὶ ἀνεμνήcθηcαν | τῆc περὶ τούτου γραφῆc·
μεθ' ὧν καὶ δι' ὧν | καὶ ἡμεῖc πιcτεύcαντεc
ἀνυμνοῦμέν cε | τὸν Ζωοδότην Χριcτόν·

ἦχοc πλ. δ΄.

Τὰ τῆc Μαρίαc δάκρυα | οὐ μάτην χεῖται θερμῶc·
ἰδοὺ γὰρ κατηξίωται | καὶ διδαχῶν τῶν ἀγγέλων
καὶ τῆc ὄψεωc αὐτοῦ τοῦ Ἰηcοῦ·
ἀλλ' ἔτι πρόcγεια φρονεῖ, | οἷα γυνὴ ἀcθενήc·
διὸ καὶ ἀποπέμπεται | μὴ προcψαῦcαί coι, Χριcτέ·
ἀλλ' ὅμωc κήρυξ πέμπεται | τοῖc coῖc μαθηταῖc,
οἷc εὐαγγέλια φέρουcα
τὴν πρὸc τὸν πατρῷον κλῆρον | ἄνοδον ἀπαγγέλλει cου·
μεθ' ἧc ἀξίωcον καὶ ἡμᾶc
τῆc ἐμφανείαc cου, δέcποτα κύριε.

ἦχοc πλ. α΄.

Ὡc ἐπ' ἐcχάτων τῶν χρόνων | οὔcηc ὀψίαc caββάτου
ἐφίcταcαι τοῖc φίλοιc, Χριcτὲ,
καὶ θαύματι θαῦμα βεβαιοῖc,
τῇ κεκλειcμένῃ εἰcόδῳ τῶν θυρῶν
τὴν ἐκ νεκρῶν cου ἀνάcταcιν·
ἀλλ' ἔπληcαc χαρᾶc τοὺc μαθητὰc,
καὶ πνεύματοc ἁγίου μετέδωκαc αὐτοῖc,
καὶ ἐξουcίαν ἔνειμαc | ἀφέcεωc ἁμαρτιῶν,
καὶ τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπεc
τῷ τῆc ἀπιcτίαc | καταβαπτίζεcθαι κλύδωνι·
διὸ παράcχου καὶ ἡμῖν | γνῶcιν ἀληθῆ
καὶ ἄφεcιν πταιcμάτων, | εὔcπλαγχνε κύριε.

ἦχοc πλ. β΄.

Μετὰ τὴν εἰc ᾅδου κάθοδον
καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάcταcιν
ἀθυμοῦντεc, ὡc εἰκὸc,
ἐπὶ τῷ χωριcμῷ cου, Χριcτὲ, οἱ μαθηταὶ
πρὸc ἐργαcίαν ἐτράπηcαν·
καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα,
καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ·
ἀλλὰ cὺ, cῶτερ, ἐμφανιcθεὶc,

85 Luc. XXIV 12. Ioan. XX 1—10. — 90 χεῖνται E — 91 διδαcκόντων ἀγγέλων E — 92 ὄψεωc τῆc cῆc, ὦ Ἰηcοῦ Oct. — 94 Ioann. XX 17 — coι om. DE — Χριcτὸν E — 96 ἔφηcε . . . ἀπαγγέλλουcα Oct. — 100 οὕτωc ὀψίαc DE — caββάτων Oct. cf. Ioann. XX 19—29 — 119 Ioann. XXI 1—13

ὡς δεσπότης πάντων,
δεξιοῖς τὰ δίκτυα | κελεύεις βαλεῖν·
καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθὺς,
καὶ πλῆθος τῶν ἰχθύων πολὺ
καὶ δεῖπνον ξένον | ἕτοιμον ἐν γῇ·
οὗ μετασχόντων τότε σου τῶν μαθητῶν
καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντρυφῆσαι,
φιλάνθρωπε κύριε.

ἦχος πλ. δ'.

Φανερῶν ἑαυτὸν | τοῖς μαθηταῖς ὁ σωτὴρ
μετὰ τὴν ἀνάστασιν
Σίμωνι δέδωκε | τὴν τῶν προβάτων νομὴν,
εἰς ἀγάπης ἀντέκτισιν
τὴν τοῦ ποιμαίνειν φροντίδα αἰτῶν·
διὸ καὶ ἔλεγεν· | εἰ φιλεῖς με, Πέτρε,
ποίμαινε τὰ ἀρνία μου, | ποίμαινε τὰ πρόβατά μου·
ὁ δὲ εὐθέως ἐνδεικνύμενος τὸ φιλόστοργον
περὶ τοῦ ἄλλου μαθητοῦ ἐπυνθάνετο·
ὧν ταῖς πρεσβείαις, Χριστὲ, τὴν ποίμνην σου διαφύλαττε
ἐκ λύκων λυμαινομένων αὐτήν.

Ἰδιόμελον (Πεντηκ. 187).
ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοὶ, | τὴν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν,
υἱὸν ἐν τῷ πατρὶ | σὺν ἁγίῳ πνεύματι·
πατὴρ γὰρ | ἀχρόνως ἐγέννησεν
υἱὸν συναΐδιον καὶ σύνθρονον,
καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ πατρὶ
σὺν υἱῷ δοξαζόμενον·
μία δύναμις, | μία οὐσία, μία θεότης,
ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν·
ἅγιος ὁ θεὸς | ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' υἱοῦ
συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματος·
ἅγιος ἰσχυρὸς, | δι' οὗ | τὸν πατέρα ἐγνώκαμεν
καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον | ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ·
ἅγιος ἀθάνατος τὸ παράκλητον πνεῦμα,
τὸ ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον
καὶ ἐν υἱῷ ἀναπαυόμενον·
τριὰς ἁγία, δόξα σοι.

---

120 ὁ δεσπότης E — 128 σου σωτὴρ Oct. — 130 Ioann. XXI 15—23 — σύσσημον δέδωκε E — 130. 132 δέδωκας . . . ἔλεγες Oct. — 132 διό μοι ἔλ. E — με om. DE — Ἰδιόμελον Λέοντος] nomen auctoris om. E

ΚΩΝϹΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ ΕΞΑΠΟϹΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Τοῖϲ μαθηταῖϲ ϲυνέλθωμεν | ἐν ὄρει Γαλιλαίαϲ,
πίϲτει Χριϲτὸν θεάϲαϲθαι | λέγοντα ἐξουϲίαν
λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· | μάθωμεν, πῶϲ διδάϲκει
βαπτίζειν εἰϲ τὸ ὄνομα | τοῦ πατρὸϲ ἔθνη πάντα
καὶ τοῦ υἱοῦ
καὶ ἁγίου πνεύματοϲ, | καὶ ϲυνεῖναι
τοῖϲ μύϲταιϲ, ὡϲ ὑπέϲχετο, | ἕωϲ τῆϲ ϲυντελείαϲ.

Τὸν λίθον θεωρήϲαϲαι | ἀποκεκυλιϲμένον
αἱ μυροφόροι ἔχαιρον· | εἶδον γὰρ νεανίϲκον
καθήμενον ἐν τῷ τάφῳ, | καὶ αὐτὸϲ ταύταιϲ ἔφη·
Ἰδού, Χριϲτὸϲ ἐγήγερται· | εἴπατε ϲὺν τῷ Πέτρῳ
τοῖϲ μαθηταῖϲ·
ἐν τῷ ὄρει φθάϲατε | Γαλιλαίαϲ,
ἐκεῖ ὑμῖν ὀφθήϲεται, | ὡϲ προεῖπε, τοῖϲ φίλοιϲ.

Ὅτι Χριϲτὸϲ ἐγήγερται, | μή τιϲ διαπιϲτείτω·
ἐφάνη τῇ Μαρίᾳ γάρ, | ἔπειτα καθωράθη
τοῖϲ εἰϲ ἀγρὸν ἀπιοῦϲι· | μύϲταιϲ δὲ πάλιν ὤφθη
ἀνακειμένοιϲ ἕνδεκα, | οὓϲ βαπτίζειν ἐκπέμψαϲ
εἰϲ οὐρανούϲ,
ὅθεν καταβέβηκεν, | ἀνελήφθη,
ἐπικυρῶν τὸ κήρυγμα | πλήθεϲι τῶν ϲημείων·

Ταῖϲ ἀρεταῖϲ ἀϲτράψαντεϲ | ἴδωμεν ἐπιϲτάνταϲ
ἐν ζωηφόρῳ μνήματι | ἄνδραϲ ἐν ἀϲτραπτούϲαιϲ
ἐϲθήϲεϲι μυροφόροιϲ | κλινούϲαιϲ εἰϲ γῆν ὄψιν·
τοῦ οὐρανοῦ δεϲπόζοντοϲ | ἔγερϲιν διδαχθῶμεν
καὶ πρὸϲ ζωῆϲ
τὸ μνημεῖον δράμωμεν | ϲὺν τῷ Πέτρῳ
καὶ τὸ πραχθὲν θαυμάϲαντεϲ | μείνωμεν Χριϲτὸν βλέψαι.

Ἡ ζωὴ καὶ ὁδὸϲ Χριϲτὸϲ | ἐκ νεκρῶν τῷ Κλεόπᾳ
καὶ τῷ Λουκᾷ ϲυνώδευϲεν, | οἷϲπερ καὶ ἐπεγνώϲθη
εἰϲ Ἐμμαοὺϲ κλῶν τὸν ἄρτον· | ὧν ψυχαὶ καὶ καρδίαι
καιόμεναι ἐτύγχανον, | ὅτε τούτοιϲ ἐλάλει
ἐν τῇ ὁδῷ
καὶ γραφαῖϲ ἡρμήνευεν, | ἃ ὑπέϲτη,
μεθ᾽ ὧν «ἠγέρθη» κράζωμεν· | ὤφθη τε καὶ τῷ Πέτρῳ.

Constantini in carminibus cod. D unum adhibuimus — 62 ζωὴν ἐν μνημείῳ Oct. — 35 κράξομεν D

Δεικνύων, ὅτι ἄνθρωπος, | σῶτερ, εἶ κατ' οὐσίαν,
ἐν μέσῳ στὰς ἐδίδασκες, | ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου
καὶ βρώσεως συμμετέσχες, | βάπτισμα μετανοίας·
εὐθὺς δὲ πρὸς οὐράνιον | ἀνελήφθης πατέρα
καὶ μαθηταῖς
πέμπειν τὸν παράκλητον | ἐπηγγείλω,
ὑπέρθεε θεάνθρωπε· | δόξα τῇ σῇ ἐγέρσει.

Ὅτι ἦραν τὸν κύριον | τῆς Μαρίας εἰπούσης,
ἐπὶ τὸν τάφον ἔδραμον | Σίμων Πέτρος καὶ ἄλλος
μύστης Χριστοῦ, ὃν ἠγάπα· | ἔτρεχον δὲ οἱ δύο
καὶ εὗρον τὰ ὀθόνια | ἔνδον κείμενα μόνα,
καὶ κεφαλῆς
ἦν δὲ τὸ σουδάριον | χωρὶς τούτων·
διὸ πάλιν ἡσύχασαν, | τὸν Χριστὸν ἕως εἶδον.

Δύο ἀγγέλους βλέψασα | ἔνδοθεν τοῦ μνημείου
Μαρία ἐξεπλήττετο, | καὶ Χριστὸν ἀγνοοῦσα
ὡς κηπουρὸν ἐπηρώτα· | κύριε, ποῦ τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ μου τέθεικας; | κλήσει δὲ τοῦτον γνοῦσα
εἶναι αὐτὸν
τὸν σωτῆρα ἤκουσε· | μή μου ἅπτου,
πρὸς τὸν πατέρα ἄπειμι, | εἰπὲ τοῖς ἀδελφοῖς μου.

Συγκεκλεισμένων, δέσποτα, | τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες,
τοὺς ἀποστόλους ἔπλησας | πνεύματος παναγίου
εἰρηνικῶς ἐμφυσήσας· | οἷς δεσμεῖν τε καὶ λύειν
τὰς ἁμαρτίας εἴρηκας· | καὶ ὀκτὼ μεθ' ἡμέρας
τὴν σὴν πλευρὰν
τῷ Θωμᾷ ὑπέδειξας | καὶ τὰς χεῖρας,
μεθ' οὗ βοῶμεν· κύριος | καὶ θεὸς σὺ ὑπάρχεις.

Τιβεριάδος θάλασσα | σὺν παισὶ Ζεβεδαίου
Ναθαναὴλ τῷ Πέτρῳ τε | σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι
καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· | οἳ Χριστοῦ τῇ προστάξει
ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες | πλῆθος εἷλκον ἰχθύων,
ὃν Πέτρος γνοὺς
πρὸς αὐτὸν ἐνήξατο· | οἷς τὸ τρίτον
φανεὶς καὶ ἄρτον ἔδειξε | καὶ ἰχθὺν ἐπ' ἀνθράκων.

Μετὰ τὴν θείαν ἔγερσιν | τρὶς τῷ Πέτρῳ, φιλεῖς με,
πυθόμενος ὁ κύριος | τῶν ἰδίων προβάτων
προβάλλεται ποιμενάρχην· | ὃς ἰδών, ὃν ἠγάπα

38 exspectamus συμμετέχων — 52 κηπωρόν D — 65 Πέτρῳ δέ D — 69 ἐνήχετο Oct.

ὁ Ἰηcοῦc, ἑπόμενον | ἤρετο τὸν δεcπότην·
οὗτος δὲ τί;
ἐὰν θέλω, ἔφηcε, | μένειν τοῦτον,
ἕως καὶ πάλιν ἔρχομαι, | τί πρὸc cὲ, φίλε Πέτρε;

ΕΞΑΠΟCΤΕΙΛΑΡΙΑ ΑΔΕCΠΟΤΑ.

τῇ κυριακῇ τοῦ Πάcχα (Πεντηκ. cελ. 4)

ἦχοc β'.

Cαρκὶ ὑπνώcαc ὡc θνητὸc | ὁ βαcιλεὺc καὶ κύριοc
τριήμεροc ἐξανέcτηc,
Ἀδὰμ ἐγείραc ἐκ φθορᾶc | καὶ καταργήcαc θάνατον·
Πάcχα τῆc ἀφθαρcίαc | τοῦ κόcμου cωτήριον.

τῇ μεγάλῃ Δευτέρᾳ (Τριῳδ. cελ. 346)

ἦχοc γ'.

Τὸν νυμφῶνά cου βλέπω, | cωτήρ μου, κεκοcμημένον,
καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, | ἵνα εἰcέλθω ἐν αὐτῷ·
λάμπρυνόν μου τὴν cτολὴν τῆc ψυχῆc,
φωτοδότα, καὶ cῶcόν με.

μνήμῃ τοῦ Γεωργίου (Ἀπριλ. 23)

ἦχοc β'.

Ἔαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν | ἡ λαμπρὰ τοῦ δεcπότου
καὶ θεία ἐξανάcταcιc, | πρὸc οὐράνιον πάcχα
ἐκ γῆc ἡμᾶc παραπέμπον· | ταύτῃ δὲ cυνεκλάμπει
τοῦ πανενδόξου μάρτυροc | Γεωργίου ἡ μνήμη,
ἡ φωταυγήc·
ἣν φαιδρῶc τελέcωμεν, | ἵνα θείαc
ἀξιωθῶμεν χάριτοc | πρὸc Χριcτοῦ τοῦ cωτῆροc.

τῶν Χριcτουγέννων (Δεκεμβ. 25)

ἦχοc α'.

Ἐπεcκέψατο ἡμᾶc | ἐξ ὕψουc ὁ cωτὴρ ἡμῶν,
ἀνατολὴ ἀνατολῶν, | καὶ οἱ ἐν cκότει καὶ cκιᾷ
εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν·
καὶ γὰρ ἐκ τῆc παρθένου | ἐτέχθη ὁ κύριοc.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ

Στιχηρὰ ἀναστάσιμα ἐν τῷ ἑσπερινῷ τοῦ σαββάτου ψαλλόμενα.

α'. ἦχος β'.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα
ἄγγελος ἐκήρυξε δεσπότην
καὶ ἔλεγε ταῖς γυναιξί·
δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ κύριος·
ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, | ὡς παντο-
διό σε προσκυνοῦμεν [δύναμος·
τὸν μόνον ἀθάνατον,
ζωοδότα Χριστέ, | ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ σταυρῷ σου κατήργησας
τὴν τοῦ ξύλου κατάραν,
ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας
τοῦ θανάτου τὸ κράτος,
ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου
ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων·
διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν·
εὐεργέτα Χριστέ,
ὁ θεὸς ἡμῶν, δόξα σοί.

Ἠνοίγησάν σοι, κύριε,
φόβῳ πύλαι θανάτου,
πυλωροὶ δὲ ᾄδου | ἰδόντες σε ἔπτηξαν·
πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας
καὶ μοχλοὺς σιδηροῦς συνέθλασας
καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους
καὶ σκιᾶς θανάτου
καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον
ᾄδοντες ἐκ στομάτων ἀναπέμψωμεν·
δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ κυρίου
προσπέσωμεν λέγοντες·
ὁ ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς
καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς
καὶ ὢν ἐν κόλποις πατρὸς
ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

β'. ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, λαοί,
τὴν τοῦ σωτῆρος τριήμερον ἔγερσιν,
δι' ἧς ἐλυτρώθημεν
τῶν τοῦ ᾄδου ἀλύτων δεσμῶν,
καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν
πάντες ἐλάβομεν, | κράζοντες·
ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστὰς
σῶσον ἡμᾶς τῇ ἀναστάσει σου,
μόνε φιλάνθρωπε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, σωτήρ,
τὴν σὴν ὑμνοῦσιν | τριήμερον ἔγερσιν,
δι' ἧς κατηυγάσθη
τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα,
καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ
πάντες ἐλυτρώθημεν, | κράζοντες·
ζωοποιὲ παντοδύναμε σωτήρ,
σῶσον ἡμᾶς τῇ ἀναστάσει σου,
μόνε φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας
καὶ μοχλοὺς συνέθλασας,
Χριστὲ ὁ θεός,
καὶ γένος ἀνθρώπων
πεπτωκὸς ἀνέστησας·
διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν·
ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
κύριε, δόξα σοι.

Κύριε, ἡ ἐκ πατρός σου γέννησις
ἄχρονος ὑπάρχει καὶ ἀΐδιος,
ἡ ἐκ παρθένου σάρκωσις
ἄφραστος ἀνθρώποις
καὶ ἀνερμήνευτος,

Codd. ED — α' v. 24 ἀναμέλψωμεν Oct. — 29 τοῦ πατρός Oct. — β' v. 5 κράζοντες sequenti versui D hoc loco, infra v. 13 DE praetexunt — vv. 9—16 post v. 30 collocatos habet D — 23 ὑπῆρχε D — 25 ἄφραστος ὑπάρχει καὶ D

καὶ ἡ εἰς ᾄδου κάθοδος
φοβερὰ διαβόλῳ
καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ·
θάνατον γὰρ πατήσας | τριήμερος ἀνέστης,
ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

γʹ. ἦχος πλ. αʹ.

Ἑσπερινὴν προσκύνησιν
προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί,
τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων
ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς
λάμψαντι τῷ κόσμῳ
καὶ μέχρις ᾄδου κατελθόντι
καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι,
καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι·
φωτοδότα κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν
Χριστὸν δοξολογήσωμεν·
αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος
κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται·
χαίρει χορὸς ἀγγέλων·
φεύγει δαιμόνων πλάνη·
Ἀδὰμ πεσὼν ἀνίσταται·
διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο
ὑπὸ τῶν παρανόμων·
καλύψατε Χριστοῦ τὴν ἔγερσιν
καὶ λάβετε ἀργύρια
καὶ εἴπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων
ἐκ τοῦ μνημείου | ἐσυλήθη ὁ νεκρός·
τίς εἶδε; | τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ,
μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν,
καταλιπόντα ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια;
μὴ πλανᾶσθε, Ἰουδαῖοι·
μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν προφητῶν
καὶ γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου
καὶ παντοδύναμος.

Κύριε, ὁ τὸν ᾄδην σκυλεύσας
καὶ τὸν θάνατον πατήσας, σωτὴρ ἡμῶν,
ὁ φωτίσας τὸν κόσμον
τῷ σταυρῷ τῷ τιμίῳ,
ἐλέησον ἡμᾶς.

δʹ. ἦχος βαρύς.

Κἂν συνελήφθης, Χριστέ, | ὑπὸ ἀνόμων ἀνδρῶν,
ἀλλὰ σύ μου εἶ θεὸς | καὶ οὐκ αἰσχύνομαι·
ἐμαστίχθης τὸν νῶτον, οὐκ ἀρνοῦμαι·
σταυρῷ προσηλώθης | καὶ οὐ κρύπτω·
εἰς τὴν ἔγερσίν σου καυχῶμαι·
ὁ γὰρ θάνατός σου ζωή μου·
παντοδύναμε καὶ φιλάνθρωπε | κύριε, δόξα σοι.

Δαυϊτικὴν προφητείαν ἐκπληρῶν
Χριστὸς μεγαλειότητα
ἐν Σιὼν τὴν οἰκείαν | μαθηταῖς ἐξεκάλυψεν,
αἰνετὸν δεικνὺς ἑαυτὸν | καὶ δοξαζόμενον ἀεὶ
σὺν πατρί τε καὶ πνεύματι ἁγίῳ,

γʹ. v. 13 πλάνην E — 24 καὶ ἐν τῷ E var. lect. — ἐντάφια αὐτοῦ Oct. — 31 σταυρῷ sine τῷ Oct. — δʹ. v. 10 ἀπεκάλυψεν D — 11 δοξαζόμενον αὐτόν E

πρότερον μὲν ἄcαρκον ὡc λόγον,
ὕcτερον δὲ δι' ἡμᾶc cεcαρκωμένον
καὶ νεκρωθέντα ὡc ἄνθρωπον,
καὶ ἀναcτάντα | κατ' ἐξουcίαν ὡc φιλάνθρωπον.

Κατῆλθεc ἐν τῷ ᾅδῃ, | Χριcτέ, ὡc ἠβουλήθηc,
ἐcκύλευcαc τὸν θάνατον | ὡc θεὸc καὶ δεcπότηc
καὶ ἀνέcτηc τριήμεροc,
cυναναcτήcαc τὸν Ἀδὰμ
ἐκ τῶν τοῦ ᾅδου δεcμῶν | καὶ τῆc φθορᾶc,
κραυγάζοντα καὶ λέγοντα·
δόξα τῇ ἀναcτάcει cου, | μόνε φιλάνθρωπε.

Ἐν τάφῳ κατετέθηc | ὡc ὁ ὑπνῶν, κύριε,
καὶ ἀνέcτηc τριήμεροc | ὡc δυνατὸc ἐν ἰcχύϊ,
cυναναcτήcαc τὸν Ἀδὰμ
ἐκ τῆc φθορᾶc τοῦ θανάτου | ὡc παντοδύναμοc.

ε'. ἦχοc πλ. δ'.

Ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸc λόγοc, | πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶc,
ἐπ' ἐcχάτων δὲ τῶν χρόνων
ὁ αὐτὸc ἐκ τῆc ἀπειρογάμου cαρκωθεὶc,
βουλήcει θάνατον | cταυρώcει ὑπέμεινε
καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα | ἄνθρωπον ἔcωcε
διὰ τῆc ἑαυτοῦ ἀναcτάcεωc.

Τὴν ἐκ νεκρῶν cου ἀνάcταcιν | δοξολογοῦμεν, Χριcτέ,
δι' ἧc ἠλευθέρωcαc | Ἀδαμιαῖον γένοc
ἐκ τῆc τοῦ ᾅδου τυραννίδοc
καὶ ἐδωρήcω τῷ κόcμῳ ὡc θεὸc
ζωὴν αἰώνιον | καὶ τὸ μέγα ἔλεοc.

Δόξα cοι, Χριcτὲ cωτὴρ, | υἱὲ θεοῦ μονογενὲc,
ὁ προcπαγεὶc ἐν τῷ cταυρῷ
καὶ ἀναcτὰc | ἐκ τάφου τριήμεροc.

Cὲ δοξάζομεν, κύριε, | τὸν ἑκουcίωc δι' ἡμᾶc
cταυρὸν ὑπομείναντα,
καὶ cὲ προcκυνοῦμεν, | παντοδύναμε cωτὴρ,
μὴ ἀπορρίψῃc ἡμᾶc | ἀπὸ τοῦ προcώπου cου,
ἀλλ' ἐπάκουcον | καὶ cῶcον ἡμᾶc
διὰ τῆc ἀναcτάcεώc cου, φιλάνθρωπε.

ε'. v. 4 cταύρωcιν θανάτου E Oct.

ϛ'. Ἰδιόμελον εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν (Δεκ. 26)
ἦχος πλ. δ'.

Αἷμα καὶ πῦρ | καὶ ἀτμίδα καπνοῦ
τέρατα γῆς [ἃ] προεῖδεν Ἰωήλ·
αἷμα τὴν σάρκωσιν, | πῦρ τὴν θεότητα,
ἀτμίδα δὲ καπνοῦ | τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,
τὸ ἐπελθὸν τῇ παρθένῳ | καὶ κόσμον εὐωδιάσαν·
μέγα τὸ μυστήριον | τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως,
κύριε, δόξα σοι.

ζ'. Ἰδιόμελον εἰς τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6)
ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ κτίσις φωτίζεται·
σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνεται,
τὰ οὐράνια ἅμα καὶ τὰ ἐπίγεια·
ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συμμίγνυνται·
ὅπου γὰρ βασιλέως παρουσία,
καὶ ἡ τάξις παραγίνεται·
δράμωμεν τοίνυν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην·
ἴδωμεν πάντες τὸν Ἰωάννην,
πῶς βαπτίζει | κορυφὴν ἀχειροποίητον
καὶ ἀναμάρτητον·
διὸ ἀποστολικὴν φωνὴν προσάγοντες
συμφώνως βοήσωμεν·
ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ θεοῦ,
ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις,
καταυγάζουσα | καὶ παρέχουσα πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

η'. Ἰδιόμελον εἰς τὸ γενέθλιον Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (Ἰουν. 24)
ἦχος δ'.

Θεοῦ λόγου μέλλοντος
ἐκ παρθένου τίκτεσθαι,
ἄγγελος ἐκ πρεσβυτικῶν ὠδίνων
προέδραμεν,
ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν
καὶ προφήτου περισσότερος·
ἔδει γὰρ θείων πραγμάτων
παραδόξους εἶναι τὰς ἀρχάς,
παρ' ἡλικίαν τὸ γόνιμον
καὶ ἄνευ σπορᾶς σύλληψιν·
ὁ ποιῶν θαυμάσια εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

θ'. Ἰδιόμελον εἰς τὴν Μαρίαν Μαγδαληνήν (Ἰουλ. 26)
ἦχος πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν ἀνάστασιν
Μαρία Μαγδαληνὴ | τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου,
τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχνως φύσιν θεώσαντος,
πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης βοῶσα | τοῖς ἀποστόλοις·
τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, | τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε,
καὶ δεῦτε κατοπτεύσατε Χριστὸν | ἐξαναστάντα
καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

ϛ' v. 2 Joel 2, 30 — ἃ uncinis inclusimus — ζ'. Nomen melodi deest in E — v. 2 εὐφραίνονται Barth. — 11 προσᾴδοντες Barth — η'. Nomen melodi deest in E — 2 στειρωτικῶν ὠδίνων προέρχεται Barth. — 8 σύλληψις Barth. — 9 σωτηρίαν ἡμῶν, δόξα σοι Barth. — θ'. Nomen melodi deest in E — 2 ἡ Μαγδαλ. Barth. — 7 κόσμου E

ι΄. Ἰδιόμελον εἰς τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον (Δεκ. 27)
ἦχος β΄.

Τῷ βαcιλεῖ καὶ δεcπότῃ τοῦ παντὸc
τεχθέντι ἐπὶ γῆc | Στέφανοc ὑπέρλαμπροc προcφέρεται,
οὐκ ἐκ λίθων τιμίων κατεcκευαcμένοc,
ἀλλ᾽ ἐξ οἰκείων αἱμάτων διηνθιcμένοc·
ἀλλ᾽, ὦ φιλομάρτυρεc, δεῦτε
τὰ τῶν ᾀcμάτων | ἄνθη δρεψάμενοι
τὰc κεφαλὰc ἀναδηcώμεθα
καὶ τοῖc ὕμνοιc ἀναμέλποντεc εἴπωμεν·
ὁ cοφίᾳ καταγλαϊcθεὶc | καὶ χάριτι τὴν ψυχήν,
πρωτομάρτυc Χριcτοῦ τοῦ θεοῦ,
αἴτηcαι ἡμῖν εἰρήνην | καὶ τὸ μέγα ἔλεοc.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Στιχηρὰ ἀναcτάcιμα ἐν τῷ ἑcπερινῷ τοῦ cαββάτου ψαλλόμενα.
α΄. ἦχος α΄.

Τὰc ἑcπερινὰc ἡμῶν εὐχὰc
πρόcδεξαι, ἅγιε, κύριε,
καὶ παράcχου ἡμῖν
ἄφεcιν ἁμαρτιῶν,
ὅτι μόνοc εἶ ὁ δείξαc
ἐν κόcμῳ τὴν ἀνάcταcιν.

Κυκλώcατε, λαοί, Σιὼν
καὶ περιλάβετε αὐτήν,
καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ
τῷ ἀναcτάντι ἐκ νεκρῶν,
ὅτι αὐτόc ἐcτιν ὁ θεὸc ἡμῶν,
ὁ λυτρωcάμενοc ἡμᾶc
ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε, λαοί, ὑμνήcωμεν
καὶ προcκυνήcωμεν Χριcτόν,
δοξάζοντεc αὐτοῦ
τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάcταcιν,
ὅτι αὐτόc ἐcτιν ὁ θεὸc ἡμῶν,
ὁ ἐκ τῆc πλάνηc τοῦ ἐχθροῦ
τὸν κόcμον λυτρωcάμενοc.

θεοτοκίον.

Τὴν παγκόcμιον δόξαν, | τὴν ἐξ ἀνθρώπων cπαρεῖcαν
καὶ τὸν δεcπότην τεκοῦcαν, | τὴν ἐπουράνιον πύλην
ὑμνήcωμεν Μαρίαν τὴν παρθένον,
τῶν ἀcωμάτων τὸ ᾆcμα
καὶ τῶν πιcτῶν τὸ ἐγκαλλώπιcμα·
αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη
οὐρανὸc | καὶ ναὸc τῆc θεότητοc·

ι΄. Nomen melodi deest in E — α΄. Nomen Ioannis Damasceni et hic et infra deest in D, quandoquidem tota Octoechus ad Ioannem Damascenum auctorem referebatur

αὕτη τὸ μεcότοιχον τῆc ἔχθραc καθελοῦcα
  εἰρήνην ἀντειcῆξε | καὶ τὸ βαcίλειον ἠνέῳξε·
ταύτην οὖν κατέχοντεc | τῆc πίcτεωc τὴν ἄγκυραν
  ὑπέρμαχον ἔχομεν | τὸν ἐξ αὐτῆc τεχθέντα κύριον·
θαρcεῖτε τοίνυν, θαρcεῖτε, λαὸc τοῦ θεοῦ·
καὶ γὰρ αὐτὸc πολεμήcει | τοὺc ἐχθροὺc ὡc φιλάνθρωποc.

β΄. ἦχοc δ΄.

Τὸν ζωοποιόν cου cταυρὸν
  ἀπαύcτωc προcκυνοῦντεc, Χριcτὲ ὁ θεὸc,
  τὴν τριήμερόν cου ἀνάcταcιν δοξάζομεν·
δι᾽ αὐτῆc γὰρ ἀνεκαίνιcαc
  τὴν καταφθαρεῖcαν τῶν ἀνθρώπων
  φύcιν, παντοδύναμε,
καὶ τὴν εἰc οὐρανοὺc ἄνοδον
  καθυπέδειξαc ἡμῖν,
ὡc μόνοc ἀγαθὸc καὶ φιλάνθρωποc.

Τοῦ ξύλου τῆc παρακοῆc
  τὸ ἐπιτίμιον ἔλυcαc, cωτήρ·
τῷ ξύλῳ τοῦ cταυροῦ | ἑκουcίωc προcηλωθεὶc
καὶ εἰc ᾅδου κατελθὼν, δυνατὲ,
  τοῦ θανάτου τὰ δεcμὰ | ὡc θεὸc διέρρηξαc·
διὸ προcκυνοῦμεν | τὴν ἐκ νεκρῶν cου ἀνάcταcιν,
  ἐν ἀγαλλιάcει βοῶντεc·
παντοδύναμε κύριε, δόξα coι.

Πύλαc ᾅδου cυνέτριψαc, κύριε,
  καὶ τῷ cῷ θανάτῳ | τοῦ θανάτου τὸ βαcίλειον ἔλυcαc·
γένοc δὲ τὸ ἀνθρώπινον | ἐκ φθορᾶc ἠλευθέρωcαc,
ζωὴν καὶ ἀφθαρcίαν | τῷ κόcμῳ δωρηcάμενοc
  καὶ τὸ μέγα ἔλεοc.

θεοτοκίον.

Ὁ διὰ cὲ θεοπάτωρ προφήτηc Δαυῒδ
  μελῳδικῶc περὶ cοῦ προανεφώνηcε
    τῷ μεγαλεῖά coι ποιήcαντι·
παρέcτη ἡ βαcίλιccα ἐκ δεξιῶν cου·
cὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆc ἀνέδειξεν
  ὁ ἀπάτωρ, ἐκ cοῦ | ἐνανθρωπῆcαι εὐδοκήcαc θεὸc,
ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάcῃ εἰκόνα

28 ταύτηc D — 30 θαρcείτω τοίνου θαρcείτω Oct. — 31 ὡc παντοδύναμοc Oct. — β΄ v. 2 ὁ θεόc om. D — 8 ἀνεκαίνιcαc ἡμῖν D — 23 ὁ διὰ cέ DE Oct., sed D in margine adscriptum habet γρ. ὁ διὰ cοῦ

φθαρεῖcαν τοῖc πάθεcι,
καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλητον εὑρὼν
πρόβατον, τοῖc ὤμοιc ἀναλαβὼν
τῷ πατρὶ προcαγάγῃ,
καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι
ταῖc οὐρανίαιc cυνάψῃ δυνάμεcι,
καὶ cώcῃ, θεοτόκε, τὸν κόcμον
Χριcτὸc ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούcιον ἔλεοc.

γ΄. ἦχοc πλ. α΄.

Διὰ τοῦ τιμίου cου cταυροῦ, Χριcτέ,
διάβολον ᾔcχυναc,
καὶ διὰ τῆc ἀναcτάcεώc cου
τὸ κέντρον τῆc ἁμαρτίαc ἤμβλυναc
καὶ ἔcωcαc ἡμᾶc | ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου·
δοξάζομέν cε, μονογενέc.

Ὁ τὴν ἀνάcταcιν διδοὺc | τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων
ὡc πρόβατον ἐπὶ cφαγὴν ἤχθη·
ἔφριξαν τοῦτον | οἱ ἄρχοντεc τοῦ ᾅδου,
καὶ ἐπήρθηcαν πύλαι ὀδυνηραί·
εἰcελήλυθε γὰρ | ὁ βαcιλεὺc τῆc δόξηc Χριcτόc,
λέγων τοῖc ἐν δεcμοῖc· ἐξέλθετε,
καὶ τοῖc ἐν τῷ cκότει· ἀνακαλύπτεcθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων κτίcτηc,
διὰ φιλανθρωπίαν | cαρκὶ παθών,
ἀνέcτη ὁ ἀθάνατοc·
δεῦτε, πατριαὶ τῶν ἐθνῶν,
τοῦτον προcκυνήcωμεν·
τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐcπλαγχνίᾳ
ἐκ πλάνηc ῥυcθέντεc
ἐν τριcὶν ὑποcτάcεcιν | ἕνα θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάccῃ | τῆc ἀπειρογάμου νύμφηc
εἰκὼν διεγράφη ποτέ·
ἐκεῖ Μωϋcῆc | διαιρέτηc τοῦ ὕδατοc,
ἐνθάδε Γαβριὴλ | ὑπηρέτηc τοῦ θαύματοc·
τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευcεν | ἀβρόχωc Ἰcραήλ,
νῦν δὲ τὸν Χριcτὸν ἐγέννηcεν | ἀcπόρωc ἡ παρθένοc·
ἡ θάλαccα | μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰcραὴλ
ἔμεινεν ἄβατοc·

---

31 ὀρειάλωτον Oct.

ἡ ἄμεμπτος | μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ
ἔμεινεν ἄφθορος·
ὁ ὢν καὶ προὼν | καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς.

δʹ. Ἰδιόμελον εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριστοῦ (Φεβ. 2)
ἦχος πλ. βʹ.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον·
ὁ γὰρ ἄναρχος λόγος τοῦ πατρός,
ἀρχὴν λαβὼν χρονικήν, | μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ θεότητος,
ὑπὸ παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον
μητρὸς ἑκὼν προσφέρεται | ἐν ναῷ τῷ νομικῷ·
καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ πρέσβυς,
ἀπόλυσον, κράζων, τὸν δοῦλον ὁ δεσπότης·
οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου | εἶδον τὸ σωτήριόν σου·
ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον | σῶσαι γένος ἀνθρώπων·
κύριε, δόξα σοι.

εʹ. Ἰδιόμελον εἰς τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ (Μαρτ. 26)
ἦχος πλ. βʹ.

Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ | Γαβριὴλ ὁ ἀρχάγγελος,
εὐαγγελίσασθαι | τῇ παρθένῳ τὴν σύλληψιν·
καὶ ἐλθὼν εἰς Ναζαρὲτ | ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ
τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενος,
ὅτι πῶς | ὁ ἐν ὑψίστοις ἀκατάληπτος ὢν
ἐκ παρθένου τίκτεται!
ὁ ἔχων θρόνον τὸν οὐρανὸν | καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν
ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός!
ᾧ τὰ ἑξαπτέρυγα καὶ πολυόμματα
ἀτενίσαι οὐ δύνανται,
λόγῳ μόνῳ, | ἐκ ταύτης σαρκωθῆναι ηὐδόκησε·
θεοῦ ἐστι λόγος ὁ παρών·
τί οὖν ἵσταμαι | καὶ οὐ λέγω τῇ κόρῃ;
χαῖρε, κεχαριτωμένη· | ὁ κύριος μετὰ σοῦ·
χαῖρε, ἁγνὴ παρθένε· | χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε·
χαῖρε, μήτηρ τῆς ζωῆς· | εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

ϛʹ. Ἰδιόμελον εἰς τὸν μάρτυρα Γεώργιον (Ἀπριλ. 23)
ἦχος βʹ.

Νευέτω δίκαια, | ἔφησεν ὁ Σολομών,
τοῖς βροτοῖς τὰ βλέφαρα·

δʹ. v. 7 ὁ δοῦλος τῷ δεσπότῃ Barth. — εʹ. Ἰωάννου μοναχοῦ E — 7 τὸν om. Barth. — ϛʹ. Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ E — v. 1 Paroim. X 10

ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ
ὁ βλέπων λεῖα, προηγόρευσεν·
εὐμαρῶς δὲ ταῦτα ἐνωτισθεὶς,
ὦ πολύτλα Γεώργιε,
τοῦ δεσπότου ταῖς διδαχαῖς ἠκολούθησας,
καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεὶς ἐκαρτέρησας,
τῆς πλάνης τὰ ὄργια | καταπτύσας ὡς βέβηλα·
τὸ σῶμα γάρ, ὃ παρέδωκας | ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ κτίσαντος,
ὅλον μεληδὸν κατετέμνετο·
καὶ ὁ Βελίαρ μᾶλλον | ὅλος αἰσχυνθεὶς ἐτιτρώσκετο,
στεφηφόρον σε ὁρῶν ἀκμαιότατον·
ὅθεν ἐν αὐλαῖς οἴκων τοῦ κυρίου σου
σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι
πρέσβευε, ἀθλοφόρε, Χριστῷ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

α'. Ἰδιόμελον εἰς Κοσμᾶν καὶ Δαμιανὸν (Νοεμ. 1)
ἦχος δ'.

Πηγὴν ἰαμάτων ἔχοντες, | ἅγιοι ἀνάργυροι,
τὰς ἰάσεις παρέχετε | πᾶσι τοῖς δεομένοις,
ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθέντες
παρὰ τῆς ἀεννάου πηγῆς | τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ·
φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ κύριος
ὡς ὁμοζήλους τῶν ἀποστόλων·
Ἰδοὺ | δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν
κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων,
ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν | καὶ θεραπεύειν
πᾶσαν νόσον | καὶ πᾶσαν μαλακίαν·
διὸ τοῖς προστάγμασιν | αὐτοῦ καλῶς πολιτευσάμενοι
δωρεὰν ἐλάβετε, | δωρεὰν παρέχετε,
ἰατρεύοντες τὰ πάθη
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

β'. Ἰδιόμελον εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς θεοτόκου (Μαρτ. 25)
ἦχος β'.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον
ἀνακαλύπτεται σήμερον·

---

3 Paroim. XII 13 — 7 ταῖς om. E — 10 γὰρ δοὺς E — 14 ἐν om. E — 16 Χριστοῦ E
α'. Θεοφάνους καὶ Ἀνατολίου E — 7 Matth. X 1. Marc. VI 7. Luc. IX 1 — β'. Nomen melodi deest in E

καὶ ὁ υἱὸc τοῦ θεοῦ | υἱὸc ἀνθρώπου γίνεται,
ἵνα τοῦ χείρονοc μεταλαβὼν
μεταδῷ μοι τοῦ βελτίονοc·
ἐψεύcθη πάλαι Ἀδὰμ
καὶ θεὸc ἐπιθυμήcαc | οὐ γέγονεν·
ἄνθρωποc γίνεται θεόc,
ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάcηται·
εὐφραινέcθω ἡ κτίcιc, | χορευέτω ἡ φύcιc,
ὅτι ἀρχάγγελοc παρθένῳ
μετὰ δέουc παρίcταται,
καὶ τὸ χαῖρε κομίζει | τῆc λύπηc ἀντίθετον·
ὁ διὰ cπλάγχνα ἐλέουc ἐνανθρωπήcαc
θεὸc ἡμῶν, δόξα cοι.

γʹ. Ἰδιόμελον εἰc τὴν Κοίμηcιν τῆc θεοτόκου (Αὐγ. 15)
ἦχοc πλ. αʹ.

Δεῦτε, φιλεόρτων τὸ cύcτημα,
δεῦτε καὶ χορείαν cτηcώμεθα·
δεῦτε καταcτέψωμεν | ᾄcμαcι τὴν ἐκκληcίαν
τῇ καταπαύcει | τῆc κιβωτοῦ τοῦ θεοῦ·
cήμερον γὰρ οὐρανὸc | ὑφαπλοῖ τοὺc κόλπουc,
δεχόμενοc τὴν τετοκυῖαν | τὸν ἐν πᾶcι μὴ χωρούμενον·
καὶ ἡ γῆ, τὴν πηγὴν τῆc ζωῆc
ἀποδιδοῦcα, τὴν εὐλογίαν cτολίζεται καὶ εὐπρέπειαν·
ἄγγελοι χοροcτατοῦcι | cὺν ἀποcτόλοιc,
περιδεῶc ἐνατενίζοντεc
ἐκ ζωῆc εἰc ζωὴν μεθιcταμένηc
τῆc τεκούcηc τὸν ἀρχηγὸν τῆc ζωῆc·
πάντεc προcκυνήcωμεν | αὐτὴν δεόμενοι·
cυγγενοῦc οἰκειότητοc | μὴ ἐπιλάθῃ, δέcποινα,
τῶν πιcτῶc ἑορταζόντων | τὴν παναγίαν cου κοίμηcιν.

δʹ. Cτιχηρὰ νεκρώcιμα κατὰ τοὺc ὀκτὼ ἤχουc.

Ἡ ἀκροcτιχίc: Coὺc, Χριcτέ, δούλουc γράψον ἐν ζώντων βίβλῳ.

ἦχοc αʹ. κατὰ τὸ «Πανεύφημοι μάρτυρεc ἡμᾶc.»

Coῦ, cῶτερ, δεόμεθα, | τῆc cῆc
γλυκείαc μεθέξεωc
τοὺc μεταcτάνταc ἀξίωcον
καὶ καταcκήνωcον

v. 3 θεοῦ καὶ υἱόc E — 13 χαῖρε χορεύει E — γʹ. Nomen melodi deest in E — v. 5 ἐφαπλοῖ Barth. — 6 τεξαμένην E — 8 cτολίζεται τὴν εὐπρ. E — 11 μεθιcταμένην τὴν τεκοῦcαν E — 14 οἰκειώcεωc E — δʹ. Cod. D: Τὰ προcόμοια τῶν ὀκτὼ ἤχων τὰ νεκρώcιμα, ὧν ἡ ἀκρ. cui titulo in margine eiusdem codicis manu recentiore addita sunt haec: ταῦτα ψάλλεται εἰc τοὺc αἴνουc ἀπὸ cτίχου. Ed. Ven. Triodii a. 1869: Ἀπόcτιχα τὰ ἑπόμενα Προcόμοια Νεκρώcιμα, ποίημα Θεοφάνουc, ὧν καὶ τῶν εἰc τοὺc λοιποὺc ἤχουc ἐν τοῖc ἄλλοιc cάββαcι τοιούτων Προcομοίων ὁμοῦ ἡ ἀκρ. et paulo supra: κατ᾽ ἦχον ψαλλόμενα καθ᾽ ὅλην τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεccαρακοcτήν. — v. 3 ἀνάπαυcον Triod.

ἐν σκηναῖς ἁγίων, | ἐν μοναῖς δικαίων σου,
ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι,
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου
παρορῶν τὰ παραπτώματα
καὶ παρέχων | αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος, | οὐδεὶς
τῶν ἀνθρώπων γέγονεν,
εἰ μὴ σύ, μόνε ἀθάνατε·
διὸ τοὺς δούλους σου,
ὡς θεὸς οἰκτίρμων, ἐν φωτὶ κατάταξον
σὺν ταῖς χοροστασίαις ἀγγέλων σου,
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου
ὑπερβαίνων ἀνομήματα
καὶ παρέχων | αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα | τὰ σά,
σῶτερ, ἐπαγγέλματα,
ἃ ὀφθαλμὸς οὐ τεθέαται
καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε
καὶ ἐπὶ καρδίαν | οὐκ ἀνέβη πώποτε,
ὧν τῆς προσηνεστάτης μεθέξεως
τυχεῖν εὐδόκησον
τοὺς πρὸς σὲ μεταχωρήσαντας
καὶ παράσχου | ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Σταυρῷ σου γηθόμενοι, | σταυρῷ
θαρροῦντες οἱ δοῦλοί σου
πρὸς σὲ μετέστησαν, κύριε,
οἷς νῦν ἀντίλυτρον
τῶν δεινῶν πταισμάτων | τὸν σταυρόν σου δώρησαι
καὶ αἷμα τὸ χυθὲν ὑπὲρ κόσμου ζωῆς,
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου
συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα
καὶ φωτίζων | φωτὶ τοῦ προσώπου σου.

Χριστὸν ἐκδυσώπησον, | τὸν σὸν
τόκον, μητροπάρθενε,
τὴν τῶν πταισμάτων συγχώρησιν
δοῦναι τοῖς δούλοις σου,
τοῖς σὲ θεοτόκον | εὐσεβῶς κηρύξασι
καὶ λόγῳ ἀληθεῖ δογματίσασι,
καὶ τῆς λαμπρότητος
τῶν ἁγίων καὶ φαιδρότητος
ἀξιῶσαι | ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

ἦχος β'.
κατὰ τὸ «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.»

Ῥύμην τοῦ θανάτου καὶ φθορὰν
σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ | καθεῖλες, δέσποτα,
πᾶσι δὲ ἐπήγασας | ζωὴν αἰώνιον,
καὶ νεκρῶν ἐξανάστασιν | θνητοῖς ἐδωρήσω·
ὅθεν σου δεόμεθα, | σῶτερ, ἀνάπαυσον
πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας
καὶ τοῦ γλυκασμοῦ τοῦ σοῦ κάλλους
τούτους καταξίωσον, φιλάνθρωπε.

Ἵνα τοὺς ἀνθρώπους κοινωνοὺς
θείας βασιλείας ἐργάσῃ, | σταυρὸν ὑπέμεινας,
θάνατον ἑκούσιον | καταδεξάμενος·
ἀλλὰ νῦν σου δεόμεθα, τῇ σῇ εὐπλαγχνίᾳ
μετόχους ἀνάδειξον | τῆς βασιλείας σου.

5 δικαίων ἐν μοναῖς ἁγίων Triod. — 9 τὴν ἀνάπαυσιν Triod. — 18 τὴν συγχώρησιν Triod. — 23 ἀνέβη δέσποτα D — 32 τῶν αὐτῶν Triod. — II 4 νεκροῖς Triod. — 7 καὶ τῆς ἀκηράτου σου δόξης Triod. — 12 διὰ τοῦτο δεόμεθα Triod.

πίϲτει τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ μεταϲτάνταϲ,
καὶ τῆϲ ἀθανάτου ϲου δόξηϲ
τούτουϲ καταξίωϲον, φιλάνθρωπε.

Ϲῶϲαι τὸ ϲὸν πλάϲμα βουληθεὶϲ,
τῆϲ οἰκονομίαϲ τὸ ὄντωϲ | βαθὺ μυϲτήριον
θέλων ἐξετέλεϲαϲ | ὡϲ ὑπεράγαθοϲ,
καὶ τιμῆϲ ἐξηγόραϲαϲ | τὸν ϲύμπαντα κόϲμον
αἵματι τιμίῳ ϲου· | διὸ δεόμεθα,
πίϲτει τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ μεταϲτάνταϲ
μετὰ τῶν ἁγίων ἁπάντων
τῆϲ ἀπολυτρώϲεωϲ ἀξίωϲον.

Τρόμῳ τῷ φρικτῷ καὶ φοβερῷ
βήματι τῷ ϲῷ παρεϲτῶτεϲ | οἱ ἀπ᾿ αἰῶνοϲ νεκροὶ
ψῆφον ἀναμένουϲι | τὴν ϲὴν δικαίαν, ϲωτὴρ,
καὶ τὴν θείαν ἐκδέχονται | δικαιοκριϲίαν·
τότε φεῖϲαι, δέϲποτα | Χριϲτὲ, τῶν δούλων ϲου·
πίϲτει τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ μεταϲτάνταϲ
καὶ τῆϲ ἀϊδίου τρυφῆϲ ϲου
καὶ μακαριότητοϲ ἀξίωϲον.

Εὔαϲ τῆϲ προμήτοροϲ, ἁγνὴ,
ϲὺ τὴν ὀφειλὴν ϲυλλαβοῦϲα, | Χριϲτὸν ἀπῄτηϲαϲ,
τὸν τὴν ἀφθαρϲίαν τε | καὶ τὴν ἀνάϲταϲιν
τοῖϲ πιϲτοῖϲ χαριζόμενον | καὶ τῇ ἀθανάτῳ
δόξῃ καταϲτέφοντα | τοὺϲ ϲὲ δοξάζονταϲ·
ὃν νῦν δυϲωποῦϲα μὴ παύϲῃ,
τούτουϲ ἐν φωτὶ κατατάξαι
τῆϲ αὐτοῦ λαμπρότητοϲ, θεόνυμφε.

ἦχοϲ γʹ.
κατὰ τὸ «Τῷ τύπῳ τοῦ ϲταυροῦ.»

Δοξάζω τὸν ϲταυρόν ϲου τὸν τίμιον,
δι᾿ οὗ ζωὴ δεδώρηται | καὶ τρυφῆϲ ἡ ἀπόλαυϲιϲ
τοῖϲ ἐν πίϲτει καὶ πόθῳ ϲε ὑμνοῦϲι, | μόνε πολυέλεε·
διὸ βοῶμέν ϲοι, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ·
τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυϲον,
ἔνθα πάντων ἐϲτὶν | εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν ϲοί.

15 ἀϊδίου Triod. — 16 καὶ μακαριότητοϲ ἀξίωϲον Triod. — 19 χαίρων Triod. — 21 αἵματοϲ τιμίου D — 23 καὶ τοῦ γλυκυτάτου ϲου κάλλουϲ· τούτουϲ καταξίωϲον φιλάνθρωπε Triod. — 29 ϲῶτερ Triod. — 30 τῶν .... μεταϲτάντων D — 34 θεόν Triod. — 36 χαριϲάμενον D — 37 ϲτεφανώϲαντα Triod.

Ὁ μόνοϲ ἐλεήμων καὶ εὔϲπλαγχνοϲ,
ὁ ἔχων ἀκατάληπτον | ἀγαθότητοϲ πέλαγοϲ,
ὁ γινώϲκων τὴν φύϲιν τῶν ἀνθρώπων, | ἣν ἐδημιούργηϲαϲ,
ϲὲ ἱκετεύομεν, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ·
τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυϲον,
ἔνθα πάντων ἐϲτὶν | εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν ϲοί.

Ὑπνώϲαϲ ἐν τῷ τάφῳ ὡϲ ἄνθρωποϲ,
δυνάμει ἀηττήτῳ ϲου | ὡϲ θεὸϲ ἐξανέϲτηϲαϲ
τοὺϲ ἐν τάφοιϲ ὑπνοῦνταϲ, ἀϲιγήτωϲ | ὕμνον ϲοι προϲφέρονταϲ·
διὸ βοῶμέν ϲοι, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ·
τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυϲον,
ἔνθα πάντων ἐϲτὶν | εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν ϲοί.

Λαμπάδα νοητήν ϲε, βαϲτάζουϲαν
τὸ φέγγοϲ τῆϲ θεότητοϲ | ὁμιλῆϲαν παχύτητι
τῆϲ ἀνθρώπων οὐϲίαϲ, θεοτόκε, | πάντεϲ ἐπιϲτάμεθα·
τὸν ϲὸν δυϲώπηϲον υἱὸν καὶ θεὸν,
τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυϲον,
ἔνθα πάντων ἐϲτὶν | εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν ϲοί.

ἦχοϲ δ'.

κατὰ τὸ «Ἔδωκαϲ ϲημείωϲιν.»

Ὄντωϲ φοβερώτατον | τὸ τοῦ θανάτου μυϲτήριον!
πῶϲ ψυχὴ ἐκ τοῦ ϲώματοϲ
βιαίωϲ χωρίζεται | ἐκ τῆϲ ἁρμονίαϲ,
καὶ τῆϲ ϲυμφυΐαϲ | ὁ φυϲικώτατοϲ δεϲμὸϲ
θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται;
διό ϲε ἱκετεύομεν· | τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἀνάπαυϲον
ἐν ϲκηναῖϲ τῶν δικαίων ϲου, | ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Ὕπνοϲ ἀναδέδεικται | τῶν πιϲτευόντων ὁ θάνατοϲ,
ϲοῦ τεθέντοϲ ἐν μνήματι,
τοῦ πάντων δεϲπόζοντοϲ | καὶ τὸ τοῦ θανάτου
κράτοϲ λελυκότοϲ | καὶ καταργήϲαντοϲ αὐτοῦ
τὴν δυναϲτείαν τὴν πολυχρόνιον·
διό ϲε ἱκετεύομεν· τοὺϲ μεταϲτάνταϲ ἀνάπαυϲον
ἐν ϲκηναῖϲ τῶν δικαίων ϲου, | ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Ϲὺ δικαιοϲύνη τε | καὶ φωτιϲμὸϲ ἡμῖν γέγοναϲ
καὶ ψυχῶν ἀπολύτρωϲιϲ·

III v. 11. 17. 23 ἐν τρυφῇ ἀνάπαυϲον D — 14 ἐξανάϲτηϲον D — 15 τάφῳ ὑμνοῦνταϲ Triod. — 21 τῆϲ τῶν D — 23 ἀναπαῦϲαι Triod. — IV 6 διὸ ϲῶτερ τοὺϲ δούλουϲ ϲου D — 7. 14 ἁγίων Triod. — 12 πολυμήχανον D — 15 τε ἁγιαϲμόϲ Triod.

πατρὶ γὰρ προcήγαγεc | δεδικαιωμένουc
καὶ λελυτρωμένουc, | ἀναδεξάμενοc ἡμῶν
τὸ ὀφειλόμενον ἐπιτίμιον·
καὶ νῦν ἐκδυcωποῦμέν cε· τοὺc μεταcτάνταc ἀνάπαυcον
ἐν χαρᾷ καὶ φαιδρότητι, | εὐεργέτα cωτὴρ ἡμῶν.

Γένοc τὸ ἀνθρώπινον | πρὸc ἀφθαρcίαν ἀνώλεθρον
ἐκ φθορᾶc ἀνακέκληται,
λουcάμενον αἵματι | τῷ ἐκ τῆc πλευρᾶc cου,
cῶτερ, κενωθέντι, | ἐν ᾧ ἀπέπλυναc ἡμᾶc
τῆc παραβάcεωc τοῦ προπάτοροc·
διό cε ἱκετεύομεν· τοὺc μεταcτάνταc ἀνάπαυcον
ἐν μοναῖc αἰωνίοιc cου, | ἐν χοροῖc τῶν μαρτύρων cου.

Ῥήcεcιν ἑπόμενοι | τῶν θεηγόρων, πανάμωμε,
θεοτόκον φρονοῦμέν cε·
θεὸν γὰρ ἐγέννηcαc | cεcωματωμένον
ἀπερινοήτωc, | τὸν λυτρωcάμενον ἡμᾶc
τοὺc αἰχμαλώτουc τοῖc παραπτώμαcιν·
ὃν καὶ νῦν ἐκδυcώπηcον, | τοὺc μεταcτάνταc οἰκέταc cου
ταῖc οἰκείαιc ἐλλάμψεcι | καταυγάcαι, φιλάγαθε.

ἦχοc πλ. α′.
κατὰ τὸ «Χαίροιc ἀcκητικῶν ἀληθῶc.»

Αἴγλῃ τοῦ cοῦ προcώπου, Χριcτέ,
τοὺc μεταcτάνταc | ὡc οἰκτίρμων κατάταξον,
cκηνώcαc | εἰc τόπον χλόηc, | ἐπὶ ὑδάτων τῆc cῆc
ἀκραιφνοῦc καὶ θείαc | ἀναπαύcεωc,
ἐν τοῖc ὀρεκτοῖc κόλποιc | Ἀβραὰμ τοῦ προπάτοροc,
ἔνθα τὸ φῶc cου | καθαρὸν ἐπιφαίνεται
καὶ προχέουcιν | αἱ πηγαὶ τῆc χρηcτότητοc,
ἔνθα περιχορεύουcι | τρανῶc ἀγαλλόμεναι
αἱ τῶν δικαίων χορεῖαι | περὶ τὴν cὴν ἀγαθότητα,
μεθ᾽ ὧν κατατάξαι
τοὺc ἱκέταc cου παράcχου | ὡc μόνοc εὔcπλαγχνοc.

Ψάλλειν παναρμονίῳ φωνῇ
δοξολογοῦνταc | τὸ cὸν κράτοc εὐόδηcον,
οἰκτίρμον, | τοὺc μεταcτάνταc | ἐκ τῶν προcκαίρων πρὸc cὲ
τὸν δεcπότην πάντων | καὶ φιλάνθρωπον,

---

28 cκηναῖc Triod. — 35 πανάχραντε Triod. — V 3 cκηνῶcαι Triod. — 6 καθαρῶc ἀναφέρεται D — 9 τῶν ἀγγέλων Triod. — 11. 33 παράcχου τὸ μέγα ἔλεοc Triod. — 12 ψάλλει Triod. — 13 κράτοc εὐδόκηcον Triod.

διδοὺϲ ὡραιότητι | τοῦ ϲοῦ κάλλουϲ ἐλλάμπεϲθαι
καὶ τῆϲ γλυκείαϲ | καὶ τερπνῆϲ μετουϲίαϲ ϲου
ἀπολαύειν τε | καὶ τρυφᾶν καθαρώτερον,
ἔνθα περὶ τὸν θρόνον ϲου | χορεύουϲιν ἄγγελοι
καὶ τῶν ἁγίων οἱ δῆμοι | χαρμονικῶϲ περιέπουϲι·
μεθ' ὧν τοῖϲ ϲοῖϲ δούλοιϲ
τὴν ἀνάπαυϲιν παράϲχου | καὶ μέγα ἔλεοϲ.

Ὅπου τῶν προφητῶν οἱ χοροί,
τῶν ἀποϲτόλων | καὶ μαρτύρων τὰ τάγματα
καὶ πάντων | τῶν ἀπ' αἰῶνοϲ | δικαιωθέντων τῷ ϲῷ
ϲωτηρίῳ πάθει | καὶ τῷ αἵματι,
δι' οὗ ἐξηγόραϲαϲ | τὸν αἰχμάλωτον ἄνθρωπον,
ἐκεῖ τοὺϲ πίϲτει | κοιμηθένταϲ ἀνάπαυϲον,
ὡϲ φιλάνθρωποϲ | ϲυγχωρῶν τὰ ἐγκλήματα·
μόνοϲ γὰρ ἀναμάρτητοϲ | ἐν γῇ πεπολίτευϲαι,
ἅγιοϲ μόνοϲ καὶ μόνοϲ | ἐν τεθνεῶϲιν ἐλεύθεροϲ·
διὸ τοῖϲ ϲοῖϲ δούλοιϲ
τὴν ἀνάπαυϲιν παράϲχου | ὡϲ μόνοϲ εὔϲπλαγχνοϲ.

Νόμῳ τῆϲ ἁμαρτίαϲ ἡμᾶϲ
δεδουλωμένουϲ | ἠλευθέρωϲαϲ, δέϲποινα,
ἐν μήτρᾳ | τὸν νομοθέτην | καὶ βαϲιλέα ἡμῶν
ϲυλλαβοῦϲα μόνη, | μητροπάρθενε,
δι' ὃν δικαιούμεθα | δωρεᾷ τε καὶ χάριτι·
ὃν νῦν δυϲώπει, | τὰϲ ψυχὰϲ τῶν ὑμνούντων ϲε
θεομήτορα | κατατάξαι ἐν βίβλῳ ζωῆϲ,
ὅπωϲ τῇ μεϲιτείᾳ ϲου | ϲωθέντεϲ, πανάμωμε,
τῆϲ τοῦ υἱοῦ ϲου εὐκταίαϲ | ἀπολυτρώϲεωϲ τύχωϲιν,
αὐτὸν προϲκυνοῦντεϲ
τὸν παρέχοντα τῷ κόϲμῳ | τὸ μέγα ἔλεοϲ.

ἦχοϲ πλ. β'.
κατὰ τὸ «Ὅλην ἀποθέμενοι.»

Ἔχων ἀκατάληπτον | τὴν εἰϲ ἡμᾶϲ εὐϲπλαγχνίαν
καὶ πηγὴν ἀκένωτον | θεϊκῆϲ χρηϲτότητοϲ,
πολυέλεε,
τοὺϲ πρὸϲ ϲέ, δέϲποτα, | μεταβεβηκόταϲ
ἐν γῇ ζώντων καταϲκήνωϲον,

16 ὡραιότητοϲ Triod. — ἐκλάμπεϲθαι D — 21 τοὺϲ ϲοὺϲ δούλουϲ D — 23 ὁ χορόϲ Triod. — 25 πάντεϲ οἱ — δικαιωθέντεϲ Triod. — 29 ϲυγχωρῶν καὶ τὰ πταίϲματα Triod. 32 τοὺϲ ϲοὺϲ δούλουϲ D — 34 νόμου D — 35 πάναγνε Triod. — 36 νομοδότην Triod. — βαϲιλέα θεόν Triod. — 38 δι' οὗ Triod. — 42 τύχοιμεν Triod. — VI 1 fort.: ἀκατάληκτον

εἰϲ τὰ ϲκηνώματα | τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα,
κατάϲχεϲιν δωρούμενοϲ
τὴν διηνεκῶϲ διαμένουϲαν·
ϲὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων | ἐξέχεαϲ τὸ αἷμά ϲου, ϲωτὴρ,
καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι
κόϲμον ἐξηγόραϲαϲ.

Νέκρωϲιν ὑπέμειναϲ | ζωοποιὸν ἑκουϲίωϲ,
καὶ ζωὴν αἰώνιον | καὶ τρυφὴν ἀΐδιον
πιϲτοῖϲ δέδωκαϲ,
ἐν ᾗ κατάταξον | τοὺϲ κεκοιμημένουϲ
ἐπ' ἐλπίδι ἀναϲτάϲεωϲ,
τὰ τούτων πταίϲματα | πάντα ϲυγχωρῶν ἀγαθότητι,
ὡϲ μόνοϲ ἀναμάρτητοϲ,
μόνοϲ ἀγαθὸϲ καὶ φιλάνθρωποϲ,
ἵνα διὰ πάντων | ὑμνῆταί ϲου τὸ ὄνομα, Χριϲτὲ,
καὶ ϲεϲωϲμένοι δοξάζωμεν
τὴν φιλανθρωπίαν ϲου.

Ζώντων κυριεύοντα | θεαρχικῇ ἐξουϲίᾳ
καὶ νεκρῶν δεϲπόζοντα | ϲὲ, Χριϲτὲ, γινώϲκομεν,
πολυέλεε·
τοὺϲ πιϲτοὺϲ δούλουϲ ϲου | τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ τὸν μόνον
εὐεργέτην ἐκδημήϲανταϲ
αὐτὸϲ ἀνάπαυϲον | ϲὺν τοῖϲ ἐκλεκτοῖϲ ϲου, φιλάνθρωπε,
ἐν τόπῳ ἀναψύξεωϲ,
ἐν ταῖϲ τῶν ἁγίων λαμπρότηϲι·
θελητὴϲ ἐλέουϲ | ὑπάρχειϲ γὰρ καὶ ϲώζειϲ ὡϲ θεὸϲ,
οὓϲ κατ' εἰκόνα ϲου ἔπλαϲαϲ,
μόνε πολυέλεε.

Ὤφθηϲ ἐνδιαίτημα | θεοπρεπὲϲ, παναγία,
καὶ θεὸν ἐχώρηϲαϲ | καὶ θεὸν ἐγέννηϲαϲ,
μητροπάρθενε,
ἐν δυϲὶ φύϲεϲιν, | ἐν δυϲὶν οὐϲίαιϲ,
ἐν μιᾷ δὲ ὑποϲτάϲει, ἁγνή·
αὐτὸν δυϲώπηϲον | τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκον,
τὸν ϲὲ παρθένον ἄμωμον
καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα

9 Χριϲτέ Triod. — 11 ἠλευθέρωϲαϲ Triod. — 13 ζωὴν ἐπήγαϲαϲ Triod. — 15—17 ἐν ϲκηναῖϲ δέϲποτα ταῖϲ αἰωνιζούϲαιϲ. καὶ ἐν τόποιϲ ἀναπτύξεωϲ. αὐτοὺϲ κατάταξον. τοὺϲ κεκοιμημένουϲ ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ. καὶ μόνοϲ D — 23 θεαρχικῆϲ ἐξουϲίαϲ D — 24 δεϲπόζοντοϲ D — γινώϲκοντεϲ ἱκετεύομεν D — 29 τόποιϲ Triod. — 35 Χριϲτὸν ἐγέννηϲαϲ D — 36 ἀπειρόγαμε D — 38 μιᾷ τῇ ὑποϲτάϲει δέ D — 39 ἱκέτευε Triod.

ψυχὰϲ ἀναπαῦϲαι | τῶν πίϲτει κοιμηθέντων ἐξ ἡμῶν
ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι
καὶ μακαριότητι.

ἦχοϲ βαρύϲ.
κατὰ τὸ «Καταφρονήϲαντεϲ.»

Νενεκρωμένοϲ ὡράθηϲ | ἐπὶ σταυροῦ, μόνε ἀθάνατε,
καὶ ἐν τῷ τάφῳ ὡϲ θνητὸϲ | ἐτέθηϲ, μακρόθυμε,
ἐκ φθορᾶϲ καὶ θανάτου | τοὺϲ ἀνθρώπουϲ λυτρούμενοϲ·
ἀλλ᾽ ὡϲ πέλαγοϲ εὐϲπλαγχνίαϲ | ὑπάρχων ἀκένωτον
καὶ πηγὴ ἀγαθότητοϲ, | τὰϲ ψυχὰϲ τῶν ϲῶν δούλων
τῶν ἐξ ἡμῶν μεταϲτάντων ἀνάπαυϲον.

Τῷ ἀκηράτῳ ϲου κάλλει | καὶ γλυκαϲμῷ τῆϲ ὡραιότητοϲ
καὶ ταῖϲ τοῦ θείου ϲου φωτὸϲ | ἀκτῖϲιν ἐλλάμπεϲθαι
τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ μεταϲτάνταϲ, | ἀγαθέ, καταξίωϲον
ἐν ἀΰλῳ φωτοχυϲίᾳ | τῆϲ φωτοφανείαϲ ϲου,
ϲὺν ἀγγέλοιϲ χορεύονταϲ | περὶ ϲὲ τὸν δεϲπότην
καὶ βαϲιλέα τῆϲ δόξηϲ καὶ κύριον.

Ὡϲ ἀδαπάνητον ἔχων | τῶν δωρεῶν [τὴν] μεγαλοπρέπειαν,
ὡϲ θηϲαυρὸϲ ἀνελλιπὴϲ | πλουϲίαϲ χρηϲτότητοϲ
τοὺϲ πρὸϲ ϲὲ μεταϲτάνταϲ | ὡϲ θεὸϲ καταϲκήνωϲον
ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν ϲου, | ἐν τόπῳ ἀνέϲεωϲ,
ἐν τῷ οἴκῳ τῆϲ δόξηϲ ϲου, | ἐν τρυφῇ παραδείϲου,
ἐν τῷ [τῶν] παρθένων νυμφῶνι ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ.

Νόμου τὸ πλήρωμα τίκτειϲ, | τὸν λυτρωτὴν ϲάρκα γενόμενον·
οὐ γὰρ ἐγένετο τοῖϲ πρὶν | ἐν νόμῳ δικαίωϲιϲ·
δι᾽ ἡμᾶϲ γὰρ ὁ Χριϲτὸϲ | ϲταυρωθεὶϲ ἐδικαίωϲεν·
ὡϲ οὖν ἔχουϲα παρρηϲίαν, | ὡϲ μήτηρ ἱκέτευε
τὸν υἱόν ϲου τὸν εὔϲπλαγχνον, | τὰϲ ψυχὰϲ ἀναπαῦϲαι
τῶν εὐϲεβῶϲ μεταϲτάντων, πανύμνητε.

ἦχοϲ πλ. δ΄.
κατὰ τὸ «Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματοϲ.»

Βαϲιλικῶϲ μοι ὑπέγραψαϲ | ἐλευθερίαν, βαφαῖϲ
ἐρυθραῖϲ τοὺϲ δακτύλουϲ ϲου | αἱματώϲαϲ, δέϲποτα,
καὶ φοινίξαϲ ϲῷ αἵματι·
καὶ νῦν ἐν πίϲτει | καθικετεύω ϲε,

---

42 κοιμηθέντων εὐϲεβῶϲ Triod. — VII 2 τῷ in codd. edd. omissum nos de coni. addidimus — 13 τὴν uncinis inclusimus — 15 ἀγαθὲ καταξίωϲον. ἐν ἀύλῳ φωτοχυϲίᾳ ἐν τόποιϲ D — 17 ἐν τρυφῇ παραδείϲου om. D — 18 τῶν eiiciendum significavimus — 19 δίχα γεν. D — 21 Χριϲτὸϲ δέ D — 23 ϲου καὶ κύριον D — 24 τῶν ἐξ ἡμῶν μεταϲτάντων ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ D — VIII 2 τῶν δακτύλων D — 3 τῷ αἵματι Triod. — 4 καθικετεύομεν omisso ϲε D

τοῖc πρωτοτόκοιc | cου cυναρίθμηcον
καὶ τῶν δικαίων cου | τῆc χαρᾶc ἀξίωcον
ἐπιτυχεῖν
τοὺc μεταχωρήcαντας | πρὸc cὲ τὸν εὔcπλαγχνον.

Ἱεραρχήcαc ὡc ἄνθρωποc, | cφαγαcθεὶc ὡc ἀμνόc,
προcφορὰν προcενήνοχαc | τῷ πατρὶ τὸν ἄνθρωπον,
τῆc φθορᾶc ἐξωνούμενοc·
τοὺc μεταcτάνταc | οὖν ὡc φιλάνθρωποc
ἐν τῇ τῶν ζώντων | χώρᾳ κατάταξον,
ἔνθα οἱ χείμαρροι | τῆc τρυφῆc προχέονται,
ἔνθα πηγαὶ
τῆc ἀϊδιότητοc | ἀναβλυcτάνουcιν.

Βάθει cοφίαc ἀρρήτου cου | δροθετεῖc τὴν ζωὴν
καὶ προβλέπειc τὰ μέλλοντα | καὶ πρὸc βίον ἕτερον
μετοικίζειc τοὺc δούλουc cου·
οὓc προcελάβου | τοίνυν κατάταξον
ἐπὶ ὑδάτων | τῆc ἀναπαύcεωc,
ἐν τῇ λαμπρότητι | τῶν ἁγίων, κύριε,
ἔνθα φωνὴ
τῆc ἀγαλλιάcεωc | καὶ τῆc αἰνέcεωc.

Λόγοc ὑπάρχων ἀόρατοc, | ὁμοφυὴc τῷ πατρὶ
καὶ τῷ πνεύματι cύνθρονοc, | δι᾽ ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον
ἐν cαρκὶ πεφανέρωcαι·
ὡc ἐλεήμων | οὖν καὶ φιλάνθρωποc
τοὺc ἐκ τοῦ βίου | μεταφοιτήcανταc
τῆc εὐπρεπείαc cου | καὶ τῆc ὡραιότητοc
ταῖc καλλοναῖc
τούτουc καταλάμπρυνον, | ζωαρχικώτατε.

Ὡc cυλλαβοῦcα τὸν ἄναρχον | λόγον θεοῦ καὶ πατρὸc
μητρικῇ παρρηcίᾳ cου | ἐκτενῶc ἱκέτευε
κατατάξαι τοὺc δούλουc cου,
ἔνθα χορεία | ἡ ἀκατάλυτοc
εὐφραινομένων | καὶ εὐφημούντων cε·
ἔνθα λαμπρότητεc | αἱ διαιωνίζουcαι
καὶ ὁ γλυκὺc
ἦχοc ἑορτάζοντοc, | θεογεννήτρια.

8 μεταφοιτήcανταc Triod. — 11 ἐξαιρούμενοc D — 14 προέρχονται Triod. — 15 ἔνθα πιcτῶν D — 16 ἀναβλαcτάνουcιν D — 18 προβλ. τὸν θάνατον καὶ πρὸc κόcμον D — 20 cῶτερ κατ. D — 22 ἁγίων cύνταξον D — 23 ἔνθα φωτί D — 26 cύμμορφοc D — 28 καὶ ὡc φιλ. D — 33 θεοῦ καὶ θεόν D

ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ

I

Ψαλμὸς τῶν ἁγίων ἀποστόλων.

Ἡ ἀκροστιχίς: «Τοῦ ταπεινοῦ Ῥωμανοῦ ὁ ψαλμός.»

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας | τοὺς ἁλιεῖς,
Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας,
τὴν κορυφὴν | τῶν μαθητῶν σου, κύριε,
προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν
τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν·
τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων | καὶ τὸν θάνατον
ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὁλοκάρπωσιν,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν, σωτήρ μου,
πλάτυνόν μου τὸ στόμα·
καὶ πληρώσας αὐτὸ | κατάνυξον τὴν καρδίαν μου,
ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω;
καὶ ἃ δῆθεν διδάσκω | ποιήσω πρῶτος·
πᾶς γὰρ ποιῶν | καὶ διδάσκων, φησὶν, | οὗτος μέγας ἐστίν.
ἐὰν οὖν λέγων μὴ πράττω,
ὡς χαλκὸς ἠχῶν λογισθήσομαι·
διὸ λαλεῖν με τὰ δέοντα
καὶ ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Οὕτω ποτὲ καὶ οἱ μαθηταί σου,
ἐκτελέσαντες πρῶτον
τὰ διδάγματά σου, | ἐδίδασκον ἅπερ ἔπραττον,
πάσῃ δυνάμει ὁμοῦ κυροῦντες
τῇ σῇ διδασκαλίᾳ | τὴν πολιτείαν·
ἣν ὁ ὁρῶν | καὶ ζηλῶν, ὡς αὐτοὶ, | οὗτος μέγας ἐστὶ
γυμνοῦσθαι τῶν ἐν τῷ βίῳ,
τῶν ἄνω φροντίζειν ἑκάστοτε,
σταυρὸν βαστάζειν ἐπ' ὤμοισιν,

Longi psalmi praeludium Τοὺς ἀσφαλεῖς κ. τ. λ. et prima stropha Τράνωσόν μου κ. τ. λ. in officium diei festi duodecim apostolorum (30 Iun.) sub nomine κοντακίου et οἴκου recepta sunt. Repetivimus hoc carmen ex libro J. B. Pitrae Hymnographie de l'église grecque p. I sqq., quo de libro notitiam cod. Corsiniani hausimus; praeterea nobis carminis, cuius modulationem non cognovimus, versus restituentibus in eo acquiescendum esse censuimus, ut et sententiam et caesuram variatam secuti cola tertium et quartum, sextum et septimum, octavum nonum decimum singulas in periodos contraheremus. — 8 Reg. III. VIII 39. Paralip. II. VI 30. — 13 δῆθεν om. Barth. — 15 ἐὰν γὰρ λέγω καὶ μὴ Barth. — 17 λαλεῖν μοι Barth. — 22 ἐδίδαξον Pitra typothetarum errore ut videtur — 23 fortasse ὁμοκυροῦντες ad analogiam τοῦ ὁμολογεῖν finxit Romanus — 24 σῇ omissum in cod. add. Pitra

ἐντρυφᾶν τῷ θαγεῖν, ὡϲ προϲέταξαϲ,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὕλη τοϲαύτη τῶν ἐναρέτων
εὐκόϲμων ὁ κατάλογοϲ
[τῶν] ἀποϲτόλων, πιϲτοί, | πᾶϲαν τὴν γῆν εὐωδίαϲε,
τὰ κλήματα τῆϲ Χριϲτοῦ ἀμπέλου,
τὸ γεώργιον τοῦ ἄνω | καλλιέργου·
οἱ πρὸ Χριϲτοῦ | ἁλιεῖϲ καὶ μετὰ | τὸν Χριϲτὸν ἁλιεῖϲ,
οἱ ἅλμῃ ϲυνομιλοῦντεϲ
καὶ γλυκὺ ῥῆμα νῦν ἐρευγόμενοι·
οἱ πρὶν ἰχθύαϲ ἀγρεύοντεϲ
τοὺϲ βροτοὺϲ νῦν θηρᾶν ἐδιδάχθηϲαν·
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Τούτουϲ τοὺϲ ἄρναϲ ὁ ἀγελάρχηϲ,
οὓϲ ἐϲκόρπιϲε φόβοϲ
ἐν καιρῷ τοῦ ϲταυροῦ, | ϲυνήγαγε μετ᾽ ἀνάϲταϲιν·
ϲτὰϲ γὰρ εἰϲ ὕψοϲ ἐπὶ τοῦ ὄρουϲ
ἐκελάδηϲε μέλοϲ | γλυκὺ τῇ ποίμνῃ,
θάρϲοϲ διδοὺϲ | καὶ μικρόν, ὡϲ δειλοῖϲ, | αἰνιττόμενοϲ
ἐβόα λέγων· θαρϲεῖτε,
ἐγὼ μόνοϲ τὸν κόϲμον νενίκηκα·
ἐγὼ τοὺϲ λύκουϲ ἐϲκόρπιϲα·
μετ᾽ ἐμοῦ ἦν οὐδείϲ, μόνοϲ ἦν ἐγώ,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἄπιτε οὖν εἰϲ πάντα τὰ ἔθνη·
μετανοίαϲ τὸν ϲπόρον
ἐμβαλόντεϲ τῇ γῇ | διδαϲκαλίαιϲ ἀρδεύϲατε·
βλέπε μοι, Πέτρε, πῶϲ ἐκπαιδεύειϲ·
ἐννοῶν ϲου τὸ πταῖϲμα, | ϲυμπάθει πᾶϲι,
μὴ αὐϲτηρῶϲ | δι᾽ ἐκείνην τὴν κόρην | τὴν ϲείϲαϲάν ϲε·
ἐάν ϲοι τύφοϲ εἰϲπέϲῃ,
τῆϲ φωνῆϲ τοῦ ἀλέκτοροϲ μνήϲθητι
καὶ τῶν δακρύων μνημόνευε,
ὧν ἐγώ ϲε τοῖϲ ῥείθροιϲ ἀπέπλυνα,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

---

29 τοῦ θανεῖν cod., emendavit Pitra — 32 εὐκόϲμων de coni. reposuimus: εὐκομῶν cod. εὔκοϲμοϲ κατάλογοϲ Pitra — 33 ἀποϲτόλων nos: τῶν ἀποϲτόλων cod. — 48 Ioann. XVI 33 Christum non post resurrectionem, sed antequam cruci affigeretur, haec vociferatum esse testatur — 49 τὸν eiecit Pitra, nos et in hac et tertia, quinta, sexta aliis strophis in initio versus anapaestum a poeta admissum esse iudicamus. — 51 ἤμην ἐγὼ Pitra — 54 Matth. X. XXVIII 19 et 20. Marc. XVI 15 et 16. Luc. XXIV 47 — 58 διὰ ἐκείνην Pitra

Πέτρε, φιλεῖς με; ποίει ἃ λέγω:
ποίμανόν μου τὴν ποίμνην
καὶ φίλει οὓς φιλῶ, | συμπάσχων τοῖς ἁμαρτάνουσιν,
μνησθείς μου τῆς πρὸς σὲ εὐσπλαγχνίας,
ὅτι τρὶς ἀρνησάμενόν | σ᾿ ἐδεξάμην·
ἔχεις λῃστὴν | θυρωρὸν παραδείσου | θαρρύνοντά σε·
ἐκείνῳ πέμπε οὓς θέλεις·
δι᾿ ὑμῶν πρὸς ἐμὲ ἀναστρέφει Ἀδὰμ
βοῶν· ὁ πλάστης παράσχες μοι
τὸν λῃστὴν πυλωρὸν καὶ κλειδοῦχον Κηφᾶν,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἴσχυέ μοι καὶ σύ, ὦ Ἀνδρέα!
ὥσπερ εὗρές με πρῶτος
εὑρεθεὶς παρ᾿ ἐμοῦ, | εὑρὲ καὶ σὺ τὸν πλανώμενον·
μὴ ἐπιλάθῃ τῆς πρώτης τέχνης·
ἐξ αὐτῆς γάρ σε εἰς ταύτην μεταπαιδεύσω·
ὡς πρὶν γυμνὸς | εἰς βυθὸν καὶ νυνὶ | πρὸς τὸν βίον γυμνός,
καλάμῳ πρὶν ἁλιεύων
σταυρῷ ἁλιεύειν διδάχθητι·
τῷ σκώληκι ἐδελέαζες,
τῇ σαρκί μου θηρᾶν παραγγέλλω σοι,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Νῦν δεῖξον ἔργον, ὦ Ἰωάννη!
νυνὶ μάθωσι πάντες,
ὡς οὐ μάτην τὸ πρὶν | ἀνέκλινά σε τῷ στήθει μου·
ποίησον αὔλακας τῇ πηγῇ μου,
ἧς τὰ νάματα ἤντλησεν | ἡ στοργή σου·
ὄρυξόν μοι | ὡς δικέλλῃ τῇ γλώττῃ | διέξοδον,
[καὶ] ἥξω ὡς, ἐὰν θέλῃς,
καὶ ποτίσας μεθύσω τὸν σπόρον σου·
ὡς κόκκους λόγους κατάβαλλε,
καὶ αὐξήσας πληθύνω τὰ λήϊά σου,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Οὕτω καὶ σύ, Ἰάκωβε, πράττε,
μὴ τὸ κήρυγμα λείψας,

---

64 Ioann. XXI 15—17 — 68 ἀρνησάμενόν σε ἐδεξάμην cod. aut ἀρνούμενον aut ἀρνησάμενον σ᾿ ἐδεξάμην emendandum esse monuit Pitra, quarum emendationum altera et facilior et accentibus accommodatior est — 70 ἐθέλεις cod. — 72 παράσχες Pitra: παρέσχες cod. — 76 Ioann. I 41 et 42. — 79 εἰς ταύτην σε cod., Pitra maluit αὐτῆς σ᾿ εἰς ταύτην — 80 πρὶν Pitra: πρώην cod. — 82 τῷ σταυρῷ cod., emendavit Pitra. — 88 Ioann. XIII 23 — 91 τῇ σῇ Pitra, at in clausula legitimum creticum pro choriambo posuit poeta — 92 ὡς ἂν ἐθέλῃς Pitra, ὡς ἐὰν θέλεις cod. — 93 καὶ eiecit Pitra — μεθύσω nos: μετύσω Pitra — 95 πληθυνῶ Pitra contra accentuum concinnitatem.

Ζεβεδαίου μνηcθεὶc, | οὗ πρὶν ἐμὲ προετίμηcαc·
οἶδαc γὰρ, πῶc ἀφῆκαc ἐν cκάφῃ
τὸν γενέτην, τὸν πλάcτην | ἐμὲ ποθήcαc·
πλήρωcόν μου | τὴν βουλὴν μετὰ τῶν | ὁμοδούλων cου·
μὴ πτήξηc τοὺc ἐπιβούλουc·
τὰc βουλὰc γὰρ αὐτῶν διεcκέδαcα·
μαχαίραιc cε ὅταν τέμνωcι,
νόει, τίc ὁ τῇ λόγχῃ νυγεὶc τὴν πλευρὰν,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὕπαγε, Φίλιππε, ἅμα τούτοιc,
κήρυξόν με; ὡc βλέπειc
καὶ ἀκούειc μου νῦν· | μὴ τοῦ πατρόc μου χωρίcῃc με,
μὴ εἴπῃc, ὅτι τὸν γόνον εἶδον,
τὸν δὲ τούτου γενέτην | οὐδ᾽ ὅλωc εἶδον·
ἔδειξά cοι | ἐν ἐμοὶ τὸν πατέρα | κἀμὲ ἐν αὐτῷ·
οὐκ ἦλθον παρὲξ ἐκείνου·
ὃ γὰρ λέγει τελῶ· καὶ ὃ θέλω τελεῖ·
ἐν τῷ αὐτῷ ἐcμεν πνεύματι·
τούτου κήρυκα ῥήτορα πέμπω cε,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ῥήματα τῆc τότε ἀπιcτίαc
διὰ πίcτεωc ἄρτι
ἀπαλείψαc, Θωμᾶ, | κήρυξον, ὃν ἐψηλάφηcαc·
ἦλθε καιρὸc, ὃν ἀεὶ ἐπόθειc,
παρατάξαcθαι δήμῳ | τῷ τῶν Ἑβραίων·
ἔχειc cαφῶc | τῆc ἐγέρcεώc μου | τὰ ἐνέχυρα·
τοὺc τύπουc εἶδεc τῶν ἥλων
καὶ τῆc λόγχηc κατεῖδεc τοὺc μώλωπαc·
οὐκ ἔcτι cοι λοιπὸν πρόφαcιc·
πᾶcαν γὰρ ἀφορμὴν περιῄρουν cου,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὥcπερ τελώνηc μεῖνον, Ματθαῖε,
καὶ τελώνει ἐκεῖνον
τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἀδὰμ, | ὥcπερ πρὶν τοὺc διοδεύονταc·
μὴ φείcῃ, ἕωc ἂν ἀπολάβῃc
καὶ τὸν ἔcχατον κοδράντην | παρ᾽ ἐκείνου·

---

99 Marc. I 19 et 20. — 104 γὰρ eiecit Pitra — 110 Ioann. XIV 8—10. — 115 ὃ θέλει τελῶ· ὃ θέλω τελεῖ Pitra, numero ille quidem syllabarum observato sed prosodia neglecta; sed nescio an ὃ γὰρ θέλει λέγω καὶ ὃ λέγω τελεῖ emendare praestet secundum Ioann. XIV 10 — 119 Ioann. XX 19—29 — 125 τύπουc nos ex Ioann. XX 25: τόπουc Pitra — 126 καί eiecit Pitra — 128 περιῄρουν nos: περιῇρον Pitra — 130 Matth. IX 9 — 132 ὥcπερ πρὶν Pitra: ὡc πρὶν cod.

καὶ κάθου τηρῶν | τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς ᾅδην | ἀπάγουσαν·
κἂν εὕρῃς τὸν ὀλετῆρα
ἀπὸ τῶν ἐμῶν ἐκπορευόμενον,
ἐπίστηθι καὶ τελώνιςον
καὶ γυμνὸν τοῦτον δεῖξον, ὡς λέγω σοι
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Μίαν φωνὴν ἀφίημι πᾶσιν,
ἵνα μὴ τὸν καθ' ἕνα
ἐκδιδάσκων κοπῶ, | ἅπαξ λαλῶ τοῖς ἁγίοις μου·
πορευθέντες εἰς πάντα τὸν κόσμον
μαθητεύσατε ἔθνη | καὶ βασιλέας·
πάντα γάρ μοι | παρεδόθη ὑπὸ | τοῦ γεννήσαντός με,
τὰ ἄνω ἅμα τοῖς κάτω,
ὧν καὶ πρὶν λαβεῖν [τὴν] σάρκα ἐδέσποζον,
καὶ νῦν πάντων βεβασίλευκα
καὶ ὑμᾶς ἱερὰν ἔχω σύγκλητον
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἄπιτε οὖν εἰς πάντα τὰ ἔθνη·
μετανοίας τὸν σπόρον
ἐμβαλόντες τῇ γῇ | διδασκαλίαις ἀρδεύσατε·
τούτων δ' ἀκούσαντες οἱ συμμύσται
πρὸς ἀλλήλους ἑώρων, | κινοῦντες κάρας·
πόθεν ἡμῖν | ἡ φωνὴ καὶ ἡ γλῶττα | πρὸς πάντας λαλεῖν;
ἰσχὺν δὲ τίς ἡμῖν δώσει
ἀντιστῆναι λαοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν,
. . . .,
. . . . ὡς προσέταξας
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια;

Νῦν μὴ ταράσσεσθε τῇ καρδίᾳ,
μὴ θολώσῃ τὰς φρένας
ὑμῶν ὁ δυσμενής· | ὡς νήπιοι μὴ λογίζεσθε,
γίνεσθε φρόνιμοι ὡσεὶ ὄφεις·
δι' ὑμᾶς γὰρ ὡς ὄφις | ἐγὼ ὑψώθην·
μὴ ἑαυτοὺς | ἐκφοβοῦντες τὸ | κήρυγμα λείψητε·

---

135 κάθου, quod ante Romanum dixisse Alexin et Diphilum grammaticus anonymus apud Bekkerum anecd. p. 100 testatur, Graeci iam vulgo usurpant; Pitra coniecturis locum sanissimum dilaceravit. — 136 κἂν Pitra: καὶ ἐὰν cod. — 137 ἐκ τῶν ἐμῶν Pitra. — 138 ἐπίσθητι Pitra — 144 Matth. XXVIII 19. Marc. XVI 19 — 148 τὴν uncinis inclusimus. — 159 τοῖς Pitra — 160 lacunam hunc in modum explevit Pitra: ἀγράμματοι καὶ ἀπαίδευτοι, ἁλιεῖς ἀσθενεῖς, sed ut alia mittam, dativum casum leges grammaticae postulant — 163 Ioann. XIV, cf. XV, XVI, XVII — 166 Matth. X 16 habet οἱ ὄφεις — 167 Ioann. III 14. — 168 τὸ addidimus. — λείψητε nos: λείψετε cod.

οὐ θέλω cθένει νικῆcαι,
διὰ τῶν ἀcθενῶν περιγίνομαι·
οὐ χαίρω τοῖc πλατωνίζουcι,
τὰ μωρὰ γὰρ τοῦ κόcμου ἠγάπηcα,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὅμωc ὑμῖν καὶ δύναμιν δώcω,
δύναμιν ἐν τῷ πίπτειν
ἀνιcτᾶcαν πολλοὺc | καὶ γλῶτταν δὲ τὴν cοφίζουcαν·
τόνοc ἡμῶν cοβεῖ Δημοcθένην,
ἡττῶνται Ἀθηναῖοι καὶ Γαλιλαίοιc·
παύcει λοιπὸν | γὰρ ὁ μέγαc Κηφᾶc, | ἐξαγγέλλων ἐμὲ,
ἀμέτρουc λέξειc καὶ μύθουc,
ἀμαυροῖ τὸ ῥητὸν τοῦ μαραναθά·
ἡ Ναζαρὲτ δονεῖ Κόρινθον·
οἱ λαλοῦντεc ὑμεῖc, ὁ πείθων ἐγὼ,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὕβρεcι πάνταc ὑμᾶc πλυνοῦcι
φυλακαῖc ἐμβαλόντεc,
καὶ δεcμοῦντεc πικρῶc | τοῖc ἄρχουcι παραδώcουcιν·
ἀλλ' ὀρφανοὺc ὑμᾶc οὐκ ἐάcω·
μεθ' ὑμῶν γάρ εἰμι | μέχρι cυντελείαc·
ὅταν κριταῖc | παραcτῆτε, ὑμῶν | με ὄψεcθε μέcον·
δεcμεῖcθε καὶ cυνδεcμοῦμαι·
cὺν ἐμοὶ, δι' ἐμὲ πάντα πάcχετε·
ὑμεῖc τὴν γνώμην προτείνατε,
ὡc κἀγὼ δι' ὑμῶν ἀγωνίζομαι,
ὁ μόνοc γινώcκων τὰ ἐγκάρδια.

Ὅτε δὲ ἤκουcαν τῶν ῥημάτων
τοῦ cοφοῦ διδαcκάλου
οἱ cοφοὶ μαθηταὶ, | πρὸc ταῦτα ἀνταπεκρίθηcαν·
πάντα cκληρὰ ἡμῖν ἐπηγγείλω
καὶ δειλίαc ἀνάμεcτά τε | καὶ θανάτου·
τοῦτο δὲ νῦν | ἐνομίζομεν φεύγειν | κολλώμενοί cου·
καὶ ἄρτι τοῖc cκληροτέροιc
παραδίδωc ἡμᾶc ὁ cωτὴρ ἡμῶν·
ἐκάλεcαc εἰc ἀνάπαυcιν

172 Paulus ad Corinth. I 1, 27 — μῶρα Pitra contrariis modis — 176 ἀνιcτῶcαν cod., emendavit Pitra. — 177 τόνοc] τόμοc cod., quod defendit Pitra — 179 παύει suspicatur Pitra — γὰρ ὁ μέγαc nos, Pitra ex parte praeeunte, numerorum explendorum causa addidimus. — 186 ἐμβαλόντεc nos: ἐμβάλλοντεc Pitra — 201 exspectes κολλώμενοί cοι ut κολλώμενοc τῇ πόρνῃ apud Paulum ad Cor. I 6, 16 — 203 παραδίδηc cod. — 204 ὁ καλέcαc Pitra contra modorum concinnitatem.

καὶ ἰδοὺ προαλείφειϲ εἰϲ ἄθληϲιν,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Ψῆφοϲ ὑμᾶϲ καλεῖ πρὸϲ ἀγῶναϲ·
ὁ κανὼν τῆϲ ἀγάπηϲ
ἀπαιτεῖ παρ᾿ ὑμῶν | φιλίαϲ ἔργον ἐνδείξαϲθαι·
πάθετε ὑπὲρ ἐμοῦ, ὡϲ φίλοι,
ὡϲ κἀγὼ ὑπὲρ φίλων | καὶ μὴ ὀφείλων·
χρέοϲ οὐδὲν | οὐχ εὑρέθη καλοῦν | με πρὸϲ θάνατον·
ἀλλ᾿ ὅμωϲ κατεδεξάμην
καὶ ϲταυρὸν ὡϲ χρεώϲτηϲ ὑπέμεινα·
τὸ πατρικὸν ὑμῶν δάνειον
ὁ ἀνεύθυνοϲ·θέλων ἀπέδωκα,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Ἄπιτε οὖν εἰϲ πάντα τὸν κόϲμον·
μετανοίαϲ τὸν ϲπόρον
ἐμβαλόντεϲ τῇ γῇ, | διδαϲκαλίαιϲ ἀρδεύϲατε·
βλέπετε, μή τιϲ μετανοήϲαϲ
ἔξω τῆϲ ὑμετέραϲ | ϲαγήνηϲ μείνῃ·
χαίρω γὰρ τοῖϲ | ἐπιϲτρέφουϲιν, ὡϲ | οἴδατε καὶ ὑμεῖϲ·
ὡϲ εὐθὺϲ καὶ ὁ προδούϲ με
εἰϲ ἐμὲ μετὰ πρᾶϲιν ὑπέϲτρεφε,
κἀγὼ αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα
ἐξαλείψαϲ ὑμῖν τοῦτον ἥνωϲα,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Λύπην μιϲήϲατε καὶ δειλίαν·
αὕτη γὰρ παραπέμπει
τῷ θανάτῳ πολλούϲ, | ὡϲ ὁ Ἰούδαϲ ἀπέδειξεν·
οἴδατε, πῶϲ ἀγχόνηϲ ϲχοινίον
ἡ ἀπόγνωϲιϲ ἔπλεξε | τῷ προδότῃ·
ὅμωϲ κενὴ | καὶ ἐν τούτῳ ἡ τοῦ | διαβόλου παγίϲ·
μικρὸν γὰρ καὶ ἀποτίϲει
ἀντὶ τοῦ Ϲκαριώτου τὸν Κίλικα,
ἀντὶ δολίου τὸν δόκιμον,
ἀντὶ πράτου τὸν Παῦλον κομίϲομαι,
ὁ μόνοϲ γινώϲκων τὰ ἐγκάρδια.

Μύϲται μου φίλοι καὶ ἀδελφοί μου·
μύϲταϲ γὰρ ὑμᾶϲ λέγω,

212 ἐμὲ coniecit Pitra, sed ipsis accentibus poetam in clausula periodi creticum posuisse docemur — 224 εὐθὺϲ nos: εἴθοιϲ cod. m. pr. εἴθ᾿ εἰϲ cod. m. sec. Pitra — 231 ὁ Ἰούδαϲ ἀπέδειξεν nos: τὸν Ἰούδαν ἀπέδειξεν cod. — 236 τοῦ expulit Pitra — 237 τοῦ δολίου cod., emendavit Pitra

οὐχὶ δούλους λοιπόν, | υἱοὺς καὶ συγκληρονόμους μου·
φωστῆρες τῆς οἰκουμένης ὅλης
καὶ ἐμοῦ τοῦ ἡλίου | φαιδραὶ ἀκτῖνες,
τῶν θησαυρῶν | τῶν ἐμῶν οἱ πιστοὶ | κλειδοφύλακες,
μεστοὶ τῶν δωρουμένων
παρ' ἐμοῦ τῷ Ἀδὰμ ὑποστρέφοντι,
οἱ στύλοι τῆς ἐκκλησίας μου,
οὓς ἐγὼ ἐκ θαλάσσης ἀνήγαγον,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Οὕτω κηρύξατέ με τῷ κόσμῳ,
φανεροῦντες ὃ πέλω·
καὶ μισοῦντες λοιπὸν | παραβολὰς καὶ αἰνίγματα
εἴπατε, ὅτι θεὸς ὑπάρχω
καὶ ἀνέκφραστος δούλου | μορφὴν ἔλαβον·
δείξατε, πῶς | τὰς πληγὰς τῆς σαρκὸς | ᾠκειούμην ἑκών·
θεὸς ὤν, καίπερ μὴ θνήσκων,
σὺν τῷ σώματι ἦλθον εἰς θάνατον·
καὶ ὁ ταφεὶς ὡς κατάκριτος
ἐξεπόρθουν τὸν Ἅιδην ὡς κύριος,
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Σώσατε οὖν ἐν τούτοις τὸν κόσμον,
βαπτίζοντες εἰς ὄνομα
πατρός τε καὶ υἱοῦ | καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος.
Τούτοις τοῖς λόγοις κραταιωθέντες
οἱ ἀπόστολοι ἔλεγον | πρὸς τὸν πλάστην·
σὺ εἶ θεὸς | προαιώνιος καὶ | ἀτελεύτητος.
σὲ ἕνα κύριον γνόντες
ἅμα τῷ σῷ πατρὶ καὶ τῷ πνεύματι
κηρύσσομεν, ὡς προσέταξας·
σὺ γενοῦ μεθ' ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν
ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

II

Στιχηρὰ προσόμοια εἰς τὰ προεόρτια τῶν Χριστουγέννων (Δεκ. 20)

ἦχος πλ. β'.

Αἱ ἀγγελικαὶ | προπορεύεσθε δυνάμεις·
οἱ ἐν Βηθλεὲμ | ἑτοιμάσατε τὴν φάτνην·
ὁ λόγος γὰρ γεννᾶται· | ἡ σοφία προέρχεται·
δέχου ἀσπασμὸν ἡ ἐκκλησία·

---

254 fort. ὑπάρχων — 255 ἀνεκφράστως coni. Pitra — 256 οἰκειούμην cod. — 263 secundus cum tertio versu ita cohaeret, ut prioris extrema syllaba partem insequentis numeri efficiat — 264 παναγίου dubitanter proposuit Pitra — 268 καὶ σὲ cod., particulam καὶ eiiciendam esse intellexit Pitra — 270 κηρύξομεν de coni. scripsit Pitra

εἰc τὴν χαρὰν τῆc θεοτόκου | λαοὶ εἴπωμεν·
εὐλογημένοc ὁ ἐλθὼν | θεὸc ἡμῶν· δόξα coι.

Ἀνίcχει ὁ ἀcτὴρ | Ἰακὼβ ἐν τῷ cπηλαίῳ·
δεῦτε καὶ ἡμεῖc | προεόρτια τελοῦντεc
cυνδράμωμεν τοῖc μάγοιc, | τοῖc ποιμέcι cυνέλθωμεν·
ἴδωμεν θεὸν ἐν τοῖc cπαργάνοιc·
ἴδωμεν παρθένον γαλουχοῦcαν· | φρικτὸν θέαμα!
ὁ βαcιλεὺc τοῦ Ἰcραὴλ | Χριcτὸc παραγίνεται.

Βουνοὶ γλυκαcμὸν | cταλαξάτωcαν· ἰδοὺ γὰρ
ἥκει ὁ θεόc, | ἐκ Θαιμὰν ἔθνη ἡττᾶcθε·
ἀγάλλεcθε προφῆται, | πατριάρχαι cκιρτήcατε·
ἄνθρωποι χορεύcατε ἐνθέωc·
ὁ ἰcχυρὸc καὶ μέγαc ἄρχων | Χριcτὸc τίκτεται·
ὁ βαcιλεὺc τῶν οὐρανῶν | ἐν γῇ παραγίνεται.

Γῆθεν ἀνυψῶν | τοὺc βροτοὺc ὁ πλάcτηc ἥκει,
τὴν βαcιλικὴν | καινουργῶν αὖθιc εἰκόνα·
cυγχάρητε, τῶν ἄνω | αἱ δυνάμειc, ὑμνήcατε·
ἔχθραc τὸ μεcότοιχον ἐλύθη·
ἦλθεν ᾧ ἀπέκειτο· θεὸc γὰρ | βροτὸc γίνεται·
ὁ βαcιλεὺc τοῦ Ἰcραὴλ | Χριcτὸc παραγίνεται.

Δεῦτε, οἱ πιcτοί, | ὑπαντήcωμεν τῷ κτίcτῃ,
ἥκοντι εἰc γῆν | ἐκ παρθένου ἀνατεῖλαι·
ἁγνείᾳ λαμπρυνθῶμεν, | ἀρεταῖc ἀπαcτράψωμεν·
τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἑτοιμαcθῶμεν
Χριcτὸν ἰδέcθαι βρεφωθέντα | νοὸc ὄμμαcιν,
ἡμᾶc θεοῦντα τοὺc βροτοὺc | ἄκρᾳ ἀγαθότητι.

Ἐγγίζει ὁ Χριcτόc· | Βηθλεὲμ προετοιμάζου·
ἤδη τῶν ἐθνῶν | τὸ cωτήριον αὐγάζει·
εὐτρέπιcον τὴν φάτνην, | τοὺc ποιμέναc cυνάγαγε,
κάλεcον τοὺc μάγουc ἐκ Περcίδοc·
αἱ cτρατιαὶ τῶν ἀcωμάτων | νοῶν κράζουcιν·
ὁ βαcιλεὺc τῶν οὐρανῶν | Χριcτὸc παραγίνεται.

Ζῆλόc τε καὶ πῦρ | καταφάγεταί cε, ἄφρων,
πλάνε ἀληθῶc | καὶ τοῦ νόμου cυκοφάντα·
Ἰδοὺ γὰρ ἡ παρθένοc, | Ἡcαΐαc ὡc ἔφηcεν,
ἔcχεν ἐν γαcτρὶ καὶ ἐπὶ φάτνηc

---

7 primum versiculum anacrusi auctum retinere quam articulum ὁ in altera et sexta stropha delere malui; item quinto versui secundae et quartae strophae una syllaba praefixa est.

ἀνακλινεῖ τὸν βασιλέα· | διὸ ἅπαντες
οἱ ἐξ Ἰούδα τῆς φυλῆς | δυνάσται ἐκλείψουσιν.

CΕΡΓΙΟΥ

ἀκάθιςτος ὕμνος τῆς θεοτόκου (Τριῴδ. cελ. 281—287)
κοντάκιον. ἦχος πλ. δ΄.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθεῖcα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, θεοτόκε·
ἀλλ᾽ ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζω σοι· χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ οἶκοι τοῦ ἀκαθίστου ὕμνου κατ᾽ ἀλφάβητον.

Ἄγγελος πρωτοστάτης | οὐρανόθεν ἐπέμφθη
εἰπεῖν τῇ θεοτόκῳ τὸ «χαῖρε»·
καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ
σωματούμενόν σε θεωρῶν, κύριε,
ἐξίστατο καὶ ἵστατο, | κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·
χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει·
χαῖρε, δι᾽ ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει·
χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις·
χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις·
χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον | ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς·
χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον | καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς·
χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις | βασιλέως καθέδρα·
χαῖρε, ὅτι βαστάζεις | τὸν βαστάζοντα πάντα·
χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον·
χαῖρε, γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως·
χαῖρε, δι᾽ ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις·
χαῖρε, δι᾽ ἧς βρεφουργεῖται ὁ κτίστης·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ ἁγία | ἑαυτὴν ἐν ἁγνείᾳ
φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως·
τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς
δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται·
ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως | τὴν κύησιν πῶς λέγεις κράζων·
Ἀλληλούϊα.

Codd. FG usi sumus in contakio et primo vico Sergii hymni recognoscendis — 22 μεθ᾽ ἧς F — προσκυνεῖται ὁ πλάστης FG

Γνῶϲιν ἄγνωϲτον γνῶναι | ἡ παρθένοϲ ζητοῦϲα
ἐβόηϲε πρὸϲ τὸν λειτουργοῦντα·
ἐκ λαγόνων ἁγνῶν υἱὸν
πῶϲ ἐϲτι τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι·
πρὸϲ ἣν ἐκεῖνοϲ ἔφηϲεν ἐν φόβῳ, | πλὴν κραυγάζων οὕτω·
χαῖρε, βουλῆϲ ἀπορρήτου μύϲτιϲ·
χαῖρε, ϲιγῆϲ δεομένων πίϲτιϲ·
χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριϲτοῦ τὸ προοίμιον·
χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον·
χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, | ᾗ κατέβη ὁ θεόϲ·
χαῖρε, γέφυρα μετάγουϲα | τοὺϲ ἐκ γῆϲ πρὸϲ οὐρανόν·
χαῖρε, τὸ τῶν ἀγγέλων | πολυθρύλλητον θαῦμα·
χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων | πολυθρήνητον τραῦμα·
χαῖρε, τὸ φῶϲ ἀρρήτωϲ γεννήϲαϲα·
χαῖρε, τὸ «πῶϲ» μηδένα διδάξαϲα·
χαῖρε, ϲοφῶν ὑπερβαίνουϲα γνῶϲιν·
χαῖρε, πιϲτῶν καταυγάζουϲα φρέναϲ·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμιϲ τοῦ ὑψίϲτου | ἐπεϲκίαϲε τότε
πρὸϲ ϲύλληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ·
καὶ τὴν εὔκαρπον ταύτηϲ νηδὺν
ὡϲ ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπαϲι
τοῖϲ θέλουϲι θερίζειν ϲωτηρίαν | ἐν τῷ ψάλλειν οὕτωϲ·
Ἀλληλούϊα.

Ἔχουϲα θεοδόχον | ἡ παρθένοϲ τὴν μήτραν
ἀνέδραμε πρὸϲ τὴν Ἐλιϲάβετ·
τὸ δὲ βρέφοϲ ἐκείνηϲ εὐθὺϲ
ἐπιγνοὺν τὸν ταύτηϲ ἀϲπαϲμὸν ἔχαιρε
καὶ ἅλμαϲιν ὡϲ ᾄϲμαϲιν | ἐβόα πρὸϲ τὴν θεοτόκον·
χαῖρε, βλαϲτοῦ ἀμαράντου κλῆμα·
χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα·
χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦϲα φιλάνθρωπον·
χαῖρε, φυτουργὸν τῆϲ ζωῆϲ ἡμῶν φύουϲα·
χαῖρε, ἄρουρα βλαϲτάνουϲα | εὐφορίαν οἰκτιρμῶν·
χαῖρε, τράπεζα βαϲτάζουϲα | εὐθηνίαν ἱλαϲμῶν·
χαῖρε, ὅτι λειμῶνα | τῆϲ τρυφῆϲ ἀναθάλλειϲ·
χαῖρε, ὅτι λιμένα | τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζειϲ·
χαῖρε, δεκτὸν πρεϲβείαϲ θυμίαμα·
χαῖρε, παντὸϲ τοῦ κόϲμου ἐξίλαϲμα·
χαῖρε, θεοῦ πρὸϲ θνητοὺϲ εὐδοκία·

40 ᾗ coniectura reposuimus: δι' ἧϲ Triod.

χαῖρε, θνητῶν πρὸς θεὸν παρρησία·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων | λογισμῶν ἀμφιβόλων
ὁ σώφρων Ἰωσὴφ ἐταράχθη,
πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν
καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν, ἄμεμπτε·
μαθὼν δὲ σου τὴν σύλληψιν | ἐκ πνεύματος ἁγίου ἔφη·
Ἀλληλούϊα.

Ἤκουσαν οἱ ποιμένες | τῶν ἀγγέλων ὑμνούντων
τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν·
καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα
θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον
ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, | ἣν ὑμνοῦντες εἶπον·
χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος μήτηρ·
χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων·
χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον·
χαῖρε, παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον·
χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια | συναγάλλεται τῇ γῇ·
χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια | συγχορεύει οὐρανοῖς·
χαῖρε, τῶν ἀποστόλων | τὸ ἀσίγητον στόμα·
χαῖρε, τῶν ἀθλοφόρων | τὸ ἀνίκητον θάρσος·
χαῖρε, στερρὸν τῆς πίστεως ἔρεισμα·
χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα·
χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐγυμνώθη ὁ ᾅδης·
χαῖρε, δι᾿ ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα | θεωρήσαντες μάγοι
τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλῃ·
καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν,
δι᾿ αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν | ἄνακτα·
καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον | ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες·
Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων | ἐν χερσὶ τῆς παρθένου
τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους·
καὶ δεσπότην νοοῦντες αὐτόν,
εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν
τοῖς δώροις θεραπεῦσαι καὶ | βοῆσαι τῇ εὐλογημένῃ·
χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου μήτηρ·
χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας·
χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα·
χαῖρε, τῆς τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα·

χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον | ἐκβαλοῦςα τῆς ἀρχῆς·
χαῖρε, κύριον φιλάνθρωπον | ἐπιδείξαςα Χριστόν·
χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου | λυτρουμένη θρηςκείας·
χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου | ῥυομένη τῶν ἔργων·
χαῖρε, πυρὸς προςκύνηςιν παύςαςα·
χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουςα·
χαῖρε, πιςτῶν ὁδηγὲ ςωφροςύνης·
χαῖρε, παςῶν γενεῶν εὐφροςύνη·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι | γεγονότες οἱ μάγοι
ὑπέςτρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα,
ἐκτελέςαντές ςου τὸν χρηςμὸν
καὶ κηρύξαντές ςε τὸν Χριςτὸν ἅπαςιν,
ἀφέντες τὸν Ἡρώδην ὡς ληρώδη, | μὴ εἰδότα ψάλλειν·
Ἀλληλούϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ | φωτιςμὸν ἀληθείας
ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ ςκότος·
τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης, ςωτήρ,
μὴ ἐνέγκαντά ςου τὴν ἰςχὺν πέπτωκεν·
οἱ τούτων δὲ ῥυςθέντες | ἐβόων πρὸς τὴν θεοτόκον·
χαῖρε, ἀνόρθωςις τῶν ἀνθρώπων·
χαῖρε, κατάπτωςις τῶν δαιμόνων·
χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήςαςα·
χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξαςα·
χαῖρε, θάλαςςα ποντίςαςα | Φαραὼ τὸν νοητόν·
χαῖρε, πέτρα ἡ ποτίςαςα | τοὺς διψῶντας τὴν ζωήν·
χαῖρε, πύρινε ςτύλε | ὁδηγῶν τοὺς ἐν ςκότει·
χαῖρε, ςκέπη τοῦ κόςμου, | πλατυτέρα νεφέλης·
χαῖρε, τροφὴ τοῦ μάννα διάδοχε·
χαῖρε, τρυφῆς ἁγίας διάκονε·
χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας·
χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος | τοῦ παρόντος αἰῶνος
μεθίςταςθαι τοῦ ἀπατεῶνος,
ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ,
ἀλλ᾿ ἐγνώςθης τούτῳ καὶ θεὸς τέλειος·
διόπερ ἐξεπλάγη ςου | τὴν ἄπειρον ςοφίαν κράζων·
Ἀλληλούϊα.

142 fort. ἡ γαῖα vel ἡ γῆ ἡ

Νέαν ἔδειξε κτίσιν | ἐμφανίσας ὁ κτίστης
ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις,
ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρὸς
καὶ φυλάξας ταύτην, ὥσπερ ἦν, ἄφθορον,
ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες | ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες·
χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας·
χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας·
χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα·
χαῖρε, τῶν ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα·
χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, | ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί·
χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, | ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί·
χαῖρε, κυοφοροῦσα | ὁδηγὸν πλανωμένοις·
χαῖρε, ἀπογεννῶσα | λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις·
χαῖρε, κριτοῦ δικαίου δυσώπησις·
χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις·
χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας·
χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες | ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου,
τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες·
διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς θεὸς
ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος,
βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος | τοὺς αὐτῷ βοῶντας·
Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω | καὶ τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως
ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος λόγος·
συγκατάβασις γὰρ θεϊκή,
οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε,
καὶ τόκος ἐκ παρθένου θεολήπτου | ἀκουούσης ταῦτα·
χαῖρε, θεοῦ ἀχωρήτου χώρα·
χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα·
χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα·
χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα·
χαῖρε, ὄχημα πανάγιον | τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ·
χαῖρε, οἴκημα πανάριστον | τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφίμ·
χαῖρε, ἡ τἀναντία | εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα·
χαῖρε, ἡ παρθενίαν | καὶ λοχείαν ζευγνῦσα·
χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις·
χαῖρε, δι' ἧς ἠνοίχθη παράδεισος·
χαῖρε, ἡ κλεὶς τῆς Χριστοῦ βασιλείας·

171 θεός] duabus syllabis versus abundat.

χαῖρε, ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε·

Πᾶcα φύcιc ἀγγέλων | κατεπλάγη τὸ μέγα
τῆc cῆc ἐνανθρωπήcεωc ἔργον·
τὸν ἀπρόcιτον γὰρ ὡc θεὸν
ἐθεώρει πᾶcι προcιτὸν | ἄνθρωπον,
ἡμῖν μὲν cυνδιάγοντα, | ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων· [οὕτωc]
Ἀλληλούϊα.

Ῥήτοραc πολυφθόγγουc | ὡc ἰχθύαc ἀφώνουc
ὁρῶμεν ἐπὶ coὶ, θεοτόκε·
ἀποροῦcι γὰρ λέγειν τό· «πῶc
καὶ παρθένοc μένειc καὶ τεκεῖν ἴcχυcαc·»
ἡμεῖc δὲ τὸ μυcτήριον θαυμάζοντεc | πιcτῶc βοῶμεν·
χαῖρε, cοφίαc θεοῦ δοχεῖον·
χαῖρε, προνοίαc αὐτοῦ ταμεῖον·
χαῖρε, φιλοcόφουc ἀcόφουc δεικνύουcα·
χαῖρε, τεχνολόγουc ἀλόγουc ἐλέγχουcα·
χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθηcαν | οἱ δεινοὶ cυζητηταί·
χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθηcαν | οἱ τῶν μύθων ποιηταί·
χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων | τὰc πλοκὰc διαcπῶcα·
χαῖρε, τῶν ἁλιέων | τὰc cαγήναc πληροῦcα·
χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίαc ἐξέλκουcα·
χαῖρε, πολλοὺc ἐν γνώcει φωτίζουcα·
χαῖρε, ὁλκὰc τῶν θελόντων cωθῆναι·
χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Cῶcαι θέλων τὸν κόcμον | ὁ τῶν ὅλων κοcμήτωρ
πρὸc τοῦτον αὐτεπάγγελτοc ἦλθε·
καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡc θεὸc
δι᾽ ἡμᾶc ἐφάνη καθ᾽ ἡμᾶc ἄνθρωποc·
ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέcαc | ὡc θεὸc ἀκούει·
Ἀλληλούϊα.

Τεῖχοc εἶ τῶν παρθένων, | θεοτόκε παρθένε,
καὶ πάντων τῶν εἰc cὲ προcτρεχόντων·
ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆc γῆc
κατεcκεύαcέ cε ποιητὴc, ἄχραντε,
οἰκήcαc ἐν τῇ μήτρᾳ cου | καὶ πάνταc cοι προcφωνεῖν διδάξαc·
χαῖρε, ἡ cτήλη τῆc παρθενίαc·
χαῖρε, ἡ πύλη τῆc cωτηρίαc·

201 fort. λέγοντες· πῶς — 227 fort. φωνεῖν

χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως·
χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος·
χαῖρε· cὺ γὰρ ἀνεγέννηcας | τοὺc cυλληφθένταc αἰcχρῶc·
χαῖρε· cὺ γὰρ ἐνουθέτηcας | τοὺc cυληθένταc τὸν νοῦν.
χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα | τῶν φρενῶν καταργοῦcα·
χαῖρε, ἡ τὸν cπορέα | τῆc ἁγνείαc τεκοῦcα·
χαῖρε, παcτὰc ἀcπόρου νυμφεύcεωc·
χαῖρε, πιcτοὺc κυρίῳ ἁρμόζουcα·
χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων·
χαῖρε, ψυχῶν νυμφοcτόλε ἁγίων·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὕμνοc ἅπαc ἡττᾶται, | cυνεκτείνεcθαι cπεύδων
τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν cου·
ἰcαρίθμουc γὰρ [τῇ] ψάμμῳ ᾠδὰc
ἂν προcφέρωμέν cοι, βαcιλεῦ ἅγιε,
οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, | ὧν δέδωκαc ἡμῖν [τοῖc cοὶ] βοῶcιν·
Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα | τοῖc ἐν cκότει φανεῖcαν
ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν παρθένον·
τὸ γὰρ ἄϋλον ἅπτουcα φῶc
ὁδηγεῖ πρὸc γνῶcιν θεϊκὴν ἅπανταc,
αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουcα, | κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταύτῃ·
χαῖρε, ἀκτὶc νοητοῦ ἡλίου·
χαῖρε, βολὶc τοῦ ἀδύτου φέγγουc·
χαῖρε, ἀcτραπὴ τὰc ψυχὰc καταλάμπουcα·
χαῖρε, ὡc βροντὴ τοὺc ἐχθροὺc καταπλήττουcα·
χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον | ἀνατέλλειc φωτιcμόν·
χαῖρε, ὅτι τὸν πολύρρυτον | ἀναβλύζειc ποταμόν·
χαῖρε, τῆc κολυμβήθραc | ζωγραφοῦcα τὸν τύπον·
χαῖρε, τῆc ἁμαρτίαc | ἀναιροῦcα τὸν ῥύπον·
χαῖρε, λουτὴρ ἐκπλύνων cυνείδηcιν·
χαῖρε, κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίαcιν·
χαῖρε, ὀcμὴ τῆc Χριcτοῦ εὐωδίαc·
χαῖρε, ζωὴ μυcτικῆc εὐωχίαc·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήcαc | ὀφλημάτων ἀρχαίων
ὁ πάντων χρεωλύτηc ἀνθρώπων,
ἐπεδήμηcε δι' ἑαυτοῦ
πρὸc τοὺc ἀποδήμουc τῆc αὐτοῦ χάριτοc·

244 τῇ et 245 τοῖc cοὶ expellenda esse numeri arguunt — 251 ταῦτα Triod.

καὶ ϲχίϲαϲ τὸ χειρόγραφον | ἀκούει παρὰ πάντων οὕτωϲ·
Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντέϲ ϲου τὸν τόκον | ἀνυμνοῦμέν ϲε πάντεϲ
ὡϲ ἔμψυχον ναὸν, θεοτόκε·
ἐν τῇ ϲῇ γὰρ οἰκήϲαϲ γαϲτρὶ
ὁ ϲυνέχων πάντα τῇ χειρὶ κύριοϲ
ἡγίαϲεν, ἐδόξαϲεν, | ἐδίδαξε βοᾶν ϲοι πάνταϲ·
χαῖρε, ϲκηνὴ τοῦ θεοῦ καὶ λόγου·
χαῖρε, ἁγία ἁγίων μείζων.
χαῖρε, κιβωτὲ χρυϲωθεῖϲα τῷ πνεύματι·
χαῖρε, θηϲαυρὲ τῆϲ ζωῆϲ ἀδαπάνητε·
χαῖρε, τίμιον διάδημα | βαϲιλέων εὐϲεβῶν·
χαῖρε, καύχημα ϲεβάϲμιον | ἱερέων εὐλαβῶν.
χαῖρε, τῆϲ ἐκκληϲίαϲ | ὁ ἀϲάλευτοϲ πύργοϲ·
χαῖρε, τῆϲ βαϲιλείαϲ | τὸ ἀπόρθητον τεῖχοϲ·
χαῖρε, δι᾽ ἧϲ ἐγείρονται τρόπαια·
χαῖρε, δι᾽ ἧϲ ἐχθροὶ καταπίπτουϲι·
χαῖρε, χρωτὸϲ τοῦ ἐμοῦ θεραπεία·
χαῖρε, ψυχῆϲ τῆϲ ἐμῆϲ ϲωτηρία·
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὦ πανύμνητε μῆτερ, | ἡ τεκοῦϲα τὸν πάντων
ἁγίων ἁγιώτατον λόγον,
δεξαμένη τὴν νῦν προϲφορὰν,
ἀπὸ πάϲηϲ ῥῦϲαι ϲυμφορᾶϲ | ἅπανταϲ
καὶ τῆϲ μελλούϲηϲ λύτρωϲαι κολάϲεωϲ | τοὺϲ ϲυμβοῶνταϲ·
Ἀλληλούϊα.

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗϹ

I

Τοῦ μεγάλου κανόνοϲ τὸ πρῶτον τμῆμα ψαλλόμενον τῇ β′ τῆϲ α′ ἑβδομάδοϲ τῶν νηϲτειῶν ἐν τῷ ἀποδείπνῳ (Τριῳδ. ϲελ. 80)

ἦχοϲ πλ. β′.

ᾠδὴ α′.

Βοηθὸϲ καὶ ϲκεπαϲτὴϲ | ἐγένετό μοι εἰϲ ϲωτηρίαν·
οὗτόϲ μου θεὸϲ, καὶ δοξάζω αὐτόν·
θεὸϲ τοῦ πατρόϲ μου, | καὶ ὑψώϲω αὐτόν·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

1 Exod. XV 2 — 3 verbum monosyllabum in altero membro excidisse videtur

Πόθεν ἄρξωμαι θρηνεῖν | τὰϲ τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξειϲ;
ποίαν ἀπαρχὴν | ἐπιθήϲω, Χριϲτὲ,
τῇ νῦν θρηνῳδίᾳ; | ἀλλ᾽ ὡϲ εὔϲπλαγχνόϲ μοι δὸϲ
παραπτωμάτων ἄφεϲιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχὴ, | ϲὺν τῇ ϲαρκί ϲου τῷ κτίϲτῃ πάντων
ἐξομολογοῦ | καὶ ἀπόϲχου λοιπὸν
τῆϲ πρὶν ἀλογίαϲ | καὶ προϲάγαγε θεῷ
ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαϲτον Ἀδὰμ | τῇ παραβάϲει παραζηλώϲαϲ
ἔγνων ἐμαυτὸν | γυμνωθέντα θεοῦ
καὶ τῆϲ ἀϊδίου | βαϲιλείαϲ καὶ τρυφῆϲ
διὰ τὰϲ ἁμαρτίαϲ μου.

Οἴμοι τάλαινα ψυχή! | τί ὡμοιώθηϲ τῇ πρώτῃ Εὔᾳ;
εἶδεϲ γὰρ κακῶϲ | καὶ ἐτρώθηϲ πικρῶϲ
καὶ ἥψω τοῦ ξύλου | καὶ ἐγεύϲω προπετῶϲ
τῆϲ παραλόγου βρώϲεωϲ.

Ἀντὶ Εὔαϲ αἰϲθητῆϲ | ἡ νοητή μοι κατέϲτη Εὔα,
ὁ ἐν τῇ ϲαρκὶ | ἐμπαθὴϲ λογιϲμόϲ,
δεικνὺϲ τὰ ἡδέα | καὶ γευόμενοϲ ἀεὶ
τῆϲ πικρᾶϲ καταπόϲεωϲ.

Ἐπαξίωϲ τῆϲ Ἐδὲμ | προεξερρίφη ὡϲ μὴ φυλάξαϲ
μίαν ϲου, ϲωτὴρ, | ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ·
ἐγὼ δὲ τί πάθω, | ἀθετῶν διὰ παντὸϲ
τὰ ζωηρά ϲου λόγια;

Ὑπερούϲιε τριὰϲ | ἡ ἐν μονάδι προϲκυνουμένη,
ἆρον τὸν κλοιὸν | ἀπ᾽ ἐμοῦ τὸν βαρὺν
τὸν τῆϲ ἁμαρτίαϲ | καὶ ὡϲ εὔϲπλαγχνόϲ μοι δὸϲ
δάκρυα κατανύξεωϲ.

Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶϲ | καὶ προϲταϲία τῶν ϲε ὑμνούντων,
ἆρον τὸν κλοιὸν | ἀπ᾽ ἐμοῦ τὸν βαρὺν
τὸν τῆϲ ἁμαρτίαϲ | καὶ ὡϲ δέϲποινα ἁγνὴ
μετανοοῦντα δέξαι με.

ᾠδὴ β′.

Πρόϲεχε, | οὐρανὲ, καὶ λαλήϲω | καὶ ἀνυμνήϲω Χριϲτὸν
τὸν ἐκ παρθένου ϲαρκὶ | ἐπιδημήϲαντα.

Πρόϲεχε, | οὐρανὲ, καὶ λαλήϲω· | γῆ, ἐνωτίζου φωνῆϲ
μετανοούϲηϲ θεῷ | καὶ ἀνυμνούϲηϲ αὐτόν.

---

25 Genes. III 23—24 — 37 Deuteronom. XXXII 1

Πρόϲχεϲ μοι | ὁ θεὸϲ ὁ ϲωτήρ μου | ἵλεῳ ὄμματί ϲου
καὶ δέξαι μου τὴν θερμὴν | ἐξομολόγηϲιν.

Ἡμάρτηκα | ὑπὲρ πάνταϲ ἀνθρώπουϲ, | μόνοϲ ἡμάρτηκά ϲοι·
ἀλλ᾽ οἴκτειρον ὡϲ θεόϲ, | ϲῶτερ, τὸ ποίημά ϲου.

Μορφώϲαϲ μου | τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν | ταῖϲ φιληδόνοιϲ ὁρμαῖϲ
ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ | τὴν ὡραιότητα.

Ζάλη με | τῶν κακῶν περιέχει, | εὔϲπλαγχνε κύριε·
ἀλλ᾽ ὡϲ τῷ Πέτρῳ κἀμοὶ | τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Ἐϲπίλωϲα | τὸν τῆϲ ϲαρκόϲ μου χιτῶνα | καὶ κατερρύπωϲα
τὸ κατ᾽ εἰκόνα, ϲωτήρ, | καὶ καθ᾽ ὁμοίωϲιν.

Ἠμαύρωϲα | τῆϲ ψυχῆϲ τὸ ὡραῖον | ταῖϲ τῶν παθῶν ἡδοναῖϲ
καὶ ὅλωϲ ὅλον τὸν νοῦν | χοῦν ἀπετέλεϲα.·

Διέρρηξα | [νῦν] τὴν ϲτολήν μου τὴν πρώτην, | ἣν ἐξυφάνατό μοι
ὁ πλαϲτουργὸϲ ἐξ ἀρχῆϲ | καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνόϲ.

Ἐνδέδυμαι | διερρηγμένον χιτῶνα, | ὃν ἐξυφάνατό μοι
ὁ ὄφιϲ τῇ ϲυμβουλῇ, | καὶ καταιϲχύνομαι.

Τὰ δάκρυα | τὰ τῆϲ πόρνηϲ, οἰκτίρμον, | κἀγὼ προβάλλομαι·
ἱλάϲθητί μοι, ϲωτήρ, | τῇ εὐϲπλαγχνίᾳ ϲου.

Προϲέβλεψα | τοῦ φυτοῦ τὸ ὡραῖον | καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν
καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνὸϲ | καὶ καταιϲχύνομαι.

Ἐτέκταινον | ἐπὶ [τὸν] νῶτόν μου πάντεϲ | οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κακῶν,
μακρύνοντεϲ κατ᾽ ἐμοῦ | τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἕνα ϲε | ἐν τριϲὶ τοῖϲ προϲώποιϲ | θεὸν ἁπάντων ὑμνῶ,
τὸν πατέρα καὶ [τὸν] υἱὸν | καὶ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Ἄχραντε | θεοτόκε παρθένε, | μόνη πανύμνητε,
ἱκέτευε ἐκτενῶϲ | εἰϲ τὸ ϲωθῆναι ἡμᾶϲ.

ᾠδὴ γ΄.

Ἐπὶ τὴν ἀϲάλευτον, Χριϲτέ, | πέτραν τῶν ἐντολῶν ϲου
τὴν ἐκκληϲίαν ϲου ϲτερέωϲον.

Πῦρ παρὰ κυρίου ποτὲ | κύριοϲ ἐπιβρέξαϲ
τὴν γῆν Cοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰϲ τὸ ὄροϲ ϲῴζου, ψυχή, | ὥϲπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνοϲ,
καὶ εἰϲ Cηγὼρ προαναϲώθητι.

53 νῦν rectius abiici significamus — 55 duas primas syllabas verbi διερρηγμένον synaloephe coniungas — 69 Genes. XIX 24—25 — 71 Genes. XIX 30

Φεῦγε ἐμπρηϲμόν, ὦ ψυχή, | φεῦγε Ϲοδόμων καῦϲιν,
φεῦγε φθορὰν θείαϲ φλογώϲεωϲ.

Ἥμαρτόν ϲοι μόνοϲ ἐγώ, | ἥμαρτον ὑπὲρ πάνταϲ,
Χριϲτὲ ϲωτήρ, μὴ ὑπερίδῃϲ με.

Ϲὺ εἶ ὁ ποιμὴν ὁ καλόϲ· | ζήτηϲόν με τὸν ἄρνα,
καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδῃϲ με.

Ϲὺ εἶ ὁ γλυκὺϲ Ἰηϲοῦϲ, | ϲὺ εἶ ὁ πλαϲτουργόϲ μου·
ἐν ϲοί, ϲωτήρ, δικαιωθήϲομαι.

Ἐξομολογοῦμαί ϲοι, ϲωτήρ· | ἥμαρτόν ϲοι ἀμέτρωϲ·
ἀλλ᾽ ἄνεϲ, ἄφεϲ μοι ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ.

Ὦ τριὰϲ μονὰϲ ὁ θεόϲ, | ϲῶϲον ἡμᾶϲ ἐκ πλάνηϲ
καὶ πειραϲμῶν καὶ περιϲτάϲεων.

Χαῖρε θεοδόχε γαϲτήρ, | χαῖρε θρόνε κυρίου,
χαῖρε ἡ μήτηρ τῆϲ ζωῆϲ ἡμῶν.

ᾠδὴ δ′.

Ἀκήκοεν ὁ προφήτηϲ | τὴν ἔλευϲίν ϲου, κύριε,
καὶ ἐφοβήθη,
ὅτι μέλλειϲ ἐκ παρθένου τίκτεϲθαι
καὶ ἀνθρώποιϲ δείκνυϲθαι καὶ ἔλεγεν·
ἀκήκοα τὴν ἀκοήν ϲου | καὶ ἐφοβήθην·
δόξα τῇ δυνάμει ϲου, κύριε.

Τὰ ἔργα ϲου μὴ παρίδῃϲ, | τὸ πλάϲμα ϲου μὴ παρόψῃ,
δικαιοκρῖτα,
εἰ καὶ μόνοϲ ἥμαρτον ὡϲ ἄνθρωποϲ
ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, φιλάνθρωπε,
ἀλλ᾽ ἔχειϲ ὡϲ κύριοϲ πάντων | τὴν ἐξουϲίαν
ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Ἐγγίζει, ψυχή, τὸ τέλοϲ, | ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζειϲ,
οὐχ ἑτοιμάζῃ·
ὁ καιρὸϲ ϲυντέμνει, διανάϲτηθι·
ἐγγὺϲ ἐπὶ θύραιϲ ὁ κριτήϲ ἐϲτιν·
ὡϲ ὄναρ, ὡϲ ἄνθοϲ ὁ χρόνοϲ | τοῦ βίου τρέχει·
τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον, ὦ ψυχή μου, | τὰϲ πράξειϲ ϲου, ἃϲ εἰργάϲω,
ἀναλογίζου,
καὶ ταύταιϲ ἐπ᾽ ὄψεϲι προϲάγαγε
καὶ ϲταγόναϲ ϲτάλαξον δακρύων ϲου·

87 Prec. Abac. 1 et 2 — 92 hirmi extremus versus parum cum tropariis conspirat

εἰπὲ παρρηςίᾳ τὰς πράξεις, | τὰς ἐνθυμήσεις
Χριςτῷ καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ | ἁμάρτημα οὐδὲ πρᾶξις,
οὐδὲ κακία,
ἣν ἐγώ, cωτήρ, οὐκ ἐπλημμέληca
κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ προαίρεcιν,
καὶ θέcει καὶ γνώμῃ καὶ πράξει | ἐξαμαρτήcας
ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, | ἐντεῦθεν κατεδικάcθην
ἐγὼ ὁ τάλας
ὑπὸ τῆς οἰκείας cυνειδήcεως,
ἧς οὐδὲν ἐν [τῷ] κόcμῳ βιαιότερον·
κριτά, λυτρωτά μου καὶ γνῶcτα, | φεῖcαι καὶ ῥῦcαι
καὶ cῶcόν με τὸν δείλαιον.

Ἡ κλίμαξ, ἣν εἶδε πάλαι | ὁ μέγας ἐν πατριάρχαις,
δεῖγμα, ψυχή μου,
πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάcεως,
γνωcτικῆς τυγχάνει ἀναβάcεως·
εἰ θέλεις οὖν πράξει καὶ γνώcει | καὶ θεωρίᾳ
βιοῦν, ἀνακαινίcθητι.

Τὸν καύcωνα τῆς ἡμέρας | ὑπέμεινε δι᾽ ἔνδειαν
ὁ πατριάρχης
καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε,
καθ᾽ ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος,
ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, | ἵνα τὰς δύο
γυναῖκας εἰcαγάγηται.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει | τὴν πρᾶξίν τε καὶ τὴν γνῶcιν
ἐν θεωρίᾳ·
τὴν μὲν Λείαν πρᾶξιν, ὡς πολύτεκνον,
τὴν Ῥαχὴλ δὲ γνῶcιν, ὡς πολύπονον·
καὶ γὰρ ἄνευ πόνων οὐ πρᾶξις, | οὐ θεωρία,
ψυχή, κατορθωθήcεται.

Ἀμέριcτον τῇ οὐcίᾳ, | ἀcύγχυτον τοῖς προcώποις
θεολογῶ cε,
τὴν τριαδικὴν μίαν θεότητα
ὡς ὁμοβαcίλειον καὶ cύνθρονον·
βοῶ cοι τὸ ᾆcμα τὸ μέγα, | τὸ ἐν ὑψίcτοις
τριccῶς ὑμνολογούμενον.

---

123 Genes. XXVIII 13 — 129 Genes. XXIX 15—30.

Καὶ τίκτειϲ καὶ παρθενεύειϲ | καὶ μένειϲ δι᾿ ἀμφοτέρων
φύϲει παρθένοϲ·
ὁ τεχθεὶϲ καινίζει νόμουϲ φύϲεωϲ,
ἡ νηδὺϲ δὲ κύει μὴ λοχεύουϲα·
θεὸϲ ὅπου θέλει, νικᾶται | φύϲεωϲ τάξιϲ·
ποιεῖ γὰρ ὅϲα βούλεται.

ᾠδὴ ε΄.

Ἐκ νυκτὸϲ ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, | φώτιϲον, δέομαι,
καὶ ὁδήγηϲον κἀμὲ | ἐν τοῖϲ προϲτάγμαϲί ϲου
καὶ δίδαξόν με, ϲωτήρ, | ποιεῖν τὸ θέλημά ϲου.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διῆλθον ἀεί· | ϲκότοϲ γὰρ γέγονε
καὶ βαθεῖά μοι ἀχλὺϲ | ἡ νὺξ τῆϲ ἁμαρτίαϲ·
ἀλλ᾿ ὡϲ ἡμέραϲ υἱόν, ϲωτήρ, | ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενοϲ ὁ τάλαϲ ἐγὼ | ἔπραξα ἄθεϲμον
καὶ παράνομον βουλὴν | κατὰ θεοῦ ὑψίϲτου,
μιάναϲ κοίτην ἐμὴν | ὡϲ τοῦ πατρὸϲ ἐκεῖνοϲ.

Ἐξομολογοῦμαί ϲοι, Χριϲτὲ βαϲιλεῦ· | ἥμαρτον, ἥμαρτον
ὡϲ οἱ πρὶν τὸν Ἰωϲὴφ | ἀδελφοὶ πεπρακότεϲ
τὸν τῆϲ ἁγνείαϲ καρπὸν | καὶ τὸν τῆϲ ϲωφροϲύνηϲ·

Ὑπὸ τῶν ϲυγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ | δέδοτο, πέπρατο
εἰϲ δουλείαν, ὁ γλυκὺϲ | εἰϲ τύπον τοῦ κυρίου,
αὐτὴ δὲ ὅλη, ψυχή, | ἐπράθηϲ τοῖϲ κακοῖϲ ϲου.

Ἰωϲὴφ τὸν δίκαιον καὶ ϲώφρονα νοῦν | μίμηϲαι, τάλαινα
καὶ ἀδόκιμε ψυχή, | καὶ μὴ ἀκολαϲταίνου
ταῖϲ παρανόμοιϲ ὁρμαῖϲ | ἀεὶ παρανομοῦϲα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκηϲε ποτὲ Ἰωϲήφ, | δέϲποτα κύριε,
ἀλλ᾿ εἰϲ τύπον τῆϲ ταφῆϲ | καὶ τῆϲ ἐγέρϲεώϲ ϲου·
ἐγὼ δὲ τί ϲοι ποτὲ | τοιοῦτο προϲενέγκω;

Ϲέ, τριάϲ, δοξάζομεν τὸν ἕνα θεόν, | ἅγιοϲ, ἅγιοϲ,
ἅγιοϲ εἶ ὁ πατήρ, | ὁ υἱὸϲ καὶ τὸ πνεῦμα,
ἁπλῆ οὐϲία, μονὰϲ | ἀεὶ προϲκυνουμένη.

Ἐκ ϲοῦ ἠμφιέϲατο τὸ φύραμά μου, | ἄφθορε ἄνανδρε,
μητροπάρθενε, θεὸϲ | ὁ κτίϲαϲ τοὺϲ αἰῶναϲ
καὶ ἥνωϲεν ἑαυτῷ | τὴν τῶν ἀνθρώπων φύϲιν.

---

153 Jes. XXVI 9. — 159 Genes. XXXV 22. — 163 Genes. XXXVII 28. — 168 Genes. XXXIX 12 — 171 Genes. XXXVII 24

ᾠδὴ ϛʹ.

Ἐβόηϲα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου | πρὸϲ τὸν οἰκτίρμονα θεὸν
καὶ ἐπήκουϲέ μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου
καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶϲ | τὴν ζωήν μου.

Τὰ δάκρυα, ϲωτὴρ, τῶν ὀμμάτων μου | καὶ τοὺϲ ἐκ βάθουϲ ϲτεναγμοὺϲ
καθαρῶϲ προϲφέρω, βοώϲηϲ τῆϲ καρδίαϲ,
ὁ θεὸϲ ἡμάρτηκά ϲοι, | ἱλάϲθητί μοι·

Ἐξένευϲαϲ, ψυχὴ, τοῦ κυρίου ϲου, | ὥϲπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών·
ἀλλὰ φεῖϲαι, κράξον, ἐξ ᾅδου κατωτάτου,
ἵνα μὴ τὸ χάϲμα τῆϲ γῆϲ | ϲε ϲυγκαλύψῃ.

Ὡϲ δάμαλιϲ, ψυχὴ, παροιϲτρήϲαϲα | ἐξωμοιώθηϲ τῷ Ἐφραίμ·
ὡϲ δορκὰϲ ἐκ βρόχων ἀνάϲωϲον τὸν βίον,
πτερωθεῖϲα πράξει καὶ νῷ | καὶ θεωρίᾳ.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶϲ Μωϲέωϲ πιϲτώϲεται, | ψυχὴ, πῶϲ δύναται θεὸϲ
λεπρωθέντα βίον λευκᾶναι καὶ καθάραι,
καὶ μὴ ἀπογνῷϲ ϲεαυτὴν, | κἂν ἐλεπρώθηϲ.

Τριάϲ εἰμι ἁπλῆ, ἀδιαίρετοϲ, | διαιρετὴ προϲωπικῶϲ
καὶ μονὰϲ ὑπάρχω τῇ φύϲει ἡνωμένη,
ὁ πατήρ, φηϲι, καὶ υἱὸϲ | καὶ θεῖον πνεῦμα.

Ἡ μήτρα ϲου θεὸν ἡμῖν ἔτεκε | μεμορφωμένον καθ᾽ ἡμᾶϲ·
ἀλλ᾽ ὡϲ κτίϲτην πάντων δυϲώπει, θεοτόκε,
ἵνα ταῖϲ πρεϲβείαιϲ ταῖϲ ϲαῖϲ | δικαιωθῶμεν.

ᾠδὴ ζʹ.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήϲαμεν, | ἠδικήϲαμεν ἐνώπιόν ϲου,
οὐδὲ ϲυνετηρήϲαμεν, οὐδὲ | ἐποιήϲαμεν,
καθὼϲ ἐνετείλω ἡμῖν·
ἀλλὰ μὴ παραδώῃϲ ἡμᾶϲ εἰϲ τέλοϲ,
ὁ τῶν πατέρων θεόϲ.

Ἡμάρτηκα, ἐπλημμέληϲα | καὶ ἠθέτηϲα τὴν ἐντολήν ϲου·
ὅτι ἐν ἁμαρτίαιϲ προήχθην | καὶ προϲέθηκα
τοῖϲ μώλωψι τραῦμα ἐμοί·
ἀλλ᾽ αὐτόϲ με ἐλέηϲον ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ,
ὁ τῶν πατέρων θεόϲ.

Τὰ κρύφια τῆϲ καρδίαϲ μου | ἐξηγόρευϲά ϲοι τῷ κριτῇ μου·
ἴδε μου τὴν ταπείνωϲιν, ἴδε | καὶ τὴν θλίψιν μου
καὶ πρόϲχεϲ τῇ κρίϲει μου νῦν·

---

180 Jon. II 3. — 186 Numeri XVI 31—33. — 189 Paralip. II. XXX 18. — 192 Exod. IV 6 et 7. — 208 fort. τραῦμα ἐμοῦ

καὶ αὐτόϲ με ἐλέηϲον ὡϲ εὔϲπλαγχνοϲ,
ὁ τῶν πατέρων θεόϲ.

Ϲαούλ ποτε, ὡϲ ἀπώλεϲε | τοῦ πατρὸϲ αὐτοῦ, ψυχή, τὰϲ ὄνουϲ,
πάρεργον τὸ βαϲίλειον εὗρε | πρὸϲ ἀνάρρηϲιν·
ἀλλ᾽ ὅρα, μὴ λάθῃϲ ϲαυτὴν
τὰϲ κτηνώδειϲ ὀρέξειϲ ϲου προκρίνουϲα
τῆϲ βαϲιλείαϲ Χριϲτοῦ.

Δαυῒδ ποτε ὁ πατρόθεοϲ | εἰ καὶ ἥμαρτε διττῶϲ, ψυχή μου,
βέλει μὲν τοξευθεὶϲ τῆϲ μοιχείαϲ, | τῷ δὲ δόρατι
ἁλοὺϲ τῆϲ τοῦ φόνου ποινῆϲ·
ἀλλ᾽ αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοϲεῖϲ
ταῖϲ κατὰ γνώμην ὁρμαῖϲ.

Ϲυνῆψε μὲν ὁ Δαυῒδ ποτε | ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν·
φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, | τὴν μετάνοιαν
εὐθὺϲ παραδείξαϲ διπλῆν·
ἀλλ᾽ αὐτὴ πονηρότερα εἰργάϲω, ψυχή,
μὴ μεταγνοῦϲα θεῷ.

Δαυῒδ ποτε ἀνεϲτήλωϲε | ϲυγγραψάμενοϲ ὡϲ ἐν εἰκόνι
ὕμνον, δι᾽ οὗ τὴν πρᾶξιν ἐλέγχει, | ἣν εἰργάϲατο,
κραυγάζων· ἐλέηϲόν με·
ϲοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον τῷ πάντων θεῷ·
αὐτὸϲ καθάριϲόν με.

Τριὰϲ ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, | ὁμοούϲιε, μονὰϲ ἁγία,
φῶτα καὶ φῶϲ, καὶ ἅγια τρία | καὶ ἓν ἅγιον
ὑμνεῖται θεὸϲ ἡ τριάϲ·
ἀλλ᾽ ἀνύμνηϲον, δόξαϲον ζωὴν καὶ ζωὰϲ,
ψυχή, τὸν πάντων θεόν.

Ὑμνοῦμέν ϲε, εὐλογοῦμέν ϲε, | προϲκυνοῦμέν ϲε, θεογεννῆτορ,
ὅτι τῆϲ ἀχωρίϲτου τριάδοϲ | ἀπεκύηϲαϲ
τὸν ἕνα υἱὸν καὶ θεόν,
καὶ αὐτὴ προηνέῳξαϲ ἡμῖν τοῖϲ ἐν γῇ
τὰ ἐπουράνια.

ᾠδὴ η´.

Ὃν ϲτρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουϲι | καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ
καὶ τὰ Ϲεραφίμ, πᾶϲα πνοὴ καὶ κτίϲιϲ
ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε | καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

216 Reg. I, IX. — 221 Reg. II, XI. — 231 Psalm. L.

Ἡμαρτηκότα, cωτὴρ, ἐλέηcον, | διέγειρόν μου τὸν νοῦν
πρὸc ἐπιcτροφὴν, | δέξαι μετανοοῦντα,
οἰκτείρηcον βοῶντα· | ἥμαρτόν cοι, cῶcον·
ἠνόμηcα, ἐλέηcόν με.

Ὁ διφρηλάτηc Ἠλίαc ἅρματι | ταῖc ἀρεταῖc ἐπιβὰc
ὡc εἰc οὐρανὸν | ἤγετο ὑπεράνω
ποτὲ τῶν ἐπιγείων· | τούτου οὖν, ψυχή μου,
τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Ὁ Ἐλιccαῖόc ποτε δεξάμενοc | τὴν μηλωτὴν Ἠλιοὺ
ἔλαβε διπλῆν | χάριν παρὰ κυρίου·
αὐτὴ δὲ, ὦ ψυχή μου, | ταύτηc οὐ μετέcχεc
τῆc χάριτοc δι' ἀκραcίαν.

Τοῦ Ἰορδάνου τὸ ῥεῖθρον πρότερον | τῇ μηλωτῇ Ἠλιοὺ
δι' Ἐλιccαιὲ | ἔcτη ἔνθα καὶ ἔνθα·
αὐτὴ δὲ, ὦ ψυχή μου, | ταύτηc οὐ μετέcχεc
τῆc χάριτοc δι' ἀκραcίαν.

Ἡ Cωμανῖτιc ποτὲ τὸν δίκαιον | ἐξένιcεν, ὦ ψυχὴ,
γνώμῃ ἀγαθῇ, | cὺ δὲ οὐκ εἰcῳκίcω,
οὐ ξένον, οὐχ ὁδίτην· | ὅθεν τοῦ νυμφῶνοc
ῥιφήcῃ ἔξω θρηνῳδοῦcα.

Τοῦ Γιεζῆ ἐμιμήcω, τάλαινα, | τὴν γνώμην τὴν ῥυπαρὰν
πάντοτε, ψυχή· | οὗ τὴν φυλαργυρίαν
ἀπόθου κἂν ἐν γήρει, | φεῦγε τῆc γεέννηc
τὸ πῦρ, ἐκcτᾶcα τῶν κακῶν cου.

Ἄναρχε πάτερ, υἱὲ cυνάναρχε, | παράκλητε ἀγαθὲ,
πνεῦμα τὸ εὐθὲc, | λόγου θεοῦ γεννῆτορ,
πατρὸc ἀνάρχου λόγε, | πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον,
τριὰc μονὰc ἐλέηcόν με.

Ὡc ἐκ βαφῆc ἁλουργίδοc, ἄχραντε, | ἡ νοητὴ πορφυρὶc,
τοῦ Ἐμμανουὴλ | ἔνδον ἐν τῇ γαcτρί cου
ἡ cὰρξ cυνεξυφάνθη· | ὅθεν θεοτόκον
ἐν ἀληθείᾳ cε τιμῶμεν.

ᾠδὴ θ'.

Ἀcπόρου cυλλήψεωc | ὁ τόκοc ἀνερμήνευτοc,
μητρὸc ἀνάνδρου | ἄφθοροc ἡ κύηcιc·
θεοῦ γὰρ ἡ γέννηcιc | καινοποιεῖ τὰc φύcειc·

---

254 Reg. IV, II 11 et 12 — 258 ibid. 14. — 263 δι' Ἐλιccαίου ne tentes, modi versiculi probibent — 266 Reg. IV, IV 8 — 270 Reg. IV, IV 27. — 272 an γήρᾳ? — 273 ἐκcτᾶτα Triod.

διό ϲε πᾶϲαι αἱ γενεαὶ | ὡϲ θεόνυμφον μητέρα
ὀρθοδόξωϲ μεγαλύνομεν.

Ὁ νοῦϲ τετραυμάτιϲται, | τὸ ϲῶμα μεμαλάκιϲται,
νοϲεῖ τὸ πνεῦμα, | ὁ λόγοϲ ἠϲθένηϲεν,
ὁ βίοϲ νενέκρωται, | τὸ τέλοϲ ἐπὶ θύραιϲ·
διό μοι, τάλαινα ψυχή, | τί ποιήϲειϲ, ὅταν ἔλθῃ
ὁ κριτὴϲ ἀνερευνῆϲαι τὰ ϲά;

Μωϲέωϲ παρήγαγον, | ψυχή, τὴν κοϲμογένεϲιν
καὶ ἐξ ἐκείνου | πᾶϲαν ἐνδιάθετον
γραφὴν ἱϲτοροῦϲάν ϲοι | δικαίουϲ καὶ ἀδίκουϲ·
ὧν τοὺϲ δευτέρουϲ, ὦ ψυχή, | ἐμιμήϲω, οὐ τοὺϲ πρώτουϲ,
εἰϲ θεὸν ἐξαμαρτήϲαϲα.

Ὁ νόμοϲ ἠϲθένηϲεν, | ἀργεῖ τὸ εὐαγγέλιον,
γραφὴ δὲ πᾶϲα | ἐν ϲοὶ παρημέληται,
προφῆται ἠτόνηϲαν | καὶ πᾶϲ δικαίου λόγοϲ·
αἱ τραυματίαι ϲου, ὦ ψυχή, | ἐπληθύνθηϲαν οὐκ ὄντοϲ
ἰατροῦ τοῦ ὑγιοῦντόϲ ϲε.

Τῆϲ νέαϲ παράγω ϲοι | γραφῆϲ τὰ ὑποδείγματα,
ἐνάγοντά ϲε, | ψυχή, πρὸϲ κατάνυξιν·
δικαίουϲ οὖν ζήλωϲον, | ἁμαρτωλοὺϲ ἐκτρέπου
καὶ ἐξιλέωϲαι Χριϲτὸν | προϲευχαῖϲ τε καὶ νηϲτείαιϲ
καὶ ἁγνείᾳ καὶ ϲεμνότητι.

Χριϲτὸϲ ἐνηνθρώπηϲε, | καλέϲαϲ εἰϲ μετάνοιαν
ληϲτὰϲ καὶ πόρναϲ· | ψυχή, μετανόηϲον,
ἡ θύρα ἠνέωκται | τῆϲ βαϲιλείαϲ ἤδη,
καὶ προαρπάζουϲιν αὐτὴν | Φαριϲαῖοι καὶ τελῶναι
καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριϲτὸϲ ἐνηνθρώπηϲε, | ϲαρκὶ προϲομιλήϲαϲ μοι
καὶ πάντα, ὅϲα | ὑπάρχει τῆϲ φύϲεωϲ,
βουλήϲει ἐπλήρωϲε | τῆϲ ἁμαρτίαϲ δίχα,
ὑπογραμμόν ϲοι, ὦ ψυχή, | καὶ εἰκόνα προδεικνύων
τῆϲ αὐτοῦ ϲυγκαταβάϲεωϲ.

Χριϲτὸϲ μάγουϲ ἔϲωϲε, | ποιμέναϲ ϲυνεκάλεϲε,
νηπίων δήμουϲ | ἀπέδειξε μάρτυραϲ,
πρεϲβύτην ἐδόξαϲε | καὶ γηραλέαν χήραν,
ὧν οὐκ ἐζήλωϲαϲ, ψυχή, | οὐ τὰϲ πράξειϲ, οὐ τὸν βίον·
ἀλλ' οὐαί ϲοι ἐν τῷ κρίνεϲθαι.

---

310 Matth. XI 12. Luc. XVI 16.

Νηϲτεύϲαϲ ὁ κύριοϲ | ἡμέραϲ τεϲϲαράκοντα
ἐν τῇ ἐρήμῳ | ὕϲτερον ἐπείναϲε
δεικνὺϲ τὸ ἀνθρώπινον· | ψυχή, μὴ ἀθυμήϲηϲ,
ἄν ϲοι προϲβάλλῃ ὁ ἐχθρόϲ· | προϲευχῇ τε καὶ νηϲτείᾳ
ἐκποδὼν ἀποκρουϲθήτω ϲοι.

Πατέρα δοξάϲωμεν, | υἱὸν ὑπερυψώϲωμεν,
τὸ θεῖον πνεῦμα | πιϲτῶϲ προϲκυνήϲωμεν,
τριάδα ἀχώριϲτον, | μονάδα κατ᾽ οὐϲίαν,
ὡϲ φῶϲ καὶ φῶτα, καὶ ζωὴν | καὶ ζωάϲ, ζωοποιοῦϲαν
καὶ φωτίζουϲαν τὰ πέρατα.

Τὴν πόλιν ϲου φύλαττε, | θεογεννῆτορ πάναγνε·
ἐν ϲοὶ γὰρ αὕτη | πιϲτῶϲ βαϲιλεύουϲα,
ἐν ϲοὶ καὶ κρατύνεται | καὶ διὰ ϲοῦ νικῶϲα
τροποῦται πάντα πειραϲμὸν | καὶ ϲκυλεύει πολεμίουϲ
καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

II

Κανὼν εἰϲ τὴν προϲκύνηϲιν τῆϲ τιμίαϲ ἁλύϲεωϲ τοῦ ἁγίου ἀποϲτόλου Πέτρου. (Ἰαν. 16)

ἦχοϲ δ'.

ᾠδὴ α'.

[[Οὐκ ἔϲτι ϲοι ὅμοιοϲ, | δεδοξαϲμένε κύριε·
ἐν χειρὶ γὰρ κραταιᾷ
ἐλυτρώϲω τὸν λαόν, | ὃν ἐκτήϲω, φιλάνθρωπε.]]

Cὺ δεϲμεῖν καὶ λύειν τε | ἐν οὐρανοῖϲ δεξάμενοϲ
ἐξουϲίαν καὶ ἐν γῇ
ἐν ἁλύϲει δεϲμευθεὶϲ | τοὺϲ δεϲμίουϲ διέλυϲαϲ.

Cύ, κορυφαιότατε | τῶν ἀποϲτόλων, ἔλυϲαϲ
παραπτώϲεων ϲειρὰϲ
ἐν ἁλύϲει δεϲμευθεὶϲ, | ἣν νῦν περιπτυϲϲόμεθα.

---

322 Matth. IV 2. Luc. IV 2.

Hunc canonem, qui in libros Menaeorum non receptus est et iisdem, quibus canon Ioannis in honorem Petri (29 Iun.) compositus, modulis instruitur, Pitra ex tribus codicibus (paris. 1561, vatican. 787, barberin. V 39) in lucem emisit et diei festo venerabilis catenae apostoli Petri (16 Ianuar.) adsignavit. Atque unus quidem codex parisinus Andream Cretensem huius canonis auctorem fuisse testatur. Sed ut ne huic testimonio fidem prorsus derogem, tamen neque theotokia neque hirmos celeberrimo melodo tribuenda esse censeo. Nam ab alio poeta hirmos, ab alio troparia huius canonis scripta esse, inde satis certe elucet, quod qui in hirmo ad Christum dominum orationem direxerat, in sequenti tropario Petrum apostolum sic, ut hic factum videmus, alloqui non poterat; quae eadem ratio pertinet ad theotokion ultimo carmini adsutum. — v. 6 τοὺϲ δεϲμίουϲ πάνταϲ ἔλυϲαϲ barb. — 8 παραπτώϲεωϲ barb. — 9 δεϲμευθεὶϲ δεϲμίουϲ πάνταϲ ἔλυϲαϲ barb. — νῦν utrum a Pitra additum, an in codice parisino scriptum sit non liquet; ἣν καὶ περιπτυϲϲόμεθα vulgatur in simili loco canonis Iosephi in Men. [16 Ian. ode V 2] recepti

Τὴν θείαν cου ἅλυcιν, | τῶν ἀποcτόλων πρόκριτε,
προcκυνοῦμεν· δι᾽ αὐτῆc
cὺ κατέδηcαc θεῷ | λελυμένουc γὰρ πάνταc ἡμᾶc.

Τὸ ὄροc τὸ ἅγιον, | τὸ ὑπερφέρον ὄχημα,
τὴν μητέρα τοῦ θεοῦ
καὶ παρθένον ἀληθῶc | ἐπαξίωc ὑμνήcωμεν.

ᾠδὴ γ΄.

Οὐκ ἐν cοφίᾳ | καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα,
ἀλλ᾽ ἐν cοί, τῇ τοῦ πατρὸc | ἐνυποcτάτῳ cοφίᾳ, Χριcτέ·
οὐ γάρ ἐcτιν ἅγιοc | πλήν cου, φιλάνθρωπε.

Τῆc δόξηc πλήρη | προcκυνοῦμέν cου, Πέτρε, τὴν ἅλυcιν
ἁγιαcθεῖcαν cεπτῶc, | ἐφ᾽ ᾧ τραχήλῳ τὴν θείαν Χριcτὸc
ἐκκληcίαν ἥδραcε | μένειν ἀκλόνητον.

Τοῖc αἰδεcίμοιc | καὶ αὐτοῖc τοῖc ἁγίοιc cου μέλεcιν
ἐπιτεθεῖcαν cεπτὴν | cειρὰν τιμῶμεν ὡc κόcμον λαμπρόν,
ἔνδοξε ἀπόcτολε, | τῆc ἐκκληcίαc θεοῦ.

Νῦν τὰ δεcμά cου | προcκυνοῦντεc φιλοῦμεν, ἀπόcτολε,
καὶ τὴν ἅλυcιν, δι᾽ ὧν | δεcμὰ ἐλύθη ἀγνοίαc ἐθνῶν·
τρίπλοκοc ἐδέθη δὲ | θεογνωcίαc cειρά.

Ἀπειρόγαμε, | ἡ θεὸν cαρκωθέντα κυήcαcα,
τῶν παθῶν ταῖc προcβολαῖc | κλονούμενόν με cτερέωcον·
οὐ γάρ ἐcτιν, ἄχραντε, | πλήν cου βοήθεια·

ᾠδὴ δ΄.

Οὗτοc ὁ θεὸc ἡμῶν, | ὁ ἐκ παρθένου cαρ-[κωθεὶc
καὶ τὴν φῦcιν θεώcαc,
ὃν ὑμνοῦντεc βοῶμεν·
δόξα τῇ δυνάμει cου, κύριε.

Χριcτῷ πειθαρχῶν, Πέτρε,
καὶ ἐν ἁλύcει δεcμευθεὶc
παραδόξωc τῆc φρουρᾶc
δι᾽ ἀγγέλου λυτρωθείc,
μάκαρ, ἀπειθοῦνταc διήλεγξαc.

Τὰc κλεῖc πιcτευθέντοc cου
τὰc οὐρανίουc ἐν εἱρκτῇ
εὐχερῶc ἐκλυθεῖcαι,
δέcμαι οἷα cτυπείου,
φόβῳ αἱ ἁλύcειc ἐξέπεcον.

---

11 δι᾽ αὐτὴν barb. δι᾽ οὗ vat. — γὰρ om. barb. γὰρ et cὺ locum commutasse videntur — 12 ἅπανταc vat. — 15 ἐπαξίωc] μετὰ τόκον canon Ioannis in honorem Petri scriptus (29 Iun.), cuius theotokia eadem fere sunt, quae huius Andreae canonis — τιμήcομεν barb. — 19 πλήρη Pitra: πλήρηc codd. — cε barb. — 20 cεπτῶc Pitra: coῦ cεπτῶc vatic. ἀληθῶc barb. — 23 cου cεπτὴν barb. — κόcμου barb. — 24 θεῷ codd. — 25 τιμῶμεν vat. — 26 δι᾽ ἧc barb. — 27 ἐδέθη δέ nos: δὲ ἐδέθη Pitra ἐγνώcθηc δέ barb. — 29 τὰc προβολὰc barb. — cὺ ante cτερέωcον add. Pitra praeter necessitatem et contra prosodiae legem — 30 ἄχραντοc, πλήν cου πανάμωμε cod. barb. — 35 θεῷ cod. barb. — 36 fort.: τῆc φρουρᾶc παραδόξωc | λυτρωθεὶc δι᾽ ἀγγέλου — 38 ἀναβοῶνταc barb. — 39 Matth. XVI 16—19. — 41 δεcμὸc barb.

Ϲὲ τὸν πυλωρόν, Πέτρε,
τῶν οὐρανίων τεμενῶν
ϲιδηρᾶ πύλη φρουρεῖν
μὴ ἰϲχύουϲα, τρόμῳ
θᾶττον αὐτομάτη διήνοικται.

Χριϲτὸν τὸν θεὸν ἡμῶν,
ὃν ἐϲωμάτωϲας, ἁγνή,
ἐκτενῶϲ δυϲωποῦϲα
μὴ ἐλλίποιϲ, παρθένε,
ὑπὲρ τῶν ἀεὶ δοξαζόντων ϲε.

ᾠδὴ ε'.

Ὁ κτηϲάμενοϲ ἡμᾶϲ | περιούϲιον λαὸν
τῷ αἵματί ϲου, κύριε,
τὴν ϲὴν εἰρήνην δὸϲ ἡμῖν,
ἐν ὁμονοίᾳ φυλάττων τὴν ποίμνην ϲου.

Ϲοῦ ἡ δόξα φοβερά,
οὐρανοὺϲ κλειδουχοῦϲα,
νόϲουϲ ἐν γῇ διώκουϲα,
νεκροὺϲ ᾅδου ἐγείρουϲα·
διό ϲε, Πέτρε, ἐν πίϲτει δοξάζομεν.

Ϲοῦ, Πέτρε, καὶ ἡ ϲκιὰ
ϲεπτὴ ὡϲ θαυματουργόϲ·
ϲοῦ καὶ τὰ ϲημικίνθια
ὡϲ ῥωϲτικὰ ϲεβάϲμια·
καὶ ἀϲπαϲτή ϲου ὡϲ θεία ἡ ἅλυϲιϲ.

Ϲοῦ καὶ μόνη δυνατὴ | ἡ πανίεροϲ μνήμη,
ψυχὰϲ ϲῶϲαι, ἀπόϲτολε,
τῶν πίϲτει προϲκυνούντων ϲου
τὴν ἁψαμένην χρωτὸϲ θείαν ἅλυϲιν.

Ἡ τὸ φῶϲ τὸ ἐκ φωτὸϲ
ϲυλλαβοῦϲα ἐν γαϲτρί,
παρθενομῆτορ ἄχραντε,
τὸν ζωοδότην κύριον
ὑπὲρ τοῦ κόϲμου ἀεὶ καθικέτευε.

ᾠδὴ ϛ'.

Ἐν κήτει, | Χριϲτέ, τριημερεύϲαϲ
Ἰωνᾶϲ προέγραψέ | ϲε τὸν ἀθάνατον
ὡϲ νεκρὸν ἑκουϲίωϲ
ἐν τῇ κοιλίᾳ
τῆϲ γῆϲ τριημερεύϲαντα.

Πειράζειν | ἀφρόνωϲ οἰηθέντα
πνεῦμα τὸ πανάγιον
Ϲίμωνα ἤλεγξαϲ,
ὃϲ ἐθεολόγηϲαϲ
πρῶτοϲ τρανώϲαϲ
τὸν θεόν, παμμακάριϲτε.

Ἐν πέτρᾳ | Χριϲτὸϲ τῇ ϲτερεμνίῳ
ϲοὶ τῷ Πέτρῳ
τὴν ἐκκληϲίαν πηξάμενοϲ·
ἐν τῇ πίϲτει ἄϲειϲτον
ϲτήριξον ταύτην
λιταῖϲ ϲου αἰωνίζουϲαν.

Ἐν τοῖϲ ϲοῖϲ | δεϲμοῖϲ τῆϲ ἀπιϲτίαϲ
τὰ δεϲμά, ἀπόϲτολε, | κόϲμου ἐκλέλυται·
ὅθεν προϲκυνοῦμέν ϲου
ὡϲ ἁμαρτίαϲ | λυτήριον τὴν ἅλυϲιν.

Τὰ θεῖα | χειρόπεδα φιλῶν ϲου
τῆϲ δεϲμίου δεξιᾶϲ, | Πέτρε ἀπόϲτολε,
ὡϲ κλειδοῦχον δέομαι
ἀναπετάϲαι | μοι πύλην τὴν οὐράνιον.

Τὸν πάϲηϲ | ἐπέκεινα οὐϲίαϲ
θεὸν λόγον τέτοκαϲ
ϲεϲαρκωμένον ἡμῖν·

43 τεμενῶν Pitra ex cod. paris. ut videtur: τε μονῶν barb. vat. — 49 μὴ παρίδηϲ barb. — 50 δυϲωπούντων barb. — 59 tertia et quarta stropha in cod. barb. locum commutarunt. — 61 ῥωϲτικὰ nos: ῥωϲτικὸν vat. ῥωϲτικῶϲ barb. — 62 ἀπαϲτὴ codd. — 66 θείου barb. — 68 παρθενόμητορ Pitra — 73 ἑκουϲίωϲ Pitra, sed prosodia et huius carminis troporiorum et Ioannis canonis probabile fit antiquitus ἑκούϲιον scriptum fuisse — 75 Act. apostol. VIII 9—24. — 77 ὃ codd. — 79 tertia et quarta stropha in cod. barb. locum commutaverunt — 82 ϲτηρίξαι vat. — 88 τῆϲ om. vat. — 90 τὴν om. vat. — 92 λόγον θεοῦ Barth. in canone Ioannis, cuius sexto carmini idem theotokion adhaeret

θεοτόκον ὅθεν ϲε
χείλεϲι πάντες
καὶ ψυχῇ καταγγέλλομεν.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ ἐν ἀρχῇ | ἄναρχος λόγος
ϲὺν πατρί τε καὶ πνεύματι
υἱὸς μονογενὴς
εὐλογητὸς εἶ καὶ ὑπερυψούμενος
ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Καταπτὰς | ἄγγελος ἀγγέλῳ
ἐπιγείῳ οὐράνιος,
ϲοί, Πέτρε, τῶν δεϲμῶν
δωρεῖται λύτρον καὶ κόϲμῳ ϲε κήρυκα
ἐξ εἱρκτῆς ϲωτηρίας πέμπει.

Τοπαζίου | ἡ ἐκκληϲία
καὶ χρυϲίου τὸν ϲίδηρον,
ἁψάμενον ϲαρκός,
ἀπόϲτολέ, ϲου ὡς λίαν ὑπέρτιμον
ἑαυτῇ θηϲαυρίζει ὄλβον.

Τῇ τῷ πυρὶ | τῶν πειραϲμῶν τε
καὶ τοῖς θείοις ἱδρῶϲί ϲου,
ἀπόϲτολε, ϲειρᾷ
ἐϲτομωμένῃ ψυχῆς τὰ δυϲίατα
χειρουργῶν ἴαϲαί μου πάθη.

Τὴν ἐν γαϲτρὶ | τὸν πρὸ αἰώνων
ἐκ πατρὸς ἀνατείλαντα
θεὸν λόγον ἐν ϲαρκὶ
ϲυνειληφυῖαν πάντες μακαρίϲωμεν,
ὡς μητέρα τοῦ πάντων θεοῦ.

ᾠδὴ η΄.

Ὁ τὰ ϲύμπαντα φέρων
τῇ ἀπορρήτῳ ϲου δυνάμει, Χριϲτέ,
τοὺς ὁϲίους ϲου παῖδας
ἐν τῇ φλογὶ ἐδρόϲιϲας κράζοντας·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν κύριον.

Ὁ ϲειρῶν ἐξ ἀφύκτων
θεόθεν λύειν ἐξουϲίαν λαβὼν
τὸν τοῦ ϲκότους πεδήτην
λῦϲόν με νῦν, ἀπόϲτολε, χάριτι
ἐνϲκηνούϲῃ τῇ θείᾳ ἀλύϲει ϲου.

Συγχωρεῖν ὁ τοῖς πταίϲταις
μαθητευθεὶς ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ
τὸν θεὸν ἵλεών μοι
ἁμαρτωλῷ πρεϲβείαις ϲου διάλλαξον
εὐφημοῦντί ϲε, Πέτρε μακάριε.

Ἧς ἀπέλαβες πταίϲας
ϲυγγνώμης πταίϲαντι μετάδος κἀμοὶ
ταῖς πρεϲβείαις ϲου, μάκαρ,
δουλοπρεπῶς φιλοῦντι θερμότατα
ϲὲ φιλοῦντα Χριϲτὸν καὶ φιλούμενον.

Θεοτόκε παρθένε,
ϲεϲαρκωμένον ἡ τεκοῦϲα θεὸν
ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν ϲου
αὐτὸν ἀεὶ δυϲώπει, θεόνυμφε,
λυτρωθῆναι κινδύνων τὴν ποίμνην ϲου.

ᾠδὴ θ΄.

Σὲ τὴν ὑπερένδοξον νύμφην
καὶ ἀδιάφθορον παρθένον,
τὴν τὸν κτίϲτην τεκοῦϲαν
ὁρατῶν τε πάντων | καὶ ἀοράτων
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὺ παντὸς ὑπέρκειϲαι ὄντως
μακαριϲμοῦ τοῦ παρ᾽ ἀνθρώπων·

93 διό ϲε θεοτόκον Barth. quae lectio cum vulgata lectione hirmi conspirat — θεοτόκον πάντες ϲε χείλεϲί τε καὶ ψυχῇ vat. — 96 τε om. codd. — 104 τὸν ἀψάμενον vat. — 105 ϲου ἀπόϲτολε barb. — 106 ἀποθηϲαυρίζει barb. — 107 πειραϲμῶν ϲου barb. — 109 ἐϲτωμένη barb. — 114 τῶν ὅλων barb. — 122 τὸν δεινοῖς πεδηθέντα barb. πεδίτην vatic. — 128 πρεϲβείαις διαφύλαξον barb. — διάλλαξον trisyllabum hoc loco est — 129 πέτρε ἀπόϲτολε barb. — 130 quartam stropham omisit barb. — 138 δυϲώπηϲον δέϲποινα barb. — 143 τῶν ὁρατῶν hirmologion, sed ut hoc ferri potest in canone Ioannis, ita ab Andreae arte abhorret, qui nusquam plus undecim syllabas huic versui inclusit — 146 τοῦ om. barb.

τοῦ θεοῦ γάρ cε τὸ cτόμα
μακαρίcαν, Πέτρε,
ἀπόχρη δεῖξαι
τῷ κόcμῳ, παμμακάριcτε.

Cοῦ τὰ πάντα ἔμπλεα δόξηc,
ἁγιαcμοῦ τε καὶ θαυμάτων,
λόγοι, λείψανα, κόνιc
καὶ ἡ πίcτει, Πέτρε, | προcκυνουμένη
ἀξίωc θεία ἅλυcιc.

Cοῦ με ὁ καρπὸc τῆc κοιλίαc
ἐξοργανώcαc θιαcώτην
μελῳδὸν ἵcτηcί coι
τὴν χαρὰν τεκούcῃ | μεγαλοφώνωc
τὸ χαῖρε προcφθεγγόμενον.

ΚΟϹΜΑ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥΜΑ ΚΑΝΟΝΕϹ ΚΑΙ ΤΡΙΩιΔΙΑ.

I

Κανὼν εἰc τὴν Ὕψωcιν τοῦ cταυροῦ (Cεπτ. 14).
Ἡ ἀκροcτιχίc· «Cταυρῷ πεποιθὼc ὕμνον ἐξερεύγομαι.»
ἦχοc πλ. δ΄.

ᾠδὴ α΄.

Cταυρὸν χαράξαc Μωcῆc
ἐπ᾽ εὐθείαc ῥάβδῳ,
τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε
τῷ Ἰcραὴλ πεζεύcοντι·
τὴν δὲ ἐπιcτρεπτικῶc
Φαραὼ τοῖc ἅρμαcι
κροτήcαc ἥνωcεν,
ἐπ᾽ εὔρουc διαγράψαc
τὸ ἀήττητον ὅπλον·
διὸ Χριcτῷ ᾄcωμεν
τῷ θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξαcται.

Τὸν τύπον πάλαι Μωcῆc
τοῦ ἀχράντου πάθουc
ἐν ἑαυτῷ προέφηνε
τῶν ἱερῶν μεcούμενοc·
cταυρῷ δὲ cχηματιcθεὶc
τεταμέναιc τρόπαιον
παλάμαιc ἤγειρε,
τὸ κράτοc διολέcαc
Ἀμαλὴκ τοῦ πανώλουc·
διὸ Χριcτῷ ᾄcωμεν
τῷ θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξαcται.

Ἀνέθηκε Μωϋcῆc
ἐπὶ cτήληc ἄκοc
φθοροποιοῦ λυτήριον
καὶ ἰοβόλου δήγματοc,
καὶ ξύλῳ τύπῳ cταυροῦ
τὸν πρὸc γῆν cυρόμενον
ὄφιν προcέδηcεν
ἐγκάρcιον, ἐν τούτῳ
θριαμβεύcαc τὸ πῆμα·
διὸ Χριcτῷ ᾄcωμεν
τῷ θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξαcται.

Ὑπέδειξεν οὐρανὸc
τοῦ cταυροῦ τὸ τρόπαιον
τῷ εὐcεβείαc κράντορι
καὶ βαcιλεῖ θεόφρονι,
ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυcμενῶν

---

148 μακαρίcαντεc barb. — 156 ἐξοργιάcαc suspicatur Pitra — 157 cου barb. — 159 προcφθεγγόμενοc barb.

Cod. A — v. 1 Exod. XIV 21—28. — 3 πεζεύcαντι Barth. — 6 εὖροc A, quod si probaveris, supra ἐπ᾽ εὐθεῖαν emendare debebis — 14 Exod. XVIII 11—13. — 17 Numer. XXI 9—20. ξύλου A — 26 fort. τοῦ cταυροῦ τὸ cῆμα — 29 versiculus duabus syllabis abundat

κατελύθη φρύαγμα,
ἀπάτη ἀνετράπη δὲ
καὶ πίστις ἐφηπλώθη
γῆς τοῖς πέρασι θεία·
διὸ Χριστῷ ᾄσωμεν
τῷ θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'.

Ῥάβδος εἰς τύπον | τοῦ μυστηρίου
παραλαμβάνεται·
τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα·
τῇ στειρευούσῃ δὲ πρῴην
ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε
ξύλον σταυροῦ
εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ὡς ἐπαφῆκε | ῥαπιζομένη
ὕδωρ ἀκρότομος,
ἀπειθοῦντι λαῷ καὶ σκληροκαρδίῳ
τῆς θεοκλήτου ἐδήλου
ἐκκλησίας τὸ μυστήριον,
ἧς ὁ σταυρὸς | τὸ κράτος καὶ στερέωμα.

Πλευρᾶς ἀχράντου | λόγχῃ τρωθείσης
ὕδωρ σὺν αἵματι
ἐξεβλύσθη ἐγκαινίζον διαθήκην
καὶ ῥυπτικὸν ἁμαρτίας·
τῶν πιστῶν γὰρ σταυρὸς καύχημα
καὶ βασιλέων | κράτος καὶ στερέωμα.

ᾠδὴ δ'.

Εἰσακήκοα, κύριε,
τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον,
κατενόησα τὰ ἔργα σου
καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Πικρογόνους μετέβαλε
ξύλῳ Μωϋσῆς πηγὰς ἐν ἐρήμῳ πάλαι,
τῷ σταυρῷ πρὸς τὴν εὐσέβειαν
τῶν ἐθνῶν προφαίνων τὴν μετάθεσιν.

Ὁ βυθῷ κολπωσάμενος
τέμνουσαν ἀνέδωκεν Ἰορδάνης ξύλῳ,
τῷ σταυρῷ καὶ τῷ βαπτίσματι
τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ἱερῶς προστοιβάζεται
ὁ τετραμερὴς λαὸς προηγούμενος
τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρίου σκηνῆς,
σταυροτύποις τάξεσι κλεϊζόμενος.

Θαυμαστῶς ἐφαπλούμενος
τὰς ἡλιακὰς βολὰς ἐξηκόντισεν
ὁ σταυρὸς, καὶ διηγήσαντο
οὐρανοὶ τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'.

Ὦ τρισμακάριστον ξύλον,
ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς
ὁ βασιλεὺς καὶ κύριος·
δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας,
τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς
θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκὶ,
τῷ παρέχοντι
τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σὲ τὸ ἀοίδιμον ξύλον,
ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστὸς,
ἡ τὴν Ἐδὲμ φυλάττουσα
στρεφομένη ῥομφαία, σταυρὲ, ᾐδέσθη·
τὸ φρικτὸν δὲ Χερουβὶμ
εἶξε τῷ σοὶ παγέντι Χριστῷ,
τῷ παρέχοντι
τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὑποχθονίων δυνάμεις
ἀντίπαλοι τοῦ σταυροῦ
φρίττουσι χαραττόμενον
τὸ σημεῖον ἐν ἀέρι, ᾧ πολοῦσιν·
οὐρανίων, γηγενῶν
γένος δὲ γόνυ κάμπτει Χριστῷ,

---

29 κατεβλήθη Barth. — 33 Numer. XVII 8 — 34 ἱερέαν A — 37 Exod. XVII 6 et 7. XX 11 — 38 ἀπιθοῦντι A — 41 Ioann. XIX 34 — 42 ἐξεβλήθη Barth. — 48 Exod. XV 23—25 — 51 Reg. IV 6 — 54 Jes. Nav. IV 13 — 63 δελεασθὲν A — δελ. τῷ προσπαγέντι Χριστῷ A, sed σαρκὶ et θεῷ legisse videtur scholiasta cod. A

τῷ παρέχοντι
τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις
φανεὶς ὁ θεῖος σταυρὸς,
ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι
τοῖς ἐν πλάνῃ ἀπάτης τὸ θεῖον φέγγος
ἀπαστράψας, οἰκειοῖ
τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ,
τῷ παρέχοντι
τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδὴ ϛʹ.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις
παλάμας Ἰωνᾶς
σταυροειδῶς διεκπετάσας
τὸ σωτήριον πάθος
προδιετύπου σαφῶς·
ὅθεν τριήμερος ἐκδὺς
τὴν ὑπερκόσμιον ἀνάστασιν
ὑπεζωγράφησε
τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ θεοῦ
καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει
τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Ὁ γήρᾳ καμφθεὶς καὶ νόσῳ
τρυχωθεὶς ἀνωρθοῦτο
Ἰακὼβ χεῖρας ἀμείψας,
τὴν ἐνέργειαν φαίνων
τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ·
τὴν παλαιότητα καὶ γὰρ
τοῦ νομικοῦ σκιώδους γράμματος
ἐκαινογράφησεν
ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ προσπαγεὶς ὁ θεὸς
καὶ τὴν ψυχώλεθρον νόσον
τῆς πλάνης ἀπήλασεν.

Νεαζούσαις θεὶς παλάμας
ὁ θεῖος Ἰσραὴλ
σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου
ὡς πρεσβύτερον κλέος
ὁ νομολάτρις λαός·
ὑποπτευθεὶς ὅθεν οὗτος
ἐξηπατῆσθαι οὐκ ἠλλοίωσε
τὸν ζωηφόρον τύπον·
ὑπερέξει λαὸς γὰρ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ
νεοπαγής, ἀνεβόα,
σταυρῷ τειχιζόμενος.

ᾠδὴ ζʹ.

Ἔκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς
λαὸν ἐκλόνησε,
πνέον ἀπειλῆς
καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς·
ὅμως τρεῖς παῖδας | οὐκ ἐδειμάτωσε
θυμὸς θηριώδης, | οὐ πῦρ βρόμεον·
ἀλλ᾿ ἀντηχοῦντι | δροσοβόλῳ πνεύματι
πυρὶ συνόντες ἔψαλλον·
ὁ ὑπερύμνητος | τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ξύλου γευσάμενος ὁ πρῶτος ἐν βροτοῖς
φθορᾷ παρῴκησε·
ῥίψιν γὰρ ζωῆς
ἀτιμοτάτην κατακριθεὶς
ὅλῳ τῷ γένει, | σωματοφθόρος τις
ὡς λύμη τῆς νόσου, | μετέδωκεν·
ἀλλ᾿ εὑρηκότες | γηγενεῖς ἀνάκλησιν
σταυροῦ τὸ ξύλον κράζωμεν·
ὁ ὑπερύμνητος | τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔλυσε πρόσταγμα θεοῦ παρακοή,
καὶ ξύλον ἤνεγκε
θάνατον βροτοῖς
τὸ μὴ εὐκαίρως μεταληφθέν·
ἐν ἀσφαλείᾳ | τῆς ἐριτίμου δὲ
ἐντεῦθεν ζωῆς τὸ ξύλον εἴργετο,
ὃ νυκτιλόχου | δυσθανοῦς ἀνέῳξεν

87 Genes. XLVIII 13—20. — 89 ζωοδώρου A quod emendate ζωηδώρου scribendum fuit — 96 νομολάτρης A — 97 οὕτως Barth. — 102 λαούς Barth. — 116 κράζομεν Barth. — 123 εἴργεται A cum schol.

εὐγνωμοςύνῃ κράζοντος·
ὁ ὑπερύμνητος
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδου προςπτύςςεται τὸ ἄκρον Ἰω-
cήφ
ὁ γενηςόμενα
βλέπων Ἰςραήλ,
τῆς βαςιλείας τὸ κραταιὸν
ὅπως ςυνάξει ὁ ὑπερένδοξος
ςταυρὸς προδηλῶν· οὗτος γὰρ
τοῖς βαςιλεῦςι | τροπαιοῦχον καύχημα
καὶ φῶς τοῖς πίςτει μέλπουςιν·
ὁ ὑπερύμνητος | τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Εὐλογεῖτε, παῖδες | τῆς Τριάδος ἰςάριθμοι,
δημιουργὸν πατέρα θεόν·
ὑμνεῖτε τὸν ςυγκαταβάντα λόγον | καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόςον μεταποιήςαντα,
καὶ ὑπερυψοῦτε | τὸ πᾶςι ζωὴν
παρέχον πνεῦμα πανάγιον | εἰς τοὺς αἰῶνας·

Ὑψουμένου ξύλου | ῥαντιςθέντος ἐν αἵματι
τοῦ ςαρκωθέντος λόγου θεοῦ,
ὑμνεῖτε αἱ τῶν οὐρανῶν δυνάμεις | βροτῶν τὴν ἀνάκληςιν ἑορτάζουςαι·
λαοὶ προςκυνεῖτε | Χριςτοῦ τὸν ςταυρόν,
δι᾽ οὗ τῷ κόςμῳ ἀνάςταςις | εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γηγενεῖς, παλάμαις, | οἰκονόμοι τῆς χάριτος,
ςταυρόν, οὗ ἔςτη Χριςτὸς ὁ θεός,
ὑψοῦτε ἱεροπρεπῶς καὶ λόγχην | θεοῦ λόγου ςῶμα ἀντιτορήςαςαν·
ἰδέτωςαν ἔθνη | πάντα τὸ ςωτήριον
τοῦ θεοῦ, δοξάζοντα | εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῇ θείᾳ ψήφῳ | προκριθέντες ἀγάλλεςθε,
Χριςτιανῶν πιςτοὶ βαςιλεῖς,
καυχᾶςθε τὸ τροπαιοφόρον ὅπλον | λαχόντες θεόθεν, ςταυρὸν τὸν τίμιον·
ἐν τούτῳ γὰρ φῦλα | πολέμων θράςος
ἐπιζητοῦντα ςκεδάζονται | εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Μυςτικὸς εἶ, θεοτόκε, παράδειςος,
ἀγεωργήτως βλαςτήςαςα Χριςτόν,
ὑφ᾽ οὗ τὸ τοῦ ςταυροῦ
ζωηφόρον ἐν γῇ
πεφυτούργηται δένδρον·
δι᾽ οὗ νῦν ὑψουμένου
προςκυνοῦντες αὐτὸν
ςὲ μεγαλύνομεν.

---

128 Genes. XLVII 31 — 131 ςυνέξει Barth. — 132 quintus versus huius strophae iusto brevior est — 134 κράζουςι Barth. — 154 τῷ τροπαιοφόρῳ ὅπλῳ Barth. — 156 ςκεδάννυνται Barth. — 157 μυςτικῶς Hirmologium — 161 δι᾽ οὗ] διὸ in hac et in proximis strophis A

Ἀγαλλέϲθω τὰ δρυμοῦ ξύλα ϲύμπαντα
ἁγιαϲθείϲηϲ τῆϲ φύϲεωϲ αὐτῶν,
ὑφ' οὗπερ ἐξ ἀρχῆϲ
ἐφυτεύθη Χριϲτοῦ
τανυθέντοϲ ἐν ξύλῳ·
δι' οὗ νῦν ὑψουμένου
προϲκυνοῦμεν αὐτὸν
καὶ μεγαλύνομεν.

Ἱερὸν ἠγέρθη κέραϲ θεόφροϲι
τῆϲ κεφαλῆϲ τῶν ἁπάντων ὁ ϲταυρόϲ,
ἐν ᾧ ἁμαρτωλῶν
νοουμένων ϲυνθλῶνται
τὰ κέρατα πάντα·
δι' οὗ νῦν ὑψουμένου
προϲκυνοῦμεν αὐτὸν
καὶ μεγαλύνομεν.

κατ' ἄλλον εἱρμόν.

Ὁ διὰ βρώϲεωϲ τοῦ ξύλου | τῷ γένει προϲγενόμενοϲ θάνατοϲ
διὰ ϲταυροῦ κατήργηται ϲήμερον·
τῆϲ γὰρ προμήτοροϲ ἡ παγγενὴϲ | κατάρα διαλέλυται
τῷ βλαϲτῷ τῆϲ ἁγνῆϲ θεομήτοροϲ,
ἣν πᾶϲαι αἱ δυνάμειϲ | τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουϲιν.

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου | ἐάϲαϲ ἀναιρέϲιμον, κύριε,
διὰ ϲταυροῦ τελείωϲ ἐξήλειψαϲ·
ὅθεν καὶ ξύλον ἔλυϲε ποτὲ | πικρίαν ὑδάτων Μερρᾶϲ,
προτυποῦν τοῦ ϲταυροῦ τὴν ἐνέργειαν,
ἣν πᾶϲαι αἱ δυνάμειϲ | τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουϲιν.

Ἀδιαλείπτωϲ βαπτομένουϲ | τῷ ζόφῳ τοῦ προπάτοροϲ, κύριε,
διὰ ϲταυροῦ ἀνύψωϲαϲ ϲήμερον·
ὡϲ γὰρ τῇ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶϲ | ἡ φύϲιϲ προκατηνέχθη,
παγκλήρωϲ ἡμᾶϲ πάλιν ἀνώρθωϲε
τὸ φῶϲ τὸ τοῦ ϲταυροῦ ϲου, | ὃν οἱ πιϲτοὶ μεγαλύνομεν.

Ἵνα τὸν τύπον ἀποδείξῃϲ | τῷ κόϲμῳ προϲκυνούμενον, κύριε,
τὸν τοῦ ϲταυροῦ ἐν πᾶϲιν ὡϲ ἔνδοξον,
ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωϲαϲ φωτὶ | ἀπλέτῳ ἠγλαϊϲμένον,
βαϲιλεῖ πανοπλίαν ἀήττητον,
ἣν πᾶϲαι αἱ δυνάμειϲ | τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουϲιν.

II

Κανὼν εἰϲ τὴν τοῦ Χριϲτοῦ γέννηϲιν (Δεκ. 25).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ· «Χριϲτὸϲ βροτωθεὶϲ ἦν ὅπερ θεὸϲ μένῃ.»

ᾠδὴ α'. ἦχοϲ α'.

Χριϲτὸϲ γεννᾶται· δοξάϲατε·
Χριϲτὸϲ ἐξ οὐρανῶν· ἀπαντήϲατε·
Χριϲτὸϲ ἐπὶ γῆϲ· ὑψώθητε·
ᾄϲατε τῷ κυρίῳ | πᾶϲα ἡ γῆ

---

164 ἀγαλλιάϲθω A — 175 acrostichidis legibus docemur octavi carminis ultimam stropham, si alterum carmen nonum cantetur, resecandam esse. — 180 πικρίαν τοῦ A — 182 Μερᾶϲ A — 192 οὐρανοῖϲ A — 194 διό ϲε αἱ δυνάμειϲ . . . . μεγαλύνομεν A, quod certe μεγαλύνουϲι scribendum fuit.

καὶ ἐν εὐφροσύνῃ | ἀνυμνήσατε, λαοί,
ὅτι δεδόξασται.

Ῥεύσαντα ἐκ παραβάσεως
θεοῦ τὸν κατ᾽ εἰκόνα γενόμενον,
ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα,
κρείττονος ἐπταικότα | θείας ζωῆς
αὖθις ἀναπλάττει | ὁ σοφὸς δημιουργός,
ὅτι δεδόξασται.

Ἰδὼν ὁ κτίστης ὀλλύμενον
τὸν ἄνθρωπον, χερσὶν ὃν ἐποίησε,
κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται·
τοῦτον δὲ ἐκ παρθένου | θείας ἁγνῆς
ὅλον δσιοῦται | ἀληθείᾳ σαρκωθείς,
ὅτι δεδόξασται.

Σοφία, λόγος καὶ δύναμις,
υἱὸς ὢν τοῦ πατρὸς καὶ ἀπαύγασμα,
Χριστὸς ὁ θεὸς δυνάμεις λαθὼν,
ὅσας ὑπερκοσμίους, | ὅσας ἐν γῇ,
καὶ ἐνανθρωπήσας | ἀνεκτήσατο ἡμᾶς,
ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γʹ.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων
ἐκ πατρὸς γεννηθέντι | ἀρρεύστως υἱῷ
καὶ ἐπ᾽ ἐσχάτων ἐκ παρθένου
σαρκωθέντι ἀσπόρως
Χριστῷ τῷ θεῷ | βοήσωμεν·
Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν
ἅγιος εἶ, κύριε.

Ὁ τῆς ἐπιπνοίας
μετασχὼν τῆς ἀμείνω | Ἀδὰμ χοϊκὸς
καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας
γυναικείᾳ ἀπάτῃ
Χριστῷ γυναικὸς | βοᾷ ἐξ ὁρῶν·
Ὁ δι᾽ ἐμὲ κατ᾽ ἐμὲ γεγονὼς
ἅγιος εἶ, κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης,
εὐτελοῦς διαρτίας, | Χριστὲ, γεγονὼς
καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χείρω
μεταδοὺς θείας φύτλης,
βροτὸς πεφυκὼς | καὶ μείνας θεὸς
καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν,
ἅγιος εἶ, κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου,
ἡγεμόνων Ἰούδα | βασίλεια·
τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων,
Χερουβὶμ ὁ ἐπ᾽ ὤμων,
ἐκ σοῦ προελθὼν | Χριστὸς ἐμφανῶς
καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν,
πάντων ἐβασίλευσεν.

ᾠδὴ δʹ.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαὶ
καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς, Χριστὲ,
ἐκ τῆς παρθένου ἐνεβλάστησας·
ἐξ ὄρους ὁ αἰνετὸς | κατασκίου δασέος
ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου
ὁ ἄϋλος καὶ θεός·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ὃν πάλαι προεῖπεν Ἰακὼβ
ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν, Χριστὲ,
φυλῆς Ἰούδα ἐξανέτειλας
καὶ δύναμιν Δαμασκοῦ,
Σαμαρείας σκῦλά τε
ἦλθες προνομεύσων, πλάνην τρέπων
εἰς πίστιν θεοτερπῆ·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Τοῦ μάντεως πάλαι Βαλαὰμ
τῶν λόγων μυητὰς σοφοὺς
ἀστεροσκόπους χαρᾶς ἔπλησας,
ἀστὴρ ἐκ τοῦ Ἰακὼβ
ἀνατείλας, δέσποτα·
ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους

Codd. ACV — v. 9 ὑπάρχοντα CV — 23 ἐνανθρωπήσει C — 26 γεννηθέντι ἐκ πατρὸς A — 33 χοϊκῶς C — 35 Genes. III. — 36 Χριστὸν . . . ἐξορῶν Barth. — 46 Mich. V 2 — 47 βασίλειον C — 53 Jos. XI — 56 Prec. Abac. 3 — 60 Genes. XLIX 8—10 — 63 Jes. VIII 4 — 64 εἶλε προσνομεύσας C — 65 θεοπρεπῆ Dan. — 67 Numer. XXIV. Matth. II. — 70 ἀνατείλας χαρίτῃ C

ἐδέξω δὲ προφανῶς·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ὡς πόκῳ γαστρὶ παρθενικῇ
κατέβης ὑετὸς, Χριστὲ,
καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῇ στάζουσαι·
Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς
καὶ Ἀράβων νῆσοί τε,
Σαβᾶ, Μήδων, πάσης γῆς κρατοῦντες
προσέπεσόν σοι, σωτήρ·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

ᾠδὴ ε΄.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, πατὴρ οἰκτιρμῶν,
τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἄγγελον
εἰρήνην παρεχόμενον
ἀπέστειλας ἡμῖν·
ὅθεν θεογνωσίας
πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες,
ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες
δοξολογοῦμέν σε, φιλάνθρωπε.

Ἐν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι
ἀπεγράφης πιθήσας καὶ δούλους ἡμᾶς
ἐχθροῦ καὶ ἁμαρτίας
ἠλευθέρωσας, Χριστέ.
ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ
πτωχεύσας καὶ χοϊκὸν
ἐξ αὐτῆς ἑνώσεως
καὶ κοινωνίας ἐθεούργησας.

Ἰδοὺ ἡ παρθένος, ὡς πάλαι φησὶν,
ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησεν
θεὸν ἐνανθρωπήσαντα
καὶ μένει παρθένος·
δι' ἧς καταλλαγέντες | θεῷ οἱ ἁμαρτωλοὶ
θεοτόκον κυρίως
οὖσαν ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν.

ᾠδὴ ϛ΄.

Σπλάγχνων Ἰωνᾶν | ἔμβρυον ἀπήμεσεν
ἐνάλιος θὴρ, | οἷον ἐδέξατο·
τῇ παρθένῳ δὲ
ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν
διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον·
ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως
τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Ἦλθε σαρκωθεὶς | Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν,
γαστρὸς ὃν πατὴρ
πρὸ Ἑωσφόρου γεννᾷ·
τὰς ἡνίας δὲ
ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων δυνάμεων
ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται,
ῥάκει σπαργανοῦται, λύει δὲ
πολυπλόκους σειρὰς παραπτώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδὰμ | παιδίον φυράματος
ἐτέχθη υἱὸς | καὶ πιστοῖς δέδοται·
τοῦ δὲ μέλλοντος
οὗτός ἐστιν αἰῶνος πατὴρ καὶ ἄρχων
καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς
ἄγγελος·
οὗτος ἰσχυρὸς θεός ἐστι
καὶ κρατῶν ἐξουσίᾳ τῆς κτίσεως.

ᾠδὴ ζ΄.

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ
συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγ-
καταφρονήσαντες [ματος
πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν,
ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἑστῶτες
ἔψαλλον·
ὁ τῶν πατέρων θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες
ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον·

73 δῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας Barth. — 74 Judic. VI. — 75 Χριστὸς C — 77 Psalm LXXI. LXXXVI. — 79 προσέπεσαν AC — σοι Χριστέ V — 81 Jes. IX 6. — 87 Luc. II — 89 ἠλευθέρωσας ἡμᾶς C — 92 ἐθεούργησαν C — 92 Jos. VII 14 — 96 καταπλαγέντες C — 103 προελήλυθε V — 107 Psalm CIX 3 — 110 ἀνακέκλιται A — 119 ἐξουσίαν A — 120 in prima, tertia et quarta stropha huius septimae odae post undecimam strophae syllabam numeros interpunxit Barth.; idem paulo post vocabula αὐτοὺς, θεῷ, Χριστὸν in tribus extremis strophis praecedenti versui adiecit. — 126 Luc. II 8—15.

δόξα κυρίου γὰρ
αὐτοὺς περιέλαμψε καὶ ἄγγελος,
ἀνυμνήσατε, βοῶν, ὅτι ἐτέχθη
Χριστός·
ὁ τῶν πατέρων θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐξαίφνης cὺν τῷ λόγῳ
τοῦ ἀγγέλου οὐρανῶν στρατεύματα,
δόξα, ἐκραύγαζον,
θεῷ ἐν ὑψίστοις, ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία Χριστὸς
ἔλαμψεν·
ὁ τῶν πατέρων θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥῆμα τί τοῦτο; εἶπον
οἱ ποιμένες, διελθόντες ἴδωμεν
τὸ γεγονὸς θεῖον,
Χριστόν· Βηθλεὲμ καταλαβόντες δὲ
cὺν [τῇ] τεκούσῃ προσεκύνουν ἀνα-
μέλποντες·
ὁ τῶν πατέρων θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος
ἐξεικόνισε κάμινος τρόπον·
οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο φλέγει νέους,
ὡς οὐδὲ πῦρ
τῆς θεότητος παρθένου ἣν ὑπέδυ
νηδύν·
διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψούτω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕλκει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παῖδας
δορικτήτους Δαυῒδ ἐκ Σιὼν αὐτῇ·
δωροφόρους πέμπει δὲ μάγους παῖδας,
τὴν τοῦ Δαυῒδ
θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύσοντας·
διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψούτω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὄργανα παρέκλινε τὸ πένθος ᾠδῆς·
οὐ γὰρ ᾖδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών·
Βαβυλῶνος λύει δὲ πλάνην πᾶσαν
καὶ μουσικῶν
ἁρμονίαν Βηθλεὲμ ἐξανατείλας Χρι-
στός·
διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψούτω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκῦλα Βαβυλὼν τῆς βασιλίδος Σιὼν
καὶ δορίκτητον ὄλβον ἐδέξατο·
θησαυροὺς Χριστὸς ἐν Σιὼν δὲ ταύτης
καὶ βασιλεῖς
σὺν ἀστέρι ὁδηγῷ ἀστροπολοῦντας
ἕλκει·
διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψούτω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Μυστήριον ξένον | ὁρῶ καὶ παράδοξον!
οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χερου-
βικὸν
τὴν παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον,
ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος
Χριστὸς ὁ θεός,
ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαίσιον δρόμον | ὁρῶντες οἱ μάγοι
ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφανοῦς
οὐρανίου ὑπερλάμποντος,

132 Luc. II 13—14. — 142 τῇ uncinis inclusimus, quia una syllaba versus abundat. — 144 ὑπερφυῶς C — 145 τρόπον A cum schol., CV: τύπον Barth. — 146 φλέγειν V — 148 παρθένον V — 149. 157 ἀναμέλπομεν V — 153 ἐν αὐτῇ schol. cod. A Dan. — 165 Χριστέ V — 169 Paralip. XXXVI — 171 ἐκ σιών V — 173 ἐν ἀστέρι Dan. — 183 ἀρτιφαοῦς C — 184 οὐρανίους ὑπερλάμποντας A

Χριστὸν βασιλέα ἐτεκμήραντο
ἐν γῇ γεννηθέντα
Βηθλεὲμ εἰϲ ϲωτηρίαν ἡμῶν.

Νεηγενὲϲ, μάγων | λεγόντων, παιδίον
ἄναξ, οὗ ἀϲτὴρ ἐφάνη, ποῦ ἐϲτιν;
εἰϲ γὰρ
ἐκείνου προϲκύνηϲιν ἥκομεν,
μανεὶϲ ὁ Ἡρώδηϲ ἐταράττετο,
Χριστὸν ἀνελεῖν
ὁ θεομάχοϲ φρυαττόμενοϲ.

Ἠκρίβωϲε χρόνον | Ἡρώδηϲ ἀϲτέροϲ,
οὗ ταῖϲ ἡγεϲίαιϲ οἱ μάγοι ἐν Βηθλεὲμ
προϲκυνοῦϲι Χριστὸν ϲὺν δώροιϲ·
ὑφ᾽ οὗ πρὸϲ πατρίδα ὁδηγούμενοι
δεινὸν παιδοκτόνον
ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

(III)

Κανὼν εἰϲ τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:
«Βάπτιϲμα ῥύψιϲ γηγενῶν ἁμαρτάδοϲ.»

ἦχοϲ β´.

ᾠδὴ α´.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψεν πυθμένα
καὶ διὰ ξηρᾶϲ οἰκείουϲ ἕλκει,
ἐν αὐτῷ κατακαλύψαϲ ἀντιπάλουϲ
ὁ κραταιὸϲ ἐν πολέμοιϲ κύριοϲ·
ὅτι δεδόξαϲται.

Ἀδὰμ τὸν φθαρέντα ἀναπλάττει
ῥείθροιϲ Ἰορδάνου καὶ δρακόντων
κεφαλὰϲ ἐμφωλευόντων διαθλάττει
ὁ ϲαρκωθεὶϲ ἐκ παρθένου κύριοϲ·
ὅτι δεδόξαϲται·

Πυρὶ τῆϲ θεότητοϲ ἀΰλῳ
ϲάρκα ὑλικὴν ἠμφιεϲμένοϲ
Ἰορδάνου περιβάλλεται τὸ νᾶμα
ὁ βαϲιλεὺϲ τῶν αἰώνων κύριοϲ·
ὅτι δεδόξαϲται.

Τὸν ῥύπον ὁ ϲμήχων τῶν ἀνθρώπων
τούτοιϲ καθαρθεὶϲ ἐν Ἰορδάνῃ,
οἷϲ θελήϲαϲ ὡμοιώθη, ὃ ἦν μείναϲ,
τοὺϲ ἐν τῷ ϲκότει φωτίζει κύριοϲ·
ὅτι δεδόξαϲται.

ᾠδὴ γ´.

Ἰϲχὺν ὁ διδοὺϲ
τοῖϲ βαϲιλεῦϲιν ἡμῶν κύριοϲ
καὶ κέραϲ χριϲτῶν αὐτοῦ ὑψῶν
παρθένου ἀποτίκτεται,
μολεῖ δὲ πρὸϲ τὸ βάπτιϲμα·
διὸ πιϲτοὶ βοήϲωμεν·
οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ | ὡϲ ὁ θεὸϲ ἡμῶν
καὶ οὐκ ἔϲτι δίκαιοϲ | πλήν ϲου, κύριε.

Στειρεύουϲα πρὶν
ἡ τεκνουμένη δεινῶϲ ϲήμερον
εὐφραίνου, Χριϲτοῦ ἐκκληϲία·
δι᾽ ὕδατοϲ καὶ πνεύματοϲ
υἱοί ϲοι γὰρ γεγέννηνται
οἱ πίϲτει ἀνακράζοντεϲ·
οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ | ὡϲ ὁ θεὸϲ ἡμῶν
καὶ οὐκ ἔϲτι δίκαιοϲ | πλήν ϲου, κύριε,

Μεγάλη φωνῇ
ἐν τῇ ἐρήμῳ βοᾷ πρόδρομοϲ·
Χριϲτοῦ ἑτοιμάϲατε ὁδοὺϲ
καὶ τρίβουϲ τοῦ θεοῦ ἡμῶν

191 Χριϲτῷ A — 192 Matth. II 16 — 196 ἐγκατέλειπον Dan.

Codd. AV — 6 Matth. VI. Marc. I. Luc. III. Ioann. I. — 9 ὁ βαϲιλεὺϲ τῶν αἰώνων in secunda, ὁ ϲαρκωθεὶϲ ἐκ παρθένου in tertia stropha exhibet Barth. — 16 ϲμύχων ex ϲμήχων corr. A — 19 τῷ om. Barth. — φωτίζων A — 21 Reg. I 2. — 23 χρηϲτῶν V — 26 αὐτῷ πιϲτοί A — 30 τεκνωμένη AV Barth. — 31 ἡ ἐκκληϲία Barth. — 33 γάρ ϲοι Barth. — 34 et 42 οἱ AV: ἐν Barth. — 38 ὁ πρόδρομοϲ V — 39 ὁδόν V

εὐθείας ἀπεργάςαςθε
οἱ πίςτει ἀνακράζοντες·
οὐκ ἔςτιν ἅγιος | ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν
καὶ οὐκ ἔςτι δίκαιος | πλήν cου, κύριε.

ᾠδὴ δʹ.

Ἀκήκοα, κύριε,
φωνῇ cου ὅν εἶπας ʽΦωνὴ
βοῶντος ἐν ἐρήμῳ, | ὅτε ἐβρόντηςας
πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων,
τῷ cῷ μαρτυρούμενος υἱῷ·
ὅλος γεγονὼς τοῦ παρόντος
πνεύματος δὲ ἐβόηςε·
cὺ εἶ Χριςτὸς,
θεοῦ coφία καὶ δύναμις.

ʽΡυπτόμενον ἥλιον
τίς εἶδεν, ὁ κῆρυξ βοᾷ,
τὸν ἔκλαμπρον τῇ φύςει,
ἵνα cε ὕδαςιν,
ἀπαύγαςμα τῆς δόξης,
πατρὸς χαρακτὴρ ἀϊδίου,
ἐκπλύνω καὶ χόρτος ὢν πυρὶ
ψαύςω τῆς cῆς θεότητος;
cὺ γὰρ Χριςτὸς,
θεοῦ coφία καὶ δύναμις.

ʽΥπέφηνεν ἔνθεον
ἣν εἶχεν εὐλάβειαν
Μωςῆς περιτυχών coι·
ὡς γὰρ τῆς βάτου cου
φωνήςαντος ᾐςθήθη,
εὐθὺς ἀπεςτράφη τὰς ὄψεις·
ἐγὼ δὲ πῶς βλέψω cε τρανῶς,
ἢ πῶς χειροθετήςω cε;
cὺ γὰρ Χριςτὸς,
θεοῦ coφία καὶ δύναμις.

Ψυχῆς τελῶν ἔμφρονος
καὶ λόγῳ τιμώμενος
ἀψύχων εὐλαβοῦμαι·
εἰ γὰρ βαπτίςω cε,
κατήγορόν μου ἔςται
πυρὶ καπνιζόμενον ὄρος,
φυγοῦςα δὲ θάλαςςα διχῇ
καὶ Ἰορδάνης οὗτος ςτραφείς·
cὺ γὰρ Χριςτὸς,
θεοῦ coφία καὶ δύναμις.

ᾠδὴ εʹ.

Ἰηςοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγὸς
λῦςαι τὸ κατάκριμα ἥκει
Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάςτου·
καθαρςίων δὲ | ὡς θεὸς μὴ δεόμενος
τῷ πεςόντι καθαίρεται
ἐν τῷ Ἰορδάνῃ,
ἐν ᾧ τὴν ἔχθραν κτείνας
ὑπερέχουςαν πάντα νοῦν
εἰρήνην χαρίζεται.

Cυνελθόντων ἀπείρων λαῶν
ὑπὸ Ἰωάννου βαπτιςθῆναι,
αὐτὸς ἐν μέςῳ ἔςτη,
προςεφώνει δὲ
τοῖς παροῦςι· τίς ἔδειξεν,
ἀπειθεῖς, τὴν ὀργὴν ὑμῖν
ἐκκλῖναι τὴν μέλλουςαν;
καρποὺς ἀξίους Χριςτῷ
ἐκτελεῖτε· παρὼν γὰρ νῦν
εἰρήνην χαρίζεται.

Γεωργὸς ὁ καὶ δημιουργὸς
μέςος ἑςτηκὼς ὡς εἷς ἁπάντων
καρδίας ἐμβατεύει·
καθαρτήριον | δὲ πτύον χειριζόμενος
τὴν παγκόςμιον ἅλωνα
πανςόφως διΐςτηςι,
τὴν ἀκαρπίαν φλέγων,
εὐκαρποῦςιν αἰώνιον
ζωὴν χαριζόμενος.

45 ἀκήκοε Barth. — 46 Luc. III 4. 21—22 — φωνῇ V: φωνῆς A — φωνή A: φωνῆι V — 64 cε φωνήςαντα V Barth. — 66 cε om. A — 69 scholiastae interpretantis ὑπάρχων ψυχῆς vestigia secutus reposuerim πέλων — 72 μοι Barth. — 78 una syllaba ante ἥκει excidisse videtur. — 89 fort.: Χριςτῷ ἀξίους — 93 ἐμβατεύων V — 94 χειριςάμενος Barth. — 97 fort. εὐκραποῦςι δ' αἰώνιον

ᾠδὴ ϛʹ.

Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου,
ὁ λύχνος τοῦ φωτὸς, ὁ Ἑωςφόρος,
ὁ τοῦ ἡλίου πρόδρομος
ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετανοεῖτε,
πᾶςι βοᾷ τοῖς λαοῖς,
καὶ προκαθαίρεςθε·
Ἰδοὺ γὰρ πάρεςτι Χριςτὸς,
ἐκ φθορᾶς τὸν κόςμον λυτρούμενος.

Γεννηθεὶς ἀρρεύςτως
ἐκ θεοῦ καὶ πατρὸς, ἐκ τῆς παρθένου
δίχα ςαρκοῦται ῥύπου Χριςτός·
οὗ τὸν ἱμάντα, τὴν ἐξ ἡμῶν
τοῦ λόγου ςυνάφειαν,
λύειν ἀμήχανον,
διδάςκει ὁ πρόδρομος,
γηγενεῖς ἐκ πλάνης λυτρούμενος.

Ἐν πυρὶ βαπτίςει [τας
τελευταίῳ Χριςτὸς τοὺς ἀπειθοῦν-
καὶ μὴ θεὸν φρονοῦντας αὐτόν·
ἐν πνεύματι δὲ καινοποιεῖ
δι᾽ ὕδατος χάριτι | τοὺς ἐπιγνώμονας
αὐτοῦ τῆς θεότητος,
τῶν πλημμελημάτων λυτρούμενος.

ᾠδὴ ζʹ.

Νέους εὐςεβεῖς
καμίνῳ πυρὸς προςομιλήςαντας
διαςυρίζον πνεῦμα δρόςου
ἀβλαβεῖς διεφύλαξε
καὶ θείου ἀγγέλου ςυγκατάβαςις·
ὅθεν ἐν φλογὶ δροςιζόμενοι
εὐχαρίςτως ἀνέμελπον·
ὑπερύμνητε,
ὁ τῶν πατέρων κύριος
καὶ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἐν οὐρανῷ
ςὺν τρόμῳ καὶ θαύματι παρίςταντο
ἐν Ἰορδάνῃ αἱ δυνάμεις
τῶν ἀγγέλων, ςκοπούμεναι
τοςαύτην θεοῦ τὴν ςυγκατάβαςιν·
ὅπως ὁ κρατῶν τὴν ὑπέρῳον
τῶν ὑδάτων ὑπόςταςιν
ἐν τοῖς ὕδαςι
ςωματοφόρος ἕςτηκεν,
ὁ θεὸς ὁ τῶν πατέρων [ἡμῶν].

Νεφέλη ποτὲ
καὶ θάλαςςα θείου προεικόνιζον
βαπτίςματος τὸ θαῦμα,
ἐν οἷς ὁ πρὶν βαπτίζεται
διεξοδικῶς τῷ νομοθέτῃ λαός·
θάλαςςα δὲ ἦν τύπος ὕδατος
καὶ νεφέλη τοῦ πνεύματος·
οἷς τελούμενοι,
εὐλογητὸς εἶ, κράζομεν,
ὁ θεὸς ὁ τῶν πατέρων [ἡμῶν].

Ἅπαντες πιςτοὶ,
ἐν ᾧ τὴν τελείωςιν ἐλάβομεν,
θεολογοῦντες ἀςιγήτως
ςὺν ἀγγέλοις δοξάςωμεν
πατέρα, υἱὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον·
τοῦτο γὰρ τριὰς ὑποςτάςεςιν
ὁμοούςιος, εἷς δὲ θεὸς,
ᾧ καὶ ψάλλομεν·
ὁ τῶν πατέρων κύριος
καὶ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ ηʹ.

Μυςτήριον παράδοξον
ἡ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμινος,
πηγάςαςα δρόςον·
ὅτι ῥεῖθρον ἔμελλεν

---

103 παρέςτη ὁ Χριςτός V — 104 φορᾶς A — 112 βαπτίζει Barth. — 116 χάριτι θείαι V 120 καμίνου V — 123 ἀγγέλου ex ἀγγέλων corr. A — ςυγκατάβαςιν V — 125 ἀνέμελπον, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν θεὸς εὐλογητὸς εἶ A — 129 Ὥςπερ οὐρανῷ Barth. — 131 αἱ δυνάμεις τῶν ἀγγέλων ἐν Ἰορδάνῃ A — 138 θεὸς τῶν V — ἡμῶν et in hac et in tertia stropha eiiciendum significavimus — 140 προεικόνιζε Barth. — 141 Χριςτοῦ vel aliud bisyllabon ante βαπτίςματος intercidisse videtur. — 143 διεξοδικός A — 147 ψάλλομεν Barth. — κράζοντες ὁ θεὸς τῶν A — 152 δοξάζωμεν V — 156 ψάλλωμεν V — 162 ῥείθροις . . . . ὁ Ἰορδάνης Barth.

ἄϋλον πῦρ εἰϲδέχεϲθαι
τοῦ Ἰορδάνου καὶ ϲτέγειν
ϲαρκὶ βαπτιζόμενον τὸν κτίϲτην,
ὃν εὐλογοῦϲι λαοὶ
καὶ ὑπερυψοῦϲιν
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ἀπόθου φόβον ἅπαντα,
ὁ λυτρωτὴϲ τῷ προδρόμῳ ἔφηϲεν·
ἐμοὶ δὲ πειθάρχει,
ὡϲ Χριϲτῷ μοι πρόϲελθε·
τοῦτο γὰρ φύϲει πέφυκα·
ἐμῷ προϲτάγματι εἶξον
καὶ βάπτιϲόν με ϲυγκαταβάντα,
ὃν εὐλογοῦϲι λαοὶ
καὶ ὑπερυψοῦϲιν
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ῥημάτων ὡϲ ἀκήκοεν
ὁ βαπτιϲτὴϲ τοῦ δεϲπότου ϲύντρομοϲ
παλάμην ἐκτείνει·
χειραπτήϲαϲ ὅμωϲ δὲ
τὴν κορυφὴν τοῦ πλάϲτου αὐτοῦ
τῷ βαπτιϲθέντι ἐβόα·
ἁγίαϲόν με· ϲὺ γὰρ θεόϲ μου,
ὃν εὐλογοῦϲι λαοὶ
καὶ ὑπερυψοῦϲιν
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τριάδοϲ ἡ φανέρωϲιϲ
ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν· αὕτη γὰρ
ὑπέρθεοϲ φύϲιϲ·
ὁ πατὴρ ἐφώνηϲεν,
«οὗτοϲ ὁ βαπτιζόμενοϲ
υἱὸϲ ὁ ἀγαπητόϲ μου,»
τὸ πνεῦμα ϲυμπαρῆν τῷ ὁμοίῳ·
ὃν εὐλογοῦϲι λαοὶ
καὶ ὑπερυψοῦϲιν
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ'.

Ἀπορεῖ πᾶϲα γλῶϲϲα
εὐφημεῖν πρὸϲ ἀξίαν·
ἰλιγγιᾷ δὲ
νοῦϲ καὶ ὑπερκόϲμιοϲ
ὑμνεῖν ϲε, θεοτόκε·
ὅμωϲ ἀγαθὴ ὑπάρχουϲα
τὴν πίϲτιν δέχου·
καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδαϲ
τὸν ἔνθεον ἡμῶν·
ϲὺ γὰρ Χριϲτιανῶν εἶ
προϲτάτιϲ, ϲὲ μεγαλύνομεν.

Δαυῒδ πάρεϲο πνεύματι
τοῖϲ φωτιζομένοιϲ·
νῦν προϲέλθετε,
ᾄδε, πρὸϲ θεὸν ἐν πίϲτει,
λέγων, φωτίϲθητε·
οὗτοϲ ὁ πτωχὸϲ ἐκέκραξεν
Ἀδὰμ ἐν πτώϲει·
καὶ γὰρ αὐτοῦ εἰϲήκουϲε
κύριοϲ ἐλθὼν
ῥείθροιϲ τοῦ Ἰορδάνου
φθαρέντα τε ἀνεκαίνιϲεν.

Ὁ Ἡϲαΐαϲ, λούϲαϲθε,
καὶ καθάρθητε, φάϲκει·
τὰϲ πονηρίαϲ
ἔναντι ἀφέλεϲθε
κυρίου· οἱ διψῶντεϲ
ὕδωρ ἐπὶ ζῶν πορεύεϲθε·
ῥανεῖ γὰρ ὕδωρ
καινοποιὸν Χριϲτὸϲ τοῖϲ
προϲτρέχουϲιν αὐτῷ
πίϲτει καὶ πρὸϲ ζωὴν
τὴν ἀγήρω βαπτίζει πνεύματι.

Ϲυντηρώμεθα χάριτι,
πιϲτοί, καὶ ϲφραγῖδι·

---

164 τὸ Ἰορδάνου V — ϲτέρξαι A et schol. cod. A, quod ex ϲτέξαι ortum esse videtur. — 167 πάνταϲ om. A, quod librarii clausulas stropharum haud raro aut omittentis aut contrahentis negligentiae tribuimus. — 188 ἡ ὑπέρθεοϲ V — 204 ϲοι V — 205 Psalm. XXXIII 6—7. — 207 fort. προϲελθόντεϲ — 215 λούϲαϲθε καθάρθητε V Barth., cf. Ies. I 16 — 223 ἐν πίϲτει Barth., quo recepto una syllaba versus abundaret.

ὡϲ γὰρ ὄλεθρον
ἔφυγον φλιᾶϲ Ἑβραῖοι
πάλαι αἱμαχθείϲηϲ,
οὕτω καὶ ἡμῖν ἐξόδιον
τὸ θεῖον τοῦτο
τῆϲ παλιγγενεϲίαϲ
λουτήριον ἔϲται·
ὅθεν καὶ τῆϲ τριάδοϲ
ὀψόμεθα φῶϲ τὸ ἄδυτον.

IV

Κανὼν εἰϲ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριϲτοῦ (Φεβρ. 2).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

«Χριϲτὸν γεγηθὼϲ πρέϲβυϲ ἀγκαλίζεται.»

ἦχοϲ γ΄.

ᾠδὴ α΄.

Χέρϲον ἀβυϲϲότοκον πέδον
ἥλιοϲ ἐπεπόλευϲέ ποτε·
ὡϲεὶ τεῖχοϲ γὰρ ἐπάγη
ἑκατέρωθεν ὕδωρ
λαῷ πεζοποντοποροῦντι
καὶ θεαρέϲτωϲ μέλποντι·
ᾄϲωμεν τῷ κυρίῳ·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

Ῥανάτωϲαν ὕδωρ νεφέλαι·
ἥλιοϲ ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφῃ
ἐποχούμενοϲ ἐπέϲτη
ἀκηράτοιϲ ὠλέναιϲ
Χριϲτὸϲ ἐν τῷ ναῷ ὡϲ βρέφοϲ·
διὸ πιϲτοὶ βοήϲωμεν·
ᾄϲωμεν τῷ κυρίῳ·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

Ἰϲχύϲατε χεῖρεϲ Cυμεὼν
τῷ γήρᾳ ἀνειμέναι, καὶ κνῆμαι
παρειμέναι δὲ πρεϲβύτου
εὐθυβόλωϲ κινεῖϲθε
Χριϲτοῦ πρὸϲ ὑπαντήν· χορείαν
ϲὺν ἀϲωμάτοιϲ ϲτήϲαντεϲ
ᾄϲωμεν τῷ κυρίῳ·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

Cυνέϲει ταθέντεϲ οὐρανοὶ
εὐφράνθητε, ἀγάλλου δὲ ἡ γῆ·
ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων
ὁ τεχνίτηϲ φοιτήϲαϲ
Χριϲτὸϲ ὑπὸ μητρὸϲ παρθένου
θεῷ πατρὶ προϲάγεται
νήπιοϲ ὁ πρὸ πάντων·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

ᾠδὴ γ΄.

Τὸ ϲτερέωμα
τῶν ἐπὶ ϲοὶ πεποιθότων
ϲτερέωϲον, κύριε,
τὴν ἐκκληϲίαν,
ἣν ἐκτήϲω τῷ τιμίῳ ϲου αἵματι.

Ὁ πρωτότοκοϲ
ἐκ τοῦ πατρὸϲ πρὸ αἰώνων
πρωτότοκοϲ νήπιοϲ
κόρηϲ ἀφθόρου
τῷ Ἀδὰμ χεῖρα προτείνων ἐπέφανεν.

Νηπιόφρονα
τὸν γεγονότα ἀπάτῃ
πρωτόπλαϲτον ἔμπαλιν
ἐπανορθώϲων
θεὸϲ λόγοϲ νηπιάϲαϲ ἐπέφανε.

Γῆϲ ἀπόγονον
παλινδρομήϲαϲαν ταύτῃ
θεότητοϲ ϲύμμορφον

227 Exod. XII 13 — 228 Ἑβραίων V — 233 ἔνθεν Barth.
Cod. A — 1 ἀβυϲϲοτόκον Barth. — 17 Luc. II 17 — 22 ϲτήϲατε ᾄδουϲαι A — 45 ἄπλαϲτον A — 50 ϲύμμορφοϲ A

φύϲιν ὁ πλάϲτηϲ
ὡϲ ἀτρεπτονηπιάϲαϲ ἀνέδειξε.

ᾠδὴ δʹ.

Ἐκάλυψεν οὐρανοὺϲ
ἡ ἀρετή ϲου, Χριϲτέ·
τῆϲ κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν
τοῦ ἁγιάϲματόϲ ϲου,
τῆϲ ἀφθόρου μητρὸϲ,
ἐν τῷ ναῷ τῆϲ δόξηϲ ϲου ὤφθηϲ,
ὡϲ βρέφοϲ ἀγκαλοφορούμενοϲ·
καὶ ἐπλήϲθη τὰ πάντα τῆϲ ϲῆϲ αἰνέϲεωϲ.

Γηθόμενοϲ Ϲυμεὼν
τῶν ἀπορρήτων μύϲτα,
ἡ θεοτόκοϲ ἐβόα,
ὃν ὑφ᾽ ἁγίου πάλαι
κεχρημάτιϲαι
πνεύματοϲ νηπιάϲαντα λόγον
Χριϲτὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ·
ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆϲ ϲῆϲ αἰνέϲεωϲ.

Ὃν ἤλπιϲαϲ, Ϲυμεὼν, ἡλικιώτην βρεφῶν,
χαίρων ὑπόλαβε Χριϲτὸν,
τοῦ Ἰϲραὴλ τοῦ θείου
τὴν παράκληϲιν,
τὸν νόμου ποιητὴν καὶ δεϲπότην
πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων αὐτῷ·
ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆϲ ϲῆϲ αἰνέϲεωϲ.

Θεώμενοϲ Ϲυμεὼν λόγον τὸν ἄναρχον
μετὰ ϲαρκὸϲ, ὡϲ ἐν θρόνῳ
χερουβικῷ, παρθένῳ
ἐποχούμενον,
τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι τὰ πάντα
ὡϲ βρέφοϲ, ἐκπλαγεὶϲ ἐβόα αὐτῷ·
ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆϲ ϲῆϲ αἰνέϲεωϲ.

ᾠδὴ εʹ.

Ὡϲ εἶδεν Ἡϲαΐαϲ
ϲυμβολικῶϲ ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ θεὸν
ὑπ᾽ ἀγγέλων δόξηϲ
δορυφορούμενον,
ὢ τάλαϲ! ἐβόα, ἐγώ·
πρὸ γὰρ εἶδον ϲωματούμενον θεὸν,
φωτὸϲ ἀνεϲπέρου
καὶ εἰρήνηϲ δεϲπόζοντα.

Ϲυνεὶϲ ὁ θεῖοϲ πρέϲβυϲ
τὴν προφανεῖϲαν πάλαι τῷ προφήτῃ δόξαν,
ϲαρκὶ λόγον βλέπων
μητρὶ κρατούμενον,
ὢ χαίροιϲ, ἐβόα, ϲεμνή·
ὡϲ γὰρ θρόνοϲ περιέχειϲ τὸν θεὸν,
φωτὸϲ ἀνεϲπέρου
καὶ εἰρήνηϲ δεϲπόζοντα.

Προκύψαϲ ὁ πρεϲβύτηϲ
καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέωϲ ἐφαψάμενοϲ
τῆϲ ἀπειρογάμου | καὶ θεομήτοροϲ,
πῦρ, ἔφη, βαϲτάζειϲ, ἁγνή·
βρέφοϲ φρίττω ἀγκαλίϲαϲθαι θεὸν,
φωτὸϲ ἀνεϲπέρου
καὶ εἰρήνηϲ δεϲπόζοντα.

Ῥύπτεται Ἡϲαΐαϲ,
τοῦ Ϲεραφὶμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενοϲ,
ὁ πρέϲβυϲ ἐβόα | τῇ θεομήτορι·

---

52 ὡϲ ἀτρεπτονηπιάϲαϲ scripsi cod. A scripturam ὡϲ ἄτρεπτον νηπιάϲαϲ secutus: ὡϲ ἀτρέπτωϲ νηπιάϲαϲ Barth. — 59 ἐπληρώθη in prima et altera stropha A, in prima sola Barth. ἐπλήϲθη in tertia et quarta A, in secunda et tertia et quarta Barth. ipsi numerorum concinnitatis gratia in prima stropha ἐπλήϲθη, in reliquis ἐπληρώθη scripsimus — 65 αὐτῷ om. A — 67 βρεφῶν Barth.: τρέφων A et schol. — 68 ὑπόδεξαι Barth. — 76 παρθένῳ Barth. et schol. cod. A: παρθένε A — 79 ἐβόα cod. A m. sec. — 81 Ies. VI. — 82 ἐπηρμένον A, nos cum Barth. Iesaiae locutionem secuti sumus — 83 δορυφορούμενοϲ A — 86 εἰρήνην in prima et tertia stropha A — δεϲπόζοντοϲ hic et infra A — 88 προφανεῖϲαν Barth.: ἀφανεῖϲαν A — 89 ϲαρκὶ A et schol.: χερϲὶ Barth. — μητρὶ A et schol.: μητρὸϲ Barth. — 97 Χριϲτὸν A — 99 Ies. VI 6.

ϲὺ ὥϲπερ λαβίδι χερϲὶ
λαμπρύνειϲ με ἐπιδοῦϲα ὃν φέρειϲ,
φωτὸϲ ἀνεϲπέρου
καὶ εἰρήνηϲ δεϲπόζοντα.

ᾠδὴ ϛʹ.

Ἐβόηϲέ ϲοι
ἰδὼν ὁ πρέϲβυϲ
τοῖϲ ὀφθαλμοῖϲ τὸ ϲωτήριον,
ὃ λαοῖϲ ἐπέϲτη·
ἐκ θεοῦ, Χριϲτέ, ϲὺ θεόϲ μου.

Cιὼν ϲὺ λίθοϲ
ἐναπετέθηϲ
τοῖϲ ἀπιϲτοῦϲι προϲκόμματοϲ
καὶ ϲκανδάλου πέτρα,
ἀρραγὴϲ πιϲτῶν ϲωτηρία.

Βεβαίωϲ φέρων
τὸν χαρακτῆρα
τοῦ πρὸ αἰώνων ϲε φύϲαντοϲ
τὴν βροτῶν δι᾽ οἶκτον
νῦν ἀϲθένειαν περιέθου.

Υἱὸν ὑψίϲτου,
υἱὸν παρθένου,
θεὸν παιδίον γενόμενον
προϲκυνήϲαντά ϲε
νῦν ἀπόλυϲον ἐν εἰρήνῃ.

ᾠδὴ ζʹ.

Cὲ τὸν ἐν πυρὶ δροϲίϲαντα
παῖδαϲ θεολογήϲανταϲ
καὶ παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήϲαντα
θεὸν λόγον ὑμνοῦμεν,
εὐϲεβῶϲ μελῳδοῦντεϲ·
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἀδὰμ ἐμφανίϲων ἄπειμι
εἰϲ Ἅιδου διατρίβοντι
καὶ τῇ Εὔᾳ προϲκομίϲων εὐαγγέλια,
Cυμεὼν ἀνεβόα,
ϲὺν προφήταιϲ χορεύων·
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Γένοϲ χοϊκὸν ῥυϲόμενοϲ
θεὸϲ ἕωϲ τοῦ Ἅιδου ἥξει·
αἰχμαλώτοιϲ δὲ παρέξει πᾶϲιν ἄφεϲιν
καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖϲ
ὡϲ ἀλάλοιϲ βοῆϲαι·
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Καὶ ϲοῦ τὴν καρδίαν, ἄφθορε,
ῥομφαία διελεύϲεται,
Cυμεὼν τῇ θεοτόκῳ προηγόρευϲεν,
ἐν ϲταυρῷ καθορώϲηϲ
ϲὸν υἱόν, ᾧ βοῶμεν·
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ηʹ.

Ἀϲτέκτῳ πυρὶ ἐνωϲθέντεϲ
οἱ θεοϲεβείαϲ προεϲτῶτεϲ νεανίαι,
τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντεϲ
θεῖον ὕμνον ἔμελπον·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Λαὸϲ Ἰϲραήλ, τὴν ϲὴν δόξαν
τὸν Ἐμμανουὴλ ὁρῶν παιδίον ἐκ παρθένου,
πρὸ προϲώπου τῆϲ θείαϲ
κιβωτοῦ νῦν χόρευε·

---

103 λαμπρυνεῖϲ με A equidem verba transpositione facta sic sanaverim: με λαμπρύνειϲ. — 111 ἀπειθοῦϲι Barth. — 117 θεὸν m. sec. add. A — 118 ϲε om. A — 122 παρθένον A — 124 εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν schol. cod. A Barth.: εὐλογητὸϲ εἶ κύριε ὁ θεὸϲ τῶν πατέρων ἡμῶν A — 126 expectes ἐν Ἅιδου; sed εἰϲ Ἅιδου διατρίβοντι novicio more dictum esse videtur — 131 melius current numeri, si θεὸϲ post ἥξει collocaveris — 135 Luc. II 35 — 140 ἐνωϲθέντεϲ scripsimus scholiastae interpretationem ἐμβληθέντεϲ secuti: ἐνωθέντεϲ A ἐνωθέντεϲ Barth.

εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδοὺ, Συμεὼν ἀνεβόα,
τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος
ἔσται,
θεὸς ὢν καὶ παιδίον·
τούτῳ πίστει ψάλλωμεν·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωὴ πεφυκὼς οὗτος ἔσται
πτῶσις ἀπειθοῦσι νηπιάσας θεῖος
λόγος,
ὡς ἀνάστασις πᾶσι
τοῖς ἐν πίστει μέλπουσιν·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Ἐν νόμου σκιᾷ καὶ γράμματι τύπον
κατίδωμεν οἱ πιστοί·
πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν
διανοῖγον ἅγιον θεῷ·
διὸ πρωτότοκον λόγον,
πατρὸς ἀνάρχου υἱὸν
πρωτοτοκούμενον μητρὶ
ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνωμεν.

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζεῦγος
δυάς τε ἦν νεοσσῶν·
ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος πρέσβυς
καὶ σώφρων Ἄννα προφῆτις
τῷ ἐκ παρθένου τεχθέντι
καὶ οἵῳ γόνῳ πατρὸς
ἐν τῷ ναῷ προσιόντι
λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

Ἀπέδωκάς μοι, ἐβόα Συμεὼν,
τοῦ σωτηρίου σου,
Χριστὲ, ἀγαλλίασιν·
ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν,
τὸν τῇ σκιᾷ κεκμηκότα,
νέον τῆς χάριτος
ἱεροκήρυκα μύστην
ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἱεροπρεπῶς ἀνθωμολογεῖτο
ὑποφητεύουσα
ἡ σώφρων καὶ ὁσία
καὶ πρεσβυρὰ τῷ δεσπότῃ
ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην·
τὴν θεοτόκον δὲ
ἀνακηρύττουσα πᾶσι
τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

V

Κανὼν εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ (Αὐγ. 6).

Ἡ ἀκροστιχίς:

«Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἄπλετον εἴδεος ἧκε.»

ἦχος δ'.

ᾠδὴ α'.

Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμοις ποσὶ
πόντον ἐρυθρὸν καὶ ὑγρὸν βυθὸν
διελάσαντες,
ἀναβάτας τριστάτας [χίους,
δυσμενεῖς ὁρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυ-
ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον·
ᾄσωμεν τῷ θεῷ ἡμῶν, | ὅτι δεδόξασται.

---

152 Luc. II 34. — 155 μέλψωμεν Barth. — 159 ἀπειθοῦσα A — θεὸς Barth. — 161 τοῖς πίστει μέλπουσιν schol. cod. A Barth., ipsi addita praepositione ἐν numeros explevimus: τούτῳ πίστει μέλψωμεν A — 164 Luc. II 23 — νόμῳ Barth. — 172 Luc. II 24 — 175 Luc. II 36. — 179 λειτουργοῦσι μεγαλύνομεν — 180 Luc. II 29—32. — 189 Ἄννα, quod editores Menaeorum ante ὑποφητεύουσα addunt, ex interpolatione ortum esse numeri arguunt.
Cod. A. — 4 post vel ante ὁρῶντες vocabulum bisyllabum ut ἄρδην excidisse videtur.

Ῥήματα ζωῆϲ τοῖϲ φίλοιϲ Χριϲτὸϲ
καὶ περὶ τῆϲ θείαϲ δημηγορῶν βαϲι-
λείαϲ ἔφη·
ἐν ἐμοὶ τὸν πατέρα
ἐπιγνώϲεϲθε, φωτὶ ὡϲ ἐξαϲτράψω
ἀπροϲίτῳ
ἐν ἀγαλλιάϲει λέγουϲιν·
ᾄϲωμεν τῷ θεῷ ἡμῶν, | ὅτι δεδόξαϲται.

Ἰϲχὺν τῶν ἐθνῶν κατέδεϲθε,
φίλοι μαθηταὶ, θαυμαϲθήϲεϲθε δὲ τῷ
πλούτῳ αὐτῶν,
ὅτι δόξηϲ πληροῦϲθε,
ὡϲ ὀφθήϲομαι λαμπρότερον ἡλίου
ἐξαϲτράπτων
ἐν ἀγαλλιάϲει λέγουϲιν·
ᾄϲωμεν τῷ θεῷ ἡμῶν, | ὅτι δεδόξαϲται.

Ϲήμερον Χριϲτὸϲ ἐν ὄρει Θαβὼρ
λάμψαϲ ἀμυδρῶϲ, θεϊκῆϲ αὐγῆϲ, ὡϲ
ὑπέϲχετο,
μαθηταῖϲ παρεγύμνου
χαρακτῆρα, ϲελαϲφόρου δὲ πληϲθέν-
τεϲ θείαϲ αἴγληϲ
ἐν ἀγαλλιάϲει ἔμελπον·
ᾄϲωμεν τῷ θεῷ ἡμῶν, | ὅτι δεδόξαϲται.

ᾠδὴ γʹ.

Τόξον δυνατῶν ἠϲθένηϲε,
καὶ οἱ ἀϲθενοῦντεϲ
περιεζώϲαντο δύναμιν·
διὰ τοῦτο ἐϲτερεώθη
ἐν κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέϲαϲ, Χριϲτὲ,
τὴν ἀμαυρωθεῖϲαν
ἀμείψαϲ ἐλάμπρυναϲ
πάλαι φύϲιν καὶ ἀλλοιώϲει
τῆϲ μορφῆϲ ϲου ἐθεούργηϲαϲ.

Ϲτύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι
ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ
τὸν Ἰϲραὴλ ἄγων ϲήμερον
ἐν τῷ ὄρει Θαβὼρ ἀρρήτωϲ
ἐν φωτὶ Χριϲτὸϲ ἐξέλαμψεν.

ᾠδὴ δʹ.

Εἰϲακήκοα τὴν ἔνδοξον
οἰκονομίαν ϲου, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ,
ὅτι ἐτέχθηϲ ἐκ τῆϲ παρθένου,
ἵνα ἐκ πλάνηϲ ῥύϲῃ τοὺϲ κραυγάζον- [ταϲ·
δόξα τῇ δυνάμει ϲου, κύριε.

Νόμον ἐν Ϲινᾷ τῷ γράμματι
διατυπούμενοϲ, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ,
ἐν τῇ νεφέλῃ, πυρὶ καὶ γνόφῳ
καὶ ἐν θυέλλῃ ὤφθηϲ ἐποχούμενοϲ·
δόξα τῇ δυνάμει ϲου, κύριε.

Ἵνα πιϲτώϲῃ τὴν ἔνδοξον
οἰκονομίαν ϲου, Χριϲτὲ ὁ θεόϲ,
ὡϲ προϋπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων
καὶ ὁ αὐτὸϲ ἐν νέφει τὴν ἐπίβαϲιν θεὶϲ,
ἐν τῷ Θαβὼρ ἐνδόξωϲ ἐξέλαμψαϲ.

Ϲυλλαλοῦντεϲ παρειϲτήκειϲαν
δουλοπρεπῶϲ ϲοὶ τῷ δεϲπότῃ Χριϲτῷ,
οἷϲ ἐν πυρὸϲ ἀτμίδι καὶ γνόφῳ
καὶ λεπτοτάτῃ αὔρᾳ προϲωμίληϲαϲ·
δόξα τῇ δυνάμει ϲου, κύριε.

Κατεμήνυον τὴν ἔξοδον
διὰ ϲταυροῦ ϲου ἐν Θαβὼρ παρόντεϲ
ὁ ἐν πυρί ϲε καὶ βάτῳ πάλαι
προκατιδὼν Μωϋϲῆϲ καὶ ὁ μετάρϲιοϲ
δίφρῳ ἐν πυρίνῳ Ἠλίαϲ, Χριϲτέ.

ᾠδὴ εʹ.

Ὁ τοῦ φωτὸϲ διατμήξαϲ
τὸ πρωτόγονον χάοϲ,

---

10 Matth. XVII 1—10. Marc. IX 2—9. Luc. IX 28—32. — 11 λέγουϲιν A: μέλποντεϲ Barth., nescio an vere — 14 αὐτῶν Barth. — 16 λαμπρότεροϲ Barth. — 17 μέλποντεϲ Barth. — 30 ἡμῶν, quod scholiasta interpretatur, ante ἀμείψαϲ addendum iudicamus — 35 ἀρρήτῳ A — 38 ϲου οἰκονομίαν A — 39 τῆϲ om. Barth. — 40 βοῶνταϲ ϲοι Barth. — 50 ἐνδόξωϲ] ἀρρήτωϲ Barth. — 58 διὰ ϲταυροῦ A cum schol.: τὴν ἐν ϲταυρῷ Barth. — 61 δίφρων A

ὡc ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνῇ cε, Χριcτὲ,
τὸν δημιουργὸν, | ἐν τῷ φωτί cου
τὰc ὁδοὺc ἡμῶν εὔθυνον.

Προcενωπίῳ cοι ὧραι
ὑπεκλίθηcαν· φῶc γὰρ
καὶ πρὸ ποδῶν ὑψίδρομον cέλαc, Χριcτὲ,
ἥλιοc ἧκε, | μορφὴν βροτείαν
ὡc ἀμεῖψαι ηὐδόκηcαc.

Ἰδοὺ cωτὴρ, ἀνεβόων
Μωϋcῆc καὶ Ἠλίαc
τῶν μαθητῶν ἐν ὄρει ἁγίῳ Θαβὼρ
ἐνηχουμένων, | Χριcτὸc, ὃν πάλαι
προηγγείλαμεν ὄντα θεόν.

Ἡ ἀναλλοίωτοc φύcιc
τῇ βροτείᾳ μιχθεῖcα,
τῆc ἐμφεροῦc ἀΰλου θεότητοc φῶc
παραγυμνοῦcα, | τοῖc ἀποcτόλοιc
ἀπορρήτωc ἐξέλαμψε.

Cὲ τὸ ἀΐδιον φέγγοc | ἐν πατρῴᾳ τῇ δόξῃ
οἱ μαθηταὶ ὡc εἶδον ἐκλάμψαν, Χριcτὲ,
cοὶ ἀνεβόων· | ἐν τῷ φωτί cου
τὰc ὁδοὺc ἡμῶν εὔθυνον.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἐν τῷ θλίβεcθαί με | ἐβόηcα πρὸc κύριον
καὶ ἐπήκουcέ μου
ὁ θεὸc τῆc cωτηρίαc μου.

Λαμπηδόνοc πλέον
ἡλίου φῶc τρανότερον
ἐν Θαβὼρ ἐκλάμψαc
ὁ Χριcτὸc ἡμᾶc ἐφώτιcεν.

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει
Θαβὼρ μετεμορφώθηc, Χριcτὲ,
καὶ τὴν πλάνην πᾶcαν
ἀμαυρώcαc φῶc ἐξέλαμψαc.

Cὲ θεὸν ἐπέγνων | οἱ ἔνδοξοι ἀπόcτολοι
ἐν Θαβὼρ, Χριcτὲ, δὲ
ἐκπλαγέντεc γόνυ ἔκλιναν.

ᾠδὴ ζ΄.

Ἀβραμιαῖοι ποτὲ | ἐν Βαβυλῶνι παῖδεc
καμίνου φλόγα κατεπάτηcαν
καὶ ὑμνοῦντεc ἔψαλλον·
ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Περιχυθέντεc φωτὶ
τῆc ἀπροcίτου δόξηc
Θαβὼρ ἐν ὄρει οἱ ἀπόcτολοι,
Χριcτὲ, ἀνεβόηcαν· | ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Λαίλαπι θείαc ἠχῆc
καὶ δροcοβόλῳ νεφέλῃ,
Χριcτὲ, καὶ αἴγλῃ cου ἠδόμενοι
οἱ ἀπόcτολοι ἔψαλλον·
ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Ἐν ἀπορρήτῳ φωτὶ
ὡc cὲ κατεῖδε Πέτροc
Θαβὼρ ἐν ὄρει ἐξαcτράψαντα,
Χριcτὲ, προcεκύνηcεν· | ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆc ζωῆc
Χριcτῷ cυνόντεc παῖδεc
οἱ Ζεβεδαίου, ὡc ἀπέπεμψε
μορφῆc φῶc, ἐβρόντηcαν·
ὁ τῶν πατέρων
ἡμῶν θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

---

63 ὑμνεῖ A — 66 προcενωπίου A m. p. πρὸc ἐνώπιον A m. sec. — 68 εἶκε Barth. — 73 ὄντα θεόν om. A sed interpretatur scholiasta — 94 παῖδεc] ναίοι i. e. νέοι A — 96 ἐν ὕμνοιc κραυγάζοντεc Hirm. — 97 ἡμῶν et in hac et in reliquis strophis omittunt Barth. Hirm. — 102 δροcοβόλων A — 104 nescio an ἀπόcτολοι omisso articulo οἱ scribere praestet — 106 ἀπροcίτῳ Barth. — 108 ἀνεβόηcαν Barth. — 110 τῆc γῆc Barth. — 112 ἀπρόcιτον φῶc A

ᾠδὴ η΄.

Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες,
τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλῳ,
τυράνου καὶ φλογὸς ἀπειλὴν
ἀνδρείως κατεπάτηςαν·
καὶ μέςον πυρὸς ἐμβληθέντες
δροςιζόμενοι ἔψαλλον·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

Νεύματι τὸ πᾶν ὁ φέρων [βὼρ,
ποςὶν ἀχράντοις ὄρους ἐπέβη Θα-
ἐν ᾧ ἡλίου μᾶλλον αὐγῆς
ἐξαςτράψας τὸ πρόςωπον
τοὺς νόμου προκρίτους
καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροςίτῳ δόξῃ [βὼρ
κατ᾽ ὄρος ἐκφανθὲν ἀπορρήτως Θα-
τὸ ἄςχετον καὶ ἄδυτον φῶς,
τοῦ πατρὸς τὸ ἀπαύγαςμα,
τὴν κτίςιν φαιδρῦναν,
τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωςε μέλποντας·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

Ἱεροπρεπῶς ἑςτῶτες
Μωςῆς τε καὶ Ἠλίας ἐν ὄρει Θαβὼρ,
τῆς θείας χαρακτῆρα τρανῶς
ὑποςτάςεως βλέποντες,
Χριςτὸν ἐν πατρῴᾳ
ἐξαςτράψαντα δόξῃ ἀνέμελπον·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

Διὰ τῆς ἐν γνόφῳ θείας
ὀμφῆς τὸ πρόςωπον [ποτὲ] ἐδοξάςθη
Μωςῆς·
Χριςτὸς δὲ ὡς ἱμάτιον φῶς
καὶ δόξαν ἀναβάλλεται·
φωτὸς αὐτουργὸς γὰρ [τας·
πεφυκὼς καταυγάζει τοὺς μέλπον-
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

Ἐκ φωτογενοῦς νεφέλης
Χριςτὸν οἱ μαθηταὶ ἀμπεχόμενον
ὁρῶντες ἐν Θαβὼρ καὶ πρηνεῖς
ἐπὶ γῆν κατανεύςαντες,
τὸν νοῦν ἐλλαμφθέντες,
ςὺν πατρὶ τοῦτον ὕμνουν καὶ πνεύ-
ματι·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
κυρίου τὸν κύριον.

ᾠδὴ θ΄.

Ὁ τόκος ςου ἄφθορος ἐδείχθη·
θεὸς ἐκ λαγόνων ςου προῆλθε
ςαρκοφόρος, ὃς ὤφθη
ἐπὶ γῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις ςυν-
ανεςτράφη·
ςέ, θεοτόκε, | διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ϲύντρομοι καινῇ φωτοχυςίᾳ
ἀθρόως οἱ μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες
εἰς ἀλλήλους ἑώρων,
θαμβηθέντες δὲ καὶ πρὸς γῆν κα-
τακλιθέντες
ςοὶ τῷ δεςπότῃ
τῶν ἁπάντων προςεκύνηςαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο
θεόκτυπος, βεβαιῶν τὸ θαῦμα·
ὁ πατὴρ γὰρ τῶν φώτων,
οὗτός ἐςτιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς,
τοῖς ἀποςτόλοις | ἐπεβόα, οὗ ἀκούετε.

Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα,

125 τοὺς om. Barth. — τῆς om. A — 143 ποτὲ uncinis inclusimus. — 152 γῆς Barth. — 154 τοῦτο A — 158 ὡς A — 162 ἀθρόως οἱ Barth. ἀθρόον οἱ A, unde coniicias quod numeri commendant ἀθρόοι — 163 πρὸς Barth. — 164 καὶ πρηνεῖς εἰς τὴν καταπεςόντες Barth. — 169 ἐςτιν υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου Barth. — 170 ἀνεβόα Barth.

φωνὴν πατρικὴν ἐνωτιϲθέντεϲ
ἐν Θαβὼρ οἱ τοῦ λόγου
ὑπηρέται, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου
οὗτοϲ ὑπάρχει,
ἀνεβόων, ὁ ϲωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντοϲ,
ἀκίνητε ϲφραγὶϲ, ἀναλλοίωτε
υἱὲ, λόγε, ϲοφία
καὶ βραχίων, δεξιὰ ὑψίϲτου, ϲθένοϲ,
ϲὲ ἀνυμνοῦμεν
ϲὺν πατρί τε καὶ τῷ πνεύματι.

VI

Κανὼν εἰϲ τὴν Κοίμηϲιν τῆϲ θεοτόκου (Αὐγ. 15).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

«Πανηγυριζέτωϲαν οἱ θεόφρονεϲ.»

ἦχοϲ α΄.

ᾠδὴ α΄.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ
ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεὴϲ, | παρθένε, μνήμη ϲου
πάνταϲ ϲυνηγάγετο | πρὸϲ εὐφροϲύνην τοὺϲ πιϲτοὺϲ,
ἐξαρχούϲηϲ Μαριὰμ | μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων
τῷ ϲῷ ᾄδονταϲ μονογενεῖ,
ἐνδόξωϲ ὅτι δεδόξαϲται·

Ἀμφεπονεῖτο ἀΰλων τάξιϲ
οὐρανοβάμων ἐν Ϲιὼν | τὸ θεῖον ϲῶμά ϲου·
ἄφνω δὲ ϲυρρεύϲαϲα | τῶν ἀποϲτόλων ἡ πληθὺϲ
ἐκ περάτων, θεοτόκε, | ϲοὶ παρέϲτηϲαν ἄρδην,
μεθ᾽ ὧν, ἄχραντε, ϲοῦ τὴν ϲεπτὴν,
παρθένε, μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω
κατὰ τῆϲ φύϲεωϲ, ἁγνὴ, | θεὸν κυήϲαϲα·
ὅμωϲ μιμουμένη δὲ τὸν ποιητήν ϲου καὶ υἱὸν
ὑπὲρ φύϲιν ὑποκύπτειϲ | τοῖϲ τῆϲ φύϲεωϲ νόμοιϲ·
διὸ θνήϲκουϲα ϲὺν τῷ υἱῷ
ἐγείρῃ διαιωνίζουϲα.

ᾠδὴ γ΄.

Ἡ δημιουργικὴ | καὶ ϲυνεκτικὴ
τῶν ἁπάντων
θεοῦ ϲοφία καὶ δύναμιϲ
ἀκλινῆ, ἀκράδαντον
τὴν ἐκκληϲίαν ϲτήριξον, Χριϲτέ·
μόνοϲ γὰρ εἶ ἅγιοϲ
ὁ ἐν ἁγίοιϲ ἀναπαυόμενοϲ.

---

172 φωνῆϲ πατρικῆϲ Barth. — 175 ἀνεβόα A — 177 ἀναλλοίωτε contra numeros peccare videtur, sed non habeo quod eius in locum substituam — 179 βραχίον scholiasta interpretatur.

Cod. A — v. 10 παρέϲτηκεν ex παρέϲτηϲαν corr. m. sec. A — 14 θεὸν in rasura A θεὸν λόγον interpretatur scholiasta. — 18 δικαιωνίζουϲα A — 19 Paroem. Sal. VIII. — 22 ϲτήριϲον A

Γυναῖκά cε θνητὴν, | ἀλλ᾽ ὑπερφυῶc
καὶ μητέρα
θεοῦ εἰδότες, πανάμωμε,
οἱ κλεινοὶ ἀπόcτολοι
πεφρικυίαιc ἥπτοντο χερcὶ,
δόξῃ ἀπαcτράπτουcαν
ὡc θεοδόχον cκῆνοc θεώμενοι.

Ὑπέφθαcε χερcὶ | ταῖc ὑβριcτικαῖc
τοῦ αὐθάδουc
τομὴν ἡ δίκη ἐπάξαcα,
τοῦ θεοῦ φυλάξαντοc
τὸ cέβαc τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ
δόξῃ τῆc θεότητοc,
ἐν ᾗ ὁ λόγοc cὰρξ ἐχρημάτιcεν.

ᾠδὴ δ΄.

Ῥήcειc προφητῶν καὶ αἰνίγματα
τὴν cάρκωcιν ὑπέφηναν
τὴν ἐκ παρθένου cου, Χριcτὲ,
φέγγοc ἀcτραπῆc cου
εἰc φῶc ἐθνῶν ἐξελεύcεcθαι·
καὶ φωνεῖ cοι ἄβυccοc | ἐν ἀγαλλιάcει·
τῇ δυνάμει cου δόξα, φιλάνθρωπε.

Ἴδετε, λαοὶ, καὶ θαυμάcατε·
τὸ ὄροc γὰρ τὸ ἅγιον
καὶ ἐμφανέcτατον θεοῦ [αἴρεται,
τῶν ἐπουρανίων | μονῶν ἐφύπερθεν
οὐρανὸc ἐπίγειοc | ἐν ἐπουρανίῳ
καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκιζόμενοc.

Ζωῆc ἀϊδίου καὶ κρείττονοc
ὁ θάνατόc cου γέγονε
διαβατήριον, ἁγνὴ, [ἄρρευcτον
ἐκ τῆc ἐπικήρου | πρὸc θείαν ὄντωc καὶ
μεθιcτῶν cε, ἄχραντε, | ἐν ἀγαλλιάcει
τὸν υἱὸν καθορᾶν cου καὶ κύριον.

Ἐπήρθηcαν πύλαι οὐράνιαι,
καὶ ἄγγελοι ἀνύμνηcαν,
καὶ ὑπεδέξατο Χριcτὸc
τὸ τῆc παρθενίαc
αὐτοῦ μητρῷον κειμήλιον·
Χερουβὶμ ὑπεῖξέ cοι | ἐν ἀγαλλιάcει·
Cεραφὶμ δὲ δοξάζει cε χαίροντα.

ᾠδὴ ε΄.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλοc
τῶν ἀρετῶν cου, Χριcτὲ, διηγήcομαι.
ἐξ ἀϊδίου γὰρ δόξηc | cυναΐδιον
ἐνυπόcτατον λάμψαc ἀπαύγαcμα
παρθενικῆc ἀπὸ γαcτρὸc
τοῖc ἐν cκότει καὶ cκιᾷ
cωματωθεὶc ἀνέτειλαc ἥλιοc.

Ὡc ἐπὶ νεφέληc, παρθένε,
τῶν ἀποcτόλων ὁ δῆμοc ὀχούμενοc
πρὸc τὴν Cιὼν ἐκ περάτων
λειτουργῆcαί cοι
τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο,
ἀφ᾽ ἧc ὁ ὕψιcτοc θεὸc
τοῖc ἐν cκότει καὶ cκιᾷ
δικαιοcύνηc ἔλαμψεν ἥλιοc.

Cαλπίγγων θεόληπτοι γλῶccαι
τῶν θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέcτερον
τῇ θεοτόκῳ ἐβόων | τὸν ἐξόδιον
ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ πνεύματι·
χαίροιc, ἀκήρατε πηγὴ
τοῦ θεοῦ ζωαρχικῆc
καὶ cωτηρίου πάντων cαρκώcεωc.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἅλιον ποντογενὲc
κητῷον ἐντόcθιον πῦρ
τῆc τριημέρου ταφῆc cου
τὶ προεικόνιcμα,

---

28 colon πεφρικυίαιc ἥπτοντο χερcὶ una syllaba brevius est quam quae ei respondent in prima et tertia stropha, quam inaequalitatem modulatione protracta potius quam particulis τὴν et τὸ resectis sanandam iudico — 37 αἰνίγματι A — 42 δόξα τῇ δυνάμει cου, κύριε A — 46 βουνῶν Barth. — 52 εὐάρεcτον A — 58 παρθένου A — 60 cὲ δοξάζουcιν A — 64 καὶ ἐνυπόcτατον Barth. — λάμψαν A — 78 ἐνηχούμενοι A m. pr. — 80 τῆc τοῦ θεοῦ Barth., fort.: τῆc θεοῦ — 83 τὶ προεικόνιcμα Barth.: προεικόνιcμα τὶ A invitis carminis modis, τί προεικόνιcμα ed. Veneta

οὗ Ἰωνᾶς | ὑποφήτης ἀναδέδεικται·
ϲεϲωϲμένοϲ γὰρ ὡϲ καὶ προὐπέπωτο
ἀϲινὴϲ ἐβόα·
θύϲω ϲοι μετὰ φωνῆϲ | αἰνέϲεωϲ, κύριε.

Νέμει ϲοι τὰ ὑπὲρ φύϲιν
ἄναξ ὁ πάντων θεόϲ·
ἐν γὰρ τῷ τόκῳ παρθένον
ὥϲπερ ἐφύλαξεν,
οὕτωϲ ἐν τάφῳ τὸ ϲῶμα διετήρηϲεν
ἀδιάφθορον καὶ ϲυνεδόξαϲε
θείᾳ μεταϲτάϲει
γέραϲοι ὥϲπερ υἱὸϲ | μητρὶ χαριζόμενοϲ.

Ὄντωϲ ϲε ὡϲ φαεινὴν
λυχνίαν ἀΰλου πυρὸϲ,
θυμιατήριον θείου | χρύϲεον ἄνθρακοϲ
ἐν τοῖϲ ἁγίων ἁγίοιϲ κατεϲκήνωϲε,
ϲτάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον,
κιβωτὸν ἁγίαν,
τράπεζαν ἄρτου ζωῆϲ,
παρθένε, ὁ τόκοϲ ϲου.

ᾠδὴ ζ'.

Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ
θεῖοϲ ἔρωϲ ἀντιταττόμενοϲ
τὸ μὲν πῦρ ἐδρόϲιζε,
τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα
θεοπνεύϲτῳ λογικῇ,
τῇ τῶν ὁϲίων | τριφθόγγῳ λύρᾳ
ἀντιφθεγγόμενοϲ
μουϲικοῖϲ ὀργάνοιϲ | ἐν μέϲῳ φλογόϲ·
ὁ δεδοξαϲμένοϲ
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸϲ εὐλογητὸϲ εἶ.

Θεοτεύκτουϲ πλάκαϲ Μωϋϲῆϲ
γεγραμμέναϲ τῷ θείῳ πνεύματι
ἐν θυμῷ ϲυνέτριψεν,
ἀλλ' ὁ τούτου δεϲπότηϲ
τὴν τεκοῦϲαν ἀϲινῆ
τοῖϲ οὐρανίοιϲ | φυλάξαϲ δόμοιϲ
νῦν εἰϲῳκίϲατο·
ϲὺν αὐτῇ ϲκιρτῶντεϲ | βοῶμεν Χριϲτῷ·
ὁ δεδοξαϲμένοϲ
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸϲ εὐλογητὸϲ εἶ.

Ἐν κυμβάλοιϲ, χείλεϲιν ἁγνοῖϲ,
μουϲικῇ τε καρδίαϲ φόρμιγγι,
ἐν εὐήχῳ ϲάλπιγγι | ὑψηλῆϲ διανοίαϲ
τῆϲ παρθένου καὶ ἁγνῆϲ
ἐν τῇ εὐϲήμῳ | κλητῇ ἡμέρᾳ
τῆϲ μεταϲτάϲεωϲ
πρακτικαῖϲ κροτοῦντεϲ
βοῶμεν χερϲίν·
ὁ δεδοξαϲμένοϲ
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸϲ εὐλογητὸϲ εἶ.

Ὁ θεόφρων ἤθροιϲται λαόϲ·
τῆϲ γὰρ δόξηϲ θεοῦ τὸ ϲκήνωμα
ἐκ Σιὼν μεθίϲταται
πρὸϲ οὐράνιον δόμον,
ἔνθα ἦχοϲ καθαρὸϲ
ἑορταζόντων | φωνῇ ἀφράϲτου
ἀγαλλιάϲεωϲ
καὶ ἐν εὐφροϲύνῃ | βοώντων Χριϲτῷ·
ὁ δεδοξαϲμένοϲ
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν
θεὸϲ εὐλογητὸϲ εἶ.

ᾠδὴ η'.

Φλόγα δροϲίζουϲαν ὁϲίουϲ,
δυϲϲεβεῖϲ δὲ καταφλέγουϲαν
ἄγγελοϲ θεοῦ ὁ πανϲθενὴϲ ἔδειξε παιϲί·

---

89 τόκῳ A cum schol.: τίκτειν Barth. — 94 Exod. XXXVIII — 95 θυμιατήριον χρυϲέου omisso θείου A — 99 ἄρτου Barth.: λόγου A cum schol. Ven. — 108 Deuteronom. cX 17. — 110 δέϲποτα A — 113 αὐτῆϲ A — 116 χειλέων ἁγνῶν erat cum coniicerem; sed poetam parum expedita verborum constructione uti quam numerorum concinnitatem laedere maluisse iam cognovi — 128 φωνῇ de coniectura scripsimus: φωνῆϲ A, φωνή Barth. — 129 ἐν om. A

ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάϲατο | τὴν θεοτόκον,
φθορὰν θανάτου | καὶ ζωὴν βλυϲτάνουϲαν τοῖϲ μέλπουϲι·
τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν | οἱ λελυτρωμένοι
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ῥήμαϲιν εἴχοντο τῆϲ θείαϲ
κιβωτοῦ τοῦ ἁγιάϲματοϲ
πᾶϲα ἡ πληθὺϲ τῶν θεολόγων ἐν τῇ Ϲιών·
ποῦ νῦν ἀπαίρειϲ, ϲκηνή, κραυγάζοντεϲ, | θεοῦ τοῦ ζῶντοϲ;
μὴ διαλίπῃϲ | ἐποπτεύουϲα τοὺϲ πίϲτει μέλποντας·
τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν | οἱ λελυτρωμένοι
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ὅπωϲ ὑψώϲαϲα τὰϲ χεῖραϲ
ἐκδημοῦϲα ἡ πανάμωμοϲ,
χεῖραϲ τὰϲ θεὸν ἠγκαλιϲμέναϲ ϲωματικῶϲ,
ἐν παρρηϲίᾳ ὡϲ μήτηρ ἔφηϲε | πρὸϲ τὸν δεϲπότην·
οὕϲ μοι ἐκτήϲω, | εἰϲ αἰῶναϲ φύλαττε βοῶντάϲ ϲοι·
τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν | οἱ λελυτρωμένοι
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ'.

Νενίκηνται τῆϲ φύϲεωϲ οἱ ὅροι
ἐν ϲοί, παρθένε ἄχραντε·
παρθενεύει γὰρ τόκοϲ
καὶ ζωὴν προμνηϲτεύεται θάνατοϲ·
ἡ μετὰ τόκον παρθένοϲ
καὶ μετὰ θάνατον ζῶϲα
ϲώζοιϲ ἀεί,
θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν ϲου.

Ἐξίϲταντο ἀγγέλων αἱ δυνάμειϲ,
ἐν τῇ Ϲιὼν ϲκοπούμεναι
τὸν οἰκεῖον δεϲπότην
γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον·
τῇ γὰρ ἀχράντωϲ τεκούϲῃ
υἱοπρεπῶϲ προϲεφώνει·
δεῦρο, ϲεμνή,
τῷ υἱῷ καὶ θεῷ ϲυνδοξάϲθητι.

Ϲυνέϲτειλε χορὸϲ τῶν ἀποϲτόλων
τὸ θεοδόχον ϲῶμά ϲου,
μετὰ δέουϲ ὁρῶντεϲ
καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προϲφθεγγόμενοι·
εἰϲ οὐρανίουϲ θαλάμουϲ
πρὸϲ τὸν υἱὸν ἐκφοιτῶϲα
ϲώζοιϲ ἀεί,
θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν ϲου.

VII

Κανὼν εἰϲ τὴν κυριακὴν τῶν Βαΐων (Τριῳδ. ϲελ. 337).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ· «Ὡϲαννὰ Χριϲτὸϲ εὐλογημένοϲ θεόϲ.»

ἦχοϲ δ'. ᾠδὴ α'.

Ὤφθηϲαν | αἱ πηγαὶ τῆϲ ἀβύϲϲου
νοτίδοϲ ἄμοιροι,
καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάϲϲηϲ
κυμαινούϲηϲ τὰ θεμέλια·

135 ἠργάϲατο A — 143 διαλίποιϲ A — 146 ὤπωϲ A et fuisse, qui acrostichidis angustiis coactum poetam ὅπωϲ pro ὢ πῶϲ dixisse arbitrarentur, scholiasta memoriae prodidit — 149 τεχθέντα Barth. — 158 ϲώζειϲ A — 170 ϲώζειϲ A

τῇ καταιγίδι νεύματι
ταύτης γὰρ ἐπετίμησας,
περιούσιον λαὸν δὲ ἔσωσας,
ᾄδοντα ἐπινίκιον ὕμνον σοι, κύριε.

Στόματος | ἐκ νηπίων ἀκάκων
καὶ θηλαζόντων αἶνον
τῶν σῶν οἰκετῶν κατηρτίσω,
καταλῦσαι τὸν ἀντίπαλον
καὶ ἐκδικῆσαι πάθει σταυροῦ
τὴν πτῶσιν τοῦ πάλαι Ἀδάμ,
διὰ ξύλου ἀναστῆσαι τοῦτον δὲ
ᾄδοντα ἐπινίκιον ὕμνον σοι, κύριε.

Αἴνεσιν | ἐκκλησία ὁσίων
τῷ ἐνοικοῦντι Σιὼν
σοί, Χριστέ, προσφέρει· ἐν σοὶ δὲ
Ἰσραὴλ, τῷ ποιητῇ αὐτοῦ,
χαίρει, καὶ ὄρη ἔθνη ἀντί-
τύπα λιθοκάρδια
ἐκ προσώπου σου ἠγαλλιάσαντο,
ᾄδοντα ἐπινίκιον ὕμνον σοι, κύριε.

ᾠδὴ γ΄.

Νάουσαν ἀκρότομον | προστάγματι σῷ
στερεὰν ἐθήλασε πέτραν
Ἰσραηλίτης λαός·
ἡ δὲ πέτρα σύ, Χριστέ,
ὑπάρχεις καὶ ζωή,
ἐν ᾧ ἐστερεώθη | ἡ ἐκκλησία κράζουσα·
Ὡσαννά, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Νεκρὸν τετραήμερον | προστάγματι σῷ
ἐκ νεκάδων σύντρομος Ἅιδης
ἀφῆκε Λάζαρον·
ἡ ἀνάστασις, Χριστέ, | σὺ γὰρ καὶ ζωή,
ἐν ᾧ ἐστερεώθη | ἡ ἐκκλησία κράζουσα·
Ὡσαννά, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ἄισατε λαοὶ θεο|πρεπῶς ἐν Σιὼν
καὶ εὐχὴν ἀπόδοτε Χριστῷ
ἐν Ἱερουσαλήμ·
αὐτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ κύριος,
ἐν ᾧ ἐστερεώθη | ἡ ἐκκλησία κράζουσα·
Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

ᾠδὴ δ΄.

Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος
ἐμφανῶς θεὸς ἡμῶν
ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ
ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος κόρης
τικτούσης ἀπειράνδρως,
προφήτης πάλαι φησί·
διὸ πάντες βοῶμεν·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ῥηξάτω εὐφροσύνην
κραταιὰν ἐπ᾿ ἔλεον
ὄρη καὶ πάντες βουνοί,
καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ ἐπικροτησάτω·
Χριστὸν αἰνεῖτε ἔθνη,
καὶ τοῦτον πάντες λαοὶ
ἐπαινοῦντες βοᾶτε·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ἰσχὺν ὁ βασιλεύων | τῶν αἰώνων κύριος
ἐνδεδυμένος ἥξει·
τῆς τούτου ὡραιότητός τε καὶ δόξης
ἀσύγκριτος ὑπάρχει
εὐπρέπεια ἐν Σιών·
διὸ πάντες βοῶμεν·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Σπιθαμῇ ὁ μετρήσας
οὐρανόν, δρακὶ δὲ γῆν
κύριος πάρεστι·
Σιὼν γὰρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δὲ

Codd. AV — v. 9 Psalm. 8 — 11 καταρτίσω A — 21 ἀντίτυπα, ἔθνη coniicio, quod et sententia et membrorum divisione commendari videtur. — 30 Ioann. XI. — 32 fort. γὰρ εἶ καί — 37 Matth. XXI. Ioann. XII — κύριος V: μετὰ κυρείας A Barth., locus nondum sanatus esse videtur — 40 Prec. Abbac. 4. — 43 ἀπειράνδρως AV: ἀπειράνδρου Barth. — 50 αἰνεῖτε schol. cod. A, V Barth.: ὑμνεῖτε A — 51 τούτῳ Barth. — 54 κύριε A — 58 εὐπρέπειαν A, cf. Psalm. XLIX 3. — 59 βοᾶτε A βοῶμεν V Barth., quod idem in prima stropha legimus

οἰκεῖν καὶ βαcιλεύειν
ἡρετίcατο λαῶν
τῶν ἐν πίcτει βοώντων·
δόξα τῇ δυνάμει cου, κύριε.

ᾠδὴ ε΄.

Τῆc Cιὼν ἐπ᾽ ὄρουc ἀνάβηθι
ὁ εὐαγγελιζόμενοc
καὶ τῆc Ἱερουcαλὴμ,
ὁ κηρύccων ἐν ἰcχύϊ ὕψωcον φωνήν·
δεδοξαcμένα ἐλαλήθη
περὶ cοῦ, ἡ πόλιc τοῦ θεοῦ·
εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰcραὴλ
καὶ cωτήριον ἔθνεcιν.

Ὁ ἐν τοῖc ὑψίcτοιc καθήμενοc
ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ θεὸc
καὶ ἐφορῶν ταπεινὰ
ἰδοὺ ἔρχεται ἐν δόξῃ μετὰ κυρείαc,
καὶ πληρωθήcεται τὰ πάντα
θεϊκῆc αἰνέcεωc αὐτοῦ·
εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰcραὴλ
καὶ cωτήριον ἔθνεcιν.

Cιὼν θεοῦ ὄροc τὸ ἅγιον
καὶ Ἱερουcαλὴμ κύκλῳ
τοὺc ὀφθαλμούc cου ἆρον
καὶ ἴδε cυνηγμένα τέκνα cου ἐν cοί·
ἰδοὺ γὰρ ἥκαcι μακρόθεν
προcκυνῆcαι τῷ βαcιλεῖ cου·
εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰcραὴλ
καὶ cωτήριον ἔθνεcιν.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἐβόηcαν | ἐν εὐφροcύνῃ δικαίων τὰ πνεύματα·
νῦν τῷ κόcμῳ | διαθήκη καινὴ διατίθεται
καὶ ῥαντίcματι | καινουργεῖται λαὸc
θείου αἵματοc.

Ὑπόδεξαι, | Ἰcραήλ, τοῦ θεοῦ τὸ βαcίλειον
καὶ ὁ βαίνων | ἐν τῷ cκότει φῶc θεαcάcθω μέγα,
καὶ ῥαντίcματι | καινουργείcθω λαὸc
θείου αἵματοc.

Λελυμένουc | cοὺc δεcμίουc Cιὼν ἐξαπόcτειλον,
καὶ ἐκ λάκκου | ἀγνωcίαc ἀνύδρου ἐξάγαγε,
καὶ ῥαντίcματι | καινουργείcθω λαὸc
θείου αἵματοc.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ διαcώcαc ἐν πυρὶ
τοὺc Ἀβραμιαίουc cου παῖδαc
καὶ τοὺc Χαλδαίουc ἀνελὼν,
οἷc ἀδίκωc δικαίουc ἐνήδρευcαν,
ὑπερύμνητε κύριε,
ὁ θεὸc ὁ τῶν πατέρων, εὐλογητὸc εἶ.

Γονυπετοῦντεc οἱ λαοὶ
καὶ cὺν μαθηταῖc γεγηθότεc
μετὰ βαΐων, Ὡcαννὰ
τῷ υἱῷ Δαυΐδ, ἀνεκραύγαζον·
ὑπερύμνητε κύριε,
ὁ θεὸc ὁ τῶν πατέρων, εὐλογητὸc εἶ.

Ἡ ἀπειρόκακοc πληθὺc,
ἔτι νηπιάζουcα φύcιc
θεοπρεπῶc cε, βαcιλεῦ
Ἰcραὴλ καὶ ἀγγέλων, ἀνύμνηcεν·
ὑπερύμνητε κύριε,
ὁ θεὸc ὁ τῶν πατέρων, εὐλογητὸc εἶ.

Μετὰ βαΐων cε, Χριcτὲ,
κλάδοιc ἐπεκρότει τὰ πλήθη,
εὐλογημένοc ὁ ἐλθὼν

---

68 Τῆc Cιὼν A cum schol.: τὴν Cιὼν V Barth. — 70 τὴν A Barth. — 72 Psalm. LXXXVI 3 — 78 ἰδοὺ A: αὐτὸc V Barth. — 85 τὰ τέκνα V — 89 ἐν interpolatores addidisse videntur — 91 καινουργείcθω Barth. — 92 θείῳ αἵματι V — 94 τὸ φῶc V — 97 Cιὼν om. A — 110 ἀνεκραύγαζον V: ἐκραύγαζον A ἔκραζον Barth.

βαcιλεὺc τῶν αἰώνων, ἐβόα τε·
ὑπερύμνητε κύριε,
ὁ θεὸc ὁ τῶν πατέρων, εὐλογητὸc εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Εὐφράνθητι Ἱερουcαλήμ·
πανηγυρίcατε | οἱ ἀγαπῶντεc Cιών·
ὁ βαcιλεύων γὰρ εἰc τοὺc αἰῶναc
κύριοc τῶν δυνάμεων ἦλθεν·
εὐλαβείcθω πᾶcα ἡ γῆ ἐκ προcώπου αὐτοῦ
καὶ βοάτω·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν κύριον.

Νέον πῶλον ἐπιβεβηκὼc
ὁ βαcιλεύων cου,
Cιών, ἐπέcτη Χριcτόc·
τὴν γὰρ ἀλόγιcτον εἰδώλων πλάνην
λῦcαι καὶ τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν
ἀναcτεῖλαι πάντων ἐθνῶν παραγέγονεν
εἰc τὸ μέλπειν·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν κύριον.

Ὁ θεόc cου, χαῖρε Cιὼν cφόδρα,
ἐβαcίλευcεν
εἰc τοὺc αἰῶναc Χριcτόc·
οὗτοc ὡc γέγραπται πραὺc καὶ cῴζων,
δίκαιοc λυτρωτὴc ἡμῶν ἦλθεν,
ἐπὶ πώλου · ἵππειον θράcοc ὀλέcαι ἐχθρῶν
μὴ βοώντων·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν κύριον.

Cπανίζεται θείων περιβόλων
τὸ παράνομον | cυνέδριον ἀπειθῶν,
τὸν προcευχῆc θεοῦ ἐπείπερ οἶκον
cπήλαιον ἀπειργάcατο ληcτῶν,
ἐκ καρδίαc τὸν λυτρωτὴν ἀπωcάμενον,
ᾧ βοῶμεν·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν κύριον.

ᾠδὴ θ΄.

Θεὸc κύριοc | καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν·
cυcτήcαcθε ἑορτὴν | καὶ ἀγαλλόμενοι
δεῦτε μεγαλύνωμεν Χριcτὸν
μετὰ βαΐων καὶ κλάδων,
ὕμνοιc κραυγάζοντεc·
εὐλογημένοc ὁ ἐρχόμενοc
ἐν ὀνόματι κυρίου, cωτῆροc ἡμῶν.

Ἔθνη, ἵνα τί ἐφρυάξατε; γραφεῖc
καὶ ἱερεῖc, ἵνα τί κενὰ | ἐμελετήcατε;
τίc οὗτοc, εἰπόντεc, ᾧ παῖδεc
μετὰ βαΐων καὶ κλάδων
ὕμνοιc κραυγάζουcιν·
εὐλογημένοc ὁ ἐρχόμενοc
ἐν ὀνόματι κυρίου, cωτῆροc ἡμῶν.

Οὗτοc ὁ θεόc, ᾧ παρόμοιοc οὐδείc,
δικαίαν πᾶcαν ὁδὸν | ἐξευρὼν δέδωκε
τῷ ἠγαπημένῳ Ἰcραήλ·
μετὰ δὲ ταῦτα ἀνθρώποιc
cυνανεcτράφη ὀφθείc·
εὐλογημένοc ὁ ἐρχόμενοc
ἐν ὀνόματι κυρίου, cωτῆροc ἡμῶν.

Cκάνδαλα τρίβου | τί ἐχόμενα ὑμεῖc
τιθέατε ἀπειθεῖc; | πόδεc ὀξεῖc ἡμῖν
αἷμα διεκχέαι δεcπότου·
ἀλλ᾿ ἀναcτήcεται πάντωc
cῶcαι τοὺc κράζονταc·
εὐλογημένοc ὁ ἐρχόμενοc
ἐν ὀνόματι κυρίου, cωτῆροc ἡμῶν.

---

126 πάντεc οἱ Hirm. — 129 ἀπὸ προcώπου V — 131 πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν κύριον Barth. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον Hirm. — 133 ὁ om. A — βαcιλεὺc Barth. — 136 πάντων ἐχθρῶν V — 143 ἱππεύων, quod Gallandus Bibl. Patrum XIII p. 251 proposuit, refragatur carminis modis — ὀλέcων Barth. — 160 γραφεῖc V schol. cod. A Barth.: γραφαῖc A — 164 κραυγάζοντεc A — 174 ἡμῖν Barth. — 175 τεθέατε A m. pr. — ὑμῶν Barth. — 177 πάνταc Dan.

VIII

Τριῴδιον εἰϲ τὴν δευτέραν τῆϲ μεγάληϲ ἑβδομάδοϲ (Τριῳδ. ϲελ. 344).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ: «Τῇ δευτέρᾳ.»

ἦχοϲ β΄.

ᾠδὴ α΄.

Τῷ τὴν ἄβατον,
κυμαινομένην θάλαϲϲαν
θείῳ αὐτοῦ προϲτάγματι | ἀναξηράναντι
καὶ πεζεῦϲαι δι' αὐτῆϲ
τὸν Ἰϲραηλίτην λαὸν καθοδηγήϲαντι
κυρίῳ ᾄϲωμεν·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

Ἡ ἀπόρρητοϲ | λόγου θεοῦ κατάβαϲιϲ,
ὅπερ Χριϲτὸϲ αὐτόϲ ἐϲτι
θεὸϲ καὶ ἄνθρωποϲ,
τὸ θεὸϲ οὐχ ἁρπαγμὸν
εἶναι ἡγηϲάμενοϲ ἐν τῷ μορφοῦϲθαι
δοῦλον
δεικνύει τοῖϲ μαθηταῖϲ·
ἐνδόξωϲ γὰρ δεδόξαϲται.

Διακονῆϲαι | αὐτὸϲ ἐλήλυθα, οὗ τὴν
μορφὴν ὁ πλαϲτουργὸϲ
ἑκὼν περίκειμαι,
τῷ πτωχεύϲαντι Ἀδὰμ
ὁ πλουτῶν θεότητι θεῖναι ἐμήν τε
αὐτοῦ
ψυχὴν ἀντίλυτρον | ὁ ἀπαθὴϲ θεότητι.

ᾠδὴ η΄.

Ἔφριξε παίδων εὐαγῶν
τὸ ὁμόϲτολον ψυχῆϲ ἄϲπιλον ϲῶμα
καὶ εἶξε τὸ τραφὲν
ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀκάματον πῦρ·
ἀειζώου δὲ ἐκμαρανθείϲηϲ φλογὸϲ
διαιωνίζων ὕμνοϲ | ἀνεμέλπετο·
τὸν κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ὑμᾶϲ μου τότε μαθητὰϲ
πάντεϲ γνώϲονται, εἰ τὰϲ ἐμὰϲ ἐν-
τολὰϲ
τηρήϲετε, φηϲὶν | ὁ Χριϲτὸϲ τοῖϲ φίλοιϲ
πρὸϲ πάθοϲ μολῶν.
εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖϲ καὶ πᾶϲι,
καὶ ταπεινὰ φρονοῦντεϲ | ἀνυψώθητε,
καὶ κύριον γινώϲκοντέϲ με ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τάξεωϲ ἔμπαλιν ὑμῖν
ἐθνικῆϲ ἔϲτω τὸ κράτοϲ ὁμογενῶν·
οὐ κλῆροϲ γὰρ ἐμὸϲ,
τυραννὶϲ δὲ γνώμη αὐθαίρετοϲ·
ὁ οὖν πρόκριτοϲ | ἐν ὑμῖν εἶναι θέλων
τῶν ἄλλων πάντων ἔϲτω
ἐϲχατώτεροϲ.
καὶ κύριον γινώϲκοντέϲ με ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ΄.

Ἐμεγάλυναϲ, Χριϲτὲ,
τὴν τεκοῦϲάν ϲε θεοτόκον,
ἀφ' ἧϲ ὁ πλάϲτηϲ ἡμῶν
ὁμοιοπαθὲϲ περιέθου ϲῶμα,
τὸ τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀγνοη-
ταύτην μακαρίζοντεϲ [μάτων·
πᾶϲαι γενεαὶ ϲὲ μεγαλύνωμεν.

Ῥύπον πάντα ἐμπαθῆ
ἀπωϲάμενοι, ἐπάξιον
τῆϲ θείαϲ βαϲιλείαϲ
γνώμην ἀναλάβετε ἔμφρονα,
τοῖϲ ϲοῖϲ ἀποϲτόλοιϲ προέφηϲ

Cod. A — v. 6 Paul. ep. ad. Philipp. II 5. — λόγου om. A — 7 αὐτὸϲ vulgo — 8 fort. τοῦ θεοῦ — 11 Marc. X 45. — 17 fort.: ψυχῇ. — 23 Ioann XIII 35. — 25 ὁ ϲωτὴρ Barth. — 34 ἔϲτω πάντων Barth. cf. Luc. XXII 26. — 43 μεγαλύνομεν Barth.

ἡ ὄντωc cοφία,
ἐν ᾗ δοξαcθήcεcθε
λάμποντεc ἡλίου τηλαυγέcτερον.

Ἀφορῶντεc εἰc ἐμὲ,
εἶπαc, κύριε, τοῖc μαθηταῖc,
μὴ φρονεῖτε ὑψηλὰ,
ἀλλὰ cυναπάχθητε τοῖc ταπεινοῖc,
ἐμὸν ὅπερ πίνω πίεcθε ποτήριον ὅτι,
ἐν τῇ βαcιλείᾳ δὲ
τοῦ πατρὸc ἐμοὶ cυνδοξαcθήcεcθε.

IX

Διῴδιον εἰc τὴν τρίτην τῆc μεγάληc ἑβδομάδοc (Τριῴδ. cελ. 352).

Ἡ ἀκροcτιχίc· Τρίτῃ τε.

ἦχοc β΄.

ᾠδὴ η΄.

Τῷ δόγματι | τῷ τυραννικῷ
οἱ ὅcιοι | τρεῖc παῖδεc μὴ πειcθέντεc,
ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντεc θεὸν
ὡμολόγουν ψάλλοντεc·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ῥᾳθυμίαν | ἄποθεν ἡμῶν
βαλλώμεθα | καὶ φαιδραῖc ταῖc λαμπάcι
τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ Χριcτῷ
ὕμνοιc cυναντήcωμεν,
εὐλογεῖτε, βοῶντεc, τὰ ἔργα τὸν κύριον.

Ἱκανούcθω | τὸ κοινωνικὸν
ψυχῆc ἡμῖν | ἔλαιον ἐν ἀγγείοιc,
ὅπωc ἐπάθλων μὴ θέντεc καιρὸν
ἐμπορίαc ψάλλωμεν·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Τὸ τάλαντον, | ὅcοι πρὸc θεοῦ
ἐδέξαcθε | ἰcοδύναμον χάριν,
ἐπικουρίᾳ τοῦ δόντοc Χριcτοῦ
αὐξήcατε ψάλλοντεc·
εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

ᾠδὴ θ΄.

Ἡ τὸν ἀχώρητον θεὸν
ἐν γαcτρὶ χωρήcαcα
καὶ χαρὰν τῷ κόcμῳ κυήcαcα,
cὲ ὑμνοῦμεν, | παναγία παρθένε.

Τοῖc μαθηταῖc ὁ ἀγαθόc,
γρηγορεῖτε, ἔφηcαc·
ᾗ γὰρ ὥρᾳ ἥξω ὁ κύριοc,
ἀγνοεῖτε, | ἀποδοῦναι ἑκάcτῳ.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ cου φρικτῇ
παρουcίᾳ, δέcποτα,
δεξιοῖc προβάτοιc με cύcτηcον,
τῶν πταιcμάτων
παριδών μου τὰ πλήθη.

---

48 ἡ πάντων cοφία Barth. — 52 ἑαυτοῦ in cod. A inter τοῖc et μαθεταῖc adiectum nos eiiciendum curavimus, ut turbatis huius carminis modis aliqua ex parte consuleremus. — 55 Marc. X 39. — πίεcθε A, πίετε Barth. fort.: ποτήριον πίεcθε. — 56 βαcιλεία δὲ A: βαcιλείᾳ Barth. nos recepta cod. A lectione, quam numeri tantum non efflagitant, particulam ὅτι ad prius membrum pertinere significavimus; falsa lectione et divisione Ioannes Lampadarius, cuius hirmologio vulgo utuntur, in errores inductus est.

Cod. A — v. 8 Matth. XXV 1—13. — βοῶντεc om. A nescio an vere, si cum hirmologio in hac quoque stropha κυρίου τὸν κύριον scripseris — 12 ἡμῶν Barth. — 16 Matth. XXV 14—30. — θεὸν A — 25 Matth. XXV 13. — 27 ὥρα ᾗ A — ἥξει Barth. — 29 Matth. XXV 31—46. — 31 cύνταξον Barth.

X

Τριώδιον εἰς τὴν τετάρτην τῆς μεγάλης ἑβδομάδος (Τριῳδ. σελ. 357).

Ἡ ἀκροστιχίς: «Τετράδι ψαλῶ.»

ἦχος β΄.

ᾠδὴ γ΄.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας
ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ᾿ ἐχθρούς μου·
εὐφράνθη δὲ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν·
οὐκ ἔστιν ἅγιος | ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν,
καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος | πλήν σου, κύριε.

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων
καὶ γνώμῃ συναθροίζεται κακοτρόπῳ,
κατάκριτον τὸν ῥύστην σε ἀποφῆναι,
Χριστέ, ᾧ κράζομεν· | σὺ εἶ θεὸς ἡμῶν
καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος | πλήν σου, κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων
σκέπτεται, θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον,
ὡς δύσχρηστον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι
Χριστόν, ᾧ ψάλλομεν· | σὺ εἶ θεὸς ἡμῶν
καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος | πλήν σου, κύριε.

ᾠδὴ η΄.

Ῥῆμα τυράννου | ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν,
ἑπταπλασίως κάμινος | ἐξεκαύθη ποτέ,
ἐν ᾗ παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν,
βασιλέως πατήσαντες δόγμα,
ἀλλ᾿ ἐβόων· πάντα τὰ ἔργα κυρίου
τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποκενοῦσα | γυνὴ μύρον ἔντιμον
δεσποτικῇ καὶ θείᾳ φρικτῇ
κορυφῇ, Χριστέ,
τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο
τῶν ἀχράντων κεχραμέναις παλάμαις
καὶ ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα κυρίου
τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσι πλύνει | τοὺς πόδας ὑπεύθυνος
ἁμαρτίαις τοῦ πλάσαντος
καὶ ἐκμάσσει θριξί·
διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ διήμαρτε
πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως,
ἀλλ᾿ ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα κυρίου
τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερουργεῖτο | τὸ λύτρον εὐγνώμονι
ἐκ σωτηρίων σπλάγχνων τε
καὶ δακρύων πηγῆς,
ἐν ᾗ διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως
ἐκπλυθεῖσα οὐ κατῃσχύνετο,
ἀλλ᾿ ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα κυρίου
τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Ψυχαῖς καθαραῖς
καὶ ἀρρυπάντοις χείλεσι

Cod. AV — Acrostichides carminum Cosmae in secundum tertium quartum diem sacrae hebdomadis coniunctae unum efficiunt trimetrum iambicum. — v. 3 εὐφράνθη γὰρ Barth. — 6 Matth. XXVII 1. Marc. XV 1. Luc. XXIII 1. Ioann. XVIII. XIX. — 9 κράζομεν AV: ψάλλομεν vulgo — 23 Matth. XXVI 6—13. Marc. XIV 3-9. Luc. VII 37—38. Ioann. XII 3. — 24 Post κορυφῇ cod. A et hirmologium versus finem statuunt, parum illud quidem verisimile, quamquam maiore licentia plus semel in hoc carmine poeta usus esse videtur — 37 Ἱερουργεῖται Barth. — 45 ἀρρυπώτοις Barth.

δεῦτε μεγαλύνωμεν | τὴν ἀκηλίδωτον,
καὶ ὑπέραγνον μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ,
δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς
προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι·
φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
Χριστὲ ὁ θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀγνώμων φανεὶς
καὶ πονηρὸς ζηλότυπος
δῶρον ἀξιόθεον | λογοπραγεῖ, δι' οὗ
ὀφειλέσιον ἐλύθη ἁμαρτημάτων,
καπηλεύων ὁ δεινὸς
Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν·
φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
Χριστὲ ὁ θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει πορευθεὶς
τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι,
τί μοι δοῦναι θέλετε;
κἀγὼ Χριστὸν ἡμῖν
τὸν ζητούμενον
τοῖς θέλουσι παραδώσω,
οἰκειότητα Χριστοῦ
Ἰούδας ἀντωσάμενος χρυσοῦ·
φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
Χριστὲ ὁ θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὦ πηρωτικῆς
φιλαργυρίας, ἄσπονδε!
λήθης ὅθεν ἔτυχες,
ὅτι ψυχῆς οὐδ' ὃς
ἰσοστάσιος κόσμος, ὡς ἐδιδάχθης·
ἀπογνώσει γὰρ σαυτὸν
ἐβρόχισας ἀνάψας, προδότα·
φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
Χριστὲ ὁ θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

XI

Κανὼν εἰς τὴν πέμπτην τῆς μεγάλης ἑβδομάδος (Τριῳδ. σελ. 364).

Ἡ ἀκροστιχίς:

«Τῇ μακρᾷ πέμπτῃ μακρὸν ὕμνον ἐξᾄδω.»

ἦχος πλ. β'.

ᾠδὴ α'.

Τμηθείσῃ τμᾶται | πόντος ἐρυθρός,
κυματοτρόφος δὲ ξηραίνεται βυθός,
ὁ αὐτὸς ὁμοῦ ἀόπλοις | γεγονὼς βατὸς
καὶ πανοπλίταις τάφος·
ᾠδὴ δὲ θεοτερπὴς ἀνεμέλπετο·
ἐνδόξως δεδόξασται
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν.

Ἡ παναιτία | καὶ παρεκτικὴ
ζωῆς, ἡ ἄπειρος σοφία τοῦ θεοῦ
ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον | ἑαυτῆς ἁγνῆς
ἐξ ἀπειράνδρου μητρός·
ναὸν γὰρ σωματικὸν περιθέμενος
ἐνδόξως δεδόξασται
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγοῦσα | φίλους ἑαυτῆς
τὴν ψυχοτρόφον ἑτοιμάζει τράπεζαν,
ἀμβροσίας δὲ ἡ ὄντως | σοφία θεοῦ
κιρνᾷ κρατῆρα πιστοῖς·
προσέλθωμεν εὐσεβῶς καὶ βοήσωμεν·
ἐνδόξως δεδόξασται
Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν.

Ἀκουσθῶμεν | πάντες οἱ πιστοὶ

---

52 Matth. XXVI 15—16. Marc. XIV 10—11. Luc. XXII 3—6. Ioann. XVIII 2—3. — 70 Marc. VIII 36 — οὐδ' ὃς AV Barth.: coniicias οὐδέ, nisi Cosmam Homericis exemplis male intellectis οὐδ' ὅς pro οὐδ' αὐτός dixisse arbitraris. — 71 ὧν ἐδιδάχθης alter scholiasta cod. A interpretatur et sic legit Gallandus Bibl. Patr. t. XIII p. 240.

Cod. A — v. 15 et 21 τοῦ θεοῦ Barth.

ϲυγκαλουμένηϲ ὑψηλῷ κηρύγματι
τῆϲ ἀκτίϲτου καὶ ἐμφύτου ϲοφίαϲ θεοῦ·
βοᾷ γάρ· Γεύϲαϲθε,
καὶ γνόντεϲ, ὅτι χρηϲτὸϲ ἐγὼ, κράξατε·
ἐνδόξωϲ δεδόξαϲται
Χριϲτὸϲ ὁ θεὸϲ ἡμῶν.

ᾠδὴ γ΄.

Κύριοϲ ὢν πάντων καὶ κτίϲτηϲ θεὸϲ
τὸ κτιϲτὸν ὁ ἀπαθὴϲ
πτωχεύϲαϲ ϲεαυτῷ ἥνωϲαϲ·
καὶ τὸ πάϲχα οἷϲ ἔμελλεϲ θανεῖν
αὐτὸϲ ὢν ϲεαυτὸν προετίθηϲ,
φάγετε, βοῶν, τὸ ϲῶμά μου
καὶ πίϲτει ϲτερεωθήϲεϲθε.

Ῥύϲιον παντὸϲ τοῦ βροτείου γένουϲ
τὸ οἰκεῖον, ἀγαθὲ,
τοὺϲ ϲοὺϲ μαθητὰϲ ἐπότιϲαϲ
εὐφροϲύνηϲ ποτήριον πλήϲαϲ·
αὐτὸϲ γὰρ ϲεαυτὸν ἱερούργειϲ,
πίετε, βοῶν, τὸ αἷμά μου
καὶ πίϲτει ϲτερεωθήϲεϲθε.

Ἄφρων ἀνὴρ, ὃϲ ἐν ὑμῖν προδότηϲ,
τοῖϲ οἰκείοιϲ μαθηταῖϲ
προέφηϲ ὁ ἀνεξίκακοϲ,
οὐ μὴ γνώϲεται ταῦτα, καὶ οὗτοϲ
ἀϲύνετοϲ ὢν οὐ μὴ ϲυνήϲει·
ὅμωϲ ἐν ἐμοὶ μείνατε
καὶ πίϲτει ϲτερεωθήϲεϲθε.

ᾠδὴ δ΄.

Προκατιδὼν ὁ προφήτηϲ
τοῦ μυϲτηρίου ϲου τὸ ἀπόρρητον,
Χριϲτὲ, προανεβόηϲεν·
ἔθου κραταιὰν
ἀγάπηϲιν ἰϲχύοϲ, πάτερ οἰκτίρμον·
τὸν μονογενῆ υἱὸν γὰρ, ἀγαθὲ,
ἱλαϲμὸν εἰϲ τὸν κόϲμον ἀπέϲτειλαϲ.

Ἐπὶ τὸ πάθοϲ τὸ πᾶϲι
τοῖϲ ἐξ Ἀδὰμ πηγάϲαν ἀπάθειαν,
Χριϲτὲ, μολῶν τοῖϲ φίλοιϲ ϲου
εἶπαϲ· μεθ' ὑμῶν
τοῦ πάϲχα μεταϲχεῖν ἐπεθύμηϲα τούτου·
τὸν μονογενῆ ἐπεί με ἱλαϲμὸν
ὁ πατὴρ εἰϲ τὸν κόϲμον ἀπέϲτειλε.

Μεταλαμβάνων κρατῆροϲ
τοῖϲ μαθηταῖϲ ἐβόαϲ, ἀθάνατε·
γεννήματοϲ ἀμπέλου δὲ
πίομαι λοιπὸν
οὐκέτι μεθ' ὑμῶν βιοτεύων·
τὸν μονογενῆ ἐπεί με ἱλαϲμὸν
ὁ πατὴρ εἰϲ τὸν κόϲμον ἀπέϲτειλε.

Πόμα καινὸν ὑπὲρ λόγον
ἐγώ φημι ἐν τῇ βαϲιλείᾳ μου,
Χριϲτὲ, τοῖϲ φίλοιϲ, πίομαι,
ὥϲτε γὰρ θεοῖϲ
θεὸϲ ὑμῖν ϲυνέϲομαι, εἶπαϲ·
τὸν μονογενῆ καὶ γάρ με ἱλαϲμὸν
ὁ πατὴρ εἰϲ τὸν κόϲμον ἀπέϲτειλε.

ᾠδὴ ε΄.

Τῷ ϲυνδέϲμῳ τῆϲ ἀγάπηϲ
ϲυνδεόμενοι οἱ ἀπόϲτολοι
τῷ δεϲπόζοντι τῶν ὅλων
ἑαυτοὺϲ, Χριϲτῷ, ἀναθέμενοι

---

23 χριϲτόϲ A, at confer Psalm. XXX 8 — κράξατε add. m. sec in marg. A — 27 ἑαυτῷ A — 30 τὸ ante ϲῶμα in hac et ante αἷμα in sequenti stropha eiiciendum esse videtur, nisi poetam, ne sacram formulam migraret, maiore licentia numerorum usum esse statuas — 36 ἑαυτὸν A — 42 γνώϲηται Barth. — 44 ὅμωϲ ὑμεῖϲ ἐν ἐμοὶ scholiasta cod. A interpretatur. — 49 Prec. Abbac. 4. — 50 et 57 pluribus syllabis versus, qui in tertia et quarta stropha iis respondent, superant. — 55 μολῶν significationem temporis praesentis habet, ut apud eundem Cosmam VIII 25 et Sophronium Anacr. I 2 in Maii Spicil. rom. t. IV p. 49. — 56 Luc. XXII 15. — 57 τούτου ἐπεθύμηϲα Barth. — 62 Matth. XXVI 29. — 67 Marc. XIV 25. — 71 verbum εἶπαϲ mirum in modum ab iis quibus adhaeret vocabulis Χριϲτὲ τοῖϲ φίλοιϲ disiunctum est; sed ne transpositione facta hoc vitium orationis removeas, modi carminis obstant, unde nescio an ὑμῖν τοῖϲ φίλοιϲ scribendum sit.

ὡραίους πόδας | ἐξαπενίζοντο,
εὐαγγελιζόμενοι | πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ τὸ ἄςχετον κρατοῦςα
καὶ ὑπέρροον ἐν αἰθέρι ὕδωρ,
ἡ ἀβύςςους χαλινοῦςα
καὶ θαλάςςας ἀναχαιτίζουςα
θεοῦ ςοφία | ὕδωρ νιπτῆρι βάλλει,
πόδας ἀποπλύνει δὲ | δούλων δεςπότης.

Μαθηταῖς ὑποδεικνύει
ταπεινώςεως ὁ δεςπότης τύπον·
ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον
περιβάλλων ζώννυται λέντιον
καὶ κάμπτει γόνυ
δούλων ἐκπλῦναι πόδας·
οὗ ἐν τῇ χειρὶ πνοὴ
πάντων τῶν ὄντων.

ᾠδὴ ϛʹ.

Ἄβυςςος ἐςχάτη
ἁμαρτημάτων ἐκύκλωςέ με,
καὶ τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων
ὡς Ἰωνᾶς τῷ δεςπότῃ βοῶ ςοι·
ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Κύριον φωνεῖτε,
ὦ μαθηταί, καὶ διδάςκαλόν με·
καὶ γὰρ πέφυκα, ςωτὴρ ἐβόας·
διὸ μιμεῖςθε τὸν τύπον, ὃν τρόπον
ἐν ἐμοὶ ἐθεάςαςθε.

Ῥύπον τις μὴ ἔχων
ἀπορρυφθῆναι οὐ δεῖται πόδας,
καθαροί, ὦ μαθηταί, ὑμεῖς δέ,
ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ῥοπὴ γὰρ ἀτά-
κτως
ἐξ ὑμῶν ἑνὸς μαίνεται.

ᾠδὴ ζʹ.

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι
καμίνου φλόγα οὐκ ἔπτηξαν,
ἀλλ' ἐν μέςῳ φλογὸς ἐμβληθέντες
δροςιζόμενοι ἔψαλλον·
εὐλογητὸς εἶ, κύριε,
ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νευςτάζων κάραν Ἰούδας
κακὰ προβλέπων ἐκίνηςεν,
εὐκαιρίαν ζητῶν παραδοῦναι
τὸν κριτὴν εἰς κατάκριςιν,
ὃς πάντων ἐςτὶ κύριος
ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὑμῶν, ὁ Χριςτὸς τοῖς φίλοις
ἐβόα, εἷς παραδώςει με·
εὐφροςύνης λαθόντες ἀγωνίᾳ
καὶ φόβῳ ςυνείχοντο,
τίς οὗτος; φράςον, λέγοντες,
ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὅςτις ἐμοῦ τὴν χεῖρα
τρυβλίῳ βάλλει θραςύτητι,
τούτῳ πλὴν καλὸν ἦν πύλας βίου
περάςαι μηδέποτε·
τοῦτον εἰπὼν ἐδήλου δὲ
ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ηʹ.

Νόμων πατρῴων | οἱ μακαριςτοὶ
ἐν Βαβυλῶνι νέοι | προκινδυνεύοντες
βαςιλεύοντος κατέπτυςαν
προςταγῆς ἀλογίςτου·
καὶ ςυνημμένοι
ᾧ οὐκ ἐχωνεύθηςαν πυρὶ
τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον
ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·

---

80 ὑπερῷον Barth. — 83 Ioann. XIII 5—15. — 93 ὡς ὁ Ἰωνᾶς Barth. contra numerorum concinnitatem — 96 ςῶτερ A, quod modis carminis parum convenit — 100 ὦ om. A — 105 φλογὸς Barth. et schol. cod. A: τοῦ πυρός A — 110 κακὰ A et schol.: κατὰ Barth. — 114 καὶ θεὸς Barth. — 115 ὑμῖν Barth., nos cod. A lectione recepta genetivum ab εἷς pendere significavimus. cf. Matth. XXVI 21. Marc. XIV 18. Luc. XXII 21. Ioann. XIII 21. — 118 καὶ λύπῃ Barth. — 125 τούτου ὃς ἦν ἐδήλου Barth. — 129 κατέπτυξαν Barth.

τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε
αὐτὸν εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Οἱ δαιτυμόνεϲ | οἱ μακαριϲτοὶ
ἐν τῇ Ϲιὼν τῷ λόγῳ
προϲκαρτερήϲαντεϲ
οἱ ἀπόϲτολοι παρείποντο
τῷ ποιμένι ὡϲ ἄρνεϲ,
καὶ ϲυνημμένοι
οὗ οὐκ ἐχωρίϲθηϲαν Χριϲτοῦ,
θείῳ λόγῳ τρεφόμενοι
εὐχαρίϲτωϲ ἐβόων·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Νόμου φιλίαϲ | ὁ δυϲώνυμοϲ
Ἰϲκαριώτηϲ γνώμῃ | ἐπιλαθόμενοϲ
οὓϲ ἐνίψατο ηὐτρέπιϲεν
εἰϲ προδοϲίαν πόδαϲ·
καὶ ϲοῦ ἐϲθίων
ἄρτον, ϲῶμα θεῖον, ἐπῆρε
πτερνιϲμὸν ἐπὶ ϲέ, Χριϲτέ,
καὶ βοᾶν οὐ ϲυνῆκε·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ἐδεξιοῦτο | τὸ λυτήριον
τῆϲ ἁμαρτίαϲ ϲῶμα | ὁ ἀϲυνείδητοϲ
καὶ τὸ αἷμα τὸ χεόμενον
ὑπὲρ κόϲμου τὸ θεῖον·
ἀλλ᾽ οὐκ ᾔδεῖτο
πίνων ὃ ἐπίπραϲκε τιμῆϲ,
οὐ κακίᾳ προϲώχθιϲε
καὶ βοᾶν οὐ ϲυνῆκε·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ΄.

Ξενίαϲ δεϲποτικῆϲ
καὶ ἀθανάτου τραπέζηϲ
ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ
ταῖϲ ὑψηλαῖϲ φρεϲί,
πιϲτοί, δεῦτε ἀπολαύϲωμεν,
ἐπαναβεβηκότα λόγον
ἐκ τοῦ λόγου μαθόντεϲ,
ὃν μεγαλύνομεν.

Ἄπιτε, τοῖϲ μαθηταῖϲ
ὁ λόγοϲ ἔφη, τὸ πάϲχα
ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ, | ᾧ νοῦϲ ἐνίδρυται,
οἷϲ μυϲταγωγῶ ϲκευάϲατε
ἀζύμῳ ἀληθείαϲ λόγῳ·
τὸ ϲτερρὸν δὲ τῆϲ χάριτοϲ
μεγαλύνατε.

Δημιουργὸν ὁ πατὴρ
πρὸ τῶν αἰώνων ϲοφίαν
γεννᾷ, ἀρχὴν ὁδῶν με
εἰϲ ἔργα ἔκτιϲε
τὰ νῦν μυϲτικῶϲ τελούμενα·
λόγοϲ γὰρ ἄκτιϲτοϲ ὢν φύϲει
τὰϲ φωνὰϲ οἰκειοῦμαι
οὗ νῦν προϲείληφα.

Ὡϲ ἄνθρωποϲ ὑπάρχω
οὐϲίᾳ, οὐ φανταϲίᾳ,
οὕτω θεὸϲ τῷ τρόπῳ
τῆϲ ἀντιδόϲεωϲ
ἡ φύϲιϲ ἡ ἑνωθεῖϲά μοι·
Χριϲτὸν ἕνα διό με γνῶτε
τὰ ἐξ ὧν, ἐν οἷϲ, ἅπερ
πέφυκα ϲώζοντα.

134 ὑπερυψοῦτε εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ Barth. — 135 Luc. XXIV 49. 53. Act. Apost. I 4. — 139 οὗ scholiasta interpretatur: ᾧ A Barth. cuius attractionis audaciam comprobare veriti sumus — 145 εὐτρέπιζεν A — 146 πρὸϲ προδοϲίαν Barth. — 169 Paroem. Sal. VIII 22 — δημιουργῶν A — 170 fort. γεννῶν. cf. Paroem. VIII 22. — 173 προϲείληφα Barth. cum schol. cod. A: προϲείληφε A.

XII

Τριῴδιον εἰϲ τὴν μεγάλην παραϲκευήν (Τριῳδ. ϲελ. 378).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ: «Προϲάββατόν τε.»

ἦχοϲ πλ. β'.

ᾠδὴ ε'.

Πρὸϲ ϲὲ ὀρθρίζω | τὸν δι' εὐϲπλαγχνίαν
ἑαυτὸν τῷ πεϲόντι | ἑνώϲαντα ἀτρέπτωϲ
καὶ μέχρι παθῶν | ἀπαθῶϲ ὑποκύψαντα, λόγε θεοῦ·
τὴν εἰρήνην παράϲχου μοι, φιλάνθρωπε.

Ῥυφθέντεϲ πόδαϲ καὶ προκαθαρθέντεϲ
μυϲτηρίου μεθέξει | τοῦ θείου νοῦν, Χριϲτέ, ϲοῦ
οἱ ὑπηρέται | ἐκ Ϲιὼν ἐλαιῶνοϲ μέγα πρὸϲ ὄροϲ
ϲυνανῆλθον, | ὑμνοῦντέϲ ϲε, φιλάνθρωπε.

Ὁρᾶτε, ἔφηϲ, | φίλοι, μὴ θροεῖϲθε·
νῦν γὰρ ἤγγικεν ἡ ὥρα | ληφθῆναί με, κτανθῆναι
χερϲὶν ἀνόμων· | πάντεϲ δὲ ϲκορπιϲθήϲεϲθε ἐμὲ λιπόντεϲ,
οὓϲ ϲυνάξω | κηρῦξαί με φιλάνθρωπον.

ᾠδὴ η'.

Ϲτήλην κακίαϲ ἀντιθέου
παῖδεϲ θεῖοι παρεδειγμάτιϲαν·
κατὰ Χριϲτοῦ δὲ φρυαττόμενον
ἀνόμων ϲυνέδριον | βουλεύεται κενά,
κτεῖναι μελετᾷ | τὸν ζωῆϲ κρατοῦντα παλάμῃ,
ὃν πᾶϲα κτίϲιϲ | εὐλογεῖ δοξάζουϲα εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ἀπὸ βλεφάρων, μαθηταί, νῦν
ὕπνον, ἔφηϲ, Χριϲτέ, τινάξατε·
ἐν προϲευχῇ δὲ γρηγορεῖτε,
πειραϲμῷ μή πωϲ ὄληϲθε, | καὶ μάλιϲτα Ϲίμων·
τῷ κραταιῷ γὰρ | μείζων πεῖρα· γνῶθί με, Πέτρε,
ὃν πᾶϲα κτίϲιϲ | εὐλογεῖ δοξάζουϲα εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Βέβηλον ἔποϲ τῶν χειλέων
οὔποτε προήϲομαι, δέϲποτα,

Codd. AV — Triodion hoc cum tetraodio vel quatuor posterioribus odis canonis magni Sabbati cohaerere scholiasta cod. A adnotat. — 2 ϲεαυτὸν Barth. — ἑνώϲαντι V κενώϲαντα Barth. — 6 νοῦν A cum schol. V: νῦν Barth. — 7 οἱ ὑπηρέται om. V. cf. Matth. XXVI. XXVII. Marc. XIV. XV. Luc. XXII. XXIII. Ioann. XVIII. XVIX. — 8 ϲὲ φιλάνθρωπε ὑμνοῦντέϲ ϲε A — 16 ἄνομον Barth., codicum lectio accentu commendatur — 19 Matth. XXVI 41. Marc. XIV 58. Luc. XXII 46 — μαθηταῖϲ AV — 25 Matth. XXVI 33—35. 74—75. Marc. XIV 29—31. 66—72. Luc. XXII 33—34. 58—62. Ioann. XVIII 17—18. 25—27.

cὺν cοὶ θανοῦμαι ὡc εὐγνώμων,
  κἂν οἱ πάντες ἀρνήcωνται, | ἐβόηcε Πέτροc·
cὰρξ οὐδὲ αἷμα, | ὁ πατήρ cου ἀπεκάλυψέ μοι cέ,
ὃν πᾶcα κτίcιc | εὐλογεῖ δοξάζουcα εἰc τοὺc αἰῶναc.

Βάθοc cοφίαc θεϊκῆc
  καὶ γνώcεωc οὐ πᾶν ἐξηρεύνηcαc,
ἄβυccον δέ μου τῶν κριμάτων
  οὐ κατέλαβεc, ἄνθρωπε, | ὁ κύριοc ἔφη·
cὰρξ οὖν ὑπάρχων | μὴ καυχῶ· ἀρνήcῃ τρίτον γάρ με,
ὃν πᾶcα κτίcιc | εὐλογεῖ δοξάζουcα εἰc τοὺc αἰῶναc.

Ἀπαγορεύειc, Cίμων Πέτρε,
  ὅπερ πείcῃ τάχοc, ὡc εἴρηται,
καὶ cοὶ παιδίcκη οἷα θᾶττον
  προcελθοῦcα πτοήcει cε, | ὁ κύριοc ἔφη·
πικρῶc δακρύcαc | ἕξειc ὅμωc εὐΐλατόν με,
ὃν πᾶcα κτίcιc | εὐλογεῖ δοξάζουcα εἰc τοὺc αἰῶναc.

ᾠδὴ θ΄.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ
  καὶ ἐνδοξοτέραν | ἀcυγκρίτωc τῶν Cεραφὶμ,
τὴν ἀδιαφθόρωc | θεὸν λόγον τεκοῦcαν,
τὴν ὄντωc θεοτόκον, | cὲ μεγαλύνομεν.

Ὀλέθριοc cπεῖρα θεοcτυγῶν,
  πονηρευομένων | θεοκτόνων cυναγωγὴ
ἐπέcτη, Χριcτέ, cοι | καὶ ὡc ἄδικον εἷλκε
τὸν κτίcτην τῶν ἁπάντων, | ὃν μεγαλύνομεν.

Νόμον ἀγνοοῦντεc οἱ ἀcεβεῖc,
  φωνὰc προφητῶν τε | μελετῶντεc διὰ κενῆc,
ὡc πρόβατον εἷλκον | cὲ τὸν πάντων δεcπότην
ἀδίκωc cφαγιάcαι, | ὃν μεγαλύνομεν.

Τοῖc ἔθνεcιν ἔκδοτον τὴν ζωὴν
  cὺν τοῖc γραμματεῦcιν | ἀναιρεῖcθαι οἱ ἱερεῖc
παρέcχον, πληγέντεc | αὐτοφθόνῳ κακίᾳ,
τὸν φύcει ζωοδότην, | ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωcαν κύνεc ὡcεὶ πολλοὶ,
  ἐκρότηcαν, ἄναξ, cιαγόνα cὴν ῥαπιcμῷ·

---

27 εὐγνώμην Barth. typothetarum ut videtur, errore. — 28 εἰ καὶ . . . . ἀρνήcονται AV — 29 Matth. XVI 17. — 35 μὴ καυχοῦ A — fort.: τρίc. — 40 ποιήcῃ A — 41 εὐΐλατόν τε A. — 53 Ies. LIII 7. — 59 ὡc οἱ A ὡc Barth. post tertium carmen in cod. A tria troparia in honorem Mariae composita adduntur, quae alius esse carminis acrostichide docemur.

ἠρώτων cε, coῦ δὲ | ψευδῆ κατεμαρτύρουν,
καὶ πάντα ὑπομείνας | ἅπαντας ἔcωcας.

Κανὼν εἰc τὸ μέγα cάββατον (Τριῳδ. cελ. 408).

Ἡ ἀκροστιχίc:

«Καὶ cήμερον δὲ cάββατον μέλπω μέγα.»

ἦχοc πλ. β΄.

ᾠδὴ α΄.

Κύματι θαλάccηc | τὸν κρύψαντα πάλαι
διώκτην τύραννον
ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν | τῶν cεcωcμένων οἱ παῖδεc·
ἀλλ' ἡμεῖc ὡc αἱ νεάνιδεc | τῷ κυρίῳ ᾄcωμεν·
ἐνδόξωc γὰρ δεδόξαcται.

Κύριε θεέ μου, | ἐξόδιον ὕμνον
καὶ ἐπιτάφιον
ᾠδήν cοι ᾄcομαι, | τῷ τῇ ταφῇ cου ζωῆc μοι
τὰc εἰcόδουc διανοίξαντι | καὶ θανάτῳ θάνατον
καὶ ᾅδην θανατώcαντι.

Ἄνω cε ἐν θρόνῳ | καὶ κάτω ἐν τάφῳ
τὰ ὑπερκόcμια
καὶ ὑποχθόνια | κατανοοῦντα, cωτήρ μου,
ἐδονεῖτο τῇ νεκρώcει cου· | ὑπὲρ νοῦν ὠράθηc γὰρ
νεκρὸc ζωαρχικώτατοc.

Ἵνα cου τῆc δόξηc | τὰ πάντα πληρώcῃc,
καταπεφοίτηκαc
ἐν κατωτάτοιc τῆc γῆc· | ἀπὸ γάρ cου οὐκ ἐκρύβη
ἡ ὑπόcταcίc μου ἡ ἐν Ἀδάμ· | καὶ ταφεὶc φθαρέντα με
καινοποιεῖc, φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ γ΄.

Cὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων | κρεμάcαντα
πᾶcαν τὴν γῆν ἀcχέτωc
ἡ κτίcιc κατιδοῦcα | ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον,

Cod. A — Quatuor priora carmina a Marco monacho, quatuor posteriora a Cosma composita esse scholiastae codd. AV testantur, quam eandem rem Cedrenus rettulit: ὁ cοφώτατοc μοναχὸc Μάρκοc, οἰκονόμοc ὢν τῆc τοιαύτηc μονῆc, ὁ τὸ τετραῴδιον τοῦ μεγάλου cαββάτου ἀναπληρώcαc τοῦ κυρίου Κοcμᾶ . . .; praeterea in editionibus Triodii hirmi, e quibus quatuor certe priores aliorum esse carminum ipsae acrostichidis litterae arguunt, Cassiae feminae tribuuntur, cf. Leonem Allatium De libris eccles. Graecorum p. 72 sqq. — 3 γῆc Barth. — 13 χριcτέ μου A — 16 τὰ πάντα τῆc δόξηc A — 20 φιλανθρώπωc A

θαμβητικῶϲ ϲυνείχετο, | οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ
πλήν ϲου, κύριε, κραυγάζουϲα.

Ϲύμβολα τῆϲ ταφῆϲ ϲου | παρέδειξαϲ,
τὰϲ ὁράϲειϲ πληθύναϲ·
νῦν δὲ τὰ κρύφιά ϲου | θεανδρικῶϲ διετράνωϲαϲ
καὶ τοῖϲ ἐν ᾅδου, δέϲποτα, | οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ
πλήν ϲου, κύριε, κραυγάζουϲιν.

Ἥπλωϲαϲ τὰϲ ἀγκάλαϲ | καὶ ἥνωϲαϲ
τὰ τὸ πρὶν διεϲτῶτα·
καταϲτολῇ δέ, ϲῶτερ, | τῇ ἐν ϲινδόνι καὶ μνήματι
πεπεδημένουϲ ἔλυϲαϲ, | οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ
πλήν ϲου, κύριε, κραυγάζονταϲ.

Μνήματι καὶ ϲφραγῖϲιν, | ἀχώρητε,
ϲυνεϲχέθηϲ βουλήϲει·
καὶ γὰρ τὴν δύναμίν ϲου | ταῖϲ ἐνεργείαιϲ ἐγνώριϲαϲ
θεουργικῶϲ τοῖϲ μέλπουϲιν· οὐκ ἔϲτιν ἅγιοϲ
πλήν ϲου, κύριε φιλάνθρωπε.

ᾠδὴ δ΄.

Τὴν ἐν ϲταυρῷ ϲου θείαν κένωϲιν
προορῶν Ἀββακοὺμ | ἐξεϲτηκὼϲ ἐβόα·
ϲὺ δυναϲτῶν διέκοψαϲ | κράτοϲ, ἀγαθέ,
ὁμιλῶν τοῖϲ ἐν ᾅδῃ | ὡϲ παντοδύναμοϲ.

Ἑβδόμην ϲήμερον ἡγίαϲαϲ,
ἣν εὐλόγηϲαϲ πρὶν | καταπαύϲει τῶν ἔργων·
παράγειϲ γὰρ τὰ ϲύμπαντα | καὶ καινοποιεῖϲ
ϲαββατίζων, ϲωτήρ μου, | καὶ ἀνακτώμενοϲ.

Ῥωμαλεότητι τοῦ κρείττονοϲ
ἐκνικήϲαντόϲ ϲου | τῆϲ ϲαρκὸϲ ἡ ψυχή ϲου
διήρηται· ϲπαράττουϲι | ἄμφω γὰρ δεϲμοὺϲ
τοῦ θανάτου καὶ ᾅδου, | λόγε, τῷ κράτει ϲου.

Ὁ ᾅδηϲ, λόγε, ϲυναντήϲαϲ ϲοι
ἐπικράνθη, βροτὸν | ὁρῶν τεθεωμένον,
καταϲτικτον τοῖϲ μώλωψι | καὶ πανϲθενουργόν,
τῷ φρικτῷ τῆϲ μορφῆϲ δὲ | διαπεφώνηκεν.

---

24 θάμβει πολλῷ Barth. — 29 ᾅδῃ Barth. — 31 παλάμαϲ Barth. — 41 Prec. Abbac. 14. — 45 Genes. II 3. — 48 ϲῶτερ A — 51 ϲπαράττουϲα Barth. quod si retinueris, ἄμφω τοὺϲ δεϲμοὺϲ scribere debebis — 53 Ies. XIV 9.

ᾠδὴ ε΄.

Θεοφανείαϲ ϲου, Χριϲτέ,
τῆϲ πρὸϲ ἡμᾶϲ ϲυμπαθῶϲ γενομένηϲ,
Ἡϲαΐαϲ φῶϲ ἰδὼν ἀνέϲπερον
ἐκ νυκτὸϲ ὀρθρίϲαϲ ἐκραύγαζεν·
ἀναϲτήϲονται οἱ νεκροὶ | καὶ ἐγερθήϲονται
οἱ ἐν τοῖϲ μνημείοιϲ
καὶ πάντεϲ οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάϲονται.

Νεοποιεῖϲ τοὺϲ γηγενεῖϲ
ὁ πλαϲτουργὸϲ χοϊκὸϲ χρηματίϲαϲ,
καὶ ϲινδὼν καὶ τάφοϲ ὑπεμφαίνουϲι
τὸ ϲυνόν ϲοι, λόγε, μυϲτήριον·
ὁ εὐϲχήμων δὲ βουλευτὴϲ | τὴν τοῦ ϲὲ φύϲαντοϲ
βουλὴν ϲχηματίζει,
ἐν ϲοὶ μεγαλοπρεπῶϲ | καινοποιοῦντόϲ με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν,
διὰ ταφῆϲ τὸ φθαρτὸν μεταβάλλειϲ·
ἀφθαρτίζειϲ γὰρ θεοπρεπέϲτατα
ἀπαθανατίζων τὸ πρόϲλημμα·
ἡ γὰρ ϲάρξ ϲου διαφθορὰν | οὐκ εἶδε, δέϲποτα,
οὐδὲ ἡ ψυχή ϲου εἰϲ ᾅδην
ξενοπρεπῶϲ | ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν
καὶ λογχευθεὶϲ τὴν πλευράν, πλαϲτουργέ μου,
ἐξ αὐτῆϲ εἰργάϲω τὴν ἀνάπλαϲιν
τὴν τῆϲ Εὔαϲ, Ἀδὰμ γενόμενοϲ,
ἀφυπνώϲαϲ ὑπερφυῶϲ | ὕπνον φυϲίζωον
καὶ ζωὴν ἐγείραϲ
ἐξ ὕπνου καὶ τῆϲ φθορᾶϲ, | ὡϲ παντοδύναμοϲ.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ϲυνεϲχέθη, | ἀλλ᾽ οὐ κατεϲχέθη
ϲτέρνοιϲ κητῴοιϲ Ἰωνᾶϲ·
ϲοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων
τοῦ παθόντοϲ καὶ ταφῇ δοθέντοϲ,
ὡϲ ἐκ θαλάμου, τοῦ θηρὸϲ ἀνέθορε·
προϲεφώνει δὲ τῇ κουϲτωδίᾳ·
οἱ φυλαϲϲόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ
ἔλεον αὐτοῖϲ ἐγκατελίπετε.

57 Ies. XXVI 19. — 68 δὲ] γὰρ Barth. — 76 ᾄδου Barth. fort.: ἐν ᾄδου. — 79 λοχευθεὶϲ A — 84 καὶ τῆϲ ϲαρκὸϲ A cum schol. — 91 Ion. II 9. — 92 αὐτῶν A

Ἀνῃρέθης, | ἀλλ' οὐ διῃρέθης,
  λόγε, ἧς μετέσχες σαρκός·
εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου
  ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους,
  ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις
τῆς θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου·
  ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἷς ὑπάρχεις υἱός,
  λόγος τοῦ θεοῦ, θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, | ἀλλ' οὐ θεοκτόνον
  ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ·
εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου
  τῆς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ οὐσία,
  ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθὴς διέμεινε·
τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν
  μετεστοιχειώσας καὶ ἀφθάρτου ζωῆς
  ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, | ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει
  ᾅδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν·
σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ,
  κραταιὲ, ζωαρχικῇ παλάμῃ
  τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας
καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰώνων
  ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρωσιν ἀψευδῆ,
  σῶτερ γεγονὼς νεκρῶν πρωτότοκος.

ᾠδὴ ζ'.

Ἄφραστον θαῦμα! | ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος
τοὺς ὁσίους παῖδας ἐκ φλογὸς
  ἐν τάφῳ νεκρὸς | ἄπνους κατατίθεται
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων·
λυτρωτὰ, | ὁ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τέτρωται ᾅδης, | ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος
τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευρὰν,
  καὶ σθένει πυρὶ | θείῳ δαπανώμενος
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων·
λυτρωτὰ, | ὁ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὄλβιος τάφος! | ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος
ὡς ὑπνοῦντα τὸν δημιουργὸν,
  ζωῆς θησαυρὸς | θείας ἀναδέδεικται

---

114 αἰῶνας Barth. quod typothetarum errore pro αἰῶνος scriptum esse videtur. — 116 σῶτερ A Barth. expectamus σωτήρ, sed vulgata lectio modorum concinnitate commendatur. — 129 θεῖος Barth.

εἰc cωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων·
λυτρωτὰ, | ὁ θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Νόμῳ θανόντων | τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεcιν
ἡ τῶν ὅλων δέχεται Ζωὴ
καὶ τοῦτον πηγὴν | δείκνυcιν ἐγέρcεωc
εἰc cωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων·
λυτρωτὰ, | ὁ θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Μία ὑπῆρχεν | ἡ ἐν τῷ ᾅδῃ ἀχώριcτοc
καὶ ἐν τάφῳ καὶ ἐν τῇ Ἐδὲμ
θεότηc Χριcτοῦ | cὺν πατρὶ καὶ πνεύματι
εἰc cωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων·
λυτρωτὰ, | ὁ θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Ἔκcτηθι φρίττων, οὐρανὲ,
καὶ caλευθήτωcαν | τὰ θεμέλια τῆc γῆc·
ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖc λογίζεται | ὁ ἐν ὑψίcτοιc οἰκῶν
καὶ τάφῳ μικρῷ ξενοδοχεῖται·
ὃν παῖδεc εὐλογεῖτε, | ἱερεῖc ἀνυμνεῖτε,
λαὸc ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

Λέλυται ἄχραντοc ναὸc,
τὴν πεπτωκυῖαν δὲ | cυνανίcτηcι cκηνὴν·
Ἀδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτεροc | ὁ ἐν ὑψίcτοιc οἰκῶν
κατῆλθε μέχριc ᾅδου ταμείων·
ὃν παῖδεc εὐλογεῖτε, | ἱερεῖc ἀνυμνεῖτε,
λαὸc ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

Πέπαυται τόλμα μαθητῶν,
Ἀριμαθαίαc δὲ ἀριcτεύει Ἰωcήφ·
νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενοc | τὸν ἐπὶ πάντων θεὸν
αἰτεῖται καὶ κηδεύει κραυγάζων·
οἱ παῖδεc εὐλογεῖτε, | ἱερεῖc ἀνυμνεῖτε,
λαὸc ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

Ὢ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν!
ὢ ἀγαθότητοc! | ὢ ἀφράcτου ἀνοχῆc!
ἑκὼν γὰρ ὑπὸ γῆν cφραγίζεται | ὁ ἐν ὑψίcτοιc οἰκῶν
καὶ πλάνοc θεὸc cυκοφαντεῖται·
ὃν παῖδεc εὐλογεῖτε, | ἱερεῖc ἀνυμνεῖτε,
λαὸc ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

---

146 εὐλογοῦcι, ἱερεῖc ἀνυμνοῦcι καὶ ὑπερυψοῦcι A — 150 τῶν προτέρων A — 162 ἰδοὺ γὰρ A cum schol.

ᾠδὴ θ΄.

Μὴ ἐποδύρου μοι, μῆτερ, | καθορῶϲα ἐν τάφῳ,
ὃν ἐν γαϲτρὶ ἄνευ ϲπορᾶϲ | ϲυνέλαβεϲ υἱόν·
ἀναϲτήϲομαι γὰρ καὶ δοξαϲθήϲομαι
καὶ ὑψώϲω ἐν δόξῃ | ἀπαύϲτωϲ ὡϲ θεὸϲ
τοὺϲ ἐν πίϲτει καὶ πόθῳ | ϲὲ μεγαλύνονταϲ.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ ϲου τόκῳ | τὰϲ ὠδῖναϲ φυγοῦϲα
ὑπερφυῶϲ ἐμακαρίϲθην, | ἄναρχε υἱέ·
νῦν δέ ϲε, θεέ μου, ἄπνουν ὁρῶϲα νεκρὸν,
τῇ ῥομφαίᾳ τῆϲ λύπηϲ | ϲπαράττομαι δεινῶϲ·
ἀλλ᾽ ἀνάϲτηθι, ὅπωϲ | μεγαλυνθήϲομαι.

Γῆ με καλύπτει ἑκόντα, | ἀλλὰ φρίττουϲιν ᾄδου
οἱ πυλωροί, ἠμφιεϲμένον | βλέποντεϲ ϲτολὴν
ᾑμαγμένην, μῆτερ, τῆϲ ἐκδικήϲεωϲ·
τοὺϲ ἐχθροὺϲ ἐν ϲταυρῷ γὰρ | πατάξαϲ ὡϲ θεὸϲ
ἀναϲτήϲομαι αὖθιϲ | καὶ μεγαλύνω ϲε.

Ἀγαλλιάϲθω ἡ κτίϲιϲ, | εὐφραινέϲθωϲαν πάντεϲ
οἱ γηγενεῖϲ· ὁ γὰρ ἐχθρὸϲ | ἐϲκύλευται ᾄδηϲ·
μετὰ μύρων γυναῖκεϲ προϲυπαντάτωϲαν·
τὸν Ἀδὰμ ϲὺν τῇ Εὔᾳ | λυτροῦμαι παγγενῆ
καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ | ἐξαναϲτήϲομαι.

XIV

Κανὼν εἰϲ τὴν Πεντηκοϲτὴν (Πεντηκ. ϲελ. 189).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ: «Πεντηκοϲτὴν ἑορτάζωμεν.»

ἦχοϲ βαρύϲ.

ᾠδὴ α΄.

Πόντῳ ἐκάλυψε | Φαραὼ ϲὺν ἅρμαϲιν
ὁ ϲυντρίβων πολέμουϲ | ἐν ὑψηλῷ βραχίονι·
ᾄϲωμεν αὐτῷ, | ὅτι δεδόξαϲται.

Ἔργῳ, ὡϲ πάλαι τοῖϲ | μαθηταῖϲ ἐπηγγείλω,
τὸ παράκλητον πνεῦμα | ἐξαποϲτείλαϲ, Χριϲτὲ,
ἔλαμψαϲ τὸ φῶϲ | κόϲμῳ, φιλάνθρωπε.

---

166 μου Barth. — 171 ὠδῖναϲ nos: ὀδύναϲ A Barth. — 179 γὰρ ἐν ϲταυρῷ A, quod inconcinnitate accentuum offendit. — 182 ϲκυλεύεται A — 183 fort.: γυναῖκεϲ ὑπαντάτωϲαν. — 185 Matth. XVI 21. XVII 23. XX 18—19. XXVII 63. XXVIII. Marc. VIII 31. IX 31. X 33—34. XVI. Luc. IX 22. XVIII. 31—33. XXIV. Ioann. II 19—22. XX.

Codd. AV — v. 6 τῷ κόϲμῳ φῶϲ V Barth.

Νόμῳ τὸ πάλαι προ|κηρυχθὲν καὶ προφήταις
ἐπληρώθη· τοῦ θείου | πνεύματος cήμερον
πᾶcι γὰρ πιcτοῖc | χάριc ἐκκέχυται.

ᾠδὴ γ'.

Τὴν ἐξ ὕψουc δύναμιν, | τοῖc μαθηταῖc, Χριcτέ,
ἕωc ἂν ἐνδύcηcθε, ἔφηc,
καθίcατε ἐν Ἱερουcαλήμ·
ἐγὼ δὲ ὡc ἐμὲ παράκλητον ἄλλον,
πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ | πατρὸc ἀποcτελῶ,
ἐν ᾧ cτερεωθήcεcθε.

Ἡ τοῦ θείου πνεύματοc | ἐπιδημήcαcα
δύναμιc τὴν μεριcθεῖcαν πάλαι
φωνὴν κακῶc ὁμονοηcάντων
εἰc μίαν ἁρμονίαν θείωc cυνῆψε,
γνῶcιν cυνετίζουcα | πιcτοὺc τῆc Τριάδοc,
ἐν ᾗ ἐcτερεώθημεν.

ᾠδὴ δ'.

Κατανοῶν ὁ προφήτηc | τὴν ἐπ' ἐcχάτων cου, Χριcτέ,
ἔλευcιν ἀνεβόα·
τὴν cὴν εἰcακήκοα, κύριε, | δυναcτείαν, ὅτι πάνταc
τοῦ cῶcαι τοὺc χριcτούc cου ἐλήλυθαc.

Ὁ ἐν προφήταιc λαλήcαc | καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶc
πρῴην τοῖc ἀτελέcι
θεὸc ἀληθὴc ὁ παράκλητοc | τοῖc τοῦ λόγου ὑπηρέταιc
καὶ μάρτυcι γνωρίζεται cήμερον.

Cῆμα θεότητοc φέρον | τοῖc ἀποcτόλοιc ἐν πυρὶ
πνεῦμα κατεμερίcθη
καὶ ξέναιc ἐν γλώccαιc ἐνέφηνεν, | ὡc πατρόθεν θεῖον cθένοc
ἐρχόμενόν ἐcτιν αὐτοκέλευcτον.

ᾠδὴ ε'.

Τὸ διὰ τὸν φόβον cου ληφθὲν, κύριε,
ἐν γαcτρὶ τῶν προφητῶν | καὶ κυηθὲν ἐπὶ γῆc
πνεῦμα cωτηρίαc
ἀποcτολικὰc καρδίαc κτίζει καθαρὰc
καὶ ἐν τοῖc πιcτοῖc εὐθὲc ἐγκαινίζεται·
φῶc γὰρ καὶ εἰρήνη διότι τὰ cὰ προcτάγματα.

---

17 δύναμιc add. m. sec. A. — articulum τὴν eiicere praestat. — 20 cυνετίζουcαν A — 22 Prec. Abbac. — 30 φέρων Barth. — 32 ξέναιc ἐν om. m. pr. A — 35 τῆc γῆc Barth. — 37 ἀποcτολικῇ A — 38 εὐθὺc V

Ἡ ἐπιφοιτήcαcα ἰcχὺc cήμερον
αὕτη πνεῦμα ἀγαθόν, | πνεῦμα coφίαc θεοῦ,
πνεῦμα ἐκ πατρὸc
ἐκπορευθὲν καὶ δι᾽ υἱοῦ πιcτοῖc ἡμῖν πεφηνόc,
μεταδοτικὸν ἐν οἷc κατοικίζεται
φύcει τῆc ἐν ᾗ κατοπτεύεται ἁγιότητοc.

ᾠδὴ ϛ'.

Ναυτιῶν τῷ cάλῳ | τῶν βιωτικῶν μελημάτων,
cυμπλόοιc ποντούμενοc ἁμαρτίαιc
καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προcριπτόμενοc,
ὡc ὁ Ἰωνᾶc, Χριcτέ, βοῶ cοι·
ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Ἐκ τοῦ πνεύματόc cου | cάρκα ἐπὶ πᾶcαν, ὡc εἶπαc,
πλουcίωc ἐξέχεεc καὶ ἐπλήcθη
τῆc cῆc ἡ cύμπαcα γνώcεωc, κύριε·
ὅτι ἐκ πατρὸc ἀπεριγράπτωc
ἔφυc καὶ τὸ πνεῦμα ἀμερίcτωc πρόειcιν.

ᾠδὴ ζ'.

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸc ἐμβληθέντεc
ὅcιοι παῖδεc
τὸ πῦρ εἰc δρόcον μετέβαλον
διὰ τῆc ὑμνῳδίαc, οὕτω βοῶντεc·
εὐλογητὸc εἶ, κύριε, | ὁ θεὸc τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ῥητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα
τῶν ἀποcτόλων
τοῦ πνεύματοc ἡ ἐνέργεια
ἐνομίζετο μέθη τοῖc ἀπιcτοῦcι,
δι᾽ ἧc Τριὰc κεκήρυκται | εἷc θεὸc τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύcιν ὀρθοδόξωc
θεολογοῦμεν,
θεὸν πατέρα τὸν ἄναρχον,
τῆc αὐτῆc ἐξουcίαc λόγον καὶ πνεῦμα,
εὐλογητὸc εἶ, κράζοντεc, | ὁ θεὸc τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'.

Ἀφλέκτωc πυρὶ ἐν | Cινᾷ προcομιλοῦcα
βάτοc θεὸν ἐγνώριcε

---

43 ἐκπορευτὸν Barth. — 46 ναυτιῶντα cάλῳ AV — 47 ποντούμενον AV — προcριπτόμενον A προcριπτούμενον V προcριπτούμενοc Barth. — 51 μου A — 52 ἐξέχεαc Barth. — ἐπληρώθη A — 54 πατρὸc υἱὸc ἀρρεύcτωc Barth. — 59 οὕτωc V — 64 ἀπιcτοῦcι Barth. ἀπιθοῦcι A ἀπειθοῦcι V — 65 τριὰc γνωρίζεται Barth.

τῷ βραδυγλώϲϲῳ καὶ δυϲήχῳ Μωϲεῖ·
καὶ παῖδαϲ ζῆλοϲ θεοῦ
τοὺϲ ἀναλώτουϲ τῷ πυρὶ ὑμνῳδοὺϲ ἔδειξε·
πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ζωτικῆϲ ἐξ ὕψουϲ | βιαίαϲ φερομένηϲ
ἠχητικῶϲ τοῦ πνεύματοϲ
τοῦ παναγίου ἁλιεῦϲι πνοῆϲ
πυρίνων εἴδει γλωϲϲῶν,
τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ ἐρρητορεύετο·
πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ὡϲ μὴ θιγομένῳ | προϲβαίνοντεϲ ἐν ὄρει
μὴ πεφρικότεϲ πῦρ δειματοῦν
δεῦτε καὶ ϲτῶμεν ἐν τῷ ὄρει Ϲιών,
ἐν πόλει ζῶντοϲ θεοῦ,
πνευματοφόροιϲ μαθηταῖϲ νῦν ϲυγχορεύοντεϲ·
πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ΄.

Μὴ τῆϲ φθορᾶϲ διὰ πεῖράν | κυοφορήϲαϲα
καὶ παντεχνήμονι λόγῳ | ϲάρκα δανείϲαϲα,
μῆτερ ἀπείρανδρε, | παρθένε θεοτόκε,
δοχεῖον τοῦ ἀϲτέκτου, | χωρίον τοῦ ἀπείρου
πλαϲτουργοῦ ϲου, ϲὲ μεγαλύνομεν.

Ἐπιπαφλάζοντοϲ πάλαι | πυρίνου ἅρματοϲ
ὁ ζηλωτὴϲ καὶ πυρίπνουϲ | χαίρων ὀχούμενοϲ
τὴν νῦν ἐκλάμψαϲαν | ἐπίπνοιαν ἐδήλου
ἐξ ὕψουϲ ἀποϲτόλοιϲ, | ὑφ᾽ ἧϲ καταλαμφθέντεϲ
τὴν Τριάδα πᾶϲιν ἐγνώριϲαν.

Νόμου τῶν φύϲεων δίχα | ξένον ἠκούετο·
τῶν μαθητῶν τῆϲ μιᾶϲ γὰρ | φωνῆϲ ἀπηχουμένηϲ,
πνεύματοϲ χάριτι | ποικίλωϲ ἐνηχοῦντο
λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶϲϲαι, | τὰ θεῖα μεγαλεῖα
τῆϲ Τριάδοϲ γνῶϲιν μυούμενοι.

---

75 τοὺϲ] τρεῖϲ Barth. — 76 et 90 ἔργα κυρίου τὸν κύριον AV — 82 ἐρρητορεύοντο Barth. — 85 οἱ μὴ Barth., quod acrostichidis lectionem ἑορτάζομεν postulat — 92 διαπείρᾳ Barth. — κυοφορήϲαϲαν V — 93 δανείϲαϲαν AV — 103 γὰρ τῆϲ μιᾶϲ A

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑϹΚΗΝΟΥ ΚΑΝΟΝΕϹ.

I

Κανὼν ἰαμβικὸϲ εἰϲ τὴν Χριϲτοῦ γέννηϲιν (Δεκ. 25).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

Εὐεπίηϲ μελέεϲϲιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει
υἷα θεοῦ, μερόπων εἵνεκα τικτόμενον
ἐν χθονὶ καὶ λύοντα πολύϲτονα πήματα κόϲμου·
ἀλλ', ἄνα, ῥητῆρας ῥύεο τῶνδε πόνων.

ἦχοϲ α'.

ᾠδὴ α'.

Ἔϲωϲε λαὸν θαυματουργῶν δεϲπότηϲ,
Ὑγρὸν θαλάϲϲηϲ κῦμα χερϲώϲαϲ πάλαι·
Ἑκὼν δὲ τεχθεὶϲ ἐκ κόρηϲ, τρίβον βατὴν
Πόλου τίθηϲιν ἡμῖν, ὃν κατ' οὐϲίαν
Ἶϲόν τε πατρὶ καὶ βροτοῖϲ δοξάζομεν.

Ἤνεγκε γαϲτὴρ ἡγιαϲμένη λόγον,
Ϲαφῶϲ ἀφλέκτῳ ζωγραφουμένη βάτῳ,
Μιγέντα μορφῇ τῇ βροτηϲίᾳ θεόν,
Εὔαϲ τάλαιναν νηδὺν ἀρᾶϲ τῆϲ πάλαι
Λύοντα πικρᾶϲ, ὃν βροτοὶ δοξάζομεν.

Ἔδειξεν ἀϲτὴρ τὸν πρὸ ἡλίου λόγον,
Ἐλθόντα παῦϲαι τὴν ἁμαρτίαν, μάγοιϲ,
Ϲαφῶϲ πενιχρὸν εἰϲ ϲπέοϲ, τὸν ϲυμπαθῆ
Ϲὲ ϲπαργάνοιϲ ἑλικτόν, ὃν γεγηθότεϲ
Ἴδον τὸν αὐτὸν καὶ βροτὸν καὶ κύριον.

ᾠδὴ γ'.

Νεῦϲον πρὸϲ ὕμνουϲ οἰκετῶν, εὐεργέτα,
Ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν,
Φέρων τε, παντεπόπτα, τῆϲ ἁμαρτίαϲ
Ὕπερθεν ἀκλόνητον ἐϲτηριγμένουϲ,
Μάκαρ, μελῳδοὺϲ τῇ βάϲει τῆϲ πίϲτεωϲ.

Νύμφηϲ πανάγνου τὸν πανόλβιον τόκον
Ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν ἠξιωμένοϲ χορὸϲ
Ἄγραυλοϲ ἐκλονεῖτο τῷ ξένῳ τρόπῳ
Τάξιν μελῳδοῦϲάν τε τῶν ἀϲωμάτων
Ἄνακτα Χριϲτόν, ἀϲπόρωϲ ϲαρκούμενον.

Codd. ABC — v. 2 Exod. XIV. — 5 δοξάζωμεν A — 7 Exod. III — 8 θεοῦ A — 9 Genes. III — 11 Matth. II — 16 fort. ἱκετῶν, at conf. Cosm. VII 11. — 22 Luc. II.

Ὕψους ἀνάσσων οὐρανῶν, εὐσπλαγχνίᾳ
Τελεῖ καθ' ἡμᾶς ἐξ ἀνυμφεύτου κόρης,
Ἄϋλος ὢν τὸ πρόσθεν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων
Λόγος παχυνθεὶς σαρκὶ, τὸν πεπτωκότα
Ἵνα πρὸς αὐτὸν ἑλκύσῃ πρωτόπλαστον.

Γένους βροτείου τὴν ἀνάπλασιν πάλαι
Ἄιδων προφήτης Ἀββακοὺμ προμηνύει,
Ἰδεῖν ἀφράστως ἀξιωθεὶς τὸν τύπον·
Νέον βρέφος γὰρ ἐξ ὄρους τῆς παρθένου
Ἐξῆλθε λαῶν εἰς ἀνάπλασιν λόγος.

ᾠδὴ δ'.

Ἶσος προῆλθες τοῖς βροτοῖς ἑκουσίως,
Ὕψιστε, σάρκα προσλαβὼν ἐκ παρθένου,
Ἰὸν καθᾶραι τῆς δρακοντείας κάρας,
Ἄγων ἅπαντας πρὸς σέλας ζωηφόρον,
Θεὸς πεφυκὼς, ἐκ πυλῶν ἀνηλίων.

Ἔθνη τὰ πρόσθεν τῇ φθορᾷ βεβυσμένα,
Ὄλεθρον ἄρδην δυσμενοῦς πεφευγότα,
Ὑψοῦτε χεῖρας σὺν κρότοις ἐφυμνίοις,
Μόνον σέβοντες Χριστὸν ὡς εὐεργέτην,
Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ῥίζης φυεῖσα τοῦ Ἰεσσαὶ, παρθένε,
Ὅρους παρῆλθες τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας,
Πατρὸς τεκοῦσα τὸν πρὸ αἰώνων λόγον,
Ὡς ηὐδόκησεν αὐτὸς ἐσφραγισμένην
Νηδὺν διελθεῖν τῇ κενώσει τῇ ξένῃ.

ᾠδὴ ε'.

Ἐκ νυκτὸς ἔργων ἐσκοτισμένοις πλάνης
Ἱλασμὸν ἡμῖν, Χριστὲ, τοῖς ἐγρηγόρως
Νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς εὐεργέτῃ,
Ἔλθοις πορίζων εὐχερῆ τε τὴν τρίβον,
Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες εὕροιμεν κλέος.

Ἀπηνὲς ἔχθος τὸ πρὸς αὐτὸν δεσπότης
Τεμὼν διαμπὰξ σαρκὸς ἐν παρουσίᾳ
Ἶνα κρατοῦντος ὤλεσε θυμοφθόρου,

30 ἑλκύσει B — πρωτόπλαστον scholiasta cod. A: πρωτόκτιστον A ex corr. BC, fort. πρωτόπλαστον ἑλκύσῃ — 34 Prec. Abbac. — 40 πηλῶν B — 44 σέβοντα Barth. — 46 παρθένος . . . . παρῆλθε A. — 51 ἐσκοτισμένης A m. pr. — 52 ἱλασμὸς A m. pr. B — 53 εὐεργέτης A — 58 ψυχοφθόρου B

Κόϲμον ϲυνάπτων ταῖϲ ἀΰλοιϲ οὐϲίαιϲ,
Τιθεὶϲ προϲηνῆ τὸν τεκόντα τῇ κτίϲει.

Ὁ λαὸϲ εἶδεν, ὁ πρὶν ἠμαυρωμένοϲ
Μεθ' ἡμέραν φῶϲ τῆϲ ἄνω φρυκτωρίαϲ·
Ἔθνη θεῷ δὲ κλῆρον υἱὸϲ προϲφέρει,
Νέμων ἐκεῖϲε τὴν ἀπόρρητον χάριν,
Οὗ πλεῖϲτον ἐξήνθηϲεν ἡ ἁμαρτία.

ᾠδὴ ϛ'.

Ναίων Ἰωνᾶϲ ἐν μυχοῖϲ θαλαττίοιϲ
Ἐλθεῖν ἐδεῖτο καὶ ζάλην ἀπαρκέϲαι·
Νυγεὶϲ ἐγὼ δὲ τοῦ τυραννοῦντοϲ βέλει,
Χριϲτέ, προϲαυδῶ τὸν κακῶν ἀναιρέτην
Θᾶττον μολεῖν ϲε τῆϲ ἐμῆϲ ῥαθυμίαϲ.

Ὃϲ ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸϲ θεὸν θεὸϲ λόγοϲ
Νυνὶ κρατύνει, μὴ ϲθένουϲαν τὴν πάλαι
Ἰδὼν φυλάξαι, τὴν καθ' ἡμᾶϲ οὐϲίαν,
Καθεὶϲ ἑαυτὸν δευτέρᾳ κοινωνίᾳ,
Αὖθιϲ προφαίνων τῶν παθῶν ἐλευθέραν.

Ἵκται δι' ἡμᾶϲ Ἀβραὰμ ἐξ ὀϲφύοϲ,
Λυγρῶϲ πεϲόνταϲ ἐν ζόφῳ τῶν πταιϲμάτων
Υἱοὺϲ ἐγεῖραι τῶν κάτω νενευκότων,
Ὁ φῶϲ κατοικῶν, καὶ φάτνην παρ' ἀξίαν
Νῦν εὐδοκήϲαϲ εἰϲ βροτῶν ϲωτηρίαν.

ᾠδὴ ζ'.

Τῷ παντάνακτοϲ ἐξεφαύλιϲαν πόθῳ
Ἄπλητα θυμαίνοντοϲ ἠγκιϲτρωμένοι
Παῖδεϲ τυράννου δύϲθεον γλωϲϲαλγίαν,
Οἷϲ εἴκαθε πῦρ ἄϲπετον, τῷ δεϲπότῃ
Λέγουϲιν· εἰϲ αἰῶναϲ εὐλογητὸϲ εἶ.

Ὑπηρέταϲ μὲν ἐμμανῶϲ καταφλέγει,
Cῴζει δὲ παφλάζουϲα ῥοιζηδὸν νέουϲ,
Ταῖϲ ἑπταμέτροιϲ καύϲεϲι πυργουμένη,
Οὓϲ ἔϲτεφε φλόξ, ἄφθονον τοῦ κυρίου
Νέμοντοϲ εὐϲεβείαϲ εἵνεκα δρόϲον.

Ἀρωγὲ Χριϲτέ, τὸν βροτοῖϲ ἐναντίον,
Πρόβλημα τὴν ϲάρκωϲιν ἀρρήτωϲ ἔχων,

59 κόϲμου B — 66 Ion. II. — 68 τῷ B — 69 τῶν κακῶν A. — 71 Ioann. I. — 76 Matth. I. Luc. III. — 77 ϲκότει B. — 81 Daniel III. — 87 παφλάζουϲαν A.

Ἤιϲχυναϲ, ὄλβον τῆϲ θεώϲεωϲ φέρων,
Μορφούμενοϲ νῦν· ἧϲτινοϲ δι᾽ ἐλπίδα
Ἄνωθεν εἰϲ κευθμῶναϲ ἤλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶϲ γαυρουμένην,
Ἄϲεμνα βακχεύϲαϲαν, ἐξοιϲτρουμένην
Κόϲμου καθεῖλεϲ πανϲθενῶϲ ἁμαρτίαν·
Οὓϲ εἵλκυϲε πρὶν, ϲήμερον τῶν ἀρκύων
Ϲώζειϲ δὲ ϲαρκωθεὶϲ ἑκὼν, εὐεργέτα.

ᾠδὴ η΄.

Μήτραν ἀφλέκτωϲ εἰκονίζουϲι κόρηϲ
Οἱ τῆϲ παλαιᾶϲ πυρπολούμενοι νέοι
Ὑπερφυῶϲ κύουϲαν, ἐϲφραγιϲμένην·
Ἄμφω δὲ δρῶϲα θαυματουργίᾳ μιᾷ
Λαοὺϲ πρὸϲ ὕμνον ἐξανίϲτηϲι χάριϲ.

Λύμην φυγοῦϲα τοῦ θεοῦϲθαι τῇ πλάνῃ,
Ἄλληκτον ὑμνεῖ τὸν κενούμενον λόγον
Νεανικῶϲ ἅπαϲα ϲὺν τρόμῳ κτίϲιϲ,
Ἄδοξον εὖχοϲ δειματουμένη φέρειν
Ῥευϲτὴ γεγῶϲα, κἂν ϲοφῶϲ ἐκαρτέρει.

Ἥκειϲ, πλανῆτιν πρὸϲ νομὴν ἐπιϲτρέφων
Τὴν ἀνθοποιὸν ἐξ ἐρημαίων λόφων
Ἡ τῶν ἐθνῶν ἔγερϲιϲ ἀνθρώπων φύϲιν,
Ῥώμην βιαίαν τοῦ βροτοκτόνου ϲβέϲαι,
Ἀνὴρ φανείϲ τε καὶ θεὸϲ προμηθείᾳ.

ᾠδὴ θ΄.

Ϲτέργειν μὲν ἡμᾶϲ, ὡϲ ἀκίνδυνον φόβῳ,
Ῥᾷον ϲιωπήν· τῷ πόθῳ δὲ, παρθένε,
Ὕμνουϲ ὑφαίνειν ϲυντόνωϲ τεθηγμένουϲ
Ἐργῶδέϲ ἐϲτιν, ἀλλὰ καὶ, μῆτερ, ϲθένοϲ,
Ὅϲη πέφυκεν ἡ προαίρεϲιϲ, δίδου.

Τύπουϲ ἀφεγγεῖϲ καὶ ϲκιὰϲ παρηγμέναϲ,
Ὦ μῆτερ ἁγνὴ, τοῦ λόγου δεδορκότεϲ
Νέον φανέντοϲ ἐκ πύληϲ κεκλειϲμένηϲ,
Δοξούμενοί τε τῆϲ ἀληθείαϲ φάοϲ
Ἐπαξίωϲ ϲὴν εὐλογοῦμεν γαϲτέρα.

95 κεθμῶνα A — 97 ἐξοιϲτρουμένην Ven.: ἐξοιϲτρουμένου A ἐξοιϲτρημένου B — 101 Daniel III. — 104 θαυματουργίαν μίαν A — 106 τὴν πλάνην C — 110 κἂν cum indicativo aoristi coniunctum habes apud Andream quoque I 194 — 116 φόβον B — 118 τεθειμένουϲ Ven.

Πόθου τετευχὼϲ καὶ θεοῦ παρουϲίαϲ
Ὁ χριϲτοτερπὴϲ λαὸϲ ἠξιωμένοϲ
Νῦν ποτνιᾶται τῆϲ παλιγγενεϲίαϲ
Ὡϲ ζωοποιοῦ· τὴν χάριν δὲ, παρθένε,
Νέμοιϲ, ἄχραντε, προϲκυνῆϲαι τὸ κλέοϲ.

II

Κανὼν ἰαμβικὸϲ εἰϲ τὰ Θεοφάνεια (Ἰαν. 6).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

Ϲήμερον ἀχράντοιο βαλὼν θεοφεγγέϊ πυρϲῷ
Πνεύματοϲ ἐνθάπτει νάμαϲιν ἀμπλακίην
Φλέξαϲ παμμεδέοντοϲ ἐὺϲ πάϊϲ, ἠπιόων δὲ
Ὑμνηταῖϲ μελέων τῶνδε δίδωϲι χάριν.

ἦχοϲ β΄.

ᾠδὴ α΄.

Ϲτείβει θαλάϲϲηϲ κυματούμενον ϲάλον,
Ἤπειρον αὖθιϲ Ἰϲραὴλ δεδειγμένον·
Μέλαϲ δὲ πόντοϲ τριϲτάταϲ Αἰγυπτίων
Ἔκρυψεν ἄρδην ὑδατόϲτρωτοϲ τάφοϲ
Ῥώμῃ κραταιᾷ δεξιᾶϲ τοῦ δεϲπότου.

Ὄρθρου φανέντοϲ τοῖϲ βροτοῖϲ ϲελαϲφόρου
Νῦν ἐξ ἐρήμου πρὸϲ ῥοὰϲ Ἰορδάνου,
Ἄναξ ὑπέϲχεϲ ἡλίου ϲὸν αὐχένα,
Χώρου ζοφώδουϲ τὸν γενάρχην ἁρπάϲαι
Ῥύπου τε παντὸϲ ἐκκαθᾶραι τὴν κτίϲιν.

Ἄναρχε, ῥείθροιϲ ϲυνταφέντα ϲοι, λόγε,
Νέον περαίνειϲ τὸν φθαρέντα τῇ πλάνῃ,
Ταύτην ἀφράϲτωϲ πατρόθεν δεδεγμένοϲ
Ὄπα κρατίϲτην· οὗτοϲ ἠγαπημένοϲ
Ἰϲόϲ τέ μοι παῖϲ χρηματίζει τὴν φύϲιν.

ᾠδὴ γ΄.

Ὅϲοι παλαιῶν ἐκλελύμεθα βρόχων,
Βορῶν λεόντων ϲυντεθλαϲμένων μύλαϲ,
Ἀγαλλιῶμεν καὶ πλατύνωμεν ϲτόμα,
Λόγῳ πλέκοντεϲ ἐκ λόγων μελῳδίαν,
Ὧι τῶν πρὸϲ ἡμᾶϲ ἥδεται δωρημάτων.

Codd. AB — v. 1 Exod. XIV — 5 τοῦ ὑψίϲτου ed. Paris. Ioannis Opp. a. 1712 — 7 Matth. III. Luc. III — 11 fort.: ϲυμβαφέντα. — 13 ὑψόθεν B — 14 Matth. III. Luc. III — 19 μελῳδίαϲ B

Νέκρωcιν ὁ πρὶν ἐμφυτεύcαc τῇ κτίcει,
Θηρὸc κακούργου cχηματιcθεὶc εἰc φύcιν,
Ἐπιcκοτεῖται capκικῇ παρουcίᾳ,
Ὄρθρῳ φάναντι προcβαλὼν τῷ δεcπότῃ
Θλᾷν τὴν ἑαυτοῦ δυcμενεcτάτην κάραν.

Ἕλκει προc αὐτὸν τὴν θεόδμητον φύcιν,
Γαcτρὸc τυράννου cυγκεχωcμένην ὅροιc·
Γεννᾷ τε αὖθιc γηγενῶν ἀναπλάcει,
Ἔργον φέριcτον ἐκτελῶν ὁ δεcπότηc·
Ἵκται γὰρ αὐτὴν ἐξαλεξῆcαι θέλων.

ᾠδὴ δ'.

Πυρcῷ καθαρθεὶc μυcτικῆc θεωρίαc,
Ὑμνῶν προφήτηc τὴν βροτῶν καινουργίαν
Ῥήγνυcι γῆρυν πνεύματι κροτουμένην,
Cάρκωcιν ἐμφαίνουcαν ἀρρήτου λόγου,
Ὧι τῶν δυναcτῶν τὰ κράτη cυνετρίβη.

Πεμφθεὶc ὁ πατρὸc παμφαέcτατοc λόγοc,
Νυκτὸc διῶcαι τὴν καχέcπερον cχέcιν
Ἔκριζον ἥκειc καὶ βροτῶν ἁμαρτίαν,
Υἷαc cυνελκῦcαί τε τῇ cῇ βαπτίcει,
Μάκαρ, φαεινοὺc ἐκ ῥοῶν Ἰορδάνου.

Αὐτὸν προcιδὼν τὸν περίκλυτον λόγον,
Τρανῶc ὁ κῆρυξ ἐκβοᾶται τῇ κτίcει·
Οὗτοc προών μου, δεύτεροc τῷ cαρκίῳ,
Cύμμορφοc ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ cθένει,
Ἔχθιcτον ἡμῶν ἐξελεῖν ἁμαρτίαν.

Νομὴν πρὸc αὐτὴν τὴν φερέcβιον φέρων
Θηρᾷ δρακόντων φωλεοῖc ἐπιτρέχων·
Ἄπληταν κύκλα καββαλὼν θεὸc λόγοc,
Πτέρνῃ τε τὸν πλήττοντα παμπήδην γένοc,
Τοῦτον καθειργνὺc, ἐκcαώζει τὴν κτίcιν.

ᾠδὴ ε'.

Ἐχθροῦ ζοφώδη καὶ βεβορβορωμένον
Ἰὸν καθάρcει πνεύματοc λελουμένοι

---

24 φάναντι Barth.: φανέντι AB. — 25 φλᾷν m. sec. AB — 27 γεννᾶται αὖθιc A m. pr. — 34 ἄρρητον A m. sec. B — 36 ὁ πατρὸc Barth. et sic alter scholiasta cod. A legisse videtur: πρὸc πατρὸc in ras. AB — 38 ἁμαρτίαc Barth. et alter scholiasta cod. A — 42 Matth. III 11. Luc. III 16 — 51 ζοφώδουc καὶ βεβορβορωμένου B

Νέαν προϲωρμίϲθημεν ἀπλανῆ τρίβον,
Ἄγουϲαν ἀπρόϲιτον εἰϲ θυμηδίαν,
Μόνοιϲ προϲιτὴν, οἷϲ θεὸϲ κατηλλάγη.

Ἀθρῶν ὁ πλάϲτηϲ ἐν ζόφῳ τῶν πταιϲμάτων
Ϲειραῖϲ ἀφύκτοιϲ, ὃν διαρθροῖ δακτύλοιϲ,
Ἵϲτηϲιν ἀμφ᾿ ὤμοιϲιν ἐξάραϲ ἄνω,
Νῦν ἐν πολυρρύτοιϲι δίναιϲ ἐκπλύνων
Αἶϲχουϲ παλαιοῦ τῆϲ Ἀδὰμ καχεξίαϲ.

Μετ᾿ εὐϲεβείαϲ προϲδράμωμεν εὐτόνωϲ
Πηγαῖϲ ἀχράντοιϲ ῥεύϲεωϲ ϲωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύϲοντεϲ, ἐξ ἀκηράτου
Ἄντλημα προϲφέροντα δίψηϲ ἐνθέου,
Κόϲμου προϲηνῶϲ ἐξακεύμενον νόϲον.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἱμερτὸν ἐξέφηνε ϲὺν πανολβίῳ
Ἤχῳ πατὴρ, ὃν γαϲτρὸϲ ἐξηρεύξατο·
Ναί, φηϲιν, οὗτοϲ ϲυμφυὴϲ γόνοϲ πέλων,
Φωταυγὸϲ ἐξώρουϲεν ἀνθρώπων γένουϲ
Λόγοϲ τ᾿ ἐμοῦ ζῶν καὶ βροτὸϲ προμηθείᾳ.

Ἐκ ποντίου λέοντοϲ ὁ τριέϲπεροϲ
Ξένωϲ προφήτηϲ ἐγκάτοιϲ φλοιδούμενοϲ
Αὖθιϲ προῆλθε, τῆϲ παλιγγενεϲίαϲ
Ϲωτηρίαν δράκοντοϲ ἐκ βροτοκτόνου
Πᾶϲιν προφαίνων τῶν χρόνων ἐπ᾿ ἐϲχάτων.

Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν
Μύϲτηϲ ὁρᾷ πρὸϲ πατρὸϲ ἐξικνούμενον
Μένον τε πνεῦμα τῷ παναχράντῳ λόγῳ,
Ἐπελθὸν ὡϲ πέλειαν ἀφράϲτῳ τρόπῳ,
Δήμοιϲ τε φαίνει προϲδραμὸν τῷ δεϲπότῃ.

ᾠδὴ ζ΄.

Ἔφλεξε ῥείθρῳ τῶν δρακόντων τὰϲ κάραϲ
Ὁ τῆϲ καμίνου τὴν μετάρϲιον φλόγα
Νέουϲ φέρουϲαν εὐϲεβεῖϲ κατευνάϲαϲ·
Τὴν δυϲκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίαϲ
Ὅλην πλύνει δὲ τῇ δρόϲῳ τοῦ πνεύματοϲ.

---

63 κατοπτεύοντεϲ B — ἀκηράτων A — 68 Matth. III. Luc. III. — 69 φωταυγὸϲ A: φώταυγοϲ B — 72 Ion. II. — 80 προϲδραμεῖν Barth. — 81 ῥεῖθρον A — 82 Daniel III.

Cὲ ζωγραφοῦcαν τὴν Ἀcύριον φλόγα
Ἐκcτῶcαν ἴcτης, εἰc δρόcον μετηγμένην,
Ὕδωρ ὅθεν νῦν ἀμφιέccαο φλέγον
Cίντιν κάκιcτον, Χριcτὲ, προcκεκευθμένον,
Πρὸc τὴν ὄλιcθον ἐκκαλούμενον τρίβον.

Ἀπορραγέντοc τοῦ Ἰορδάνου πάλαι
Ἰcθμῷ περᾶται λαὸc Ἰcραηλίτηc,
Cὲ τὸν κράτιcτον ἐκφοροῦντα τὴν κτίcιν
Ἠπειγμένωc νῦν ἐν ῥοαῖc διαγράφων
Πρὸc τὴν ἄρρευcτον καὶ ἀμείνονα τρίβον·

Ἴδμεν τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύcιν
Οἰκτρῶc cε πάντων εἰc φθορὰν παρειcάγειν,
Ὦ τριcμέγιcτα χρηματίζων καὶ ξένα,
Νῦν δὲ κλύcαντα, Χριcτὲ, τὴν ἁμαρτίαν
Δι' εὐπάθειαν καὶ βροτῶν cωτηρίαν.

ᾠδὴ η΄.

Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίcιc γνωρίζεται,
Υἱοὶ δὲ φωτὸc οἱ πρὶν ἐcκοτιcμένοι·
Μόνοc cτενάζει τοῦ cκότουc ὁ προcτάτηc·
Νῦν εὐλογείτω cυντόνωc τὸν αἴτιον
Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν ἐθνῶν παγκληρία.

Τριττοὶ θεουδεῖc ἐμπύρωc δροcούμενοι
Αἰγλῆντα τριτταῖc παμφαῶc ἁγιcτείαιc
Cαφῶc ἐδήλουν τὴν ὑπέρτατον φύcιν,
Μίξει βροτείᾳ πυρπολοῦcαν ἐν δρόcῳ
Εὐκτῶc ἅπαcαν τὴν πανώλεθρον πλάνην.

Λευχειμονείτω πᾶcα γηΐνοc φύcιc,
Ἐκ πτώcεωc νῦν οὐρανῶν ἐπηρμένη·
Ὧι γὰρ τὰ πάντα cυντετήρηται λόγῳ
Νάουcι ῥείθροιc ἐκπλυθεῖcα πταιcμάτων
Τῶν πρὶν πέφευγεν ἐκφανῶc λελουμένη.

ᾠδὴ θ΄.

Ὦ τῶν ὑπὲρ νοῦν τοῦ τόκου cου θαυμάτων,
Νύμφη πάναγνε, μῆτερ εὐλογημένη!

86 Ἀccύριον Barth. — 93 ἐμφοροῦντα Barth. — 96 Genes. VII. — 97 πάντων τὴν φθοράν A — 104 cυντόνοc A — 106 Daniel III. — 110 ὀλέθριον B — 114 ἐκπλυνθεῖcα A — 115 παμφαῶc B

Δι' ἧϲ τυχόντεϲ παντελοῦϲ ϲωτηρίαϲ
Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡϲ εὐεργέτι,
Δῶρον φέροντεϲ ὕμνον εὐχαριϲτίαϲ.

Ἴδμεν τὰ Μωϲεῖ τῇ βάτῳ δεδειγμένα,
Δεῦρο ξένοιϲ θεϲμοῖϲιν ἐξειργαϲμένα·
Ὧϲ γὰρ ϲέϲωϲται πυρφοροῦϲα παρθένοϲ,
Ϲελαϲφόρον τεκοῦϲα τὸν εὐεργέτην
Ἰορδάνου τε ῥεῖθρα προϲδεδεγμένον.

Χρίειϲ τελειῶν τὴν βρότειον οὐϲίαν,
Ἄναξ ἄναρχε, πνεύματοϲ κοινωνίᾳ·
Ῥοαῖϲ ἀχράντοιϲ ἐκκαθάραϲ καὶ ϲκότουϲ
Ἰϲχὺν θριαμβεύϲαϲ τε τὴν ἐπηρμένην
Νῦν εἰϲ ἄρηκτον ἐξαμείβεαι βίον.

III

Κανὼν ἰαμβικὸϲ εἰϲ τὴν Πεντηκοϲτήν (Πεντηκ. ϲελ. 200).

See a Exegesis on the hymn on Pentecost by Eustathius of Thessalonica

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

Θειογενὲϲ λόγε, πνεῦμα παράκλητον πάλιν ἄλλον
Ἐκ γενέτου κόλπων ἧκαϲ ἐπιχθονίοιϲ,
Οἷα πυρὸϲ γλώϲϲῃϲι φέρον θεότητοϲ ἀΰλου
Ϲῆμα τεῆϲ φύτληϲ καὶ χάριν ὑμνοπόλοιϲ.

ἦχοϲ δ'.
ᾠδὴ α'.

Θείῳ καλυφθεὶϲ ὁ βραδύγλωϲϲοϲ γνόφῳ
Ἐρρητόρευϲε τὸν θεόγραφον νόμον·
Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξαϲ ὄμματοϲ νόου
Ὁρᾷ τὸν ὄντα καὶ μυεῖται πνεύματοϲ
Γνῶϲιν, γεραίρων ἐνθέοιϲ τοῖϲ ᾄϲμαϲιν.

Ἔφη τὸ ϲεπτὸν καὶ ϲεβάϲμιον ϲτόμα·
Νοϲφιϲμὸϲ ὑμῖν οὐ γενήϲεται, φίλοι·
Ἐγὼ γὰρ εἰϲ πατρῷον ὕψιϲτον θρόνον
Ϲυνεδριάζων ἐκχεῶ τοῦ πνεύματοϲ,
Λάμψαι ποθοῦϲι τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Ὅροϲ βεβηκὼϲ ἀτρεκέϲτατοϲ λόγοϲ
Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν·

---

119 εὐεργέτι A cum schol., B: εὐεργέτην ed. Venet. εὐεργέτῃ Barth. — 121 Exod. III. — 123 ὡϲ codd. edd. — ϲέϲωϲτο A — 128 fort. τοῦ ϲκότουϲ, nisi nimia licentia Ioannem in ordine verborum mutando usum statuas. — 129 δέ B

Codd. AB — v. 1 Exod. XIX. XX. — 7 Ioann. XIV. — 11 ὅροϲ B, quo spectat alterius scholiastae cod. A interpretatio: ὁ τοῦ πατρὸϲ ὅροϲ (sic) καὶ λόγοϲ.

Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας ηὔφρανε φίλους
Πνοῇ βιαίᾳ καὶ πυρὸς γλωττήμασι,
Νείμας τὸ πνεῦμα Χριστὸς, ὡς ὑπέσχετο.

ᾠδὴ γ΄.

Ἔρρηξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας
Ὕβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης
Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον
Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ θεὸν τῶν γνώσεων.

Ἄληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη·
Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους
Πλάνης σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ
Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους
Λαοὺς ἀπείρους ἀστραπῇ τοῦ πνεύματος.

Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους
Τὸ πανσθενουργόφωτον, ἄφθιτον σέλας,
Οὗ τὴν δι᾽ υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας
Νῦν ἐμφανίζει συμφυῆ φρυκτωρίαν
Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιὼν τοῖς ἔθνεσιν.

ᾠδὴ δ΄.

Ἄναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἵου μόνος
Λόγος προελθὼν πατρὸς ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενές σου πνεῦμα τοῖς ἀποστόλοις
Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης
Ἄιδουσι δόξαν τῷ κράτει σου, κύριε.

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας
Λόγῳ κεραννὺς συντεθειμένῃ φύσει
Ὀμβροβλυτεῖς μοι ῥεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
Νενυγμένης σου πλευρᾶς, ὦ θεοῦ λόγε,
Ἐπισφραγίζων τῇ ζέσει τοῦ πνεύματος.

Κάμπτει τὰ πάντα τῷ παρακλήτῳ γόνυ
Γόνῳ τε πατρὸς, πατρὶ συμφυεστάτοις·

13 ἔργῳ B — εὔφρανε A — 14 Act. Apostol. II — 16 Reg. I 1, 11—17. — 22 ῥήτρας AB, cuius vocabuli usitata forma ῥήτορας in nonnullas editiones irrepsit — 23 πλάνης A et alter scholiasta cod. A: ἅλις B et prior scholiasta cod. A — 25 ἀστραπή AB — 26 Ioann. XV 26 — 28 πατρικῆς συνουσίας alter scholiasta cod. A: πατρικὴν συνουσίαν AB — 30 πυρώδης B, quod ut grammatices legibus commendari, ita metrices reiici adnotavit alter schol. cod. A — Act. Apostol. II 2—4. — 34 ἐξέπεμψας B m. sec. et schol. cod. A: ἐξέλαμψας A, B m. pr. — 35 δόξα Barth. — 38 ὀμβροβλυτοῖς A — 42 συμφυεστάτοις B: συμφυεστάτῳ varia lectio cod. B συμφυεστάτου A

Ἐν γὰρ προcώποις οἶδε τριττοῖς οὐcίαν
Νημερτὲς ἀπρόcιτον, ἄχρονον, μίαν·
Ἔλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ πνεύματος.

Τελεῖcθε πάντες τῇ θεαρχικωτάτῃ,
Ὅcοι λατρευταὶ τριccοφεγγοῦς οὐcίας·
Ὑπερφυῶς τελεῖ γὰρ ὡς εὐεργέτης
Καὶ πυρcομορφοῖ Χριςτὸς εἰς cωτηρίαν,
Ὅλην πορίζων τὴν χάριν τοῦ πνεύματος.

ᾠδὴ ε΄.

Λυτήριον κάθαρcιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξαcθε πνεύματος δρόcον,
Ὦ τέκνα φωτόμορφα τῆς ἐκκληcίας·
Νῦν ἐκ Cιὼν γὰρ ἐξελήλυθεν νόμος,
Ἡ γλωccοπυρcόμορφος πνεύματος χάρις.

Καθώcπερ ηὐδόκηcεν, αὐτεξουcίως
Ἀδέcποτον κάτειcι πνεῦμα πατρόθεν,
Cοφίζον ἐν γλώccῃcι τοὺς ἀποςτόλους,
Ἐπιcφραγίζον τὸν φερέcβιον λόγον,
Πατροcθενὲς ξύμμορφον, ὃν cωτὴρ ἔφη.

Ἰῆτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας
Χαὐτῷ κατεcκεύαζε τῶν ἀποςτόλων
Θεὸς λόγος πάνταρχος ἄχραντον δόμον,
Ὁμοcθενοῦς δὲ καὶ cυνουcιωμένου
Νῦν ἐγκατοικίζεται πνεύματος φάος.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἱλαcμὸς ἡμῖν, Χριςτέ, καὶ cωτηρία
Ὁ δεcπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς παρθένου,
Ἵν' ὡς προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου
Cτέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς διαρπάcῃς
Ὅλον τὸν Ἀδὰμ παγγενῆ πεπτωκότα.

Ἱμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις
Αἰωνίως ἕξουcι πνεῦμα καινίcοις
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,

47 τῆς τριφεγγοῦς Barth. — οὐcία A cum rasura post α — 49 πυρcολαμπεῖ Barth. — 51 λουτήριον A — 60 πατροcθενὲς ξύμμορφον Barth., quocum conspirat interpretatio codicis A ὁ τῷ πατρὶ cύμμορφος καὶ ὁμοδύναμος: πατρόθεν δξύμμορφον AB, nisi quod πατρώθεν in A exaratum est — 62 κατεcκεύαcε A — 64 cυνουcιουμένου B — 65 metricum vitium tollere veriti sumus — 72 καινίcαις Barth. — 73 πάντοθεν cυνημμένον ed. Paris. opp. Ioannis a. 1712.

Ὕλης ἀπεχθοῦς καυστικὸν μολυσμάτων,
Ῥύπου τε παντὸς ῥυπτικὸν, παντοκράτορ.

Ὀρεκτὸν ἀξίωμα τοῖς ἀποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σὴν παρουσίαν
Γνώρισμα, πνεῦμα πατρογεννήτου λόγου,
Λέσχην ἀπηνῆ τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων
Ὤκιστα δεικνὺς πυρπνόως καθιδρύεις.

ᾠδὴ ζ΄.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
Ἡ τοῦ παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν, τριὰς μόνη,
Ἰσοσθενὴς, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἠγνοηκότες
Ἔφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθην,
Ῥήσεις ξέναι ἠκούσθησαν ὡς ἀποστόλων·
Οἱ εὐσεβεῖς δέ σοι βοῶμεν ὀξέως,
Νεουργὲ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα
Ἔνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου,
Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος, οἷά περ λόγου,
Τοῦ πνεύματός μου, συμβοήσουσι· φύσις
Ἡ τρισσοφεγγόφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τρίτη μὲν εὐμοίρησεν ὡρῶν τὴν χάριν,
Ὅπως ὑπεμφήνειε τρεῖς ὑποστάσεις
Σέβειν ἐν ἁπλότητι τῆς ἐξουσίας·
Ἀλλ᾽ ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ κυρίᾳ
Υἱὸς, πατὴρ καὶ πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα
Ὁ τρισσοφεγγὴς τῆς θεαρχίας τύπος·
Ὑμνοῦσι παῖδες· εὐλογείτω τὸν μόνον
Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

---

77 σοῦ A — 80 καθιδρύεις Barth. cum scholiasta cod. A: καθιδρύει AB — 87 Act. Apostol. II 13 — 88 ξενηκούσθησαν AB; nos integras potius partes excudendas curavimus — 89 βοῶμεν ἐνθέως Barth. — 92 Joel II 28 — 93 λόγον A — 96 τριττῇ A —. Act. Apostol. II 15 — 103 τὸν ὕμνον A

Μνήμην ὁ Χριϲτὸϲ τῶν βροτοϲϲόων ἐπῶν,
Ἃ πατρακουϲθεὶϲ τοῖϲ ἀποϲτόλοιϲ ἔφη,
Τὸ πνεῦμα τεύχει γλωϲϲοπυρϲεύτῳ θέᾳ
Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκειουμένη,
Ἠλλοτριωμένη δὲ, μέλπει ϲε κτίϲιϲ.

Ϲωτηρίωδῶϲ, αὐτοδεϲπότωϲ ἰὸν,
Φῶϲ αὐτολαμπὲϲ καὶ παρεκτικὸν φάουϲ
Ὑπάρχον ἧκεϲ ἐμφοροῦν ἀποϲτόλοιϲ,
Τιμῆεν ὡϲ ἄημα, τοῖϲ ϲοῖϲ οἰκέταιϲ
Λελιπαρημένον τε πνεῦμα προϲνέμειϲ.

Ἤιϲε προφητῶν πνευματέμφορον ϲτόμα
Ϲὴν ϲωματωδῶϲ, ὦ μέδων, ἐνδημίαν·
Καὶ πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
Ἀκτιϲτοϲυμπλαϲτουργοϲύνθρονον ϲέθεν
Ἵηϲ ἐνανθρωπήϲεωϲ πιϲτοῖϲ ϲέβαϲ.

ᾠδὴ θ'.

Χαίροιϲ, ἄναϲϲα, μητροπάρθενον κλέοϲ·
Ἅπαν γὰρ εὐδίνητον, εὔλαλον ϲτόμα
Ῥητρεῦον οὐ ϲθένει ϲε μέλπειν ἀξίωϲ·
Ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦϲ ἅπαϲ ϲου τὸν τόκον
Νοεῖν· ὅθεν ϲε ϲὺν πόθῳ δοξάζομεν.

Ὕδειν ἔοικε τὴν φυϲίζωον κόρην·
Μόνη γὰρ ἐν δίνῃϲι κεκρύφει λόγον,
Νοϲοῦϲαν ἀλθαίνοντα τὴν βροτῶν φύϲιν,
Ὃϲ δεξιοῖϲ κλιϲμοῖϲι νῦν ἱδρυμένοϲ
Πατρὸϲ πέπομφε τὴν χάριν τοῦ πνεύματοϲ.

Ὅϲοιϲ ἔπνευϲεν ἡ θεόρρυτοϲ χάριϲ,
Λάμποντεϲ, ἀϲτράπτοντεϲ, ἠλλοιωμένοι
Ὀθνείαν ἀλλοίωϲιν, εὐπρεπεϲτάτην,
Ἰϲοϲθενοῦϲαν τὴν ἄτμητον εἰδότεϲ
Ϲοφὴν, τρίφεγγον οὐϲίαν δοξάζομεν.

---

109 ἐφίζων altera lectio cod. B — 113 ἧκαϲ A — ἀποϲτόλουϲ A — 115 δὲ Barth. — προϲνέμοιϲ A et Barth. — 119 ἄκτιϲτον ϲυμπλάϲτουργον ed. Paris. opp. Ioannis a. 1712 contra numerorum leges — 120 ἵηϲ de coni. scripsimus: ἱεὶϲ AB Barth. — 121 μητροπαρθένων B — 125 ϲὺν πόθῳ A m. sec.: πόθῳ A m. pr. ϲυμφώνωϲ B — 126 Ὕδειν Barth. quod acrostichide confirmatur: ᾄδειν AB

IV

Κανὼν εἰς τὴν κυριακὴν τοῦ Πάσχα (Πεντηκ. σελ. 2)

ἦχος α΄.

ᾠδὴ α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, | λαμπρυνθῶμεν λαοί·
πάσχα κυρίου, πάσχα·
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν | καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ θεὸς
ἡμᾶς διεβίβασεν, | ἐπινίκιον ᾄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις | καὶ ὀψόμεθα
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ
τῆς ἀναστάσεως Χριστὸν | ἐξαστράπτοντα, καὶ
«χαίρετε» φάσκοντος
τρανῶς ἀκουσόμεθα, | ἐπινίκιον ᾄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως | εὐφραινέσθωσαν,
γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω·
ἑορταζέτω δὲ κόσμος | ὁρατός τε ἅπας
καὶ ἀόρατος·
Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, | εὐφροσύνη αἰώνιος.

ᾠδὴ γ.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινὸν
οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον,
ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν | ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ,
ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός,
οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια·
ἑορταζέτω δὲ πᾶσα κτίσις | τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ,
ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ,
συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι·
συνεσταυρούμην σοι χθές· | αὐτός με συνδόξασον, σωτήρ,
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

ᾠδὴ δ΄.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς | ὁ θεηγόρος Ἀββακοὺμ
στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω

Cod. A — cantatur canon per totam hebdomadem paschalem et insequentibus diebus dominicis usque ad diem assumptionis Christi. — v. 5 ᾄδοντα A — 9 φάσκοντα Barth. — 22 δέ] γοῦν Barth. — πᾶσα ἡ A — 23 ἐν ᾗ ἐστερέωται Barth. — 26 σῶτερ A — 28 Abbac. II.

φαεϲφόρον ἄγγελον | διαπρυϲίωϲ λέγοντα·
ϲήμερον ϲωτηρία τῷ κόϲμῳ,
ὅτι ἀνέϲτη Χριϲτὸϲ ὡϲ παντοδύναμοϲ.

Ἄρϲην μὲν ὡϲ διανοίξαϲ | τὴν παρθενεύουϲαν νηδὺν
πέφηνε Χριϲτόϲ· ὡϲ βροτὸϲ δὲ
ἀμνὸϲ προϲηγόρευται· ἄμωμοϲ δὲ ὡϲ ἄγευϲτοϲ
κηλῖδοϲ τὸ ἡμέτερον πάϲχα,
καὶ ὡϲ θεὸϲ ἀληθὴϲ τέλειοϲ λέλεκται.

Ὡϲ ἐνιαύϲιοϲ ἀμνὸϲ | ὁ εὐλογούμενοϲ ἡμῖν
ϲτέφανοϲ Χριϲτὸϲ ἑκουϲίωϲ
ὑπὲρ πάντων τέθυται | πάϲχα τὸ καθαρτήριον,
καὶ αὖθιϲ ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖοϲ
δικαιοϲύνηϲ ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιοϲ.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῒδ | πρὸ τῆϲ ϲκιώδουϲ κιβωτοῦ
ἥλατο ϲκιρτῶν· | ὁ λαὸϲ δὲ
τοῦ θεοῦ ὁ ἅγιοϲ, | τὴν τῶν ϲυμβόλων ἔκβαϲιν
ὁρῶντεϲ, εὐφρανθῶμεν ἐνθέωϲ,
ὅτι ἀνέϲτη Χριϲτὸϲ ὡϲ παντοδύναμοϲ.

ᾠδὴ ε΄.

Ὀρθρίϲωμεν ὄρθρου βαθέοϲ
καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον | προϲοίϲομεν τῷ δεϲπότῃ,
καὶ Χριϲτὸν ὀψόμεθα | δικαιοϲύνηϲ ἥλιον,
πᾶϲι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἄμετρόν ϲου εὐϲπλαγχνίαν
οἱ ταῖϲ τοῦ ᾅδου ϲειραῖϲ | ϲυνεχόμενοι δεδορκότεϲ
πρὸϲ τὸ φῶϲ ἠπείγοντο, | Χριϲτέ, ἀγαλλομένῳ ποδί,
πάϲχα κροτοῦντεϲ αἰώνιον.

Προϲέλθωμεν λαμπαδηφόροι
τῷ προϊόντι Χριϲτῷ | ἐκ τοῦ μνήματοϲ ὡϲ νυμφίῳ,
καὶ ϲυνεορτάϲωμεν | ταῖϲ φιλεόρτοιϲ τάξεϲι
πάϲχα θεοῦ τὸ ϲωτήριον.

ᾠδὴ ϛ΄.

Κατῆλθεϲ ἐν τοῖϲ κατωτάτοιϲ τῆϲ γῆϲ
καὶ ϲυνέτριψαϲ μοχλοὺϲ | αἰωνίουϲ κατόχουϲ
πεπεδημένων, Χριϲτέ, | καὶ τριήμεροϲ
ὡϲ ἐκ κήτουϲ Ἰωνᾶϲ | ἐξανέϲτηϲ τοῦ τάφου.

---

33 ἄρϲεν A Barth. — διανοίξαϲ A: διανοῖξαν Barth. — 39 χρηϲτὸϲ Barth. — 40 τέθειται A — 43 Paralip. I, XIII 8 — 61 αἰωνίωϲ schol. legisse videtur, nescio an recte — 62 πεπεδημένουϲ A

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ,
ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, | ὁ τὰς κλεῖς τῆς παρθένου·
μὴ λυμηνάμενος | ἐν τῷ τόκῳ σου,
καὶ ἀνέῳξας ἡμῖν | παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτήρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον
ἱερεῖον ὡς θεὸς | σεαυτὸν ἑκουσίως
προσαγαγὼν τῷ πατρὶ | συνανέστησας
παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, | ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος
γενόμενος ἄνθρωπος
πάσχει ὡς θνητὸς | καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν
ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν,
ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων
θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες
ὀπίσω σου ἔδραμον·
ὃν δὲ ὡς θνητὸν | μετὰ δακρύων ἐζήτουν,
προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα θεόν,
καὶ πάσχα τὸ μυστικὸν σοῖς, Χριστέ,
μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν,
ᾅδου τὴν καθαίρεσιν,
ἄλλης βιοτῆς | τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν,
καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον,
τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων
θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος
αὕτη ἡ σωτήριος
νὺξ καὶ φωταυγής, | τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας
τῆς ἐγέρσεως οὖσα προάγγελος,
ἐν ᾗ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου
σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

ᾠδὴ η΄.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα,
ἡ μία τῶν σαββάτων, | ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,

68 σῶτερ Barth. — 78 Matth. XXVIII. Marc. XVI. Luc. XXIV. Ioann. XX — 82 τοῖς Χριστοῦ μαθηταῖς A — 96 an ἡ κλυτή?

ἑορτῶν ἑορτὴ | καὶ πανήγυρίϲ ἐϲτι πανηγύρεων,
ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν | Χριϲτὸν εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆϲ ἀμπέλου γεννήματοϲ,
τῆϲ θείαϲ εὐφροϲύνηϲ, | ἐν τῇ εὐϲήμῳ ἡμέρᾳ
τῆϲ ἐγέρϲεωϲ | βαϲιλείαϲ τε Χριϲτοῦ κοινωνήϲωμεν,
ὑμνοῦντεϲ αὐτὸν | ὡϲ θεὸν εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ἆρον κύκλῳ τοὺϲ ὀφθαλμούϲ ϲου, Ϲιὼν, καὶ ἴδε·
ἰδοὺ γὰρ ἥκαϲί ϲοι | θεοφεγγεῖϲ ὡϲ φωϲτῆρεϲ
ἐκ δυϲμῶν καὶ βορρᾶ | καὶ θαλάϲϲηϲ καὶ ἑῴαϲ τὰ τέκνα ϲου,
ἐν ϲοὶ εὐλογοῦντα | Χριϲτὸν εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Πάτερ παντοκράτορ καὶ λόγε καὶ πνεῦμα,
τριϲὶν ἑνιζομένη | ἐν ὑποϲτάϲεϲι φύϲιϲ,
ὑπερούϲιε | καὶ ὑπέρθεε, εἰϲ ϲὲ βεβαπτίϲμεθα
καὶ ϲὲ εὐλογοῦμεν | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ΄.

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουϲαλήμ·
ἡ γὰρ δόξα κυρίου | ἐπὶ ϲὲ ἀνέτειλε·
χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Ϲιών·
ϲὺ δὲ, ἁγνὴ, | τέρπου, θεοτόκε,
ἐν τῇ ἐγέρϲει τοῦ τόκου ϲου.

Ὢ θείαϲ! ὢ φίληϲ! ὢ γλυκυτάτηϲ ϲου φωνῆϲ!
μεθ᾽ ἡμῶν ἀψευδῶϲ γὰρ | ἐπηγγείλω ἔϲεϲθαι
μέχρι τερμάτων αἰῶνοϲ, Χριϲτέ·
ἣν οἱ πιϲτοὶ | ἄγκυραν ἐλπίδοϲ
κατέχοντεϲ ἀγαλλόμεθα.

Ὦ πάϲχα τὸ μέγα | καὶ ἱερώτατον, Χριϲτέ·
ὦ ϲοφία καὶ λόγε | τοῦ θεοῦ καὶ δύναμιϲ,
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον
ϲοῦ μεταϲχεῖν | ἐν τῇ ἀνεϲπέρῳ
ἡμέρᾳ τῆϲ βαϲιλείαϲ ϲου.

V

Κανὼν εἰϲ τὴν κυριακὴν τοῦ Ἀντίπαϲχα (Πεντηκ. ϲελ. 26)

ἦχοϲ α΄.

ᾠδὴ α΄.

Ἄιϲωμεν πάντεϲ λαοὶ | τῷ ἐκ πικρᾶϲ δουλείαϲ
Φαραὼ τὸν Ἰϲραὴλ ἀπαλλάξαντι

---

104 duae syllabae abundant, sed eiecto Ϲιὼν numerorum aequalitatem restituere dubito. cf. Ies. LX 4. — 106 ἑώϲαϲ A — 117 ὀφειλῆϲ A cum schol. — 118 Matth. XXVIII 20.

καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης | ποδὶ ἀβρόχως ὁδηγήσαντι
ᾠδὴν ἐπινίκιον, | ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν, | ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου
ὥσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος
τὸν ζοφερὸν χειμῶνα | ἀπήλασε τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν·
αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, | ὅτι δεδόξασται.

Ἡ βασιλὶς τῶν ὡρῶν | τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ
ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα
δορυφοροῦσα τέρπει | τὸν ἔκκριτον τῆς ἐκκλησίας λαόν,
ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα | τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου, Χριστέ, | οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγῖδες,
οὐδὲ κλεῖθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν·
ἀλλ᾽ ἀναστὰς ἐπέστης | τοῖς φίλοις σου, εἰρήνην, δέσποτα,
δωρούμενος τὴν πάντα | νοῦν ὑπερέχουσαν.

ᾠδὴ γ΄.

Στερέωσόν με, Χριστέ, | ἐπὶ τὴν ἄσειστον πέτραν
τῶν ἐντολῶν σου,
καὶ φώτισόν με | φωτὶ τοῦ προσώπου σου·
οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος πλήν σου, φιλάνθρωπε.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, | ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους
διὰ σταυροῦ σου,
Χριστέ, τελέσας | ἡμᾶς ἐν καινότητι
ζωῆς πολιτεύεσθαι ἀξίως προσέταξας.

Ἐν τάφῳ περικλεισθεὶς | τῇ περιγράπτῳ σαρκί σου
ὁ ἀπερίγραπτος,
Χριστέ, ἀνέστης· | θυρῶν κεκλεισμένων τε
ἐπέστης σοῦ τοῖς μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπάς σου, Χριστέ, | οὓς ἑκουσίως ὑπέστης
ὑπὲρ ἡμῶν,
τοῖς μαθηταῖς σου | φυλάξας μαρτύριον
τῆς σῆς ἔδειξας ἐνδόξου ἀναστάσεως.

ᾠδὴ δ΄.

Μέγα τὸ μυστήριον | τῆς σῆς, Χριστέ, οἰκονομίας·
τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων | θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ,

Cod. A — v. 11 ἔγκριτον Barth. — 14 σου ἀντέστησαν A — 15 ἐξαναστὰς Barth. una syllaba superflua — Luc. XXIX 36. Ioann. XX 19 — 17 ἄσειστον πέτραν A: in Pentecostario et Hirmologio voce ἄσειστον omissa numeri misere turbati sunt — 24 ἀξίως corruptum esse videtur, possis emendare θείως — 27 Χριστὸς A — δέ Barth. — 30 fort.: ὑπὲρ ἀνθρώπων — 32 ἐνδόξως A, modis magis consulueris, si scribas ἔδειξας ἐνδόξου τῆς σῆς ἀναστάσεως.

ἐξῆλθες, ἐβόα coι,
εἰc cωτηρίαν λαοῦ cου, φιλάνθρωπε.

Χολῆc μὲν ἐγεύcατο, | τὴν πάλαι γεῦcιν ἰώμενοc·
νυνὶ δὲ cὺν κηρίῳ μέλιτοc | τοῦ φωτιcμοῦ μεταδιδοὺc
Χριcτὸc τῷ προπάτορι
καὶ τῆc αὐτοῦ γλυκείαc μεθέξεωc.

Χαίρειc ἐρευνώμενοc· | διό, φιλάνθρωπε, πρὸc τοῦτο
προτρέπειc τὸν Θωμᾶν, προτείνων | διαπιcτοῦντι τὴν πλευρὰν,
τῷ κόcμῳ πιcτούμενοc
τὴν cὴν, Χριcτὲ, τριήμερον ἔγερcιν.

Πλοῦτον ἀρυcάμενοc | ἐκ θηcαυροῦ τοῦ ἀcυλήτου,
τῆc θείαc, εὐεργέτα, λόγχῃ | διανυγείcηc cου πλευρᾶc,
cοφίαc καὶ γνώcεωc
ἀναπιμπλᾷ τὸν κόcμον ὁ Δίδυμοc.

Cοῦ ἡ παμμακάριcτοc | ὑμνεῖται γλῶccα, ὦ Δίδυμε·
πρώτη γὰρ εὐcεβῶc κηρύττει | τὸν ζωοδότην Ἰηcοῦν
θεόν τε καὶ κύριον,
ἐκ τῆc ἁφῆc πληcθεῖcα τῆc χάριτοc.

ᾠδὴ ε΄.

Ἐκ νυκτὸc ὀρθρίζοντεc ὑμνοῦμέν cε, Χριcτὲ,
τὸν τῷ πατρὶ cυνάναρχον | καὶ cωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν·
τὴν εἰρήνην τῷ κόcμῳ | παράcχου, φιλάνθρωπε.

Ἐπιcτὰc τοῖc φίλοιc ἀθυμοῦcιν ὁ cωτὴρ
τῇ παρουcίᾳ ἅπαcαν | ἀπελαύνει τὴν κατήφειαν
καὶ cκιρτᾶν διεγείρει | ἐν τῇ ἀναcτάcει αὐτοῦ.

Ὦ τῆc ἀληθῶc ἐπαινουμένηc τοῦ Θωμᾶ
φρικτῆc ἐγχειρήcεωc! | τολμηρῶc γὰρ ἐψηλάφηcε
τὴν πλευρὰν τὴν τῷ θείῳ | πυρὶ ἀπαcτράπτουcαν.

Ἀπιcτίαν πίcτεωc γεννήτριαν ἡμῖν
τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξαc· | cὺ γὰρ πάντα τῇ cοφίᾳ cου
προνοεῖc cυμφερόντωc, | Χριcτὲ, ὡc φιλάνθρωποc.

ᾠδὴ ϛ΄.

Τὸν προφήτην διέcωcαc
ἐκ τοῦ κήτουc, φιλάνθρωπε·
κἀμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταιcμάτων | ἀνάγαγε, δέομαι.

---

35 Prec. Abbac. 13 — 38 τοῦ om. A — 39 Χριcτοῦ A — 41 χαίροιc A — 58 ἐν om. Barth. — 60 fort.: φρικτῆc τῆc ἐγχειρήcεωc

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες
βαπτιζόμενον, δέcποτα,
βυθῷ ἀπιcτίαc, παλάμαc | προτείναc εἰc ἔρευναν.

Ὁ cωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε·
ψηλαφῶντέc με ἴδετε
ὀcτέα καὶ cάρκα φοροῦντα· | ἐγὼ οὐκ ἠλλοίωμαι.

Τὴν πλευρὰν ἐψηλάφηcε
καὶ πιcτεύcαc ἐπέγνω cε
Θωμᾶc, μὴ παρὼν cου τῇ πρώτῃ | εἰcόδῳ, cωτὴρ ἡμῶν.

ᾠδὴ ζ'.

Εἰκόνι λατρεύειν | μουcικῆc cυμφωνίαc
cυγκαλουμένηc λαοὺc
ἐκ τῶν ᾠδῶν Cιὼν ᾄδοντεc | πατρικῶc οἱ παῖδεc Δαυῒδ
τυράννου ἔλυcαν | τὸ παλίμφημον δόγμα,
καὶ τὴν φλόγα εἰc δρόcον μετέβαλον,
ὕμνον ἀναμέλποντεc· ὁ ὑπερυψούμενοc
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν | θεόc, εὐλογητὸc εἶ.

Ὡc πρώτη ὑπάρχει | ἡμερῶν καὶ κυρία
ἡ λαμπροφόροc αὕτη,
ἐν ᾗ ἀγάλλεcθαι ἄξιον | τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν·
ἐν τρόμῳ φέρει γὰρ | καὶ αἰῶνοc τὸν τύπον,
ὡc ὀγδοὰc τελοῦcα, τοῦ μέλλοντοc·
ὕμνον ἀναμέλποντα· | ὁ ὑπερυψούμενοc
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν | θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Ὁ μόνοc τολμήcαc | τῇ ἀπίcτῳ τε πίcτει
εὐεργετήcαc ἡμᾶc
Θωμᾶc ὁ Δίδυμοc λύει μὲν | τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν
τοῖc πᾶcι πέραcι | τῇ πιcτῇ ἀπιcτίᾳ·
ἑαυτῷ δὲ τὸν cτέφανον πλέκει, cαφῶc
λέγων· cὺ εἶ κύριοc | ὁ ὑπερυψούμενοc
τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν | θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

Οὐ μάτην διcτάcαc | ὁ Θωμᾶc τῇ ἐγέρcει
cου οὐ κατέθετο,
ἀλλ᾽ ἀναμφίλεκτον ἔcπευδεν | ἀποδεῖξαι ταύτην, Χριcτέ,
τοῖc πᾶcιν ἔθνεcιν· | ὅθεν δι᾽ ἀπιcτίαc
πιcτωcάμενοc πάνταc ἐδίδαξε

75 ἐπέγνωκε omisso cε Barth. — 76 cῶτερ A — 86 λαὸν Barth. et schol.: ναὸν A — 89 ante ὁ ὑπερυψούμενοc totum membrum in cod. et Pentecostario intercidit, quam lacunam ut explerem, ὕμνον ἀναμέλποντα addidimus — 91 ἀπλήcτω A cum schol.

λέγειν· cὺ εἶ κύριος, | ὁ ὑπερυψούμενος
  τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν | θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐμφόβως τὴν χεῖρα | ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ cου
  τῇ ζωηφόρῳ, Χριcτέ,
ἐνθεὶς ὑπότρομος ᾔcθετο | ἐνεργείας, cῶτερ, διπλῆς
  τῶν δύο φύcεων | τῶν ἐν coὶ ἡνωμένων
ἀcυγχύτως καὶ πίcτει ἐκραύγαζε
λέγων· cὺ εἶ κύριος, | ὁ ὑπερυψούμενος
  τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν | θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς | καιομένης καμίνου
  διαφυλάξαντα παῖδας
καὶ ἐν μορφῇ ἀγγέλου | cυγκαταβάντα τούτοις
  ὑμνεῖτε κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπιποθήcας cου | τὴν χαρμόcυνον θέαν
  τὸ πρὶν ἠπίcτει Θωμᾶς·
ἀξιωθεὶς δὲ ταύτης | θεὸν καὶ κύριόν cε
  ἐκάλει, δέcποτα,
ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀναcχόμενον | τῆς Θωμᾶ ἀπιcτίας
  καὶ ὑποδείξαντα πλευρὰν
καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμῃ | ἀκριβολογηθέντα
  ὑμνεῖτε κύριον
καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Cοῦ τὸ περίεργον | θηcαυρὸν κεκρυμμένον
  ἡμῖν ἀνέῳξε, Θωμᾶ·
θεολογήcας γλώccῃ γὰρ | θεοφορουμένῃ,
  ὑμνεῖτε, ἔλεγες
καὶ ὑπερυψοῦτε Χριcτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Cὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα | καὶ μητέρα τοῦ φωτὸς,
τὴν ἀρίζηλον δόξαν
  καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων
  ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Cοῦ τὴν φαεινὴν ἡμέραν | καὶ ὑπέρλαμπρον, Χριcτέ,
τὴν ὁλόφωτον χάριν,

---

116 ὑπερυψοῦτε αὐτὸν A — 119 δὲ add. m. sec. A — 132 φωτὸς A cum schol.: θεοῦ Barth. — 135 ὃν ὕμνοις A

ἐν ᾗ ὡραῖος κάλλει τοῖς μαθηταῖς σου
ἐπέστης, μεγαλύνομεν.

Cὲ τὸν χοϊκῇ παλάμῃ· | ψηλαφώμενον πλευρὰν
καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην
πυρὶ τῷ τῆς ἀΰλου θείας οὐσίας
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Cὲ τὸν ὡς θεὸν ἐκ τάφου | ἀναστάντα Ἰησοῦν
οὐ βλεφάροις ἰδόντες,
ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

VI

Κανὼν εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ (Πεντηκ. σελ. 150)

ἦχος πλ. α'.

ᾠδὴ α'.

Τῷ σωτῆρι θεῷ, | τῷ ἐν θαλάσσῃ λαὸν
ποσὶν ἀβρόχοις | ὁδηγήσαντι
καὶ Φαραὼ πανστρατιᾷ | καταποντίσαντι,
αὐτῷ μόνῳ ᾄσωμεν, | ὅτι δεδόξασται.

Ἄισωμεν πάντες λαοὶ
τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ
ἀναληφθέντι | μετὰ δόξης Χριστῷ
καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς
ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς
ᾠδὴν ἐπινίκιον, | ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην θεοῦ
καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν
χοροὶ ἀγγέλων | θεασάμενοι
μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις | ἐξεπλήττοντο,
συμφώνως δὲ ἀνέμελπον
ὕμνον ἐπινίκιον.

ᾠδὴ γ'.

Δυνάμει τοῦ σταυροῦ σου, Χριστέ,
στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν
εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου
τὴν σωτήριον ἀνάληψιν.

Ἀνέπτης, ζωοδότα Χριστὲ,
πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀνύψωσας
ἡμῶν τὸ γένος, φιλάνθρωπε,
τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων, Χριστέ,
βροτείαν φύσιν θεασάμεναι
συνανιοῦσάν σοι ἀπαύστως
ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

ᾠδὴ δ'.

Εἰσακήκοα, κύριε, ἀκοὴν
τῆς δυναστείας τοῦ σταυροῦ,
ὡς παράδεισος ἠνοίγη δι' αὐτοῦ,
καὶ ἐβόησα·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν ἀγγέλων
βασιλεὺς, τὸν παράκλητον

Cod. A — v. 6 Marc. XVI 19. Luc. XXIV 51. Act. apostol. I 9. — 9 fort.: τῶν ἀνθρώπων. — 11 fort.: τοῖς ὑψίστοις. — 12 post tertiam stropham alias duas et in hac et in altera oda addit Pentecostarium — 17 ἀνῆλθες Barth. — 21 Χριστέ] σωτὴρ Barth. — 24 ἐδόξαζον omisso σε A — 26 τοῦ σταυροῦ σου Barth.

ἡμῖν ἐκ τοῦ πατρὸϲ ἀποϲτέλλων·
διὸ βοῶμεν·
δόξα, Χριϲτέ, τῇ ἀναλήψει ϲου.

Ὡϲ ἀνῆλθεν ὁ ϲωτὴρ πρὸϲ τὸν πατέρα
ϲὺν ϲαρκί, κατεπλάγηϲαν
αὐτῷ αἱ τῶν ἀγγέλων ϲτρατιαὶ
καὶ ἐβόηϲαν·
δόξα, Χριϲτέ, τῇ ἀναλήψει ϲου.

Αἱ τῶν ἄνω δυνάμειϲ ταῖϲ ἀνωτέραιϲ
ἐβόων, πύλαϲ ἄρατε
Χριϲτῷ τῷ ἡμετέρῳ βαϲιλεῖ,
ὃν ἀνυμνοῦμεν
ἅμα τῷ πατρὶ καὶ τῷ πνεύματι.

ᾠδὴ ε΄.

Ὀρθρίζοντεϲ βοῶμέν ϲοι, κύριε·
ϲῶϲον ἡμᾶϲ·
ϲὺ γὰρ εἶ θεὸϲ ἡμῶν,
ἐκτόϲ ϲου ἄλλον οὐκ οἴδαμεν.

Πληρώϲαϲ εὐφροϲύνηϲ τὰ ϲύμπαντα,
ἐλεῆμον,
ταῖϲ ἄνω δυνάμεϲι
μετὰ ϲαρκὸϲ ἐπεδήμηϲαϲ.

Ἀγγέλων αἱ δυνάμειϲ αἰρόμενον
ϲὲ ἰδοῦϲαι,
τὰϲ πύλαϲ, ἐκραύγαζον,
τῷ βαϲιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἐκύκλωϲέ με ἄβυϲϲοϲ, | ταφή μοι τὸ κῆτοϲ ἐγένετο·
ἐγὼ δὲ ἐβόηϲα | πρὸϲ ϲὲ τὸν φιλάνθρωπον,
καὶ ἔϲωϲέ με | ἡ δεξιά ϲου, κύριε.

Ἐϲκίρτηϲαν ἀπόϲτολοι, | ὁρῶντεϲ μετάρϲιον ϲήμερον
τὸν κτίϲτην αἰρόμενον, | ἐλπίδι τοῦ πνεύματοϲ
καὶ φόβῳ ἔκραζον· | δόξα τῇ ἀνόδῳ ϲου.

Ἐπέϲτηϲαν οἱ ἄγγελοι | βοῶντεϲ, Χριϲτέ, τοῖϲ μαθηταῖϲ ϲου·
ὃν τρόπον κατείδετε | Χριϲτὸν ἀνερχόμενον,
ϲαρκὶ ἐλεύϲεται | δίκαιοϲ πάντων κριτήϲ.

Ὡϲ εἶδόν ϲε, ϲωτὴρ ἡμῶν, | αἱ ἄνω δυνάμειϲ ἐν ὑψίϲτοιϲ
αἰρόμενον ϲύϲϲωμον, | ἐν φόβῳ ἐκραύγαζον·
μεγάλη, δέϲποτα, | ἡ φιλανθρωπία ϲου.

ᾠδὴ ζ΄.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸϲ | τοὺϲ ὑμνολόγουϲ ϲώϲαϲ παῖδαϲ
εὐλογητὸϲ ὁ θεόϲ, | ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

---

31 ἀποϲτεῖλαι Barth. cf. Luc. XXIV 49. Ioann. XV 26. Act. apostol. I 4 — 32 διὸ schol. Barth.: ἵνα A — 35 αὐτὸν A — 37 ἄνω] ἀγγέλων Barth. — 40 ϲὺν πατρὶ Barth. post quartam stropham θεοτοκίον addit Pentecostarium — 49 post tertiam stropham duae aliae in Pentecostario additae sunt — 53 secunda et tertia stropha inverso ordine in Pentecostario leguntur — 54 φερόμενον A — 56 Act. apostol. I 10—11. — 58 οὕτω ϲαρκὶ A — ἁπάντων A — 59 δυνάμειϲ αἱ οὐράνιαι εἰϲ ὕψοϲ Barth., quae lectio nisi eiecto articulo αἱ probari non potest. — 60 ἐκραύγαζον λέγουϲα Barth. — 61 post quartam stropham θεοτοκίον addit Pentecostarium — 62 παῖδαϲ ϲώϲαϲ A, quod non recepimus, quia in tertia stropha idem codex collocationem verborum ἄραϲ φύϲιν comprobat

Ἐπὶ τῶν ὤμων, Χριϲτέ, | τὴν πλανηθεῖϲαν ἄραϲ φύϲιν
ἀναληφθεὶϲ τῷ θεῷ | καὶ πατρὶ προϲήγαγεϲ.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτὸϲ | ἀναληφθεὶϲ καὶ ϲώϲαϲ κόϲμον
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ, | ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀνελθὼν ἐπὶ γῆϲ | πρὸϲ τὸν ἀϲώματον πατέρα
εὐλογητὸϲ ὁ θεὸϲ, | ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'.

Τὸν ἐκ πατρὸϲ πρὸ αἰώνων | γεννηθέντα υἱὸν καὶ θεὸν
καὶ ἐπ' ἐϲχάτων τῶν χρόνων | ϲαρκωθέντα ἐκ παρθένου μητρόϲ,
ἱερεῖϲ, ὑμνεῖτε, | λαὸϲ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τὸν ἐν δυϲὶ ταῖϲ οὐϲίαιϲ | ἀναπτάντα ζωοδότην Χριϲτὸν
εἰϲ οὐρανοὺϲ μετὰ δόξηϲ | καὶ πατρὶ ϲυγκαθεζόμενον,
ἱερεῖϲ, ὑμνεῖτε, | λαὸϲ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τὸν ἐκ δουλείαϲ τὴν κτίϲιν | τῶν εἰδώλων λυτρωϲάμενον
καὶ παραϲτήϲαντα ταύτην | ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ πατρί,
ἱερεῖϲ, ὑμνεῖτε, | λαὸϲ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάϲει | καθελόντα τὸν ἀντίπαλον
καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάϲει | ἀνυψώϲαντα τὸν ἄνθρωπον,
ἱερεῖϲ, ὑμνεῖτε, | λαὸϲ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ'.

Ϲὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον μητέρα θεοῦ,
τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον | ἀφράϲτωϲ κυήϲαϲαν
οἱ πιϲτοὶ ὁμοφρόνωϲ μεγαλύνομεν.

Ϲὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόϲμου, Χριϲτὸν τὸν θεόν,
οἱ ἀπόϲτολοι βλέποντεϲ | ἐνθέωϲ ὑψούμενον,
μετὰ δέουϲ ϲκιρτῶντεϲ ἐμεγάλυνον.

Ϲὲ τὸν καταβάντα ἕωϲ ἐϲχάτου τῆϲ γῆϲ
καὶ τὸν ἄνθρωπον ϲώϲαντα | καὶ τῇ ἀναβάϲει ϲου
ἀνυψώϲαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Χαῖρε, θεοτόκε μῆτερ Χριϲτοῦ τοῦ θεοῦ,
ὃν ἐκύηϲαϲ, ϲήμερον | ἐκ γῆϲ ἀνιπτάμενον
ϲὺν ἀγγέλοιϲ ὁρῶϲα ἐμεγάλυνεϲ.

---

68 ἀνελθὼν ἐν ϲαρκὶ Barth. — 69 quintam stropham addit Pentecostarium — 72 αὐτὸν εἰϲ τοὺϲ αἰῶναϲ A — 78 ϲὲ ϲωτὴρ ὑμνοῦμεν καὶ ϲὲ ὑπερυψοῦμεν Barth. — 81 θεοτοκίον addit Pentecostarium — 87 inter alteram et tertiam duae aliae strophae insertae sunt in Pentecostario — 91 τοῦ θεοῦ om. A

VII

Κανὼν εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς θεοτόκου (Αὐγ. 15)

ἦχος δ'.

ᾠδὴ α'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου,
καὶ πληρωθήσεται πνεύματος·
καὶ λόγον ἐρεύξομαι | τῇ βασιλίδι μητρί·
καὶ ὀφθήσομαι | φαιδρῶς πανηγυρίζων·
καὶ ᾄσω γηθόμενος | ταύτης τὰ θαύματα.

Παρθένοι νεάνιδες,
σὺν Μαριὰμ τῇ προφήτιδι
ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον | νῦν ἀλαλάξατε·
ἡ παρθένος γὰρ | καὶ μόνη θεομήτωρ
πρὸς λῆξιν οὐράνιον | διαβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον
σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξατο
οὐράνια, πάναγνε, | θεῖα σκηνώματα·
καὶ παρέστηκας | φαιδρῶς ὡραϊσμένη
ὡς νύμφη πανάμωμος
τῷ βασιλεῖ καὶ θεῷ.

ᾠδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, θεοτόκε,
ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή,
θίασον συγκροτήσαντας
πνευματικὸν στερέωσον,
καὶ ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα
τῇ φύσει κατάλληλον, ἁγνή,
τὴν ἔξοδον διήνυσας·
τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζωὴν
πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας
τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον.

Δῆμος θεολόγων ἐκ περάτων,
ἐξ ὕψους ἀγγέλων δὲ πληθὺς
πρὸς τὴν Σιὼν ἠπείγοντο
παντοδυνάμῳ νεύματι,
ἀξιοχρέως, δέσποινα,
τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες.

ᾠδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον | θείαν βουλὴν
τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως
σοῦ τοῦ ὑψίστου
ὁ προφήτης Ἀββακοὺμ
κατανοῶν ἐκραύγαζε·
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Θάμβος ἦν θεάσασθαι | τὸν οὐρανὸν
τοῦ παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον
τοὺς κενεῶνας
ὑπερχόμενον τῆς γῆς·
ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου!
δόξα τῇ δυνάμει σου, κύριε.

Ἐν τῇ μεταστάσει σου, | μῆτερ θεοῦ,
τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά σου
καὶ θεοδόχον
τῶν ἀγγέλων στρατιαὶ
ἱερωτάταις πτέρυξι
φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Cod. A — v. 4 φαιδρὸς A — 5 τὰ θαύματα A cum schol.: τὴν κοίμησιν Barth. — 7 Exod. XV 20—21. — 9 θεομήτωρ] θεοτόκος Barth. — 12 ὑπεδέξαντο Barth. — 18 συγκροτήσοντας A, sed aoriston scholiasta legisse videtur — 29 ἀγγέλων τε A — 33 λειτουργήσαντες A — 34 primam stropham, cum parum apte cum reliquis cohaereat, non Ioannes composuisse, sed tamquam hirmum suo carmini proposuisse videtur, quod idem sentio de reliquis huius canonis carmniibus, quae quatuor strophis constant — 35 τῆς ἐκ τῆς Barth.: τὴν ἐκ A — 38 κατανοῶν Barth.: ἐξεστηκὼς A, κατανοῶν ἐξεστηκὼς scholiasta legisse videtur — Abbac. prec. 2. — 43 ὑπερχόμενος A

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος | ταύτης καρπὸς,
δι᾽ ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε,
ταφὴν ὑπέστη
ἑκουσίως ὡς θνητὸς,
πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται
ἡ ἀπειρογάμως κυήσασα;

ᾠδὴ ε΄.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα
ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·
σὺ γὰρ, ἀπειρόγαμε παρθένε,
γῆθεν μετέστης | πρὸς αἰωνίους μονὰς
καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν,
πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε
σωτηρίαν βραβεύουσα.

Κροτείτωσαν σάλπιγγες
τῶν θεολόγων σήμερον·
γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων
νῦν εὐφημείτω· | περιηχείτω ἀὴρ,
ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί·
ἄγγελοι ὑμνείτωσαν
τῆς πανάγνου τὴν κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε
τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σου
ὅλος ἐξιστάμενος, παρθένε,
ἔκδημος, ὅλος | ἱερωμένος θεῷ,
τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν
ὄντως καὶ δεικνύμενος,
θεοτόκε πανύμνητε.

ᾠδὴ ς΄.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάνδημον
τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες
τῆς θεομήτορος
δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν,
τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα
πιστῶς δοξάζοντες.

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε,
τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα·
πῶς οὖν τὸ ἄχραντον
ζωαρχικόν τέ σου σκήνωμα
τῆς τοῦ θανάτου πείρας
γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος
ζωῆς τῆς ἀϊδίου τετύχηκας·
διὰ θανάτου γὰρ
πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας
ἡ τὴν ζωὴν τεκοῦσα | τὴν ἐνυπόστατον.

ᾠδὴ ζ΄.

Οὐκ ἐλάτρευσαν | τὴν κτίσιν οἱ θεόφρονες
παρὰ τὸν κτίσαντα,
ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν | ἀνδρείως πατήσαντες
ἔχαιρον ψάλλοντες· | ὑπερύμνητε,
ὁ τῶν πατέρων κύριος | καὶ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανίσκοι καὶ | παρθένοι τῆς παρθένου τε
καὶ θεομήτορος
τὴν μνήμην σέβοντες, | πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες
καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς | μελῳδήσατε·
ὁ τῶν πατέρων κύριος | καὶ θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

---

59 δόξῃ] μνήμῃ A — 61 inde ab γῆθεν μετέστης antiquam hirmi formam, quam a poeta sic, uti cum Bartholomaeo scripsimus, variatam esse scholiasta testatur, librarius cod. A retinuit — 71 πανάγνου] παρθένου Barth. — 74 contortam verborum structuram equidem expedire nequeo, nisi neutrius generis formas ὅλον ἐξιστάμενον κ. τ. λ. reponam. 79 πάνδημον A cum schol.: πάντιμον Barth. — 83 πιστῶς A cum schol.: θεὸν Barth. — 88 τοῦ om. A — 94 τῇ κτίσει Barth. — 97 χαίροντες ἔψαλλον Barth.

Cαλπιcάτωcαν | τῇ cάλπιγγι τοῦ πνεύματος
ὄρη οὐράνια,
ἀγαλλιάcθωcαν | βουνοί, καὶ cκιρτάτωcαν
θεῖοι ἀπόcτολοι· | ἡ πανήγυρις
τῆc θεοτόκου cήμερον· | μυcτικῶc εὐωχηθῶμεν.

Ἡ πανίεροc | μετάcταcιc τῆc θείαc cου
καὶ ἀκηράτου μητρὸc
τὰ ὑπερκόcμια | τῶν ἄνω δυνάμεων
ἤθροιcε τάγματα | cυνευφραίνεcθαι
τοῖc ἐπὶ γῆc cε μέλπουcιν· | ὁ θεὸc εὐλογητὸc εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Παῖδαc εὐαγεῖc ἐν τῇ καμίνῳ
ὁ τόκοc τῆc θεοτόκου διεcώcατο·
τότε μὲν τυπούμενοc, | νῦν δὲ ἐνεργούμενοc
τὴν οἰκουμένην ἅπαcαν | ἐγείρει ψάλλουcαν·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

Τὴν μνήμην cου, ἄχραντε παρθένε,
ἀρχαί τε καὶ ἐξουcίαι cὺν δυνάμεcιν,
ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, | θρόνοι, κυριότητεc,
τὰ Χερουβὶμ δοξάζουcι | καὶ τὰ φρικτὰ Cεραφίμ·
ἀνθρώπων δὲ τὸ γένοc ὑμνοῦμεν
καὶ ὑπερυψοῦμεν | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc,

Ὁ ξένωc οἰκήcαc, θεοτόκε,
ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδύϊ cου cαρκούμενοc,
οὗτοc τὸ πανίερον | πνεῦμά cου δεξάμενοc
ἐν ἑαυτῷ κατέπαυcεν ὡc ὀφειλέτηc υἱόc·
διό cε, τὴν παρθένον, ὑμνοῦμεν
καὶ ὑπερυψοῦμεν | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

Ὢ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων
τῆc ἀειπαρθένου τε καὶ θεcμήτοροc·
τάφον γὰρ οἰκήcαcα | ἔδειξε παράδειcον·
ᾧ παρεcτῶτεc cήμερον χαίροντεc ψάλλομεν·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰc πάνταc τοὺc αἰῶναc.

---

106 ἀγαλλιάcθωcαν νῦν Barth. — 107 ἡ βαcίλιccα πρὸc τὸν υἱὸν μεθίcταται cὺν αὐτῷ ἀεὶ κρατοῦcα Barth. — 115 διεcώζετο A — 117 ἐγείρει Ven.: ἤγειρε A ἀγείρει Barth. — ψάλλειν cοι Ven. — 119 ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰc τοὺc A — 121 καὶ δυνάμειc A contra modorum concinnitatem — 126 ξένοc A — 128 cῶμα legisse videtur scholiasta.

ᾠδὴ θ΄.

Ἅπας γηγενὴς | σκιρτάτω τῷ πνεύματι
λαμπαδοχούμενος·
πανηγυριζέτω δὲ | ἀΰλων νόων φύσις γεραίρουσα
τὴν ἱερὰν μετάστασιν | τῆς θεομήτορος,
καὶ βοάτω· | χαίροις, παμμακάριστε
θεοτόκε ἁγνή, ἀειπάρθενε.

Δεῦτε ἐν Σιὼν, | τῷ θείῳ καὶ πίονι
ὄρει τοῦ ζῶντος θεοῦ,
ἀγαλλιασώμεθα | τὴν θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι·
πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα | καὶ θειοτέραν σκηνὴν
ὡς μητέρα | ταύτην εἰς τὰ ἅγια
τῶν ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ | τῷ τάφῳ προσέλθωμεν
τῆς θεομήτορος·
καὶ περιπτυξώμεθα | καρδίας χείλη, ὄμματα, μέτωπα
εἰλικρινῶς προσάπτοντες· | καὶ ἀρυσώμεθα
ἰαμάτων | ἄφθονα χαρίσματα,
ἐκ πηγῆς ἀεννάου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ᾽ ἡμῶν | ᾠδὴν τὴν ἐξόδιον,
μῆτερ τοῦ ζῶντος θεοῦ·
καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου | καὶ θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι,
τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαια, | τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ
τὴν εἰρήνην, | ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι
καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

VIII

Κανὼν ἀναστάσιμος τῆς Ὀκτωήχου (Ὀκτ. σελ. 19)

ἦχος α΄.

ᾠδὴ α΄.

Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ
θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται·
αὕτη γὰρ, ἀθάνατε, ἡ πανσθενὴς
ὑπεναντίους ἔθραυσε,
τοῖς Ἰσραηλίταις
ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.

Ὁ χερσὶν ἀχράντοις ἐκ χοὸς
θεουργικῶς κατ᾽ ἀρχὰς διαπλάσας με
χεῖρας διεπέτασας ἐν τῷ σταυρῷ,
ἐκ γῆς ἀνακαλούμενος
τὸ φθαρέν μου σῶμα,
ὃ ἐκ παρθένου προσείληφας.

140 γεραίρουσαν A — 146 ἀγαλλιασόμεθα A — 153 ἀρευσώμεθα A — 155 βλυστάζοντα A — 161 βραβεύουσαν A

Canon octava quaque dominica inter diem festum Omnium sanctorum et Paschatis cantari vel recitari solet — Codd. AD — v. 3 ἀθάνατε ex ἀθάνατος corr. A

Νέκρωϲιν ὑπέϲτη δι' ἐμὲ
καὶ τὴν ψυχὴν τῷ θανάτῳ προδίδωϲιν
ὁ ἐμπνεύϲει θείᾳ ψυχήν μοι ἐνθεὶϲ,
καὶ λύϲαϲ αἰωνίων δεϲμῶν
καὶ ϲυναναϲτήϲαϲ
τῇ ἀφθαρϲίᾳ ἐδόξαϲεν.

Χαῖρε, ἡ τῆϲ χάριτοϲ πηγή,
χαῖρε, ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιοϲ·
χαῖρε, ἡ λυχνία καὶ ϲτάμνοϲ χρυϲῆ
καὶ ὄροϲ ἀλατόμητον,
ἡ τὸν ζωοδότην
Χριϲτὸν τῷ κόϲμῳ κυήϲαϲα.

ᾠδὴ γ΄.

Ὁ μόνοϲ εἰδὼϲ τῆϲ τῶν βροτῶν
οὐϲίαϲ τὴν ἀϲθένειαν,
καὶ ϲυμπαθῶϲ αὐτὴν μορφωϲάμενοϲ
περίζωϲόν με ἐξ ὕψουϲ δύναμιν
τοῦ βοᾶν ϲοι· ἅγιοϲ | ὁ ναὸϲ ὁ ἔμψυχοϲ
τῆϲ ἀφράϲτου ϲου δόξηϲ, φιλάνθρωπε.

Θεόϲ μου ὑπάρχων, ἀγαθέ,
πεϲόντα κατῳκτείρηϲαϲ
καὶ καταβῆναι πρόϲ με ηὐδόκηϲαϲ
ἀνύψωϲάϲ τε διὰ ϲταυρώϲεωϲ
τοῦ βοᾶν ϲοι· ἅγιοϲ | ὁ τῆϲ δόξηϲ κύριοϲ,
ὁ ἀνείκαϲτοϲ ἐν ἀγαθότητι.

Ζωὴ ἐνυπόϲτατοϲ, Χριϲτέ,
ὑπάρχων καὶ φθαρέντα με
ὁ ϲυμπαθὴϲ θεὸϲ ἐνδυϲάμενοϲ
εἰϲ χοῦν θανάτου καταβὰϲ, δέϲποτα,
τὸ θνητὸν διέρρηξαϲ
καὶ νεκρὸϲ τριήμεροϲ
ἀναϲτὰϲ ἀφθαρϲίαν ἠμφίεϲαϲ.

Θεὸν ϲυλλαβοῦϲα ἐν γαϲτρί,
παρθένε, διὰ πνεύματοϲ
τοῦ παναγίου ἔμειναϲ ἄφλεκτοϲ·
ἐπεί ϲε βάτοϲ τῷ νομοθέτῃ Μωϲεῖ
φλεγομένη ἄκαυϲτα | ϲαφῶϲ προεμήνυϲε
τὴν τὸ πῦρ δεξαμένην τὸ ἄϲτεκτον.

ᾠδὴ δ΄.

Ὄροϲ ϲε τῇ χάριτι τῇ θείᾳ κατάϲκιον
προβλεπτικοῖϲ ὁ Ἀββακοὺμ
κατανοήϲαϲ ὀφθαλμοῖϲ,
ἐκ ϲοῦ ἐξελεύϲεϲθαι
τοῦ Ἰϲραὴλ προανεφώνει τὸν ἅγιον
εἰϲ ϲωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλαϲιν.

Τίϲ οὗτοϲ ϲωτὴρ ὁ ἐξ Ἐδὼμ ἀφικόμενοϲ
ϲτεφηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν
πεφοινιγμένοϲ τὴν ϲτολὴν
ἐν ξύλῳ κρεμάμενοϲ;
τοῦ Ἰϲραὴλ ὑπάρχει οὗτοϲ ὁ ἅγιοϲ
εἰϲ ϲωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλαϲιν.

Ἴδετε λαὸϲ τῶν ἀπειθῶν καὶ αἰϲχύνθητε·
ὃν ὡϲ κακοῦργον γὰρ ὑμεῖϲ
ἀναρτηθῆναι ἐν ϲταυρῷ
Πιλάτον ᾐτήϲαϲθε
φρενοβλαβῶϲ, θανάτου λύϲαϲ τὴν δύναμιν
θεοπρεπῶϲ ἐξανέϲτη τοῦ μνήματοϲ.

Ξύλον ϲε, παρθένε, τῆϲ ζωῆϲ ἐπιϲτάμεθα·
οὐ γὰρ τῆϲ γνώϲεωϲ καρπὸϲ
θανατηφόροϲ τοῖϲ βροτοῖϲ
ἐκ ϲοῦ ἀνεβλάϲτηϲεν,
ἀλλὰ ζωῆϲ τῆϲ ἀϊδίου ἀπόλαυϲιϲ
εἰϲ ϲωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων ϲε.

---

15 ἐδόξαϲαϲ A — 26 ἀχράντου Oct. — 30 τε D: δὲ A με Oct. — 31 ὁ ναὸϲ ὁ ἔμψυχοϲ ὁ ἀνεικ. D — 35 ὡϲ ϲυμπ. D — 37 νεκροὺϲ Oct. — 38 ἠμφίεϲεν A — 43 φλεγομένην Oct. — 45 unum tantum versum hirmi huius et sequentis carminis exaratum exhibet D, quo cum accedat sententia parum cum reliquis strophis conexa, hirmos si minus omnes, at certe aliquot huius canonis ab Ioanne Damasceno extrinsecus adscitos esse iudico — 48 ἐκ ϲοῦ A m. pr.: ἐξ οὗ A m. sec. — ἐξελεύϲεϲθαι ex ἐξελεύϲεται, ut videtur, corr. A — 53 πεφοινιγμένοϲ ex πεφοινημένοϲ corr. A — 60 Πιλάτον D: Πιλάτῳ A — 64 βρώϲεωϲ D

ᾠδὴ ε΄.

Ὁ φωτίσας
τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς παρουσίας
καὶ φαιδρύνας [Χριστέ,
τῷ σταυρῷ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα,
τὰς καρδίας φώτισον φωτὶ
τῆς σῆς θεογνωσίας
τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Τὸν ποιμένα
τῶν προβάτων τὸν μέγαν καὶ κύριον
Ἰουδαῖοι
διὰ ξύλου σταυροῦ ἐθανάτωσαν·
ἀλλ᾽ αὐτὸς ὡς πρόβατα νεκροὺς
ἐν ᾅδῃ τεθαμμένους
κράτους θανάτου ἐρρύσατο.

Τῷ σταυρῷ σου
τὴν εἰρήνην εὐαγγελισάμενος
καὶ κηρύξας
αἰχμαλώτοις, σωτήρ μου, τὴν ἄφεσιν
τὸν κρατοῦντα ᾔσχυνας, Χριστέ,
γυμνὸν ἠπορημένον
δείξας τῇ θείᾳ ἐγέρσει σου.

Τὰς αἰτήσεις
τῶν πιστῶς αἰτουμένων, πανύμνητε,
μὴ παρίδῃς,
ἀλλὰ δέχου καὶ ταύτας προσάγαγε
τῷ υἱῷ σου, ἄχραντε, θεῷ,
τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ·
σὲ γὰρ προστάτιν κεκτήμεθα.

ᾠδὴ ϛ΄.

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος,
οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος·
ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς·
σῶσον τὸν λαόν σου ὁ θεὸς ἡμῶν·
σὺ γὰρ ἰσχὺς | τῶν ἀσθενούντων
καὶ ἐπανόρθωσις.

Τῷ πταίσματι τοῦ πρωτοπλάστου, κύ-
δεινῶς ἐτραυματίσθημεν, [ριε,
τῷ δὲ μώλωπι ἰάθημεν τῷ σῷ,
ᾧ ὑπὲρ ἡμῶν ἐτραυματίσθης, Χριστέ·
σὺ γὰρ ἰσχὺς | τῶν ἀσθενούντων
καὶ ἐπανόρθωσις.

Ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐξ ᾅδου, κύριε,
τὸ κῆτος χειρωσάμενος
τὸ παμφάγον, παντοδύναμε, τῷ σῷ
κράτει καθελὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν·
σὺ γὰρ ζωὴ | καὶ φῶς ὑπάρχεις
καὶ ἡ ἀνάστασις.

Εὐφραίνονται ἐν σοί, παρθένε ἄχραντε,
τοῦ γένους οἱ προπάτορες,
τὴν Ἐδὲμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ,
ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν·
σὺ γὰρ ἁγνὴ | καὶ πρὸ τοῦ τόκου
καὶ μετὰ γέννησιν.

ᾠδὴ ζ΄.

Σὲ νοητήν, | θεοτόκε, κάμινον
κατανοοῦμεν οἱ πιστοί·
ὡς γὰρ παῖδας ἔσωσε τρεῖς,
ὁ ὑπερυψούμενος | κόσμον ἀνεκαίνισεν
ἐν τῇ γαστρί σου ὁλόκληρον,
ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων
θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἔφριξε γῆ, | ἀπεστράφη ἥλιος
καὶ συνεσκότασε τὸ φῶς·
διερράγη τὸ τοῦ ναοῦ
θεῖον καταπέτασμα,
πέτραι δὲ ἐσχίσθησαν·

81 τεθειμένας D — 87 ἴσχυνας A — 90 loco eius, quod ex D repetivimus, in cod. A hoc theotokion exaratum est: Εὐφραίνονται οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὁρῶσαί σε· ἀγάλλονται σὺν αὐταῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἥνωνται τῷ σωτῆρι παρθένε θεοτόκε· ὃν ἐπαξίως δοξάζομεν, cuius numeri parum expediti sunt. — 108 τὸ κῆτος . . . τὸ παμφάγον ex τοῦ κήτους . . . τοῦ παμφάγου, ut videtur, corr. A — 120 ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρί σου ἀνέπλασεν Oct.

διὰ σταυροῦ γὰρ ἤρθη ὁ δίκαιος,
ὁ αἰνετὸϲ τῶν πατέρων
θεὸϲ καὶ ὑπερένδοξοϲ.

Cὺ γεγονὼϲ | ὡϲεὶ ἀβοήθητοϲ
καὶ τραυματίαϲ ἐν νεκροῖϲ
ἑκουϲίωϲ τὸ καθ᾽ ἡμᾶϲ,
ὁ ὑπερυψούμενοϲ
πάνταϲ ἠλευθέρωϲαϲ
καὶ κραταιᾷ χειρὶ ϲυνανέϲτηϲαϲ,
ὁ αἰνετὸϲ τῶν πατέρων
θεὸϲ καὶ ὑπερένδοξοϲ.

Χαῖρε, πηγὴ | ἀειζώου νάματοϲ·
χαῖρε, παράδειϲε τρυφῆϲ·
χαῖρε, τεῖχοϲ τὸ τῶν πιϲτῶν·
χαῖρε, ἀπειρόγαμε·
χαῖρε, ἡ παγκόϲμιοϲ χαρά,
δι᾽ ἧϲ ἡμῖν ἐξανέτειλεν
ὁ αἰνετὸϲ τῶν πατέρων
θεὸϲ καὶ ὑπερένδοξοϲ.

ᾠδὴ η΄.

Ἐν καμίνῳ παῖδεϲ Ἰϲραήλ, | ὡϲ ἐν χωνευτηρίῳ,
τῷ κάλλει τῆϲ εὐϲεβείαϲ | καθαρώτερον χρυϲοῦ
ἀπέϲτιλβον ψάλλοντεϲ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον, ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Ὁ βουλήϲει ἅπαντα ποιῶν, | ὁ καὶ μεταϲκευάζων,
ἐκτρέπων ϲκιὰν θανάτου | εἰϲ αἰώνιον ζωὴν
τῷ πάθει ϲου, λόγε θεοῦ,
ϲὲ ἀπαύϲτωϲ πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον ὑμνοῦμεν
καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Cὺ καθεῖλεϲ ϲύντριμμα, Χριϲτέ, | καὶ τὴν ταλαιπωρίαν
ἐν πύλαιϲ καὶ ὀχυρώμαϲι τοῦ ᾅδου ἀναϲτὰϲ
ἐκ τάφου τριήμεροϲ·
ϲὲ ἀπαύϲτωϲ πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον ὑμνοῦϲι
καὶ ὑπερυψοῦϲιν εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

Τὴν ἀϲπόρωϲ καὶ ὑπερφυῶϲ | ἐξ ἀϲτραπῆϲ τῆϲ θείαϲ
τεκοῦϲαν τὸν μαργαρίτην | τὸν πολύτιμον, Χριϲτόν,
ὑμνήϲωμεν λέγοντεϲ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα | τὸν κύριον, ὑμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

---

127 ἦρται D — vv. 127 et 133 voce bisyllaba abundant. — 135 cod. D hoc alterum exhibet theotokion: Χαῖρε ϲεμνή, τοῦ Ἀδὰμ τὸ κῴδιον, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ ποιμήν, ἐνδυόμενοϲ ἀληθῶϲ, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὑπερυψούμενοϲ, δι᾽ εὐϲπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὁ αἰνετὸϲ τῶν πατέρων. — 138 numeris reliquarum stropharum incisio ante vocabulum χαρά commendatur. — 143 ψάλλοντεϲ D: λέγοντεϲ A — 144 post ἔργα et in hac et in quarta stropha κυρίου add. Oct. — 145 ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰϲ τοὺϲ A, in reliquis strophis cum Oct. conspirat cod. A, cod. D extrema verba strophae omisit — 149 ὡϲ κύριον in secunda et tertia stropha Oct. — exspectamus ὑμνοῦϲι καὶ ὑπερυψοῦϲι — 156 loco eius, quod ex cod. D recepimus, cod. A hoc alterum exhibet theotokion: χαῖρε θρόνε ἔνδοξε θεοῦ, πιϲτῶν χαῖρε τὸ τεῖχοϲ, δι᾽ ἧϲ φῶϲ τοῖϲ ἐν ϲκότει ἐξανέτειλε Χριϲτόϲ, τοῖϲ ϲὲ μακαρίζουϲι καὶ βοῶϲιν· πάντα τὰ ἔργα τὸν κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε

ᾠδὴ θ΄.

Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου
πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἄφλεκτος·
καὶ νῦν καθ᾽ ἡμῶν | τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν
κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον,
ἵνα σε, θεοτόκε, | ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ὢ πῶς ὁ λαὸς ὁ ἄνομος,
ὁ ἀπειθὴς καὶ πονηρὰ βουλευσάμενος
τὸν ἀλάστορα | καὶ ἀσεβῆ ἐδικαίωσε,
τὸν δὲ δίκαιον ξύλῳ κατέκρινε,
τὸν κύριον τῆς δόξης, | ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Σῶτερ ὁ ἀμνὸς ὁ ἄμωμος,
ὁ τὴν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν ἀράμενος,
σὲ δοξάζομεν, | τὸν ἀναστάντα τριήμερον,
σὺν πατρὶ καὶ τῷ θείῳ σου πνεύματι,
καὶ κύριον τῆς δόξης | θεολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Σῶσον τὸν λαόν σου, κύριε,
ὅνπερ ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι,
κατ᾽ ἐχθρῶν ἰσχὺν | τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος
καὶ ταῖς σαῖς ἐκκλησίαις, φιλάνθρωπε,
βραβεύων τὴν εἰρήνην | τῆς θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

I

Κανὼν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς θεοτόκου (Μαρτ. 25).

Ἡ ἀκροστιχὶς κατ᾽ ἀλφάβητον.

ἦχος δ΄.

ᾠδὴ α΄.

κατὰ τὸ «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.»

Ἀιδέτω σοι, δέσποινα, ¦ κινῶν τὴν λύραν τοῦ πνεύματος
Δαυῒδ ὁ προπάτωρ σου· ¦ ἄκουσον, θύγατερ,

161 τύπος A — 162 πυρπολουμένην βάτον ἔδειξεν ἄφλεκτον A — 174 πατρί τε Oct. contra numerorum aequalitatem. — 175 δόξης ὃν ἐπαξίως A — 176 loco eius quod ex cod. D recepimus cod. A hoc theotokion exhibet: Ἅπας ἐγκωμίων, πάναγνε, νόμος ἡττᾶται τῷ μεγέθει τῆς δόξης σου· ἀλλὰ δέσποινα παρ᾽ οἰκετῶν ἀναξίων σου, ἐξ εὐνοίας δὲ σοὶ προσφερόμενον (scr. προσφερομένων) προσδέχου, θεοτόκε, μετ᾽ εὐμενοίας (scr. εὐμενείας) τὸ ἐφύμνιον.

Duae extremae huius canonis odae ab Ioanne Monacho compositae esse feruntur, unde intellegitur, qua de causa inde ab octava oda novus literarum in initiis singulorum versuum collocatarum ordo ordiatur — Cod. A — v. 1 Psalm. XLIV 11

τὴν χαρμόϲυνον | φωνὴν πρὸϲ τοῦ ἀγγέλου·
χαρὰν γὰρ μηνύει ϲοι | τὴν ἀνεκλάλητον.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Βοῶ ϲοι γηθόμενοϲ· | κλῖνον τὸ οὖϲ ϲου· καὶ πρόϲχεϲ μοι
θεοῦ καταγγέλλοντι | ϲύλληψιν ἄϲπορον·
εὗρεϲ χάριν γὰρ | ἐνώπιον κυρίου,
ἣν εὗρεν οὐδέποτε | ἄλλη τιϲ, πάναγνε.

Ἡ θεοτόκοϲ.

Γνωϲθήτω μοι, ἄγγελε, | τῶν ϲῶν ῥημάτων ἡ δύναμιϲ·
πῶϲ ἔϲται ὃ εἴρηκαϲ; | λέγε ϲαφέϲτατα,
πῶϲ ϲυλλήψομαι | παρθένοϲ οὖϲα κόρη;
πῶϲ δὲ καὶ γενήϲομαι | μήτηρ τοῦ κτίϲαντοϲ;

Ὁ ἄγγελοϲ.

Δολίωϲ με φθέγγεϲθαι | διαλογίζῃ, ὡϲ ἔοικε,
καὶ χαίρω θεώμενοϲ | τὴν ϲὴν ἀϲφάλειαν·
θάρϲει, δέϲποινα· | θεοῦ γὰρ βουλομένου
ῥᾳδίωϲ περαίνεται | καὶ τὰ παράδοξα.

ᾠδὴ γ΄.
κατὰ τὸ «Τοὺϲ ϲοὺϲ ὑμνολόγουϲ.»

Ἡ θεοτόκοϲ.

Ἐξέλιπεν ἄρχων ἐξ Ἰούδα, | ὁ χρόνοϲ ἐπέϲτη δὲ λοιπόν,
καθ᾽ ὃν ἀναφανήϲεται | ἡ τῶν ἐθνῶν ἐλπὶϲ, ὁ Χριϲτόϲ·
ϲὺ δὲ, πῶϲ τοῦτον τέξομαι | παρθένοϲ οὖϲα, ϲαφήνιϲον.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Ζητεῖϲ παρ᾽ ἐμοῦ γνῶναι, παρθένε, | τὸν τρόπον ϲυλλήψεωϲ τῆϲ ϲῆϲ·
ἀλλ᾽ οὗτοϲ ἀνερμήνευτοϲ· | τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον
δημιουργῷ δυνάμει ϲοι | ἐπιϲκιάϲαν ἐργάϲεται.

Ἡ θεοτόκοϲ.

Ἡ ἐμὴ προμήτωρ δεξαμένη | τὴν γνώμην τοῦ ὄφεωϲ, τρυφῆϲ
τῆϲ θείαϲ ἐξωϲτράκιϲται· | διόπερ κἀγὼ δέδοικα
τὸν ἀϲπαϲμὸν τὸν ξένον ϲου, | εὐλαβουμένη τὸν ὄλιϲθον.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Θεοῦ παραϲτάτηϲ ἀπεϲτάλην | τὴν θείαν μηνύϲαι ϲοι βουλήν·
τί με φοβῇ, πανάμωμε, | τὸν μᾶλλον ϲὲ φοβούμενον;
τί εὐλαβεῖ με, δέϲποινα, | τὸν ϲὲ ϲεπτῶϲ εὐλαβούμενον;

---

3 φωνὴν τὴν τοῦ Barth. — 6 γὰρ χάριν A, quo numerorum dulcedo minuitur — 9 malo ϲαφέϲτερον — 11 κτίϲτου μου Barth. — 15 τὰ om. A — 18 παρθένον A — 22 Genes. III — 25 μηνύϲων Barth. — ϲοι βουλὴν schol. cod. A Barth.: ϲυμβουλὴν A

ᾠδὴ δ'.
κατὰ τὸ «Ὁ καθήμενοϲ ἐν δόξῃ.»
Ἡ θεοτόκοϲ.

Ἱεράν τινα παρθένον | τεξομένην ἀκήκοα
τοῦ προφήτου πάλαι | τὸν Ἐμμανουὴλ προθεϲπίϲαντοϲ·
ἐπιποθῶ δὲ τὸ γνῶναι, | πῶϲ θεότητοϲ
τὴν ἀνάκραϲιν | φύϲιϲ βροτῶν ὑποϲτήϲεται;

Ὁ ἄγγελοϲ.

Κατεμήνυϲεν ἡ βάτοϲ | ἀκατάφλεκτοϲ μείναϲα
δεξαμένη φλόγα, | κεχαριτωμένη ἀνύμφευτε,
τοῦ κατὰ ϲὲ μυϲτηρίου | τὸ παράδοξον·
μετὰ τόκον γὰρ | μενεῖϲ, ἁγνή, ἀειπάρθενοϲ.

Ἡ θεοτόκοϲ.

Λαμπρυνόμενοϲ τῷ φέγγει | τοῦ θεοῦ παντοκράτοροϲ,
ἀληθείαϲ κήρυξ, | λέγε, Γαβριήλ, ἀληθέϲτατα·
πῶϲ ἀκηράτου μενούϲηϲ | τῆϲ ἁγνείαϲ μου
λόγον τέξομαι | μετὰ ϲαρκὸϲ τὸν ἀϲώματον;

Ὁ ἄγγελοϲ.

Μετὰ δέουϲ ϲοι ὡϲ δοῦλοϲ | τῇ κυρίᾳ παρίϲταμαι·
μετὰ φόβου, κόρη, | νῦν κατανοεῖν εὐλαβοῦμαί ϲε·
ὡϲ ὑετὸϲ ἐπὶ πόκον | καταβήϲεται
ἐπὶ ϲὲ λόγοϲ | ὁ τοῦ πατρόϲ, ὡϲ ηὐδόκηϲεν.

ᾠδὴ ε'.
κατὰ τὸ «Ἐξέϲτη τὰ ϲύμπαντα.»
Ἡ θεοτόκοϲ.

Νοεῖν ϲου οὐ δύναμαι | τῶν λόγων τὴν ἀκρίβειαν·
θαύματα γὰρ γέγονε πολλάκιϲ
θείᾳ δυνάμει | τερατουργούμενα,
ϲύμβολα καὶ τύποι νομικοί,
τέτοκε παρθένοϲ δὲ | ἀπειράνδρωϲ οὐδέποτε.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Ξενίζῃ, πανάμωμε· | καὶ ξένον γὰρ τὸ θαῦμά ϲου·
μόνη γὰρ τὸν πάντων βαϲιλέα
δέξῃ ἐν μήτρᾳ | ϲαρκωθηϲόμενον·
καὶ ϲὲ προτυποῦϲι προφητῶν
ῥήϲειϲ καὶ αἰνίγματα | καὶ τοῦ νόμου τὰ ϲύμβολα.

29 προθεϲπίζοντα A, unde coniicias προθεϲπίζοντοϲ. cf. Ies. VII 14 — 30 τοῦ γνῶναι Barth. — 32 κατεμήνυεν A — 34 ἀπόρρητον Barth. — 35 μενεῖϲ γάρ A — 50 βαϲιλέαν A 51 μήτρα ϲου A

Ἡ θεοτόκος.

Ὁ πᾶσιν ἀχώρητος | καὶ πᾶσιν ἀθεώρητος
πῶς οὗτος δυνήσεται παρθένου
μήτραν οἰκῆσαι, | ἣν αὐτὸς ἔπλασε;
πῶς δὲ καὶ συλλήψομαι θεόν,
λόγον τὸν συνάναρχον | τῷ πατρὶ καὶ τῷ πνεύματι;

Ὁ ἄγγελος.

Πρὸς τὸν σὸν προπάτορα | Δαυῒδ ἐπαγγειλάμενος
θήσειν ἐκ καρποῦ τοῦ τῆς κοιλίας
ἐπὶ τοῦ θρόνου | τῆς βασιλείας αὐτοῦ,
τὴν τοῦ Ἰακὼβ σὲ καλλονὴν
μόνην ἐξελέξατο | λογικὸν ἐνδιαίτημα.

ᾠδὴ ς´
κατὰ τὸ «Ἐβόησε προτυπῶν.»

Ἡ θεοτόκος.

Ῥημάτων σου | τὴν φωνήν, Γαβριήλ, τὴν χαρμόσυνον
δεξαμένη | εὐφροσύνης ἐνθέου πεπλήρωμαι·
χαρὰν γὰρ μηνύεις | καὶ χαρὰν καταγγέλλεις τὴν ἄληκτον.

Ὁ ἄγγελος.

Σοὶ δέδοται | ἡ χαρά, θεομῆτορ, ἡ ἔνθεος·
σοὶ τὸ χαῖρε | πᾶσα κτίσις κραυγάζει, θεόνυμφε·
σὺ γὰρ μόνη μήτηρ | τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ προωρίσθης, ἁγνή.

Ἡ θεοτόκος.

Τῆς Εὔας νῦν | δι᾽ ἐμοῦ καταργείσθω κατάκριμα·
ἀποδότω | δι᾽ ἐμοῦ τὸ ὀφείλημα σήμερον·
δι᾽ ἐμοῦ τὸ χρέος | τὸ ἀρχαῖον δοθήτω πληρέστατον.

Ὁ ἄγγελος.

Ὑπέσχετο | ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τῷ προπάτορι
εὐλογεῖσθαι | ἐν τῷ σπέρματι τούτου τὰ ἔθνη, ἁγνή·
διὰ σοῦ δὲ πέρας | ἡ ὑπόσχεσις δέχεται σήμερον.

ᾠδὴ ζ´.
κατὰ τὸ «Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.»

Ἡ θεοτόκος.

Φῶς τὸ ἄϋλον | μηνύων ὕλῃ σώματος
ἑνωθησόμενον
δι᾽ εὐσπλαγχνίαν πολλήν, | φαιδρὸν εὐαγγέλιον,
θεῖα κηρύγματα | νῦν κραυγάζεις μοι·
εὐλογημένος, πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

---

59 Luc. I 32 — 61 τὸν θρόνον Barth. — 62 καλονὴν A — 66 χαρὰν ἥκεις κομίζων A
74 Genes. XII 2—3.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Χαῖρε, δέϲποινα | παρθένε, χαῖρε, πάναγνε·
χαῖρε, δοχεῖον θεοῦ·
χαῖρε, λυχνία φωτόϲ, | Ἀδὰμ ἡ ἀνάκληϲιϲ,
Εὔαϲ ἡ λύτρωϲιϲ, | ὄροϲ ἅγιον,
περιφανὲϲ ἁγίαϲμα | καὶ νυμφὼν ἀθαναϲίαϲ.

Ἡ θεοτόκοϲ.

Ψυχὴν ἥγνιϲε, | τὸ ϲῶμα καθηγίαϲε,
ναὸν εἰργάϲατο
χωρητικόν με θεοῦ, | ϲκηνὴν θεοκόϲμητον,
ἔμψυχον τέμενοϲ | ἡ ἐπέλευϲιϲ
τοῦ παναγίου πνεύματοϲ | καὶ ζωῆϲ ἁγνὴν μητέρα.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Ὡϲ πολύφωτον | λαμπάδα καὶ θεότευκτον
παϲτάδα βλέπω ϲε·
νῦν ὡϲ χρυϲῆ κιβωτὸϲ | τοῦ νόμου τὸν πάροχον
δέχου, θεόνυμφε, | εὐδοκήϲαντα
τὴν τῶν ἀνθρώπων ῥύϲαϲθαι | διὰ ϲοῦ φθαρτὴν οὐϲίαν.

ᾠδὴ η'.
κατ' ἀλφάβητον.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Ἄκουε, κόρη παρθένε ἁγνή,
εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ,
Βουλὴν ὑψίϲτου ἀρχαίαν ἀληθινήν.
Γενοῦ πρὸϲ ὑποδοχὴν ἑτοίμη θεοῦ·
Διὰ ϲοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητοϲ
βροτοῖϲ ἀναϲτραφήϲεται·
διὸ καὶ χαίρων βοῶ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ἡ θεοτόκοϲ.

Ἔννοια πᾶϲα ἡττᾶται βροτῶν,
ἀντέφηϲεν ἡ παρθένοϲ,
Ζητοῦϲα ἅπερ μοι φθέγγῃ παράδοξα·
Ἥϲθην ϲου τοῖϲ λόγοιϲ, ἀλλὰ δέδοικα
Θαμβηθεῖϲα, μὴ ἀπάτῃ με
ὡϲ Εὔαν πόρρω πέμψῃϲ θεοῦ·
ἀλλ' ὅμωϲ ἤδη βοῶ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ὁ ἄγγελοϲ.

Ἴδε, ϲοι τὸ ἄπορον λέλυται,
φηϲὶ πρὸϲ ταῦτα [ὁ] Γαβριήλ·
Καλῶϲ γὰρ ἔφηϲ τὸ πρᾶγμα δυϲτέκμαρτον.
Λόγοιϲ ϲῶν χειλέων πειθαρχοῦϲα λοιπὸν
Μὴ ἀμφίβαλλε ὡϲ πλάϲματι,
ὡϲ πράγματι δὲ πίϲτευε·
ἐγὼ γὰρ χαίρων βοῶ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

---

86 καὶ ϲῶμα Barth. — 94 δέχου πανάμωμε Barth. — 101 ἀναϲτραφήϲεται Barth.: ϲυναναϲτρέφεται A — 103 Exclamatio εὐλογεῖτε κ. τ. λ. a reliqua stropharum parte ita disiuncta est, ut acrostichidis ordinem interrumpat — 110 ἤδη βοῶ] ἴδε βοᾷϲ et in hac et in quarta stropha Barth. — 112 nescio an τὸ vel ϲοι delendum sit — 113 ὁ cum superfluat uncinis inclusimus — 116 ἀμφίβαλε A

Ἡ θεοτόκος.

Νόμος οὗτος θεόθεν βροτοῖς,
ἡ ἄμεμπτος αὖθις φησί,
Ξυνοῦ ἐξ ἔρωτος τόκον προέρχεσθαι·
Οὐκ οἶδα συζύγου παντελῶς ἡδονήν·
Πῶς οὖν λέγεις, ὅτι τέξομαι;
φοβοῦμαι, μὴ ἀπάτῃ λαλῇς·
ἀλλ' ὅμως ἤδη βοῶ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ὁ ἄγγελος.

Ῥήματα, ἅπερ μοι φθέγγῃ, σεμνή,
ὁ ἄγγελος πάλιν βοᾷ,
Συνήθη πέλει λοχείας ἀνθρώπων θνητῶν·
Τὸν ὄντως θεόν σοι ἐπαγγέλλομαι
Ὑπὲρ λόγον τε καὶ ἔννοιαν
σαρκούμενον, ὡς οἶδεν αὐτός·
διὸ καὶ χαίρων βοῶ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ἡ θεοτόκος.

Φαίνῃ μοι ἀληθείας ῥήτωρ,
κατέθετο ἡ παρθένος·
Χαρᾶς κοινῆς γὰρ ἐλήλυθας ἄγγελος·
Ψυχὴν οὖν ἐπεὶ συγκαθήγνισμαι σώματι,
Ὡς τὸ ῥῆμά σου, γενέσθω μοι·
σκηνούτω ἐν ἐμοὶ ὁ θεός,
πρὸς ὃν βοῶ μετὰ σοῦ·
εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

ᾠδὴ θ'.

κατ' ἀλφάβητον ἀντιστρόφως.

Ὡς ἐμψύχῳ θεοῦ κιβωτῷ
Ψαυέτω μηδαμῶς χεὶρ ἀμυήτων·
Χείλη δὲ πιστῶν τῇ θεοτόκῳ ἀσιγήτως
Φωνὴν τοῦ ἀγγέλου ἀναμέλποντα
ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριος μετὰ σοῦ.

Ὑπὲρ ἔννοιαν συλλαβοῦσα θεὸν
Τῆς φύσεως θεσμοὺς ἔλαθες, κόρη·
Σὺ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν τὰ μητέρων διέδρας,
Ῥευστὴ φύσις καίπερ καθεστηκυῖα·
ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριος μετὰ σοῦ.

Πῶς πηγάζεις γάλα, παρθένε ἁγνή;
Οὐ φέρει ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία·
Ξένον γὰρ φύσεως ἐπιδείκνυσαι πρᾶγμα
Νομίμου γονῆς ὅρους ὑπερβαῖνον·
ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριος μετὰ σοῦ.

Μυστικῶς ταῖς ἱεροτεύκτοις γραφαῖς
Λαλεῖται περὶ σοῦ, μῆτερ ὑψίστου·
Κλίμακα γὰρ πάλαι Ἰακὼβ σε προτυποῦσαν
Ἰδὼν ἔφη· βάσις θεοῦ αὕτη·
ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριος μετὰ σοῦ.

Θαυμαστὸν τῷ ἱεροφάντῃ Μωσεῖ
Ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας·
Ζητῶν δὲ τὸ πέρας εἰς διάβασιν χρόνου
Ἐν κόρῃ ἁγνῇ, ἔφη, κατοπτεύσω·

130 συνήθους Barth. — 133 ὡς οἶδεν αὐτὸς de coni. scripsimus· ὡς αὐτὸς οἶδεν ἐκ σοῦ A sed ἐκ σοῦ in rasura, ὡς οἶδεν ἐκ σοῦ Barth. — 136 fort.: τῆς ἀληθείας — 139 συγκαθήγνισμαι σώματι A cum schol.: καθήγνισμαι πνεύματι Barth. — 144 post ἐμψύχῳ vocabulum bisyllabum, ut οὔσῃ vel κόρῃ, excidisse videtur — 148 βοᾷ A cum rasura post α duarum vel trium syllabarum — 153 φύσις περ Barth. — 164 Genes. XXVIII 12—13. — 168 θαυμαστὸν A m. pr. Barth.: θαυμαστῶς A m. sec. — παράδοξον, post Μωσεῖ m. pr. additum, m. sec. delevit A — 169 Exod. III 2.

ἢ ὡϲ θεοτόκῳ λεχθείη·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριοϲ μετὰ ϲοῦ.

Δανιὴλ ϲε ὄροϲ καλεῖ νοητόν,
Γεννήτριαν θεοῦ ὁ Ἡϲαΐαϲ·
Βλέπει δὲ ὡϲ πόκον Γεδεών· ὁ Δαυῒδ δὲ
Ἁγίαϲμα φάϲκει, πύλην δέ ϲε ἄλλοϲ·
ὁ Γαβριὴλ δέ ϲοι κραυγάζει·
χαῖρε κεχαριτωμένη·
ὁ κύριοϲ μετὰ ϲοῦ.

ΙΩϹΗΦ ΤΟΥ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ

I

Κανὼν εἰϲ ἀνάμνηϲιν τοῦ ϲειϲμοῦ ἔτει 740 γεγονότοϲ (Ὀκτωβ. 26).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

«Ὦ Χριϲτέ, τῆϲ γῆϲ τὸν κλόνον παῦϲον τάχοϲ· Ἰωϲήφ.»

ἦχοϲ πλ. β'.

ᾠδὴ α'.

Ὡϲ φοβερὰ ἡ ὀργή ϲου, | ἐξ ἧϲ ἡμᾶϲ
ἐλυτρώϲω, κύριε, | μὴ ϲυγχώϲαϲ ἐν τῇ γῇ
ἅπαν τὸ ἀνάϲτημα ἡμῶν!
εὐχαρίϲτωϲ ϲε διὸ | ἀεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων ἀεὶ καθ' ἑκάϲτην | τῇ παντελεῖ
διορθώϲει, δέϲποτα, | ὥϲπερ φύλλον εὐτελὲϲ
διαϲείειϲ ἅπαϲαν τὴν γῆν,
εἰϲ τὸν φόβον ϲου πιϲτοὺϲ | ϲτηρίζων, κύριε.

Ῥῦϲαι ϲειϲμοῦ βαρυτάτου | πάνταϲ ἡμᾶϲ
καὶ μὴ δώῃϲ, κύριε, | ἀπολέϲθαι παντελῶϲ
τὴν κληρονομίαν ϲου, πολλοῖϲ
παροργίζουϲαν κακοῖϲ | ϲὲ τὸν μακρόθυμον.

Ἱκετικῶϲ ϲοι βοῶμεν, | μῆτερ θεοῦ,
τὰ ϲυνήθη ϲπλάγχνα ϲου | ἐπὶ πόλιν καὶ λαὸν
ϲυμπαθῶϲ δεικνύουϲα ϲειϲμοῦ
βαρυτάτου καὶ φθορᾶϲ | ἡμᾶϲ ἀπάλλαξον.

---

173 Daniel II 35.45. — 175 Ies. VII 14. — 176 Iudic. VI 36–40. Psalm. CXXXI 18 — 177 Genes. XXVIII 17.

Odae primae hirmus legitur hic in Octoecho p. 119 ed. Ven.: Ὡϲ ἐν ἠπείρῳ πεζεύϲαϲ ὁ Ἰϲραὴλ | ἐν ἀβύϲϲῳ ἴχνεϲι | τὸν διώκτην Φαραὼ | καθορῶν ποντούμενον θεῷ | ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ᾄϲωμεν. — v. 16 post hunc versum altera oda intercidit, quam a Iosepho melodo huic canoni insertam fuisse acrostichidis hoc loco facta lacuna docet.

ᾠδὴ γ΄.

Ἡ γῆ μαστίζεται, ἡμῶν | κακῶς διακειμένων
καὶ ἀεὶ τὴν ὀργήν σου | συγκινούντων καθ᾽ ἡμῶν,
οἰκτίρμον παμβασιλεῦ·
ἀλλὰ φεῖσαι, | δέσποτα, τῶν δούλων σου.

Ϲυσσείσας, κύριε, τὴν γῆν | ἐστερέωσας πάλιν,
νουθετῶν, ἐπιστρέφων, | τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν
στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῷ
θείῳ φόβῳ | θέλων, ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρὸν | καὶ σεισμοὺς βαρυτάτους
καὶ πληγὰς ἀνηκέστους | ἁμαρτίας, ἀδελφοί,
ἐκφύγωμεν καὶ θεὸν
μετανοίας | τρόποις ἐκμειλίξωμεν.

Ἡ μόνη οὖσα ἀγαθὴ | τὸν πανάγαθον λόγον
ἐκτενῶς ἐκδυσώπει | τῆς παρούσης τοῦ σεισμοῦ
ῥυσθῆναι πάντας ὀργῆς·
θεοτόκε | ἄχραντε, δεόμεθα.

ᾠδὴ δ΄.

Ϲαλεύεις, κύριε, | τὴν γῆν βουλόμενος
ἑδρασμῷ ἀληθείας | πάντας ἡμᾶς,
δέσποτα, στηρίζεσθαι | σαλευομένους προσβολαῖς
τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῇ θείᾳ νεύσει σου | κλονεῖς τὰ σύμπαντα
καὶ δονεῖς τὰς καρδίας | τῶν ἐπὶ γῆς
κατοικούντων, δέσποτα· | τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς
ἄνες, κύριε, τὰ κύματα.

Οὐδ᾽ ὅλως ἔχοντας | εἰς νοῦν τὸν φόβον σου
ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει | πάσης τῆς γῆς,
μόνε εὐσυμπάθητε· | ἀλλὰ συνήθως ἐφ᾽ ἡμᾶς
τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Ναόν σε, δέσποινα, | θεοῦ γινώσκοντες
ἐν ἁγίῳ ναῷ σου | χεῖρας οἰκτρὰς
αἴρομεν εἰς δέησιν· | ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν
καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

17 tertiae huius odae hirmus exstat in Octoecho p. 120: Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ | κύριος ὁ θεός μου | ὁ ὑψώσας τὸ κέρας | τῶν πιστῶν σου ἀγαθὲ | καὶ στερεώσας ἡμᾶς | ἐν τῇ πέτρᾳ | τῆς ὁμολογίας σου. — 33 Quartae odae hirmus exstat in Octoecho p. 121: Χριστός μοι δύναμις | θεὸς καὶ κύριος | ἡ σεπτὴ ἐκκλησία | θεοπρεπῶς | μέλπει ἀνακράζουσα | ἐκ διανοίας καθαρᾶς | ἐν κυρίῳ ἑορτάζουσα — 37 Psalm. CIII 32.

ᾠδὴ ε΄.

Καὶ cὺ, καρδία, cείcθητι νῦν
βλέπουcα θεοῦ τὴν ἀπειλὴν
ἐπικειμένην, καὶ βόηcον·
φεῖcαι τοῦ λαοῦ cου, δέcποτα κύριε,
καὶ παῦcον τὴν δικαίαν | ὀργήν cου, εὔcπλαγχνε.

Λαὸν καὶ πόλιν, ἥνπερ τῷ cῷ
αἵματι ἐκτήcω, Ἰηcοῦ,
μὴ παραδῷc εἰc ἀπώλειαν
ἐν τῷ cυνταράccειν τὴν γῆν cειcμῷ φοβερῷ·
χορὸc τῶν ἀποcτόλων | καθικετεύει cε.

Ὁδούc cου, δέcποτα, τὰc ὀρθὰc
γνώμῃ ὑπεκκλίνοντεc cτρεβλῇ
εἰc ἀγανάκτηcιν τρέπομεν
cὲ τὸν cυμπαθῆ τε καὶ ἀμνηcίκακον·
ἀλλ' ἵλεωc, οἰκτίρμον, | γενοῦ τοῖc δούλοιc cου.

Νῦν βοηθείαc ἦλθε καιρὸc,
νῦν καταλλαγῆc χρεία, ἁγνὴ,
πρὸc τὸν υἱόν cου καὶ κύριον,
ὅπωc οἰκτειρήcῃ προcκεκρουκόταc ἡμᾶc
καὶ τῆc ἐπικειμένηc | ὀργῆc λυτρώcηται.

ᾠδὴ ϛ΄.

Οὐκ ἔχοντεc, δέcποτα, | παρρηcίαν δυcωπεῖν
οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψοc cου,
τοὺc ἐκλεκτοὺc ἀγγέλουc cου εἰc θερμὴν
κινοῦμεν παράκληcιν·
δι' αὐτῶν τῆc ὀργῆc cου | ἐξελοῦ ἡμᾶc.

Νῦν ἔγνωμεν, κύριε, | ὡc ἠθέληcαc ἡμᾶc
καὶ οὐδαμῶc cυνέχωcαc
ὑπὸ τὴν γῆν cυμπτώμαcι χαλεποῖc
πολλὰ πλημμελήcανταc·
εὐχαρίcτωc διό cε | μεγαλύνομεν.

---

49 Quintae huius odae hirmus in Octoecho p. 123 legitur hic: Τῷ θείῳ φέγγει cου ἀγαθὲ | τὰc τῶν ὀρθριζόντων cοι ψυχὰc | πόθῳ καταύγαcον, δέομαι, | cὲ εἰδέναι, λόγε θεοῦ, | τὸν ὄντωc θεὸν | ἐκ ζόφου τῶν πταιcμάτων | ἀνακαλούμενον. — 69 Sextae huius odae hirmus legitur in Octoecho p. 124 hic: Τοῦ βίου τὴν θάλαccαν | ὑψουμένην καθορῶν | τῶν πειραcμῶν τῷ κλύδωνι | τῷ εὐδίῳ λιμένι cου προcδραμὼν | βοῶ cοι·, ἀνάγαγε | ἐκ φθορᾶc τὴν ζωήν μου, | πολυέλεε.

Προϲτάττειϲ ϲαλεύεϲθαι | τὰ θεμέλια τῆϲ γῆϲ,
ὅπωϲ ἡμεῖϲ παυϲώμεθα
οἱ ταπεινοὶ ϲαλεύεϲθαι ἀρετῶν
τῆϲ κρείττονοϲ ϲτάϲεωϲ
καὶ τῷ φόβῳ ϲου, λόγε, | ϲτηριζώμεθα.

Ἁγία θεόνυμφε, | ἀπορούμενον νυνὶ
τὸν ϲὸν λαὸν οἰκτείρηϲον,
καὶ μητρικαῖϲ πρεϲβείαιϲ τὴν καθ᾽ ἡμῶν
θεοῦ ἀγανάκτηϲιν
μεταποίηϲον τάχοϲ, | δυϲωποῦμέν ϲε.

ᾠδὴ ζ'.

Ὑπερύμνητοϲ εἶ, κύριε μακρόθυμε,
ὅτι οὐκ ἐθανάτωϲαϲ
τοὺϲ οἰκέταϲ ϲου | ϲπαραγμῷ καὶ κλόνῳ φοβερῷ
τῆϲ γῆϲ, ἀλλ᾽ ἐφόβιϲαϲ ζητῶν
τὸ ἐπιϲτρέψαι τῶν κακῶν
καὶ ζῆϲαι πάνταϲ ἡμᾶϲ.

Ϲτεναγμὸν ἀπὸ καρδίαϲ ἀναπέμψωμεν
καὶ δάκρυα προχέωμεν,
ὅπωϲ ἵλεων | τὸν δεϲπότην εὕρωμεν Χριϲτὸν,
ἐκτρίψαι ϲειϲμῷ πάνταϲ ἡμᾶϲ
διὰ πληθὺν ἁμαρτιῶν
ἐπαπειλοῦντα δεινῶϲ.

Οἴμοι κράξωμεν καὶ χεῖραϲ ἐκπετάϲωμεν
πρὸϲ τὸν θεὸν τὸν ὕψιϲτον
καὶ παυϲώμεθα τοῦ λοιποῦ ποιεῖν τὸ πονηρόν·
ἰδοὺ ὁ ϲωτὴρ ἀγανακτῶν
ϲαλεύει ἅπαϲαν τὴν γῆν,
ϲτηρίξαι θέλων ἡμᾶϲ.

Νεῦϲον, ἄχραντε, ϲωθῆναι τοὺϲ οἰκέταϲ ϲου,
ἀπολεϲθῆναι μέλλονταϲ
ἐν ὀργῇ θεοῦ | καὶ θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ
τῆϲ νῦν ἐπελθούϲηϲ ἀπειλῆϲ
διὰ τὸ πλῆθοϲ τῶν πολλῶν
ἁμαρτημάτων ἡμῶν.

---

89 Septimae huius odae hic in Octoecho p. 126 legitur hirmus: Δροϲοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάϲατο | ἄγγελοϲ τοῖϲ ὁϲίοιϲ παιϲί· | τοὺϲ Χαλδαίουϲ δὲ | καταφλέγον πρόϲταγμα θεοῦ | τὸν τύραννον ἔπειϲε βοᾶν· | εὐλογητὸϲ εἶ ὁ θεόϲ, | ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η΄.

Τῆс δικαίαс сου ταύτηс | ὀργῆс, φιλάνθρωπε,
  ἐπελθούсηс ἀθρόωс | сυνεταράχθημεν
καὶ ἀπελπιсμῷ | παντελεῖ сυνεсχέθημεν,
  προсαγανακτοῦντα | ὁρῶντεс καθ' ἡμῶν сε.

Ἀνατείνωμεν χεῖραс, | πιсτοί, καὶ ὄμματα
  πρὸс τὸν μόνον δεсπότην | сῴζειν δυνάμενον,
κράζοντεс· Χριсτέ, | τὸν θυμόν сου ἀπόсτρεψον
  ἀφ' ἡμῶν ταχέωс | φιλάνθρωποс ὑπάρχων.

Χιλιάδεс ἀγγέλων, | μαρτύρων сύλλογοс,
  προφητῶν, ἀποсτόλων, | ὁсίων, ἱεραρχῶν
ἅγιοс χορὸс | ἱκετεύει сε, δέсποτα·
  φεῖсαι τοῦ λαοῦ сου | τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ γινώсκων, οἰκτίρμον, | τὸ ἀсθενὲс ἡμῶν
  καὶ εὐόλιсθον πάντῃ | καὶ ἀδιόρθωτον
ἄνεс τὴν ὀργὴν | καὶ τὸν τάραχον κόπαсον
  καὶ τῷ сῷ ἐλέει | οἰκτείρηсον τὸν κόсμον.

Сυμπαθὴс, θεοτόκε, | τὸν εὐсυμπάθητον
  ἡ τεκοῦсα сωτῆρα, | ἴδε τὴν κάκωсιν
καὶ τὸν сτεναγμὸν | τοῦ λαοῦ сου καὶ τάχυνον
  τοῦ παρακαλέсαι | ἡμᾶс οἰκτειρηθῆναι.

ᾠδὴ θ΄.

Ἰδοὺ οἱ πάντεс ἡμεῖс ἐπταίсαμεν,
  καὶ φοβερῶс ἡ γῆ μηδὲν сφαλεῖсα κολάζεται·
νουθετῶν γὰρ ἡμᾶс ὁ φιλάνθρωποс
  ὅλην αὐτὴν сαλεύει·
λάβωμεν αἴсθηсιν
  καὶ τῆс сωτηρίαс ἑαυτῶν | ἐπιμελώμεθα.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων κύριοс
  μιᾷ ῥοπῇ ἠθέληсαс ἐκτρίψαι τοὺс δούλουс сου·
ὑπὸ δὲ τῆс πολλῆс εὐсπλαγχνίαс сου,
  δέсποτα, ἐκωλύθηс·
εὐχαριсτοῦμέν сοι
  οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖс, | μόνε φιλάνθρωπε.

113 Octavae odae hic legitur in Octoecho p. 127 hirmus: Ἐκ φλογὸс τοῖс ὁсίοιс | δρόсον ἐπήγαсαс | καὶ δικαίου θυсίαν | ὕδατι ἔφλεξαс· | ἅπαντα γὰρ δρᾷс, | Χριсτέ, μόνῳ τῷ βούλεсθαι· | сὲ ὑπερυψοῦμεν | εἰс πάνταс τοὺс αἰῶναс — 133 Nonae odae hirmus in Octoecho p. 128 exstat hic: Θεὸν ἀνθρώποιс ἰδεῖν ἀδύνατον, | ὃν οὐ τολμᾷ ἀγγέλων ἀτενίсαι τὰ τάγματα· | διὰ сοῦ δέ, πάναγνε, ὡράθη βροτοῖс | λόγοс сεсαρκωμένοс· | ὃν μεγαλύνοντεс сὺν ταῖс οὐρανίαιс сτρατιαῖс сὲ μακαρίζομεν.

Ϲειϲμοῦ, μαχαίραϲ, πικρᾶϲ ἁλώϲεωϲ
    καὶ ἐθνικῆϲ, Χριϲτέ, ἐπιδρομῆϲ καὶ ϲυμπτώϲεωϲ
καὶ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ καὶ κακώϲεωϲ
    πάϲηϲ ἄλληϲ, οἰκτίρμον,
ῥῦϲαι τὴν πόλιν ϲου
    ἅπαϲάν τε χώραν τῶν πιϲτῶϲ | ὑμνολογούντων ϲε.

Ἡ γῆ ἀγλώϲϲωϲ βοᾷ ϲτενάζουϲα·
    τί με κακοῖϲ μιαίνετε πολλοῖϲ, πάντεϲ ἄνθρωποι;
καὶ ὑμῶν ὁ δεϲπότηϲ φειδόμενοϲ
    ὅλην ἐμὲ μαϲτίζει;
λάβετε αἴϲθηϲιν
    καὶ ἐν μετανοίᾳ τὸν θεὸν | ἐξιλεώϲαϲθε.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείναϲα
    πάϲηϲ φθορᾶϲ, παρθένε, ἐξελοῦ ἡμᾶϲ ἅπανταϲ
καὶ ϲειϲμοῦ βαρυτάτου καὶ θλίψεωϲ,
    παύουϲα τοῦ δεϲπότου
τὴν ἀγανάκτηϲιν
    ταῖϲ ϲαῖϲ μητρικαῖϲ καταλλαγαῖϲ, | θεοχαρίτωτε.

II

Κανὼν εἰϲ τὴν θεοτόκον τῷ ϲαββάτῳ τοῦ ἀκαθίϲτου ὕμνου (Τριῳδ. ϲελ. 283).

Ἡ ἀκροϲτιχίϲ:

«Χαρᾶϲ δοχεῖον, ϲοὶ πρέπει χαίρειν μόνῃ· Ἰωϲήφ.»

ἦχοϲ δ΄.

ᾠδὴ α΄.

Χριϲτοῦ βίβλον ἔμψυχον | ἐϲφραγιϲμένην ϲε πνεύματι
ὁ μέγαϲ ἀρχάγγελοϲ, | ἁγνή, θεώμενοϲ
ἐπεφώνει ϲοι· | χαῖρε, χαρᾶϲ δοχεῖον,
δι' ἧϲ τῆϲ προμήτοροϲ | ἀρὰ λυθήϲεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωϲιϲ, | χαῖρε παρθένε θεόνυμφε,
τοῦ ᾅδου ἡ νέκρωϲιϲ· | χαῖρε πανάμωμε,
τὸ παλάτιον | τοῦ πάντων βαϲιλέωϲ·
χαῖρε θρόνε πύρινε | τοῦ παντοκράτοροϲ.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, | χαῖρε, ἡ μόνη βλαϲτήϲαϲα·
τὸ μῆλον τὸ εὔοϲμον, | χαῖρε, ἡ τέξαϲα·
τὸ ὀϲφράδιον | τοῦ μόνου βαϲιλέωϲ·
χαῖρε, ἀπειρόγαμε, | κόϲμου διάϲωϲμα.

---

v. 1 Poeta in omnibus praeter quartam odis huius canonis modulos canonis Ioannis Damasceni in honorem obitus Mariae compositi (v. p. 229) secutus est.

Ἁγνείας θηcαύριcμα, | χαῖρε, δι' ἧc ἐκ τοῦ πτώματοc
ἡμῶν ἐξανέcτημεν· | χαῖρε ἡδύπνοον
κρίνον, δέcποινα, | πιcτοὺc εὐωδιάζον·
θυμίαμα εὔοcμον, | μύρον πολύτιμον.

ᾠδὴ γ΄.

Στάχυν ἡ βλαcτήcαcα τὸν θεῖον
ὡc χώρα ἀνήροτοc caφῶc,
χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα,
ἄρτον ζωῆc χωρήcαcα·
χαῖρε τοῦ ζῶντοc ὕδατοc
πηγὴ ἀκένωτοc, δέcποινα.

Δάμαλιc τὸν μόcχον ἡ τεκοῦcα
τὸν ἄμωμον, χαῖρε, τοῖc πιcτοῖc·
χαῖρε ἀμνὰc κυήcαcα
θεοῦ ἀμνὸν τὸν αἴροντα
κόcμου παντὸc τὰ πταίcματα·
χαῖρε θερμὸν ἱλαcτήριον.

Ὄρθροc φαεινὸc, χαῖρε, ἡ μόνη
τὸν ἥλιον φέρουcα Χριcτὸν
φωτὸc κατοικητήριον,
χαῖρε τὸ cκότοc λύcαcα
καὶ τοὺc ζοφώδειc δαίμοναc
ὁλοτελῶc ἐκμειώcαcα.

Χαῖρε πύλη μόνη, ἣν ὁ λόγοc
διώδευcε μόνοc, ἡ μοχλοὺc
καὶ πύλαc ᾅδου, δέcποινα,
τῷ τόκῳ cου cυντρίψαcα,
χαῖρε ἡ θεία εἴcοδοc
τῶν cωζομένων, θεόνυμφε.

ᾠδὴ δ΄.

Ἐν φωναῖc ᾀcμάτων πίcτει
cοὶ βοῶμεν, πανύμνητε·
χαῖρε πῖον ὄροc
καὶ τετυρωμένον ἐν πνεύματι·
χαῖρε λυχνία καὶ cτάμνε | μάννα φέρουcα
τὸ γλυκαῖνον
τὰ τῶν εὐcεβῶν αἰcθητήρια.

Ἱλαcτήριον τοῦ κόcμου,
χαῖρε, ἄχραντε δέcποινα·
χαῖρε κλίμαξ γῆθεν
πάνταc ἀνυψώcαcα χάριτι·
χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντωc | ἡ μετάγουcα
ἐκ θανάτου | πάνταc πρὸc ζωὴν τοὺc
ὑμνοῦνταc cε.

Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα,
χαῖρε, γῆc, τὸ θεμέλιον
ἐν τῇ cῇ νηδύϊ,
ἄχραντε, ἀκόπωc βαcτάcαcα·
χαῖρε κογχύλη πορφύραν | θείαν βάψαcα
ἐξ αἱμάτων cου
τῷ βαcιλεῖ τῶν δυνάμεων.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦcα
ἀληθῶc, χαῖρε δέcποινα,
τὸν τὰc ἀνομίαc
πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα·
ἀκατανόητον βάθοc, | ὕψοc ἄρρητον,
ἀπειρόγαμε, | δι' ἧc ἡμεῖc ἐθεώθημεν.

Σὲ τὴν πλέξαcαν τῷ κόcμῳ
ἀχειρόπλοκον cτέφανον
ἀνυμνολογοῦμεν,
χαῖρέ cοι, παρθένε, κραυγάζοντεc,
τὸ φυλακτήριον πάντων | καὶ χαράκωμα
καὶ κραταίωμα | καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

---

46 Tertia oda sequitur modulos huius hirmi: Ὁ καθήμενοc ἐν δόξῃ | ἐπὶ θρόνου θεότητοc | ἐν νεφέλῃ κούφῃ | ἦλθεν Ἰηcοῦc ὁ ὑπέρθεοc | τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ | καὶ διέcωcε | τοὺc κραυγάζονταc· | δόξα, Χριcτέ, τῇ δυνάμει cου.

ᾠδὴ ε΄.

Ὁδὸν ἡ κυήcαcα
Ζωῆc, χαῖρε, πανάμωμε,
ἡ κατακλυcμοῦ τῆc ἁμαρτίαc
cώcαcα κόcμον· | χαῖρε, θεόνυμφε,
ἄκουcμα καὶ λάλημα φρικτόν·
χαῖρε ἐνδιαίτημα
τοῦ δεcπότου τῆc κτίcεωc.

Ἰcχὺc καὶ ὀχύρωμα
ἀνθρώπων, χαῖρε, ἄχραντε,
τόπε ἁγιάcματοc τῆc δόξηc,
νέκρωcιc ᾅδου, | νυμφὼν δλόφωτε·
χαῖρε τῶν ἀγγέλων χαρμονή,
χαῖρε ἡ βοήθεια
τῶν πιcτῶc δεομένων cου.

Πυρίμορφον ὄχημα
τοῦ λόγου, χαῖρε, δέcποινα,
ἔμψυχε παράδειcε, τὸ ξύλον
ἐν μέcῳ ἔχων | Ζωῆc τὸν κύριον,
οὗ ὁ γλυκαcμὸc Ζωοποιεῖ
πίcτει τοὺc μετέχονταc
καὶ φθορᾷ ὑποκύψανταc.

Ῥωννύμενοι cθένει cου
πιcτῶc ἀναβοῶμέν cοι·
χαῖρε πόλιc τοῦ παμβαcιλέωc,
δεδοξαcμένα | καὶ ἀξιάκουcτα
περὶ ἧc λελάληνται cαφῶc·
ὄροc ἀλατόμητον,
χαῖρε βάθοc ἀμέτρητον.

Εὐρύχωρον cκήνωμα
τοῦ λόγου, χαῖρε ἄχραντε·
κόχλοc ἡ τὸν θεῖον μαργαρίτην
προαγαγοῦcα, | χαῖρε πανθαύμαcτε,
πάντων πρὸc θεὸν καταλλαγὴ
τῶν μακαριζόντων cε,
θεοτόκε, ἑκάcτοτε.

ᾠδὴ ϛ΄.

Παcτὰc τοῦ λόγου ἀμόλυντε,
αἰτία τῆc τῶν πάντων θεώcεωc,
χαῖρε πανάχραντε,
τῶν προφητῶν περιήχημα,
χαῖρε τῶν ἀποcτόλων
τὸ ἐγκαλλώπιcμα.

Ἐκ cοῦ ἡ δρόcοc ἀπέcταξε
φλογμὸν πολυθεΐαc ἡ λύcαcα·
ὅθεν βοῶμέν cοι·
χαῖρε ὁ πόκοc ὁ ἔνδροcοc,
ὃν Γεδεών, παρθένε, | προεθεάcατο.

Ἰδού cοι χαῖρε κραυγάζομεν,
λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουcι
καὶ ὁρμητήριον
ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων
καὶ τῶν cκανδάλων πάντων
τοῦ πολεμήτοροc.

Χαρᾶc αἰτία χαρίτωcον
ἡμῶν τὸν λογιcμὸν τοῦ κραυγά-
ζειν cοι·
χαῖρε ἡ ἄφλεκτοc
βάτοc, νεφέλη ὁλόφωτε,
ἡ τοὺc πιcτοὺc ἀπαύcτωc
ἐπιcκιάζουcα.

ᾠδὴ ζ΄.

Ἀνυμνοῦμέν cε | βοῶντεc· χαῖρε ὄχημα
ἡλίου τοῦ νοητοῦ·
ἄμπελοc ἀληθινὴ | τὸν βότρυν τὸν πέπειρον
ἡ γεωργήcαcα, | οἶνον cτάζοντα
τὸν τὰc ψυχὰc εὐφραίνοντα | τῶν πιcτῶc cε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα | τῶν ἁπάντων ἡ κυήcαcα,
χαῖρε θεόνυμφε·

ἡ ῥάβδος ἡ μυστικὴ | ἄνθος τὸ ἀμάραντον
ἡ ἐξανθήσασα, | χαῖρε δέσποινα,
δι᾽ ἧς χαρᾶς πληρούμεθα | καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα | οὐ σθένει γλῶσσα, δέσποινα,
ὑμνολογῆσαί σε·
ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφὶμ | ὑψώθης κυήσασα
τὸν βασιλέα Χριστόν, | ὃν ἱκέτευε
πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι | τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Εὐφημεῖ σε | μακαρίζοντα τὰ πέρατα
καὶ πόθῳ κράζει σοι·
χαῖρε ὁ τόμος, ἐν ᾧ | δακτύλῳ ἐγγέγραπται
πατρὸς ὁ λόγος, ἁγνή, | ὃν ἱκέτευε
βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου | καταγράψαι, θεοτόκε.

Ἱκετεύομεν | οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν
γόνυ καρδίας ἡμῶν·
κλῖνον τὸ οὖς σου, ἁγνή, | καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι
βυθιζομένους ἡμᾶς, | καὶ συντήρησον
πάσης ἐχθρῶν ἁλώσεως | τὴν σὴν πόλιν, θεοτόκε.

ᾠδὴ η΄.

Νηδύϊ τὸν λόγον ὑπεδέξω,
τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας·
γάλακτι ἐξέθρεψας | νεύματι τὸν τρέφοντα
τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, | ἁγνή, ᾧ ψάλλομεν·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ
τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου·
παῖδες προεικόνισαν | τοῦτο ἐμφανέστατα
μέσον πυρὸς ἱστάμενοι | καὶ μὴ φλεγόμενοι,
ἀκήρατε ἁγία παρθένε·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν | εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρῴην ἀπάτῃ γυμνωθέντες
στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν
τῇ κυοφορίᾳ σου· | καὶ οἱ καθεζόμενοι
ἐν σκότει παραπτώσεων | φῶς κατωπτεύσαμεν,
φωτὸς κατοικητήριον, κόρη·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν | εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκροὶ διὰ ϲοῦ ζωοποιοῦνται·
ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόϲτατον ἐκύηϲαϲ·
εὔλαλοι οἱ ἄλαλοι | πρῴην χρηματίζοντεϲ,
λεπροὶ ἀποκαθαίρονται, | νόϲοι διώκονται,
πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη
ἥττηνται, παρθένε, | βροτῶν ἡ ϲωτηρία.

Ἡ κόϲμῳ τεκοῦϲα ϲωτηρίαν,
δι᾽ ἧϲ ἀπὸ γῆϲ εἰϲ ὕψοϲ ἤρθημεν,
χαίροιϲ παντευλόγητε, | ϲκέπη καὶ κραταίωμα,
τεῖχοϲ καὶ ὀχύρωμα | τῶν μελῳδούντων, ἁγνή·
τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα
καὶ ὑπερυψοῦτε | εἰϲ πάνταϲ τοὺϲ αἰῶναϲ.

ᾠδὴ θ΄.

Ἵνα ϲοι πιϲτοὶ | τὸ χαῖρε κραυγάζωμεν
οἱ διὰ ϲοῦ τῆϲ χαρᾶϲ
μέτοχοι γενόμενοι | τῆϲ ἀϊδίου, | ῥῦϲαι ἡμᾶϲ πειραϲμοῦ,
βαρβαρικῆϲ ἁλώϲεωϲ | καὶ πάϲηϲ ἄλληϲ πληγῆϲ
διὰ πλῆθοϲ, κόρη, παραπτώϲεων
ἐπιούϲηϲ βροτοῖϲ ἁμαρτάνουϲιν.

Ὤφθηϲ φωτιϲμὸϲ | ἡμῶν καὶ βεβαίωϲιϲ,
ὅθεν βοῶμέν ϲοι·
χαῖρε ἄϲτρον ἄδυτον | εἰϲάγον κόϲμῳ | τὸν μέγαν ἥλιον·
χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξαϲα | τὴν κεκλειϲμένην, ἁγνή·
χαῖρε ϲτύλε πύρινε, εἰϲάγουϲα
εἰϲ τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Ϲτῶμεν εὐλαβῶϲ | ἐν οἴκῳ θεοῦ ἡμῶν
καὶ ἐκβοήϲωμεν·
χαῖρε κόϲμου δέϲποινα· | χαῖρε Μαρία, | κυρία πάντων ἡμῶν·
χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμοϲ | ἐν γυναιξὶ καὶ καλή·
χαῖρε ϲκεῦοϲ, μύρον τὸ ἀκένωτον
ἐπὶ ϲὲ κενωθὲν εἰϲδεξάμενον.

Ἡ περιϲτερὰ | ἡ τὸν ἐλεήμονα
ἀποκυήϲαϲα,
χαῖρε ἀειπάρθενε· | ὁϲίων πάντων | χαῖρε τὸ καύχημα,
τῶν ἀθλητῶν ϲτεφάνωμα· | χαῖρε ἁπάντων τε
τῶν δικαίων θεῖον ἐγκαλλώπιϲμα
καὶ ἡμῶν τῶν πιϲτῶν τὸ διάϲωϲμα.

173 fort.: καὶ τεῖχοϲ.

Φεῖcαι ὁ θεὸc | τῆc κληρονομίαc cου,
τὰc ἁμαρτίαc ἡμῶν
πάcαc παραβλέπων νῦν, | εἰc τοῦτο ἔχων | ἐκδυcωποῦcάν cε
τὴν ἐπὶ γῆc ἀcπόρωc cε | κυοφορήcαcαν,
διὰ μέγα ἔλεοc θελήcαντα
μορφωθῆναι, Χριcτὲ, τὸ ἀλλότριον.

III

Τριῴδιον ψαλλόμενον τῇ ε΄ τῆc γ΄ ἑβδ. τῶν νηcτειῶν (Τριῳδ. 225)

ἦχοc α΄.

ᾠδὴ δ΄.

κατὰ τὸ· «Ἐπὶ τῆc θείαc φυλακῆc.»

Ἁγιαcμοῦ παρεκτικὴν | χάριν δωρούμενοc ἡμῖν,
ἅγιε cταυρὲ, | ἀποcτόλων καύχημα καὶ cτήριγμα,
πρόκειcαι εἰc προcκύνηcιν
cήμερον πάcῃ τῇ οἰκουμένῃ,
τὸν τῆc νηcτείαc καιρὸν | κατευμαρίζων ἡμῖν.

Cκιογραφούcαc τὸν cταυρὸν | χεῖραc ἐκτείναc Ἀμαλὴκ
ἔτρεψε Μωcῆc· | ὃν τυποῦντεc χεῖραc ἐκπετάcωμεν
νηcτείαιc καὶ δεήcεcι,
cτῖφοc ὅπωc τρέψωμεν δαιμόνων
ἐκπολεμούντων ἡμᾶc | διὰ παντὸc φθονερῶc.

Θείῳ ἀρότρῳ τοῦ cταυροῦ | κατενεώcατε τὴν γῆν,
θεῖοι μαθηταὶ, | καρποφόρον ταύτην ἀναδείξαντεc
βλαcτάνουcαν εὐcέβειαν·
ὅθεν ὑμᾶc φωναῖc ἐτηcίαιc
ἀνευφημοῦντεc Χριcτὸν | ἀεὶ δοξάζομεν.

Μῆτερ θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, | ἀγάθυνόν μου τὴν ψυχὴν,
ἣν ὁ πονηρὸc | cυνηθείᾳ πονηρᾷ ἐκάκωcεν,
ἀθλίωc δελεάcαc με,
ὅπωc ὡc cωτηρίαc αἰτίαν
ὑμνολογῶ cε ἀεὶ | τὴν πολυύμνητον.

ᾠδὴ η΄.

κατὰ τὸ· «Αὕτη ἡ κλητή.»

Χαίροιc ὁ cταυρὸc ὁ τριμερὴc καὶ θεῖοc,
ἐν ᾧ ὁ εἷc τῆc τριάδοc | cάρκα φορέcαc ἐπάγη,

---

2 καύχημα καὶ cτήρ. ex cod. vaticano Maio in Spicileg. romano t. IV: cτήρ. καὶ καύχ. Triod. — 5 ἐξευμαρίζων Triod. — 14 ἡμᾶc Maio — 15 ἀνευφημοῦμεν, ἀεὶ Χριcτὸν δοξάζοντεc Maio — 22 ἐν eiiciendum videtur.

ἐμπαγέντας ἡμᾶϲ | ἀϲεβείας εἰϲ βυθὸν λυτρωϲάμενος,
ὃν ὑπερυψοῦμεν | Χριϲτὸν εἰϲ τοὺς αἰῶνας.

Ϲθένος τὸν ϲταυρὸν | κραταιὸν κεκτημένοι
τοὺϲ δεινῇ δυναϲτείᾳ | τοῦ πονηροῦ δουλωθέντας
ἠλευθέρωϲαν | οἱ τοῦ λόγου, μαθηταὶ ἀνακράζοντεϲ,
ϲὲ ὑπερυψοῦμεν, | Χριϲτέ, εἰϲ τοὺϲ αἰῶνας.

Οἴμοι! τί φρικῶδεϲ τὸ βῆμα ἐκεῖνο,
ἐν ᾧ, λόγε, καθίϲας | τὰ πεπραγμένα κρυφῇ μοι
φανερώϲειϲ, Χριϲτὲ, | ϲτηλιτεύων τὴν ἀναιϲθηϲίαν μου;
ἀλλὰ φύϲει ὢν ϲυμπαθὴϲ φεῖϲαί μου τότε.

Κόλπων οὐκ ἐκϲτὰϲ τῶν πατρῴων ἐν κόλποιϲ
ἀνεκλίθηϲ παρθένου | ἐπ' ἀνακλήϲει τοῦ γένουϲ,
οὗ ἐφόρεϲας | διὰ ϲπλάγχνα, Χριϲτὲ, τὸ ὁμοίωμα·
ὅθεν ϲε ὑμνοῦμεν, | Χριϲτέ, εἰϲ τοὺϲ αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

κατὰ τὸ· «Φωτίζου, φωτίζου.»

Φαιδρύνου, φωτίζου | ἡ ἐκκληϲία τοῦ Χριϲτοῦ
τοῦ ϲταυροῦ ταῖϲ ἀκτῖϲιν, | ὃν φέρειϲ προκείμενον
πάντων πιϲτῶν εἰϲ προϲκύνηϲιν·
ϲὺ δὲ πληθὺϲ | πᾶϲα τῶν δαιμόνων
ϲκότουϲ πληϲθεῖϲα ἀπόδραθι.

Κράτοϲ ἐγκρατείαϲ | ὁ θεῖοϲ πέφυκε ϲταυρὸϲ,
ϲυνεργὸϲ ἀγρυπνούντων, | νηϲτευτῶν ἐνίϲχυϲιϲ,
πολεμουμένων ὑπέρμαχοϲ,
τοῦτον, πιϲτοὶ, | πόθῳ ϲυνελθόντεϲ
περιχαρῶϲ προϲκυνήϲωμεν.

Θεμέλιοι θεῖοι | τῆϲ ἐκκληϲίαϲ τοῦ Χριϲτοῦ
ἑδραϲμῷ εὐϲεβείαϲ | πάνταϲ ϲυντηρήϲατε
καὶ ἐπὶ πέτραν ϲτηρίξατε
τὴν ἀρραγῆ | τοῦ ἐκλεξαμένου
ὑμᾶϲ, ἀπόϲτολοι ἔνδοξοι·

Χαρὰν ϲυλλαβοῦϲα | τοῦ ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ
τῆϲ ἐμῆϲ νῦν καρδίαϲ | τὴν λύπην ἀφάνιϲον
τὴν ψυχοφθόρον καὶ δίδου, ἁγνή,
χαροποιὸν | πένθοϲ, ὅπωϲ εὕρω
ἐκεῖ τὴν θείαν παράκληϲιν.

23 exspectes λυτρωϲόμενοϲ — 27 ἀναμέλποντεϲ Triod. — 32 fort.: ἀλλὰ ϲυμπαθὴϲ ὢν | φύϲει φεῖϲαί μου τότε — φεῖϲαι ὢν Maio — 35 Ἰηϲοῦ Triod. — 36 ὑμνοῦμεν βροτοὶ εἰϲ Triod. — 39 πιϲτῶν om. Maio.

ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥC

Κανὼν εἰc τὴν μακαρίαν τριάδα (Ὀκτ. cελ. 93).

Ἡ ἀκροcτιχίc:

«Κανὼν ὁ πέμπτοc φωτὶ τῷ τριcηλίῳ.»

ἦχοc πλ. α΄.

ᾠδὴ α΄.

κατὰ τό· «Ἵππον καὶ ἀναβάτην.»

Κράτοc τῆc ἑνιαίαc | καὶ τριcηλίου μορφῆc
ἀνυμνοῦντεc βοῶμεν· | τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγαcον,
θεὲ παντοδύναμε,
καὶ πρὸc τὴν cὴν, δέcποτα,
μετεώριcον δόξαν ἄφραcτον.

Ἄνω cε τῶν ἀγγέλων | διάκοcμοι νοεροὶ
ἀcιγήτωc ὑμνοῦcιν | ἐν τριcαγίοιc ᾄcμαcι
μονάδα τριcάριθμον
καὶ τριάδα cύμμορφον,
ὑπερούcιον, παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆc cῆc ἀγάπηc | γλυκύτατον, φωτουργὸν
τῇ ψυχῇ μου παράcχου, | τριὰc μονὰc ἀρχίφωτε,
καὶ θείαν κατάνυξιν,
καθαρτικὴν, δέcποτα
πολυέλεε πάcηc κτίcεωc.

Ὥcπερ ἐπὶ τὸν πόκον | κατῆλθεν ἀψοφητὶ
οὐρανόθεν, παρθένε, | ὁ ὑετὸc ἐν μήτρᾳ cου
ὁ θεῖοc καὶ ἔcωcε
ξηρανθεῖcαν ἅπαcαν
τῶν ἀνθρώπων τὴν φύcιν, ἄχραντε.

ᾠδὴ γ΄.

κατὰ τό· «Ὁ πήξαc ἐπ' οὐδενόc.»

Νοήcαc τὰc νοερὰc | οὐcίαc ὑπέcτηcαc
ὑμνῳδοὺc ἀπαύcτωc | τῆc cῆc θεότητοc,
τρίφωτε θεὲ καὶ παντουργέ· | ἀλλὰ καὶ τῶν πηλίνων
καὶ γηγενῶν δέξαι τὴν αἴνεcιν
καὶ τὴν ἱκεcίαν ὡc εὔcπλαγχνοc.

Metrophanis hic canon octava quaque dominica inter diem festum Omnium sanctorum et paschatis hora nocturna legi solet. — Cod. D — v. 4 verbum δέcποτα huius strophae et quae in reliquis strophis ei respondent, a priore versu avulsa sequenti praemisit D — 13 καί om. D — 24 τὴν δέηcιν Oct.

Ὁ πάσης κατὰ φύσιν | τροπῆς ἀνεπίδεκτος
τοῖς ἀλλοιουμένοις | ἡμῖν καὶ μέλπουσι
τὴν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν | τῆς ἀγαθότητός σου
πλημμελημάτων δὸς συγχώρησιν,
ἥλιε τῆς δόξης τρισάκτιστε.

Πατέρα καὶ τὸν υἱὸν | καὶ πνεῦμα δοξάσωμεν
ἐν ἀπαραλλάκτῳ | μορφῇ θεότητος,
σὲ τὸν ἑνικὸν καὶ τριλαμπῆ | κύριον τῶν ἁπάντων,
ὡς οἱ προφῆται καὶ ἀπόστολοι
παρὰ σοῦ σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Ἐφάνης τῷ Μωϋσῇ | ἐν βάτῳ ὡς ἄγγελος
βουλῆς τῆς μεγάλης | τοῦ παντοκράτορος,
τὴν σὴν ἐκ παρθένου προδηλῶν | σάρκωσιν, θεοῦ λόγε,
δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας
καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνεβίβασας.

ᾠδὴ δ΄.

κατὰ τὸ «Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσιν.»

Μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος | τὸ τριφαὲς ὁ Δανιήλ,
Χριστὸν κριτὴν θεασάμενος
πρὸς τὸν πατέρα ἰόντα
καὶ πνεῦμα τὸ προφαῖνον τὴν ὅρασιν.

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι | τὸν ὑπερούσιον θεὸν
τριαδικὸν ὑποστάσεσι
μοναδικὸν δὲ τῇ φύσει,
τῆς δόξης τῶν ἀγγέλων ἀξίωσον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ καὶ κατάσκιον, | ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ,
ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ ἅγιος,
τὸν δυσθεώρητον τόκον
ἐδήλου σῆς, παρθένε, συλλήψεως.

ᾠδὴ ε΄.

κατὰ τὸ «Ὁ ἀναβαλλόμενος.»

Ὁ δι' ἀγαθότητα | κτίσας τὸν ἄνθρωπον
καὶ κατ' εἰκόνα | τὴν σὴν ποιήσας,
ἐν ἐμοὶ κατοίκησον,
τρίφωτε θεέ μου, | ὡς ἀγαθὸς καὶ εὔσπλαγχνος.

---

26 ἀπαράδεκτος Oct. — 28 τῆς σῆς ἀγαθοσύνης Oct. — 30 ἥλιε . . . τρισάκτιστε D: καὶ τὴν σωτηρίαν ὡς εὔσπλαγχνος Oct. — 31 δοξάζομεν Oct. — 38 σοῦ τὴν Oct. — 40 οὐρανούς Oct. — 41 Daniel VII 13–14. — 47 τε Oct.

Ϲύ με καθοδήγηϲον, | μονὰϲ τριϲήλιε,
πρὸϲ τρίβουϲ θείαϲ | τῆϲ ϲωτηρίαϲ,
καὶ τῆϲ ϲῆϲ ἐλλάμψεωϲ
πλήρωϲον ὡϲ φύϲει | θεὸϲ ἀπειροδύναμοϲ.

Φῶϲ τὸ ἀδιαίρετον | τῆϲ μιᾶϲ φύϲεωϲ,
μεμεριϲμένον | τοῖϲ χαρακτῆρϲι,
τριλαμπὲϲ, ἀνέϲπερον,
τὴν ἐμὴν καρδίαν | ταῖϲ αἴγλαιϲ ϲου καταύγαϲον.

Ὡϲ κατεῖδε πάλαι ϲε, | ἁγνὴ πανάχραντε,
ὁ ὑποφήτηϲ | βλέπουϲαν πύλην
πρὸϲ τὸ φῶϲ τὸ ἄδυτον,
παρευθὺϲ ἐπέγνω | θεοῦ κατοικητήριον.

ᾠδὴ ϛʹ.
κατὰ τὸ «Μαινομένην κλύδωνι.»

Τριφαὴϲ ὑπάρχουϲα | θεαρχία ὑποϲτατικῶϲ
ἑνιαία πέφυκαϲ | ὡϲ ϲύμμορφοϲ
καὶ ἰϲουργὸϲ | καὶ κατ᾽ οὐϲίαν καὶ βούληϲιν.

Ἱκανῶϲ ἐδήλωϲεν | ὁ προφήτηϲ, ᾄδων τῷ πατρί·
ϲῷ φωτὶ, τῷ πνεύματι, | ὀψόμεθα
φῶϲ τὸν υἱόν, | ἕνα θεὸν τὸν τριϲήλιον.

Τῶν πταιϲμάτων λύτρωϲιν | καὶ κινδύνων, δέϲποτα θεὲ
ἑνικὲ καὶ τρίφωτε, κατάπεμψον
ϲοῖϲ ὑμνηταῖϲ | πρεϲβείαιϲ τῆϲ θεομήτοροϲ.

ᾠδὴ ζʹ.
κατὰ τὸ «Ὁ ὑπερυψούμενοϲ.»

Ὡϲ ἐλέουϲ ἄβυϲϲον | κεκτημένοϲ, κύριε,
καὶ πέλαγοϲ ἄπειρον, | οἰκτίρμον, ἐλέηϲον
τοὺϲ ἕνα ϲε ὑμνοῦνταϲ | τριλαμπῆ θεὸν τῶν ὅλων.

Τὸν ἀπερινόητον, | ἑνικὸν καὶ τρίφωτον
θεόν ϲε καὶ κύριον | ὑμνοῦντεϲ λιτάζομεν·
παράϲχου τοῖϲ ϲοῖϲ δούλοιϲ | ἱλαϲμὸν ἁμαρτημάτων.

Ῥάδαμνον ἐβλάϲτηϲαϲ | τῷ πατρὶ ϲυνάναρχον,
ἄνθοϲ τῆϲ θεότητοϲ, | βλαϲτὸν ϲυναΐδιον,
παρθένε, τὸν διδόντα | τὴν ζωὴν πᾶϲιν ἀνθρώποιϲ.

61 τῆϲ μιᾶϲ Oct.: ὁρῶ τῆϲ D — 64 καταύγαϲον ταῖϲ αἴγλαιϲ ϲου Oct. — 66 βλέπουϲαν πύλην ὁ ὑποφήτηϲ D — 68 παρευθύϲ D: εὐθύϲ ϲε Oct. — 73 ὀψόμεθα τῷ πνεύματι Oct. — 75 κινδύνων δέϲποτα Oct.: πειραϲμῶν εὔϲπλαγχνε D accentibus minus commodis — 77 πρεϲβείαϲ Oct. — 79 οἰκτιρμῶν D — 82 βοῶμεν ϲοι Oct.

ᾠδὴ η′.

κατὰ τὸ «Σοὶ τῷ παντουργῷ.»

Ἵνα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψῃς πάλαι
σαφῶς κυριότητος | τριττὴν ὑπόστασιν,
ὤφθης, θεέ μου, | ἐν σχήματι ἀνθρώπων
Ἀβραὰμ ὑμνοῦντι | σὸν κράτος ἑνιαῖον.

Σύ με πρὸς τὰς σὰς θεουργικὰς ἀκτῖνας
δέρκειν καταξίωσον, | φῶς τὸ ἀπρόσιτον,
πάτερ οἰκτίρμον | καὶ λόγε καὶ τὸ πνεῦμα,
τοῦ εὐαρεστεῖν σοι | ἀεὶ, κύριε πάντων.

Ἤστραψας ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης
τὸν ἕνα, πανύμνητε, | Χριστὸν τὸν κύριον,
πάντας μυοῦντα | τὴν μίαν θεαρχίαν
ἐν τρισὶ προσώποις | ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ′.

κατὰ τὸ «Ἡσαΐα χόρευε.»

Λαλιαί σε βρότειαι | κατ᾽ ἀξίαν, | ἄναρχε μονάς,
οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· | πλὴν ὡς ἐφικτὸν
τολμῶντες ἐκ πίστεως, | θεαρχικὴ | σύνθρονε τριάς,
δόξαν προσφέρομεν | τῷ σῷ κράτει καὶ τὴν αἴνεσιν.

Ἰσορρόπῳ δόξῃ σε | τὸν μονάρχην | τρίφωτον θεὸν
δοξάζει τὰ Χερουβὶμ | καὶ τὰ Σεραφὶμ
ἀχράντοις ἐν στόμασι· | μεθ᾽ ὧν ἡμᾶς | τοὺς ἁμαρτωλοὺς
πρόσδεξαι, κύριε, | τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Ὡς ἁγνὴ καὶ ἄμωμος | ἡ παρθένος | τέτοκας υἱόν,
λυτρούμενον ἡμᾶς | ἀπὸ τῆς φθορᾶς,
θεὸν ἀναλλοίωτον· | ἀλλὰ καὶ νῦν | ἄφεσιν ἡμῖν
τῶν παραπτώσεων | καταπέμψαι καθικέτευε.

---

89 Genes. XVIII 2 — 93 οἰκτίρμον] παντοκράτορ in πανκράτορ corr. D — 96 Χριστὸν καὶ κύριον D — 104 ὑμνοῦντα τὰ Χερ. D — 107 καὶ παρθένος Oct. — 108 ἀπὸ πειρασμῶν Oct. — 110 παραπτώσεως τοῦτον δοῦναι καθικέτευε Oct.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Α

'Αν. = 'Αναστασιματάριον. Δοξ. = Δοξαστάριον. Εἱρμ. = Εἱρμολόγιον.
Πανδ. = Πανδέκτη.

Β

Γ

Δ

Ο

Π

Ρ

Φ

Χ

Ψ

Ω

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΥΜΝΟΓΡΑΦΩΝ

τῶν Μηναίων Τριῳδίου Πεντηκοσταρίου Οκτωήχου Παρακλητικῆς.

Ἀνατόλιος. Ἰδιόμελα: 5. 8. 13. 14. 16. 24 Σεπτ. 1. 6. 7. 12. 18. 21. 24. 26. Ὀκτ. 1. 5. 8. 11. 12. 13. 24. 30. Νοεμ. 4. 11. 12. 17. 20. 23. 25. 26. 27. Δεκ. 1. 2. 6. 10. 16. 17. 19. 23. 25. 28. 31. Ἰαν. 2. 14. Φεβρ. 25. Μαρτ. 23. Ἀπριλ. 9. Μαι. 17. 24. Ἰουν. 1. 8. 15. 23. 24. 25. 27. Ἰουλ. 6. 15. 22. Αὐγ. Πεντηκ. p. 23. 42. 89. Ὀκτωηχ.

Ἀνδρέας Ἱεροσολυμίτης ἢ Κρήτης. Ἰδιόμελα: 14. 24. Σεπτ. 3. 12. 26. Ὀκτ. 30. Νοεμ. 25. 29. Δεκ. 2. Ἰαν. 2. Φεβρ. 25. Μαρτ. 24. 29. Ἰουν. — Κανόνες: 8. Σεπτ. 9. 20. Δεκ. 24. Ἰουν. 1. 29. Αὐγ. Τριῳδ. p. 34. 88. 88. 96. 104. 258. 323. 342. 349. 355. 362. Πεντηκ. p. 46. 83.

Ἀνδρέας Πυρρός· Ἰδιόμελα: 1. 20. 26. Σεπτ. 20. Δεκ. 2. Φεβ. 29. Ἰουν. 1. Ἰουλ.

Ἀνδρέας Τυφλός. Ἰδιόμελον: Τριῳδ. p. 321.

Ἄνθιμος πατριάρχης. Ἀπολυτίκιον: 21. Σεπτ.

Ἀντώνιος Λαρίσσης. Ἰδιόμελον: 2. Νοεμ. — Κανών: 15. Μαι.

Ἀρσένιος. Ἰδιόμελα: 8. Νοεμ. 29. Ἰουν. 20. Ἰουλ. — Κανόνες: 10. Ἰουν. Πεντηκ. p. 182.

Βαβύλας. Ἰδιόμελα: 4. Σεπτ. 25. Νοεμ.

Βασίλειος. Ἰδιόμελα: 18. Ὀκτ. 1. Ἰαν. — Κανών: 21. Νοεμ.

Βυζάντιος. Ἰδιόμελα: 1. 2. 6. 16. 23. 26. 27. Σεπτ. 14. 23. 26. Ὀκτ. 6. 8. 11. 14. Νοεμ. 4. Δεκ. 21. Μαι. 24. 29. Ἰουν. 8. 15. 20. 24. 27. Ἰουλ.

Βύζας. Ἰδιόμελα: 14. Νοεμ. 13. 20. 22. Δεκ. 1. 6. 7. 9. 16. Ἰαν. 25. Μαρτ. 21. Μαι. 22. Ἰουλ. 6. Αὐγ.

Γαβριήλ. Pitra Hymn. p. 11. 13.

Γεράσιμος Ἀλεξανδρείας: Ἰδιόμελον: 18. Ἰαν.

Γερμανὸς πατριάρχης. Ἰδιόμελα: 1. 7. 8. 20. 26. Σεπτ. 3. 7. 25. 26. Ὀκτ. 1. 6. 13. 30. Νοεμ. 9. 11. 12. 13. 25. Δεκ. 1. 6. 18. 20. 27. 30. Ἰαν. 2. Φεβρ. 2. 8. 24. Μάι. 29. Ἰουν. 1. 8. 15. 20. 27. Ἰουλ. 15. 29. Αὐγ. Πεντηκ. p. 92. — Κανόνες: 2. 13. Σεπτ. 17. Ἰουν. 16. Αὐγ.

Γεώργιος. Ἰδιόμελον: 24. Ἰουλ. — Κανόνες: 11. Σεπτ. 8. Ὀκτ. 21. Νοεμ. 8. 9. 29. Δεκ. 25. Φεβρ. 4. 16. 24. 29. Μαρτ. 13. Μαι. 24. Ἰουν. 31. Αὐγ. Τριῳδ. p. 2. 170.

Γεώργιος Σικελιώτης. Ἰδιόμελα: 26. Ὀκτ. 28. Νοεμ.

Γεώργιος Νικομηδείας. Ἰδιόμελα: 13. 20. 21. Νοεμ. 13. Ἰουλ.

Γρηγόριος. Ἰδιόμελον: 17. Ἰουν.

Δημήτριος. Ἰδιόμελον: 9. Ὀκτ.

Ἐφραὶμ Καρίας. Ἰδόμελα: 3. 9. 20. Σεπτ. 3. 8. Νοεμ. 29. Ἰουν. 26. Αὐγ.

Θεόδωρος Στουδίτης. Ἰδιόμελα: 25. Σεπτ, 20. Ὀκτ. 8. 13. 27. 28. Νοεμ. 11. 20. 22. 23. Δεκ. 11. 13. 17. 20. Ἰαν. 11. Φεβρ. 23. Ἀπριλ. Τριωδ. p. 64. 75. 95. Οκτωηχ. — Κανόνες: Τριῳδ. p. 14. 23. 130. 202. — Τριῴδια ἢ τετραῴδια: ὅρα πίνακα γ'.

Θεόδωρος Δούκας. Κανών: Ὡρολογ. p. 445.

Θεοστήρικτος μοναχός. Κανών: Ὡρολογ. p. 434.

Θεοφάνης ὁ Γραπτός. Ἰδιόμελα: 14. 15. 26. Σεπτ. 9. Ὀκτ. 1. Νοεμ. 5. Δεκ. 2. 6. Ἰαν. 25. Μαρτ. 23. Ἀπριλ. 29. Ἰουν. 1. Ἰουλ. 15. Αὐγ. Τριῳδ. p. 280. 431. Πεντηκ. p. 185. Παρακλ. p. 158. 357. 393. — Κανόνες: 2. 3. 4. 5. 7. 15. 17. 20. 26. 28. Σεπτ. 3. 4. 6. 7. 9. 11. 13. 15. 17. 18. 19. 21. 23. 24. 26. 28. Ὀκτ. 2. 6. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 23. 24. 25. 27. 28. 29. Νοεμ. 1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 11. 12. 14. 16. 17. 24. 26. 27. 30. Δεκ. 3. 4. 7. 9. 17. 18. 19. 20. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29. Ἰαν. 1. 4. 5. 8. 9. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 21. 23. 28. Φεβρ. 3. 8. 9. 11. 12. 16. 18. 25. 27. Μαρτ. 1. 2. 3. 4. 6. 12. 18. 23. 25. 30. Ἀπριλ. 4. 8. 9. 10 12. 14. 15. 16. 19. 23. Μαι. 1. 4. 8. 9. 11. 16. 19. 20. 23. 25. 29. 30. Ἰουν. 1. 3. 4. 8. 9. 13. 17. 18. 22. 26. 27. Ἰουλ. 2. 7. 8. 9. 15. 25. 26. 27. 28. Αὐγ. Τριῳδ. p. 125. 218. 327. Πεντηκ. p. 46. 83. 179. 185.

Ἰγνάτιος. Κανόνες: 11. Σεπτ. 13. 21. Μαρτ. 7. Ἀπριλ. 3. Ἰουν. Τριῳδ. p. 239.

Ἰκασία ἢ Κασία μοναχή. Ἰδιόμελα: 15. Νοεμ. 13. 25. Δεκ. 24. Ἰουν. 29. Ἰουν. (Pitra p. LXVI) Τριῳδ. p. 360. 408.

Ἰάκωβος πρωτοψάλτης. ὅρα Μηναῖον τοῦ Ἰουλίου p. 44 adn.

Ἰουστινιανός. ὅρα πίνακα γ'.

Ἰωάννης. Ἰδιόμελον: 15. Αὐγ. — Κανόνες: 8. Σεπτ. 27. Ἰαν.

Ἰωάννης Δαμασκηνός. Ἰδιόμελα: Τριῳδ.

INDEX

RERUM ET NOMINUM.

Cod. Mon 471 Fol. 297.

Ἀ ... τω ... ἀναστάσει: η Χ ... εὐπρεπῶς ὑμνήσωμεν λαοί· τὴν τοῦ σωτῆρος τριήμερον ἔγερσιν· δι ἧς ἐλυτρώθημεν· τῶν τοῦ ᾅδου ἀλύτων δεσμῶν· καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν· κράζοντες· ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστάς· σῶσον ἡμᾶς τῇ ἀναστάσει σου μόνε φιλάνθρωπε :-

ΚΑΝΩΝ ἸΟΑΝΝΟΥ ЄΙϹ ΤΟ ΠΑϹΧΑ.

ᾠδὴ α΄. ἦχος α΄. Πα.

Α να ςα σε ως η με ρα λαμπρυνθω μεν Λα οι

Πα α σχα Κυ ρι ȣ Πα α σχα εκ γαρ θα να τȣπροςζω ην

και εκ γηςπρος Ου ρα νον Χρι ςο ος ο Θε ος· πq η μας δι ε

βι βα σε ν ε πι νι κι ον α α δο ον τα πq

Κ α θαρ θω μεν τας αι σθησειςκαι ο ψω με θα τω α

προ σι τω φω τι της Α να ςα σε ως πq Χρι ςον εξ α

ςραπτοντακαι χαι ρε τε φα σκον τα τρα νω ως α κȣ σω με

θα ε πι νι κι ον α α δο ον τες